

Giới thiệu Đóng Gói Gả Chồng

Một câu chuyện ngôn tình hiện đại vô cùng đặc sắc vừa được tác giả Bạo Táo Địch Bằng Giải cho ra mắt độc giả qua nhan đề Đóng Gói Gả Chồng.

"Vậy chi bằng anh lấy tôi đi!" Bỗng nhiên Vu Đông đề nghị.

"Cô..." Hạ Phong còn tưởng mình nghe nhầm.

"Anh nhìn đi, bây giờ anh cũng phải tìm một người kết hôn để mẹ anh yên lòng, tôi cũng muốn kết hôn ngay bây giờ, đúng lúc chúng ta đều có mặt ở trước cửa cục dân chính, lại còn đem theo cả sổ hộ khẩu nữa! Quan trọng nhất là chúng ta đều vừa chia tay với người yêu cũ." Vu Đông nói, "Đây chính là duyên phận hi tương phùng!"

Đến khi rời khỏi cục dân chính, cầm trên tay một cuốn sổ màu đỏ vừa mới được làm xong, Hạ Phong vẫn chưa thích nghi kịp, sao mình lại kết hôn rồi?

Đây có phải là nhặt được vợ trước cửa cục dân chính trong truyền thuyết không? Đọc truyện hay sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Có Duyên Thì Kết Hôn Ngay Đi!

Vu Đông cảm thấy trong người không còn chút sức lực nào, mắt vừa khô vừa đau, giống như thiếu nước mà ngất đi vậy, rốt cuộc mình bị gì vậy? Dùng hết sức lực còn sót lại, dù đang rất đau nhưng Vu Đông cũng cố gắng mở mắt ra, thấy một thân hình người đàn ông cao lớn đang đứng ngược sáng trước mặt mình, bóng người bao trùm lên cơ thể nên cô không nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Người đàn ông giống như đang nói gì đó, Vu Đông mơ màng một hồi lâu mới nghe được đôi phương đang nói cái gì.

"Cô không sao chứ?"

Lát sau Vu Đông mới phản ứng lại, hình như có gì không đúng lắm, đáng ra mình phải đang mặc đồ ngủ mới mua và ngủ trong căn hộ sang trọng của mình, sao tự dưng lại ngồi ở một nơi xa lạ như thế này.

Nhìn quanh một hồi, bỗng nhiên đập vào mắt Vu Đông năm chữ lớn khiến đầu óc đang mơ hồ trong nháy mắt đông cứng lại: "Cục dân chính Thượng Hải"

Chuyện gì vậy?

Vu Đông đứng dậy, nhưng người cô đang rất yếu, vì đứng dậy quá nhanh nên trước mắt lại tối sầm rồi lại ngã xuống.

"Cô không sao chứ?" Người đàn ông vội vàng giúp cô.

Bây giờ Vu Đông mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt, dáng dấp vừa đứng đắn lại vừa dịu dàng, một chiếc kính tròn gọng vàng cũng không ngăn được ân cần thoáng qua trong mắt.

Cô không hề quen biết người này, nhưng sao lại cảm thấy quen mắt vậy nhỉ?

"Anh... Trông anh hơi quen." Vu Đông đầu gối nói.

"Có thể là do nửa tiếng trước lúc cô bị bạn trai nói lời chia tay, thì đúng lúc đó đứng bên cạnh cô, tôi cũng bị bạn gái của mình đá. Chắc cũng có liên quan đến nhau." Người đàn ông cười khò.

"..." Bị bạn trai đá? Trước cửa cục dân chính? Vu Đông nhìn phía bên cạnh, đúng là có một chiếc vali màu hồng, trời ơi, không lẽ đây là thời gian mười năm trước khi cô chạy trốn đến Thượng Hải để tìm tên bạn trai cặn bã kết hôn nhưng rồi lại bị vất bỏ một cách thê thảm sao?

Ngày 7, tháng 7, năm 2007!!!!

Vu Đông lấy điện thoại ra nhìn, ngày tháng trên màn hình chiếc điện thoại Nokia quen thuộc kia khẳng định rằng cô không hề đoán sai.

Phải nói Vu Đông đúng là người đen nhất trong lịch sử, tốt nghiệp đại học vào năm hai mươi hai tuổi, năm đó cô không quan tâm bố mẹ phản đối thế nào, cô kéo vali trốn đến Thượng Hải trong đêm đến nương tựa người mà cô gọi đó là bạn trai, lại còn hẹn nhau ở cục dân chính để đăng ký kết hôn.

Nhưng kết quả mà cô nhận được lại là bị bạn trai nói lời chia tay trước cửa cục dân chính.

Lúc đó nói gì thì Vu Đông cũng không nhớ, chỉ nhớ đại khái là, bây giờ cô vừa mới tốt nghiệp đã muốn gả cho một người ở Thượng Hải là không nên, bố mẹ của hắn không cho phép hai người ở chung với nhau. Cuối cùng hắn đưa cho cô 10000 tệ, gọi là phí chia tay.

Sau đó cô đứng một mình giữa trời nắng chói chang, khóc đến ngất đi, khi tỉnh lại thì đã nằm ở bệnh viện, y tá nói có một người đàn ông đã đưa cô đến, còn nộp giúp cô mấy trăm nghìn tiền thuốc thang, nhưng không để lại tên.

Nghĩ lại thì người đó chắc hẳn là người đang đứng trước mặt cô.

"Cô không sao chứ, vẫn còn chóng mặt à? Chắc là cô bị cảm nắng rồi, có cần phải đi bệnh viện khám không?" Người đàn ông trước mặt thấy cô không nói câu nào, vẻ mặt như trời sập xuống đến nơi rồi, không khỏi lo lắng hỏi.

"Anh tên gì?" Vu Đông hỏi.

"Hạ Phong!"

Hạ Phong? Là thanh niên có sức ảnh hưởng lớn ở Châu Á năm 2017, bác sĩ trẻ đánh bại được bệnh ung thư sao? Không biết bao nhiêu người có địa vị xếp hàng tìm gặp để được anh khám bệnh??

"Anh là bác sĩ?" Vu Đông hỏi.

"Sao cô biết?" Hạ Phong thắc mắc.

"Trông anh có vẻ giống thế!"

"Bác sĩ cũng có vẻ như vậy sao?" Hạ Phong buồn cười nói.

"Anh vừa mới nói anh cũng mới bị đá ư?" Vu Đông hỏi.

Hạ Phong nhìn cô gái này, vừa mới đây còn rất đau lòng, khóc nhiều đến nỗi muốn sập cả Vạn Lý Trường Thành, vậy mà từ vẻ mặt đau thương bây giờ lại trở nên phần khích đến lạ lùng.

Hạ Phong gật đầu.

"Sao anh lại bị đá?" Vu Đông hỏi.

"Tôi muốn kết hôn, nhưng bạn gái tôi lại không đồng ý. Tôi nói với cô ấy, nếu hôm nay cô ấy không tới cục dân chính đăng ký kết hôn với tôi, chúng tôi sẽ chia tay." Hạ Phong cười khổ.

"Anh kết hôn vội như vậy để làm gì?" Vu Đông tò mò.

"Sức khỏe của mẹ tôi không tốt, mấy ngày nữa phải làm phẫu thuật, bà ấy muốn nhìn thấy tôi kết hôn trước khi phẫu thuật." Hạ Phong lại cười khổ.

"Vậy bây giờ anh vừa không kết hôn được, lại còn bị bạn gái chia tay?" Vu Đông nói.

"Đúng vậy!" Không biết lúc quay về phải ăn nói làm sao với mẹ đây.

"Anh có nhà không?" Đột nhiên Vu Đông hỏi.

"Ồ... Có!" Vì phải kết hôn nên nửa năm trước Hạ Phong đã mua nhà, lại còn thiết kế dựa theo sở thích của bạn gái.

"Vậy chi bằng anh lấy tôi đi!" Bỗng nhiên Vu Đông đề nghị.

"Cô..." Hạ Phong còn tưởng mình nghe nhầm!"

"Anh nhìn đi, bây giờ anh cũng phải tìm một người kết hôn để mẹ anh yên lòng, tôi cũng muốn kết hôn ngay bây giờ, đúng lúc chúng ta đều có mặt ở trước cửa cục dân chính, lại còn đem theo cả sổ hộ khẩu nữa! Quan trọng nhất là chúng ta đều vừa chia tay với người yêu cũ." Vu Đông nói, "Đây chính là duyên phận đó!"

Đến khi rời khỏi cục dân chính, cầm trên tay một cuốn sổ màu đỏ vừa mới được làm xong, Hạ Phong vẫn chưa thích nghi kịp, sao mình lại kết hôn rồi?

Đây có phải là nhặt được vợ trước cửa cục dân chính trong truyền thuyết không?

Hạ Phong không nói gì, nhìn cô gái ngồi bên cạnh đang mở miệng thật to để uống Coca lạnh, khuôn mặt đầy non nớt, nhìn qua cũng đủ biết là vừa mới ra trường.

"Uống Coca nhiều không tốt cho sức khỏe đâu!" Hạ Phong nhắc nhở.

"Vừa mới khóc nhiều quá nên bây giờ đang thiếu nước." Vu Đông uống hơn nửa chai mới dừng lại, "Chồng à, em đói quá đi, tìm một tiệm cơm nào đó ăn cơm đi."

Chồng? Người Hạ Phong cứng đờ.

"Anh xách vali hộ em đi, cũng chả biết bên trong đựng cái gì mà nặng chết." Vu Đông không chút khách khí mà sai khiến.

Tuy Hạ Phong vẫn chưa thích ứng kịp, nhưng từ nhỏ đã được dạy phải giúp đỡ phụ nữ, hơn nữa, người này còn là vợ của mình.

Hai người đến một nhà hàng lẩu, ăn lẩu cay nóng hồi.

Cuối cùng dưới nét mặt khó tả của Hạ Phong mà cầm ly rượu trên bàn lên, Vu Đông nói: "Uống ly rượu này xong, mong rằng chúng ta sẽ có một cuộc hôn nhân lúc nào cũng cháy rực như nồi lẩu cay này vậy!"

Nơi này đúng là không bình thường chút nào cả!!!!

Ăn cơm xong, Vu Đông kéo Hạ Phong đi tìm một tiệm chụp hình cưới rồi nói hôm nay muốn chụp ảnh cưới.

Nhân viên trong tiệm bảo muốn chụp ảnh cưới phải hẹn trước thời gian, tạm thời bây giờ không có nhân viên trang điểm và thợ chụp ảnh nào rảnh cả.

Hạ Phong chưa kịp nói gì thì đã thấy Vu Đông lấy từ trong túi xách một xấp tiền ngang nhiên nói: "Bắt đầu chụp một bộ ở trong phòng, hôm nay làm xong khung ảnh rồi gửi đến nhà tôi trước mười hai giờ, tiền còn lại cứ xem như là trả tiền làm thêm giờ."

"Được, được, tôi sẽ liên lạc với nhân viên trang điểm và thợ chụp ảnh ngay, bớt một chút thời gian ăn trưa để chụp ảnh đẹp cho cô!" Nhân viên trong tiệm rất phấn khích.

Chụp một bộ đơn giản, Hạ Phong không quên để lại địa chỉ của mình, ngẩn ngơ ra khỏi tiệm chụp hình cưới.

"Có phải anh bị phong thái quyền lực lắm tiền của em dọa cho sợ rồi không?" Vu Đông thấy vẻ mặt đầy khó hiểu của ông chồng mới có này nên hỏi.

"Tại sao hôm nay lại nhất định phải chụp ảnh cưới?"

"Bởi vì hôm nay chúng ta đã kết hôn rồi. Trong nhà làm sao có thể thiếu ảnh cưới được!" Vu Đông nói chuyện rất hiển nhiên.

Được rồi, giờ tôi không nói lý được. Hạ Phong im lặng.

"Anh muốn nói gì thì cứ nói đi, sau này chúng ta còn ở với nhau cả đời, không cần phải khách khí như vậy đâu!"

Được rồi, mặc dù cô dâu mới của mình không được bình thường cho lắm, nhưng ít nhất cũng muốn chung sống với mình suốt đời.

"Anh không cần lo về số tiền kia, số tiền kia là tiền phí chia tay bạn trai cũ đưa cho em. Hừ! Nếu anh ta đã không cần em, vậy thì em sẽ lấy tiền của anh ta để đi chụp ảnh cưới với người đàn ông khác cho anh ta tức chết!"

Được rồi, không những không bình thường, lại còn khá thù dai nữa.

"Anh ta kiểu gì cũng sẽ nghĩ em sẽ sống chết đập tiền vào mặt anh ta, mơ à. Có tiền ngu gì không cảm!"

Được rồi, còn khá là... Ừm, khá là thẳng thắn.

"Chúng ta về nhà đi!"

Hạ Phong im lặng dẫn người về căn nhà mới mua, vừa mới vào nhà, cô dâu mới không khỏi xúc động.

"Chồng à, chúng ta ở trung tâm thành phố, khu vực này cực kỳ đắt luôn, chắc chắn mười năm sau một mét vuông ở nơi này sẽ có trị giá hơn mấy trăm ngàn đấy."

"Oa, ngôi nhà này thật là lớn, chắc phải hơn một trăm mét vuông, trên dưới hai tầng gác lửng, như thế mười năm sau chúng ta không cần làm gì cũng đã là nhà giàu rồi!"

"Có điều cần sửa sang lại một chút, nhưng em cũng không so đo gì đâu!"

"Nhưng mà đồ của bạn gái cũ của anh thì cất hết đi, em rất rộng lượng nên không bắt anh vứt hết đi đâu. Không để cho em thấy là được, nếu không em sẽ nổi giận."

Mình nhạt được cô vợ này rồi sẽ không có vấn đề gì chứ?

Hạ Phong bắt đầu nghĩ về cuộc sống trong tương lai của mình, có hơi lo lắng một chút.

"Sau này em sẽ ở đây." Hạ Phong đem vali của cô vào.

Vu Đông thấy rõ ràng đây là phòng dành cho khách, bất mãn nói: "Chúng ta không ngủ chung với nhau à?"

Được rồi, cô vợ này còn có suy nghĩ rất hiện đại nữa.

"Thôi được rồi, cánh đàn ông kỹ thuật các anh thường rất hay xấu hổ, em sẽ cho anh thời gian để thích nghi!"

Thực sự cảm ơn cô!

"Em ngủ một lát, đội họ đưa ảnh tới thì anh lấy vào, chờ em tỉnh dậy rồi quyết định sẽ treo ở chỗ nào." Nói xong, Vu Đông liền đóng cửa phòng lại.

Vu Đông thoải mái nằm trên giường, bây giờ cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất là mười năm sau cô sẽ nói cho mẹ biết, lần này con gái bà không phải là gái ế nữa rồi, vừa mới tốt nghiệp xong đã được gả cho một người tốt.

Tuổi còn trẻ mà đã sở hữu được ngôi nhà sang trọng có trị giá hơn mười triệu!

Không cần phải bị ép đi coi mắt, gắp mấy tên mập lùn ngu ngốc trọc tóc nữa rồi!!!

Đúng vậy, nữ chính chính là một cô gái đi xem mắt nhưng bị người ta ghét bỏ, khi tỉnh lại thì lại thấy một người đàn ông có dáng vẻ và nhân cách rất OK, bèn đóng gói mình lại gả cho người ta.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đốt Hết Thứ Tình Yêu Đã Chết Này Đi!

Sáng hôm sau, vẫn như mọi ngày, Hạ Phong tỉnh giấc, mở mắt ra nằm trên giường khoảng hai phút rồi mới bắt đầu ngồi dậy.

Có điều, hôm nay trong nhà có gì đó không đúng lắm, mới sáng sớm như vậy sao lại có mùi khói chứ?

Hạ Phong không kịp đeo kính, mở cửa phòng ra đã thấy một luồng khói bốc lên từ trong phòng bếp, Hạ Phong kinh hãi, chạy nhanh đến cửa phòng bếp, sau đó...

"Em đang làm gì thế?" Hạ Phong phải cố gắng giữ phong độ lắm mới không mở miệng chửi thề.

"Anh dậy rồi à?" Vu Đông đang đốt thứ gì đó ở trong nồi, thấy Hạ Phong thì sáng khoái chào hỏi.

"Em đang đốt cái gì trong nồi vậy?" Hạ Phong nhắc lại.

"Một vài tấm hình, vé xe, rồi nhật ký này." Vu Đông đưa tấm hình trên tay lên rồi nói, "Đều là hình trước đây em chụp cùng bạn trai cũ."

"Mới sáng sớm sao lại đốt mấy thứ này làm gì?"

"Sáng nay em dậy dọn dẹp đồ đạc thì vừa đúng lúc nhìn thấy những thứ này, lập tức không kiềm chế cơn giận trong lòng được, với lại cũng vì không muốn những thứ này làm ảnh hưởng đến cuộc sống yên bình của vợ chồng chúng ta sau này, nên em định đốt hết tình yêu đã chết của em đi." Vu Đông nói cứ như là nghĩa lớn.

"Vậy sao em lại đốt những thứ đó ở trong chảo?" Hạ Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Em sợ đốt trong phòng sẽ có mùi khói nên mới đến phòng bếp vì có quạt hút khói mà, tìm cả buổi mà chỉ thấy mỗi cái chảo này nên phải tận dụng luôn." Vu Đông nói xong lại than phiền, "Có điều, quạt hút khói nhà anh hơi yếu nên vẫn còn khói nhiều quá. Hết thời hạn bảo hành chưa? Nếu chưa thì gọi điện nói người ta đổi lấy cái khác."

"..." Bấy giờ trường học cái gì cũng dạy, trong đầu mỗi một cô gái đều là một mớ hỗn độn.

"Anh có cần phải chuẩn bị bữa sáng không? Đội em đốt xong, rửa một chút là có thể dùng được rồi." Vu Đông cảm thấy mình rất khôn ngoan.

"Nếu về sau chúng ta dùng cái nồi này để nấu ăn thì không phải mỗi một món ăn làm ra đều dính tàn hồn của thứ tình yêu đã chết của em sao?" Hạ Phong không nhịn được, suýt nôn ra.

"Cũng đúng, như vậy chắc cũng sẽ có chút xui xẻo, lát vất đi vậy." Nói xong, Vu Đông lại lắc đầu, "Không được, cái chảo này nhìn rất đắt tiền, vẫn có thể bán lại trên 58*, anh có máy ảnh không? Chụp hình lên sẽ còn bán được nhanh hơn nữa!"

(*58 ở đây là trang web mua bán trực tuyến 58.com)

Hạ Phong cảm thấy tam quan của mình đang bị chọc giận cho tức chết, không thể nhịn được nữa nên phải đi rửa mặt cho tỉnh táo.

Dọn dẹp trong bếp xong, Vu Đông chạy đến phòng khách xem ảnh cưới của mình mới được đưa đến, mặc dù tấm hình này chụp có hơi vội, nhưng nhìn không tệ lắm, hai người trông rất xứng đôi.

Vu Đông vui vẻ ngồi xem cả buổi, đến khi lấy lại tinh thần thì đã thấy Hạ Phong dọn trứng rán và thịt xông khói đặt trên bàn.

"Nhà chỉ còn những thứ này thôi, em cứ ăn tạm trước đi."

Vu Đông tự nhiên đi đến bàn ăn, lại rất tự giác cầm lấy ly sữa Hạ Phong đưa cho rồi bắt đầu ăn, đối với người có kỹ năng nấu nướng bằng không như Vu Đông mà nói, có thể làm được một bữa ăn như thế này đã là rất đỉnh rồi.

"Chồng à, anh lấy em làm vợ đúng là một quyết định đúng đắn."

Hạ Phong đang uống sữa, suýt chút nữa thì sặc.

"Anh nói xem, nếu anh không lấy người có kỹ năng nấu nướng bằng không như em làm vợ, vậy thì sao có thể thể hiện được hết hiền huệ và tài giỏi của anh chứ!" Vu Đông nói đây danh chính ngôn thuận.

"Thực sự cảm ơn em!" Hạ Phong bực mình nói.

"Không cần khách sáo đâu!"

Thật sự bây giờ muốn chửi thề thì làm thế nào đây?

Ăn cơm xong, Vu Đông chủ động đi rửa chén, "Sau này anh nấu cơm, em sẽ rửa chén, không thể để cho một người làm hết mọi việc được, trong sách nói hai người phải cùng nhau gánh vác việc nhà!"

"Cảm ơn!" Cái gì cũng để cho cô nói, tôi chỉ có thể nói cảm ơn nhiều.

"Không cần khách sáo, anh treo áo cưới của chúng ta lên trên đi, treo lên phía trên ghế salon ấy."

Hạ Phong nhìn sang ghế salon, là món quà tân gia do một người bạn gửi đến, một bức tranh sơn dầu có giá trị, ngay đến màu sắc cũng được bạn mua dựa theo cách thiết kế nội thất trong nhà.

Hạ Phong nhú mày, do dự nói: "Treo ở phòng khách có phải là quá đột ngột rồi không, trông có vẻ không ăn nhập lắm."

"Vậy thì không cần treo nữa đâu!" Vu Đông dễ tính nói, "Ban đầu em muốn treo ở phòng ngủ, nhưng lại sợ anh không đồng ý!"

"Tôi đi treo ngay đây!" Hạ Phong nhanh chóng đứng dậy, vẫn nên treo tranh sơn dầu ở trong phòng ngủ, đột ngột gì mà đột ngột, chỉ cần không đưa người vào thì cũng chẳng có gì ghê gớm.

Vu Đông cười, hài lòng bụng mâm đi.

Hạ Phong treo tranh sơn dầu lên đầu giường rồi nhìn đồng hồ đeo tay, không còn sớm nữa, cũng nên thay quần áo đi thăm mẹ, nhân tiện nói cho mẹ biết về hôn sự của mình. Vừa mới mặc quần áo gọn gàng bước ra phòng khách thì thấy Vu Đông cũng ăn mặc gọn gàng giống như mình vậy.

"Em ra ngoài à?" Hạ Phong hỏi.

"Ừ. Anh đi làm à?"

"Không, tôi đi thăm mẹ." Hạ Phong nghĩ một lát rồi nói, "Hôm nay tôi đến thăm bố mẹ trước. nếu thuận lợi thì làm phiền em hai ngày sau đến bệnh viện gặp bố mẹ tôi chút nhé."

"Có phiền gì đâu, bố mẹ anh cũng là bố mẹ em mà, đúng không?"

"Ừ... Tôi đi đây!" Hạ Phong trả lời hơi mất tự nhiên.

"Có điều, anh đối bạn gái nhanh như vậy, bố mẹ anh sẽ không nói gì chứ?" Vu Đông lo lắng hỏi.

"Không đâu, An An, khụ khụ... Bạn gái cũ của tôi chưa từng gặp mặt bố mẹ." Hạ Phong nói.

"Vậy thì tốt rồi, bố mẹ anh thích gì? Để em ra ngoài mua chút quà biếu." Vu Đông thấy không có vấn đề gì thì cũng sẽ không xoắn xuýt lắm.

Hạ Phong ngạc nhiên, không ngờ cô gái nhỏ không bình thường này còn biết mua quà biếu người lớn, nhất thời thiện cảm đối với Vu Đông cũng tăng lên đáng kể, cười từ chối nói: "Không cần đâu, lát nữa tôi sẽ mua về, em cứ cầm đi là được rồi."

"Cũng được, dù sao chúng ta cũng là người một nhà, anh mua hay em mua thì cũng chẳng khác gì nhau." Vu Đông gật đầu đồng ý.

"Khụ khụ!" Dù đây không phải là lần đầu tiên Hạ Phong thấy được da mặt dày của Vu Đông, nhưng mỗi lần thấy thì lại không thể chấp nhận được, suy nghĩ một lát rồi vội vã đi ra cửa.

"Đợi đã!" Vu Đông thấy Hạ Phong ra ngoài thì vội gọi lại.

"Sao vậy?" Hạ Phong hỏi.

"Chờng oi!" Vu Đông gọi bằng chất giọng yêu kiều ngọt ngào, "Chúng ta chỉ có một chiếc chìa khóa nhà, lát nữa về em sẽ không vào nhà được!"

Hạ Phong nghe cô gọi một tiếng chồng mà muốn đau dạ dày, lấy chìa khóa dự phòng ở trong ngăn kéo cạnh cửa đưa cho cô, nghĩ một lát rồi nói: "Vu Đông, em có thể ngừng gọi tôi là chồng có được không, cứ gọi tên tôi là được rồi."

"Sao thế? Khó chịu hả?"

Mặt Hạ Phong hơi mất tự nhiên, nhưng biểu cảm trên mặt cũng đã ngầm thừa nhận.

"Được rồi! được rồi!"

Hạ Phong nghe thế liền thở phào nhẹ nhõm.

"Đàn ông kỹ thuật các anh đúng là nhút nhát quá đi!"

"Tôi đi đây!" Hạ Phong cấp tốc ra ngoài, có cảm giác như nán lại một chút thôi cũng không thể chịu nổi.

Vu Đông buồn cười nhìn theo Hạ Phong nhanh chóng biến mất sau cánh cửa, tung chiếc chìa khóa đang cầm trong tay lên, vào phòng lấy túi rồi cũng đi ra ngoài.

Cũng vì sáng hôm nay dọn dẹp đồ đạc nên Vu Đông mới phát hiện một tập tài liệu nhậm chức ở trong đó. Tập tài liệu này gọi lại ký ức đã rất xưa của Vu Đông.

Kiếp trước Vu Đông là một nhân viên bán hàng, tuy sau này có địa vị cao, kiếm được rất nhiều tiền, nhưng chuyên ngành thật sự của Vu Đông lại là DJ người dẫn chương trình của đài phát thanh.

Không những thế, cô còn có rất nhiều thành tích tốt, dưới sự giới thiệu của một thầy giáo nổi tiếng ở Thượng Hải, cô được nhận làm DJ* của đài phát thanh, hai giờ chiều hôm nay chính là lúc cô đến nhận việc.

*(*Bản gốc là DJ – viết tắt của thuật ngữ Dishjockey được sử dụng trên radio, không phải là từ DJ – deejay chỉ những người chơi nhạc.)*

Năm đó, vì khóc đến nổi ngất đi trước cửa cục dân chính nên cô đã không thể đến nhậm chức được, sau đó cô cũng không có cơ hội tiếp xúc với nghề này nữa, hôm nay lại tình cờ thấy tập tài liệu đúng vào thời điểm này, Vu Đông liền nghĩ, bây giờ mình vừa có chồng, có nhà, không giống như cô của quá khứ chỉ mãi dốc sức kiếm tiền nữa.

Trên đường đi đến đài phát thanh, vừa hay lại đi ngang qua một tiệm cắt tóc, Vu Đông sờ mái tóc dài qua vai của mình rồi bước vào.

"Người đẹp muốn cắt kiểu gì nhỉ?" thợ cắt tóc hỏi.

"Chiều nay tôi phải đi phỏng vấn, cắt cho tôi đến tầm này, trông già dặn kinh nghiệm một chút là được rồi." Vu Đông khua tay múa chân.

"Được rồi, có muốn nhuộm tóc không? như vậy nhìn có hướng Tây hơn đấy."

"Vậy thì cứ nhuộm đi!"

Hai giờ chiều, nhiệt độ ở Thượng Hải là 39 độ, một Vu Đông với diện mạo sáng sủa hoàn toàn mới tự tin đi vào đài phát thanh Thượng Hải.

Khi gặp người phụ trách, nét mặt Vu Đông không hề có chút lo lắng nào của một người mới, thái độ bình tĩnh, nhìn bản lĩnh không kém gì người phụ trách.

Không lẽ cô gái này có ô dù che chở ở phía sau?

Người phụ trách trầm nghĩ trong lòng, biểu cảm khá là vui vẻ hòa nhã, xem xong tập tài liệu rồi nói: "Bạn học Vu, lúc còn ở trường cô có rất nhiều thành

tích tốt, thầy hướng dẫn của cô còn trực tiếp đề cử cô với đài phát thanh, chúng tôi cũng rất hài lòng về cô, có điều, bạn học của cô đa phần đều đến đài truyền hình để làm việc, tôi có thể hỏi tại sao cô lại chọn đài phát thanh thay vì đài truyền hình không?"

Vu Đông nghĩ ngợi một hồi, lúc trước chủ nhiệm nói như thế nào nhỉ?

À, nhớ ra rồi, nguyên văn câu nói của chủ nhiệm là: "Nhìn em thế này thì hay là làm DJ đi, chứ làm dẫn chương trình đài truyền hình thì chưa đạt chuẩn đâu!"

Mẹ nó chứ, chỉ là khi đó chị đây không quan tâm nhiều về cách ăn mặc thôi, chứ chị đâu có xấu. Sau này chị có tiền, tìm nhân viên trang điểm cao cấp, stylist, mua nhiều đồ đẹp, gã đàn ông nào thấy chị mà chả rung động.

Vu Đông không biết nói như thế nào cho phải: "Con người tôi khá là khiêm tốn, nếu làm việc ở đài truyền hình, ra ngoài bị người khác nhận ra thì rất phiền phức!"

"Ra vậy!" Tác phong tự tin thấy rõ, lời nói khiêm tốn mà lại có nội hàm ẩn ý, nhìn là biết xuất thân từ một gia đình không tầm thường rồi.

"Đối với công việc này, chúng tôi có thể đề xuất cho cô hai sự lựa chọn." Người phụ trách nói xong lại nhìn Vu Đông.

Vu Đông tỏ ý muốn bên kia tiếp tục.

"Có một chương trình bắt đầu từ khung giờ hoàng kim - tám giờ tối, cùng hợp tác với DJ Phương Hiểu nổi tiếng của chúng tôi để dẫn chương trình 'Người tiên phong âm nhạc', có Phương Hiểu dẫn dắt thì cô cũng dễ nhập nghề hơn, lại vừa có thể học hỏi được nhiều. Và một chương trình nữa là chương trình mới vào lúc nửa đêm, chỉ cần một người làm DJ chính."

"Chỉ có một người làm DJ chính? Chắc trong khoảng thời gian này tỷ số người nghe cũng không nhiều, nên các chị mới tìm đại một tiết mục để chèn vào chứ gì." Vu Đông nói đúng tim đen.

"Khụ khụ!" Có người nào đó bị lật tẩy nhưng vẫn phải tỏ vẻ bình tĩnh, "Theo tôi thấy thì hay là cô làm chương trình vào lúc tám giờ tối đi!"

"Không cần đâu, tôi sẽ làm chương trình vào lúc nửa đêm."

"Hử?? Tại sao vậy?"

"Tôi không có thói quen hợp tác cùng người khác!" Vu Đông nói đầy vẻ ngang tàng.

Cuối cùng Vu Đông cũng làm giấy tờ xong, sắp xếp thời gian làm việc, nhân tiện giới thiệu cô với những người làm trong văn phòng, sau đó người phụ trách vẫn đang còn ngồi suy nghĩ trong phòng làm việc, một mình làm công việc này suốt bảy tám năm trời, vậy mà lại bị một con nhãi lán áp, đúng là xuất thân từ một gia đình không hề tầm thường!

Vu Đông nghĩ Hạ Phong đến bệnh viện thăm mẹ sẽ không về sớm nên cũng tự mình đi ăn tối ở ngoài, quả nhiên về đến nhà thì đúng là Hạ Phong vẫn chưa về thật.

Vu Đông nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, giặt áo quần xong, đang chuẩn bị ra ban công phơi quần áo thì lại nghe thấy tiếng mở cửa.

Hạ Phong xách mấy thứ đồ đi vào.

"Anh về rồi à!"

Hạ Phong quay đầu lại nhìn, thấy cô gái với mái tóc ngắn, nhìn trẻ trung và xinh đẹp hơn, trong tay đang cầm, cầm... Hạ Phong hơi đỏ mặt, nhìn qua hướng khác rồi nói: "Khụ khụ, em phơi áo quần à?"

Vu Đông bất giác cúi đầu nhìn xuống, thứ mình đang cầm trên tay là chiếc áo lót màu hồng cúp 36B.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lý Do Em Gả Cho Anh.

Phơi quần áo xong, Vu Đông vẫn còn mãi suy nghĩ, bây giờ kết hôn rồi, có nên thử mua ít đồ lót sexy không nhỉ?

Hạ Phong không biết trong đầu Vu Đông đang nghĩ những gì, chính anh vẫn còn vô cùng lúng túng, tuy nói người này là vợ mình, nhưng chỉ vừa mới biết nhau có hai ngày, nói là người xa lạ cũng không quá đáng, có điều vốn khả năng làm thân của cô nhóc này cũng thật khác người, nếu không phải vừa rồi đột ngột trông thấy đồ lót của đối phương, bản thân cũng không có bao nhiêu cảm giác chung đụng với người xa lạ.

Hạ Phong thay đồ ở nhà rồi đi ra, thấy Vu Đông ngồi trong phòng khách lật xem đồ mình mua về.

"Khăn lụa, đồng hồ đeo tay." Vu Đông lật giở rồi nói, "Còn cả một vài đồ bỏ nữa, những thứ này đều là để mai em cầm đi hả?"

Hạ Phong thấy Vu Đông chủ động nhắc đến chuyện này, vừa vặn cũng không cần mình lên tiếng, thế là gật đầu một cái coi như ngầm thừa nhận.

"Khăn lụa thì thôi không nói, nhưng nhìn đồng hồ bỏ này cũng phải mấy nghìn tệ, còn đồng hồ này ít nhất cũng phải bốn năm mười nghìn, em chỉ là một sinh viên nghèo vừa tốt nghiệp, đào đâu ra tiền để mà mua chứ?"

Vu Đông cầm hộp đồng hồ lên nói, "Để rồi đó mẹ anh vừa gặp em thì trong lòng sẽ nghĩ, tiểu yêu tinh từ đâu ra tiêu tiền của con trai mình mua quà cho mình vậy chứ."

"..." Hạ Phong không còn lời phản bác, "Mẹ tôi sẽ không nói vậy đâu."

"Anh không hiểu phụ nữ đâu!" Nét mặt Vu Đông biểu đạt rõ anh không hiểu lòng dạ đàn bà.

"Không phải em nói của tôi chính là của em sao, em phân chia rạch ròi như thế làm gì." Hạ Phong không nói lại Vu Đông, chợt nhớ lại cuộc đối thoại hồi sáng sau khi ra ngoài.

"Tuy vậy em rất vui mừng vì anh có hiểu biết này!" Vu Đông ra vẻ lòng em rất được an ủi, "Nhưng chuyện này chỉ hai ta biết là được, đối với bên ngoài vẫn cần phải chú ý, đặc biệt là bố mẹ hai bên, phải cố gắng ra vẻ con sản lòng tiêu tiền vì đối phương."

"Một sinh viên vừa tốt nghiệp như em làm sao hiểu được nhiều chuyện kỳ quái thế chứ." Hạ Phong không còn lời để nói.

"Đây không phải là chuyện kỳ quái mà là đối nhân xử thế, đàn ông kỹ thuật các anh ấy à." Vu Đông lắc đầu nói với vẻ tiếc hận, "Ai ai cũng IQ cao EQ thấp, em đoán chắc chắn đến giờ anh vẫn chưa biết vì sao An An lại bỏ anh."

"Em biết An An ư?" Chợt nghe đến tên của bạn gái cũ, Hạ Phong vẫn có chút sững sờ.

"Không phải sáng nay anh lỡ miệng đấy à."

Hạ Phong không muốn thảo luận vấn đề bạn gái cũ với Vu Đông, thế là không nói gì thêm nữa.

"Sao nào? Vẫn còn đề ý hả? Hay là anh nói với em đi, em giúp anh phân tích." Vu Đông ngồi trên ghế tự khen mình, "Cô vợ thảo luận về bạn gái cũ với chồng như em đây không nhiều đâu đấy."

"Nếu em có bản lĩnh này thì nói xem tại sao em lại muốn kết hôn với tôi đi." Ý của Hạ Phong là uyển chuyển nhắc nhở Vu Đông, cô cũng như mình hôm qua mới bị bạn trai cũ chia tay.

"Em biết rồi!" Vu Đông vô cùng thần nhiên.

Hạ Phong thấy cô không chút kiêng kỵ thì nhất thời cảm thấy hứng thú, bình thường bản thân không phải là người thích đào bới chuyện của người khác, nhưng khi gặp cô gái này lại không nhịn được: "Vậy em nói thử xem."

"Vậy em nói tiêu chuẩn để mình chọn anh trước nhé, còn nhớ mấy câu em hỏi hôm qua trước khi đề nghị kết hôn không?"

Hạ Phong nghĩ ngợi, rồi cau mày hỏi lại: "Vì tôi có nhà ư?"

"Đó mới là một, còn lại anh vẫn có rất nhiều ưu điểm." Vu Đông bắt đầu xòe ngón tay, "Chiều cao của anh thích hợp này, nhìn anh như vậy ắt hẳn là trên 1 mét 75. Trình độ học vấn thích hợp này, có ai học y không tốt nghiệp thì là thạc sĩ, làm việc mấy năm là lên tiến sĩ. Mặt mũi anh cũng vượt qua bài kiểm tra này, miễn cưỡng xứng với em, khí chất cũng không tệ, cho thấy là một người lịch sự, có điều tuổi hơi lớn, nhưng em cũng không chê đâu."

Hạ Phong càng nghe càng sầm mặt: "Theo như yêu cầu này của em thì một nửa người ở bệnh viện của tôi đều thích hợp!"

Vu Đông lắc đầu không đồng ý: "Có nhiều đi chăng nữa cũng không phải là anh, em chỉ thích anh!"

Bất ngờ bị tỏ tình không chút đề phòng, Hạ Phong lại đỏ mặt, quyết định bỏ chạy.

"Mười giờ sáng mai xuất phát đi gặp bố mẹ tôi."

Vu Đông thấy Hạ Phong chạy trốn thì che miệng cười, nghĩ bụng mười năm trước người này đúng là da mặt mỏng.

Ngày hôm sau.

Tiết trời ngày hè, ngoại trừ nóng nực thì điều tốt nhất chính là gần như sáng sớm hôm nào thời tiết cũng rất đẹp.

Vu Đông kéo rèm cửa sổ ra để ánh nắng rơi đầy trên bề cửa, hài lòng ôm chân ngồi trên cửa sổ, vô cùng xúc động, tình xanh hóa của tiểu khu này tuyệt

thật đấy.

Từng hàng cây xanh tươi rậm rạp trải rộng tiểu khu, dưới lâu có một vườn hoa nhỏ, rất nhiều người già dắt theo cháu trai cháu gái đến bên kia tập thể dục buổi sáng, xa hơn chút nữa còn có thể trông thấy sông Hoàng Phố, rất nhiều người chạy bộ buổi sáng ở đó.

Vu Đông rửa mặt xong, cũng vừa đúng lúc Hạ Phong chạy bộ về xách theo bữa sáng.

"Đậy rồi à? Đến ăn sáng đi!" Hạ Phong đặt bữa sáng lên bàn nói, "Em ăn trước đi, tôi đi tắm đã."

Đến khi Hạ Phong tắm xong thì thấy Vu Đông một tay cầm bánh bao, một tay cầm bánh tiêu, sau đó lại dùng bàn tay nhậy nhựa dầu mỡ với lấy ly sữa đậu nành.

Bệnh sạch sẽ của Hạ Phong phát tác, anh nhủ mày nói: "Sao không lấy chén đũa?"

"Có túi rồi đây này, lấy chén đũa thêm làm gì, lát nữa còn phải rửa!" Nói kiểu đương nhiên như thế làm Hạ Phong không cách nào phản bác được.

Nếu bây giờ mình vào phòng bếp lấy chén đũa thì có phải tỏ ra kiểu cách không?

Vu Đông không hề phát hiện người nào đó đang xoắn xuýt, ăn xong miếng bánh bao cuối cùng thì ném túi nylon và ly sữa đậu vào thùng rác, phui tay nói: "Em đi thay đồ đây, anh cứ từ từ mà ăn."

Hạ Phong gật đầu, đợi Vu Đông đi rồi, cảm thấy chắc trong thời gian ngắn cô sẽ không ra ngay nên im lặng chạy vào phòng bếp cầm chén đũa ra, mau chóng xử lý bữa sáng rồi lại đi rửa bát.

Lần này Vu Đông bỏ nhà ra đi không đem theo nhiều quần áo, sau khi bỏ qua quần jean và quần đùi thì chỉ còn lại hai bộ váy, một bộ váy dài in hoa, bộ còn lại màu trắng dài quá đầu gối.

Sau một hồi so sánh, Vu Đông chọn chiếc váy trắng, nhìn vừa trong sáng lại khôn khéo, chắc trường bối sẽ thích.

Mặc đồ xong thì lại bắt đầu trang điểm, nhìn gương mặt trong kính, một lần nữa Vu Đông xúc động, trẻ tuổi da đẹp thật đấy, gần như không cần phải phủ thêm phấn nền làm gì, vì để cho tổng thể nhìn được tự nhiên nên Vu Đông bôi chút kem BB chống nắng, sau đó tô mày vẽ mắt, dặm thêm son môi nhạt màu, trông rất có sức sống.

Hạ Phong thấy gần đến giờ, bèn đứng ngoài gõ cửa: "Đã xong chưa?"

Cuối cùng Vu Đông nhìn lại mình trong gương, cảm thấy rất hoàn mỹ, cầm túi xách nhỏ trên giường mở cửa phòng đi ra.

Hạ Phong đứng trước cửa bất ngờ không kịp đề phòng liền bị cô gái trong sáng vui vẻ trước mắt này thu hút, sau một giây sững sờ thì hoàn hồn lại: "Dáng vẻ của em thế này là sao vậy?"

"Trông khó coi lắm à?" Vu Đông ngờ vực hỏi.

"Đẹp lắm, có điều cảm thấy khí chất không hợp lắm." Hạ Phong giải thích.

"Không phải đây là lần đầu gặp phụ huynh sao. Dựa vào tổng kết sau vô số lần xem phim thần tượng thì phụ huynh đều thích con gái mặc trang phục kiểu này." Nói xong, Vu Đông còn xoay một vòng.

Trong gian phòng sáng sủa, cô thiếu nữ trong bộ váy trắng làm Hạ Phong có ảo giác như thể chuyển kiếp quay về buổi chiều tím đậm thành thị ấy, cũng là một ngày đầy nắng như thế, An An mặc váy trắng tóc đen ngọt ngào gọi mình một tiếng học trưởng.

"Ánh mắt của anh làm em nghi ngờ anh đang nhìn mối tình đầu từ trên người em đấy." Bản lĩnh tiêu thụ của kiếp trước đã tạo ra thị lực vô hình, để Vu Đông nhìn thấu sự khác thường của Hạ Phong.

"Khụ khụ!" Hạ Phong mắt tự nhiên ho khan.

"Nếu như mối tình đầu này là An An thì em sẽ đi thay đồ ngay tức khắc." Vu Đông nhìn xoáy vào Hạ Phong, nói với vẻ sâu xa.

"Vì sao?" Hạ Phong kinh ngạc.

Xem ra đúng là thế rồi! Vu Đông mặt lạnh đóng cửa phòng lại, nhanh chóng thay bộ váy dài in hoa kia, Vu Đông cao 1 mét 58 nên mặc váy dài thì phải đi với giày cao gót.

Lúc Hạ Phong còn đang buồn bực thì cửa phòng lại mở ra, Vu Đông đã thay bộ váy khác, từ thiếu nữ váy trắng lung linh thuần khiết biến thành phong cách nghệ thuật retro.

"Còn giống bạn gái cũ của anh không?" Vu Đông nhướn mày nói.

"Tôi đâu có nói em giống!" Hạ Phong có cảm giác mình chết oan.

"Lần này bỏ qua cho anh, lần sau còn dám dùng ánh mắt nhìn bạn gái cũ mà nhìn em thì..." Vu Đông uy hiếp.

"Thì em làm gì?" Hạ Phong hỏi.

"Đợi lát về sẽ nói cho anh biết, xuất phát thôi!"

Hạ Phong nhìn đồng hồ, đúng là hơi trễ rồi, lập tức xách đồ đã chuẩn bị toan ra khỏi cửa.

Vu Đông nhìn một cái, đi đến lấy khăn lụa và hộp đồng hồ ra: "Không phải tốt qua đã nói rồi sao? Hai thứ này không hợp nhau, đem đồ bỏ đi là được rồi."

Tối qua? Hạ Phong nhớ lại, tối qua đã nói gì?

"Hơn nữa làm gì có ai tặng khăn cho bệnh nhân nằm viện chứ, đợi bố mẹ mình xuất viện rồi tặng cũng không muộn." Vu Đông lại giải thích.

Hạ Phong cảm thấy cũng có lý, hai người bèn xách đồ bỏ đi xuống lầu.

Vì chưa đến giờ cao điểm nên dọc đường không bị kẹt xe, chỉ mất nửa tiếng là đã đến nơi, Vu Đông lại chạy vào tiệm bán hoa mua một bó hoa tươi.

Lúc ra khỏi tiệm, Vu Đông còn đặc biệt nói với Hạ Phong: "Phụ nữ dù bao nhiêu tuổi cũng không thể chống lại được sức hấp dẫn của hoa đâu!"

Mua hoa thì mua hoa, lại còn giảng giải nhiều! Hạ Phong đi theo sau thầm oán.

"Bác sĩ Hạ đến rồi à." Vừa vào cửa đã có không ít y tá chào hỏi Hạ Phong.

Hạ Phong mỉm cười gật đầu, rất phong độ.

Vu Đông im lặng nhìn đường, kỹ năng tán tỉnh của mấy cô em này cao thật, bình thường không nhận ra đấy.

"Sao thế?" Hạ Phong thấy Vu Đông đứng trước cửa thang máy không nhúc nhích thì hỏi.

"Em đang đếm hoa đào của anh."

"Hoa đào gì, không phải em mua hoa cẩm chướng sao?" Hạ Phong ngờ vực hỏi.

"... Người ngọc cũng là một cái phúc mà!" Vu Đông thờ dài nói.

"Đừng lảm bảm nữa, lên thôi!" Hạ Phong thấy thang máy đến thì đưa tay chặn cửa thang máy lại, ý bảo Vu Đông vào đi.

Vu Đông hoàn hồn, đang tính đi vào thì như nghĩ đến điều gì đó, chợt hô lên đợi đã.

Hạ Phong thấy trong thang máy có khá đông người, đành phải tránh ra cho người khác đi vào trước.

"Lại làm sao nữa?" Tính tình tốt của Hạ Phong cũng sắp tiêu tan.

"Đừng nóng mà!" Vu Đông trợn mắt nhìn Hạ Phong mà nói, "Em vừa nghĩ dù bố mẹ anh chưa từng gặp An An, nhưng chắc đã nghe tên với cả công việc rồi nhỉ, với cái tuổi này của em thì không phù hợp đâu."

Có thể đừng cứ mở miệng là An An được không, nói cứ như cô hiểu rõ lắm ấy!

Hạ Phong vô cùng hối hận vì sáng hôm qua đã lỡ lời, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh mà nói: "Yên tâm, bố mẹ tôi không phải là người nhiều chuyện, trước kia tôi cũng chỉ nói An An là đàn em khóa dưới của tôi, còn những chuyện khác thì không nói nhiều."

"Nhưng em không phải là An An, cũng không phải là đàn em của anh." Vu Đông nói đầy oan ức, "Rõ ràng em tên Đông Đông, không muốn đổi tên đâu."

"..." Có ai bắt cô đổi tên đâu, hơn nữa Đông Đông là cái quái gì thế.

"Bọn họ không hỏi thì em không nói là được chứ gì." Hạ Phong cảm thấy phiền toái chết đi được, sớm biết thế thì chi bằng nói thật với bố mẹ, đầu óc thế nào mà lại đi kết hôn chứ.

"Được rồi, vậy em miễn cưỡng gọi một lần An An vậy!"

Vu Đông miễn cưỡng đi vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Nàng Dâu Nhỏ Gặp Bố Mẹ Chồng

Mới đó đã đến trước cửa phòng bệnh, Hạ Phong đang định gõ cửa đi vào thì thấy sắc mặt Vu Đông khá căng thẳng.

"Em đang lo à?" Hạ Phong hơi bất ngờ.

"Hỏi thừa!" Vu Đông liếc, "Có cô con dâu nào đi gặp mẹ chồng mà lại không lo lắng cơ chứ."

"Người khác thì tôi còn có thể tin được, nhưng còn em thì tôi vẫn không nghĩ ra." Hạ Phong không nhịn được mà cười, thấy sắc mặt Vu Đông không tốt lại trấn an cô, "Yên tâm đi, bố mẹ tôi ai cũng rất dễ tính."

Vu Đông hít sâu một hơi, giống như đang quyết định điều gì đó vậy, tỏ ý muốn Hạ Phong mở cửa.

Hạ Phong gõ cửa, sau khi nghe có giọng nói bên trong thì mới đẩy cửa đi vào.

"Bố!" Rồi Hạ Phong nhìn mẹ nằm trên giường bệnh bằng ánh mắt ân cần, "Mẹ, hôm nay mẹ thấy thế nào?"

Bố mẹ Hạ hoàn toàn không thèm để ý đến con trai mình, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn vào người đang đứng trước cửa.

Hạ Phong thắc mắc, quay đầu lại nhìn mới thấy Vu Đông vẫn chưa đi vào, có chút buồn cười, bèn đi về phía cửa dẫn Vu Đông vào: "Bố, mẹ, đây là Vu Đông!"

"Vu Đông?" Mẹ Hạ đang lặng lẽ quan sát Vu Đông, nghe vậy liền thắc mắc, "An An đâu? Không phải con bảo hôm nay sẽ dẫn An An đến gặp chúng ta sao?"

Khuôn mặt bố Hạ cũng thể hiện đầy sự nghi ngờ.

Hạ Phong tự nhủ trong lòng, thôi hóng hết rồi, đang không biết nói sao cho phải thì Vu Đông đột nhiên lên tiếng.

Vu Đông cầm bó hoa cẩm chướng trong tay, vẻ mặt đầy dịu dàng trông rất hợp với phong cách ăn mặc của cô, có thể vẫn còn chút lo lắng nên khuôn mặt có hơi ửng đỏ, nhỏ nhẹ nói: "Cháu chào chú, chào dì, cháu là Vu Đông, và cũng là An An đây ạ."

"Ồi, cháu là An An sao?" Mẹ Hạ liền vui vẻ, bà cũng chỉ biết con trai mình có bạn gái cũng được ba bốn năm rồi, nhưng lại chưa gặp bao giờ.

"Đây là hoa cháu mua tặng dì ạ, chúc dì sớm hồi phục ạ!" Vu Đông đưa hoa tới bằng hai tay.

Mẹ Hạ chỉ mới gặp Vu Đông lần đầu tiên nhưng đã cảm thấy cô gái này rất thông minh, xinh đẹp, ánh mắt thuần khiết, ấn tượng ban đầu cũng không tệ chút nào. Lại còn biết mua hoa đến tặng bà, nhất thời tươi cười không thấy mặt trời: "Tốt quá, hoa đẹp lắm. Ông nó, mau lấy hoa cắm vào lọ đi."

Bố Hạ còn chưa kịp đứng dậy thì Hạ Phong đã chủ động lấy bó hoa trong tay mẹ, cầm bình hoa nói: "Để con làm được rồi."

Hạ Phong đi khỏi, Vu Đông càng e dè hơn, nhìn về phía hai vị trưởng bối rồi cười một tiếng, thấy trên bàn có đĩa trái cây liền tinh ý nói: "Để cháu gọt táo cho dì ạ."

"Không cần, không cần đâu! Cháu cứ ngồi vậy là được rồi." Từ lúc Vu Đông xuất hiện, ánh mắt mẹ Hạ không hề rời mắt khỏi cô, thấy cô gái này không hề kiêu căng, nóng nảy, lại còn biết gọt táo cho mình thì lại càng trở nên vui vẻ hơn.

"An An, cháu bao nhiêu tuổi rồi?" Mẹ Hạ thấy cô gái này vẫn còn rất trẻ, liền hỏi.

"22 ạ."

"22?" Mẹ Hạ và bố Hạ không hẹn mà nhìn nhau, "Thế thì chỉ mới tốt nghiệp đại học thôi nhỉ?"

"Vâng ạ." Vu Đông gật đầu.

"Vậy là vừa mới vào đại học thì cháu và Hạ Phong đã hẹn hò rồi sao?" Mẹ Hạ giật mình nói.

Sắc mặt bố Hạ đột nhiên xấu đi, mắng: "Cái thằng nhóc xấu xa này!"

Vu Đông buồn bực nhìn nhị vị phụ huynh này, không hiểu tại sao bầu không khí vô cùng vui vẻ lúc nãy lại biến mất nhanh đến vậy.

"Ông mắng con làm gì?" Mẹ Hạ không vui trừng mắt với bố Hạ.

"Nó đã 28 tuổi rồi, cũng lớn hơn con bé tầm sáu tuổi, sao nó lại có thể ra tay với một cô bé mới vừa vào đại học cơ chứ!" Bố Hạ bực mình nói.

"Sao lại gọi là ra tay được, cái đấy người ta gọi là tình yêu."

"Thế cũng không đúng, nhất định là lưu manh lừa gạt!"

Vu Đông ngồi bên cạnh nghe mà thấy hơi buồn cười, nhưng nghĩ lại thì cũng không nên khiến chuyện này trở nên phức tạp, đến lúc đó cũng không dừng lại được, vậy là lên tiếng bênh vực: "Chú, dì, chuyện này không liên quan đến Hạ Phong đâu ạ, thật ra cháu mới là người theo đuổi anh ấy!"

"Hả??" Bố mẹ Hạ nhìn Vu Đông bằng ánh mắt không thể tin được.

"Lúc còn học năm đầu đại học, có một lần cháu bị xui vì cảm nắng, Hạ Phong đưa cháu đến bệnh viện nhưng lại không để lại tên, cháu phải hỏi qua nhiều người mới biết được anh ấy, ban đầu cũng chỉ có ý định mời anh ấy ăn một bữa cơm, kết quả là khi gặp anh ấy, cháu liền... cháu liền... đối với anh ấy mà nói thì, vừa gặp đã yêu ạ." Vu Đông vừa nói vừa cúi đầu ngượng ngùng.

Phụ nữ thường rất thích những câu chuyện lãng mạn như vậy, mẹ Hạ vừa nghe xong mặt mày rất hớn hờ, cảm thấy cô gái này có mắt nhìn người rất tốt nên mới chọn đúng con trai mình, lại càng cảm thấy hài lòng hơn nữa.

"Chẳng trách có nói kiểu gì nó cũng không chịu dẫn cháu về nhà, chắc nó đã đoán trước được bố nó mà biết thì sẽ đánh nó." Mẹ Hạ cười nói.

"Hừ!" Bố Hạ phôi hốp hừ một tiếng.

"Có điều cháu vừa mới tốt nghiệp xong đã quyết định kết hôn, như vậy có sớm quá không?" Mẹ Hạ thấy tiếc nói, "Chuyện này cũng không thể trách Hạ Phong được, đều là do di muốn nó nhanh chóng kết hôn, nó làm vậy cũng chỉ muốn di yên tâm. Nếu di biết cháu còn nhỏ như vậy, cũng sẽ không..."

"Dì à, cháu cũng không còn nhỏ nữa, cũng đủ tuổi kết hôn theo quy định của luật pháp rồi mà ạ." Vu Đông bỗng nhiên xấu hổ, "Và lại, mong muốn của cháu cũng là sau khi tốt nghiệp sẽ được gả cho Hạ Phong."

Bố mẹ Hạ cùng nhìn nhau một lần nữa, lại chắc chắn rằng cô gái này thực sự không hề tệ chút nào, một lòng một dạ với con trai gốc của mình.

"Dì hãy cố gắng dưỡng bệnh thật tốt nhé, Hạ Phong nói, chờ di khỏe lại sẽ tiến hành tổ chức hôn lễ!"

"Bác đã được gặp cháu rồi, dù ngày một không thể tỉnh lại thì cũng chẳng còn gì để tiếc nuối nữa." Mẹ Hạ thở dài nói.

Bố Hạ chau mày, đương nhiên cũng rất lo lắng.

Vu Đông thấy mẹ Hạ hơi bi quan về tình trạng sức khỏe của mình, tuy là một ca phẫu thuật khá khó khăn nhưng dù sao vẫn nên lạc quan lên, cô nghĩ một lát rồi nói: "Dì nhất định sẽ không sao đâu, sau này cháu vẫn còn muốn đi có thể giúp chúng cháu trông con đấy."

"Con? Cháu đang mang thai sao?" Mẹ Hạ kích động nói.

"Không ạ." Vu Đông ngượng ngùng, "Nhưng cũng chưa biết được khi nào thì có ạ!"

"Được được được!" Nói ba chữ được liên tiếp, mẹ Hạ vui vẻ nói, "Dì sẽ đợi các con sinh con, sinh bao nhiêu dì cũng chăm được cả!"

Mặt bố Hạ trông cũng rất phấn khích.

Vừa đi cắm hoa về xong, trên đường tình cờ gặp đồng nghiệp, nói chuyện vài câu nên Hạ Phong mới quay lại phòng bệnh trễ như vậy, khi trở về thì lại thấy bầu không khí trong phòng có gì không đúng lắm.

"Đứa trẻ nào thế ạ?" Hạ Phong thắc mắc.

"Đương nhiên là cháu của mẹ rồi!" Bây giờ mẹ Hạ đã chính thức xem Vu Đông là con gái mình, đẩy con trai sang một bên.

Cái gì? Hạ Phong nhìn dáng vẻ già vờ hiền lành của Vu Đông trước mặt mẹ mình, tự nhủ trong lòng: "Đừng nói là cô gái này đã nói với bố mẹ là cô ấy đang mang thai con của mình chứ!"

"Đông Đông đã nói với mẹ rồi, An An là biệt danh của con bé, nó không thích con gọi như vậy đâu, sau này con nên sửa lại đi." Mẹ Hạ không vui nói, "Đông Đông thì sao chứ, Đông Đông dễ nghe biết bao, sao có thể làm con tức giận được."

Vu Đông nghe thế liền ra vẻ oan ức, gật đầu liên tục.

Hạ Phong chẳng hiểu mô tê gì, cũng chỉ có thể liên tục thừa vâng, lạng lẽ lườm người nào đó, rốt cuộc thì cô và mẹ tôi đã nói những gì rồi!

"Lườm gì mà lườm! Thân là đàn ông con trai sao lại lườm vợ mình chứ!" Bố Hạ thấy Hạ Phong đang lén lườm Vu Đông, nhất thời tức giận không có chỗ

phát tiết, "Con ra ngoài cho bố!"

Hạ Phong bị mắng mà không thể giải thích được, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo bố ra ngoài.

Vu Đông ở trong phòng lo lắng nhìn ra bên ngoài, mặt mẹ Hạ tràn đầy yêu thương mà an ủi không sao đâu.

"Thằng nhóc này, từ nhỏ bố đã dạy con như thế nào mà giờ lại ra tay với một cô gái trẻ tuổi như vậy hả?" Đối với chuyện trâu già gặm cỏ non này của con trai mình, bố Hạ vẫn còn chút nghi ngờ.

"Con..."

"Con cái gì mà con, nếu không phải Đông Đông là người chủ động theo đuổi thì bố cũng sẽ không tha cho con dễ dàng thế này đâu." Bố Hạ nghiêm túc nói, "Nhưng mà sau này con cũng phải đối xử thật tốt với con bé đấy! Đừng nghĩ rằng vì người ta là người chủ động trước mà lại không biết trân trọng."

"Ồ..." Lượng tin tức hơi lớn, vẫn nên đợi vài rồi từ từ nói lại.

"Mặt con như thế là sao vậy hả? Sau này nếu bố mà biết con không đối xử tốt với con dâu, bố sẽ đánh gãy chân con!"

"Bố, bố nhỏ tiếng một chút, mọi người đều sẽ nghe thấy hết đấy!" Hạ Phong nhìn xung quanh toàn người là người, nhanh chóng xin lỗi.

"Nghe thì sao, bố nói được làm được, họ đều là người làm chứng!" Bố Hạ giận dữ nói.

"Vâng vâng vâng, con sẽ nghe lời bố!" Vu Đông rút cuộc cô đã nói với bố mẹ tôi gì đấy, sao đến bố mẹ tôi cũng có thể phản bội tôi cơ chứ!

Đến khi trò chuyện đã nhiều, Hạ Phong lo mẹ sẽ mệt nên định dẫn Vu Đông về.

Mặc dù hôm nay mẹ Hạ rất vui vẻ, nhưng dù sao cơ thể cũng không được khỏe lắm, đúng là hơi mệt.

"Đi ráng nghỉ ngơi cho thật khỏe, phẫu thuật xong cháu lại đến ạ!"

"Được, cảm ơn cháu!" Mẹ Hạ mỉm cười rồi vẫy tay.

Hai người vừa ra khỏi cửa bệnh viện, Hạ Phong đã hỏi: "Em và bố mẹ tôi đã nói gì vậy, họ có vẻ rất thích em!"

"Sao lại gọi là nói gì được, bọn cô nương đây chính là kiểu ai gặp cũng thích!" Vu Đông kiêu ngạo nói.

"Được được, chỉ có em là đáng yêu nhất thôi, đến bố tôi cũng nói sau này nếu tôi dám bắt nạt em, ông ấy sẽ đánh gãy chân tôi." Hạ Phong buồn bực nói.

"A a, chú thật là đáng yêu quá đi!" Vu Đông vui vẻ nói, "Sau này nếu anh làm em phật lòng, em sẽ đi mách hai người họ!"

"Còn chuyện con là sao vậy?" Trong lòng Hạ Phong vẫn còn băn khoăn về chuyện này.

"Chuyện này à..." Vu Đông nói, "Em thấy đi không được lạc quan với ca phẫu thuật cho lắm, nên mới nói là có lẽ chúng ta sẽ có con, bảo đi giữ gìn sức khỏe thật tốt để đón cháu."

Hạ Phong nghe xong, nghĩ đến bệnh tình của mẹ cũng có chút lo lắng: "Làm phiền em phải đề tâm rồi."

"Yên tâm đi, đi tốt như vậy mà, ca phẫu thuật nhất định sẽ thuận lợi thôi." Đến hôm nay Vu Đông mới biết tim của đi không được khỏe, hầu như không thể để cho bà bị kích về tinh thần, thảo nào Hạ Phong lại bị mình lừa đi nhận giấy kết hôn, hẳn là do sợ mẹ Hạ lại lo lắng.

"Cảm ơn em!" Hạ Phong cười nói, "Nhưng mà, đến lúc đó mẹ tôi cũng sẽ mong có cháu lắm."

"Vậy thì cứ sinh thôi!" Vu Đông thấy cũng không có vấn đề gì.

Hạ Phong hơi hoảng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Vu Đông dưới ánh mặt trời, trong chốc lát không biết nên trả lời như thế nào.

Ở trong phòng bệnh bên này, mẹ Hạ và bố Hạ cũng đang nói chuyện với nhau.

"Cuối cùng thì tôi cũng yên tâm rồi, lúc trước tôi còn lo Hạ Phong sẽ cảm thấy nặng nề, từ nhỏ đã dạy nó phải cư xử với phụ nữ như một quý ông. Lớn lên mới biết như vậy đôi khi cũng sẽ được nhiều cô gái để ý, nhưng cũng dễ bị người ta coi là lớp xe dự phòng." Mẹ Hạ thở dài nói, "Đông Đông ổn đấy, vừa hay bù trừ cho Hạ Phong."

"Đúng thế đúng thế." Bố Hạ phụ họa, "Bà cứ giữ gìn sức khỏe cho tốt rồi chờ có cháu trai là được rồi."

"Đúng rồi, tôi còn phải bế cháu trai nữa!" Vừa nhắc đến cháu trai, mẹ Hạ không ngừng phấn khích.

"Thằng bé này đúng là có vận cứt chó* mà, giống tôi!" Bố Hạ vui mừng nói.

(*Vận cút chó ở đây dùng để nói đến những người có vận khí tốt, may mắn.)

"Ai có vận cút chó?" Mẹ Hạ nheo mắt hỏi.

"Là tôi, là tôi, thằng bé cũng chỉ có khuôn mặt tuần tú thôi!"

"Mặt giống ai?"

"Bà, giống bà!"

...

Bên này Hạ Phong đưa Vu Đông trở về nhà, rồi lại quay lại bệnh viện, mặc dù bệnh tình của mẹ mình để mọi chuyện cho bệnh viện lo, nhưng có một số việc anh cũng cần phải tự mình giải quyết.

Quay lại về bệnh viện, Hạ Phong vừa mới đậu xe xong, điện thoại bỗng nhiên reo lên.

Hạ Phong chau mày nhìn dây số xa lạ trên màn hình đến từ nước Mỹ, nghĩ một chút rồi cũng nhấc máy.

"Hạ Phong!" Chất giọng dịu dàng của một người phụ nữ phát ra ở đầu dây bên kia.

"Em đến Mỹ rồi à?" Hạ Phong dừng lại một chút, cuối cùng cũng hỏi một câu.

"Ừ, em vừa mới đến, nhà em thuê trên mạng cũng rất tốt, tầng dưới còn có một hồ bơi nữa." Cô gái nghe Hạ Phong tiếp lời, biết họ vẫn còn giữ được mối quan hệ liên rất vui vẻ.

"Vậy thì tốt rồi!"

"Hạ Phong... Có phải anh còn giận em không?" Giọng cô gái e dè, khiến người nghe không thể không có chút thương hại.

"Không."

"Rõ ràng là anh vẫn còn giận em, Hạ Phong à, anh biết là em rất thích anh mà, chỉ là em không muốn phải kết hôn sớm như vậy mà thôi." Cô gái nghĩ một chút rồi lại hỏi, "Còn đi thì sao? Đi có khỏe không?"

"Rất khỏe!"

"Thế thì tốt rồi! Ca phẫu thuật của di nhất định sẽ thành công." Cô gái nói, "Hạ Phong, em biết lần này em có hơi cứng đầu, anh giận cũng là điều đương nhiên, nhưng anh phải hứa với em, đừng giận lâu quá nhé!"

"An An..." Hạ Phong nhắm mắt lại, giống như đang rất quyết tâm, nói: "Em còn nhớ lúc trước anh đã nói gì với em không?"

"Nói gì?"

"Ngày hôm đó anh cầu hôn với em..." Hạ Phong nhắc nhở.

"Hạ Phong... Anh... Anh dọa em đấy à..." An An hơi hoảng.

"Em thừa biết là không phải mà." Hạ Phong nhấn mạnh từng chữ một, "An An, chúng ta chia tay đi!"

"Hạ Phong, có phải anh vẫn còn giận em không?"

"Anh rất nghiêm túc!"

"Sao anh có thể làm như vậy được, chỉ vì em không đồng ý cùng anh kết hôn ngay lúc đó mà anh lại quyết định chia tay với em, chẳng phải kết hôn cũng cần phải bàn bạc với nhau, hai người đồng ý rồi mới kết hôn được sao? Anh không thể tự mình quyết định như thế được, hơn nữa, anh thừa biết đầu năm nay em chuẩn bị đi Mỹ du học, vé máy bay cũng đặt xong từ lâu rồi. Hạ Phong, anh không thể làm vậy với em được..."

"An An, anh..." Hạ Phong muốn nói rằng mình đã kết hôn rồi.

Đầu dây bên kia An An vừa khóc vừa nói: "Hạ Phong, nhất định là anh vẫn đang còn giận em, chúng ta nên bình tĩnh và suy nghĩ thật kỹ trước đã rồi hãy liên lạc sau."

Hạ Phong nhìn điện thoại ngắt kết nối có chút lơ đãng, cuối cùng lại cười khổ.

Cô ấy đi Mỹ cũng tốt, chờ cô trở về chắc chuyện tình cảm này cũng đã nguội lạnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Anh Còn Nợ Tôi Một Cái Tát.

Vu Đông về đến nhà, thấy hơi khát nên mở tủ lạnh ra, toàn nước là nước, không nhìn được mà piii một tiếng rồi nói: "Không hồ danh là tủ lạnh nhà bác sĩ, đến đồ uống có vị cũng chẳng có lấy một chai."

Vu Đông cầm một chai nước uống mấy ngụm, lấy điện thoại từ trong túi ra đặt mua một ít đồ ăn vặt theo thói quen, đến khi thấy bàn phím bị mùi mờ đến trặc thì mới nhớ ra, điện thoại thông minh phải mấy năm nữa mới thịnh hành.

"Ding ting ting!"

Nếu không phải đang cầm điện thoại trên tay, Vu Đông chắc chắn sẽ không nghĩ rằng điện thoại của mình đang reo lên, cô nhìn cái tên đang hiện trên màn hình - Hường Hiểu Nguyệt, bạn cùng phòng của cô thời còn học đại học, lúc đó quan hệ giữa hai người rất tốt, nhưng sau khi cô nàng kết hôn, hôm nào cũng thể hiện tình cảm trước mặt cô mà không quan tâm cô nghĩ thế nào, phận chỉ là một đứa FA, Vu Đông cũng tự giác tránh đi, dần dần mất liên lạc với nhau, thành ra cũng đã ba bốn năm rồi không gặp.

"Alo?" Vu Đông nhắc máy.

"Ngư Đông*!!!" Tiếng hét chói tai của cô gái ở đầu dây bên kia làm Vu Đông hoảng hồn suýt chút nữa là ném luôn điện thoại, "Cứu mình, cứu mình với!"

*(*Từ Ngư Đông và Vu Đông phát âm gần giống nhau.)*

"Sao thế?" Hường Hiểu Nguyệt là một cô gái thành phố điển hình, gia cảnh rất tốt, lại là con một nên rất được nuông chiều, làm chuyện gì cũng có người dọn đường sẵn, có điều có một điểm không tốt lắm là dễ gặp phải chút chuyện là lại làm ầm lên, mà dĩ nhiên bọn con trai lại rất thích cái kiểu này, phải nói là hồi còn học đại học, điều khiến Vu Đông ngưỡng mộ cô nàng này chính là dễ có chuyện gì thì cũng có bọn con trai đến giúp đỡ, có thể thấy rất có bản lĩnh.

"Cậu đang ở Thượng Hải à?"

"Ừ." Vu Đông trả lời.

"Tốt quá, lúc trước mình có nhận một kịch bản lồng tiếng phim thần tượng, cũng đã chọn hai nữ diễn viên lồng tiếng xong hết cả rồi, nhưng bỗng nhiên lại có chuyện nên không làm được nữa, cậu đến giúp mình một tay đi." Hường Hiểu Nguyệt nói.

"Có trả công không?"

"Có, đương nhiên là có rồi." Hường Hiểu Nguyệt lớn tiếng nói.

"Được rồi, cho mình địa chỉ!"

"Lát nữa mình gửi địa chỉ qua điện thoại cho cậu xong thì phải đến ngay nhé, cậu cứ gọi xe đi, mình sẽ trả cho cậu." Hường Hiểu dặn dò.

Có vẻ đang rất sốt ruột, hơn nữa gần đây đúng là cô đang rất cần tiền, Vu Đông dọn dẹp nhà một chút rồi rời đi.

Không cần xem Vu Đông cũng biết bên trong thẻ của cô còn khoảng bao nhiêu tiền, bởi vì mười năm trước, cô chỉ dựa vào hai ngàn tệ có trong thẻ, đến thành phố này rồi cầm rế ở đây..

Nhưng đối với Vu Đông của mười năm sau, hai ngàn tệ này cũng không đủ để cô có thể mua được quần áo cho mình, huống chi gout của Vu Đông mười năm trước thật sự không dám gât bừa.

Gọi xe xong, chẳng mấy chốc đã đến nơi, Vu Đông mang đôi giày cao gót đi mua một ly nước ép dưa hấu trước, híp mắt uống xong hai ngụm rồi mới đi đến phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt.

Nơi này cũng không quá lớn, nhưng ở một thành phố đắt đỏ như Thượng Hải, có thể có được một phòng lồng tiếng rộng tầm năm mươi mét vuông như thế này cũng đã tốt lắm rồi.

Thiết kế nội thất cũng không tệ, trang trí như thế này thì mấy năm sau cũng sẽ không quá lỗi thời, chắc chắn là do bạn trai cũ học trường kiến trúc của Hường Hiểu Nguyệt đã tự tay thiết kế cho cô nàng.

"Ồi chào bà cô của tôi, cũng may là cậu đồng ý đến đây." Hường Hiểu Nguyệt ăn mặc theo phong cách của một người dày dặn kinh nghiệm, nhìn Vu

Đồng như đang nhìn một vị cứu tinh vậy.

"Đợi một chút!" Vu Đông nuốt ngụm nước ép đưa hấu trong miệng xong, lấy hóa đơn đi xe taxi ra rồi nói, "Tiền xe tổng cộng là 50 tệ!"

"Cậu nghĩ mình có thể nợ cậu 50 tệ sao?" Hương Hiểu Nguyệt tức giận cầm lấy hóa đơn, thúc giục, "Cậu đến xem qua kịch bản trước đi."

Vu Đông từ từ bước vào phòng họp, thấy bên trong có hai người đang ngồi, một cô em gái trông rất đáng yêu, vừa nhìn thấy Vu Đông đã nở một nụ cười ngọt ngào, người còn lại là một anh chàng đẹp trai tựa như ánh mặt trời vậy, không hiểu sao Vu Đông lại thấy rất quen.

"Được rồi, giờ thì nữ chính, nữ phụ, nam chính đều đã đến đông đủ cả rồi." Hương Hiểu Nguyệt nói, "Hầu hết lời thoại trong kịch bản này đều là của mọi người, trước tiên cứ thảo luận với nhau đã nhé."

Vu Đông gật đầu, tìm một cái ghế ngồi xuống, bắt đầu nhìn kịch bản.

Nhưng mà vừa mới chỉ đọc kịch bản một lát thôi, Vu Đông lại có cảm giác như có người đang nhìn trộm mình.

Vu Đông ngẩng đầu lên, thấy anh chàng đẹp trai ở trước mặt có vẻ hơi hoảng, lập tức cúi đầu.

Lẽ nào người ta có ý theo đuổi mình?

Vu Đông nghĩ một chút, chỉnh lại tóc, đổi sang tư thế duyên dáng một chút rồi đọc kịch bản tiếp.

Đọc chưa được ai trang, lại bị nhìn trộm, Vu Đông lại ngẩng đầu lên, phía bên kia cũng cúi đầu lần nữa.

Cứ lặp đi lặp lại vài lần như thế, Vu Đông không nhịn được nữa, nhưng lại thấy người ta có thể thích mình nhưng còn xấu hổ, giọng Vu Đông vẫn rất dịu dàng: "Anh có chuyện gì muốn nói à?"

Anh đẹp trai nghe Vu Đông hỏi mình, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

"Đàn ông con trai sao lại ấp a ấp úng vậy, có chuyện gì thì cứ nói ra đi." Dù anh có bày tỏ thì tôi cũng sẽ từ chối anh một cách dịu dàng.

Anh đẹp trai hơi do dự, mở miệng hỏi: "Đồng Đồng, hai ngày nay em có khỏe không?"

Đồng Đồng*?

*(*Người này gọi Vu Đông bằng từ 冻 (dòng) trong biệt danh Ngư Đông có nghĩa là đông lạnh, còn Đồng trong tên Vu Đông là 冬 (dòng) có nghĩa là mùa đông.)*

Ngày còn bé, nhà cô rất nghèo, mùa đông là thời gian nhà cô tiết kiệm tiền mua thức ăn, thế là mẹ luôn dùng một con cá làm mấy bát cá đông giữ lại để ăn với cơm, sau khi cô ra đời, có một lần bố uống rượu say, về nhà thấy một con cá kinh đông lạnh thì gọi là ngư đông ngư đông, vậy thế nên đã quyết định đặt tên cô là Vu Đông, tên cúng cơm là Ngư Đông.

Nhưng chuyện này chỉ có người trong nhà cô và bạn cùng phòng hồi còn học đại học mới biết thôi.

Người này là ai nhỉ?

"Hôm đó anh thấy em khóc nhìn rất đau lòng nên không dám nói gì nhiều với em, nhưng hôm nay gặp em, thấy tâm trạng em cũng có vẻ không tệ lắm nhỉ." Anh đẹp trai cười.

Em gái ngọt ngào ngồi bên cạnh đang đọc kịch bản, nghe thấy mùi hóng chuyện liền dừng lại, không đọc tiếp nữa.

Vu Đông lục tung trí nhớ của mình, một người con trai, ngoại hình không tệ, nhìn lớn tuổi nhưng chỉ mới tốt nghiệp, biết tên cúng cơm của mình, mấy ngày trước cô lại còn khóc trước mặt người đó nữa!

"Đồ cặn bã!!!" Vu Đông đập bàn, cuối cùng cô thì cũng nhận ra, bà nhỏ vào, đây không phải là mối tình đầu cặn bã đã mười năm không gặp của mình sao.

Trời ạ, mười năm không gặp, suýt nữa đã không nhận ra.

"Đồng Đồng, anh biết bây giờ em đang rất đau lòng, nhưng cũng không nên mắng người như thế chứ!" Phương Hoa chính là bạn trai cũ của Vu Đông, nhìn sang em gái bên cạnh có hơi mất tự nhiên.

Mười năm trước, sau khi chia tay, Vu Đông chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cô và Phương Hoa vẫn còn liên quan đến nhau, bây giờ vừa mới nhìn thấy người lại muốn nổi điên, không biết lửa từ đâu bốc lên đỉnh đầu, cô kéo ghế ra, từ từ đến chỗ Phương Hoa đang ngồi.

"Em, em muốn làm gì?" Phương Hoa bị khí thế của Vu Đông dọa cho sợ, bước về sau một bước.

Vu Đông mỉm cười, đột nhiên lại muốn làm loạn, giơ tay lên tát một cái: "Tôi đã muốn tát anh từ lâu lắm rồi."

Đối với chuyện tình cảm thối tha này mà nói, Vu Đông chỉ tiếc một điều, chính là năm đó lúc ở cục dân chính, cô chỉ lo khóc mà quên không cho tên thối tha này một cái bạt tai, cuối cùng thì hôm nay cô cũng được thỏa mãn rồi.

"Em làm gì vậy!!!" Phương Hoa bất ngờ, không kịp đề phòng nên mới bị cô cho một cái tát, trong người không tốt chút nào.

Em gái ngọt ngào ngồi bên cạnh cũng rất bất ngờ vì sự thay đổi đột ngột này, đôi mắt hiện lên tia sợ hãi.

"Hừ!" Vu Đông đánh người xong lại quay về chỗ ngồi ban đầu của mình, cầm ly nước ép dưa hấu cô chưa kịp uống xong đưa lên uống một ngụm rồi mới bắt đầu gọi người tới: "Hương Hiểu Nguyệt, cậu vào đây cho mình."

"Sao thế, sao thế?" Hương Hiểu Nguyệt đang bận chết đi được, không hiểu vì sao mình lại được gọi vào, thấy bầu không khí bên trong có gì đó không đúng lắm, buồn bực hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Phương Hoa mặt đầy tức giận, không nói lời nào.

Em gái ngọt ngào im lặng để giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Vu Đông hừ lạnh, hỏi: "Hương Hiểu Nguyệt, cậu có phải là bạn của mình không?"

"Đương nhiên là có rồi!"

"Cậu nói cần có người hỗ trợ cho cậu, mình không nói nhiều lời, nhanh chóng đến đây, cậu nghĩ thế đã đủ tốt chưa?"

"Đủ rồi."

"Vậy thì sao cậu có thể làm vậy với mình?" Giọng Vu Đông lạnh băng.

"Mình... Mình thế nào?" Hương Hiểu Nguyệt mơ hồ không rõ.

"Cậu để cho mình hợp tác lòng tiếng với tên khốn vừa mới bỏ mình xong, cậu ghét mình lắm đúng không?"

Vu Đông vừa nói xong, cả người Hương Hiểu Nguyệt đàn ra, nhìn sắc mặt của Phương Hoa, hỏi: "Hai người, hai người chia tay rồi á?"

"Vu Đông, chuyện của chúng ta nên ra ngoài giải quyết thì hơn." Phương Hoa không muốn để người ngoài bàn tán chuyện này.

"Ha!" Vu Đông giễu cợt nhìn hân.

Sắc mặt Phương Hoa kém hơn hân.

Hương Hiểu Nguyệt nhìn qua một vòng, cảnh tượng này không giống như đang cãi nhau, nhưng vẫn chưa tin lắm: "Các cậu chia tay thật à? Không phải đã nói là sắp kết hôn sao?"

"Đúng vậy, đến hộ khẩu mình cũng đã mang theo rồi, kết quả là người ta nói chia tay mình trước cửa cục dân chính, còn đưa cho mình mười ngàn đồng gọi là phí chia tay nữa." Sắc mặt của Vu Đông khi nói giống như đang nói về chuyện của người khác vậy, không có một chút gì gọi là đau lòng, chỉ thấy đầy sự giễu cợt.

"Đồ cặn bã!"

"Đồ cặn bã!"

Hai câu đồ cặn bã cùng nhau vang lên, em gái ngọt ngào và Hương Hiểu Nguyệt sùng sốt nhìn nhau.

"Vu Đông!" Phương Hoa tức giận, mặt méo xệch.

"Gi? Muốn tôi đem tiền trả lại cho anh à?" Vu Đông đang rất kích động.

"Chuyện không phải như thế." Phương Hoa nhìn về phía Hương Hiểu Nguyệt giải thích.

"Vậy thì như thế nào?" Vu Đông giễu cợt nói, "Không thì anh thử nói một phiên bản khác tôi xem nào."

"Cô..." Phương Hoa bực mình nói, "Cô thử nhìn bộ dạng của mình bây giờ đi."

"Bộ dạng của tôi như thế nào thì có liên quan gì đến anh sao?" Vu Đông nhìn Phương Hoa cười, rồi lại uống thêm một ngụm nước ép dưa hấu.

Một người bình tĩnh ngồi uống nước ép dưa hấu, một người thì vẫn đang đứng đó tức giận, trong lòng như lửa đốt, đối lập nhau.

"Tôi không muốn nói chuyện với thứ đàn bà vô học như cô nữa!" Nói xong Phương Hoa cầm chiếc kính râm bên cạnh lên, đập cửa rồi đi.

Phòng họp vừa mới yên tĩnh lại một chút.

Vu Đông gõ kịch bản trên bàn nói: "Giờ thế nào? Mình nhất định sẽ không hợp tác với anh ta, hay là cậu đi tìm người khác đi?"

"Ồi..." Hường Hiểu Nguyệt sững sờ, giờ mới hoàn hồn, "Không sao đâu, cậu cứ làm trước đi, tên cận bã kia mình không cần!"

"Bạn tốt!" Vu Đông hài lòng nói.

Hường Hiểu Nguyệt mỉm cười, đột nhiên lại hỏi: "Chúng ta chỉ vừa mới không gặp nhau một tháng thôi, sao cậu có thể từ một cô gái ngốc nghếch trong sáng ngọt ngào trở thành một chị hai độc mồm độc miệng vậy?"

"Cậu cứ coi như là hậu di chứng của việc thất tình đi!" Vu Đông nói như không có vấn đề gì.

Hường Hiểu Nguyệt oán thăm một câu, sau đó lại đi làm việc của mình, còn phải chạy đi tìm nam chính, lập nghiệp đúng là chẳng dễ dàng gì.

Vu Đông nhìn em gái ngọt ngào đang đứng ở một góc, nghĩ đến câu nói đồ cận bã lúc nãy, cười hỏi: "Em tên gì?"

"Đào Đào ạ!" Em gái ngọt ngào với ánh mắt long lanh mỉm cười.

Đào Đào? Chết tiệt, đây không phải là nữ hoàng phim thần tượng của mấy năm sau sao? Mẹ ơi, không phẫu thuật thẩm mỹ có phải là đẹp hơn không!

"Em gái, hứa với chị, sau này đừng bao giờ phẫu thuật thẩm mỹ nhé!"

"Ồ???"

...

Bệnh viện.

Hạ Phong khám cho bệnh nhân cuối cùng, định viết xong bệnh án rồi về nhà.

Lúc này Thiệu Nhất Phàm cũng vừa phẫu thuật xong, thấy Hạ Phong thì hỏi: "Sao cậu vẫn còn chưa về? Mai đi phẫu thuật rồi, cậu phải dành nhiều thời gian cho đi ấy hơn mới phải."

"Mẹ tôi có bố tôi là đủ rồi, ngày mai đến lúc phẫu thuật tôi sẽ qua xem." Hạ Phong trả lời.

"Tuy tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật tim ngày mai chỉ có năm phần trăm, nhưng mà chủ nhiệm Vương đã nói rồi, giờ đây tâm trạng đi đã lạc quan lên rất nhiều, một dấu hiệu tốt." Thiệu Nhất Phàm và Hạ Phong là bạn học thời còn học đại học, tốt nghiệp xong lại cùng làm ở bệnh viện thành phố, đương nhiên tình cảm khá là tốt.

"Cũng mong là vậy." Hạ Phong vẫn còn chút lo lắng.

"Đúng rồi, nghe nói An An vừa đi Mỹ?" Thiệu Nhất Phàm biết quan hệ giữa An An và Hạ Phong, đến giờ điểm này An An vẫn kiên quyết đi Mỹ, Thiệu Nhất Phàm cũng thấy thắc mắc.

"Bọn tôi chia tay rồi." Hạ Phong cảm thấy chuyện này cũng không cần giấu giếm làm gì, nghĩ một chút rồi thản nhiên nói.

"Chia tay?" Thiệu Nhất Phàm ngạc nhiên, "Nhiều năm như vậy rồi, cô ấy muốn gì cậu đều đáp ứng, mới đây còn mua nhà rồi thiết kế sửa sang, sao đột nhiên lại chia tay?"

"Tôi muốn kết hôn cùng cô ấy, tôi cầu hôn nhưng cô ấy lại từ chối." Hạ Phong cười khổ nói, "Tôi nói với cô ấy, nếu không kết hôn, chúng tôi sẽ chia tay ngay, cuối cùng thì cô ấy lại đi Mỹ."

"Không đúng, như vậy thì sao lại gọi là cầu hôn được? Không phải là cậu dọa cô ấy sao?" Thiệu Nhất Phàm không nói nên lời, "Nhưng mà, An An cũng không nhất thiết phải trốn sang Mỹ."

Hạ Phong gấp sổ bệnh án lại, không nói gì.

"Các cậu bình tĩnh lại cũng tốt." Thiệu Nhất Phàm nghĩ một chút rồi nói.

"Nhất Phàm, hẳn là cậu cũng biết tôi không phải là một người người bốc đồng." Hạ Phong cởi áo blouse trắng ra, treo lên ghế rồi nói: "Tôi về trước."

"Ồ..." Thiệu Nhất Phàm ngây ra.

Từ trước đến giờ Hạ Phong không phải là một người bốc đồng, nên sau khi suy nghĩ kỹ càng mới quyết định nói cho An An, mặc dù kết quả không được như ý muốn.

Nếu như nói về cuộc đời của Hạ Phong có một việc mà anh tự quyết định một cách bốc đồng, đó là việc nhạt một cô vợ về nhà vào ngày hôm trước.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trêu Chọc Thường Ngày

Lúc trở về nhà cũng đã hơn tám giờ tối, dù ngày mùa hè thường rất dài thì bây giờ trời cũng đã tối, lúc Hạ Phong rẽ vào tiểu khu, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đèn trên sân thượng nhà mình bật sáng.

Đã biết bao nhiêu lần tăng ca ban đêm trở về, anh vẫn mong có thể có một người mở đèn đợi anh, có điều bây giờ không còn là người đó nữa, mà lại là một người khác.

"Tôi về rồi." Kèm theo tiếng mở cửa là câu nói rất mới mẻ vang lên.

Đang vừa đọc kịch bản vừa ăn dưa hấu, Vu Đông quay đầu lại, ngoắc tay nói: "Anh về rồi à? Em có mua dưa hấu đấy, muốn ăn không?"

"Không ăn." Hạ Phong nghe thấy tiếng thì nhìn lại, chợt sắc mặt trở nên khó coi, "Sao lại ăn mặc kiểu này?"

Vu Đông cúi đầu nhìn xuống người mình, đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng của đàn ông, chỉ vừa vặn che phần mông, lộ ra bắp đùi trắng nõn.

Cô bình tĩnh đặt miếng dưa hấu xuống, vừa đi lấy khăn giấy vừa nói, "Quần áo của em giặt cả rồi, cũng không có bộ đồ ngủ nào phù hợp cả, vậy nên mới lấy áo sơ mi của anh mặc, em thấy tủ quần áo của anh có rất nhiều áo sơ mi kiểu này mà, chắc cũng không sao."

"Em.. Em mặc như vậy không hay lắm đâu." Hạ Phong đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

"Có gì không tốt sao?" Vu Đông vẫn không hiểu lắm.

"Phụ nữ không nên ăn mặc như vậy trước mặt đàn ông."

Vu Đông đảo mắt, thấy mặt Hạ Phong đang rất lúng túng, mắt không biết nên nhìn đâu cho phải, bỗng dưng cô lại muốn đùa anh thêm một chút.

Vậy nên Vu Đông lại đến ngồi trên ghế salon, đổi một tư thế thật sexy, dùng kỹ năng lòng tiếng mà cô đã được học trong suốt bốn năm đại học, đổi sang giọng nói quyến rũ, liếm môi hờn dỗi: "Chồng à, người ta mặc vậy cũng chỉ muốn được anh nhìn thôi mà."

Hạ Phong chỉ cảm thấy bụng dưới căng chặt, luồng cuống chạy vào phòng ngủ với vẻ mặt bối rối.

Vu Đông ngã lộn lên ghế salon cười vô cùng đắc ý.

Nghe thấy tiếng cười, Hạ Phong chợt cảm thấy mình đang bị một cô nhóc lừa gạt đùa cợt, lòng tự trọng của đàn ông bị mất hết cả, ha một tiếng rồi lại mở cửa phòng ra, đi thẳng đến đứng trước Vu Đông vẫn đang ngồi trên ghế cười ngây dại.

"O" Anh đột nhiên xuất hiện làm Vu Đông bị dọa sợ, không cười nữa.

"Em mà còn khiêu khích tôi nữa thì tự gánh lấy hậu quả nhé." Ánh mắt Hạ Phong tối hẳn.

Vu Đông mở to mắt nhìn, lúc anh vừa định rời đi thì bỗng nhiên cô đưa hai tay ôm lấy cổ anh, hà hơi bên tai anh, nhẹ nhàng nói: "Vậy thì anh tới luôn đi!"

Hạ Phong liền giật mình, lại bỏ chạy lần nữa.

Vu Đông càng cười to hơn, cười muốn ngã lộn xuống đất.

Da mặt mông như vậy còn dám đầu với chị, kiếp trước chị đây đã đói khát biết bao nhiêu năm, bây giờ đã lấy giấy kết hôn rồi, chỉ còn đợi ngày này thôi.

Bất luận bên ngoài Vu Đông có cười to đến mức nào, Hạ Phong cũng không dám đi ra nữa.

Cười xong thì Vu Đông lại cảm thấy hơi đói, từ lúc về nhà đến giờ cũng chỉ biết ngồi đọc kịch bản chứ vẫn chưa ăn cơm tối, nghĩ một lát rồi cô nói với vào phòng ngủ: "Anh ăn tối chưa? Nếu chưa ăn thì để em giúp anh gọi một phần luôn nhé?"

Sắc mặt Hạ Phong vẫn còn chút khó coi, nhưng cuối cùng cũng mở cửa ra hỏi: "Em muốn ăn gì?"

"Em thấy ngoài tiểu khu có một quán mì, em sẽ gọi cho họ."

"Quán mì ngoài kia không được vệ sinh lắm đâu, không nên ăn nhiều." Hạ Phong nói.

"Nhưng mà em đói!" Vu Đông sờ bụng, tủi thân nói: "Hay là anh nấu cho em ăn đi, trong tủ lạnh vẫn còn chút thức ăn đấy."

Hạ Phong nghe thế, đến phòng bếp mở tủ lạnh ra nhìn, bên trong đống nguyên liệu nấu ăn, còn có đủ hũ đồ uống có ga khác nhau, anh nhú mày, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, nhìn lướt qua đống thức ăn, đúng là rau củ thịt cá cái gì cũng có, nghĩ một chút rồi hỏi: "Em muốn ăn gì?"

"Ăn gì cũng được, dù sao thì trong tủ lạnh cũng toàn là những thứ em thích ăn." Vu Đông nói nghe rất dễ.

"..." Đúng là rất thành thật, Hạ Phong lấy ít rau củ ra, định dùng làm somen.

"Hay là anh làm sườn xào chua ngọt đi, lâu rồi em chưa được ăn món đó." Bỗng nhiên có tiếng cô nói vọng đến từ phòng khách.

"..." Hạ Phong nhìn đồ ăn trong tay, nghĩ một chút rồi lại đi đổi sang thứ khác.

Sự kết hợp của bữa cơm tối khá là kỳ lạ, hai bát mì cùng một đĩa sườn xào chua ngọt. Vừa mới đặt xuống bàn Vu Đông đã gấp vài miếng cho vào miệng, có vẻ là thích ăn thật.

"Anh nấu ăn ngon ghê, chỉ cần chút nữa thôi là ngon bằng mẹ em rồi!" Vu Đông hí hóp nói.

"Sườn xào chua ngọt có lượng đường khá cao, lại còn là món ăn mặn, giờ cũng đã trễ rồi, em đừng ăn nhiều quá." Hạ Phong không nhịn được nói.

"Yên tâm đi, ăn cơm xong em sẽ đi xuống chạy bộ hai vòng, đảm bảo sẽ không béo lên đâu."

"Béo là một chuyện, nhưng như vậy sẽ không tốt cho dạ dày, nước ngọt có ga cũng vậy, hai ngày uống một chai là được rồi."

"Bác sĩ Hạ à, đợi em bị bệnh rồi đến tìm anh khám cho được không? Cho em ăn đi mà." Vu Đông tội nghiệp nháy mắt.

Hạ Phong vẫn còn muốn nói cho cô về kiến thức khoa học thêm chút nữa, nhưng vừa mới liếc mắt sang đã thấy cô gái này vì trong lúc ăn cơm có hành động hơi quá khích, chiếc áo sơ mi vốn rộng thùng thình nay bị tuột xuống, lộ ra hơn nửa bờ vai trắng nõn.

Hạ Phong thu hồi tầm mắt lại, mắt tự nhiên nói: "Tùy em, ăn xong rửa bát nhé."

"Tuân lệnh!"

Hạ Phong cầm chai nước suối về phòng tu ừng ực hết cả nửa chai.

Đúng là muốn chết quá.

...

Ngày hôm sau lại là một buổi sáng ngập tràn ánh nắng.

Hai người ăn sáng xong, nhanh chóng chuẩn bị đến bệnh viện, vì hôm nay là ngày mẹ Hạ Phong làm phẫu thuật.

Cũng bởi vì đây là ca phẫu thuật khá lớn, bố mẹ và viện trưởng cũng đã quen nhau lâu rồi, vậy nên bệnh viện rất xem trọng ca phẫu thuật lần này. Thời gian phẫu thuật cũng khá dài nên định giờ phẫu thuật vào lúc 10 giờ 30 sáng.

Hạ Phong, bố Hạ, và cả Vu Đông cùng đi theo giường phẫu thuật đến bên ngoài phòng phẫu thuật, lúc sắp vào thì mẹ Hạ nhìn ông Hạ cười rồi nói, chờ tôi ra nhé.

Bố Hạ cũng gật đầu cười.

Bên này lại nắm tay Vu Đông, mẹ Hạ vui vẻ nói: "Cháu yên tâm đi, di chắc chắn sẽ không sao đâu, đợi đi hồi phục xong, sẽ đến dự hôn lễ của hai đứa."

"Vâng!" Hạ Phong không lên tiếng, ngược lại Vu Đông lại hăng hái gật đầu.

Vừa mới liếc nhìn sang con trai, mẹ Hạ đã bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Ba người đứng ngoài cửa phòng, khi đèn ở phòng phẫu thuật bắt đầu sáng lên, cả ba liền đến ngồi lên ghế ở hành lang.

Thời gian chờ đợi dài đằng đẵng, cũng không biết đã ngồi bao lâu rồi, chân Vu Đông cứng đờ, người có chút mệt mỏi, nghiêng đầu nhìn sang chỉ thấy Hạ Phong đang khuyên bố Hạ đang nhìn vào phòng phẫu thuật mãi không thôi: "Bố, còn năm tiếng nữa mới kết thúc ca phẫu thuật, hay là bố vào phòng làm việc của con nghỉ ngơi một lát đi."

"Không được." Bố Hạ lắc đầu, "Bố đã hứa với mẹ con rồi, phải ở đây chờ đến lúc bà ấy ra ngoài."

Đã quá quen với tình cảm của bố mẹ, Hạ Phong cũng không khuyên nữa.

Vu Đông nghĩ ngợi rồi đứng dậy đi ra ngoài. Hạ Phong quay đầu lại nhìn, không nói gì.

Một lát sau, Vu Đông mua ba chai nước trở về, đưa cho bố Hạ và Hạ Phong mỗi người một chai: "Chú uống nước đi ạ."

Hóa ra Vu Đông đã nghĩ từ sáng sớm đến giờ cũng đã năm tiếng trôi qua rồi, mọi người không ai ăn cơm, cô cũng đoán chắc bố Hạ và Hạ Phong không có bụng dạ nào ăn cơm nên cũng chỉ mua nước mà thôi.

"Cám ơn!" Hạ Phong nhận lấy.

Vu Đông lại im lặng ngồi xuống ghế, ngồi đợi một lúc, không thể chịu được sự mệt mỏi nữa, thế là từ từ dựa vào tường rồi ngủ.

Hạ Phong xoay người lại thì đúng lúc nhìn thấy cảnh này, nghĩ một lát rồi đứng dậy đi tìm y tá nhờ giúp, lát sau y tá mang một cái chăn đến, Hạ Phong cẩn thận đắp cho Vu Đông, thấy vẻ mặt Vu Đông đầy mệt mỏi, không hiểu sao lại này sinh đau lòng.

Thời gian cứ thế trôi đi, dù mọi người có chê trách nó trôi nhanh hay chậm.

Khi đèn ở phòng phẫu thuật vừa tắt, ông Hạ gần như đứng bật dậy, Hạ Phong phản ứng chậm hơn một nhịp, cũng đi theo.

Chỉ trong chốc lát, y tá đẩy giường phẫu thuật ra ngoài, bố Hạ đi theo cẩn thận quan sát mẹ Hạ, trong ánh mắt chứa đầy sự đau lòng.

"Chủ nhiệm Vương!" Mặt Hạ Phong căng thẳng nhìn chủ nhiệm Vương.

Chủ nhiệm Vương tháo khẩu trang ra, khuôn mặt nhìn rất mệt mỏi, nhưng vẫn cố nở một nụ cười nói: "Cuối cùng cũng đã vượt qua được cửa ải này rồi."

Hạ Phong thở phào một hơi, đứng trước mặt chủ nhiệm Vương lại xúc động quá không biết nên nói gì cho phải.

"Sao rồi sao rồi?" Lúc này Vu Đông cũng tỉnh dậy, lo lắng chạy tới.

"Tốt rồi, bây giờ tôi có hơi mệt, không cần cảm ơn đâu, chờ mẹ cậu khỏe lại, mời tôi ở lại nhà cậu ăn cơm là được rồi." Vừa nói vừa vỗ vỗ vào cánh tay Hạ Phong rồi rời đi.

"Di không sao chứ?" Mặc dù nghe được lời bác sĩ nói lúc này, Vu Đông cũng đã đoán ra được chắc hẳn ca phẫu thuật đã thành công, nhưng vẫn muốn nghe Hạ Phong xác nhận lại.

"Mẹ tôi không sao!" Hạ Phong kích động ôm Vu Đông vui vẻ nói, "Mẹ tôi không sao! Mẹ tôi không sao nữa rồi!"

"Ồi..." Vu Đông ngây ra một chút, sau đó lại từ từ ôm lấy Hạ Phong an ủi, "Không sao, di không sao rồi."

"Xin... Xin lỗi em." Hạ Phong ý thức được mình đang hành động có hơi thất lễ, vội buông Vu Đông ra.

"Còn ngây ra đó làm gì nữa, đi xem mẹ anh thế nào đi." Vu Đông thấy anh lúng túng, nhắc nhở.

Lúc này Hạ Phong mới cuống cuống rời đi, chạy đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Vu Đông nhìn mà buồn cười, lắc đầu, lúc này mới ngủ được một chút, người cô cứng đờ, cảm chán trên ghế đến trả cho y tá.

Lúc Vu Đông mang chăn đến phòng chăm sóc đặc biệt, chỉ thấy bố Hạ đã thay bộ quần áo khừ trùng đứng ở bên trong, còn Hạ Phong thì đứng bên ngoài nhìn quanh.

"Tình cảm của chú di thật tốt." Vu Đông hơi ghen tỵ nói.

"Đúng vậy, thật ra tính tình của bố tôi cũng không phải tốt lắm, từ nhỏ toàn ăn to nói lớn, nhưng lại sợ mẹ tôi nhất." Hạ Phong dường như cũng rất ghen tỵ với tình cảm của bố mẹ mình, "Tôi lớn được như vậy, họ bắt đầu không cãi nhau nữa, mẹ tôi khá thiếu kiên nhẫn, nhưng lại đối xử với tôi rất tốt."

"Vậy thì chắc anh cũng phải học tập được nhiều thứ từ bố anh lắm nhỉ?" Vu Đông đột nhiên nói.

"O??" Hạ Phong nghe xong hơi buồn bực.

"Bởi vì khi yêu, em cũng rất thiếu kiên nhẫn."

"..."

"Em đi mua chút đồ ăn rồi về, cả ngày rồi chú không ăn cơm, anh để chú ra ăn cơm rồi lại vào." Vu Đông nói.

"Đề tôi đi mua!" Hạ Phong thấy áy náy khi lại đề Vu Đông làm chân chạy vặt.

"Không sao đâu, anh chăm sóc đi đi." Vu Đông ngăn lại nói, "Tiện thể cũng để em vận động luôn."

Hạ Phong không giành với cô nữa.

Vu Đông vừa đi, đúng lúc Thiệu Nhất Phàm xuất hiện, đi ngang qua Vu Đông.

"Cô gái vừa nãy là ai vậy?" Thiệu Nhất Phàm biết ca phẫu thuật của mẹ Hạ đã kết thúc thuận lợi nên cũng cảm thấy yên tâm mấy phần, máu tằm chuyển lại nổi lên.

"Sao bây giờ cậu mới đến?" Hạ Phong than phiền nửa thật nửa giả.

"Tôi vừa phẫu thuật xong đã đến đây ngay, nhưng cuối cùng cũng không kịp." Thiệu Nhất Phàm nhìn vào trong "Dì có khỏe không?"

"Kiểm tra cả rồi, không có dấu hiệu gì, đều bình thường cả."

"Vậy thì tốt rồi." Thiệu Nhất Phàm gật đầu, lại bắt đầu nhiều chuyện, "Nhưng mà tôi có nghe y tá nói lại, có một cô gái ngồi cùng bố con cậu đợi ở bên ngoài phòng phẫu thuật cả ngày, vừa mới đi ấy. Người nhà cậu à? Hay là em gái cậu?"

"Cậu hỏi rõ vậy để làm gì?" Hạ Phong nghi ngờ nói.

"Còn phải hỏi!" Mặt Thiệu Nhất Phàm ghét bỏ nhìn Hạ Phong, "Người anh em, tôi cũng đã cô đơn lâu đến vậy rồi."

"Dài quá nhỉ, mới có hai tháng." Hạ Phong cười nhạo.

"Cậu có phải bạn tôi không vậy? Thế có muốn giúp tôi không?"

"Bạn cái gì mà bạn! Có người nào thích đào góc tường của anh em như cậu không hả? Đó là chị dâu cậu đấy!" Hạ Phong ghét bỏ.

"Chị dâu?" Thiệu Nhất Phàm trừng mắt nhìn, anh biết mẹ Hạ muốn để cho Hạ Phong kết hôn trước khi bà phẫu thuật, Hạ Phong quả không hổ danh là đứa con có hiếu, chỉ vì để cho mẹ cậu ta yên tâm, sau khi cãi nhau với An An xong lại đi ra ngoài thuê một người khác.

"Mặt cậu như thế là có ý gì?" Hạ Phong thấy mặt bạn mình có quá nhiều sắc thái, bực mình nói.

"Cậu đi thuê thì có!" Thiệu Nhất Phàm khinh bỉ nói.

Lúc này lại đúng lúc bố Hạ đứng dậy định mở cửa đi ra.

Hạ Phong lập tức đề phòng, kéo Thiệu Nhất Phàm qua một bên nhỏ giọng nói: "Cậu phải nhớ cô gái vừa nãy là Vu Đông, vợ tôi, đừng nói gì cả, sau này tôi sẽ giải thích cho cậu."

Bố Hạ đi ra, nhìn thấy hai người nói: "Nhất Phàm đến đây à?"

"Cháu chào chú ạ!"

Bố Hạ gật đầu, hỏi: "Con dâu đâu rồi?"

"Cô ấy đi mua cho chúng ta ít đồ ăn rồi ạ." Hạ Phong trả lời.

Bố Hạ gật đầu dặn dò: "Lát nữa cơm nước xong xuôi các con cứ về nhà đi, cả ngày hôm nay chắc Vu Đông cũng đã mệt rồi."

"Vâng, lát nữa con sẽ đưa cô ấy về. Bố cũng nên nghỉ ngơi chút đi, tối con sẽ chăm sóc cho mẹ."

"Không cần đâu, mẹ con tỉnh lại mà không thấy bố thì sẽ nổi giận cho mà xem." Bố Hạ lắc đầu.

"Vậy bố đến phòng làm việc của con ngủ một lát đi, có gì con sẽ kêu y tá đến gọi bố." Hạ Phong đề nghị.

Lúc này bố Hạ mới gật đầu.

Một lát sau, Vu Đông mua ba hộp cơm quay về, thấy ngoài hành lang có thêm một người, cứ nhìn về phía mình rồi cười một cách kì lạ.

Mặc dù thấy có hơi lạ, nhưng Vu Đông cũng không có phản ứng gì, đưa cơm đến cho bố Hạ vừa đi nghỉ.

"Tôi đợi cậu giải thích!" Bệnh viện vốn là một nơi rất bận. Thiệu Nhất Phàm nói xong cũng đi về làm việc.

Ăn cơm xong, Hạ Phong đưa Vu Đông về tiểu khu.

"Chú cũng đã lớn tuổi rồi, buổi tối anh để chú nghỉ ngơi nhiều chút." Vu Đông biết Hạ Phong sẽ quay lại bệnh viện nên mới dặn dò.

"Tôi biết rồi, hôm nay cảm ơn em nhiều lắm!" Hạ Phong thật lòng nói.

"Vậy thì em cũng cảm ơn anh rất nhiều!" Vu Đông cười nói.

"Cảm ơn về cái gì?"

"Cảm ơn anh đã đắp chăn cho em."

"Chuyện nhỏ như vậy không cần quan tâm làm gì." Hạ Phong sức nhớ lại rồi mới trả lời.

"Vậy thì anh cũng đừng khách sáo như vậy! Bố mẹ anh cũng là bố mẹ của em mà."

Trêu chọc thường ngày đã xong, Vu Đông đóng cửa xe, vẫy tay với Hạ Phong rồi mới lên nhà.

Cũng không biết có phải do gió trời ban đêm mát mẻ hay không, ngay lúc này đây, chợt Hạ Phong cảm thấy tâm tình có chút vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Giao Thử Lương.

Hạ Phong lại đến phòng chăm sóc đặc biệt thăm mẹ lần nữa, thấy mọi thiết bị đều đã ghi chép đầy đủ như thường lệ thì mới yên tâm đi ra.

Chị Lưu y tá trưởng thấy Hạ Phong cứ cách một tiếng là lại đến đây một lần, không nhịn được nói: "Bác sĩ Hạ à, cậu cứ yên tâm đi, bên này tụi tôi cũng chăm sóc bác rất kỹ mà. Nếu có gì không ổn chắc chắn tôi sẽ báo cho cậu đầu tiên mà, cậu không cần chạy lui chạy tới như vậy đâu."

"Chị Lưu à, không phải là tôi không yên tâm về các chị..."

Hạ Phong còn đang muốn giải thích, chị Lưu đã cười rồi ngắt lời: "Được rồi, ai cũng biết bác sĩ Hạ là một người con có hiếu mà."

Hạ Phong ngại ngùng cười: "Làm phiền các chị rồi, tôi về trước."

Lúc Hạ Phong vừa quay về phòng trực, cũng đúng lúc Thiệu Nhất Phàm từ phòng bệnh trở về.

"Hôm nay cậu làm ca ngày à?" Hạ Phong ngạc nhiên hỏi khi thấy Thiệu Nhất Phàm.

"Cũng do tên nhóc Lý Nghĩa kia, bảo là muốn đi xem phim cùng bạn gái nên mới nói tôi đổi cho cậu ta." Thiệu Nhất Phàm nói, "Hơn nữa đùa độc thân như tôi có ở nhà trọ cũng ngủ thôi, thế nên mới đến đây."

Hạ Phong nghe xong cười nói: "Lúc trước cậu đi hẹn hò, tôi cũng đã trực thay cậu không ít lần."

"Chúng ta cũng như nhau cả thôi, lúc trước cậu với An An..." Thiệu Nhất Phàm vừa nhắc đến An An thì mới nhớ ra, "À đúng rồi, lúc này An An vừa gọi cho tôi, hỏi thăm chuyện của dì, tôi nói với cô ấy là dì phẫu thuật rất thành công."

"Ừm..."

Thiệu Nhất Phàm thấy Hạ Phong phản ứng có phần lạnh nhạt, không chắc chắn lắm "Không phải các cậu đã chia tay thật rồi chứ?"

"Chia tay thật rồi." Hạ Phong nhìn Thiệu Nhất Phàm nói, "Sau này cậu ít nói chuyện của tôi với cô ấy chút đi, cũng không cần phải truyền tin thay cô ấy đâu."

"Không cần phải thế thì cậu giải quyết cho xong luôn đi." Thiệu Nhất Phàm khuyên nhủ, "Dù gì tình cảm cũng đã nhiều năm vậy rồi, cậu thích cô ấy như thế nào tôi nhìn thấy hết cả."

Hạ Phong có chút trầm tư, biết không thể nào giấu giếm suy nghĩ của mình trước mặt bạn tốt được, nhưng dù sao cũng đã đi đến bước này rồi, anh cũng không hề cảm thấy hối hận.

Hạ Phong hạ mắt xuống, nhìn Thiệu Nhất Phàm rồi nói bằng một giọng rất nghiêm túc: "Nhất Phàm, tôi kết hôn rồi!"

"Cái... Cái gì?" Ánh mắt của Hạ Phong thực sự rất nghiêm túc, khiến Thiệu Nhất Phàm phải tin ngay.

Sau đó Hạ Phong kể lại đầu đuôi mọi chuyện xảy ra trước cửa cục dân chính vào ngày bảy tháng bảy.

"Cậu không đùa tôi đấy chứ?" Thiệu Nhất Phàm không tin được vào câu chuyện hoang đường mà mình vừa mới được nghe kể.

Hạ Phong kéo ngắn kéo bàn làm việc ra, lấy cuốn sổ màu đỏ vẫn còn nằm yên bên trong, hôm trước vội vàng đưa đến cho bố mẹ xem nên tiện tay để trong này: "Vừa đúng lúc cậu đang ở đây, xem chút đi."

Thiệu Nhất Phàm cầm lấy, mở ra xem, thời gian, địa điểm, nhân vật, con dấu, đến cả quyển sổ cũng thật sự giống như lời kể.

"Cậu thật sự đã nhặt vợ sao?" Thiệu Nhất Phàm không nhịn được mà nói to.

"Nhỏ tiếng một chút." Hạ Phong nhún mày nói, "Bố mẹ tôi không biết chuyện này, họ còn tưởng là tôi đã kết hôn với An An. Cũng may là họ chưa từng gặp An An bao giờ, vậy nên là ai cũng không thành vấn đề."

"Thế mà cậu còn có ý này." Thiệu Nhất Phàm nghĩ mãi vẫn không thông, "Sao cậu có thể tùy tiện tìm một cô gái rồi kết hôn ngay như thế chứ, cậu không sợ cô ta lừa cậu à?"

"Tôi có gì tốt để lừa đâu?"

"Cậu có nhà, có xe, có tiền gửi ngân hàng, là học sinh giỏi của đại học y, lại còn là một bác sĩ ưu tú của bệnh viện chúng ta nữa, cậu không biết bên ngoài có bao nhiêu cô y tá trẻ tuổi hận không thể nhào lên người cậu đâu!" Thiệu Nhất Phàm nói, "Vu Đông này là ai? Ngoài tên của cô ta ra thì cậu còn biết gì nữa? Trình độ học vấn, công việc, là người ở đâu đến, cậu có biết không?"

Hạ Phong nghĩ một chút rồi nói: "Hình như cô ấy vừa mới tốt nghiệp đại học."

"Tốt nghiệp trường nào? Ngành gì?" Thiệu Nhất Phàm nhìn về mặt anh cũng biết được anh không hề hay biết gì cả, "Cậu không biết chứ gì, cậu có bị ngốc không vậy?"

"Cậu phải nhanh chóng hủy cuộc hôn nhân này đi, đây không phải chuyện đùa đâu." Thiệu Nhất Phàm nói, "Cũng đúng lúc đi vừa được phẫu thuật thành công rồi, cậu cũng không có gì để lo lắng nữa."

"Tôi không lấy chuyện đó ra làm trò đùa." Hạ Phong nhớ dáng vẻ Vu Đông một mình đứng trên bậc thang khóc rồi ngất đi vào ngày hôm đó, nói, "Tôi tin cô ấy không phải là một cô gái xấu."

"Được, cứ coi như cô ta không phải là kẻ lừa đảo đi, nhưng chẳng lẽ cậu lại muốn sống cùng cô ta suốt đời sao? Đây là chuyện cả đời đấy." Thiệu Nhất Phàm lo lắng nói, "Cậu không sợ chỉ vì cô ta vừa mới chia tay bạn trai, trong lúc đau khổ lại gặp được cậu, biết cậu là người ở đây, có nhà, có xe, có năng lực, cô tình ý lại cậu sao?"

Đồng chí Thiệu à, về mặt nào đấy thì cậu phát hiện ra chân tướng rồi đấy, biết không?

Hạ Phong nghĩ một chút rồi lại nói: "Cho dù là vậy thì tôi cũng không chịu thiệt thòi gì."

"Sao lại không thiệt chứ? Có khi cô ta muốn thông qua cậu để làm hộ khẩu ở đây, hoặc là đến lúc ly hôn cô ta sẽ đòi cậu chia nhà!" Thiệu Nhất Phàm kích động nói.

"Cậu xem phim truyền hình nhiều quá rồi đấy."

"Phim gì mà phim, cái này là những trường hợp mà xã hội và pháp luật thường gặp phải."

"Vậy thì cho cô ấy là được." Hạ Phong nghĩ rồi nói một cách dễ dàng.

"Cho cô ta? Người anh em, có phải cậu hào phóng quá rồi không? Vậy chi bằng cậu cho tôi đi, ở Thượng Hải tôi vẫn chưa có nhà đâu. Vì nhà, tôi có thể đồng ý kết hôn với cậu, cậu thấy thế nào?"

"Vu Đông kết hôn với tôi còn có thể làm mẹ tôi vui vẻ, cậu với tôi mà kết hôn kiểu gì cũng sẽ khiến mẹ tôi tức chết." Hạ Phong liếc mắt nói.

"Vậy sau này cậu tính như thế nào?"

Hạ Phong ngẩn người, giờ mới nhận ra từ đó đến giờ toàn lo lắng cho mẹ nên cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Bây giờ đột nhiên nghĩ lại mới phát hiện ra rằng bản thân hoàn toàn chưa có dự định gì, vậy nên mới từ từ nói: "Cứ thuận theo tự nhiên đi."

"Thuận theo tự nhiên?" Thiệu Nhất Phàm không hiểu nói.

"Tôi vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này. Nhưng nếu đã kết hôn rồi, dù lúc bắt đầu có qua loa cho xong chuyện đi chăng nữa thì tôi cũng không muốn có một kết thúc qua loa như vậy đâu." Hạ Phong cười nói, "Vậy nên cứ để cho thời gian quyết định tất cả đi."

"Cậu... Lẽ nào cậu đã có cảm tình với cô ta rồi sao?" Bởi vì quan hệ giữa bố mẹ Hạ Phong trước giờ rất tốt, vậy nên từ nhỏ Hạ Phong đã luôn có khát khao đối với chuyện kết hôn, tuyệt đối sẽ không lập gia đình với một cô gái mình không thích.

Hạ Phong nhớ lại những chuyện khi ở cùng Vu Đông mấy ngày nay, mặc dù lúc nào cũng trong tình trạng dở khóc dở cười, nhưng anh cũng không hề ghét bỏ, mà lại càng có cảm tình với cô...

"Cứ cho là có đi!" Hạ Phong không xác định nói.

Thiệu Nhất Phạm ngạc nhiên há hốc mồm, chỉ nhìn Hạ Phong rồi nói năng không đầu không đuôi: "Cậu... Không ngờ cậu còn bi ối hơn cả tôi... Mới chia tay An An được mấy ngày mà cậu đã có người mới, không đúng... Phải là ngay ngày chia tay thì đúng hơn..."

Hạ Phong không buồn phản ứng lại, nhìn đồng hồ, định đi sang phòng cấp cứu xem một chút.

Sáng sớm hôm sau Vu Đông tự mình đón xe đến bệnh viện, tiện đường mua cho bố Hạ và Hạ Phong ít cháo ăn lót dạ.

Mặc dù sau ca phẫu thuật mọi thứ đều thuận lợi, nhưng hai ngày đầu mẹ Hạ vẫn phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi.

Lúc mẹ Hạ trở về tình trạng ổn định, được đưa vào phòng bệnh thường, cũng là ngày đầu tiên Vu Đông đi làm việc ở đài phát thanh.

Vì là chương trình mới, lại còn được phát sóng vào lúc nửa đêm nên số lượng người nghe cũng không được nhiều, một đêm mà ngay cả một cuộc điện thoại cũng chẳng có, toàn là những tin nhắn yêu cầu bài hát, Vu Đông cũng không buồn để ý, chỉ nói những điều mình muốn nói, thích bài gì thì bật bài đó lại thấy rất thoải mái.

Cứ như vậy, ban ngày cô đến bệnh viện thăm mẹ Hạ, ban đêm lại tiếp tục làm dẫn chương trình radio, thoáng cái đã nửa tháng trôi qua.

Bây giờ cũng đã đến lúc mẹ Hạ được ra viện rồi.

Vì cơ thể mẹ Hạ vẫn chưa được khỏe, để được chăm sóc tốt hơn, Hạ Phong muốn đưa bố mẹ đến viện điều dưỡng ở tỉnh Hải Nam, vậy nên vừa ra viện cũng không về nhà ngay, Hạ Phong thu xếp đồ đạc xong, cùng Vu Đông đưa bố mẹ ra sân bay.

Trong phòng chờ máy bay.

Mẹ Hạ nhìn con trai con dâu trước mặt, đặc biệt là cô con dâu, qua nửa tháng tiếp xúc, mẹ Hạ ngày càng hài lòng về Vu Đông, ban đầu bà chỉ cảm thấy Vu Đông vẫn còn trẻ tuổi nên có thể sẽ không được chu đáo cẩn thận, nhưng nửa tháng qua, hôm nào cô cũng đều đặn đến thăm bà, lại còn đưa đồ đến cho hai ông bà già này, quan trọng nhất chính là lúc nào cũng không quên mang com canh đến cho Hạ Phong.

Biết quan tâm đến con trai mình, việc này so với việc quan tâm bà càng làm cho mẹ Hạ hài lòng hơn.

"Mẹ nói rồi, ở nhà dưỡng bệnh một thời gian rồi sẽ ổn thôi, con đưa mẹ đến viện điều dưỡng đó làm gì." Mẹ Hạ trách móc, "Còn để cho mẹ phải đi Hải Nam hơn nửa năm nữa chứ, ở nhà không phải tốt rồi sao, đúng là lãng phí tiền mà."

"Mẹ à, khí hậu ở Hải Nam rất thích hợp cho mẹ dưỡng bệnh." Hạ Phong khuyên nhủ.

"Chúng ta nuôi nó lớn như vậy, tiêu ít tiền thì đã sao nào?" Bố Hạ ngược lại lại rất hài lòng với quyết định này, hai người lại có dịp riêng tư.

"Ông thì biết cái gì, nó bây giờ cũng đã lập gia đình rồi." Mẹ Hạ nắm lấy tay Vu Đông nói, "Đông Đông à, sau này phải nói Hạ Phong để cho con quản lý tiền bạc của nó, trong nhà chỉ nên để phụ nữ quản lý tiền bạc thôi."

"Di à, cháu chính là người quản lý tiền bạc ạ, chuyện đi viện điều dưỡng cũng là do cháu quyết định đấy ạ!" Vu Đông khoe khoang.

"Nghe xem, cái miệng này cũng biết nói chuyện đấy chứ." Mẹ Hạ đổi giọng lại nói, "Đông Đông à, dù hai đứa vẫn chưa làm đám cưới, nhưng các con cũng đã đăng ký kết hôn rồi, đến lúc thay đổi cách xưng hô được rồi."

Vu Đông nhìn Hạ Phong, Hạ Phong cũng chỉ biết ngây ra: "Mẹ, mẹ bảo người ta đổi xưng hô, thế đã chuẩn bị tiền lì xì chưa ạ?"

"Ai bảo mẹ không chuẩn bị nào?" Nói xong lại nhìn bố Hạ, bố Hạ liền lấy từ trong túi ra hai bao lì xì.

Hạ Phong đột nhiên lúng túng nhìn Vu Đông, không nói nên lời.

Vu Đông nháy mắt mấy cái, rất biết lắng nghe và sửa lại, một tiếng bố mẹ làm mẹ Hạ mặt mày hớn hờ, về mặt bố Hạ cũng rất hiền từ.

Cầm hai bao lì xì to trong tay, Vu Đông cũng rất hớn hờ.

Hạ Phong thấy ba người trước mặt đều rất vui vẻ, khóe miệng cũng bắt giắc cong lên.

Đợi đến khi có thông báo máy bay đi Hải Nam sắp cất cánh, mọi người mới miễn cưỡng tách nhau ra, Vu Đông và Hạ Phong đều nhìn hai người qua cổng kiểm tra an ninh xong mới thôi nhìn theo.

"Vừa nãy cảm ơn em!" Hạ Phong đột nhiên nói.

"Cảm ơn em về chuyện gì?" Vu Đông buồn bực nói.

Mắt Hạ Phong nhìn xuống hai bao lì xì đang nằm trong tay Vu Đông, vẻ mặt không cần nói cũng biết.

"Không phải anh muốn lấy lại đấy chứ? Cái này bao lì xì bố mẹ cho em vì đã thay đổi cách xưng hô đấy nhé." Vu Đông ôm hai bao lì xì trước ngực, nét mặt như thể rất sợ bị Hạ Phong lấy đi.

". . ." Hạ Phong cảm thấy không còn lời nào để nói nữa, "Có được mấy đồng còn con tôi tranh với em làm gì."

"Thế thì tốt!" Vu Đông cảm thấy yên tâm, lấy bao lì xì bỏ vào túi xách.

Hạ Phong nghĩ một lát, không nhịn được lại tò mò hỏi: "Bố mẹ tôi cho bao nhiêu vậy?"

Vu Đông cũng chưa mở ra xem, thấy Hạ Phong hỏi thì lại tìm trong túi rồi lấy ra, vì giấy của bao lì xì có hơi cứng nên dù cô có sờ cũng không rõ đó là gì.

Khi vừa mở ra, cô lại thấy thứ bên trong không phải chủ tịch Mao mà lại là một chiếc thẻ ngân hàng.

Hai người đều ngây người khi thấy chiếc thẻ, Vu Đông mở cái còn lại, bên trong là một tờ giấy. Vu Đông nghi ngờ mở ra.

Đông Đông:

Đáng lẽ ra đi muốn sau khi ra viện sẽ cùng con và Hạ Phong chuẩn bị hôn lễ, nhưng cơ thể này của đi lại không tiện, nên chỉ có thể hoãn lại.

Chờ chú và đi từ Hải Nam trở về chắc cũng đã nửa năm rồi, mặc dù cháu không nói gì, nhưng những ngày qua chúng ta đều nhìn ra được cháu là một cô gái tốt.

Trong chiếc thẻ này là tiền do đi chuẩn bị cho Hạ Phong lấy vợ, tổng cộng là năm trăm ngàn, cũng là để cho cháu nữa!

Coi như là sinh lễ!

Phía sau có một dãy số, có lẽ đó chính là mật khẩu.

Vu Đông ngây ra, cầm chiếc thẻ trên tay cũng đang run run, nhìn Hạ Phong bên cạnh cũng đang ngẩn người, liền lấy giấy và thẻ nhét hết vào tay anh.

"Em làm gì vậy?"

"Cái này, chỗ này cũng nhiều quá rồi..." Năm trăm ngàn này ở Thượng Hải bây giờ cũng có thể là tiền cọc một căn nhà bất động sản đấy.

"Mới lúc này không phải ai đó còn bảo vệ dữ lắm sao?" Thấy đáng vẻ hoảng sợ của Vu Đông, Hạ Phong hơi buồn cười.

"Cái này sao có thể giống nhau được? Em cứ nghĩ bên trong bao lì xì nhiều lắm cũng sẽ tầm 600 tệ thôi." Cái này gấp cả mấy chục lần thì ai mà chịu cho nổi.

"Ha ha ha..." Hạ Phong không nhịn được bật cười.

"Anh còn cười à, coi chừng em lấy thật đấy."

"Vậy em cứ cầm đi, dù sao cũng là mẹ tôi cho em mà." Hạ Phong dễ dàng nói.

"Mẹ anh còn để anh giao thẻ lương đấy, có bản lĩnh thì anh giao ra đây." Vu Đông không cam lòng, yếu thế nói.

Hạ Phong chớp chớp mắt, lấy ví ra, đưa cho cô chiếc thẻ: "Thẻ lương đây!"

"..."

Sao chồng tôi đột nhiên lại chủ động đưa thẻ lương vậy, thế này là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nói Một Câu Chào Buổi Sáng

Đài phát thanh nơi Vu Đông làm việc cách tiểu khu không xa lắm, trước cửa có tuyến xe chạy suốt đêm, chỉ tầm nửa tiếng đi xe.

Giờ làm việc ở đài phát thanh cũng rất linh hoạt, Vu Đông chỉ phụ trách một chương trình vào ban đêm, từ 12 giờ đêm đến 2 giờ sáng.

Ngày nào Vu Đông cũng rời khỏi nhà lúc 11 giờ tối, đi xe buýt đến đài phát thanh dẫn chương trình ban đêm, lúc xong việc về nhà thì đồng hồ cũng đã điểm đến 3 giờ.

Hạ Phong làm ca đêm, căn bản không biết Vu Đông đã đi ra ngoài, khi đổi ca về nhà lúc nào cũng thấy Vu Đông ngủ, vì vậy dù hai người đã sống chung một nhà lâu như thế, nhưng người này không nói, người kia cũng không hỏi, đến giờ Hạ Phong vẫn nghĩ rằng Vu Đông là người vừa tốt nghiệp vẫn đang tìm việc làm.

Gió đêm có hơi se lạnh, Vu Đông khoác chiếc áo mới mua đi ra khỏi cửa, xe buýt cũng vừa đúng lúc xuất hiện ở tiểu khu.

Vu Đông nhìn về phía bác tài rồi cười, quẹt thẻ lên xe.

"Con gái, lại đi làm hả?" Tài xế xe buýt hằng ngày đều chờ không ít người, chạy đi chạy về một đoạn đường rất dài, ấy thế nhưng đây lại là một nghề rất cô đơn, cho nên lúc nào gặp người quen cũng rất vui vẻ nói chuyện phiếm.

"Vâng ạ."

"Vẫn đi chuyến 2 giờ 20 đến đài phát thanh hả?"

"Vâng, hôm nay sẽ không bị trễ nữa đâu ạ." Vu Đông cười rồi cảm ơn cả phê nóng đã mua từ trước đưa cho bác tài, "Cảm ơn bác hôm qua đã chờ cháu ạ."

Hôm qua Vu Đông đi ra chậm hai phút, cứ nghĩ chắc là mình đã lỡ xe buýt rồi, kết quả là lúc ra đến cổng đã thấy bác tài ở phía đối diện đang vẫy vẫy tay về phía cô, tâm tình của Vu Đông cũng âm ỉ như ly cà phê nóng trong tay vậy.

"Cà phê đây à, đúng lúc bác đang cần để tỉnh táo!" Bác tài cười sáng khoái.

Vu Đông cũng cười, đi về phía sau tìm một chỗ ngồi ngồi xuống.

Vì đã khuya nên xe đi rất nhanh, có khi bác tài nhìn ra trạm xe buýt không có ai thì sẽ tiếp tục lái đi, thỉnh thoảng lại có vài người lên xe, đều là những nhân viên ban đêm.

Xe buýt chạy qua hai trạm, một người đàn ông trung niên mặc âu phục mang giày da đi lên, quẹt thẻ, bước chân có hơi nghiêng ngả, lúc đi ngang qua Vu Đông, phảng phất mùi rượu nồng nặc cùng mùi thuốc lá, nhìn qua cũng biết là mới vừa đi uống rượu về.

Người đàn ông thấy sau lưng Vu Đông là một chiếc ghế trống, cộng thêm tác dụng của rượu nên có hơi choáng váng, liền nắm lấy lưng ghế Vu Đông rồi ngồi xuống.

Vu Đông lặng lẽ mở cửa sổ, cô chỉ muốn mùi rượu có thể tản ra được đôi chút, nhưng vì khoảng cách quá gần, mùi thuốc lá trên người người đàn ông bốc lên khiến Vu Đông chỉ muốn rọi lệ, cứ tiếp tục kiên trì như vậy được mấy phút, cuối cùng Vu Đông cũng quyết định đổi chỗ ngồi.

Nhưng vừa mới đứng lên một chút, áo cô lại giống như đang bị cái gì đó kéo xuống. Vu Đông quay đầu lại, mới thấy người đàn ông có vẻ đang rất mệt, nằm dựa vào lưng ghế của cô để ngủ, cánh tay vừa khéo lại đè lên áo khoác của cô.

Vu Đông nghĩ ngợi, để người đàn ông không bị thức giấc, cô lặng lẽ cởi áo khoác của mình ra, rồi đến ngồi ở một chỗ khác.

Ngoài cửa sổ, càng về khuya ánh đèn neon lại càng sáng rực, nhưng trên đường trở về ai ai cũng mang một dáng vẻ mệt mỏi, Vu Đông tựa như quay về mười năm trước, lúc đó cô một nghề hai trắng chỉ mới vào nghề, phải chạy nghiệp vụ không ngừng đến hai giờ sáng, phải chiến đấu với nữ vương ngàn ly không say trong bữa ăn. Sau khi lên xe buýt thì lại ngủ ngay, cũng không nhớ cô đã bị bác tài đánh thức bao nhiêu lần ở trạm cuối nữa, phải đợi đến lúc kiểm được tiền cô mới bắt đầu uống thuốc bắc chữa bệnh dạ dày.

"Đến trạm kế tiếp rồi!"

Nghe thông báo, Vu Đông đứng lên, quay lại chỗ ngồi lúc nãy, nhẹ nhàng vỗ vào vai người đàn ông.

Người đàn ông mơ màng mở mắt ra, thấy Vu Đông nhìn mình, lơ mơ một hồi lâu rồi mới biết mình đang đè lên áo của người ta, liền lúng túng đỏ mặt nói xin lỗi: "Xin lỗi cô! Tôi đè hư quần áo cô mất rồi."

Vu Đông lấy lại áo khoác, dịu dàng nói: "Không sao đâu! Anh đến ở trạm sau phải không? Tôi thấy anh có vẻ rất mệt mỏi, anh ngồi cẩn thận nhé."

"Đường Xuyên Sa!" Người đàn ông cười, "Chắc vẫn phải hơn một tiếng nữa mới đến!"

Vu Đông gật đầu, đến cửa trước định đi xuống, chờ đến lúc xe dừng ở trạm, cô quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông lại nằm xuống ngủ, Vu Đông lặng lẽ nói với bác tài: "Bác tài ơi, người đàn ông ở phía sau sẽ dừng ở đường Xuyên Sa, lúc nào đến nơi thì bác gọi giúp anh ta một tiếng nhé."

Bác tài quay đầu lại nhìn, gật đầu cười.

Vu Đông thu hồi lại ký ức xa xăm, cười vì mùi rượu nồng nặc vẫn còn ở trên vai, đi vào tòa nhà của đài phát thanh.

"Em đến rồi đây!" Giờ này ngoài bảo vệ của tòa nhà đồ sộ này ra thì chỉ còn mỗi Vu Đông cùng với người phụ trách kết nối điện thoại với người nghe là anh Vũ, anh Vũ là một người đàn ông trung niên khoảng trên bốn mươi tuổi, tính tình rất tốt, làm ở đài phát thanh đã mười mấy năm, nghe nói lúc trước anh đã làm bảo vệ anh ninh ở tòa nhà này.

"Anh Vũ, em mang đồ ăn đêm đến cho anh đây." Vu Đông cười, đem đồ ăn cô đã mua ở quán gần tiểu khu đặt lên trên bàn cho anh.

"Chỉ có em là tốt với anh thôi." Anh Vũ vui vẻ nhận lấy đồ ăn.

Vu Đông chỉ cười mà không nói gì, đặt túi xuống, chỉnh trang lại một chút, bước vào phòng phát sóng trực tiếp, chờ chương trình trước kết thúc mới mở cửa đi vào.

00:00:00

"Xin chào mọi người, đây là đài FM tần số 9666, chào mừng mọi người đến với chương trình phát sóng vào lúc 12 giờ đêm, tôi là DJ Ngư Đông." Chương trình chính thức bắt đầu, Ngư Đông thuần thục đọc xong lời mở đầu, nói một vài câu đơn giản rồi bắt đầu mở tặng bài hát.

"Bài hát này dành cho những người đang còn trên đường trở về nhà, mong rằng bài hát sẽ theo bạn đi trên đường, để bạn không còn cảm thấy cô đơn nữa." Bài hát "Về nhà" theo thiết bị không dây truyền vào máy thu thanh của chương trình này.

"Cuối cùng thì hôm nay cũng có một người gửi câu hỏi đến." Sau khi giải quyết mấy tin nhắn yêu cầu bài hát xong, Vu Đông nhìn thấy một tin nhắn. "Bạn thánh giả này hỏi tôi, tại sao chương trình này lại có tên là "Bóng ma nửa đêm"? Gọi là "Bóng ma nửa đêm" nghe rất đáng sợ, không phải là kể chuyện ma đây chứ?"

Vu Đông cười nói: "Tên chương trình của tôi và tên của bộ phim Bóng Ma Nửa Đêm không có liên quan gì đến nhau cả, ý nghĩa của tên chương trình này chính là có một bóng người xinh đẹp đi trong đêm, bóng người này là ai nhỉ? Chính là DJ của mọi người, là tôi đây, Ngư Đông chính lại là một nàng tiên cá xinh đẹp..."

"Được rồi, không nói nhiều nữa, bây giờ là thời gian dành cho những thánh giả gọi điện đến cho chương trình. Nếu cảm thấy hứng thú, bạn có thể gọi điện đến để cùng nói chuyện với Ngư Đông nhé, nói gì cũng được, nói chuyện ma quỷ với tôi cũng được luôn!" Ngư Đông tiện tay cầm lấy danh sách bài hát đã chuẩn bị trước đó rồi nói, "Tất nhiên mọi người cũng có thể tiếp tục nghe nhiều bài hát, nếu không có thánh giả nào gọi điện đến, Ngư Đông sẽ tiếp tục phát bài hát cho mọi người nghe."

Nói xong, Vu Đông ngẩng đầu lên nhìn anh Vũ, cứ tưởng rằng anh Vũ sẽ nhìn về phía mình rồi nhún vai như trước, có nghĩa là không có cuộc gọi nào, nhưng bất ngờ lại có điện thoại vang lên, anh Vũ ra hiệu cho Vu Đông chú ý.

Vu Đông xoay người lại lần nữa: "Tốt quá, bây giờ chúng ta cùng kết nối với thánh giả đầu tiên gọi điện đến nhé."

"Chào bạn!"

"Em chào chị Ngư Đông!" Một giọng nữ trong trẻo từ đầu dây bên kia truyền đến, nghe giọng cũng không lớn lắm, chắc vẫn còn là học sinh.

"Em gái này, chị nên gọi em là gì nhỉ?"

"Em.. Em có thể không nói tên được không ạ?" Cô bé có hơi hoảng, cứ như đang sợ Ngư Đông sẽ tức giận vậy.

"Đương nhiên là được rồi, nhưng để tiện hơn thì chị có thể gọi em là Mỹ Mỹ được không?" Ngư Đông cười nói, "Mỹ Mỹ, chắc em vẫn còn là học sinh nhỉ?"

"Vâng ạ, em đang học lớp mười á."

"Lớp mười á, sao trẻ vậy rồi em vẫn chưa ngủ? Có phải là đang thất tình không?" Ngư Đông đoán.

Ngư Đông vừa nói xong câu này thì trong máy tính lập tức hiện lên một đồng bình luận, nói Ngư Đông không chịu trách nhiệm mà lại suy đoán lung tung, tuổi vị thành niên thì yêu đương cái gì chứ.

Anh Vũ cũng chau mày khoát tay lia lịa.

Ngư Đông nháu mày, làm như không nhìn thấy.

"Không, không phải đâu ạ!" Giọng của Mỹ Mỹ cứ như sắp khóc vậy.

"Được rồi, được rồi, chị chỉ đùa thôi mà, bạn học Mỹ Mỹ à, em có tâm sự gì sao?" Dù sao cũng là thánh giả đầu tiên gọi điện đến, Vu Đông vẫn còn rất kiên nhẫn.

"Em.. Em vừa mới phải chuyển trường á."

"Chuyển trường à? Em không rời xa bạn cũ đúng không?" Ngu Đông đoán.

"Không... Không phải vậy!" Bạn học Mỹ Mỹ vừa nói lại đột nhiên khóc lên, "Em không muốn đi học, em chuyển trường rất nhiều, mỗi lần chuyển đến trường mới, các bạn trong lớp ai cũng ghét bỏ em, bắt nạt em, coi thường em, ba mẹ em biết thì lại giúp em chuyển trường, nhưng khi chuyển đến một nơi mới em vẫn bị như vậy. Em không muốn một cuộc sống như vậy, tại sao bọn họ đều coi thường em... Hu hu hu..."

Giọng nói đầy tủi thân của cô bé xuyên qua đài radio truyền đến mọi góc ngách chưa ngủ.

"Mỹ Mỹ! Mỹ Mỹ!" Ngu Đông gọi hai tiếng cô bé mới dừng lại thút thít, lúc này Vu Đông mới lên tiếng, "Mỹ Mỹ, em có muốn biết người như thế nào thì mới không bị người khác dễ dàng coi thường không?"

"Như thế nào ạ?" Giọng cô bé nức nở.

"Hay cười, dũng cảm, lạc quan, hào phóng." Bằng một giọng nói bình tĩnh, Vu Đông nói tiếp, "Bị mắng thì phải mắng lại, bị đánh thì phải đánh trả, mắng không lại thì đánh, đánh không lại thì nổi điên, không nổi điên được thì hãy chạy đến phòng giáo viên Không được khóc, không được yếu đuối, không được sợ giáo viên."

"..."Trong máy tính lại hiện lên rất nhiều bình luận, đa số đều mắng Ngu Đông dạy hư trẻ con, nhưng cũng có một vài người nói Vu Đông nói rất hay.

"Dù có đau lòng bao nhiêu, đau đớn bao nhiêu, cũng không được khóc trước mặt những người xem thường em." Ngu Đông nói tiếp, "Em có thể làm được không?"

"Em... Em ư?"

"Có thể không?"

"Em... Em sẽ thử!"

"Mỹ Mỹ, ngày mai em hãy mặc bộ quần áo mà em thích nhất, mỉm cười đi học, bắt đầu từ ngày mai hãy để cho mình trở thành một nữ hoàng, cao quý, xinh đẹp, không ai có thể xâm phạm!" Ngu Đông nói, "Như vậy em mới có thể tìm được một kỳ sĩ bảo vệ em!"

"Em... Em có thể không?"

"Em là nữ hoàng!" Ngu Đông nói như đang thôi miên.

"Vâng!" Cô bé nặng nề nói vâng, la to, "Em là nữ hoàng! Em sẽ không chuyển trường nữa!"

Sau khi điện thoại ngắt kết nối, Vu Đông cũng không thêm quan tâm đến những bình luận trên máy tính, bắt đầu phát bài hát.

Chờ đến lúc chương trình kết thúc, anh Vũ hướng về phía Vu Đông trách: "Con bé này, sao lại nói bậy bạ thế chứ, đây là radio, radio đấy, em nói gì cũng được phát đi cho mọi người nghe hết đấy, sao em có thể dạy hư cô bé kia thế được!"

"Em đâu có? Rõ ràng là em đang dạy cho cô bé chống lại bạo lực học đường mà." Vu Đông nói, "Trạng thái tinh thần của cô bé không tốt lắm, em chỉ là người tốt làm chuyện tốt!"

"Em... Anh biết là em có ý tốt, nhưng em xem những lời em vừa nói xem, em mới bắt đầu làm việc nên không biết dư luận kinh khủng thế nào đâu..."

"Được rồi, chương trình của chúng ta tổng cộng có được bao nhiêu người nghe nào? Vừa này nhiều bình luận như thế, anh đếm qua thì nhiều nhất cũng chỉ tầm một trăm người!" Vu Đông dễ dàng nói, "Nếu có nhiều người như vậy, giám đốc đã nổi giận với chương trình của chúng ta rồi!"

"Vu Đông à..." Anh Vũ còn muốn nói nữa.

"Ồi, em phải đi bắt xe buýt cho kịp đây..." Nói xong Vu Đông liền cầm túi chạy đi.

Anh Vũ chỉ có thể lắc đầu than thở.

Cũng vừa đúng lúc xe buýt đến, Vu Đông lên xe, chỉ thấy mỗi một hành khách là mình.

"Bác vừa mới nghe chương trình của cháu!" Bác tài cười nói.

"Ồ??"

"Cháu có phải là cô DJ Ngu Đông của chương trình Bóng Ma Nửa Đêm không?" Lúc bác tài đang nghỉ ngơi ở trạm cuối đã cố tình tìm tần số của đài radio để nghe, "Bác nghe giọng rất giống!"

"Dạ!" Vu Đông cười gật đầu.

"Những lời cháu vừa nói trên radio thực sự rất tốt, con người đúng là phải tự mình cố gắng mới không bị xem thường, bố mẹ cô bé cứ để cho nó chuyển

trường hoài đúng là chỉ trị ngọn lại không trị gốc mà!" Bác tài thờ dài nói.

"Có lời này của bác làm cháu thấy yên tâm rồi! Bác đúng là hiểu cháu!"

"Ha ha, sau này bác sẽ là một thánh giả trung thành của cháu!" Bác tài cười vui vẻ.

"Bác có muốn cháu ký tên cho bác không? Đợi đến lúc cháu nổi tiếng, bác có thể bán lấy tiền."

"Ha ha..."

Trên đường trò chuyện vui vẻ, rất nhanh đã đến trước tiêu khu.

Hôm nay Hạ Phong làm ca ngày, nhưng thời gian ở bệnh viện không có quy định cụ thể, mọi khi đều là sau mười một mười hai giờ mới về, nhưng giờ này thì nhất định là đang ngủ ở nhà rồi, vậy nên lúc về nhà Vu Đông cố gắng mở cửa nhẹ nhàng nhất có thể.

"Em đi đâu mà giờ này mới về?"

Nhà có hai phòng ngủ, một phòng khách, nhưng phòng khách rất lớn, vì vậy Hạ Phong mới ngăn cách lấy một góc nhỏ làm nơi đọc sách, giờ anh đang ngồi ở bàn sách chầu mày.

"Trễ vậy rồi mà anh vẫn chưa ngủ à?" Vu Đông thấy Hạ Phong thì cũng ngây ra.

"Em đi đâu vậy?" Hạ Phong đặt tài liệu trong tay xuống, giọng đầy lo lắng, "Một cô gái ở bên ngoài trễ như vậy rất nguy hiểm."

Vu Đông vừa đổi dép vừa trả lời: "Em vừa mới tan làm! Có xe buýt đi thẳng đến đó nên rất an toàn."

"Tan làm? Làm việc gì? Sao lại trễ vậy?"

Lúc này Vu Đông mới nhớ ra cô chưa hề nói cho Hạ Phong biết về công việc của mình, vậy nên mới rót cho mình một ly nước, sau đó ngồi đối diện Hạ Phong nói: "Em quên nói với anh, em học đại học chuyên ngành dẫn chương trình phát thanh, bây giờ em đang làm DJ ở đài phát thanh, phụ trách chương trình vào ban đêm, nên bây giờ mới tan làm."

"Là đài phát thanh ở trung tâm thành phố đó ư?"

"Vâng!" Vu Đông gật đầu.

"Dù vậy vẫn không an toàn, hay là tôi đưa xe cho em lái đi nhé?" Hạ Phong nghĩ một chút rồi nói.

"Em rất muốn được như thế, nhưng em không có bằng lái!" Vu Đông của kiếp trước thì đương nhiên là có, nhưng đáng tiếc là cô của bây giờ còn chưa thì, "Anh yên tâm đi, em quen với bác tài xế xe buýt chạy chuyến xe đêm rồi, cũng không khác đi xe riêng là bao đâu."

Hạ Phong chau mày, vẫn còn muốn nói tiếp điều gì đó nhưng lại không biết nên nói như thế nào, cuối cùng đành phải nói: "Vậy em đi học bằng lái đi, đợi có bằng rồi lái xe đi làm."

"Thế còn anh thì sao?"

"Bố tôi vẫn còn một chiếc xe nữa, tôi đi chiếc kia là được rồi." Hạ Phong nói.

Vu Đông gật đầu, cảm giác có một người lo lắng cho mình đúng là không tệ chút nào, thấy Hạ Phong lại bắt đầu cúi đầu xuống thu xếp tài liệu, tò mò hỏi: "Ngày mai anh vẫn phải đi làm đúng không, sao trễ vậy rồi vẫn còn chưa đi ngủ?"

"Chiều mai tôi có một buổi thuyết trình, trước đây mẹ tôi nằm viện vẫn còn khá nhiều tài liệu chưa chỉnh sửa xong, chỉ có thể làm vào buổi tối thôi." Hạ Phong vừa thu xếp tài liệu vừa nói, "Em đi ngủ trước đi!"

"Anh đang dịch bài à?" Vu Đông thấy tài liệu Hạ Phong đang cầm trong tay đều là tiếng Trung, nhưng trong máy in in ra đều là tiếng Anh.

"Ừ. Ngày mai có một vài chuyên gia là người Mỹ nên tôi muốn dịch những tài liệu quan trọng sang tiếng Anh." Hạ Phong bận quá nên cũng không ngần đầu lên.

Vu Đông thấy Hạ Phong đang cầm trong tay mười mấy tờ giấy, mở to mắt nhìn, hỏi: "Có cần em giúp một tay không? Vốn tiếng Anh của em cũng không tệ lắm, và lại ban ngày em vẫn có thể ngủ nướng."

Hạ Phong ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Vu Đông, Vu Đông cười, vào phòng lấy laptop của mình ra rồi rút lấy năm tờ giấy ở dưới cùng bắt đầu tự ngồi dịch.

Hạ Phong thấy đáng vẻ Vu Đông giống như có thể dịch được, cũng không nói thêm gì nữa, nếu có gì thì lát nữa kiểm tra lại một lần là được.

Trong tài liệu có rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành y học mà Vu Đông không biết, quay sang hỏi Hạ Phong, Hạ Phong nhìn rồi đưa cho Vu Đông một tờ

giấy đã in những thuật ngữ phổ biến để tiện so sánh.

Đến lúc có ánh nắng sớm hé qua cửa, cuối cùng hai người cũng đã dịch xong tài liệu trong tay, Vu Đông đưa tài liệu mình đã dịch in ra cho Hạ Phong rồi nói: "Anh xem lại một chút đi, có vấn đề gì thì nói để em sửa lại."

Hạ Phong cảm thấy, nhìn lướt qua, thấy Vu Đông dịch cũng rất khá, ngẩng đầu lên thấy mặt cô có vẻ hơi mệt mỏi, không khỏi áy náy nói: "Thôi em đừng để ý nữa, đi ngủ trước đi, phần còn lại cứ để tôi lo là được rồi."

Vu Đông nghĩ một chút, phần còn lại là kiểm nghiệm, Vu Đông không có lòng tin vào năng lực của mình về việc này cho lắm nên cũng gật đầu nói: "Còn bản trong laptop em để trên bàn nhé, nếu xem lại có gì cần sửa thì anh cứ sửa vào luôn cho tiện, em đi ngủ trước."

"Em vất vả rồi, còn nữa... Cảm ơn em!"

Vốn dĩ Vu Đông đã đứng lên định đi, nhưng cô lại chống tay lên mặt bàn, nhìn thẳng vào mắt Hạ Phong, khoảng cách hai người rất gần, chỉ cách nhau một bàn sách nhỏ.

Lúc này ánh mặt trời từ phía ban công hắt vào, xuyên qua tóc mai của Hạ Phong, rơi xuống mặt Vu Đông.

Có lẽ là do bị ánh nắng mặt trời chiếu làm hoa mắt, Vu Đông như bị ma xui quỷ khiến tiến đến, hôn lên chóp mũi Hạ Phong rồi nói một tiếng chào buổi sáng, sau đó về phòng ngủ.

Chỉ để lại Hạ Phong đang đứng hóa đá trong ánh nắng ban mai.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Làm Nũng Rất Dễ Học.

Bên ngoài phòng họp bệnh viện.

"Hạ Phong, đề xuất của cậu rất tốt, bệnh viện sẽ xem xét thật cẩn thận." Viện trưởng Thôi gật đầu khen.

"Cảm ơn viện trưởng!"

"Hai chuyên gia người Mỹ lúc này cũng rất có hứng thú với phương pháp điều trị ung thư của cậu, họ còn nói rất muốn hợp tác cùng chúng ta." Viện trưởng Thôi cảm thấy rất tự hào.

"Viện trưởng, tôi sẽ tiếp tục cố gắng."

"Được, đúng là tuổi trẻ tài cao!" Viện trưởng Thôi gật đầu rồi đi.

Lúc này Thiệu Nhất Phàm đang đứng một bên cũng nghe được câu nói sau cùng của viện trưởng: "Tuổi trẻ tài cao, viện trưởng cũng đã khen cậu đến vậy rồi, xem ra bài thuyết trình lần này của cậu rất thuận lợi!"

"Hôm qua cậu đi đâu vậy?" Hạ Phong liếc Thiệu Nhất Phàm.

"Hôm qua tôi đi hát karaoke, chỗ đó ồn lắm, lúc sau tôi gọi điện cho cậu thì cậu lại bảo không cần giúp nữa." Thiệu Nhất Phàm nhớ lại ngày hôm qua Hạ Phong gọi điện thoại cho mình, gọi không được thì nhắn tin đến bảo anh sang chuẩn bị tài liệu giúp một tay. "Có điều tôi thấy hôm nay cậu cũng đã làm rất thuận lợi rồi."

"Nếu không phải nhờ Vu Đông giúp tôi một tay thì chắc bây giờ tôi vẫn còn đang ngồi chỉnh sửa tài liệu đấy!"

"Có thật không thế?" Thiệu Nhất Phàm nghe là Vu Đông giúp Hạ Phong, thực sự rất ngạc nhiên, "Cô ấy biết về y học à?"

"Cô ấy giúp tôi dịch toàn bộ tài liệu luận văn sang tiếng Anh hết đấy." Hạ Phong giải thích.

"Giỏi vậy sao? Trong đó có không ít thuật ngữ chuyên ngành đâu." Thiệu Nhất Phàm không thể tưởng tượng nổi.

Hạ Phong không buồn để ý đến ta nữa, định đi đến phòng làm việc trước.

"Cậu đi đâu vậy?" Thiệu Nhất Phàm đuổi theo sau, "Tôi nghe thấy ý ban nãy của viện trưởng, có thể cậu sẽ phải sang Mỹ sống một thời gian để học tập trao đổi đấy."

“Cũng không nhất định phải đi, ở bệnh viện này có rất nhiều muốn đến bệnh viện Edward New York, chưa chắc đã đến lượt tôi.” Hạ Phong lắc đầu.

“Người khác còn phải trông cậy bệnh viện tiến cử, còn cậu đâu giống thế, cậu đã trực tiếp lộ mặt trước những chuyên gia người Mỹ rồi còn gì, không phải lúc này viện trưởng còn nói với cậu là họ cảm thấy rất hứng thú với phương pháp trị liệu của cậu sao?” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Khi nào đến lúc đó rồi hãy nói.” Hạ Phong để tập tài liệu đang cầm trên tay đặt xuống bàn, “Tôi đi thăm bệnh đã.”

“Hôm qua vừa mới chỉnh sửa tài liệu suốt cả một đêm, vừa này còn phải thuyết trình suốt hai tiếng đồng hồ, đừng có nói với tôi là cậu không buồn ngủ đấy nhé?” Nhất Phàm thấy Hạ Phong vừa mới thuyết trình xong đã muốn đi thăm bệnh, liền thờ dãi nói.

“Vu Đông giúp tôi chỉnh sửa tài liệu nên cũng tiết kiệm được khá thời gian, tôi ngủ từ sáng tới trưa, bây giờ cũng có tinh thần hơn rồi.” Hạ Phong nói, “Tình trạng của bệnh nhân nằm giường số năm không được tốt cho lắm, tôi thấy không được yên tâm”

“Này, cậu muốn show ân ái với tôi đấy à!” Thiệu Nhất Phàm khoa trương nói.

“Không được sao?” Hạ Phong không để ý tới Thiệu Nhất Phàm nữa, rời khỏi phòng làm việc.

Lúc Vu Đông tỉnh dậy cũng đã là sáu giờ chiều, đồng hồ sinh hoạt không được cố định nên khi thức dậy có hơi đau đầu. Vu Đông ngồi ngẩn người trên giường một hồi rồi mới uể oải rời khỏi giường.

Đang muốn đến tủ lạnh lấy chút nước uống, cuối cùng lại thấy một tờ giấy nhớ được dán lên tủ lạnh.

“Dù đang là mùa hè nhưng uống nước đá cũng không tốt đâu, đặc biệt là đối với con gái, tôi có pha nước mật ong đặt ở trên bàn, tỉnh dậy thì uống cho đỡ khát, com chiên trứng để trong bếp, lúc nào ăn thì nhớ cho vào lò vi sóng hâm nóng một chút nhé. P/s: Cảm ơn em đã giúp tôi chỉnh sửa tài liệu! – Hạ Phong”

Vu Đông cười, lấy tờ giấy nhớ xuống, đi vào bếp lấy com chiên trứng cho vào lò vi sóng, rồi lại đi ra phòng khách uống nước mật ong.

Sau khi ăn no, Vu Đông cảm thấy tinh thần khá hơn rất nhiều.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Vu Đông cầm điện thoại lên nhìn, màn hình hiển thị người gọi điện đến là anh trai Vu Tùng.

Vu Đông nhìn điện thoại đang cầm trên tay, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, cô sống ở đây cũng đã hơn một tháng rồi, không hề gọi điện về nhà, không phải là không nhớ, chỉ là cô cảm thấy hơi sợ.

Trước khi Vu Đông sống lại, có lẽ là cũng đã hơn 28 tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn, gia đình cô cứ liên tục ép cưới, đến cả ông anh chẳng màng quan tâm đến cô cũng bắt đầu hối thúc cô lập gia đình.

Người ta thường nói, kết hôn cũng chỉ là ở chung với một người dưới một mái nhà rồi sống qua ngày, quan hệ giữa cô với người kia cũng giống như mối quan hệ giữa tay phải và tay trái vậy, có yêu hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Nhớ có lần cô về nhà thăm mẹ, đúng lúc anh Vu Tùng mới đi làm về, vừa gặp cô đã nói: “Rốt cuộc thì em muốn thế nào? Em muốn tìm người như thế nào đây? Em nghĩ là em vẫn còn hai mươi đấy à, lúc nào cũng kén cá chọn canh, cứ muốn đứng trên cao hoài vậy cho ai xem? Em nghĩ là nhà này muốn quản em lắm hả? Nếu em không phải là em gái anh thì anh đây cũng còn lâu mới quan tâm, đúng là mệt chết đi được. Em nhìn em xem, càng ngày càng lớn tuổi, tầm tuổi này ai cũng đã kết hôn rồi, giúp em nhanh chóng kết hôn thì có vấn đề sao?”

Rồi mẹ cũng nói theo: “Người đàn ông lần trước cũng không phải là không được, cao 1m66 đúng là có hơi lùn, nhưng con cũng chỉ cao 1m58 thôi mà, còn muốn người khác phải cao đến độ có thể che gió cho con con mới vừa lòng sao? Không nói đến người đó nữa, còn có một người khác đáng đáp cũng không tề thì con lại chê người ta lương ít, một tháng 3000 tệ không đủ sống, không phải sau này con cũng sẽ kiếm tiền sao, sao có thể chết đói được chứ?”

Cuối cùng đến cả bố cô cũng lên tiếng: “Cứ coi như là bố đang cầu xin con đi, đừng chọn nữa, nhanh chóng kết hôn đi.”

Sau đó thì thế nào? Đúng rồi, sau đó cô dù có nhà cũng không dám về, không muốn nghe những lời này, không muốn cãi nhau với người trong nhà, rồi cô bắt đầu ăn tết một mình ở bên ngoài, nhìn cảnh Thượng Hải vốn đông đúc dần dà trở thành một thành phố trống rỗng, trong lúc hàng triệu gia đình đang đoàn tụ bên nhau, một mình cô lại trốn nhà đi rồi tìm một khách sạn nào đó để ngủ, ba mươi tết gọi điện thoại về nhà, vẫn bị chửi. . .

Những năm đó, nhà là nơi Vu Đông muốn trở về, nhưng lại không về được.

Người thân rất thân, nhưng gặp mặt rồi lại thấy không thoải mái.

Ngày lễ và ngày nghỉ là những ngày khiến Vu Đông cảm thấy sợ nhất.

Thậm chí Vu Đông còn không dám về quê, vì bên trái hay bên phải nhà cô ai cũng biết nhà ông Vu có một cô con gái không ai thêm lấy!

Điện thoại ngừng, lát sau lại tiếp tục vang lên, Vu Đông bình tĩnh nghe máy.

“Sao giờ mới nghe điện thoại!” Anh cô hét lên, “Gần đây em làm trò gì thế, không phải là đã kết hôn với cậu bạn trai kia của em thật rồi đấy chứ?”

“Không có!”

“Không có? Không có mà em còn kéo va li bỏ nhà ra đi, mẹ cũng tức mà sinh bệnh rồi kia kìa.” Anh gào lên rồi hỏi, “Bây giờ em sao rồi, đang làm gì vậy?”

“Làm việc, hẹn hò.”

“Tìm được việc rồi à?” Vu Tùng nói, “Không phải là nhà mình không đồng ý với người bạn trai kia của em, nhưng ít nhất cũng nên về thăm hỏi một chút chứ, em còn nhỏ, không thể vội vàng kết hôn như thế được.”

“Anh.” Vu Đông đột nhiên hỏi, “Nếu như em và bạn trai chia tay nhau, sau đó em cũng không lập gia đình nữa, anh có thể không ghét bỏ em không?”

“Nói nhảm gì vậy? Có phải là tên kia ức hiếp em không, nói cho anh, anh đi tìm hắn!”

“Không có, em chỉ muốn hỏi anh thế thôi.”

“Không có thì tốt, bị ức hiếp thì phải nói cho anh, con gái ở ngoài thì nên chú ý an toàn, đợi mẹ bớt giận rồi thì nhớ gọi điện thoại về nhà.”

“Anh. Anh và bố mẹ đều phản đối em kết hôn, vậy anh cảm thấy em nên tìm một người bạn trai như thế nào?”

“Hỏi cái này làm gì?” Vu Tùng nói, “Nhà không phản đối em kết hôn, chẳng qua vì mọi người trong nhà đều chưa gặp bạn trai của em bao giờ, lại nghe nói em đi làm kiếm tiền mua đồ cho hắn chứ chưa nghe nói hắn làm gì cho em cả, nhà mình không yên tâm, sợ em bị ức hiếp, phụ nữ nhất định phải tìm được một người đàn ông đối xử tốt với mình, ít nhất là phải xứng với em gái của anh.”

“Anh lúc nào cũng nghĩ như vậy sao?”

“Dĩ nhiên rồi.” Đột nhiên đầu dây bên kia phát ra một tiếng gì đó, giống như đang có người gọi anh ấy, “Không nói chuyện với em nữa, đợi một thời gian nữa nhớ gọi điện thoại về nhà, nhớ Tết phải đưa bạn trai của em về đấy.”

Điện thoại vừa ngắt, nước mắt Vu Đông cũng không hiểu vì lý do gì mà rơi xuống, đã rất lâu rồi anh trai không nói chuyện với cô nhiều như vậy, hóa ra cô cũng đã từng được yêu thương nhiều như thế.

“Em sao thế?” Hạ Phong vừa về nhà thì đột nhiên thấy Vu Đông ngồi trên ghế sa lon khóc một mình, không hiểu sao lại cảm thấy nhói lòng.

Vu Đông vội vàng lau nước mắt rồi nói: “Không có gì, lúc nãy vừa gọi điện thoại về nhà, bị mẹ em mắng.”

Hạ Phong nhớ lại chuyện cô bỏ nhà ra đi, cũng hiểu ra được rồi gật đầu, an ủi: “Không sao đâu, bố mẹ thường sẽ không giận thật đâu, lúc nào trở về sẽ bớt giận thôi.”

“Ừm.” Vu Đông hỏi, “Buổi thuyết trình hôm nay của anh có thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi.” Hạ Phong cười nói, “Em thực sự đã giúp tôi rất nhiều.”

Vu Đông giúp Hạ Phong dịch tài liệu suốt một đêm, đương nhiên cũng biết buổi thuyết trình hôm nay anh phát biểu liên quan đến các khối u, cô nói: “Em giúp anh chỉ là chuyện nhỏ thôi, nếu phương án của anh có thể thành công thì đây chính là chuyện đem lại hạnh phúc cho rất nhiều người, cứu được không biết bao nhiêu mạng sống.”

“Đấy cũng là nguyện vọng của anh, không biết là có thể thành công không nữa.”

“Có thể chứ!” Hơn nữa cũng không lâu lắm, mười năm là đủ rồi.

“Đúng thế! Trước khi Penicillin được phát hiện, ngay cả nhiễm trùng cũng là bệnh nan y mà, nên tôi phải có lòng tin.” Hạ Phong cười nói.

*(*Penicillin là một trong một nhóm kháng sinh thu được từ nấm Penicillium hay được điều chế.)*

Vu Đông nghe xong chỉ cười.

Hạ Phong thấy Vu Đông vẫn còn mặc đồ ngủ, nhắc: “Em không đi làm à?”

Vu Đông giờ mới kịp phản ứng, nhìn đồng hồ thấy cũng đã 10 giờ rồi, vừa rồi mình ngủ người lâu vậy sao?

“Ồi?? Không nói nữa, em đi thay áo quần đây.”

Vu Đông thay áo quần xong đi ra thì thấy Hạ Phong đang đứng đợi ở cửa.

“Anh ra ngoài à?” Vu Đông thắc mắc.

“Tôi đưa em đi làm!”

“Không cần đâu, xe buýt sắp đến rồi.” Vu Đông từ chối nói, “Tôi qua anh đã thức suốt đêm, lại còn làm việc đến tận bây giờ, mai lại phải trực cả ngày, anh đi nghỉ trước đi.”

Nói xong cô liền đóng cửa lại rồi đi ra ngoài.

Hạ Phong ngậy người ra, cuối cùng cũng không đuổi theo cô.

Vu Đông đến đài phát thanh dẫn chương trình “Bóng ma nửa đêm”, có lẽ là do tâm trạng của cô nên những bài hát tối hôm nay cũng mang chút cô đơn. Trong máy tính có rất nhiều thính giả gửi tin nhắn đến, nói là nghe những bài hát như thế này vào ban đêm chỉ muốn khóc thôi, nên muốn được Vu Đông đổi sang một bài gì đó vui vẻ một chút.

Vu Đông nghĩ một lát rồi mở bài “Cung hi phát tài”.

Ngay lập tức ở trong máy tính hiện lên rất nhiều tin nhắn Ngư Đông nào tàn.

Ngư Đông nhìn sang, tâm trạng có vẻ khá hơn một chút.

...

Hạ Phong tắm xong, bỗng nhiên nghe ngoài cửa sổ có tiếng rơi tí ta tí tách, nhìn qua cửa sổ thì thấy bên ngoài trời đang đổ mưa.

Vu Đông ra ngoài có mang ô không nhỉ?

Nhìn đồng hồ đã 12 giờ rưỡi, Hạ Phong ngồi cạnh cửa sổ cầm sách lên đọc.

Đột nhiên có tiếng sấm dội, mưa to hơn, Hạ Phong nhìn đồng hồ thêm một lát, cuối cùng cũng đặt cuốn sách mới đọc được một nửa trong tay xuống, lấy chìa khóa xe ở trên bàn, thay dép rồi xuống tầng hầm lấy xe.

...

Phát sáng xong, Vu Đông đi ra khỏi tòa cao ốc, bên ngoài trời mưa rả rích khiến cô ngẩn người, sao mới đổ mà trời đã mưa rồi?

Ở phía đối diện là trạm xe buýt cũng tầm 200 mét, đội mưa chạy tới luôn vậy.

Vu Đông giờ chiếc túi cầm trong tay lên, đang định đội mưa chạy đến trạm xe buýt, đột nhiên nghe thấy một bóng người quen thuộc đang che ô đội mưa đến.

“Hạ Phong?” Vu Đông ngạc nhiên kêu lên.

Hạ Phong thấy chiếc túi trên đầu Vu Đông thì giúp cô cầm xuống, cười nói: “Em định cứ như vậy đội mưa chạy đi à?”

“A??” Vu Đông vẫn còn bất ngờ trước sự xuất hiện đường đột của Hạ Phong.

“Một cô gái sao có thể như thế này được?” Hạ Phong không đồng ý với hành động của Vu Đông.

“Sao... Sao anh lại đến đây?”

“Em không để tôi đưa em đi làm, vậy thì tôi cũng nên đến đón em chứ.” Hạ Phong nói.

“Không phải em đã nói không cần rồi sao?”

“Phụ nữ không cần phải quá mạnh mẽ, mẹ tôi thường nói phụ nữ biết làm nũng mới được nhiều người thích.” Hạ Phong đưa cho Vu Đông một chiếc ô khác đang cầm trong tay nói, “Đi thôi, xe ở bên ngoài.”

Vu Đông cầm lấy chiếc ô, ngậy ngốc đứng đó, đây là lần đầu tiên có người đón cô sau khi tan làm, cũng là người đầu tiên nói với cô rằng là phụ nữ không cần phải quá mạnh mẽ.

“Em không giỏi làm nũng đâu.” Vu Đông đột nhiên nói.

Hạ Phong sững sốt, sau đó lại cười nói: “Không sao, cái này học dễ lắm.”

Vu Đông nhìn chiếc ô trong tay, rồi lại nhìn Hạ Phong đang đứng giữa trời mưa, cuối cùng cô cất ô vào trong túi xách, cứ thế chạy đến dưới ô của Hạ

Phong, nhân tiện khoác vào cánh tay anh.

“Sao em không cầm ô vậy?” Hạ Phong ngạc nhiên hỏi.

“Đâu có ai đi đón con gái giữa trời mưa lại đem hai cái ô đâu chứ, che chung một chiếc mới tình cảm!” Vu Đông kéo tay Hạ Phong, dựa gần hơi một chút, không biết là sợ bị mưa tạt vào hay là do hơi ấm trên người đối phương nữa.

Hạ Phong cúi đầu, thấy tai Vu Đông có hơi đỏ, cười một tiếng rồi dẫn Vu Đông đi ra ngoài.

Nếu mưa rơi khiến tâm tình của bạn không được tốt, hy vọng rằng sẽ có người luôn tình nguyện che ô cho bạn!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lời Ân Ái

"Chào mọi người, đây là đài FM tần số 9666, bây giờ các bạn đang nghe chương trình 'Bóng ma nửa đêm', tôi là DJ Ngự Đông." Vu Đông đeo tai nghe vào, thuận thực nói, "Lại đến thời gian dành cho những bạn thính giả gọi điện tới cho chương trình rồi, hãy cùng nhau nghe xem thính giả của ngày hôm nay có chuyện gì muốn chia sẻ cùng chúng ta không nhé?"

Anh Vũ đưa mắt ra hiệu, Vu Đông rất nhanh đã kết nối được với điện thoại.

"Xin chào, tôi là Ngự Đông."

"Xin chào cô DJ." Giọng nam từ đầu dây bên kia truyền tới nghe có vẻ hơi mệt mỏi.

"Tôi nên xưng hô với anh như thế nào nhỉ?"

"Cô cứ gọi theo ý của cô là được rồi." Người đàn ông này không muốn tiết lộ tên.

"Xem ra những bạn thính giả gọi điện thoại tới cũng khá là thích ẩn danh để có thể thoải mái cùng chúng ta chia sẻ câu chuyện của họ nhỉ?" Ngự Đông cười nói, "Nhưng mà, dù anh có nói đại một cái tên nào đó thì tôi cũng sẽ không đi kiểm tra mà, không biết anh có biết chuyện này không?"

"..."

"Được rồi, có vẻ như tâm trạng của vị tiên sinh này không được tốt, vậy thì tôi gọi bạn là Tráng Tráng có được không?" Ngự Đông thấy đối phương không phản ứng với câu nói đùa của mình, có thể đoán được tâm trạng của đối phương không được tốt cho lắm.

Sau này những người gọi điện thoại tới mà muốn ẩn danh nữa thì đàn ông cô sẽ gọi là Tráng Tráng, còn phụ nữ sẽ là Mỹ Mỹ, khỏi phải nhiều chuyện, Ngự Đông nghĩ thầm.

"Sao cũng được!" Tráng Tráng trả lời.

"Vậy thì Tráng Tráng đang có chuyện gì muốn chia sẻ cùng chúng tôi sao?" Ngự Đông hỏi.

"Tôi thất tình!" Tráng Tráng buồn bã nói, "Đây đã là lần thất tình thứ mười lăm của tôi rồi."

Nhất thời trên máy tính lập tức hiện lên một đồng bình luận, một loạt bình luận tỏ vẻ thân phục, cũng có những bình luận đang thảo luận về việc trải qua mười lăm lần yêu.

Vì đã nửa đêm rồi nên hầu hết người nghe đều là những người nhiều chuyện, lúc nào đến chuyên mục này là y như rằng lại có rất nhiều bình luận, Vu Đông cũng không quan tâm đến những bình luận đó lắm, nói: "Có lẽ cô gái của cuộc tình thứ mười sáu mới là một nửa đích thực của bạn."

"Cô DJ này, cô cũng là phụ nữ, cô có thể cho tôi hỏi phụ nữ các cô rốt cuộc thích tuýp người đàn ông như thế nào không?" Tráng Tráng có vẻ tuyệt vọng, "Tôi tiếp xúc với nhiều cô gái như vậy, người nào tôi cũng toàn tâm toàn ý, chỉ muốn tìm được một người để kết hôn, vậy mà tại sao bọn họ đều rời xa tôi? Rốt cuộc thì tôi có điểm nào không tốt chứ?"

"Hm, câu hỏi này có vẻ khá là khó để trả lời." Vu Đông nghĩ một lát rồi nói, "Vậy đầu tiên anh hãy nói về những ưu điểm của mình đi, rồi tôi sẽ phân tích giúp anh."

"Tôi cảm thấy tôi hiền lành, biết quan tâm, biết làm việc nhà, yêu thương vợ, một lòng một dạ..."

Một lòng một dạ mà còn quen được đến tận mười lăm người...

Vu Đông cũng đồng tình với cách nghĩ của đa số các bạn thánh giả nghe đài, trong khi Tráng Tráng đang nói chuyện thì cả chục bình luận ở đây đều nói câu này.

"Những tính cách này đúng là rất tốt." Vu Đông nói.

"Thế thì tại sao các cô ấy người nào cũng chia tay tôi hết vậy?" Tráng Tráng âm ỉ hỏi.

"Ừm. Tôi sẽ đứng từ góc nhìn của một người phụ nữ hỏi bạn một vài vấn đề nhé." Vu Đông nghĩ ngợi rồi hỏi, "Anh cao và nặng bao nhiêu? Tuổi tác, trình độ học vấn, công việc như thế nào?"

"1m65, 70kg, tốt nghiệp đại chuyên*, năm nay 20 tuổi, bây giờ là một nhân viên bán bất động sản."

*(*Hệ đại chuyên này ở Trung Quốc tương đương với hệ cao đẳng ở Việt Nam)*

"Bạn có tiện tiết lộ thu nhập hằng năm của mình không?"

"Cộng thêm tiền thưởng và các khoản trợ cấp thì một năm tôi được khoảng năm mươi ngàn, tôi khá là tiết kiệm nên một năm có thể để dành được ba mươi ngàn."

"Úi... Thế khi đi hẹn hò bạn không tiêu tiền à?" Vu Đông đồ mồ hôi lạnh.

"Có chứ, mua vé xem phim và bóng ngô đều là tôi trả tiền, nhưng vì các cô gái thường chỉ đi xem phim cùng tôi có một lần rồi thôi, nên cũng chỉ phải chi tiền cho 15 vé xem phim thôi."

Ngay lập tức những bình luận trên máy tính còn náo nhiệt hơn, có người nói anh trai này đúng là người có tài, cũng có người nói xấu nhiều điều tác oai tác quái, vân vân và mây mây.

Vu Đông gãi đầu, có hơi do dự nhưng vẫn thành thật nói: "Tráng Tráng à, nếu bạn còn như thế thì kiểu gì đến người thứ mười sáu chắc cũng sẽ bỏ chạy thôi."

"Tại sao? Là chê tôi không có tiền, hay là vì tôi lùn nên mới bỏ tôi?" Tráng Tráng kích động nói.

"Cả hai!"

Vu Đông vừa nói dứt câu, máy tính liền hiện lên rất nhiều bình luận khen ngợi cô, ví dụ như "Cô DJ thật dũng cảm!" "DJ thật là cứng!" "Cô DJ này muốn ngày mai bị trừ lương!" "Cuối cùng cũng có một người DJ biết nói thật!" "Nói với anh ta đi, để anh ta còn biết mình ki bo thế nào." vân vân và mây mây...

"..." Vốn Tráng Tráng chỉ cảm thấy tâm trạng không được tốt nên muốn gọi điện đến để xả hết nỗi lòng, cũng cho rằng dù gì cũng là tần số của chung, kiểu gì thì DJ cũng sẽ tìm cách để an ủi anh, kết quả là anh lại gặp cô DJ khác người này không hành động như mọi người bình thường.

"Bạn nói thử xem, trông bạn có cao không nào? Lại còn nặng đến vậy nữa. Một năm kiếm được năm mươi ngàn rồi bạn còn phải để dành đến ba mươi ngàn, đã hẹn hò với mười lăm người bạn gái rồi lại còn dám nói là mình một lòng một dạ..."

"Jack Ma cũng không cao mà!"

"Jack Ma là tỷ phú, còn bạn là gì chứ?" Vu Đông như đang được trở lại lúc gặp những đối tượng hẹn hò không bình thường vậy. Đang nói hăng say bỗng nhiên lại thấy anh Vũ đang không ngừng khoát tay với cô, Vu Đông cũng kịp thời phản ứng, dù sao đây cũng là chương trình trực tiếp, vì vậy cô cũng khéo léo nói, "Nhưng mà dù sao thì bạn vẫn đang còn trẻ, đàn ông chỉ mới 20 tuổi thì kết hôn làm gì, nên tự mình làm nên sự nghiệp trước đã. Bán bất động sản là một nghề rất có triển vọng, bắt đầu từ bây giờ bạn cứ chăm chỉ làm người bán hàng tốt nhất công ty mình, phấn đấu trở thành sếp một công ty địa ốc trong vòng 10 năm, đến lúc đó mở một công ty cao tầng, nhân viên chỉ chọn toàn người đẹp, tôi đảm bảo đến lúc đó bạn gái của bạn sẽ không chỉ muốn xem phim với bạn thôi đâu. Còn nữa, đừng gửi tiền tiết kiệm nữa, tiền kiếm ra được thì phải tiêu chứ! Bạn không thấy chỉ có người thường mới tiết kiệm tiền, còn sếp là người cho vay tiền à?"

"..."

"..."

Trong phòng làm việc khoa ung bướu của bệnh viện thành phố đột nhiên phát ra một tràng cười to.

Thiệu Nhất Phàm vừa cười vừa lau nước mắt rồi nói: "Ồi chào mẹ ơi, tôi thích cô DJ này rồi đấy, đúng là một nữ anh hùng!"

"..." Về mặt của Hạ Phong như kiểu một lời khó mà nói hết được.

"Tôi cứ thắc mắc không hiểu sao thời gian này tôi nào cậu cũng ngồi nghe radio, đúng là rất thú vị, sau này ngày nào tôi cũng sẽ nghe." Thiệu Nhất Phàm cười nói, "Chương trình này đủ làm tôi cười suốt cả tuần rồi."

"Cậu cười đủ chưa thế?" Hạ Phong thấy Thiệu Nhất Phàm cười không giữ chút hình tượng nào cả, không nhịn được đành nói.

"Chưa đủ, cứ nhớ tới là lại buồn cười, cô DJ này đúng là rất có cá tính." Thiệu Nhất Phàm nói, "Bây giờ người dẫn chương trình trên ti vi hay radio ai cũng nói chuyện kịch ghê gớm, tôi chỉ thích những người thành thật như thế này."

Hạ Phong không nói gì.

"Nhưng mà chắc ngày mai kiểu gì cô DJ này cũng sẽ bị giám đốc đuổi cho mà xem." Thiệu Nhất Phàm nói, "Nhắc mới nhớ, nghệ danh này nghe rất quen tai, Ngư Đông Ngư Đông, nghe rất giống với tên cô vợ cậu nhát được."

Hạ Phong nhìn Thiệu Nhất Phàm mặt không cảm xúc.

"Không phải chứ?" Thiệu Nhất Phàm đàn mặt ra, "Là vợ cậu thật à?"

"Cậu nói xem?" Vì lo lắng cho an toàn của Vu Đông nên cứ đến mười hai giờ Hạ Phong lại mở đài radio lên nghe để chắc chắn rằng Vu Đông đã đến đài phát thanh an toàn, rồi đến khoảng ba giờ lại gửi tin nhắn cho cô hỏi cô đã về đến nhà chưa.

"Khụ khụ, không sao, biết đâu được nhờ lời khuyên của Vu Đông hôm nay lại khiến người đó trở thành một ông trùm bất động sản vào mười năm sau thì sao." Thiệu Nhất Phàm nói.

Vậy nên mười năm sau, khi giám đốc Tráng Tráng vừa béo vừa lùn dắt theo người đẹp đến để tặng cho Vu Đông một ngôi biệt thự, Thiệu Nhất Phàm vẫn còn cảm thán vì lời tiên đoán của mình vào ngày hôm nay rất chính xác.

Ngày hôm sau, Vu Đông ngủ một giấc đến hai giờ trưa, mơ mơ hồ hồ đi vào bếp, mắt nhắm nghiền, đưa tay vào tủ lạnh lấy nước.

Hạ Phong đứng bên cạnh nhìn một hồi lâu, lắc đầu, dẫn Vu Đông đang mơ màng ra phòng khách, đưa cho cô một ly nước mật ong.

Vu Đông uống xong, tinh thần cũng đã lấy lại chút ít, thấy Hạ Phong thì ngạc nhiên hỏi: "Hôm nay anh không đi làm à?"

"Hôm nay tôi nghỉ." Hạ Phong thấy Vu Đông uống sạch ly nước lại rót thêm cho cô nửa ly nữa, nói, "Sau này không nên ngủ lâu như thế, em ngủ càng lâu, thời gian đầu óc ngủ đông càng dài, về lâu dài có thể phản ứng sẽ không được nhạy bén nữa."

"Nhưng mà em buồn ngủ ~" Vì Vu Đông vẫn còn chưa tỉnh ngủ nên giọng cô mang theo mũi, tóc rối cùng với khuôn mặt thể hiện sự bất bình trông rất đáng yêu.

"Em phải học cách tự kiểm soát bản thân."

"Nhưng em không tự kiểm soát được, nếu em không kiểm soát được thì có phải anh sẽ ghét em không?"

"Tôi chỉ lo lắng cho sức khỏe của em thôi, ngủ trong thời gian dài làm hơi thở rối loạn sẽ không tốt cho sức khỏe." Hạ Phong lắc đầu nói.

"Chỉ cần anh không ghét em là được rồi!" Vu Đông hí hóp mắt cười.

Hạ Phong cười, cuối cùng cũng không nhịn được mà đưa tay xoa đầu tóc rối xù của Vu Đông.

"Đã phản ứng chậm rồi anh còn xoa đầu, sau này em mà trở nên ngốc nghếch anh phải nuôi em đấy nhé!" Vu Đông bắt mắt nói.

"Được, tôi nuôi em!"

Vu Đông chớp chớp mắt, hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Đói bụng chưa? Muốn ăn gì không?" Hạ Phong hỏi.

"Thịt thăn sốt chua ngọt!" Vu Đông trả lời.

"Sao em lúc nào cũng thích ăn những thứ vừa chua vừa ngọt này thế?" Lần trước là sườn xào chua ngọt, lần này thì thịt thăn sốt chua ngọt.

"Phiền lắm ạ? Vậy thì xào cái xanh là được rồi."

"Không mất thời gian đâu, tôi đi làm đây, em đi rửa mặt trước đi." Hạ Phong vừa nói vừa đứng dậy đi vào bếp.

Vu Đông đứng ngây ra trước bàn ăn một hồi, rồi mỉm cười ngây ngô, sờ vào mặt mình, một cảm giác thực sự rất quen thuộc, tự dưng lại thấy trong người không tốt lắm liền nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Đến lúc Vu Đông chuẩn bị xong xuôi quay lại phòng khách thì chuông điện thoại của Hạ Phong cũng vừa reo lên.

"Vu Đông, em lấy điện thoại giúp tôi với." Giọng Hạ Phong từ phòng bếp vang lên.

Vu Đông ờ một tiếng rồi cầm điện thoại của Hạ Phong đưa vào phòng bếp, nói: "Là điện thoại của dì."

"Mẹ tôi?" Hạ Phong đang xào thức ăn, nói: "Thế thì em nghe hộ tôi đi."

Vu Đông lướt xuống, cầm điện thoại quay lại phòng khách: "Mẹ."

"Đông Đông đây à, hôm nay các con không phải đi làm sao?" Giọng nói vui vẻ của mẹ Hạ từ đầu dây truyền tới.

"Vâng, hôm nay chúng con được nghỉ ạ."

"Ồi chào, thế mẹ không làm phiền các con hẹn hò nữa."

"Không đâu ạ, chúng con chỉ đang ở nhà nấu cơm thôi."

"Nấu cơm? Hạ Phong đang ở trong bếp à?" Mẹ Hạ đoán.

"Vâng, mẹ có muốn nói chuyện với anh ấy không?" Vu Đông lại vào bếp, đưa điện thoại cho Hạ Phong.

Đúng lúc Hạ Phong vừa mới tắt bếp, ra hiệu cho Vu Đông bung thức ăn ra ngoài, sau đó cầm điện thoại nói chuyện với mẹ Hạ.

"Con trai, con và Vu Đông đang ở nhà nấu cơm hả?" Mẹ Hạ hỏi.

Hạ Phong nhìn Vu Đông bung đồ ăn thôi mà cũng có thể bị nóng, nói: "Vâng, chúng con cùng làm ạ."

"Vậy thì được rồi, hai đứa phải cùng nhau chia sẻ việc nhà." Mẹ Hạ nói.

"Mẹ à, mẹ nói lời này cũng không có lập trường đâu đấy." Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng thấy mẹ mình làm việc nhà bao giờ cả

"Sao có thể giống nhau được?" Mẹ Hạ nói, "Bố con lấy được mẹ đã là phước tám đời của ông ấy rồi, còn dám để cho mẹ làm việc nhà sao? Phụ nữ là dễ cưng chiều."

"Được rồi, thế thì sau này con sẽ học tập để được giống như bố." Hạ Phong cười nói.

"Đúng rồi, suýt chút nữa thì quên, mẹ gọi điện đến là muốn hỏi con một chút, khi nào thì chúng ta gặp bố mẹ Vu Đông vậy? Các con cũng đã đăng ký kết hôn rồi, vậy mà hai nhà lại chưa gặp mặt nhau bao giờ." mẹ Hạ nói, "Con và gia đình thông gia hẹn một hôm nào đó đi, nhân tiện hỏi han xem họ thích gì, để bố mẹ có thể chuẩn bị thật tốt. Đừng để lúc đó bụng của Đông Đông lớn hơn rồi mà chúng ta vẫn chưa gặp mặt được thì không phải phép lắm đâu."

"..." Hạ Phong nhìn Vu Đông, đi ra ban công nói, "Con biết rồi, lát nữa con sẽ bàn bạc với Vu Đông, mẹ cứ giữ gìn sức khỏe trước đi."

"Còn có một việc nữa, con và Vu Đông tạm thời vẫn chưa muốn có con." Hạ Phong nói xong lại thấy hơi chột dạ, đi vào trong nhìn một cái.

"Ồ?" Đương nhiên mẹ Hạ có hơi thất vọng, "Thôi được rồi, đúng là Đông Đông vẫn còn trẻ, cũng không nên vội làm gì, nhớ là đừng quên chuyện gặp mặt bố mẹ của Đông Đông nhé."

Hạ Phong trả lời xong thì tắt điện thoại, Vu Đông đã múc cơm, dọn xong chén bát ngồi chờ anh.

"Sao không ăn trước?"

"Cơm nóng quá, em đang đợi nguội." Vu Đông lấy đĩa dưa lưới cô vừa mới gọt xong đưa qua lấy lòng nói, "Anh ăn đi, dưa lưới em mới gọt đấy."

Hạ Phong thích thú nếm thử một miếng, nói: "Mùi vị cũng không tệ, có thể đạt tiêu chuẩn ngang hàng với đầu bếp của khách sạn năm sao rồi."

Dưa lưới mà đầu bếp của khách sạn năm sao làm không phải cũng từ đất mà ra à? Có gì khác nhau sao?

"Đừng tưởng là em không biết anh đang chọc em nhé." Vu Đông có hơi mất hứng.

"Đừng giận!" Hạ Phong cười nói, "Cứ cho là tài nấu nướng của em không bằng họ, nhưng đầu bếp khách sạn năm sao cũng không đẹp hơn em đâu."

Mẹ ơi, con rể của mẹ lại biết nói lời ân ái này!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vợ Cậu Muốn Tán Tỉnh Cậu Đây!

Vu Đông lồng tiếng xong màn cuối cùng thì cảm kích bản đi ra khỏi phòng thu âm, đúng lúc thấy Hường Hiểu Nguyệt không màng hình tượng ăn táo thì tức giận nói: “Hôm nay sao cậu không bày ra hình tượng bà chủ vậy?”

“Người khác đều đi hết rồi, toàn bộ nơi này chỉ còn có cậu với tớ còn trang cái gì chứ. Lúc học đại học tớ mặc quần lót cậu đều thấy cả!” Hường Hiểu Nguyệt đưa cho Vu Đông một trái táo.

Vu Đông nhìn quả táo cực to trước mặt thì cảm thấy muốn gặm xong nó cũng đủ mệt, vì vậy lắc đầu từ chối rồi ngồi vào ghế sofa bắt đầu kể khổ: “Tớ nói cậu nhé, về sau tiếp phim chọn cái nào hay hay một chút, cậu nhìn thử xem, phim truyền hình này cầu huyết* thấy sợ luôn ấy. Lúc tớ lồng tiếng không nhận được muốn ới luôn!”

(*cầu huyết: tình tiết máu chó, ví dụ như ung thư máu, tai nạn mất trí nhớ, anh em không cùng huyết thống, v.v)

“Ha ha, giờ cậu đã biết lý do vì sao tớ không tự mình lồng tiếng rồi đó.” Hường Hiểu Nguyệt vui sướng khi người gặp họa nói.

“Lần sau mà cậu còn bắt tớ lồng tiếng loại phim này thì phải thêm tiền lương đó.” Vu Đông nửa thật nửa giả nói.

“Thật là có một bộ đó, hình như gọi là 'bảo bối cực cung của ca ca'. Nếu cậu đồng ý lồng tiếng nữ chính thì tiền lương tớ sẽ tăng gấp đôi cho cậu!”

“Lăn!” Vừa nghe tên liền muốn ới rồi.

Hường Hiểu Nguyệt cười một trận, gặm xong miếng táo cuối cùng thì nói: “Bây giờ vẫn còn sớm nên chúng ta đi mua sắm nhé!”

Vu Đông nhìn đồng hồ thì thấy lúc này mới ba giờ chiều, thật sự là còn sớm nên sáng khoái đồng ý.

Hường Hiểu Nguyệt chạy chiếc BMW màu đỏ của cô ấy khắp các con đường lớn, dù đi ngang qua các trung tâm mua sắm cũng không dừng lại, Vu Đông nhìn không được hỏi: “Đại tiểu thư à, cậu định đi đâu vậy?”

“Tớ đưa cậu đến một phòng làm việc tư nhân.” Hường Hiểu Nguyệt vừa lái xe vừa nói, “Bây giờ quần áo trong trung tâm mua sắm nếu mua về mặc thì đều bị đụng hàng không à, làm sao mặc được chứ!”

“Được rồi, tớ theo cậu được thêm kiến thức đó.” Mất thẩm mỹ của Hường Hiểu Nguyệt rất tốt nên Vu Đông cũng yên tâm.

“Đến nơi thì cậu cũng chọn hai bộ đi, tháng sau mặc vào lễ đính hôn của Hân Hân luôn.”

“Hân Hân?” Vu Đông sững sốt một lát, cố gắng nhớ lại rồi mới hỏi với vẻ không chắc chắn: “Nhậm Hân Hân?”

“Đúng đó? Sao cậu lại kinh ngạc như vậy? Không lẽ cậu ấy không gọi điện thoại mời cậu sao?” Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc.

Có mời không? Chắc là có mời nhưng kiếp trước vào lúc đó cô đang đau lòng việc chia tay với Phương Hoa nên lễ đính hôn cũng không đến, sau đó, chắc là hai năm sau thì nghe nói Nhậm Hân Hân mắc bệnh trầm cảm rồi tự sát.

Tính ra đã bảy tám năm không nghe người ta nhắc đến cái tên này.

“Nghĩ cái gì vậy chứ? Tớ đang hỏi cậu đấy.” Vu Đông lấy lại tinh thần thì cười nói: “Không có gì. Tớ chỉ là suy nghĩ, tội mình ba người, tớ yêu đương lâu nhất nhưng cuối cùng tốt nghiệp thì chia tay, cậu đối vô số bạn trai cuối cùng chỉ còn lại bạn trai cũ mà Hân Hân chưa bao giờ yêu đương lại là người kết hôn sớm nhất trong chúng ta.”

“Cái gì mà vô số bạn trai chứ? Cậu quá khoa trương rồi đó.”

“Vậy cậu nói thử xem là mấy người?”

“Tớ chưa có đếm thử bao giờ.” Hường Hiểu Nguyệt suy nghĩ một hồi thì phát hiện mình cũng chẳng nhớ rõ là bao nhiêu nữa.

“Không đếm được đúng không?” Vu Đông cười lạnh nói.

“Nhưng cũng không thể nói Hân Hân chưa bao giờ yêu đương được.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Người ta có vị hôn phu kiêm thanh mai trúc mã đó.”

“Bốn năm chưa một lần đến thăm Hân Hân cũng tính à?” Vu Đông châm chọc nói.

“Cũng đúng, lúc đi học chúng ta cũng ít nói đến việc này nhưng bây giờ nói gì cũng vô dụng. Chỉ cần chờ đến tháng sau là có thể thấy rồi.” Hường Hiểu Nguyệt nhìn về phía trước, phát hiện đã đến nơi thì chậm tốc độ lại rồi ngừng xe.

“Đến rồi?” Vu Đông tò mò nhìn xung quanh, phát hiện đây là một khu biệt thự tương đối yên tĩnh.

“Người thiết kế nơi này ở trong nước cũng có danh tiếng nên ngẫu nhiên tới đây cũng có thể gặp mấy minh tinh hạng ba.” Hường Hiểu Nguyệt mang theo Vu Đông đi đến một đồng biệt thự màu đỏ.

Vu Đông vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh bốn phía, nhất là vườn ở ngoài biệt thự xây dựng rất tinh xảo.

“Dựa vào!” Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên mắng, “Thế giới này thật là nhỏ quá!”

“Sao vậy?” Vu Đông nghi hoặc quay đầu lại thì phát hiện ra hai người đã đến cửa biệt thự, bên trong biệt thự có vài người khách, trong đó có cả bạn trai cũ của Vu Đông, Phương Hoa.

“Bữa khác chúng ta lại đến đi!” Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên nói.

“Đã đến rồi còn đi đâu nữa?” Vu Đông không sao cả bước vào, Hường Hiểu Nguyệt thấy vậy cũng vào theo.

“Vu Đông?” Người thứ nhất phát hiện Vu Đông không phải là Phương Hoa mà là một thanh niên khác, nhưng Vu Đông thì không nhớ ra người này.

Phương Hoa nghe được tiếng của Lôi Chấn thì quay đầu lại, khi thấy Vu Đông thì nhũn mày, sắc mặt trở nên khó coi.

“Anh bị táo bón à, mặt mũi khó coi thế?” Tôi còn chưa biến sắc đâu nhé nên đừng có dùng khuôn mặt khó coi đó.

“Phụt!”

“Phốc!”

Lôi Chấn và Hường Hiểu Nguyệt không hẹn mà cùng lúc cười ra tiếng.

“Cô...” Phương Hoa mặt đỏ lên, lấy tay chỉ vào Vu Đông nói không thành tiếng.

“Mấy ngày không gặp mà tư thế chửi đồng của mấy bà tám anh cũng học xong rồi?” Vu Đông khen ngợi nói.

“Ha ha!” Hường Hiểu Nguyệt vừa cười vừa vỗ vai Vu Đông, còn Lôi Chấn thì đứng xấu hổ ở một bên, vẻ mặt muốn cười mà không dám.”Vu Đông, cô không nên quá đáng như vậy!”

Vu Đông thực tế không quan tâm Phương Hoa, cô nhìn Hường Hiểu Nguyệt cười đến mất hình tượng như vậy thì liếc mắt với vẻ ghét bỏ rồi nói: “Cậu ăn gì mà lực tay lớn thế hả?”

Phương Hoa thấy Vu Đông không quan tâm mình nói gì thì càng tức giận hơn, đang định mở miệng nói gì thì bị Lôi Chấn giữ tay lại rồi khuyên nhủ: “Đừng đứng ở đây cãi nhau, Na tỷ đang thử đồ ở trong đó!”

Phương Hoa lại nhìn lại nhẫn cuối cùng cũng không bùng nổ.

“Hai người cũng đến đây mua quần áo à?” Lôi Chấn cười hỏi.

“Đúng vậy!” Hường Hiểu Nguyệt hiển nhiên là nhận thức Lôi Chấn: “Nghe nói cậu vào làm trong đài truyền hình rồi?”

“May mắn thôi!” Lôi Chấn khiêm tốn nói rồi nhìn về phía Vu Đông mà khen tặng: “Không thấy một thời gian mà giờ Vu Đông đã trở nên xinh đẹp rồi.”

Vu Đông nghe vậy thì sùng sốt, suy nghĩ một hồi vẫn không nhớ ra người này là ai, chắc là bạn bè của bạn trai vì vậy thuận miệng châm chọc: “Được như thế này còn phải cảm ơn người đứng kế bên cậu đó. Không cần mua quà cho anh ta nên tiền để dành xuống đủ để mua đồ trang điểm cho mình.”

“Cô có ý gì hả? Tôi dùng tiền của cô hồi nào?” Phương Hoa cả giận nói, “Cô mua quà cho tôi nhưng lúc tôi chia tay cũng trả tiền cho cô rồi mà!”

“À? Không lẽ một vạn khối đó không phải là tiền chia tay hả?” Vu Đông hiểu ra nói.

“Cô...” Cho dù là dùng tiền của bạn gái hay tiền chia tay thì đều mang tiếng xấu hết.

Lôi Chấn cuối cùng đã nhìn ra, Vu Đông đã luyện thành thần công nên giờ Phương Hoa chẳng còn là đối thủ của cô nữa, vì vậy Lôi Chấn đành phải kéo người đang chuẩn bị bùng nổ này sang một bên rồi hướng hai người kia nói: “Bọn tôi qua bên kia ngồi đây, hai người cứ chọn quần áo đi.”

“Ha ha! Cậu xem bộ dáng ngốc nghếch của anh ta đi!” Hường Hiểu Nguyệt mừng rỡ nói.

Thấy mấy người đã nói chuyện xong nên nhân viên cửa hàng đi lên lễ phép hỏi hai người cần mua quần áo kiểu gì.

“Hàng mới ra ở đâu vậy?” Hường Hiểu Nguyệt quen cửa quen nẻo nói.

“Xin đi theo tôi!” Cô nhân viên cửa hàng xinh đẹp mang theo hai người vào phòng trưng bày rồi nói: “Tất cả ở đây đều là hàng mới do nhà thiết kế của

chúng tôi làm ra, nếu thích có thể vào thử đồ, nếu hai vị có yêu cầu sửa chữa gì thì nói với chúng tôi là được.”

Hai người gật đầu, nhân viên cửa hàng thấy vậy thì lui sang một bên, những phòng làm việc giống thế này đều cư xử như vậy, họ sẽ không đẩy mạnh tiêu thụ, ba hoa chích chòe với khách hàng mà họ sẽ làm khách hàng tự do lựa chọn, chỉ khi nào khách hàng cần thì họ mới trợ giúp.

Hương Hiểu Nguyệt nhanh chóng chọn được ba bộ quần áo, Vu Đông cũng chọn được hai bộ nên hai người vào phòng thay đồ để thử, đúng lúc đi ngang qua một người đẹp ngọt ngào.

“Đó là mc buổi tối của đài truyền hình, Lý Ân Na.” Hương Hiểu Nguyệt đột nhiên nói.

“Cô gái lúc này?” Vu Đông gật đầu: “Hèn gì rất có khí chất.” “Cậu ngốc à!” Hương Hiểu Nguyệt nói: “Phương Hoa và cô ấy làm việc chung ở đài truyền hình, lúc trước tớ lại nghe được tin cộng sự của Lý Ân Na hút ma túy nên bị bắt, rồi có vẻ như đài truyền hình muốn dùng người mới.”

“Ý cậu là cô ấy sẽ chọn Phương Hoa làm cộng sự?” Vu Đông nói: “Phương Hoa với vẻ mặt ngốc nghếch đó thì dù có làm mc dự báo thời tiết cũng sẽ có người chê hèn không đủ IQ đó.”

“Cậu độc miệng thật đấy!” Hương Hiểu Nguyệt vì tra nam bí ai một giây.

“Thử quần áo đi!” Cô cũng không thể nói cô trọng sinh về nên biết được Phương Hoa không hề được làm mc chương trình buổi tối.

Vu Đông thử hai bộ thì chọn được một bộ đầm có màu xanh nhạt dần, mặc vào nhìn tươi mát sạch sẽ, làm người khác nhìn vào thấy trước mắt sáng ngời.

“Cái đầm này rất thích hợp với cô đó!”

Vu Đông ngẩng đầu lên thì thấy Lý Ân Na đang nói chuyện với cô, vì vậy cô gật đầu lễ phép rồi khách sáo nói: “Cảm ơn, bộ của cô cũng rất đẹp.”

Phương Hoa há hốc mồm nhìn Vu Đông, trước kia chưa bao giờ phát hiện Vu Đông cũng rất xinh đẹp.

“Rất thích hợp với cậu đó!” Lôi Chấn khen.

Vu Đông cười cười không nói gì làm Phương Hoa có chút hụt hẫng nhưng cũng không dám nói gì, hấn sợ Vu Đông không bận tâm gì đến Na tỷ mà châm chọc hấn.

“Ngư Đông, cậu thấy bộ tớ đang mặc đẹp hơn hay bộ hoa hồng này đẹp hơn!” Hương Hiểu Nguyệt vén rèm qua, tay cầm một bộ đầm rồi so sánh.

“Hoa hồng đi!” Vu Đông nói.

“Có tục tằng quá không?” Hương Hiểu Nguyệt hơi do dự nói, trên váy có tảng lớn hoa hồng nhìn rất thích nhưng lại sợ không hợp.

“Không đâu!” Vu Đông nói, “Cậu đẹp theo kiểu diễm lệ mà, đúng lúc áp được cái váy này.”

“Được rồi, để tớ thử lại xem sao.” Mắt thâm mỹ lúc trước của Vu Đông thì Hương Hiểu Nguyệt hoàn toàn không chấp nhận nhưng gần đây mắt thâm mỹ của Vu Đông khá hơn nhiều nên Hương Hiểu Nguyệt tạm thử một lần xem sao.

Lúc rèm được kéo qua lần nữa thì Hương Hiểu Nguyệt giống như phóng điện khắp người vậy, trên váy là hoa hồng to, nhìn qua có sự nhiệt tình và xinh đẹp.

Hai thanh niên thấy trước mặt mình sáng ngời, còn Lý Ân Na cũng nhin không được khen tặng: “Mặc cái này xinh đẹp hơn nhiều đó.”

Hương Hiểu Nguyệt cũng rất vừa ý nên nói với Vu Đông: “Váy tớ mua cái này!”

Nhân viên cửa hàng rất có ánh mắt nên đến hỏi: “Ngài mặc luôn hay bỏ bao?”

“Mặc luôn.” Hương Hiểu Nguyệt nói xong thì hỏi Vu Đông: “Cậu mua cái này phải không?”

Vu Đông gật đầu rồi nói: “Thanh toán giùm tớ luôn đi, có gì trừ vào tiền lương.”

Hương Hiểu Nguyệt lấy thẻ ra rồi đưa cho nhân viên cửa hàng.

“Cũng thanh toán cho tôi, lúc này quần áo thử qua đều bỏ bao nhé!” Lý Ân Na cũng đưa thẻ cho nhân viên cửa hàng rồi nói với Phương Hoa và Lôi Chấn: “Cửa hàng này không tồi, cảm ơn hai người đã giới thiệu.” “Không có gì! Tiện đường mà.” Phương Hoa vội vàng tiếp lời.

Lôi Chấn cười gật đầu phụ họa.

Hương Hiểu Nguyệt đang xem trang sức thấy vậy thì lặng lẽ nói: “Xem đi, tớ nói đúng rồi, đang nịnh bợ người ta đó!”

Vu Đông lúc này tuy không cho Phương Hoa chút mặt mũi nào nhưng chuyện liên quan đến công việc của đối phương thì không hề nhúng tay, cô chỉ

cười cười rồi cầm một đôi hoa tai mang thử: “Đẹp không?”

“Đẹp!” Hường Hiểu Nguyệt lùi ra một khoảng để quan sát rồi mới bình luận, “Thêm một cái dây chuyền nữa là hoàn mỹ rồi.”

“Không thích cái nào cả nên mua đôi hoa tai này trước đi.” Vu Đông nãy giờ nhìn qua nhìn lại cũng chỉ thích đôi hoa tai.

Nhân viên cửa hàng tính tiền xong, đóng gói bỏ bao giúp ba người, Lý Ân Na nhận xong thì gạt đầu với hai người rồi rời tiệm.

Lôi Chấn cười cười cũng đi theo, Phương Hoa thì nhìn Vu Đông một cái, có vẻ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Vu Đông lại thanh toán tiền đôi hoa tai xong thì hai người mới đi đến bãi đỗ xe.

Hai người dự định cùng đi ăn cơm chiều với nhau, ai ngờ xe chạy được nửa đường thì Hường Hiểu Nguyệt bị 'mẫu thân đại nhân' triệu hoán, nên đành phải để Vu Đông lại bên đường.

Vu Đông cầm túi nhìn xung quanh thì phát hiện nơi này rất gần bệnh viện mà Hạ Phong làm việc, cô lại nghĩ gần đây Hạ Phong đều làm vào ca sáng, lúc cô đi làm thì Hạ Phong mới về nhà, lúc cô thức dậy thì Hạ Phong lại đi làm nên tính đi tính lại hai người đã không gặp mấy ngày.

Vu Đông đến gần bệnh viện thì lấy di động ra, lúc đầu cô muốn gọi điện thoại nhưng lại sợ Hạ Phong đang bận rộn nên đành phải gửi tin nhắn:

“Anh có bận không?”

Đợi hồi lâu vẫn không thấy Hạ Phong gửi tin nhắn lại nên Vu Đông nghĩ chắc đang bận. Cô xem xét chung quanh một lát thì đi đến tiệm trà gọi một ly nước trái cây rồi đợi Hạ Phong trả lời tin nhắn.

Khoảng hai mươi phút sau thì Hạ Phong mới gửi tin nhắn đến:

“Tôi mới làm việc xong.”

“Anh muốn ăn cơm chiều với em không? Em đang ở ngoài bệnh viện của anh đó...” Vu Đông nhìn xung quanh thì thấy ở đường đối diện có một tiệm cơm tây nên đánh tiếp chữ: “Ăn bò bít tết ở tiệm cơm tây.”

“Em ăn đi tại bệnh viện hay có việc đột xuất lắm, tôi sợ mới ăn được một nửa thì đã phải chạy về bệnh viện rồi.” Trong lúc đang làm việc thì Hạ Phong rất ít khi rời bệnh viện.

Vu Đông hút hai hộp nước trái cây, suy nghĩ một lát rồi lấy điện thoại ra tiếp tục gửi tin nhắn: “Được rồi, thật ra em quên mang tiền!”

“Đợi tôi!” Lần này trả lời rất nhanh.

Vu Đông cười một cách gian trá rồi mang theo túi xách đi đến tiệm cơm tây đối diện.

Bệnh viện.

Thiệu Nhất Phàm thấy Hạ Phong cởi áo blouse trắng ra, có vẻ như muốn ra ngoài thì kinh ngạc nói: “Cậu về à?”

“Vu Đông ở tiệm cơm tây gần đây ăn cơm nhưng quên mang tiền. Tôi đi ra tính tiền giúp cô ấy.” Hạ Phong giải thích.

“À.”

Đột nhiên có một cô y tá chạy đến gõ cửa văn phòng nói: “Bác sĩ Hạ, khoa trưởng tìm ngài có việc!”

“Được, tôi qua ngay.” Hạ Phong đáp ứng xong thì lập tức rồi rầm chuyện của Vu Đông.

“Khoa trưởng tìm cậu? Chắc là nói chuyện đi giao lưu ở bệnh viện Edward rồi, tôi nghe nói trong hai ngày này bệnh viện sẽ lập danh sách người được chọn.” Thiệu Nhất Phàm có vẻ như còn kích động hơn cả Hạ Phong nữa, “Cậu còn thất thần ở đó làm gì? Mau mau đi đến văn phòng của khoa trưởng đi!”

“Tôi phải gọi điện thoại cho Vu Đông trước đã!”

“Gọi điện thoại làm gì, đưa tiền thôi đúng không? Tôi thay cậu đi là được rồi.” Thiệu Nhất Phàm trợn nghĩa nói.

Vì vậy Vu Đông, lòng đang tràn đầy sự vui mừng, chờ được Thiệu Nhất Phàm, bộ dáng như hoa khổng tước.

Thiệu Nhất Phàm mỗi lần nhìn thấy Vu Đông đều cảm thấy cô gái này ngày càng xinh đẹp hơn. Hôm nay Vu Đông lại ăn mặc một cách tươi đẹp và thoát tục làm cho hắn không thể không cảm thán sự may mắn của Hạ Phong, không những nhặt được một cô vợ dịu dàng, hiền thảo mà còn có khí chất tốt đẹp.

“Chắc cô biết tôi, chúng ta đã gặp nhau rồi. Tôi là đồng nghiệp kiêm bạn thân của Hạ Phong, tôi là Thiệu Nhất Phàm.”

Vu Đông đã gặp Thiệu Nhất Phàm rồi, dù sao thì lúc mẹ Hạ nằm bệnh viện thì ngày nào cô cũng đi thăm, nhưng cô chưa bao giờ nói chuyện với anh ta cả.

“Hạ Phong đâu rồi?”

“Hạ Phong có việc bận nên nhờ tôi đến giúp cô thanh toán.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Bệnh nhân?”

“Không phải, do đúng lúc khoa trưởng có việc tìm cậu ta thôi.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Tôi thấy cậu ấy lo lắng cho cô nên mới xung phong giúp cậu ta. Cô ăn xong chưa? Hết bao nhiêu tiền để tôi thanh toán?”

Vu Đông chớp mắt, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh, im lặng không nói gì.

“Chị có gọi món gì không?” Người phục vụ bỗng nhiên bước đến hỏi.

“Không cần đâu, tính tiền món tráng miệng này là được.” Vu Đông nói xong thì đưa cho người phục vụ một tờ tiền trăm nguyên.

Thiệu Nhất Phàm chớp mắt rồi nhìn tờ tiền trên mâm của người phục vụ liền ngây ngốc hỏi: “Cô... cô có mang tiền mà?”

“Bác sĩ Thiệu à, lần sau tôi có hẹn chồng mình đi ăn thì chuyện tính tiền như thế này anh không cần nhiệt tình như vậy nữa nhé!”

Hạ Phong à... Vợ cậu đang muốn tán tỉnh cậu đó, cậu có biết không thế?

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thơ Tình.

Lúc quay lại bệnh viện, Thiệu Nhất Phàm cảm thấy cô vợ Hạ Phong nhạt được này rất không bình thường. Anh đã tu luyện uyên thâm như vậy mà vẫn không thể hiểu nổi suy nghĩ và hành động của cô, Hạ Phong mà không để phòng kiêu gì cũng sẽ sa vào lưới mắt thôi, thật sự lo lắng cho người anh em tốt này quá.

"Cậu lắc đầu gì vậy? Có gặp được Vu Đông không?" Hạ Phong từ phòng viện trưởng trở về, thấy Thiệu Nhất Phàm đang ngồi trên ghế lắc đầu, liền hỏi.

"Gặp rồi." Thiệu Nhất Phàm nhìn Hạ Phong, có ý muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

"Về mặt cậu như thế là sao vậy?" Hạ Phong bức mình nói.

"Chỉ là tôi muốn nhìn cậu thêm thật nhiều lần nữa thôi!"

"Cậu có bị bệnh không vậy?" Hạ Phong bị Thiệu Nhất Phàm nhìn chăm chăm nên không được tự nhiên lắm, "Vu Đông không nói gì à? Cậu giải thích giúp tôi chưa?"

"Cậu quan tâm đến thái độ của cô ấy đến vậy à?" Thiệu Nhất Phàm đột nhiên hỏi.

"Cậu đi ra ngoài một lúc thôi mà đã để não ở ngoài đấy luôn rồi hả? Nói gì mà râu ông nọ chấp cảm bà kia thế." Hạ Phong không nhịn được nói.

"Rất có khả năng!" Thiệu Nhất Phàm nhớ đến ánh mắt coi thường mình của Vu Đông lúc cô trả tiền, thực sự cảm thấy chỉ số IQ của mình phút chốc đã bị đè bẹp.

"Được rồi, để tôi gọi điện hỏi vậy!" Nói xong Hạ Phong liền lấy điện thoại ra.

"Tôi gặp được cô ấy nên cũng đã giải thích giúp cậu rồi." Thiệu Nhất Phàm nói trước khi Hạ Phong gọi điện, "Hạ Phong à, tự dung tôi lại cảm thấy cậu và Vu Đông thực sự rất hợp nhau."

"Không phải cậu là người luôn mong chúng tôi chia tay sao?" Hạ Phong ngạc nhiên, "Sao mới đi ra ngoài một lúc thôi mà lại như người mới được giác ngộ vậy?"

Giác ngộ cái mông ấy, tôi chỉ là đã nhìn rõ mặt thật của vợ cậu, không sớm thì muộn cậu cũng sẽ nằm trọn trong tay cô ấy thôi.

"Đúng rồi, viện trưởng tìm cậu có phải nói về việc đi trao đổi ở Mỹ không vậy?" Thiệu Nhất Phàm lái sang chuyện khác.

Hạ Phong gật đầu nói: "Viện trưởng nói lần trước hai chuyên gia người Mỹ cảm thấy rất có hứng thú với phương pháp điều trị ung thư của tôi, nên họ muốn mời tôi đi Mỹ một chuyến để trao đổi."

"Vậy thì tốt rồi!" Thiệu Nhất Phàm khen, "Người khác phải trải da tróc vảy lắm mới có thể chen vào, còn cậu ngược lại lại được người ta mời đi, đúng là không cùng đẳng cấp với nhau mà."

"Cậu nói nhỏ chút đi, đừng có rước kẻ thù về cho tôi đấy!" Hạ Phong tròn mắt nhìn Nhất Phàm.

"Cậu sợ gì chứ? Đã là người có tài thì cậu phải chấp nhận việc bị người khác đem lòng đố kỵ đi." Thiệu Nhất Phàm thấy Hạ Phong đang rất bức, nên đành vội vàng cầu xin tha thứ, "Được rồi, được rồi, tôi không nói nữa. Vậy tháng sau cậu phải đi Mỹ học đúng không?"

"Ừ." Hạ Phong gật đầu nói, "Vài ngày tới tôi vẫn còn phải chuẩn bị một ít tài liệu, lúc đó cậu nhớ đến giúp tôi một tay nhé!"

Đợi đến khi Hạ Phong tan làm về nhà thì trời cũng đã rạng sáng, trong phòng trống không, chỉ có chiếc đèn nhỏ ở bàn sách là vẫn còn sáng.

Đây là thói quen của Vu Đông, thích bật đèn ở phòng khách, dù cho trong phòng có có người hay không.

Hạ Phong đổi dép, lấy điện thoại ra mở phần mềm radio lên, thành thạo chỉnh đến tần số kênh của Vu Đông, giọng nói nhanh nhẹn của cô vang lên thông qua sóng radio.

"Xin chào mọi người, đây là tần số FM9666, bây giờ các bạn đang nghe chương trình 'Bóng ma nửa đêm', tôi là DJ Ngư Đông." Vu Đông vừa thuận thực tự giới thiệu, vừa cầm phong bì trên tay lên nói: "Ngư Đông làm DJ của chương trình 'Bóng ma nửa đêm' cũng được một thời gian rồi, mặc dù Ngư Đông cũng tự thấy là khi mình làm DJ chương trình này nhận được rất nhiều lời khen, nhưng cũng không nghĩ rằng sẽ có thính giả viết thư gửi cho mình. Vừa rồi lúc nhân viên đưa thư đến cho tôi, làm tôi sợ hết cả hồn."

"Bây giờ chúng ta thử xem xem vị thính giả này viết gì cho Ngư Đông nhé!" Thứ đầu tiên Vu Đông lấy ra từ phong bì là một tờ tiền 100 nhân dân tệ, tiếp theo là một lá thư.

Bất chợt biểu cảm Vu Đông khẽ biến, có vẻ hơi lúng túng, nói: "Có vẻ như là tôi đang tự mình đa tình rồi, đây là một vị thính giả đến từ nước Pháp, bạn Frank viết cho một cô gái Trung Quốc mà anh ấy thầm mến, là một lá thư tình. Trong thư anh nói anh và cô gái này là bạn trên mạng, đã quen nhau hơn mười năm, để theo đuổi cô gái mà anh thầm thương, Frank đã xin học bổng từ trường đại học Trung Quốc, bây giờ hiện đang học ngôn ngữ Trung."

"Bức thư tiếng Trung này của Frank chắc là đã được dịch hoàn toàn từ Baidu nhỉ, bây giờ thì tôi cũng đã có thể hiểu sơ sơ về trình độ tiếng Trung của bạn rồi." Vu Đông trêu, "Nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở cho người bạn thính giả nước ngoài này một chút, đó là đọc thư trên radio sẽ không thu tiền, vậy nên lần sau không cần phải nhét vào phong bì một tờ 100 như thế này đâu."

Vu Đông vừa mới nói xong, những bình luận trên máy tính liên tục kêu ting ting, hiện lên không ngừng nghỉ.

"Người bạn nước ngoài này đúng là rất am hiểu tình hình trong nước chúng ta!" "Xem ra phong tục đưa tiền của nước ta có vẻ rất nổi tiếng ở trong và ngoài nước nhỉ?" "Cô DJ nhanh nhanh đọc thư tình đi, không phải ai cũng bảo đàn ông Pháp rất lãng mạn sao?"

Như mọi khi, Vu Đông cũng không có hứng quan tâm đến những bình luận lắm, cô nói tiếp với giọng nói có phần trêu chọc: "Ngày mai tôi sẽ giúp bạn quyên góp 100 tệ này cho Hội chữ thập đỏ, tôi thay mặt những bạn nhỏ ở miền núi cảm ơn bạn trước nhé."

"Bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục đọc thư, đây là một bài thơ tình của một nhà thơ người Pháp rất nổi tiếng - Paul Éluard, bài thơ có tên 'Ngoài yêu em ra, tôi không còn ước nguyện gì khác'."

Je n'ai envie que de t'aimer

Je n'ai envie que de t'aimer

Un orage emplit la vallée

Un poisson la rivière

Je t'ai faite à la taille de ma solitude.

Le monde entier pour se cacher

Des jours des nuits pour se comprendre

Pour ne plus rien voir dans tes yeux

Que ce que je pense de toi

Et d'un monde à ton image

Et des jours et des nuits réglés par tes paupières

Anh yêu em chẳng màng điều chi

Dù bão táp ủa vào lòng sông

Dù chú cá chiếm hết dòng nước

Anh xem em như nổi cô đơn

Cả thế gian là nơi ta náu

Ngày lẫn đêm ta tìm hiểu nhau

Để mắt em không nhìn thứ khác

Chỉ thấy mỗi nhưng nhớ nơi anh

Và thế giới trong em hình dung

Cùng nhật nguyệt mắt em ngự trị.

Trước khi sống lại, có một thời gian Vu Đông rất thích những bộ phim của nước Pháp nên cô đã tự học tiếng Pháp, tuy học không nhiều lắm, nhưng vừa hay đây là một trong số những bài thơ tình Pháp mà cô đã từng học thuộc.

Vì thế, khi Vu Đông đọc một bài thơ bằng tiếng Pháp một cách tự nhiên đến vậy, cô khiến cho những thính giả đang nghe chương trình "Bóng ma nửa đêm" ở tần số này không khỏi bị sốc. Dù cho họ có không hiểu ý nghĩa trong ca từ của bài thơ thì họ cũng bị giọng đọc của Vu Đông làm cho mê mẩn.

Khi cô đọc lại bài thơ bằng tiếng Trung, những bình luận trên máy tính lại hiện lên liên tục, như sắp nổ đến nơi.

"Cô DJ này thật là trâu bò, còn biết đọc cả tiếng Pháp nữa!" "Bây giờ làm DJ radio cần phải thông thạo bao nhiêu thứ tiếng vậy?" "Giọng đọc thật dễ nghe làm sao ~"

"Bài thơ tình này thật là hay, tôi cũng muốn có một người thầm thương trộm nhớ mình như vậy!" "Như thế này có hơi nhiệt tình quá, không khéo sẽ lại dọa cô gái của chúng ta chạy đi mất đấy, cô DJ hãy khuyên anh chàng kia tỉnh tã một chút đi."

Vu Đông mỉm cười rồi nói: "Thơ tình cũng đã đọc xong rồi, tôi nghĩ, nếu cô gái mà Frank thầm thương có đang nghe chương trình này thì chắc chắn cũng sẽ nhận ra tình cảm của anh ấy thôi. Đừng bỏ qua một chàng trai đáng yêu như vậy nhé!"

...

"Có vẻ như chương trình của chúng ta hôm nay đều xoay quanh chủ đề tình yêu nhỉ, phần cuối chương trình, Ngư Đông bỗng dưng nghĩ đến một câu mà mình rất tâm đắc." Vu Đông nói.

"Tôi đang chờ đợi một người có thể đặt một dấu chấm hết cho nổi cô đơn của tôi. Một người có thể cùng tôi nghe những bản tình ca buồn, nhưng sẽ không khiến tôi phải khóc."

"Nếu như bạn gặp được một người như vậy, nhất định không được bỏ qua người đó! Tôi nghĩ nhất định người đó sẽ toàn tâm toàn ý yêu bạn!" Vu Đông cười nói, "Được rồi, hôm nay chương trình "Bóng ma nửa đêm" xin kết thúc tại đây, hẹn gặp lại mọi người vào ngày mai!"

Hạ Phong cảm ly nước mật ong, ngồi trên ghế salon yên lặng nghe Vu Đông đọc thơ tình, dù đã biết bài thơ này Vu Đông chỉ thay thính giả đọc lên để gửi cho cô gái được yêu thầm kia, nhưng Hạ Phong vẫn nghe một cách say mê.

Giống như ly nước mật ong trong tay bỗng chốc biến thành rượu vậy, say lòng.

"O? Anh cũng vừa mới về hả?" Vu Đông mở cửa ra thấy Hạ Phong đang ngồi trên ghế sa lon, ngạc nhiên hỏi.

Hạ Phong nhìn Vu Đông chằm chằm, thấy cô mặc một chiếc váy anh chưa từng thấy, liền hỏi: "Em mới mua váy mới à?"

"Phát hiện ra rồi?" Vu Đông đổi dép, đi tới nói, "Vì mua bộ váy này mà tiền trong ví cũng xài hết rồi, đến ăn cơm cũng phải cầu cứu anh."

"Hôm nay thật sự xin lỗi em, tôi không thể đi được." Nghe Vu Đông nói, Hạ Phong nhớ lại chuyện lúc tối.

"Chuyện nhỏ thôi mà." Vu Đông cười nói, "Bác sĩ Thiệu nói viện trưởng có chuyện cần tìm anh, vậy thì đương nhiên phải là chuyện quan trọng hơn rồi."

"Là chuyện liên quan đến việc đi trao đổi ở Mỹ." Hạ Phong giải thích, "Mỗi năm bệnh viện của tôi sẽ cử một vài người sang bệnh viện Edward New

York để học tập trao đổi. Thật ra cơ hội lần này vẫn chưa đến phiên tôi, nhưng lần trước nhờ có em giúp tôi dịch tài liệu, các chuyên gia người Mỹ có ấn tượng rất tốt, nên trong danh sách mới có tên tôi."

"Người biên dịch là em, nhưng để lại ấn tượng cho họ thì chắc chắn phải là ở trong bài luận văn của anh rồi." Vu Đông rất tự mình biết mình.

"Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn em!" Hạ Phong nghiêm túc nói.

Vu Đông đảo mắt quanh: "Vậy thì khi nào anh đi Mỹ mua giúp em một vài thứ được không?"

"Được!" Hạ Phong không hề nghĩ ngợi gì mà liền đáp ứng, "Em muốn mua gì?"

"Kể ra thì cũng nhiều, sữa rửa mặt này, emulsion này, mặt nạ này, son môi này, nước hoa này..." Vu Đông kể ra từng cái một vẫn thấy còn rất nhiều thứ, cô bèn dứt khoát nói, "Đợi em ghi lại danh sách cho anh."

"Được!" Hạ Phong cười trừ mếu.

Vu Đông có hơi mệt, không nhận được mà ngáp dài.

"Cũng khuya rồi, chúng ta đi ngủ thôi." Hạ Phong nói.

"Ừm. Ngủ ngon." Vu Đông mơ mơ màng màng đứng lên.

"Ngủ ngon."

Thật ra lúc từ bệnh viện về nhà Hạ Phong cũng đã thấm mệt rồi, nhưng anh cũng không hiểu vì sao mình vẫn cứ ngồi trên ghế sofa lon nghe Vu Đông nói trên radio.

Nhớ đến lời Vu Đông nói ở cuối chương trình, Hạ Phong cũng không khỏi suy nghĩ, liệu có phải anh và Vu Đông là hai người tồn tại như vậy chăng?

Vu Đông giống như có mê lực vậy, trên người không hề có sự non nớt thiếu kinh nghiệm khi vừa bước chân ra xã hội, mà trái lại lại ẩn giấu cả sự bình tĩnh và thông minh.

Trưa hôm sau ở nhà ăn của bệnh viện.

Thiệu Nhất Phàm và Hạ Phong cùng ngồi ăn cơm chung, hai người vẫn trò chuyện về một vài bệnh nhân như mọi khi, sau đó, Thiệu Nhất Phàm lại lái sang chuyện khác: "Hôm qua tôi ngồi nghe chương trình của Vu Đông trên radio, Vu Đông thật là đa tài. Lần trước cô ấy đã giúp cậu dịch tài liệu sang tiếng Anh rồi, giờ còn đọc được cả một bài thơ tình bằng tiếng Pháp nữa."

"Nửa đêm rồi cậu còn không lo ngủ, nghe chương trình của vợ tôi trên radio làm gì vậy?"

"Ồ hay, lời này của cậu cứ như tôi có ý với vợ cậu không bằng ấy." Thiệu Nhất Phàm đang định phì một tiếng, nhưng bỗng nhiên lại phát hiện điều gì đấy, "Chờ chút đã, vợ cậu? Cậu gọi như thế này..."

"Tôi gọi thế nào?" Hạ Phong thần nhiên nói.

"Aiz... Tôi còn tưởng là cậu sẽ trụ được một thời gian, không ngờ cậu lại thất thủ sớm đến vậy." Thiệu Nhất Phàm lắc đầu, thờ dãi nói.

"Cậu nói nhầm cái gì vậy?"

"Không có gì." Thiệu Nhất Phàm có hơi buồn, "Cậu nói xem, tôi cô đơn cũng đã lâu vậy rồi, một nửa của tôi giờ đang ở đâu?"

Không muốn làm FA nữa đâu!

"Không phải hơn nửa y tá trong bệnh viện này đều thích cậu sao?"

"Tôi là một người đàn ông có nguyên tắc." Thiệu Nhất Phàm lắc đầu nói, "Tôi không bao giờ ra tay với người bên cạnh mình cả. Nếu sau này lỡ có chia tay thì làm việc với nhau sẽ rất khó xử."

"Reng reng reng..."

Hạ Phong cầm điện thoại lên, thấy màn hình hiện người gọi đến là Vu Đông, nhanh chóng nhận điện thoại.

"Hạ Phong, anh đang ở bệnh viện à?"

"Ừ."

"Bạn em không được khỏe lắm, cô ấy đang rất đau, anh có thể giúp em tìm một nơi để cô ấy nghỉ ngơi một lát được không?"

"Em ở đâu?" Hạ Phong đứng lên.

"Ở phòng bệnh."

"Đợi tôi." Hạ Phong nói xong liền đi ra ngoài.

"Cậu đi đâu thế? Com chỉ vừa mới ăn được một nửa thôi mà!" Thiệu Nhất Phàm ở đằng sau hét to.

Tác giả có lời muốn nói:

Bài thơ tình ở trên tác giả tìm ở Baidu. Nếu như có gì không đúng, mong độc giả hãy bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tìm Bạn Gái Không Hề Dễ.

Lúc Vu Đông dậy thì Hạ Phong đã đến bệnh viện từ sớm, những lúc như thế này Vu Đông thường rất hay cảm thán, tại sao lại có những người làm việc trong một thời gian dài như thế mà lại có thể ngủ ít đến vậy, điều này đúng là phản khoa học mà.

Vu Đông định đến phòng thu của Hường Hiểu Nguyệt, cô tắm sơ qua rồi đi ra ngoài. Tiệm đường mua hai cái bánh bao, coi như là ăn cơm trưa sớm.

Vì mới vừa hoàn thành xong phần lồng tiếng của một bộ phim truyền hình nên phòng thu rất yên tĩnh, nhưng Hường Hiểu Nguyệt ở đâu rồi nhỉ?

Vu Đông tò mò nhìn vào phía căn phòng tiếp khách và trước sân khấu trống trơn.

"Hiểu Nguyệt?" Vu Đông gọi với vào trong.

"Có ai không?" Vu Đông lấy điện thoại gọi cho Hường Hiểu Nguyệt, nghe thấy tiếng chuông quen thuộc phát ra từ phòng họp.

Vu Đông đi tới, đẩy cửa ra, thấy Hường Hiểu Nguyệt đang nằm trên bàn, mặt đau khổ.

"Hiểu Nguyệt, cậu sao thế?" Vu Đông hoảng hốt chạy đến.

"Mình... đau quá!" Hường Hiểu Nguyệt trả lời một cách yếu ớt.

"Đau ở đâu?"

"Bụng." Hường Hiểu Nguyệt đau đến nỗi sắp không nói được gì nữa rồi.

"Đề mình đưa cậu đến bệnh viện!" Vu Đông dìu Hường Hiểu Nguyệt ra ngoài đón xe đến bệnh viện thành phố.

Đến bệnh viện, Vu Đông cũng được dịp há hốc mồm, đúng là bệnh viện không bao giờ có ngày nghỉ, ngày nào cũng đông người.

Vu Đông thấy Hường Hiểu Nguyệt đau đến mức mặt cũng trắng bệch ra, trong lòng thực sự rất lo lắng, đành phải gọi điện thoại cho Hạ Phong.

"Cậu còn quen người ở bệnh viện nữa hả?" Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông tắt máy rồi mới hỏi.

"Cậu đau như vậy rồi còn quan tâm đến chuyện đó làm gì?" Vu Đông tức giận nói.

"Mình nghĩ chắc mình bị viêm ruột thừa rồi." Hường Hiểu Nguyệt nắm tay Vu Đông rồi nói, "Nếu mình có mổ thì cậu nhớ nói bác sĩ cố gắng đừng để lại sẹo giúp mình nhé!"

"Im miệng!" Vu Đông bực mình nói.

"Đông Đông, trước kia cậu đối xử với mình tốt lắm mà." Hường Hiểu Nguyệt oan ức nói.

"Cậu..."

Vu Đông đang định nói tiếp thì Hạ Phong vừa đến phòng bệnh, thấy Vu Đông ở đằng xa đã gọi: "Vu Đông!"

"Hạ Phong!" Vu Đông vẫy tay về phía Hạ Phong.

Hạ Phong chạy đến, thấy đứng bên cạnh Vu Đông là một cô gái xinh đẹp đang đau đến mức môi cũng trở nên trắng bệch, ân cần hỏi: "Cô đau ở đâu?"

"Ở đây." Hường Hiểu Nguyệt chỉ vào bụng.

Hạ Phong đè vào bụng Hường Hiểu Nguyệt, hỏi: "Ở đây thì sao? Có đau không?"

"Không đau." Hường Hiểu Nguyệt lắc đầu, "Trước đây hình như có đau ở đây, nhưng giờ thì không đau nữa."

Hạ Phong đứng lên, quay sang nói với Vu Đông: "Đừng lo lắng quá, chắc cô ấy bị viêm ruột thừa cấp tính rồi."

"Anh đẹp trai, có thể không mổ không?" Hường Hiểu Nguyệt vẫn còn băn khoăn về chuyện sau khi mổ sẽ để lại sẹo.

"Im miệng! Sẹo quan trọng hơn hay tính mạng quan trọng hơn?" Vu Đông tức giận nói.

"Sẹo!"

"Vậy thì nhất định phải để lại sẹo cho cậu!"

Lại lặp lại rồi thì phải? Hường Hiểu Nguyệt cảm thấy bụng ngày càng đau hơn.

"Áy áy... Thế này thì không mổ không được rồi, nhưng tôi có thể bảo bác sĩ cố gắng không để lại sẹo cho cô." Sau đó Hạ Phong quay sang hỏi Vu Đông, "Em lấy sổ chưa?"

"Vẫn chưa." Lúc này hoảng quá nên vẫn chưa kịp làm gì.

"Không sao, em đưa bảo hiểm y tế và chứng minh thư đây, tôi làm cho." Hạ Phong nói.

"Đi vội quá nên em chỉ có mỗi chứng minh thư thôi." Vu Đông lục trong túi của Hường Hiểu Nguyệt, may mà lúc đi vẫn đem theo.

"Đợi một lát, tôi gọi y tá đến dẫn hai người đi."

Hạ Phong vừa mới đi được một lát thì một cô y tá đẩy xe lăn đến, dìu Hường Hiểu Nguyệt lên xe rồi dẫn hai người đến phòng bệnh. Cô y tá treo một chai nước lên cho Hường Hiểu Nguyệt, nói là thuốc giảm đau.

Hạ Phong làm xong thủ tục quay lại phòng bệnh, trả chứng minh thư lại cho Vu Đông rồi nói: "Thủ tục nhập viện tôi đã làm xong rồi, lát nữa bác sĩ sẽ đến khám. Tôi còn có việc ở bên kia nên phải đi trước."

"Được, vậy anh đi đi." Vu Đông vội vàng nói.

"Có chuyện gì thì nhớ gọi điện cho tôi nhé!" Hạ Phong cười, quay sang gạt đầu với Hường Hiểu Nguyệt, "Tôi đã nói với bác sĩ rồi, sẽ không để lại sẹo đâu, cô yên tâm."

"Cám ơn anh đẹp trai nhiều nhé!" Hường Hiểu Nguyệt nhìn về phía bóng lưng của Hạ Phong rồi nói.

"Nói to như vậy chắc là đã hết đau rồi?" Vu Đông vẫn còn thấy bức mình.

"Đỡ hơn nhiều rồi." Vì đã có tình thân hơn nên cô lại bắt đầu nhiều chuyện, "Mà anh đẹp trai kia là ai thế? Vừa to cao vừa đẹp trai, lại còn là bác sĩ, quan trọng là anh ấy còn là người rất lịch sự, giọng nói cũng rất dịu dàng nữa ~"

"Cậu muốn làm gì đấy?" Vu Đông hỏi.

"Có gì đâu, dù sao chị đây vẫn còn độc thân, cực phẩm như vậy sao có thể bỏ qua được!" Hường Hiểu Nguyệt nói. "Giới thiệu chút đi!"

"Đến cậu cũng nói anh ấy là cực phẩm thì sao mình có thể nhường lại cho cậu được!" Vu Đông nói.

"Mục tiêu của cậu?" Hường Hiểu Nguyệt không giận chút nào, "Thế thì mình cũng không nên tranh giành với cậu làm gì, sau này nếu hai cậu có thành đôi thật thì chỉ cần nói anh ấy giới thiệu cho mình một người đồng nghiệp là được rồi."

"..."

Lúc này có một bác sĩ tầm 50 tuổi đi vào, kiểm tra tình trạng của Hường Hiểu Nguyệt xong hết một lượt rồi nói: "Tình trạng của cô cũng không nghiêm trọng lắm, bây giờ vẫn chưa có phòng phẫu thuật, lúc nào có tôi sẽ phẫu thuật cho cô. Cô yên tâm, Hạ Phong đã nói với tôi rồi, sẽ không để lại sẹo đâu."

"Cám ơn bác sĩ." Vu Đông nói.

Mổ ruột thừa chỉ là tiểu phẫu nên chưa đến một tiếng đồng hồ đã kết thúc.

Lúc ca phẫu thuật vừa kết thúc, Hạ Phong đến kiểm tra lại một lần nữa để chắc chắn rằng Hường Hiểu Nguyệt không sao rồi anh mới rời đi.

Vu Đông ở lại đến lúc bố mẹ Hương Hiểu Nguyệt đến mới rời khỏi bệnh viện, trước khi đi, cô sang khoa ung bướu một chuyến nhưng y tá nói Hạ Phong đã đi làm phẫu thuật rồi.

...

Hạ Phong làm phẫu thuật xong, cầm điện thoại lên thấy tin nhắn hiện trên màn hình, là của Vu Đông gửi đến, nói cho anh biết cô đã về nhà rồi.

Hạ Phong cười, nhắn lại "Tôi biết rồi."

"Hôm nay đúng là một chết đi được!" Thiệu Nhất Phàm ngồi trườn trên ghế nói, "Không hiểu lúc trước nào tôi để ở đâu mà lại chọn làm bác sĩ chỉ cho khô thế không biết."

"Bây giờ cậu cũng có thể không làm mà." Hạ Phong nhướn mày.

"Vậy thì thiệt cho tôi lắm, tôi đã học y hơn tám năm rồi." Thiệu Nhất Phàm xót xa, "Cực khổ lắm mới được như bây giờ."

"Vậy thì cậu chỉ còn cách chịu đựng thôi, cậu nhìn trường khoa xem, theo nghề y đã ba mươi năm rồi mà vẫn thế."

"Trời ơi!"

"Thôi đừng la lối nữa, đi ăn cơm thôi!" Hạ Phong vỗ vai Nhất Phàm.

Hai người cùng đến phòng ăn bệnh viện. Thật ra thì đã qua giờ ăn cơm lâu rồi, nhưng vì bác sĩ thường không có giờ ăn cố định nên ở phòng ăn còn có một gian hàng nhỏ cung cấp thức ăn 24/24, chỉ tiếc là đồ ăn không được đa dạng cho lắm.

"Chủ nhiệm Vương!" Hạ Phong gặp chủ nhiệm Vương bên khoa ngoại liền lễ phép chào hỏi, hôm nay chủ nhiệm Vương là người làm phẫu thuật cho bạn Vu Đông.

"Hạ Phong, Nhất Phàm, hai cậu đến ăn cơm à?" Chủ nhiệm Vương cười nói.

"Vâng ạ! Vừa mới làm phẫu thuật xong ạ." Thiệu Nhất Phàm nói.

"Thế thì đi ăn nhanh đi." Chủ nhiệm Vương nói xong định đi, nhưng lại nhớ ra chuyện gì đó nên quay sang nói với Hạ Phong, "Cô gái bị viêm ruột thừa hôm nay có vẻ rất thích ăn ớt, cậu nhớ nói cô ấy lúc ăn nên để ý một chút."

"Vâng!" Hạ Phong gật đầu nói, "Làm phiền anh rồi."

"Không sao, không sao, chúng ta là bác sĩ, tìm bạn gái cũng chẳng dễ gì, phải quan tâm người ta nhiều một chút, huống hồ cô gái đó còn xinh đẹp đến vậy nữa." Nói xong, chủ nhiệm Vương vui vẻ rời đi.

"Bạn gái? Vu Đông bị bệnh à?" Thiệu Nhất Phàm hỏi.

"Không, bạn của Vu Đông."

"Đẹp lắm hả?" Thiệu Nhất Phàm chỉ chú ý đến điểm này, "Đúng rồi, Vu Đông học đại học chuyên ngành dẫn chương trình phát thanh, ngành này thường có rất nhiều người đẹp. Vẫn còn độc thân à? Có thể giới thiệu cho tôi không?"

"..." Hạ Phong không trả lời, bỏ đi.

Buổi tối, Vu Đông lại đi làm bằng xe buýt.

Bác tài xế xe buýt thấy Vu Đông, nhiệt tình nói: "Dạo này cứ mỗi lần bắt đầu làm việc là bác lại mở kênh radio của cháu lên nghe."

"Thật không ạ? Bác thấy hay không ạ?"

"Hay, hay lắm, bác còn giới thiệu cho đồng nghiệp nghe chương trình của cháu nữa, bọn họ đều nói giọng của cháu rất hay."

"Vậy bác cảm ơn họ giúp cháu với nhé." Vu Đông cười.

Dù ban đầu cô cũng không mong đợi rằng sẽ có nhiều người thích chương trình của mình, nhưng khi có nhiều người thích nó thì cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Vu Đông mang đồ ăn khuya đến phòng kết nối điện thoại.

"Ngày nào em cũng mang thức ăn đến cho anh làm anh ngại lắm đấy!" Anh Vũ vui vẻ nói.

"Ngày nào anh cũng giúp em kết nối điện thoại cũng làm em ngại lắm đấy!" Vu Đông làm vẻ khó xử.

"Ha ha, em đúng là rất biết cách nói chuyện." Anh Vũ cười, "À đúng rồi, cho em xem cái này."

Vu Đông lấy tờ giấy từ anh Vũ, phía trên là tí lệ người nghe đài trong các chương trình, Vu Đông nhìn một hồi, thấy "Bóng ma nửa đêm" cũng ở phía trên.

"Đồng hạng nhất?" Vu Đông ngạc nhiên hỏi.

"Mặc dù tí lệ người nghe không cao lắm, nhưng đồng hạng nhất cũng đã rất tốt rồi, dù sao cũng là chương trình vào lúc nửa đêm mà." Anh Vũ vui vẻ như thể chương trình của mình được hạng nhất vậy.

Vu Đông cũng rất vui, vậy nên hôm nay những người nghe chương trình "Bóng ma nửa đêm" cũng cảm thấy những bài hát đêm nay rất nhẹ nhàng, thoải mái.

"Đã đến cuối chương trình rồi, chúng ta sẽ lại kết nối điện thoại với một thính giả nhé!" Vu Đông vừa dứt lời, anh Vũ ở bên kia cũng vừa kết nối điện thoại.

"Chào bạn, tôi là Ngu Đông."

"Chào Ngu Đông, tôi là Tráng Tráng."

Được rồi, từ trước đến nay những thính giả gọi điện thoại đến không muốn tiết lộ họ tên cô đều gọi họ là Mỹ Mỹ và Tráng Tráng, giờ thì thính giả gọi điện tới cũng tự giác biết mà biến thành Mỹ Mỹ và Tráng Tráng luôn rồi.

"Chào Tráng Tráng, bạn đang có chuyện gì muốn chia sẻ cùng chúng tôi sao?"

"Tôi không có chuyện gì cả, chỉ là tôi muốn tìm một người để trò chuyện thôi."

Vu Đông nhướn mày, nhưng vẫn hỏi: "Vậy bạn muốn nói gì nhỉ?"

"Tôi cũng không biết nói gì nữa, chỉ là tôi đang cảm thấy thành phố lớn như vậy, nhưng lại không có ai sẵn lòng nghe tôi nói." Tráng Tráng nói.

Vu Đông nhớ lại một bộ phim mà cô từng xem trước khi sống lại, hỏi: "Không phải bạn đang ở trên sân thượng đấy chứ?"

"Làm sao cô biết?" Tráng Tráng kinh ngạc.

"Chắc bây giờ bạn không có ý định nhảy lầu đấy chứ?" Vu Đông cố gắng để giọng mình có thể tỏ ra thật nhẹ nhàng.

"Tôi đâu có ngốc, nhảy lầu làm gì chứ!" Tráng Tráng nói.

"Vậy thì tốt rồi." Vu Đông cười, "Nói chuyện với bạn làm tôi nghĩ đến một câu chuyện. Câu chuyện này có nội dung là một người đàn ông sống một mình ở một thành phố lớn, chiều nào đi làm về anh ấy cũng cảm thấy rất cô đơn, chỉ có thể nói chuyện cùng với chú chó của mình. Cứ thế một thời gian dài, anh ấy bị trầm cảm, vì thế ngày nào anh ấy cũng gọi điện đến đài radio để có thể trò chuyện với người dẫn chương trình. Người dẫn chương trình này nói với anh ấy rằng anh ấy nên tiến về phía trước thêm một bước, và anh ấy đứng từ sân thượng, bước ra ngoài."

"..." Đầu dây bên kia trở nên im lặng.

Khu vực bình luận cũng kêu khóc om sòm, liên tục trách Ngu Đông nửa đêm rồi lại còn kể chuyện kinh dị!

"Ngu Đông, nghe cô nói thế đột nhiên tôi lại thấy mình cũng không đến mức thảm như vậy. Hóa ra vẫn còn có nhiều người yếu đuối hơn tôi." Tráng Tráng có vẻ như đã hiểu ra, "Cô yên tâm, tôi sẽ không từ sân thượng bước thêm một bước nữa đâu, tôi còn phải về nhà."

"Chúc bạn may mắn." Ngu Đông cúp điện thoại, nói câu kết thúc, "Mọi người vẫn còn nhớ câu nói hôm qua mà tôi nói lúc kết thúc chương trình chứ? Nếu cuộc sống này khiến bạn cảm thấy cô đơn, thì hãy nhớ rằng ở đâu đó vẫn sẽ có người đang âm thầm chờ đợi bạn. Và rồi khi các bạn gặp nhau, sưởi ấm và sẻ chia cho nhau, bạn sẽ không còn cảm thấy mình cô đơn giữa cuộc đời này nữa."

Kết thúc hai giờ phát sóng trực tiếp, Vu Đông ra khỏi tòa cao ốc.

Hạ Phong im lặng đứng đợi ở cửa, đợi Vu Đông đi đến trước mặt mình, mỉm cười, đưa cho cô một ly trà sữa.

"Sao anh lại đến đây?" Vu Đông rất ngạc nhiên khi thấy Hạ Phong đứng đó.

"Tôi vừa mới tan làm, tiện đường đến đây." Hạ Phong cũng không nói là mình đã dừng xe trước đài phát thanh từ lâu, im lặng ngồi nghe Vu Đông phát sóng trực tiếp trong hai giờ.

"Anh làm việc nhiều như vậy rồi, sao không về sớm nghỉ ngơi một chút?" Vu Đông có hơi đau lòng.

"Mai tôi được nghỉ." Hạ Phong nói.

Sắc mặt Vu Đông khá hơn một chút, nhưng vẫn nói: "Lần sau đừng như vậy nữa, mấy ngày hôm nay anh cũng chẳng ngủ được bao nhiêu."

Hạ Phong đột nhiên cười lên.

"Sao anh lại cười?"

"Tôi nhớ đến lời của chủ nhiệm Vương nói." Hạ Phong cười nói, "Ông ấy nói vì tội tôi là bác sĩ nên việc tìm bạn gái cũng chẳng dễ dàng gì, cần phải quan tâm tới đối phương nhiều hơn một chút."

"Vì thế nên anh mới đặc biệt đến đón em?"

"Tôi thuận đường đến đón em, đặc biệt mua cho em trà sữa nóng."

Bất kể có đi xa đến đâu, chúng ta vẫn sẽ luôn nhớ nhà, vì ở đó luôn có người đang chờ đợi bạn.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Không Cần Anh Quyến Rũ.

Vu Đông mặc đồ công sở, đứng trước cửa đài truyền hình gọi điện cho Hường Hiểu Nguyệt: "Minh đến rồi, cậu đừng hỏi nữa."

"Đông Đông có lên, mình tin cậu!" Hường Hiểu Nguyệt nói ở đầu dây bên kia.

"Minh biết rồi." Vu Đông đành cúp điện thoại.

Dù gì thì kiếp trước chị đây cũng đã ký rất nhiều hợp đồng rồi, chỉ sợ nói ra sẽ làm cung sốc thôi, cũng chỉ là một hợp đồng lồng tiếng điện ảnh thì sao có thể khiến cho chị đây lo lắng được chứ.

Vì ngủ chưa đủ giấc nên Vu Đông có hơi đau đầu, cô xoa xoa huyệt thái dương rồi đi vào đài truyền hình.

Sáng sớm hôm nay Vu Đông liên tục bị Hường Hiểu Nguyệt gọi điện làm phiền. Nói thời gian trước cô nàng khó khăn lắm mới có cơ hội hợp tác lồng tiếng Trung cho một bộ phim điện ảnh Hollywood.

Nhưng đạo diễn người nước ngoài này bình thường cũng đã rất bận rồi, vì vậy Hường Hiểu Nguyệt và trợ lý của đối tác hẹn gặp vào khoảng 11 giờ trưa hôm nay, ngôi xe của đoàn đội người ta đến đài truyền hình tuyên truyền để trao đổi thêm.

Nhưng không may là hôm trước Hường Hiểu Nguyệt lại phải nằm viện vì bị viêm ruột thừa, đến giờ vẫn chưa được tháo chỉ. Vậy nên mới sáng sớm cô nàng đã gọi điện thoại nhờ Vu Đông đi thay mình một chuyến.

"Xin hỏi cô có phải là người của studio Hiểu Nguyệt không?" Một người đàn ông trung niên nói giọng Quảng Đông hỏi cô.

"Chào anh!" Vu Đông đang ngồi chờ trong phòng đứng lên, lễ phép đưa tay ra, "Anh là Jack?"

"Đúng vậy, xin lỗi đã để cô phải chờ lâu." Jack - trợ lý đạo diễn Steven nói, "Anh Steven vừa mới phỏng vấn xong, bây giờ đang uống cà phê ở trong tiệm cà phê của đài truyền hình, thời gian này cô có thể đến bàn bạc với anh ấy về chuyện cùng hợp tác."

Vu Đông gật đầu, cầm tài liệu đi ra ngoài cùng Jack.

Chỉ chốc lát hai người đã đến tiệm cà phê ở tầng năm của đài truyền hình. Jack giới thiệu Vu Đông với đạo diễn Steven.

"Hello, director Steven, I am Yu Dong from XIAOYUE studio, you can call me Fish." Vu Đông nói tiếng Anh bằng giọng Mỹ một cách trôi chảy.

(Xin chào đạo diễn Steven, tôi là Vu Đông đến từ studio Hiểu Nguyệt, ông có thể gọi tôi là Fish.)

"Nice to meet you." Đạo diễn Steven đứng dậy bắt tay với Vu Đông.

"It's a pleasure for you to give us this chance, and let me show you the sincerity of our company." Vu Đông cầm tài liệu đã chuẩn bị sẵn đặt lên bàn rồi nói, "Your movie is mainly expressed... If you let our company dub your movie, I believe it will be a wonderful cooperation."

(Chúng tôi rất vinh hạnh khi nhận được cơ hội này từ anh, tôi xin bày tỏ thành ý thay công ty chúng tôi trước lần hợp tác này. Bộ phim này của anh chủ

yếu là nói về... Nếu anh có thể để công ty tôi hợp tác lồng tiếng cho bộ phim điện ảnh này của anh thì tôi nghĩ đây sẽ là một sự kết hợp hoàn hảo.)

"You've seen my movie!" Đạo diễn Steven ngạc nhiên nói.

"Yeah, and I love this movie." Vu Đông cười nói.

"You know it! You know me, miss Fish." Những nội dung vừa này Vu Đông chính là điều mà đạo diễn Steven muốn biểu đạt trong nền điện ảnh Trung Quốc.

"Give it to me. I'll make it perfect." Kịp trước Vu Đông đã xem qua bộ phim này, vì tình tiết câu chuyện rất xuất sắc nên Vu Đông đã đọc rất nhiều bình luận của người hâm mộ, cho nên cô cũng đã trình bày với đạo diễn Steven về bộ phim một cách rất tự nhiên.

"Happy cooperation!" Đạo diễn Steven cười, đưa tay ra.

"Happy cooperation!" Đến đây, coi như là đã bàn xong chuyện hợp tác rồi.

Hai người vừa ký hợp đồng xong thì Jack đi tới, nói cho đạo diễn Steven về thời gian của chương trình kế tiếp.

"I like you, miss Fish." Đạo diễn Steven đứng dậy nói lời tạm biệt với Vu Đông, "Your name is very cute, and you are amazing."

"Thank you!"

Vu Đông đứng lên, lễ phép nhìn theo đạo diễn Steven rời đi. Lúc này cô mới cảm bản hợp đồng vừa mới ký lên, đưa qua đưa lại, nở nụ cười tự tin lại đắc ý!

Trước đây, mỗi lần ký hợp đồng xong cô lại làm hành động như thế để tự chúc mừng mình.

"Vừa rồi đúng là rất tuyệt." Đột nhiên giọng của một người đàn ông vang lên, nghe rất êm tai.

Vu Đông tò mò quay người lại, sắc mặt liền xiu xuống, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, sao đi đâu cũng đụng mặt nhau hết thế này!

Có vẻ như Phương Hoa và Lôi Chấn chỉ đi sau Vu Đông một lúc, ngồi cạnh bàn của Vu Đông, vì quay lưng về phía họ nên Vu Đông không phát hiện ra hai người.

Nhưng hai người họ từ đầu tới cuối đã được dịp mở rộng tầm mắt trước dáng vẻ rất tài năng của Vu Đông, chỉ trong mười phút ngắn ngủi đã nhận được đơn đặt hàng lồng tiếng mà biết bao nhiêu phòng làm việc tha thiết muốn có được.

Chỉ mới chia tay hơn một tháng thôi mà Vu Đông đã trở thành một con người hoàn toàn khác, khiến Phương Hoa sắp không nhận ra nữa rồi. Từ một cô gái ngốc nghếch chỉ cần nhìn thấy anh ta thôi đã đỏ mặt, cười với cô một chút cô thì có thể sẽ vui đến nửa ngày, thế mà giờ đã trở thành một cô gái mạnh mẽ quyết đoán tự tin, khí chất thanh tao thế này rồi ư?

Mặc dù Lôi Chấn cũng rất ngạc nhiên trước sự thay đổi của Vu Đông, nhưng dù sao lúc trước cũng không tiếp xúc nhiều, chỉ cho là đã thấy được mặt khác của Vu Đông, vậy nên mới không nhận được mà khen ngợi cô.

"Sao các anh lại ở đây?" Vu Đông chán ghét.

Phương Hoa cảm nhận được sự chán ghét trong giọng nói của Vu Đông, sắc mặt có hơi khó coi, nhưng vẫn không nói gì.

"Chúng tôi làm việc ở đây." Lôi Chấn cũng không tức giận, cười trả lời.

"À." Vu Đông hiểu ra. "Hóa ra là các anh làm việc ở đài truyền hình này."

"Thì ra khẩu ngữ của em lại tốt đến thế, em luyện tập như thế nào vậy?" Lôi Chấn hỏi.

"Xem phim Mỹ thôi." Cũng không thể nói với anh ta là năm năm sau cô được cử sang Mỹ làm việc trong vòng hai năm được.

Vớ vẩn, rõ ràng là suốt ngày chỉ biết xem phim Hàn Quốc, thế mà lại bảo là xem phim Mỹ! Phương Hoa khinh bỉ trong lòng.

"Ra thế. Anh cũng rất thích xem phim Mỹ, em thích bộ phim kia à?" Mắt Lôi Chấn sáng lên.

Người đàn ông này thật sự trông rất quen, nhưng cô thậm chí còn chẳng nhớ ra được tên anh ta là gì!

Vu Đông định viện cớ rời đi, nhưng lại có một giọng nói quen thuộc vang lên trong tiệm cà phê.

"Vu Đông?" Một người phụ nữ trung niên có hơi béo đang đứng ở cửa nhìn Vu Đông, như thể không tin vào mắt mình.

"Cô chủ nhiệm?" Vu Đông cũng rất ngạc nhiên, đã mấy năm rồi không gặp, cô cũng không nghĩ đến chuyện mình lại có thể gặp được cô chủ nhiệm ở đài truyền hình.

Lâm Lâm - chủ nhiệm của lớp Vu Đông, là một người phụ nữ trung niên có hơi béo, công việc của Vu Đông có được bây giờ cũng do bà giới thiệu. Trước khi được sống lại Vu Đông không hề đi đến đài phát thanh, nhưng bà không trách cô, ngược lại còn khuyên bảo cô. Khi Vu Đông vừa mới bắt đầu làm việc, lúc đó vẫn chưa có tiền, bà thường tìm cho cô một số công việc lồng tiếng làm thêm để cô có thể kiếm tiền thuê nhà.

Vì vậy, gặp được cô chủ nhiệm của mười năm về trước một cách bất ngờ như thế, Vu Đông thực sự rất vui.

"Đúng là em rồi." Cô chủ nhiệm không thể tin được, nói, "Vừa rồi suýt chút nữa thì cô không nhận ra em rồi, sao chỉ mới một tháng không gặp em mà em lại từ chim sẻ hóa phượng hoàng thế này?"

"Sao lại gọi là chim sẻ hóa phượng hoàng được ạ? Vốn đã là phượng hoàng rồi, cùng lắm cũng chỉ là tái niết bàn tái sinh thôi ạ." Vu Đông vui vẻ cười nói.

"Vậy thì đáng ra em phải tái sinh sớm hơn một chút chứ, lúc trước đài truyền hình muốn tìm một MC xinh đẹp, nếu biết thế này thì cô đã giới thiệu em với họ rồi." Cô chủ nhiệm trách.

"Nhưng em lại thích đài phát thanh hơn cơ." Vu Đông nháy mắt.

"Ha ha, em thích là được rồi." Cô chủ nhiệm cười, không nói đến vấn đề này nữa, "Sao em lại đến đài truyền hình vậy?"

"Em đến gặp đối tác giúp Hiểu Nguyệt ạ." Vu Đông cười nói, "Hiểu Nguyệt mở một công ty lồng tiếng, cô có biết không?"

"Biết chứ, nhưng mà sao con bé không đến được mà lại nhờ em?"

"Cậu ấy bị viêm ruột thừa, đang nằm trong bệnh viện ạ." Vu Đông nói.

"Ra thế. Chắc con bé đã phải chịu đựng nhiều rồi." Cô chủ nhiệm biết Hương Hiểu Nguyệt là một cô gái rất yếu ớt.

"Sao cô cũng đến đài truyền hình vậy ạ?" Vu Đông hỏi.

"Đài truyền hình mời cô đến huấn luyện." Bà lắc đầu nói, "Bây giờ đài truyền hình chỉ toàn tìm những người có diện mạo xinh đẹp, thế mà đến tiếng phổ thông cũng không thể nói một cách rõ ràng được."

"Ày da, không nói đến những chuyện này nữa, cô giúp họ xong chưa ạ? Nếu rồi thì em mời cô đi ăn cơm, để Hiểu Nguyệt thanh toán." Vu Đông cười nói.

"Được được, chúng ta đi luôn đi." Cô chủ nhiệm nói xong lại quay sang Lôi Chấn và Phương Hoa nói, "Các em cũng đi cùng đi."

Hai người vẫn chưa trả lời, Vu Đông liền mất hứng.

"Cô Lâm à, nếu bọn họ đi thì em không đi nữa đâu."

"Sao vậy?" Cô chủ nhiệm ngạc nhiên hỏi, "Vừa cãi nhau với Phương Hoa nên thấy không được tự nhiên sao?"

"Chúng em chia tay rồi ạ." Vu Đông nói một cách dứt khoát, "Tính em như thế nào cô cũng biết rồi, chia tay xong thì sẽ là kẻ thù của nhau. Nếu ăn cơm cùng anh ta thì không khéo em lại hất nguyên chén canh vào mặt anh ta mất!"

"Ồ??" Không phải đã nói là sắp kết hôn rồi sao? Tình huống này là gì vậy? Cô chủ nhiệm mơ hồ.

"Vu Đông!" Phương Hoa thẹn quá hóa giận.

"Sao nào?" Vu Đông lạnh lùng liếc Phương Hoa.

"Cô..."

Lôi Chấn ở bên cạnh thấy tình huống này có hơi lúng túng, liền kéo Phương Hoa sang một bên rồi nói với cô chủ nhiệm: "Cô Lâm, lát nữa chúng em còn phải sửa tài liệu, chắc cũng không đi ăn cơm được đâu ạ."

Cô Lâm thấy bầu không khí có hơi tế nhị, nên cũng nhanh chóng kéo Vu Đông đi.

"Bạn gái cũ của cậu đúng là rất có cá tính nhỉ?" Không biết Lý Ân Na đã đến đây từ khi nào, đột nhiên nói, "Nhưng với tính cách này của cô ấy thì cậu giữ không được đâu, bị đá cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là sớm hay muộn thôi."

"Là tôi đá cô ấy." Phương Hoa bực mình nói.

"Phải không vậy?" Lý Ân Na rõ ràng không tin, cầm ly cà phê vừa mua lên rồi rời đi.

"Chị ta không tin tôi phải không?" Phương Hoa nói với Lôi Chấn.

"Tôi tin cậu mà." Lôi Chấn an ủi.

"Thật không?" Cuối cùng cũng có người tin mình.

"Nhưng cậu là một người đàn ông, còn nói là cậu đá bạn gái của mình, nghe cũng không lọt tai chút nào." Lôi Chấn nhún vai.

"..." Tức điên đi được!!!!

Ăn cơm với cô Lâm xong, Vu Đông đem hộp đồng mới ký đến bệnh viện.

Vừa vào phòng bệnh, cô đã lấy bản hợp đồng ném lên người Hường Hiểu Nguyệt.

Hường Hiểu Nguyệt tò mò mở ra, thấy phía dưới có chữ ký, đột nhiên hét lên: "Aaaa!! Trời oiiii!!!"

"Hét ầm lên làm gì vậy? Không sợ vết thương bị nứt ra à?" Cô y tá ngoài cửa đi vào nhắc nhở.

"Xin lỗi, xin lỗi cô, tôi sẽ nói với cô ấy." Vu Đông nói xin lỗi mãi cô y tá mới chịu rời đi.

Hường Hiểu Nguyệt che vết thương vừa mới mở lại, kích động nói: "Cậu lại thành công rồi? Sao cậu làm được hay vậy?"

"Đã bảo cậu không cần lo lắng rồi, mình ra tay thì còn có thể có chuyện gì được chứ." Vu Đông cầm một quả quýt ở đầu giường lên ăn.

"Mình cũng không nghĩ là sẽ thành công đâu, giống như cơ hội từ trên trời rơi xuống vậy." Hường Hiểu Nguyệt phản kích nói, "Nếu chúng ta làm xong vụ này, chắc chắn sau này công ty của chúng ta sẽ có chỗ đứng trong giới lòng tiếng."

"Hợp đồng đã lấy được rồi, có điều chúng ta phải chọn được diễn viên lòng tiếng cho thật tốt." Vu Đông nói.

"Sợ gì chứ, trường chúng ta có nhiều thầy cô như vậy, có ai không phải là cao nhân đâu?" Hường Hiểu Nguyệt đã sớm nghĩ ra cách rồi, chỉ cần ký được hợp đồng thì sẽ không sợ không kiếm được người.

Vu Đông cười hỏi: "Vết thương mới mở của cậu thế nào rồi?"

"Ngày mốt là được tháo chỉ rồi." Hường Hiểu Nguyệt buồn bã nói, "Mùa hè năm nay không thể đi biển được rồi, vậy mà mình lại vừa mới mua bikini hai mảnh nữa chứ."

Thời gian trôi qua rất nhanh, Hường Hiểu Nguyệt xuất viện, thời gian Hạ Phong cũng sắp sửa đi Mỹ.

Máy bay cất cánh vào lúc chín giờ sáng, cũng không vội lắm, nhưng mỗi ngày Vu Đông đều làm việc đến hai giờ sáng, chỉ đi ngủ chưa được ba tiếng đã phải dậy, với cô thì đây là thời gian rất khó để thức dậy.

Sáu giờ rưỡi sáng, Hạ Phong kéo va li, để lại một tờ giấy ghi chú ở trên tủ lạnh rồi lặng lẽ ra khỏi nhà.

Lần này tổng cộng có năm người đi Mỹ trao đổi. Ngoài Hạ Phong ra, những người bên cạnh ai cũng có người thân đến tạm biệt.

Hạ Phong một mình ngồi ở ghế bên cạnh, chỉ cười mà không nói gì.

Hạ Phong nhìn đồng hồ, nhanh chóng đi vào khu kiểm tra an ninh, quả nhiên, không lâu sau loa phát thanh đã vang lên thông báo.

Mọi người ai cũng ngậm ngùi nói lời tạm biệt, Hạ Phong cũng kéo va li định vào khu hải quan.

"Hạ Phong!"

Hạ Phong dừng bước, ngạc nhiên xoay người lại, thấy Vu Đông đang thở hổn hển, đứng cách mình khoảng 10 mét.

Hạ Phong chớp mắt, buông va li ra, bước tới.

"Sao em lại đến đây?"

"Sao... Sao lúc anh đi không gọi em dậy?" Lúc Vu Đông tỉnh lại đã tám giờ rồi, bắt xe đến sân bay thì cũng đã gần đến giờ máy bay cất cánh.

"Không phải tôi đã nói là không cần đến tiễn sao?" Hạ Phong thấy người Vu Đông đầy mồ hôi, trách cô.

"Ai muốn đến tiễn anh chứ!" Vu Đông tức giận nói, "Em quên đưa cho anh danh sách những thứ anh cần mua, em chỉ đến để đưa danh sách cho anh thôi!"

Hạ Phong cũng không vạch trần cô, chỉ cười mà không nói gì, dịu dàng nhìn cô.

"Ừm... Danh sách, anh phải mua cho đủ, không được thiếu gì đâu đấy!" Vu Đông đưa cho Hạ Phong một tờ giấy.

"Tôi ở bên đó tận ba tháng, nhất định sẽ mua đủ!" Hạ Phong cầm danh sách rồi gấp lại, bỏ vào ví của anh.

"Các hành khách xin chú ý, chuyến bay UA087 đi New York sắp cất cánh, mời mọi người nhanh chóng đến làm thủ tục..."

Vu Đông nghe trên loa phát thanh xong lại quay sang nói với Hạ Phong: "Anh đi vào đi, sang bên kia thì nhớ gọi điện cho em nhé!"

"Em cũng vậy, buổi tối lúc nào tan làm xong thì nhớ nhắn tin cho tôi, một mình em về nhà lúc nửa đêm tôi không yên tâm!"

"Đúng là phiền mà." Vu Đông nói thảng.

"Ăn ít đồ ăn vặt thôi." Hạ Phong lại dặn dò.

"Được rồi, em biết rồi, ở Mỹ thứ gì cũng là đồ ăn vặt, anh phải chú ý đến mình hơn thì có!" Vu Đông nũng nịu một hồi, đột nhiên hung dữ nói, "Anh... Bây giờ anh là người đã có gia đình rồi, ở bên kia không được quyến rũ người khác đâu đấy."

Hạ Phong hơi ngạc nhiên, rồi không nhin được mà cười ra tiếng.

"Anh còn cười nữa à?" Vu Đông lườm anh.

"Tôi còn chưa quyến rũ được vợ mình thì sao có thể có bản lĩnh đi quyến rũ người khác được chứ!"

Hạ Phong nói xong, mặt Vu Đông đỏ lên.

"Tôi đi đây."

Hạ Phong kéo vali đi, rồi lại vẫy tay với Vu Đông trước cửa lên máy bay.

Vu Đông đứng đó, che hai gò má đang đỏ bừng, lẩm bẫm: "Em đâu cần anh quyến rũ chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cô Hủy Hôn Lễ Của Bạn Học

Trải qua mười mấy giờ trên máy bay cuối cùng cũng đến nơi, Hạ Phong và đồng nghiệp đang chờ hành lý ở sân bay.

Mọi người đều sôi nổi khởi động điện thoại, gọi điện thoại về nhà báo bình an.

Hạ Phong nghĩ nghĩ cũng lấy điện thoại ra gọi. Bây giờ ở trong nước khoảng 10 giờ, cô ấy hẳn là đang chuẩn bị đi làm.

"Alo?" Từ điện thoại truyền ra giọng nói của Vu Đông, "Anh đến nơi rồi sao?"

Không biết Vu Đông có biết chuyện này không, giọng nói của cô truyền qua điện thoại rất êm tai, Hạ Phong không tự giác được mà trở nên dịu dàng: "Ừ. Em sắp đi làm rồi phải không?"

"Ừ." Lúc này Vu Đông đang đứng trên ban công. Nhà chỉ có một người nên không khí có chút cô độc. Bởi vậy từ góc độ này nhìn ra ngoài làm Vu Đông có cảm giác bản thân cô đã trở lại những ngày tháng trước khi trùng sinh, chỉ có một mình, cô đơn, trống vắng.

Cũng giống như lúc này vậy, khi thành phố ồn ào, sôi động, náo nhiệt thì chỉ có mình cô ở trong phòng, nhìn về ánh đèn ở phía xa.

"Em sao vậy?" Hạ Phong cảm giác giọng nói của Vu Đông có vẻ cô đơn nên hỏi.

"Không có gì?" Vu Đông ngẩng đầu nhìn lên trời, xem những ngôi sao lấp lánh đó. Nhưng Thân thành vào mười năm trước ít sao đến vậy à?

"Em chỉ cảm thấy nhà lớn quá nên có chút không thích ứng kịp mà thôi!" Vu Đông nói.

Hạ Phong sững sốt. Nhà rất lớn? Là bởi vì hẳn không ở đó sao? Vu Đông... đang nói nhớ hẳn sao?

"Anh ngồi máy bay đã một ngày rồi nên chắc cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm đi nhé. Em đi làm đây!" Vu Đông nói.

"Được rồi, nhưng em phải nhớ làm việc xong gửi tin nhắn cho tôi." Hạ Phong dặn dò.

“Được.”

Vu Đông cúp điện thoại, ngơ ngác suy nghĩ đủ điều. Một người với hai người khác nhau chỗ nào, có phải hay không bắt đầu từ việc tan ca có người nhớ thương?

“Nói chuyện với bạn gái xong?” Đồng nghiệp khoa ngoại Lý Khởi Quang hỏi.

“A?” Hạ Phong sùng sốt một lát xong cười gật đầu.

“Tôi cũng mới nói chuyện với bạn gái xong. Cô ấy chưa nói chuyện với tôi được mấy câu thì đã dặn tôi phải đi cửa hàng miễn thuế mua đồ giúp cô ấy.” Lý Khởi Quang oán giận nói.

Hạ Phong cười cười không nói gì.

“Đúng rồi, cậu có cần mua đồ giúp bạn gái mình không? Một lát chúng ta đi cửa hàng miễn thuế nhìn thử?” Lý Khởi Quang nói.

“Sớm như vậy sao? Lúc chúng ta sắp về nước mua cũng được mà?” Hạ Phong nói.

“Không được đâu! Bạn gái tôi nói mặt nạ dùng hết rồi nên muốn tôi mua rồi gửi về, người ta còn phải sử dụng đó!” Lý Khởi Quang bắt đầu nói, “Cậu nói thử xem, tính luôn phí vận chuyển thì có khác gì giá mua trong nước chứ!”

Hạ Phong nghe xong thì suy nghĩ, ba tháng sau hẳn mới về nước nhưng không biết Vu Đông có cần dùng gấp không?

“Vậy lát nữa chúng ta cùng đi!” Hạ Phong nói.

Vì vậy hai người nhờ ba đồng nghiệp khác giữ giùm mình hành lý rồi cùng nhau đi cửa hàng miễn thuế.

Lý Khởi Quang thuận thực cảm ra danh sách những thứ cần mua của bạn gái, cầm rõ theo rồi đi đến quầy mỹ phẩm dưỡng da.

Hạ Phong thấy thì cười, xem ra nữ giới đều thích đưa cho bạn trai mình danh sách mua đồ.

Hạ Phong mở bóp tiền ra, lấy danh sách rồi mở ra. Vừa mở ra thì thấy dòng đầu tiên viết: ‘Mỗi một sản phẩm được liệt kê phía dưới thì mỗi ngày đều phải mua, mỗi lần mua thì hãy nhớ đến em một lần!’

A...

Hạ Phong nhìn tờ giấy trắng ghi một dòng sản phẩm. Mỗi lần mua một cái mặt nạ thì cửa hàng nào sẽ bán cho hẳn, thật là...

...

Hôm nay là tiệc đính hôn của Nhậm Hân Hân, bạn thân của Vu Đông thời đại học. Trước khi trùng sinh Vu Đông đã bỏ lỡ nên lần này cô sẽ tham dự và ăn mặc thật đẹp để, không khiến mình để lại tiếc nuối nữa.

“Cậu ra chưa? Tớ sắp đến cửa khu nhà cậu rồi đó.” Hường Hiểu Nguyệt gọi điện thoại đến hỏi thúc Vu Đông.

“Được rồi, tớ ra ngay đây!”

Hôm nay là ngày cuối tuần nên khu vực Vu Đông sống rất đông vui và nhộn nhịp. Vu Đông ăn mặc đẹp để, mang giày cao gót ưu nhã đi ra khỏi khu nhà thì nhận được rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, dù sao thì nhìn những thứ tốt đẹp luôn làm người ta vui vẻ.

“Wow~” Hường Hiểu Nguyệt ngồi trong xe nhìn thấy Vu Đông từ đằng xa đi đến thì nhìn không được phải khen ngợi, “Mặc rất đẹp đó! Cậu xem bảo vệ khu nhà của cậu kìa, đôi mắt của anh ta vẫn còn đang nhìn cậu đấy!”

Vu Đông mở cửa xe bước vào ngồi rồi nói: “Tớ phải đi cùng với Hường mỹ nhân mà, không trang điểm xinh đẹp rồi làm mất mặt cậu thì sao!”

“Chuyện đó là hiển nhiên!” Hường Hiểu Nguyệt đắc ý nói: “Chúng ta là ba đóa kim hoa của ngành phát thanh niên cấp 04, hôm nay chúng ta sẽ làm chấn động toàn trường.”

Chỉ chốc lát sau xe đã chạy đến nơi.

Một tiệm rượu xa hoa ở vùng ngoại thành của Thân thành.

“Trước kia không phát hiện nhà của Hân Hân giàu như vậy đó!” Nhìn quen các loại hình sang trọng trong thành phố nhưng Hường Hiểu Nguyệt cũng phải kinh ngạc và cảm thán với quy cách và sự sắp xếp của tiệm rượu này.

“Giàu là vị hôn phu của cậu ấy!” Vu Đông nhìn bức ảnh của Nhậm Hân Hân và vị hôn phu. Trong ảnh chụp là một người đàn ông đường hoàng tùy ý, là vị hôn phu của Nhậm Hân Hân, trước khi trùng sinh Vu Đông có gặp mặt vài lần.

“Nhìn không tệ.” Hường Hiểu Nguyệt nhìn bức ảnh nói.

“Ở đâu không tệ?”

“Bề ngoài!”

“Bạn không thấy anh ta có vẻ ngoài của tra nam sao?” Vu Đông giọng điệu kì lạ nói.

“Bạn đừng có rửa anh ta!” Hường Hiểu Nguyệt nhú mày nói, “Đó là vị hôn phu của Hân Hân đó!”

Mất Vu Đông tối lại, cô không khỏi nhớ đến những buổi tiệc rượu ít ỏi mà mình đã tham dự trước khi trùng sinh, lần nào cô cũng có thể nhìn thấy anh ta cùng những cô bạn gái khác nhau tham dự, có lần anh ta nhận ra cô là bạn học của Hân Hân còn cười nâng ly với cô.

“Chúng ta đi tìm Hân Hân đi!” Vu Đông nhìn hoa hồng trắng che kín sân thì vô cớ cảm thấy có chút châm chọc.

Trên đời này có bao nhiêu hạnh phúc là khoe ra cho người khác hâm mộ? Cũng như có một loại cuộc sống là bạn bè của người khác vậy.

Hai người đi xuyên qua những bụi hoa hồng và chùm bong bóng nhiều màu, ngẫu nhiên có làn gió thổi đến làm bay làn váy và sợi tóc.

“Hai người đẹp kia là ai thế?” Một người đàn ông đang uống rượu đối diện Lục Hiên hỏi.

Lục Hiên quay đầu lại xem, nheo mắt nói: “Không quen, chắc là bạn học của Nhậm Hân Hân!”

“Có bối cảnh gì không?” Người đàn ông hỏi.

“Có thể có bối cảnh gì chứ, đều là sinh viên mới tốt nghiệp mà thôi!”

“Ellen, hai chúng ta qua làm quen?” Người đàn ông quay đầu nói với một người bạn khác của mình.

Ellen tự nhiên cũng thấy Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt, tuy hẳn không có hứng thú tình cò gặp gỡ người đẹp nhưng cũng không muốn làm mất hứng thú của bạn nên nhướn mày cười nói: “Tùy cậu!”

Vì vậy hai người bỏ lại Lục Hiên rồi bước chậm đến gặp Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt.

“Hai người đẹp!” Người đàn ông đứng trước hai người ba bước xa rồi cười một cách quý ông nói: “Tôi là Lâm Huy Viễn, tổng giám bộ thị trường của tập đoàn Huy Viễn.”

“Tập đoàn Huy Viễn? Anh gọi là Lâm Huy Viễn? Anh là ông chủ của tập đoàn Huy Viễn?” Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc nói.

Lâm Huy Viễn cười nhạt không nói, có nhiều thân phận không cần hắn nói người ta cũng có thể đoán được.

“Anh bạn này không phải ông chủ, là người thừa kế mà thôi. Nếu không phải vì ba anh thì với đức hạnh này không thể nào làm tổng giám được đâu.” Từ lúc đối phương đến gần thì Vu Đông đã biết họ muốn làm gì.

Ellen kinh ngạc nhướn mày.

“Cô gái xinh đẹp này, tôi có đức hạnh gì hả?” Lâm Huy Viễn không vui vẻ nói.

“Tôi mới gặp Tần Viên Viên Tần tiểu thư ở ngoài cửa.” Vu Đông cười nói, “Nếu anh lại tiếp tục nói chuyện với tôi thì tôi sợ việc hợp tác làng du lịch với Tần thị sẽ thất bại đó.” Sắc mặt Lâm Huy Viễn lập tức trở nên khó coi.

Ellen cũng sững sốt.

“Chúng ta đi thôi!” Vu Đông thấy như vậy là đủ thì kéo Hường Hiểu Nguyệt rời đi.

“Bạn vừa mới nói câu đó là có ý gì? Tần Viên Viên là ai?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Tần Viên Viên là vị hôn thê của anh ta!”

“Dựa vào! Có vị hôn thê còn đi tán tỉnh người khác, còn tra hơn tở nữa?”

“Bạn cuối cùng cũng chịu thừa nhận mình tra rồi à?” Vu Đông nhướn mày.

Bên này Lục Hiên thấy Lâm Huy Viễn mang một khuôn mặt đen thui trở về thì nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

“Người đẹp có gai!” Ellen cười nói.

Lục Hiên nhướn mày, thật không nghĩ đến bạn bè của Nhậm Hân Hân lại lợi hại đến vậy.

Chỉ chốc lát sau hai người đã đi đến trước cửa phòng hóa trang. Hường Hiểu Nguyệt kích động quá nên trực tiếp đẩy cửa ra rồi hô to: “Hân Hân bọn tớ tới rồi nè!”

Nhậm Hân Hân hoảng sợ, mắt hồng hồng đối diện với Hường Hiểu Nguyệt.

Vu Đông thấy biểu tình của Nhậm Hân Hân thì sắc mặt lập tức tối lại, ra là vậy!

“Cậu bị sao vậy?” Hường Hiểu Nguyệt nhún mày nói.

“Không, không có gì?” Nhậm Hân Hân mau chóng lau nước mắt rồi cười nói: “Hai cậu đến rồi, hôm nay thật xinh đẹp đó nha!”

“Đừng nói sang chuyện khác, thực sự là có chuyện gì xảy ra vậy?” Hường Hiểu Nguyệt cả giận nói.

“Không có việc gì đâu! Tại lúc nãy mẹ tớ đến nói chút chuyện nên tớ nhịn không được khóc thôi...” Nhậm Hân Hân nói.

“À... Di ấy chắc là nhớ mong cậu thôi.” Hường Hiểu Nguyệt tự cho là đã biết chân tướng nên an ủi nói, “Nhưng không sao đâu, mới đính hôn thôi mà, cùng lắm thì kết hôn trễ một chút!”

“Ừ!” Nhậm Hân Hân cười gật đầu.

“Cậu khóc vì mới nói chuyện với di ấy? Thật sao?” Vu Đông bước qua cầm một quả quýt rồi lột vỏ ăn, một bên thử nói: “Hôm qua tớ gặp Lục Hiên ở quán bar, bên người anh ta có mấy người đẹp!”

“Cái gì?” Hường Hiểu Nguyệt khiếp sợ nói.

“Nhưng... có thể là party độc thân!” Nhậm Hân Hân đau lòng nói.

“Sau đó còn đi khách sạn.” Vu Đông nhìn Nhậm Hân Hân rồi lặng lẽ nói thêm một câu: “3p!”

“Gi!!!” Hường Hiểu Nguyệt không thể tin được nhìn Vu Đông: “Sao cậu không đi lên xử lý hán!”

“Hôm qua tớ đâu biết hán là vị hôn phu của Hân Hân?” Vu Đông vô tội nói.

Nhậm Hân Hân cắn môi, cuối cùng cũng không nhịn được, nước mắt chảy như suối!

Hường Hiểu Nguyệt nhìn đến thì khó thở. Từ lúc mới quen biết đến nay, Hân Hân đều là một cô gái ngoan ngoãn, chưa bao giờ bị người khác ăn hiếp đến vậy, mà với tính cách của Hân Hân thì cho dù có bị ăn hiếp cũng không biết phản kháng.

“Không kết hôn!” Hường Hiểu Nguyệt giận dữ nói, “Cho tra nam đi chết đi!”

“Không... Không được!” Nhậm Hân Hân vừa khóc vừa nói, “Mẹ tớ sẽ không đồng ý!”

“Mẹ cậu? Tại sao mẹ cậu không đồng ý?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Tớ, tớ có thai với Lục Hiên!”

“...” Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt hai mặt nhìn nhau, Vu Đông chỉ là khiếp sợ, còn Hường Hiểu Nguyệt đã bạo phát!

“Cậu đã mang thai mà hán còn làm thế!”

“Hôm đó, mẹ bảo tớ đưa đồ cho Lục Hiên. Lúc tớ đến chung cư thì phát hiện Lục Hiên uống say. Sau đó...” Nhậm Hân Hân khóc nói, “Lục Hiên vừa tỉnh dậy đã bảo tớ quyến rũ hán, nói tớ dùng hết thủ đoạn muốn vào nhà họ!”

“Tên khốn!” Hường Hiểu Nguyệt tức đến mức muốn lao ra ngoài đánh cho Lục Hiên một trận.

“Sau đó cậu mang thai? Cậu nói cho mẹ cậu rồi mẹ cậu nói chuyện với mẹ Lục Hiên? Rồi hiện tại là cục diện như thế này?” Dựa theo tính cách của Nhậm Hân Hân thì phỏng đoán ra những thứ này dễ như trở bàn tay.

Nhậm Hân Hân gật đầu nói: “Hai nhà là hàng xóm, mẹ Lục Hiên vẫn luôn rất thích tớ chỉ là sau đó ba Lục Hiên làm buôn bán lớn rồi trở nên giàu có. Tuy mẹ Lục Hiên vẫn thích tớ nhưng quan hệ của tớ... và Lục Hiên không được như trước nữa, tớ cũng không biết vì sao nhưng Lục Hiên luôn bảo tớ nhìn trộm tiền nhà họ. Nhưng tớ không có mà, nhà tớ tuy không phải đại phú đại quý nhưng cũng không kém...”

“Hán lúc nãy mới vào đây nói chuyện với tớ, hán bảo tớ sinh con xong thì ngoan ngoãn ở nhà. Hán nói hán cưới tớ vào chỉ để hầu hạ mẹ hán!” Nhậm Hân Hân nhớ đến ánh mắt của Lục Hiên lúc đó thì sợ hãi đến phát run, “Hiểu Nguyệt, Đông Đông, tớ không muốn kết hôn, tớ không muốn kết hôn như vậy đâu!”

“Vậy không kết!” Hường Hiểu Nguyệt ôm Nhậm Hân Hân nói.

Nếu việc này phát triển theo hướng tệ nhất thì việc Nhậm Hân Hân tự sát vào hai năm sau đã có nguyên nhân.

“Cốc cốc!!”

“Nhậm tiểu thư, nghi thức sắp bắt đầu rồi!” Nhân viên làm việc thúc giục nói.

“Hân Hân, tớ mang cậu đi!”

Vu Đông nhìn Nhậm Hân Hân lập tức trở nên lo lắng sợ hãi thì nói: “Nếu cậu không muốn đính hôn, không nghĩ trở thành một người không từ thủ đoạn trong mắt Lục Hiên thì cậu phải ra ngoài từ chối hẳn!”

“Tớ...” Nhậm Hân Hân trở nên nhút nhát.

“Hân Hân, đến lúc này rồi thì cậu phải tự quyết định cho mình thôi!” Vu Đông nói.

...

Hai người đưa Nhậm Hân Hân đến hội trường cũng là lúc buổi lễ bắt đầu. Lục Hiên mặc một bộ tây trang quý giá đứng trên bục như một vị quý ông.

MC thấy Nhậm Hân Hân thì cầm micro lớn tiếng nói: “Nữ chính của chúng ta cuối cùng đã đến!”

Lập tức khách khứa chung quanh đều vỗ tay.

Nhậm Hân Hân hít sâu một hơi rồi bước lên bục, đứng đối diện với Lục Hiên.

MC nói: “Đúng là trai tài gái sắc! Chúng ta bây giờ sẽ nghe câu chuyện tình yêu của hai người họ. Vậy hai người ai sẽ kể trước đây?”

“Tôi nói trước!” Nhậm Hân Hân bỗng nhiên nói.

Toàn trường lập tức bộc phát ra những tràng tiếng cười đầy thiện ý, khóe miệng Lục Hiên cong lên, lưng đưa về phía mọi người nhìn Nhậm Hân Hân một cách trào phúng.

Nhậm Hân Hân nhìn thấy vẻ mặt này thì liền chết tâm, cầm micro lên gần từng chữ một với Lục Hiên: “Lục Hiên, chúng ta đã quen biết nhau được hai mươi năm. Từ lúc tôi ghi nhớ được thì chúng ta đã chơi chung với nhau rồi. Nhưng hôm nay...”

Lục Hiên càng nghe lời Nhậm Hân Hân nói thì trong mắt toát ra sự trào phúng càng đậm hơn.

“Chúng ta chia tay đi!” Nói xong câu đó thì Nhậm Hân Hân vừa cười vừa khóc.

“Xôn xao!” Cả hội trường lập tức trở nên hỗn loạn.

“Cô!” Lục Hiên cầm lấy tay Nhậm Hân Hân, nhíu mày nói: “Cô cố ý?”

Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt vội vã chạy lên, một người giữ chặt Nhậm Hân Hân, một người chặn Lục Hiên lại.

Vu Đông nhìn Lục Hiên xấu hổ đến mức gượng cười thì nói: “Lục tiên sinh, lần đầu tiên bị đá đúng không, nhưng anh phải nhớ bảo trì phong độ nhé!”

Nói xong thì ba người nghênh ngang rời đi còn tin tức người thừa kế của Lục thị bị vị hôn thê vứt bỏ trước mặt mọi người thì náo nhiệt suốt mấy ngày.

Vì vậy khi Hạ Phong gửi tin nhắn hỏi Vu Đông mấy ngày nay đang làm gì thì Vu Đông trả lời:

“Em chế tạo tin nóng!”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Nuông Chiều.

Hạ Phong đọc tin nhắn Vu Đông trả lời mình mà mỉm cười, xem ra cô vẫn đang rất tốt.

"Hạ Phong, ở ngoài có người đẹp đến tìm cậu kìa!" Bệnh viện cho các bác sĩ đến Mỹ trao đổi thuê hai khu nhà, vừa đủ cho trai gái mỗi bên một nhà.

Hạ Phong ở chung với Ngô Khải Quang và một người đồng nghiệp nữa, vì chỉ đến để trao đổi học tập nên mọi người hiếm lắm mới có được ngày nghỉ vào cuối tuần. Lúc này Ngô Khải Quang vừa cầm đồ mình mới mua về, vừa nói với Hạ Phong.

Người đẹp? Hạ Phong hơi nghi ngờ nhưng vẫn đi ra ngoài.

"Hạ Phong?" An An mặc một chiếc váy kết hợp giữa hai màu đen và đỏ, cùng với mái tóc lượn sóng khiến cô nhìn vừa sexy lại vừa quyến rũ, nở nụ cười ngọt ngào chăm chú nhìn Hạ Phong.

"An An?" Hạ Phong ngạc nhiên, "Sao em lại tới đây?"

"Em còn chưa tính sổ với anh đâu đấy!" An An có hơi mất hứng nhưng vẫn làm nũng nói, "Anh tới New York cũng không nói với em một tiếng, em phải hỏi thăm rất nhiều mới tìm anh được đây."

Thật ra An An đã sớm biết Hạ Phong muốn đến New York, chỉ là cô nàng đang đợi Hạ Phong chủ động đến tìm mình. Nhưng một tuần trôi qua, dường như Hạ Phong không có ý định này.

An An lo lắng nên mới tự mình đến đây.

Hạ Phong không biết nên nói tiếp như thế nào, dù sao hai người cũng đã chia tay rồi.

"Thấy áy náy rồi đúng không?" An An giả vờ bực mình nói, "Anh mời em ăn cơm thì em sẽ tha cho anh!"

Hạ Phong biết An An đang cho mình bậc thang xuống nước, vậy là nghĩ một hồi rồi anh gật đầu nói: "Được rồi."

An An liền cười vui vẻ.

Hai người đến nhà hàng ở gần đấy ăn bò bít tết, An An thuận tiện cầm menu lên, cười nói: "Để em gọi món giúp anh nhé? Thịt bò bít tết và các món tráng miệng ở đây đều rất ngon!"

Hạ Phong không thích ăn thịt bò bít tết lắm nên chỉ im lặng gật đầu.

Chỉ chốc lát sau thức ăn đã được đặt lên bàn, Hạ Phong nhanh chóng cắt phần thịt bò bít tết của mình, còn An An ngồi ở đối diện thì chán nản nói: "Dù thịt bò bít tết ăn rất ngon, nhưng lại khó cắt quá."

Hạ Phong ngăn người, ngẩng đầu lên thấy phần của An An chỉ mới cắt được một miếng nhỏ, nên anh lấy phần thịt bò bít tết của mình vừa mới cắt xong đưa cho cô: "Để anh đổi cho em."

"Cám ơn anh Hạ Phong." An An vui vẻ nói, "Quả không hổ danh là người hay cầm dao, cắt thịt bò bít tết mà cũng giỏi như vậy."

Hạ Phong không nói gì, chỉ cười một cách lịch sự.

"Hạ Phong, anh biết không? Đây là lần đầu tiên em ăn thịt bò bít tết sau khi đến Mỹ đó." An An đột nhiên nói.

"Vì sao?" Hạ Phong biết An An rất thích ăn thịt bò bít tết nên có hơi bất ngờ.

"Vi ở đây không có người nào giúp em cắt thịt bò cả."

Hạ Phong đang cắt thịt bò, nghe thấy thế thì khựng lại, sau đó lại tiếp tục như chưa có chuyện gì xảy ra, giống như chưa nghe An An nói gì.

"Đúng rồi, di phẫu thuật xong thì thế nào rồi? Đã khỏe chưa?" An An thấy Hạ Phong không trả lời nên đành nói sang chuyện khác.

"Đang dưỡng bệnh ở Hải Nam cùng bố anh, rất khỏe." Hạ Phong trả lời.

"Trước kia anh thường nhắc đến chuyện của bố mẹ anh, em thực sự rất ngưỡng mộ. Đợi đến lúc về nước em nhất định sẽ đi thăm hai bác. Đúng rồi, mẹ anh rất thích Leonardo đúng không? Em sẽ nhờ bạn đến xin chữ ký!" An An nói.

Hạ Phong đang ăn thì dừng lại, đây là lần đầu tiên anh ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn An An. Anh cảm thấy cô gái này chỉ mới đến Mỹ hai tháng nhưng đã thay đổi rất nhiều, dường như cô càng ngày càng đẹp hơn, nhưng lại không còn là An An lúc trước mà anh biết nữa rồi.

"An An, chúng ta đã chia tay rồi." Hạ Phong đặt dao và nĩa xuống, bình tĩnh nói.

"Anh không nên đùa kiểu này đâu, chẳng vui chút nào." An An cảm thấy bất an.

"Em biết rõ là anh không hề đùa mà." Hạ Phong muốn nói rõ mọi chuyện.

"Nhưng em không đồng ý, chia tay không phải chuyện anh tự mình quyết định được!" Bởi vì đang ở trong nhà hàng kiểu Tây nên An An cố gắng hạ thấp giọng.

Hạ Phong không giỏi tranh cãi với phụ nữ, hai người đã hẹn hò nhiều năm như vậy nhưng chỉ cãi nhau một lần duy nhất, chính là ngày Hạ Phong cầm nhầm đến cầu hôn An An rồi bị từ chối, sau đó anh nói với cô rằng nếu không kết hôn thì chúng ta hãy chia tay đi.

"Anh đã kết hôn rồi!" Hạ Phong nói.

"Không thể nào!" An An hoàn toàn không tin.

"Em cũng biết đấy, anh không thích lật những chuyện này ra để lừa người khác." Hạ Phong bình tĩnh nói.

"Nhưng em cũng biết là anh sẽ không tùy tiện tìm một người để kết hôn!" An An rất chắc chắn, "Anh hâm mộ tình cảm của hai bác như thế nào em đều biết rất rõ. Anh đã nói với em không biết bao nhiêu lần, anh hy vọng hôn nhân là chính là sự gắn kết tình yêu của hai người dành cho nhau, chứ không phải là việc phải miễn cưỡng chấp nhận."

Câu nói của An An khiến Hạ Phong nhớ lại những kỷ niệm đẹp trước đây, thế nhưng giờ đây chỉ còn lại tiếc nuối. Hạ Phong lặng lẽ nói: "Anh nhớ, đây là câu anh đã nói lúc cầu hôn em."

Mặt An An trắng bệch.

"Em đã từ chối anh." Hạ Phong cười vói về tiếc nuối, "Có lẽ em cũng không yêu anh nhiều như anh nghĩ."

"Không phải vậy đâu!" An An cuống cuồng giải thích, "Lúc đó em chỉ mới hai mươi hai tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học xong, em không nghĩ là mình sẽ kết hôn sớm như vậy. Em chỉ muốn xây dựng sự nghiệp của mình trước thôi mà."

"Không nói những chuyện này nữa, ăn cơm đi." Hạ Phong lắc đầu nói, dù nguyên nhân có là gì thì bây giờ cũng không còn có ý nghĩa gì nữa.

Ăn cơm xong, Hạ Phong đi đón xe cho An An, lúc đi ngang qua một cửa hàng, Hạ Phong ngăn người nhìn một chiếc túi xách ở trong tủ.

Mua một chiếc túi xách đẹp, không cần phải quá đắt tiền, chỉ cần đẹp là được!

Đây là thứ cuối cùng trong danh sách mua đồ mà Vu Đông đưa cho anh.

"Sao vậy?" An An nhìn theo tầm mắt của Hạ Phong, "Anh quan tâm đến túi xách từ lúc nào vậy? Mua cho đi à? Có muốn em chọn giúp anh không? Mắt nhìn của em cũng không tệ đâu."

Hạ Phong sực tỉnh, nghe thấy An An nói thì chẳng hiểu tại sao lại nhớ đến lần đầu mình đưa Vu Đông đi gặp bố mẹ, hôm đó Vu Đông cũng đã nói thế.

Hạ Phong lặng lẽ lắc đầu từ chối: "Không cần đâu."

An An ngồi xe bus để quay lại trường, nghĩ tương lai vẫn còn dài, Hạ Phong cũng ở New York tận ba tháng nên chắc mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Trước kia lúc nào anh giận cô cũng không quá một tháng.

Đưa An An đi xong, Hạ Phong quay lại cửa hàng ban nãy, đi vào trong tiệm hỏi: "Which bag is popular with young women?"

Thượng Hải. Phòng làm việc của Hiểu Nguyệt.

Vu Đông hỏi Hường Hiểu Nguyệt: "Bây giờ Hân Hân thế nào rồi?"

"Vẫn còn đau lòng lắm." Trong nhà Hường Hiểu Nguyệt lúc nào cũng nghe tiếng khóc của Nhậm Hân Hân, đột nhiên lại nói một cách không chắc chắn, "Có phải chúng ta đã làm sai rồi không?"

"Không đâu!" Vu Đông trả lời.

"Cũng đúng, tên khốn này đến 3P mà cũng chơi được thì nhất định không được cưới." Hường Hiểu Nguyệt cắn răng nói.

Vu Đông có hơi chột dạ, nhìn Hường Hiểu Nguyệt rồi nói: "Hmm... Thật ra thì chuyện này không phải là sự thật."

"Cậu nói gì vậy?" Hường Hiểu Nguyệt nói to.

"Mình không tận mắt thấy anh ta đi thuê phòng, chẳng qua là mình chỉ thấy anh ta có tán tỉnh rất nhiều phụ nữ." Vu Đông chột dạ nói, "Nhưng như thế cũng đã rất khốn nạn rồi, cậu cũng thấy cách anh ta đối xử với Hân Hân rồi còn gì."

Hường Hiểu Nguyệt lập tức bị dẫn sang chủ đề khác, cùng chống lại kẻ thù, thờ dài nói: "Đúng thế, đã giờ trò với Hân Hân lại còn nói Hân Hân nhắm đến gia sản nhà anh ta, có tiền thì muốn làm gì cũng được sao?"

Vu Đông gật đầu đồng ý.

"Vu Đông, sau này chúng ta phải làm việc thật chăm chỉ, rất có thể một ngày nào đó quy mô của studio chúng ta sẽ mạnh hơn lúc này!" Hường Hiểu Nguyệt hưng hực khí thế.

Vu Đông nghĩ một lát, nếu nhớ không nhầm thì ở kiếp trước vào hai năm sau Hường Hiểu Nguyệt sẽ kết hôn, sau đó sẽ đến Singapore định cư, studio cũng chuyển giao cho người khác.

"Sao không trả lời vậy?" Hường Hiểu Nguyệt không thấy Vu Đông trả lời thì lại giục.

"Vậy đến lúc đó cậu nhớ phải cho mình cổ phần nữa đấy nhé!" Vu Đông nói cho có lệ.

"Ok thôi." Hường Hiểu Nguyệt nói, "Mình thấy đến cả hợp đồng với đạo diễn Steven mà cậu cũng ký được thì cũng không có gì đáng lo nữa. Sao chúng ta không chia công việc ra nhỉ? Mình tìm thị trường, cậu bàn bạc ký hợp đồng với đối tác, gọi thêm Hân Hân nữa, để cho cậu ấy lồng tiếng. Trong ba chúng ta, Hân Hân mới là người giỏi chuyên ngành nhất!"

Vu Đông thấy cũng không thành vấn đề rồi gật đầu, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện: "Còn chuyện con của Hân Hân thì phải làm thế nào?"

"Còn làm thế nào nữa? Phá thai đi chứ sao, dù sao cũng chỉ mới hai tháng thôi." Hường Hiểu Nguyệt nói.

Vu Đông nghe xong có hơi ngạc nhiên.

Đứa bé này Vu Đông cũng đã gặp rồi, là một cô bé vô cùng đáng yêu. Có một lần Vu Đông gặp Nhậm Hân Hân, cô bé mặc một chiếc váy công chúa màu hồng, cứ gọi cô là dì suốt.

Vu Đông không đành lòng, nghĩ một lát rồi nói: "Chúng ta đợi Hân Hân ổn định tinh thần lại rồi hẵng tính sau."

"Cũng phải." Hường Hiểu Nguyệt lắc đầu, "Bây giờ bố mẹ của Hân Hân đều đang rất tức giận, cậu ấy cũng không dám về nhà."

"Từ nhỏ Hân Hân đã là một cô con gái ngoan." Vu Đông gật đầu hiểu rõ, "Có lẽ dì Nhậm nhất thời khó mà chấp nhận nổi."

"Dù có khó chấp nhận đến mấy đi chăng nữa thì cũng không nên đẩy con gái mình vào biển lửa chứ!" Hường Hiểu Nguyệt bực mình nói, "Hôm đó mình đưa Hân Hân về nhà, dì mắng cậu ấy một trận. Dù dì có mắng cậu ấy như thế nào thì cậu ấy cũng im lặng không dám cãi. Sau đó mình không chịu được nên phải nói chuyện tên khốn Lục Hiên ra cho đi ấy nghe. Kết quả là sao cậu biết không? Dì nói đàn ông nào mà chẳng mê gái, chỉ cần không đưa về nhà là tốt rồi. Đợi anh ta chơi cho đã rồi cũng sẽ quay lại bên cậu ấy thôi."

"Nghe đi ấy nói xong mình cũng ngăn người ra luôn, nếu đó mà là mẹ mình thì chắc là mình đã cắt đứt tình mẹ con luôn rồi." Hường Hiểu Nguyệt nhớ lại thời cũng đã thấy giận.

Nghe Hường Hiểu Nguyệt nói, Vu Đông chợt nhớ đến mẹ mình. Kiếp trước, lúc nào cô về nhà mẹ cũng khóc, sau đó rất sợ khi phải gặp mẹ mình.

"Đông Đông à, con cũng đã lớn vậy rồi mà vẫn không tìm thấy đối tượng nào, sau này lớn tuổi sống một mình sẽ rất đáng thương. Mọi người ai cũng cần phải có một gia đình, kiếm nhiều tiền thì có ích gì đâu, quan trọng là phải kết hôn sinh con, đến lúc già mới có người để dựa vào. Con đừng nhìn con của anh con nữa, cho dù bây giờ con có đối tốt với chúng như thế nào thì khi lớn lên trong mắt chúng nó cũng sẽ chỉ có mình bố mẹ chúng thôi, không có con đâu."

"Mẹ, không phải là con không muốn kết hôn, mà là con vẫn chưa tìm được người thích hợp."

"Cần gì thích hợp hay không chứ? Những người mẹ nói không phải được rồi sao? Con nhìn xem, bây giờ con cũng đã kiếm được nhiều tiền, cũng đã có nhà rồi, sống với ai mà chẳng phải sống, nếu cứ chờ thêm nữa thì sau này chỉ còn lại đàn ông kết hôn lần hai thôi..."

"Đang nghĩ gì thế?" Hường Hiểu Nguyệt đột nhiên hỏi, "Sao mặt cậu nghiêm trọng quá vậy?"

"Đang nghĩ đến mẹ mình." Vu Đông cười.

"Thế sao mặt mũi cứ như đang muốn dọa người vậy?" Hường Hiểu Nguyệt không hiểu.

"Không phải trước kia mình có ý định kết hôn với Phương Hoa sao? Gia đình mình không đồng ý, sau đó mình liền bỏ nhà ra đi. Kết quả là bây giờ..." Vu Đông cười khổ nói.

"Tên kia cũng là một tên khốn!" Hường Hiểu Nguyệt thở dài nói, "Cậu nhìn các cậu mà xem, si tình như vậy làm gì? Học hỏi mình đây nè, toàn đá người khác thôi."

"Cậu thì nhất rồi!" Vu Đông nói cho có lệ.

Ba giờ sáng Vu Đông mới về đến nhà. Nhớ đến lời dặn dò của Hạ Phong, cô gửi một tin nhắn qua cho anh.

Em về đến nhà rồi!

Ngủ sớm một chút, sáng mai mở hộp thư ra xem đi nhé, tôi vừa mới chụp một vài tấm hình gửi qua cho em.

Vâng.

Ngủ ngon.

Gửi hình cho cô? Vu Đông có hơi tò mò, lấy máy tính ra rồi mở lên, đăng nhập vào hộp thư, trong hình là một chiếc ví da của phụ nữ, nhỏ gọn tinh tế, hiệu Prada 2007 cổ điển. Bên cạnh còn có một tấm bookmark, phía trên viết: Mỗi người phụ nữ đều phải cần được nuông chiều!

Vu Đông ngẩn người, rồi đột nhiên lại nở một nụ cười thật tươi.

Nếu như kiếp trước em có thể gặp một người giống như anh, liệu có phải em đã không trở thành một bà cô ế không?

Hay là em sống lại là vì để gặp anh?

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Say Rượu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã một tháng trôi qua.

Trong căn hộ của Hường Hiểu Nguyệt, ba người bạn thân lại ngồi tụ tập với nhau giống như hồi còn học đại học.

"Cậu nghĩ xong cả chưa?" Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

"Nghĩ xong rồi, mình muốn giữ đứa bé lại." Suy nghĩ suốt một tháng, đấu tranh có, buồn bã có, giờ đây Nhậm Hân Hân đã trở nên rất kiên định, giống như vừa mới lột xác vậy.

"Thế thì cậu cứ sinh đi, tụi mình sẽ cùng cậu nuôi đứa bé!" Vì không nỡ bỏ cô bé này nên Vu Đông cũng đồng ý nói.

"Được, sinh thì sinh!" Ban đầu Hường Hiểu Nguyệt ra sức phản đối, dù sao thì đứa bé này cũng là con của tên khốn kia, vả lại nếu như Nhậm Hân Hân có con thì sẽ rất khó để bắt đầu lại từ đầu.

"Chỉ sợ sau này cho tên nó vào sổ hộ khẩu sẽ có chút rắc rối thôi." Vu Đông cau mày nói.

"Không phải sợ, mình có quen người ở chỗ đăng ký hộ khẩu." Hường Hiểu Nguyệt nói.

"Bạn trai cũ của cậu à?" Vu Đông nhún mày.

"Bạn hồi nhỏ của mình!" Hường Hiểu Nguyệt tức giận nói, "Dù mình có lợi hại đến mấy đi thì làm sao có thể yêu đương khi chỉ vừa mới lên ba được chứ!"

Vu Đông và Nhậm Hân Hân nghe xong thì cười.

"Mà sau này cậu sinh con thì hãy đến bệnh viện thành phố nhé, có bạn trai Đông Đông làm ở đấy đấy." Hường Hiểu Nguyệt đột nhiên nói.

"Bạn trai của Đông Đông?" Nhậm Hân Hân giật mình nói, "Không phải cậu và Phương Hoa vừa mới..."

"Đừng nghe cậu ấy nói bậy." Vu Đông bực mình nói.

"Mình nói bậy khi nào? Hôm đó mình nói mình muốn ra tay thì cậu liền ra sức bảo vệ anh ấy còn gì?" Hường Hiểu Nguyệt trêu.

Nhậm Hân Hân cũng rất tò mò.

"Không phải bạn trai, mà là chồng mình." Vu Đông dùng giọng điệu không đếm xỉa phá vỡ suy đoán của hai người.

...

Hai người bị sốc, nhưng sau đó Hường Hiểu Nguyệt cũng kịp phản ứng, cười nói: "Được đấy! Khi thế kia là do bị ép chứ gì!"

Vu Đông thấy vẻ mặt của hai người như vậy, biết họ nghĩ là cô đang nói đùa, vậy nên cô đành nói lại một lần nữa với vẻ mặt nghiêm túc: "Thực sự là vì không có cơ hội nên mới chưa nói cho các cậu biết, nhưng mình thực sự đã kết hôn rồi."

"..."

"..."

Nhậm Hân Hân há hốc mồm, như không thể tin vào tai mình, mặt Hường Hiểu Nguyệt cũng đàn ra.

"Chuyện mình và Phuong Hoa chia tay các cậu cũng biết cả rồi." Vu Đông từ từ kể lại chuyện xảy ra vào ngày hôm đó cho hai người nghe, "Hôm đó, ở trước cửa cục dân chính..."

Đến lúc Vu Đông kể xong, mặt của cả hai người trông cứ như người mất hồn vậy.

Một lát sau Hường Hiểu Nguyệt mới thở dài nói: "Vu Đông à, chuyện của cậu hình như còn cầu huyệt hơn cả kịch bản mà mình vừa mới nhận hai hôm trước nữa đây."

"Đông Đông, như thế này chẳng phải là quá bốc đồng rồi sao?" Nhậm Hân Hân lo Vu Đông sẽ quyết định sai lầm chỉ vì một phút bốc đồng.

Vu Đông cười: "Đúng là có hơi bốc đồng thật, nhưng mình nghĩ là mình đã thích anh ấy rồi."

"Đã thích thì phải theo đuổi ngay!" Hường Hiểu Nguyệt khuyến khích, "Dù sao cũng đã đi đăng ký kết hôn hết rồi, đừng đợi nữa, phải trực tiếp dẫn lên giường ngay!"

"Hiểu Nguyệt!" Nhậm Hân Hân cũng hét nói nổi.

"Hạ Phong rất nhút nhát, mình phải từ từ vạch ra kế hoạch một cách kỹ lưỡng mới được!" Vu Đông nghiêm túc nói.

"Đông Đông..." Không ngờ Vu Đông cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này.

Hường Hiểu Nguyệt đột nhiên nói: "Chúng ta đi ra ngoài ăn mừng đi!"

"Ăn mừng chuyện gì vậy?" Vu Đông thắc mắc.

"Ăn mừng vì mục tiêu mới của chúng ta!" Hường Hiểu Nguyệt cười nói, "Hân Hân sẽ làm một bà mẹ đơn thân, cậu thì giải quyết Hạ Phong, còn mình sẽ mở rộng studio để sau này có thể trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ."

Vu Đông nghe thấy thế thì mỉm cười, đúng là dạo này đã xảy ra không ít chuyện, cũng nên đi ăn mừng một chuyến, vì vậy ba người cùng đồng ý kéo nhau đi.

Đầu tiên Hường Hiểu Nguyệt dẫn Vu Đông và Nhậm Hân Hân cùng đi đến thẩm mỹ viện làm đẹp, sau đó đến trung tâm mua sắm mua quần áo, cuối cùng là vào salon để làm tóc.

Lúc ba người trở nên xinh đẹp hơn, cũng là lúc mỗi người cầm những túi đồ đã mua đi ra khỏi salon. Nhìn dòng xe đang chạy ở trên đường, cùng những ánh đèn neon nhấp nháy trên các tòa nhà cao tầng, tâm trạng của họ cũng trở nên tốt hơn.

"Tôi sẽ trở thành một bà chủ!" Hường Hiểu Nguyệt hét.

"Tôi sẽ ngủ với Hạ Phong!" Vu Đông hét theo.

"Tôi sẽ là một người mẹ đơn thân thật dũng cảm và hạnh phúc!" Nhậm Hân Hân cũng hét.

Cả ba cô gái như ba bông hoa, vào lúc này cùng bật cười trước ý định của mình.

"Đi, chúng ta cùng đến bar quẩy thôi nào!"

Hường Hiểu Nguyệt lái xe chở hai người đến quán bar.

Vì Nhậm Hân Hân không thể uống rượu nên chỉ uống nước trái cây, nhưng ngược lại Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt lại uống không ít.

"Đông Đông, cậu uống ít thôi, coi chừng lát nữa không đi làm nổi đâu." Nhậm Hân Hân khuyên.

"Hôm nay mình được nghỉ." Trước khi đến đây Vu Đông cũng đã gọi điện cho anh Vũ nói anh phát chương trình mà cô đã thu âm trước đó rồi.

"Chúng ta lên hát đi!" Hường Hiểu Nguyệt chỉ tay lên sân khấu náo nhiệt.

Vu Đông nhướn mày, có vẻ như cô cũng muốn đi lên trên đó.

"Các cậu đi đi. Mình không đi đâu." Dù sao Hân Hân cũng đang mang thai, cô không muốn tham gia lắm.

"Chỉ lên hát thôi mà, mình đâu có bắt cậu phải nhảy đâu." Hường Hiểu Nguyệt giơ ly rượu trong tay lên rồi nói, "Cạn ly nào, để chúng ta cùng nói lời tạm biệt với quá khứ và say hello với tương lai thôi nào!"

Ba người nâng ly lên, uống một hơi cạn sạch.

Đây là quán bar Hường Hiểu Nguyệt thường hay đến, người của ban nhạc cũng quen với Hường Hiểu Nguyệt. Thấy cô đến cũng biết là cô sẽ lên hát, vậy nên mới gọi to rồi đưa mic cho Hường Hiểu Nguyệt đi lên sân khấu.

Hường Hiểu Nguyệt vốn đã rất xinh đẹp, lại còn có dáng người cao thon thả, hôm nay còn đặc biệt trang điểm, lúc cô đi lên sân khấu cũng tự nhiên tỏa ra ánh hào quang.

"Đúng là hồ ly tinh mà!" Vu Đông thờ dãi nói.

"Hả?" Nhậm Hân Hân hình như không nghe rõ.

"WOW~~"

"Người đẹp, hát một bài đi!!!"

Ở dưới truyền đến những tiếng hét rất to cùng với âm thanh ồn ào trong quán bar, thế nhưng đều không làm Hường Hiểu Nguyệt mất bình tĩnh. Cô nháy mắt quyến rũ rồi sau đó hát một bài tình ca bằng tiếng Anh, đốt nóng không khí của cả quán bar.

Trên tầng hai của quán bar, đột nhiên có một người đàn ông ồ lên một tiếng.

Lục Hiên nghe thấy vậy, quay đầu lại nhìn, thấy trên sân khấu có một người phụ nữ đang hát rất nhiệt tình.

"Đó là bạn của Nhậm Hân Hân phải không?" Ngải Luân hỏi.

Lục Hiên nhẹ nhàng trả lời: "Ừ."

Lúc này Hường Hiểu Nguyệt cũng đã hát xong một bài, dưới khán đài vỗ tay và âm ỉ đòi hát lần nữa.

Vu Đông cười, đẩy Nhậm Hân Hân lên. Hường Hiểu Nguyệt đứng trên sân khấu có hơi lo lắng, đưa mic cho cô rồi sau đó đi xuống khán đài, mỉm cười khích lệ.

"WOW ~~~ "

Dưới khán đài lại thấy có thêm một người đẹp nữa xuất hiện thì càng vỗ tay to hơn.

Ngải Luân và Lục Hiên ở đằng xa cũng nhìn thấy Nhậm Hân Hân, Ngải Luân nhìn bạn mình, chỉ nhú mày mà không nói gì.

Lục Hiên nhìn Nhậm Hân Hân đứng trên sân khấu, mặt rỗ thấp không biết đang nghĩ gì.

Giọng hát của Nhậm Hân Hân có sức hút một cách kỳ lạ, thế nên Vu Đông chọn giúp Nhậm Hân Hân chọn bài Scarborough Fair của Diêu Tư Đình. Lúc Nhậm Hân Hân vừa cất tiếng, giọng hát mê hoặc mà nhẹ nhàng của cô đã khiến cả quán bar đang náo nhiệt trở nên yên lặng, mọi ánh mắt dưới khán đài đều tập trung vào cô gái tóc đen mặc váy trắng đang đứng hát trên sân khấu.

Địu dàng, thuần khiết, mảnh mai, dường như tất cả những thứ tốt đẹp cô đều tập trung ở cô.

Tựa như thiên thần vô tình hạ xuống trần gian, dù có hơi lo lắng, nhưng trong ánh mắt lại ngập tràn hy vọng về những điều tốt đẹp.

Đến lúc Nhậm Hân Hân hát xong, dưới khán đài lại hét to "nữ thần" thêm một lần nữa, khiến mặt Nhậm Hân Hân đỏ bừng.

Ngải Luân lên quan sát nét mặt của bạn mình, lại thấy mặt anh ta cũng dần tái đi.

"Xem ra cô ấy cũng không tệ chút nào." Ngải Luân cười nói.

Người phụ nữ này đâu chỉ không tệ chút! Lục Hiên nhìn đám đàn ông đang ồn ào ở dưới kia, cảm thấy rất chướng mắt.

Cuối cùng là Vu Đông, cô mang một cây ghita đi lên.

Hường Hiểu Nguyệt chớp mắt, chạy lên sân khấu theo rồi vào vị trí chơi trống. Nhậm Hân Hân cũng nhanh chóng phản ứng lại, ngồi vào chỗ đàn piano đang còn để trống ở một góc sân khấu.

"Nữ thần! Nữ thần!"

"Người đẹp! Người đẹp!"

Ba người đẹp cùng nhau lên sân khấu, khiến cho bầu không khí ở dưới khán đài như đang được đốt cháy.

Dù ở quán bar có rất nhiều người đẹp, nhưng lại có rất ít người hát hay, mà dù có hát hay thì cũng sẽ rất ít người biết chơi nhạc cụ. Huống hồ ba người đẹp vừa lên mỗi người lại mang một vẻ đẹp riêng, làm sao có thể không khiến cho người khác cảm thấy phấn khích cơ chứ?

Đêm đó ba người rất vui vẻ, đặc biệt là Vu Đông. Cuộc sống trẻ tuổi điên cuồng như thế, e rằng mười năm nữa sẽ chẳng thể nào trải qua cảm giác như vậy thêm một lần nào.

Lúc ba người rời khỏi quán bar thì cũng đã ba giờ sáng.

Hương Hiểu Nguyệt và Vu Đông đều đã ngà ngà say, Nhậm Hân Hân đỡ một người một bên nhưng cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

"Cậu không phải đỡ làm gì, tụi mình sẽ không ngã đâu, người cẩn thận phải là cậu mới đúng." Vu Đông gỡ tay Nhậm Hân Hân đang dìu cô ra.

"Đúng rồi, cậu phải cẩn thận một chút, cậu đang mang thai đấy!" Hương Hiểu Nguyệt nói xong liền ợ một cái.

"Được rồi, thế để mình đi gọi xe." Nhậm Hân Hân không yên tâm khi để hai người đứng trước cửa quán bar lâu, nên muốn nhanh chóng gọi được xe.

Vì chỉ mới ba giờ sáng nên rất ít xe qua lại, Nhậm Hân Hân đứng trên đường mãi mà cũng không có chiếc xe nào chạy tới, quay lại nhìn Hiểu Nguyệt và Vu Đông đang ngồi dựa vào góc tường lại càng thấy sốt ruột hơn.

"Nhậm Hân Hân." Đột nhiên có giọng nam trầm thấp vang lên.

Nhậm Hân Hân quay đầu lại, thấy Lục Hiên mặc một bộ đồ Tây, đang nhìn cô với một vẻ mặt u ám.

Nhậm Hân Hân nghĩ đến người đàn ông đã giở trò với cô, lại còn khiến cho cô bị bố mẹ ghét bỏ nên cô cũng chẳng muốn quan tâm tới anh ta nữa, nghiêng đầu đi tiếp tục vẫy tay gọi xe.

"Tôi đang nói chuyện với cô đấy!" Lục Hiên chưa từng bị coi thường như vậy nên rất tức giận, cầm lấy tay của Nhậm Hân Hân.

"Anh buông tôi ra!" Nhậm Hân Hân giãy giụa nói.

Vu Đông và Hương Hiểu Nguyệt đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy tiếng kêu của Nhậm Hân Hân, ngẩng đầu nhìn lên lại thấy Nhậm Hân Hân đang bị một người đàn ông giữ chặt tay mãi mà không buông ra.

Hai người nhanh chóng chạy đến, một người tát, một người đá, khiến Lục Hiên ngã xuống đất một cú đau điếng.

"Đông Đông, bản lĩnh không tệ chút nào. Cậu luyện khi nào thế?" Hương Hiểu Nguyệt khen.

"Cậu cũng không thua kém gì!"

"Ha ha... Nhưng chị đây là đai đen Taekwondo mà!"

"Còn mình là quán quân vật lộn tự do nhé!" Vu Đông cũng cười.

"Hai vị nữ hiệp ai cũng đều rất giỏi, có điều mau đi nhanh thôi!" Nhậm Hân Hân thấy hai người xử Lục Hiên xong, thấy anh ta đang rất đau, sợ khi anh ta tỉnh lại lại gây phiền phức cho cả ba người nên cô định kéo hai người chạy nhanh qua đường.

"Đi cái gì mà đi!" Hương Hiểu Nguyệt vừa mắng vừa chỉ tay vào Lục Hiên đang nằm trên đất, "Tên khốn!"

"Đúng rồi, chúng ta phải báo cảnh sát để cảnh sát bắt anh ta mới được!" Vu Đông phụ họa.

"Đúng rồi, gọi 110 đi!" Hương Hiểu Nguyệt lấy điện thoại ra báo cảnh sát, Nhậm Hân Hân vội vàng chạy tới ngăn lại, vất vả lắm mới lấy được điện thoại của Hương Hiểu Nguyệt, nhưng Vu Đông ở bên kia cũng đã bấm 110 rồi.

"Đúng rồi, quán bar trên phố, ở địa chỉ số 1103 có một tên lưu manh trêu ghẹo người đẹp ngoài đường, đồng chí cảnh sát hãy nhanh chóng tới đi!" Vu Đông nói xong liền cúp điện thoại, cười nhìn Nhậm Hân Hân đầy vẻ đắc ý.

Nhậm Hân Hân thực sự rất muốn khóc.

Ngài Luân đứng một bên chứng kiến hết mọi chuyện cũng tròn tròn mắt.

Ba giờ bốn mươi phút sáng.

Đồn công an.

Nhậm Hân Hân vắt vẻo giải thích rõ mọi chuyện đã xảy ra cho cảnh sát, nhìn hai người bạn của mình đang nằm trên ghế ngủ khò khò, tự dưng lại cảm thấy rất mệt mỏi.

"Được rồi, nếu chỉ là hiểu lầm thì mọi người ký tên xong có thể về." Đồng chí cảnh sát nói.

Nhậm Hân Hân và Lục Hiền ký tên.

"Chàng trai trẻ à, dù sao thì cũng đã chia tay rồi, trên đời này vẫn còn có rất nhiều cô gái, cứ dây dưa mãi cũng không phải chuyện tốt đâu." Bác cảnh sát khuyên Lục Hiền.

Mặt Lục Hiền tái đi, nhưng cũng không biết nên nói gì.

"Cả cô gái này nữa, xinh đẹp như vậy thì không nên đi đến những quán bar vào buổi tối đâu." Rồi ông nhìn hai cô gái say mèm đang ngủ ở đằng kia, lại nói, "Cô cũng nên khuyên bạn cô đi, phụ nữ mà như vậy uống nhiều như vậy thì còn ra thể thống gì nữa!"

"Vâng." Nhậm Hân Hân ngoan ngoãn gật đầu nhận lỗi.

"Được rồi, mọi người cũng nên về đi thôi."

Lục Hiền nhìn Nhậm Hân Hân, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ thở dài bước đi.

Ngược lại Ngải Luân lại nhìn hai con ma rượu đang nằm ngủ say trên ghế rồi hỏi: "Có cần chúng tôi đưa các cô về không?"

"Không cần đâu, lát nữa bạn của Đông Đông sẽ đến đây." Nhậm Hân Hân từ chối.

"Vậy được." Ngải Luân cười rồi cũng rời đi.

Đội khoảng năm phút sau, Thiệu Nhất Phàm đi vào đồn cảnh sát, thấy Vu Đông đang nằm ngủ vung tay vung chân trên ghế thì liền cầm nín.

"Chào anh, anh có phải là bạn của Đông Đông không?" Nhậm Hân Hân hỏi.

Thiệu Nhất Phàm quay đầu lại, mắt sáng lên, là người đẹp! Anh lập tức nở một nụ cười như một quý ông hoàn hảo nói: "Xin chào, tôi là người cô vừa mới gọi ban nãy, tên là Thiệu Nhất Phàm."

"Chào anh." Nhậm Hân Hân cười gật đầu.

Thiệu Nhất Phàm phải chạy lui chạy tới suốt mới có thể đưa hai con ma rượu vào ngồi yên trong xe, vừa lái xe vừa nói chuyện với Nhậm Hân Hân đang ngồi ở ghế kế bên ghế lái: "Hóa ra là các cô đi uống rượu, Hạ Phong còn tưởng các cô đã xảy ra chuyện nữa."

"Hạ Phong? Chồng của Đông Đông à?" Nhậm Hân Hân hỏi.

"Đúng thế." Thiệu Nhất Phàm cười nói, "Tôi tan làm ở bệnh viện xong, vừa mới ngủ đã bị điện thoại của Hạ Phong đánh thức. Hạ Phong nói đến giờ Vu Đông tan làm rồi mà vẫn chưa nhắn tin cho cậu ấy, gọi điện thoại cũng không bắt máy. Cậu ấy lo Vu Đông có chuyện gì, nhưng cậu ấy lại đang ở Mỹ nên mới nhờ tôi đi xem một chút."

"Tôi gọi điện đến đài phát thanh Vu Đông làm việc, nhân viên nói hôm nay cô ấy không đi làm. Sau đó tôi đến nhà cô ấy nhưng trong nhà cũng không có ai. Đang lo lắng thì may có cô gọi điện thoại đến báo cho tôi."

Nhậm Hân Hân ngại ngùng nói: "Hôm nay bọn tôi đến quán bar chơi, chắc ở đó ồn quá nên cũng không nghe thấy gì."

"Nhưng mà sao các cô lại bị đến đồn công an vậy?" Thiệu Nhất Phàm hỏi.

"À... Chỉ là hiểu nhầm thôi." Nhậm Hân Hân ngại ngùng cười.

Đưa ba người về căn hộ của Hướng Hiểu Nguyệt xong, Thiệu Nhất Phàm mới gọi điện cho Hạ Phong.

"Tôi tìm được người rồi, cô ấy đi bar với bạn nên không nghe điện thoại của cậu được." Thiệu Nhất Phàm nói.

"Vậy thì tốt rồi." Hạ Phong liền thở phào, "Khi nào về tôi sẽ mời cậu ăn cơm."

"Mời ăn cơm là chuyện đương nhiên rồi." Thiệu Nhất Phàm cười nói, "Nhưng khi nào về cậu nhớ hỏi Vu Đông là bạn của cô ấy đã có bạn trai hay chưa nhé?"

"Cậu lại để ý đến ai rồi à?" Hạ Phong cũng hết nói nổi.

"Chúng ta có phải là anh em không vậy?"

"Tôi tắt máy trước đây!" Hạ Phong cúp điện thoại.

"Đúng là qua cầu rút ván!" Thiệu Nhất Phàm buồn bực nói.

Hôm sau, khi Vu Đông tỉnh dậy, mở điện thoại lên thấy trên màn hình có mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của Hạ Phong gọi, có hơi giật mình rồi tỉnh ngủ hẳn.

Cô cầm điện thoại lên, ra ngoài ban công gọi điện.

"A lô?" Hạ Phong cười nói, "Tỉnh rồi à?"

"Anh... Em... Hôm qua em ra ngoài uống rượu với bạn nên quên chưa nhắn tin cho anh, em xin lỗi." Vu Đông có hơi khó chịu.

"Không sao, sau này đừng uống nhiều như vậy là được rồi." Ở đầu dây bên kia có hơi ồn ào, hình như là có người đang gọi Hạ Phong, Hạ Phong trả lời rồi quay lại nói với Vu Đông, "Tôi phải đi làm việc rồi. Sau khi say thì nhớ uống nước mật ong để bớt đau đầu nhé."

Vu Đông tắt điện thoại, tựa vào lan can, nở nụ cười còn trong hơn bầu trời ngoài kia.

Hình như từ lúc quen anh đến giờ, em càng ngày càng cười nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Mái Nhà Đầy Hoa

Khi chiếc lá ngô đồng đầu tiên bị gió thu thổi bay đi thì cũng là lúc mùa hè nóng bức lặng lẽ rời đi.

Chiếc váy xinh đẹp biến thành áo khoác, giày xăng đan biến thành ủng.

Từ lúc phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt nhận được hợp đồng lồng tiếng cho phim điện ảnh của đạo diễn Steven Spielberg thì cũng có chút tiếng tăm trong nước. Lại thêm việc Hường Hiểu Nguyệt có quan hệ rộng rãi nên mới được hầu hết các giảng viên giỏi trong trường lồng tiếng giúp.

Vì vậy đến lúc phim điện ảnh được chiếu thì phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt ở Hollywood cũng có chút ít danh tiếng. Ít nhất thì đạo diễn Steven Spielberg đã tỏ vẻ là bộ phim tiếp theo của ông ta cũng sẽ nhờ phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt lồng tiếng giúp.

"Vu Đông, cậu đến nơi chưa?" Hường Hiểu Nguyệt vừa lái xe vừa gọi điện với Vu Đông.

"Tối rồi. Cậu làm gì mà gấp thế!" Vu Đông dầm đôi giày cao gót ngang đầu nhìn lên một tòa nhà quen thuộc.

"Chừng nào cậu mới thi lấy bằng lái thế?" Hường Hiểu Nguyệt oán giận nói, "Cậu nghĩ thử xem cậu đi ký hợp đồng mà còn di chuyển bằng tàu điện ngầm thì có mất mặt hay không hả!"

"Tớ lấy được bằng lái xong cậu cho tớ một chiếc xe?" Vu Đông tròn trắng mắt.

"Xe chồng cậu không phải đang nằm trong gara hứng bụi sao?" Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

"Được rồi, thang máy đến. Tớ cúp máy." Trước khi cúp điện thoại thì Vu Đông nói thêm, "Lúc lái xe thì ít nói chuyện điện thoại nhé!"

"Tầng mấy?" Bỗng nhiên có một giọng nam vang lên.

"Tầng hai mươi. Cảm ơn." Vu Đông ngẩng đầu nói lời cảm ơn thì phát hiện ra là người quen, vì vậy kinh ngạc nói: "Là anh?"

Ellen nhướn mày cười nói: "Cô còn nhớ rõ tôi?"

"Bạn của tra nam!, cái nhân rõ ràng như vậy thì rất khó quên đó!" Vu Đông cười ha hả nói.

"A..." Ellen cũng không cãi lại, hần nhìn thoáng qua xấp tài liệu trên tay Vu Đông thì hỏi: "Đến đây nói chuyện hợp đồng?"

"Ừ!" Vu Đông lãnh đạm gật đầu.

"Công ty giải trí OM?"

Từ tầng mười tám đến tầng hai mươi đều là của công ty giải trí OM nên hỏi câu như vậy thật là vô nghĩa. Vu Đông nói móc ở trong lòng nhưng bên ngoài thì vẫn gật đầu.

“Tôi là tổng giám đốc của công ty giải trí OM.” Ellen đột nhiên nói.

Lúc này Vu Đông mới có vẻ kinh ngạc, cô nhìn người đàn ông đang cười một cách cao thâm khó đoán này rồi suy nghĩ. Trước khi trọng sinh cô đã làm việc ở tòa nhà này được năm năm, cũng đã gặp qua tổng giám đốc của OM nhưng hình như không phải người này mà?

Vu Đông 'à' một tiếng rồi quay đầu.

“Cô không nhận cơ hội này lần la làm quen sao?” Ellen kinh ngạc nói.

Vu Đông cũng không thêm quay đầu lại nói: “Không cần, tôi không phải nói chuyện hợp tác với OM!”

Đúng lúc này thang máy cũng đã đến nơi, Vu Đông không thêm chào hỏi gì trực tiếp đi ra khỏi thang máy. Ellen lần đầu tiên thấy một cô gái cá tính như thế này, hần cười lắc lắc đầu rồi đóng thang máy lại, đi tầng hai mươi hai.

Ở tầng hai mươi, Vu Đông thuận lợi tìm được đạo diễn Mã nói chuyện hợp đồng. Bởi vì đã trao đổi hết trong điện thoại nên lúc hai người gặp mặt chỉ đơn giản nói chuyện vài câu xong thì ký hợp đồng luôn.

Vu Đông thấy thời gian vẫn còn sớm nên đi thang máy lên tầng cao nhất.

Đây là một tòa tháp đôi được kết nối với nhau bởi tầng mái ở phía trên cùng, hai bên hành lang làm bằng thủy tinh trong suốt, đứng ở trên đó có góc nhìn rất đẹp.

Trước khi trọng sinh thì Vu Đông rất thích đứng trên hành lang ngắm phong cảnh rồi uống cà phê ở tiệm cà phê trên tầng cao nhất.

Nhưng bây giờ thì tầng cao nhất vẫn chưa phải là tiệm cà phê mà lại là một công ty quảng cáo. Vu Đông đi vào con đường an toàn rồi quen thuộc đi đến sân thượng.

Vu Đông nhìn trên sân thượng chỉ có xi măng thì không thích ứng được mà nhũn mảy. Bởi vì năm năm sau ở đây mọc đầy cây xanh, cũng không biết là chủ tòa nhà khi nào trồng nhưng sân thượng lúc đó so với bây giờ thì đẹp hơn nhiều.

Toàn bộ mái nhà đều được thủy tinh che lại, bốn phía đều trồng hoa, xung quanh còn có các bộ bàn ghế cho mọi người nghỉ ngơi. Đặc biệt là ở phía nam có một góc sân khoảng một mét vuông, Vu Đông thích nhất là ngồi trên đó nhìn xuống.

Vu Đông lần theo trí nhớ mà bước đến nơi đó, cô hơi ngoài ý muốn khi phát hiện có một người đang ở đó, chính xác là một thiếu niên, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi.

Thiếu niên dường như cảm giác có người đang đến gần nên nhẹ nhàng quay đầu nhìn rồi cười với Vu Đông.

Không biết vì sao nhưng trong lòng Vu Đông có chút lo lắng, chắc có lẽ là bởi vì nụ cười của thiếu niên ấy quá mức tốt đẹp làm cho người ta có cảm giác không được chân thật cho lắm.

“Chị? Chị muốn ở đây bao lâu thế?” Có lẽ là bởi vì Vu Đông ngăn người quá lâu nên thiếu niên nhìn không được mà mở miệng hỏi.

“Tại sao lại hỏi vậy?” Vu Đông hỏi.

“Bởi vì lát nữa em phải làm một chuyện, mà làm chuyện đó thì sẽ dọa người khác nên em định làm sau khi chị đi.” Lúc thiếu niên nói chuyện thì cũng không quay đầu lại.

“Nhưng chị muốn ở đây hơi lâu đó!” Vu Đông hơi phiền não nói.

“Tại sao?” Thiếu niên hỏi.

“Bởi vì em chiếm vị trí của chị?” Vu Đông nói.

Thiếu niên sững sốt rồi nghi hoặc quay đầu lại: “Chị cũng muốn nhảy lầu hả?”

Vu Đông chớp mắt cười: “Chị không có nhảy lầu. Chị chỉ muốn ngồi ở chỗ đó ngắm cảnh thôi!”

“Vậy ngày mai chị lại đến nhé!” Thiếu niên quay đầu đi.

“Vậy không được đâu!” Vu Đông lắc đầu nói.

“Trễ một ngày cũng không được sao?” “Không được. Đợi đến lúc em nhảy lầu thì phong cảnh nơi đây đã không được như vậy nữa.” Vu Đông ưu sầu nói.

Thiếu niên hơi giật mình hỏi: “Thì ra em tìm một chỗ để nhảy lầu cũng sẽ hủy hoại phong cảnh nơi đó sao?”

“Đúng vậy!” Vu Đông bước qua rào chắn cao nửa mét, đứng ở trên mái nhà nhô ra. Bởi vì không còn rào chắn nên Vu Đông không dám đi tiếp nữa, cô dựa lưng vào rào chắn rồi ra vẻ bình tĩnh nói: “Vậy nên chờ chị xem xong phong cảnh thì em lại nhảy nhé!”

“Chị không khuyên em à?” Thiếu niên giật mình nói.

Vu Đông ra vẻ khó hiểu nói: “Khuyên em điều gì?”

“Khuyên em không nên nhảy lầu đó.” Thiếu niên nói.

“Không được.” Vu Đông lắc đầu nói, “Em đã đồng ý cho chị ngắm phong cảnh rồi, nên chị không thể đòi hỏi em điều gì nữa.”

“Chị rất có cá tính đó!” Thiếu niên bỗng nhiên cười nói.

Vu Đông cũng cười theo, cô nhìn xuống dưới nhưng phảng phất mái nhà không có hoa thì phong cảnh ở đây cũng chẳng đẹp để gì.

Vu Đông nhìn xung quanh thì bỗng nhiên phát hiện có một quyển kịch bản ở trong góc nên hiếu kì hỏi: “Kịch bản của em?”

Thiếu niên nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

“Chị nhìn được không?” Vu Đông hỏi. Thiếu niên lại ‘ừ’ một tiếng.

Vu Đông tò mò lật lật, nhìn nhìn, Vu Đông dần dần nhũn mảy. Tất cả đều là áp lực và máu me khiến người xem vô cùng khó chịu.

“Rất kinh dị đúng không?” Một lát sau thiếu niên hỏi.

“Lúc sau thì sao?” Vu Đông bỗng nhiên đặt câu hỏi, “Sau khi Tiểu Miêu bị sát thủ biến thái theo dõi thì sao?”

Thiếu niên có vẻ không thể tin được nên sững sờ quay đầu lại hỏi: “Chị còn muốn biết chuyện xảy ra tiếp theo sao?”

“Đương nhiên! Một câu chuyện xuất sắc như thế này, chỉ hơi kinh dị thôi.” Vu Đông mang vẻ mặt hiếu học.

“Em cũng không biết!” Thiếu niên lắc đầu một cách cô đơn, “Câu chuyện này đều là chuyện em thấy trong mơ. Muốn biết khúc sau như thế nào thì phải đợi đến tối nay em đi ngủ mới được.”

“Vậy em nhảy lầu thì chị không biết được câu chuyện lúc sau rồi.” Vu Đông tiếc nuối nói.

“Chị không cảm thấy em không được bình thường à?” Thiếu niên hỏi.

Vu Đông nghi hoặc khó hiểu.

“Từ lúc em tám tuổi thì em đã mơ được những chuyện biến thái máu me như thế này rồi. Từ nhỏ em đã phải đi gặp bác sĩ tâm lý.” Thiếu niên nhìn những người đi đường ở phía dưới rồi nói, “Có một lần em nghe trộm được bác sĩ tâm lý nói chuyện với ba mẹ em. Bác sĩ nói nếu em cứ tiếp tục bị như vậy thì thế nào cũng sẽ trở thành một tên sát nhân biến thái và kiến nghị ba mẹ đưa em vào bệnh viện tâm thần.”

“Lúc đầu thì ba mẹ em đương nhiên là không đồng ý, nhưng gần đây thì họ đã liên hệ các viện điều dưỡng ở Mỹ rồi.” Thiếu niên cười nói, “Bởi vì có em trai nên họ không cần em nữa phải không.” Sáng nay em ra ngoài cửa thì gặp em trai, em ấy muốn em ôm một cái. Mẹ em thấy được thì ánh mắt trở nên rất khủng bố, giống như ánh mắt người bị hại em gặp trong mơ vậy.” Thiếu niên cười cười xong lại nói, “Em hơi vui về đó, bởi vì em cảm thấy giấc mơ của mình là thật.”

“Vậy tại sao em lại viết những gì em thấy trong mơ thành kịch bản rồi mang đến đây?” Vu Đông lẳng lặng nghe xong, im lặng thật lâu rồi hỏi.

Thiếu niên im lặng.

“Bởi vì em không muốn những thứ xảy ra trong mơ biến thành sự thật.” Vu Đông khẳng định nói, “Em hy vọng có thể có ai đó nói với em 'đây chỉ là một câu chuyện thôi.'”

Thiếu niên nhìn Vu Đông nhưng vẫn không nói gì. Nhưng Vu Đông biết cô đã nói đúng.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Hai người đồng thời quay đầu lại nhìn thì thấy Ellen mặc đồ tây mang giày da đang nhũn mảy nhìn họ.

Văn phòng của Ellen trùng hợp đối diện cái sân này. Lúc đầu Ellen thấy thiếu niên này thì hẳn đang định gọi bảo vệ tòa nhà nhưng Vu Đông xuất hiện rồi nói chuyện với thiếu niên thật lâu, thiếu niên vẫn không nhảy lầu. Nhưng cuối cùng thì Ellen cũng không yên tâm nên hẳn đành phải tự mình lại xem.

“Ellen?” Ánh mắt của Vu Đông sáng lên, “Anh là tổng giám đốc của OM phải không?”

Ellen nghi hoặc nhìn Vu Đông một cái.

Vu Đông đưa lưng về phía thiếu niên đưa kịch bản cho Ellen, vừa đưa vừa làm mặt quỷ rồi nói: “Công ty của anh gần đây đang muốn quay phim điện ảnh đúng không? Anh xem thử kịch bản này được không?”

Công ty của tôi muốn quay phim điện ảnh lúc nào hả? Cộng thêm nếu tôi muốn quay thì có rất nhiều kịch bản, còn cần cô đề cử sao?

Tuy mang suy nghĩ như vậy ở trong lòng nhưng Ellen vẫn nhận kịch bản.

Thoáng đọc một lát thì Ellen liền nhú mày, hần ngẩng đầu nhìn Vu Đông thì thấy Vu Đông đang liếc mắt ra hiệu cho mình. Ellen bình tĩnh nói: “Cũng được lắm. Nhưng tôi phải đưa cho đạo diễn nhìn rồi mới quyết định được.”

Vu Đông vui sướng quay người nói với thiếu niên: “Em nghe đánh giá của đạo diễn xong rồi mới nhảy lầu được không?”

Ellen nghe xong lời nói của Vu Đông thì thiếu chút nữa là dang luôn hai đầu gối cho cô.

Thiếu niên trầm tư một hồi rồi nói: “Cũng được. Dù sao chuyện nhảy lầu cũng không cần gấp lắm, vừa lúc tối nay ngủ mơ xong em sẽ nói cho chị chuyện xảy ra tiếp theo.”

“Vậy chúng ta kết bạn trên QQ* nhé. Sau đó em viết xong chuyện xảy ra tiếp theo thì gửi cho chị xem?”

(*QQ: phần mềm nhắn tin nhanh bên TQ)

“Được.” Thiếu niên đứng lên cười nói.

Sau khi tiễn thiếu niên ấy đi thì Ellen cầm kịch bản nói: “Đây là con nhà ai thế? Nhanh chóng liên hệ với ba mẹ em ấy đi.”

“Ba mẹ em ấy muốn đưa em ấy vào bệnh viện tâm thần.” Vu Đông vô lực nói.

“Cậu nhóc này có vấn đề.” Ellen nhú mày nhìn kịch bản hần đang cầm, tất cả đều là máu me và bạo lực, người bình thường không thể viết ra được thứ như vậy.

“Em ấy nếu có vấn đề thật thì sẽ không đi nhảy lầu mà nên đi giết người mới đúng đó. Dù sao thì phương pháp có rất nhiều.” Vu Đông vừa nói vừa chỉ vào kịch bản.

“Vậy ý của cô là?”

“Nói thật đi, trừ bỏ máu me và bạo lực quá mức thì đây là một câu chuyện rất có logic.” Vu Đông nói, “Nếu tìm được một người biên kịch giỏi thì hẳn là có thể viết thành một bộ phim hay. Nước mình dù sao cũng không có bộ phim lớn nào với thể loại khủng bố mà được nổi tiếng cả.”

“Vậy tại sao tôi muốn làm nó?” Ellen nghi ngờ nói.

“Dù sao thì tôi mới cứu em ấy.” Vu Đông không sao cả nói, “Nếu lần sau em ấy còn đến đây nhảy lầu thì cũng không liên quan gì đến tôi nữa.”

Chẳng lẽ liên quan đến tôi? Ellen há hốc mồm.

Vu Đông nhún vai một cái rồi tiêu sái bỏ đi.

Hai ngày sau Vu Đông nhận được một tin nhắn trong hòm thư của QQ. Vu Đông mở ra nhìn thử thì thấy là câu chuyện tiếp theo, Tiểu Miêu đã chết trong tay của sát thủ biến thái.

Vu Đông gửi tin nhắn cho thiếu niên nhưng thiếu niên cũng không trả lời lại.

Vu Đông chú ý tin tức xã hội trong vòng mấy ngày liền thì thấy không có tin tức nhảy lầu.

Vu Đông cảm thấy không yên tâm lắm nên đem chuyện này viết cho Hạ Phong, hy vọng hẳn có thể tìm bác sĩ tâm lý hỏi thăm thử.

Vì vậy hôm sau Hạ Phong gọi điện thoại video đến.

“Hôm qua tôi đã hỏi thử bác sĩ ở đây.” Hạ Phong nói, “Họ nói thiếu niên này muốn tự sát nên chứng tỏ bản tính rất thiện lương. Nhưng loại bệnh này rất khó trị, yêu cầu điều dưỡng một thời gian dài nên phương pháp giải quyết tốt nhất là đưa thiếu niên vào bệnh viện tâm thần.”

Vu Đông nghe xong thì thấy thất vọng.

“Em có thể liên hệ được em ấy không?”

Vu Đông lắc đầu.

Hạ Phong thấy Vu Đông khổ sở nên an ủi nói: “Con người muốn chết thì ngay cả Thượng Đế cũng không giúp được. Em đã giúp được thiếu niên đó rồi.”

“Hôm đó em đã làm rất tốt rồi. Cho dù tương lai như thế nào thì em đã cứu em ấy được một lần.”

Vu Đông không có nói cho Hạ Phong một việc. Trong kịch bản chưa hoàn thành đó có miêu tả một cảnh tượng. Tiểu Miêu bị sát thủ biến thái theo dõi có một hoa viên bí mật, đó là một mái nhà tràn đầy hoa tươi.

Vu Đông đọc đến đó thì chỉ nghĩ, trước khi trọng sinh, nơi mà cô đến mỗi khi cô đơn, uể oải, nơi luôn mang đến cho cô vô số ấm áp, có lẽ là do sinh mệnh của thiếu niên này ban tặng.

Một người có trái tim trong sáng như vậy thì không nên rơi vào địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sơn Môi

New York!

Cửa hàng bách hóa!

Hạ Phong đứng ở quầy đồ trang điểm mua sơn môi cho Vu Đông, người bán hàng đề cử rất nhiều loại màu sắc nhưng Hạ Phong không biết nên chọn cái nào hết. Hắn nghĩ nghĩ rồi gọi điện thoại cho Vu Đông.

Vu Đông đang ở trên xe buýt chuẩn bị đến chỗ làm thì nhận được điện thoại nên kinh ngạc: "Hạ Phong?"

"Tôi đang đi mua sơn môi cho em nhưng ở đây có rất nhiều màu. Bình thường em dùng màu gì?" Hạ Phong hỏi.

Sơn môi? Vu Đông sững sốt một lát rồi hỏi: "Sơn môi gì?"

"Thứ năm mươi lăm trong danh sách em đưa." Hạ Phong nói.

"À!" Lúc này Vu Đông mới hiểu ra, nhưng sau đó cô lại không tin được mà hỏi: "Anh sẽ không thật sự... mỗi ngày mua một món cho em chứ?"

"Không, tôi dự định mua một lần cho em thôi." Hạ Phong nói, "Mỗi ngày mua một miếng tôi sợ người bán hàng sẽ mắng tôi."

"Ha ha!" Vu Đông nhin không được cười, "Anh mua đủ hết các món trong danh sách rồi à?"

"Mua được một nửa rồi."

"Anh rất nghe lời đó nha!" Vu Đông nhướn mày nói.

"Em bảo tôi mua mà?" Hạ Phong nghe giọng điệu của Vu Đông thì hoài nghi nói, "Em tùy ý viết chộc tôi đó hả?"

Nếu thật là vậy thì cũng giải thích được lý do tại sao danh sách các món đồ cần mua đều không ghi rõ ràng nhãn hiệu, giá tiền, màu sắc, chỉ ghi đẹp là được.

"Đương nhiên là không rồi." Vu Đông chột dạ nói sang chuyện khác ngay, "Anh đang ở quầy nào?"

Hạ Phong nhìn thoáng qua nhãn hiệu rồi nói: "Chanel!"

"Có màu gì?"

Hạ Phong cầm lấy những màu sắc mà người bán hàng đề cử rồi nói: "Người bán nói một năm nay là màu số 1, số 2, số 11,..."

Vu Đông chớp mắt hỏi: "Hôm nay ngày mấy?"

"Hà?" Hạ Phong ngờ ngác nói, "Ngày 6 tháng 11."

"Vậy chọn màu số 6 và số 11 đi." Vu Đông không chút nghĩ ngợi nói.

"Được rồi." Hạ Phong chọn hai màu này rồi bảo người bán hàng gói lại.

"Anh không hỏi em tại sao chọn hai màu này à?" Vu Đông hỏi.

Hạ Phong đang trả tiền nên không để ý trả lời: "Tại sao?"

"Bởi vì hôm nay là ngày 6 tháng 11."

"Hôm nay là ngày 6 tháng 11 thì sao?" Hạ Phong buồn bực hỏi.

"Ngu ngốc!" Vu Đông nhin không được mắt.

Hạ Phong bị Vu Đông mắng thì ngơ ngác, hần đang định hỏi lại thì Vu Đông đã cúp máy.

Lúc này người bán hàng đã gói xong cho Hạ Phong, Hạ Phong nhận lấy đang định rời khỏi.

"Hạ Phong!" An An không nghĩ đến sẽ gặp Hạ Phong ở trung tâm thương mại nên vẻ mặt tươi tắn hiện ra rõ ràng.

Hạ Phong thấy An An và một cô gái người châu Á đang bước đến.

Hạ Phong dừng chân lại đợi hai người đi đến, gật đầu một cái rồi nói: "Trùng hợp thế!"

"Đúng vậy, anh cũng đi dạo ở đây sao?" An An vừa nói vừa nhìn thoáng qua cái túi Hạ Phong đang cầm.

"Anh là Hạ Phong? Bạn trai của An An?" Cô gái đứng bên cạnh An An cười hỏi.

Hạ Phong nhú mày nhưng cũng không phủ nhận, vì nếu làm vậy sẽ làm mất mặt An An.

"Hạ Phong, đây là bạn học của em, CC. Cô ấy là người Hồng Kông." An An ngượng ngừng giới thiệu.

"Xin chào!" Hạ Phong lễ phép nói, "Tiếng phổ thông của cô rất tốt đó, không hề có giọng Hồng Kông."

"Lúc còn nhỏ tôi có sống ở Đại Lục một thời gian nên tiếng phổ thông không tệ." CC nhìn cái túi trong tay Hạ Phong thì cười nói, "Đây là quà cho An An sao?"

CC lại quay sang nói với An An: "May mắn là gặp nhau, nếu không thì sẽ mua trùng rồi."

Thì ra hai người cũng đi mua son môi Chanel.

An An vừa vui vẻ vừa ngượng ngừng nhận túi từ tay Hạ Phong. Cô nàng mở ra vừa thấy thì kinh ngạc nói: "Màu số 6 và số 11?"

"Số 11 không tệ nhưng số 6 không hợp với cậu đâu." CC vừa nói xong thì vẻ mặt hiểu ra nói, "Tớ hiểu rồi. Hôm nay đúng lúc là ngày 6 tháng 11 nên bạn trai cậu muốn mỗi lần cậu son môi đều nhớ đến ngày này."

An An ngượng ngừng khẽ đẩy CC một cái rồi liếc mắt đưa tình nhìn về phía Hạ Phong: "Thì ra anh vẫn còn nhớ em thích son môi nhãn hiệu này."

Hạ Phong nháy mắt một cái, thì ra lý do mà hần vào cửa hàng bách hóa xong liền cảm thấy quầy đồ trang điểm này quen thuộc là do lúc trước hần đã cùng An An đi mua vài lần.

"Ôi trời, thật là sáng đó!" CC mang biểu cảm khoa trương nói, "Tớ cứ cảm thấy lạ là vì sao hôm nay mình sáng thế. Thì ra là do tớ không cẩn thận làm bóng đèn đó."

"CC!" An An nửa giận nửa không hồn dỗi nói.

Nếu cái son môi này đã bị An An cầm đi thì Hạ Phong cũng không tiện mở miệng đòi lại nên hần tìm đại một cái có để rồi khỏi đây: "Hai người đi dạo đi. Tôi còn phải về bệnh viện nữa."

"Được rồi."

Hạ Phong ra khỏi cửa hàng bách hóa, đứng ở ngã tư đường suy nghĩ một lát. Cuối cùng hần đi vào một cửa hàng bách hóa đối diện, đổi một quầy đồ trang điểm khác rồi hỏi người bán hàng: "There is a girl, asians, the skin is very white, about twenty-two years old, what color would suit her?"

(Đó là một cô gái, người châu Á, da cô ấy rất trắng, khoảng tầm hai mươi hai tuổi, màu son nào sẽ hợp với cô ấy?)

Hạ Phong cầm túi son môi mới mua đi ra khỏi cửa hàng bách hóa, soạn một tin nhắn rồi gửi cho Vu Đông.

Sau đó hần lại soạn một tin nhắn khác gửi cho An An.

An An đang lựa quần áo thì nghe được tiếng di động vang thì lấy ra nhìn, thấy tin nhắn là của Hạ Phong thì cô nàng cong cong khóe miệng. Nhưng vừa mới cong lên được một nửa thì đã bị nội dung trong tin nhắn đè xuống.

"Son môi không phải là cố ý mua cho em. Nhưng vẫn tặng cho em vậy.""Sao vậy?" CC thấy sắc mặt của An An không đúng lắm thì lo lắng hỏi.

"Không có gì!" An An cắt di động vào, làm bộ không có việc gì nói.

@@@

Thượng Hải*, đài phát thanh.

(*Lúc trước mình đề là Thân thành nhưng sau khi hỏi bác GG thì mình mới biết nó là Thượng Hải. Vậy nên mình sẽ sửa lại là Thượng Hải từ đầu truyện luôn nhé! Xin lỗi các bạn vì sai sót này!)

"Tiết mục "Đêm khuya mị ảnh" đã đến giờ kết thúc. Hẹn gặp lại vào ngày mai nhé!" Vu Đông hoàn thành xong hai giờ phát sóng trực tiếp thì mệt mỏi xoa cổ.

"Hiện tại có nhiều cuộc gọi đến hơn rồi đó." Vũ ca rời khỏi phòng bật điện thoại.

"Đúng vậy, còn có nhiều vấn đề kỳ quái nữa." Vu Đông lắc đầu cảm thán.

"Kỳ quái?" Vũ ca cười nói, "Tin nhắn đều nói là em trả lời càng kỳ quái hơn đó."

"Có sao?" Vu Đông kiên quyết không thừa nhận.

"Có!" Vũ ca gật đầu khẳng định.

Vu Đông chu chu mỏ, bắt đầu cố tỏ ra dễ thương.

Vũ ca lắc đầu nói: "Đúng rồi, còn có một việc. Từ lúc anh chàng đẹp trai nước Pháp gửi thư đến xong nhét thêm một trăm đồng tiền thì bây giờ đài phát thanh mỗi lần nhận được thư của thánh giả "Đêm khuya mị ảnh" đều thấy có thêm một trăm đồng tiền."

"Theo thống kê thì cứ hai mươi lá thư sẽ có một lá có tiền trong đấy!" Vũ ca nhắc nhở, "Tuy tiền đó em đều quyên góp hết nhưng đài phát thanh đã chú ý đến rồi. Họ bảo chuyện này sẽ gây ảnh hưởng không tốt đó."

"Cũng phải!" Vu Đông nhàu mày nói, "Ngày mai lúc phát sóng trực tiếp em sẽ nói với thánh giả."

"Ngày mai giám đốc Vương mở đại hội đừng không? Em cũng nên báo với giám đốc một tiếng." Vũ ca nhắc nhở.

"Được." Vu Đông thấy thời gian đã trễ nên lấy túi xách rồi nói: "Vũ ca, em về trước nhé!"

Vu Đông về nhà, theo thói quen đăng nhập vào QQ. Cô đang định gửi tin nhắn báo cho Hạ Phong là mình đã về đến nhà thì đã thấy Hạ Phong đã gửi đến một tin nhắn trước đó.

Xem thời gian gửi thì chắc là vào lúc cô mới bắt đầu phát sóng trực tiếp.

"Tôi mua loại sơn khác, người bán nói loại này sẽ đẹp hơn."

Tuy hơi khó hiểu tại sao Hạ Phong lại đổi một loại sơn khác nhưng Vu Đông cũng không truy vấn mà trả lời: "Màu gì cũng không sao, chỉ cần là thứ anh mua là được."

"Về nhà rồi sao?" Phía bên kia nhanh chóng trả lời.

"Em vừa về đến nhà."

"Vậy thì ngủ sớm đi."

"Được!"

Dù là những tin nhắn lặp đi lặp lại nhưng nó lại trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của Vu Đông.

Hạ Phong nhìn chằm chằm tin nhắn đầu tiên mà Vu Đông phát cho hắn, thật lâu vẫn chẳng thể lấy lại được sự bình tĩnh.

Lúc này di động bỗng nhiên vang lên.

Hạ Phong nhìn thoáng qua rồi nhận cuộc gọi.

"Hạ Phong, tin nhắn cậu gửi cho tớ là có ý gì hả?" Thiệu Nhất Phàm mới vội vã cả một ngày xong, mới được nghỉ ngơi rồi lên mạng một lát thì đã thấy

nhệm vụ Hạ Phong phát cho mình thì lập tức hết vui: "Đồ cậu gửi về cũng không phải cho tớ, tại sao tớ phải đi lấy hả?"

"Vu Đông không có bằng lái."

"Không bằng lái thì cũng có thể gọi xe mà?" Thiệu Nhất Phàm nói, "Cậu mua cho cô ấy một đồng đồ rồi gửi về. Xong lại bị hải quan chặn lại rồi lại bắt tớ đi lấy. Tớ bận cứu người đó anh bạn."

"Cậu không muốn quen bạn của Vu Đông?" Hạ Phong hỏi.

"..." Thiệu Nhất Phàm sùng sốt, "Cậu đồng ý giới thiệu cho tớ?"

"Chuyện này chờ tớ về nước hẳn nói. Nhưng trước đó cậu phải có hình tượng tốt trước mặt Vu Đông đã." Hạ Phong cười nói.

"Từ lần trước thì tớ đã phát hiện, thái độ của cậu đối với Vu Đông không được bình thường cho lắm." Thiệu Nhất Phàm đột nhiên nói.

"Cậu xác định muốn dùng cước gọi quốc tế nói chuyện này với tớ sao?"

"Dựa vào! Tớ xem chút thì quên mất." Thiệu Nhất Phàm quát, "Mai tớ sẽ giúp cậu lấy đồ nhưng tiền thuê thì cậu nhớ chuyển khoản cho tớ."

"Keo kiệt thế!"

"Tớ đã không lấy phí dịch vụ rồi!" Thiệu Nhất Phàm oán giận nói, hẳn đang định cúp điện thoại thì thấy msx xuất hiện tin nhắn liền hỏi: "Cậu gặp phải An An?"

"Sao vậy?" Hạ Phong chú ý đến sự thay đổi giọng điệu của Thiệu Nhất Phàm.

"An An đang gửi tin nhắn cho tớ, hỏi về cậu." Thiệu Nhất Phàm nhìn tin nhắn rồi nói, "Cô ấy hỏi lần này hình như cậu giận thật rồi. Gặp cậu hai lần mà lần nào cậu cũng không để ý đến, còn gạt cô ấy nói bản thân đã kết hôn, bảo tớ giúp hai cậu làm hòa."

"Cậu đừng xen vào." Hạ Phong nhú mày.

"Ai xen vào?" Thiệu Nhất Phàm nói, "Nhưng chuyện này dù sao cũng phải giải quyết rõ ràng đi."

Hạ Phong nhớ lại hai lần gặp An An thì hơi do dự rồi nói: "Cậu trực tiếp nói với cô ấy là tớ đã kết hôn."

"Chuyện này sao tớ có thể nói chứ." Thiệu Nhất Phàm từ chối.

"Cậu cứ nói chuyện tớ kết hôn là thật, giấy kết hôn cậu cũng đã nhìn thấy."

"Tuyệt tình như vậy sao!" Thiệu Nhất Phàm kinh ngạc nói.

"Chuyện này vẫn nên làm rõ ràng thì tốt hơn!"

"Cậu nghĩ kĩ chưa, không quay đầu lại được nữa đâu." Thiệu Nhất Phàm hỏi, "Cậu và Vu Đông mới biết nhau được một tháng thì cậu qua Mỹ nhưng cậu và An An lại ở bên nhau lâu lắm rồi."

"Mặc kệ về sau có hối hận hay không nhưng bây giờ tớ không muốn cho mình để lại một đường lui. Làm như vậy thì không công bằng đối với bất kì ai."

"Đã thời đại nào rồi mà cậu vẫn còn bảo thủ như thế!" Thiệu Nhất Phàm chán nản nói.

"Nhất Phàm, cho dù là hôn nhân hay tình yêu thì theo ý tớ chỉ là 1 với 1 thôi." Hạ Phong nói.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Anh Ấy Là Người Của Tớ

Trước khi trùng sinh Vu Đông có xem qua một bộ phim Nhật tên là "Quán ăn đêm".

Trong một tiệm cơm nhỏ chỉ bán vào buổi tối thì mỗi ngày đều có một người kể chuyện của mình cho chủ tiệm và những vị khách khác nghe. Bởi vì người đó biết đến sáng mai thì bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Xe buýt cũng giống vậy, cả xe đều là người lạ, không ai sẽ để ý bạn vui hay buồn. Cho dù bạn có khóc xấu đến mức nào thì cũng chỉ có thể trở thành

một câu chuyện phiếm thú vị của người khác mà thôi.

Bạn có thể gỡ bỏ chiếc mặt nạ của mình ra mà khóc rống, không cần lo lắng một ngày nào đó sẽ có ai nhắc đến chuyện này.

"Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Chúng ta đã yêu nhau tám năm, từ lúc em hai mươi ba tuổi đến bây giờ ba mươi mốt tuổi. Bây giờ anh lại nói muốn chia tay với em?" Một cô gái cầm di động đằng sau Vu Đông đang khóc.

Vu Đông nhìn vào cửa kính thì thấy cô gái khóc đến ướt cả mặt.

"Anh khiến em nói với mẹ em thế nào hả? Bây giờ mong ước duy nhất của mẹ em là thấy em kết hôn!" Cô gái đau lòng quát, "Đi tìm người khác? Em đi tìm ai bây giờ hả? Em đã hơn ba mươi tuổi rồi còn tìm ai được nữa? Ai sẽ muốn một cô gái tuổi này chứ?"

"Ba năm trước em đã nói với anh là kết hôn đi, nhưng anh đã nói gì! Anh nói anh sẽ lấy em nhưng lúc này không thích hợp. Bây giờ anh lại nói không muốn lấy em. Nếu anh không muốn lấy em vì sao lúc đó không nói thẳng đi, anh lấy mất thanh xuân của em giờ lại bỏ rơi em sao?"

"Miễn cưỡng ở bên nhau sẽ không hạnh phúc? Vậy tại sao bao nhiêu năm chúng ta yêu nhau anh vẫn miễn cưỡng bản thân mình hả?"

"Bây giờ cho dù anh không yêu em nữa thì anh vẫn phải lấy em hiểu không. Bao nhiêu năm như vậy anh cần thiết phải bồi thường cho em..."

Vu Đông nhìn qua cửa kính thì thấy là cái cửa đài phát thanh đầy quen thuộc, cô xuống xe.

Khi xe buýt chạy đi thì Vu Đông vẫn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô gái ấy qua cửa kính xe.

"Xin chào mọi người, đây là đài phát thanh fm9666, hiện tại là tiết mục "Đêm khuya mị ảnh", tôi là dj Ngư Đông." Vu Đông mang lên tai nghe rồi nói, "Hôm nay trước khi phát sóng trực tiếp thì Ngư Đông muốn gửi đến một người bài hát này. Gửi đến một cô gái mới vừa bị tổn thương."

"Lúc tôi ngồi xe buýt đến đài phát thanh thì có một cô gái vừa mới chia tay với bạn trai. Họ đã quen nhau được tám năm, từ lúc cô gái hai mươi ba tuổi đến lúc ba mươi mốt tuổi. Những năm tháng đẹp nhất đời cô ấy đã bị uống phí." Vu Đông cũng có chút cảm xúc, "Ấn tượng sâu nhất của tôi là, cô ấy vẫn luôn hỏi đối phương một câu. Cô ấy hỏi là đã hơn ba mươi tuổi rồi sao có thể bắt đầu được nữa? Còn có ai sẽ muốn cô ấy?"

"Bởi vậy điều đó khiến tôi nhớ đến bài hát này."

Vu Đông cầm lấy cây đàn ghita mới mượn được ở phòng bên cạnh rồi đàn hát bài "Phụ nữ tuổi ba mươi"*.

(*Ai muốn nghe thử thì search gg Phụ nữ tuổi ba mươi của Đàm Duy Duy)

Bài hát này hiện tại vẫn chưa được công bố nên Vu Đông chỉ có thể tự đàn mà hát, hơn nữa cô cũng thích phiên bản của Đàm Duy Duy hơn.

Mỗi lần nghe bài hát này thì Vu Đông có rất nhiều cảm xúc bởi vì bài hát này miêu tả phần lớn tâm trạng của phái nữ lớn tuổi.

Vu Đông đàn hát xong thì buông đàn ghita nói: "Mỗi người đều có một tuổi hai mươi trẻ trung đẹp đẽ và cũng sẽ bị năm tháng đẩy đến tuổi ba mươi. Cuộc sống là con đường một chiều, không ai có thể kháng cự được thời gian hết."

"Một số người nhận được hạnh phúc sớm, vào thời điểm thích hợp gặp được người thích hợp. Nhưng cũng có rất nhiều người luôn bỏ qua hoặc không gặp được người thích hợp với mình. Nếu bạn là một cô gái gần ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn thì cũng không cần nản lòng, thất vọng với chính mình. Trời sinh mỗi cô gái là một đóa hoa, mỗi một thời điểm thì sẽ có một sức quyến rũ riêng, và cũng sẽ có người biết thưởng thức nó."

"Cho dù hiện tại bạn vẫn chưa gặp được người đó thì cũng không sao. Cũng giống như cuộc sống của đàn ông không chỉ có phụ nữ thì cuộc sống của phụ nữ cũng không chỉ có tình yêu và hôn nhân. Chúng ta vĩnh viễn phải xinh đẹp vì chính mình. Xã hội này sẽ không vì bạn khóc đến xấu xí mà thương tiếc cho bạn."

"Nếu bạn nghe được bài hát này, những lời nói này thì hãy lau khô nước mắt đi nhé!" Mắt của Vu Đông ngập tràn ánh sáng, "Có lẽ hạnh phúc chỉ đến muộn thôi, đừng lại bị thương nữa kéo hạnh phúc lại lạc đường đó!"

"Nỗi bất hạnh thì luôn nối gót mà đến nhưng hạnh phúc thì luôn đến vào lúc bạn mỉm cười."

Bác tài xế xe buýt đã lặng lẽ tăng âm lượng từ lúc Vu Đông bắt đầu phát sóng trực tiếp. Ông yên lặng quan sát cô gái đang khóc thút thít từ cái kính chiếu hậu, lúc này ông thấy cô gái đã nhìn chăm chú vào cửa kính, trong mắt không còn nước mắt nhưng tinh thần thì vẫn sa sút.

Đã đến trạm cuối.

Cô gái mang biểu cảm đờ đẫn bước xuống xe.

Lúc cô gái đi ngang qua bác tài xế thì ông nhin không được nói: "Cô gái à, cuộc sống này không có gì là không thể vượt qua được cả."

Cô gái tạm dừng một chút.

"Thế giới này không có ai sống được dễ dàng hết nhưng chúng ta vẫn phải cố gắng và nỗ lực để tồn tại."

Cô gái vắt và ngừng khóc khi nghe lời ấy lại tiếp tục chảy nước mắt.

"Khóc đi. Khóc xong rồi thì về ngủ một giấc, đến ngày mai thì sẽ tốt hơn thôi!" Bác tài xé tờ dài nói.

Cô gái khóc một hồi lâu mới ngừng được, cô nhìn bác tài rồi ngượng ngùng hỏi: "Bác tài, cháu đi lố trạm rồi, xe của bác còn chạy nữa không?"

"Chạy, xe bác chạy đến hừng đông!"

@@@

Lúc Vu Đông đến phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt đã là buổi chiều.

Nhậm Hân Hân đang ăn bánh kem nên Vu Đông chạy đến ăn ké.

Hường Hiểu Nguyệt không biết nên nói gì nữa: "Cậu có thể không giành ăn với thai phụ hay không?"

"Tớ chưa ăn cơm trưa nữa đó!" Vu Đông vừa ăn vừa nói.

"Com sáng cậu cũng chưa ăn phải không?" Nhậm Hân Hân suy đoán.

"Ừ ừ!" Vu Đông gật đầu.

"Công việc này của cậu cũng thật là, khiến đồng hồ sinh học rối loạn luôn đó. Com sáng không ăn sẽ không tốt cho dạ dày đâu." Nhậm Hân Hân nói.

"Làm dj ở radio có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ, nếu không thì cậu bỏ việc đi!" Hường Hiểu Nguyệt nói.

"Không..." Vu Đông nuốt bánh kem trong miệng xuống rồi nói, "Tớ cảm thấy công việc của mình rất có ý nghĩa."

"Có ý nghĩa gì chứ?" Hường Hiểu Nguyệt khinh thường nói, "Đêm hôm khuya khoắt sẽ có mấy người nghe chứ. Mấy người gọi điện thoại đến đều là người cô đơn tịch mịch không à."

"Không thể nói vậy được." Nhậm Hân Hân nói, "Đêm qua tớ có nghe Vu Đông phát sóng trực tiếp, tớ cảm thấy rất êm tai đó. Đặc biệt là bài hát lúc đầu, tớ nghe xong thì khóc luôn."

"Cậu là thai phụ mà, tôi không ngủ lại đi nghe radio!" Hường Hiểu Nguyệt không đồng ý nói.

"Tại nửa đêm tớ đói bụng nên dậy ăn đó mà!" Nhậm Hân Hân nói, "Tớ cảm thấy sau này tớ sẽ trở thành người phụ nữ ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn."

"Cậu nói gì kì vậy!" Hường Hiểu Nguyệt mắng.

"Tớ không định kết hôn, có con ở với tớ là được." Nhậm Hân Hân nói, "Lúc tớ chia tay với Lục Hiên nếu không có hai cậu thì tớ chưa chắc có đủ dũng khí. Vậy nên lời hôm qua cậu nói chắc chắn sẽ ủng hộ được cô gái đó!"

"Cô gái nào?" Hường Hiểu Nguyệt kinh ngạc nói.

"Tớ cũng nghĩ vậy!" Vu Đông gật đầu đồng ý.

"Hai cậu đang nói chuyện gì vậy?" Hường Hiểu Nguyệt có cảm giác bị xa lánh nên muốn tiếp tục truy vấn thì bỗng nhiên tiếng điện thoại của Vu Đông vang lên.

Vu Đông vừa thấy, Thiệu Nhất Phàm? Cô nghi hoặc nhận cuộc gọi. "Alo?"

"Vu Đông phải không, cô đang ở đâu?" Thiệu Nhất Phàm hỏi.

"Anh tìm tôi?" Vu Đông hỏi.

"Đúng vậy, Hạ Phong gửi đồ về nên bảo tôi đưa qua cho cô." Thiệu Nhất Phàm mới đi lấy đồ về từ sân bay.

Hạ Phong? Vu Đông báo địa chỉ cho Thiệu Nhất Phàm.

Chưa đến nửa tiếng sau thì Thiệu Nhất Phàm đã khiêng một cái thùng lớn đi vào cửa văn phòng.

"Đây, tất cả đều ở đây!" Thiệu Nhất Phàm chạy hết một buổi sáng nên mặt mũi mệt mỏi muốn chết.

"Bác sĩ Thiệu uống nước." Nhậm Hân Hân rót một ly nước cho Thiệu Nhất Phàm.

"Cám ơn!" Thiệu Nhất Phàm cười nhận lấy rồi bỗng nhiên nhìn bụng Nhậm Hân Hân một cái. Sao mới nửa tháng không gặp mà đã mập lên như vậy?

Không đúng, quần áo này giống đồ của thai phụ lắm!

"Cô... cô mang thai?" Thiệu Nhất Phàm không tin tưởng được nói.

"Đúng vậy!" Nhậm Hân Hân cười nói.

"À... Vậy chúc mừng nhé!" Tim Thiệu Nhất Phàm đã nát rồi. Làm không công đó bởi vì danh hoa đã có chủ rồi.

"Đây là đồ người chồng cậu nhặt được gửi về à?" Hường Hiểu Nguyệt tò mò đánh giá cái thùng.

Nhặt được? Thiệu Nhất Phàm nhướn mày.

"Cậu nói bậy gì vậy!" Nhậm Hân Hân tức giận trừng mắt nhìn Hường Hiểu Nguyệt rồi nói, "Nhặt được gì chứ, đó gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên!"

Hường Hiểu Nguyệt lúc này mới phản ứng lại, bên cạnh vẫn còn người ngoài đó. Vì vậy nhanh chóng sửa lời: "Nhưng Hạ Phong làm người không tệ đó. Lần trước cậu uống say quên gửi tin nhắn báo bình an thì hắn gọi liên tục cho cậu, xong lại còn nhờ bác sĩ Thiệu đi tìm cậu vào lúc nửa đêm. Lần này đi Mỹ còn biết gửi quà về cho cậu."

Lúc này Vu Đông đang dùng kéo mở thùng ra, bên trong thứ gì cũng có.

"Bánh quy, chocolate, vớ, ly, bút, mặt nạ,..." Hường Hiểu Nguyệt không biết nói gì luôn, "Mấy thứ này siêu thị nhập khẩu đều có mà, cần gì mua từ Mỹ gửi về?"

"Chắc ở Mỹ mua rẻ hơn." Nhậm Hân Hân tìm một lý do.

"Tiết kiệm được bao nhiêu chứ?" Hường Hiểu Nguyệt ghét bỏ nói.

Thiệu Nhất Phàm cũng được mở rộng tầm mắt. Hắn phí hết bao nhiêu sức lực cuối cùng lại là đóng đồ ăn cộng vật dụng hằng ngày?

"Là tớ bảo anh ấy mua!" Vu Đông bỗng nhiên nói.

"Cậu bảo hắn mua? Cậu bảo hắn mua đồ này làm gì?" Hường Hiểu Nguyệt khó hiểu nói.

"Không biết. Chỉ muốn anh ấy mua cho tớ." Vu Đông vừa nói vừa mở cái bao nhỏ ra, bên trong là một cái túi xách màu đen quen thuộc của nữ.

"Ôi trời! Đây là khoản mới nhất năm nay của Prada. Trong nước vẫn chưa bán đâu đó!" Hường Hiểu Nguyệt giật lấy túi nói, "Thứ này cũng là cậu bảo hắn mua?"

"Tớ chỉ nói mua túi xách chứ không nói rõ là nhãn hiệu nào."

"Người đàn ông chịu tiêu tiền vì phụ nữ chưa chắc là người đàn ông tốt nhưng ít nhất đó là bước đầu tiên để trở thành người đàn ông tốt." Hường Hiểu Nguyệt bình luận.

Thiệu Nhất Phàm ngồi một bên yên lặng uống nước, rất thúi thời không nói gì.

"Chùng nào Hạ Phong về thế?" Nhậm Hân Hân đột nhiên hỏi.

"Thời gian cụ thể thì tớ không biết nhưng anh ấy nói đi Mỹ ba tháng." Vu Đông nói.

"Cuối tháng sau, trước hoặc sau Giáng Sinh." Thiệu Nhất Phàm nói.

"Được, đợi Hạ Phong về thì đưa hắn đến cho bọn tớ nhìn thử. Tớ và Hân Hân đánh giá cho cậu." Hường Hiểu Nguyệt mang về mặt ngạo kiều* nói.

(*ngạo kiều: do xấu hổ nên ra vẻ cao ngạo, nghĩ một đằng nói một nẻo)

"Cậu có đánh giá hay không thì tớ cũng đã kết hôn rồi?" Vu Đông cười nói.

"Cậu có ý gì hả?" Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

"Người của tớ mấy cậu không được ăn hiếp!"

Vu Đông mới nói xong câu đó thì Thiệu Nhất Phàm đang uống nước liền phun hết ra ngoài.

Ba người đều nhìn qua Thiệu Nhất Phàm. Thiệu Nhất Phàm nhanh chóng đặt ly lên rồi nói: "Đồ đã đưa đến rồi. Tôi có việc ở bệnh viện nên đi trước nhé!"

"Được rồi, làm phiền anh quá!" Vu Đông nói.

Thiệu Nhất Phàm vừa lên xe thì không chờ nổi mà gọi điện thoại cho Hạ Phong.

Hạ Phong đang ngủ mơ màng thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tâm trạng cực kì không tốt nên buồn bực nói: "Thiệu Nhất Phàm, cậu nhìn thử coi bây giờ là mấy giờ hả?"

"Hai giờ chiều!" Thiệu Nhất Phàm bị hỏi thì sững sốt rồi cười mỉa nói: "À, tớ quên vụ sai giờ."

"Cậu có chuyện gì?"

"Tớ đã mang đồ qua cho Vu Đông."

"Ừ, về nước tớ sẽ mời cậu đi ăn cơm."

"Tớ gọi điện đến không phải để nói chuyện ăn cơm." Thiệu Nhất Phàm cười hề tiện, "Lúc này bạn Vu Đông nói chừng nào cậu về nước thì phải gặp cậu một lần, chắc chắn là muốn khảo nghiệm cậu đó!"

"Ừ?"

"Cậu đoán thử xem Vu Đông nói gì?" Thiệu Nhất Phàm cười hớn hở nói, "Người của tớ mấy cậu không được ăn hiếp! Rất có khí phách đúng không!"

"Nói xong rồi?"

"A!"

Hạ Phong dứt khoát nhanh chóng cúp điện thoại.

Cầm di động dựa vào đầu giường, Hạ Phong nhận không được phải bật cười.

Sự trùng hợp tốt đẹp nhất trên thế giới đại khái là lúc anh bắt đầu muốn thích em thì em cũng đang cố gắng thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gã Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chúng Ta Yêu Nhau Đi

Vu Đông đỡ cái bụng lớn của Nhậm Hân Hân xuống xe.

"Không sao đâu! Chỉ mới năm tháng thôi mà, không cần phải cẩn thận như vậy đâu." Nhậm Hân Hân nói.

"Cậu nhìn mà xem, bụng cậu đã lớn lắm rồi." Nếu không phải đã biết trước Nhậm Hân Hân sẽ sinh một đứa con gái, thì Vu Đông cũng đã nghĩ là Hân Hân sinh đôi rồi.

"Là do bé con có hơi lớn chút thôi mà." Nhậm Hân Hân sờ bụng với vẻ mặt đầy yêu thương.

"Già mà bé con có hơi lớn chứ! Là do cậu thèm ăn thì có! Mình nghe Hiểu Nguyệt nói rồi, cậu toàn nhân lúc cậu ấy ngủ mà lén ăn thôi." Vu Đông dặn dò, "Lần trước đi khám thai không phải bác sĩ đã nói rồi sao? Ăn nhiều như vậy khi sinh sẽ không tốt cho đứa bé, sau này cậu phải tiết chế lại cho mình!"

"Không sao mà, cùng lắm thì mổ cũng được." Nhậm Hân Hân cũng chẳng để ý.

"Không phải bác sĩ nói đẻ thường sẽ tốt cho đứa bé hơn à?" Nếu là Hường Hiểu Nguyệt, Vu Đông chắc chắn cô ấy sẽ nói sinh mổ sẽ dễ lại sẹo.

"Cái đó... Thôi được rồi, sau này mình sẽ ăn ít hơn một chút." Nhậm Hân Hân do dự một lát rồi nói.

Vừa dứt lời thì cũng đã đến cửa thang máy, hai người bước vào thang máy đi đến khu mua sắm ở tầng năm, đi thẳng vào một cửa hàng chuyên bán đồ cho trẻ sơ sinh.

Hai người mới đi dạo một vòng mà Nhậm Hân Hân đã không nói nên lời: "Sao đồ cho trẻ con lại đắt đến vậy chứ?"

"Trẻ con lúc nào cũng rất quý giá mà!" Vu Đông cũng cảm thấy ngạc nhiên vì đồ của trẻ em rất đắt tiền.

"Vậy thì chúng ta mua một ít thôi cũng được." Nhậm Hân Hân do dự nói, "Mua bình sữa trước đi."

Nhậm Hân Hân chọn một bình sữa khá đắt tiền, sau đó bỏ một vài thứ cô đã chọn trong xe ra ngoài.

Vu Đông trực tiếp bỏ lại mọi thứ vào xe đẩy, trách: "Chọn cả nửa ngày làm gì rồi cũng đặt lại chỗ cũ."

"Mấy thứ này đắt quá, đến lúc bé con ra đời vẫn còn rất nhiều thứ cần phải tiêu tiền nữa." Nhậm Hân Hân giải thích.

"Cứ coi như mình mua tặng là được." Vừa nói Vu Đông vừa đẩy xe đến quầy thanh toán.

"Làm vậy sao được?" Nhậm Hân Hân từ chối.

"Sao lại không được? Hướng Hiểu Nguyệt nói sau này sẽ chi tiền sữa cho cục cưng của chúng ta đấy." Vu Đông giơ tay ngăn Nhậm Hân Hân vẫn đang từ chối, bảo, "Còn nói là sau này cả ba chúng ta sẽ cùng nhau nuôi bé con nữa."

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì hết, nhận sự giúp đỡ của bạn bè cũng là một cách để thể hiện tình bạn đấy!"

Nghe Vu Đông nói thế, Nhậm Hân Hân cũng không kiên trì thêm nữa.

Đến lúc thanh toán, Nhậm Hân Hân thấy Vu Đông cầm một bình sữa có hình con voi, buồn cười nói: "Cậu thích trẻ con như vậy, đợi khi nào Hạ Phong về rồi các cậu cũng sinh một đứa luôn đi."

"Thật ra là mình rất muốn." Vu Đông trả lời.

"Sao thế? Hạ Phong không đồng ý à?" Nhậm Hân Hân ngạc nhiên nói.

"Chúng mình còn chia phòng ngủ đây này! Sinh con à, xa vời quá." Vu Đông nhún vai.

"Cũng đúng, các cậu vừa kết hôn thì Hạ Phong lại phải đi Mỹ rồi. Nhắc mới nhớ, có phải anh ấy gần về rồi không?" Nhậm Hân Hân nhớ rõ lúc trước Thiệu Nhất Phàm có nói, Hạ Phong sẽ về trước hoặc sau Giáng sinh.

"Ừ, chắc là tuần sau, nhưng mà cụ thể ngày nào thì mình cũng không rõ."

Hai người vừa nói chuyện, vừa hay lại đi đến trước cửa hàng bán ví da của đàn ông. Vu Đông nhìn một lát, do dự không biết có nên đi vào hay không.

"Cậu muốn mua quà cho Hạ Phong à?" Nhậm Hân Hân đoán.

"Ừ." Vu Đông thừa nhận.

"Đi vào đi!" Nhậm Hân Hân nói, "Lần trước người ta đã gửi cho cậu cả đồng hồ rồi, đến lúc về cậu cũng phải mua thứ gì cho anh ấy chứ!"

Vu Đông suy nghĩ một lát, thấy lời của Nhậm Hân Hân cũng đúng, liền đẩy xe vào cửa hàng.

Nhậm Hân Hân đang ngồi nghỉ ở khu nghỉ ngơi, một mình Vu Đông loay hoay trong cửa hàng, cuối cùng cũng chọn hai cái ví da.

"Cậu thấy cái nào được hơn?" Vu Đông cầm hai cái đi hỏi Nhậm Hân Hân.

Nhậm Hân Hân quan sát một hồi, chỉ vào một cái nói: "Cái này nhìn có vẻ ổn hơn đấy."

"Trông có thường quá không?" Kiểu dáng của chiếc ví rất đơn giản hào phóng, nhưng lại có cảm giác quá tầm thường.

"Không phải ví tiền của đàn ông cái nào cũng đều như vậy sao?" Nhậm Hân Hân nói.

"Chào chị!" Một nhân viên trong cửa hàng nghe được cuộc nói chuyện của hai người, cười giới thiệu, "Ví tiền của cửa hàng chúng tôi đều là của những hãng may cao cấp. Nếu như chị cảm thấy kiểu này có hơi đơn giản thì có thể tự mình thiết kế theo kiểu mà chị thích, hoặc là có thể thêm một số đồ trang trí nhỏ."

"Đồ trang trí? Ví dụ như là gì?" Vu Đông cảm thấy hứng thú.

"Chúng tôi có thể thay đổi màu sắc, hình dáng của phần kim loại, hoặc có thể trang trí hoa văn trên da ví." Nhân viên cửa hàng giới thiệu.

Vu Đông nhìn ví tiền đang cầm trên tay, chỉ là chiếc ví thuần một màu đen, không có lấy phần cứng kim loại nào cả, cô suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy cô giúp tôi làm một hoa văn mờ đi."

"Được ạ, chị muốn vẽ hình gì?"

"Một con cá, ở cả hai mặt." Vu Đông nói.

"Vâng ạ, vậy mời chị sang bên này để thanh toán."

Vu Đông trả tiền xong, nhân viên cửa hàng dẫn cô ba ngày sau tới lấy. Vu Đông gạt đầu, đẩy xe quay lại khu nghỉ ngơi.

"Cá? Để làm gì vậy?" Nhậm Hân Hân nhìn bạn mình đầy mập mờ.

"Cá, cá cái gì?"

"Thôi đừng làm bộ nữa cô nương của tôi ơi! Về cá trên ví không phải là muốn mỗi lần người ta dùng ví sẽ nhớ đến cậu sao?" Nhậm Hân Hân trêu.

"Đúng thế thì sao nào?" Vu Đông thần nhiên.

"Quả là cao tay!" Nhậm Hân Hân đưa ngón cái.

"Nhậm Hân Hân?" Hai người vừa đi tới cửa, đột nhiên có một giọng đàn ông gọi lại.

Hai người quay đầu lại, thấy Lục Hiên đang cùng một cô gái đứng trước cửa tiệm giày.

Mặt Nhậm Hân Hân trắng bệch.

Vu Đông nhúm mày, trực tiếp kéo Nhậm Hân Hân đi.

"Sao cô lại không phá thai?"

Người Nhậm Hân Hân cứng đờ.

"Nếu cô muốn cắt đứt quan hệ với tôi, vậy tại sao còn giữ lại con của tôi?" Lục Hiên mĩa mai, "Không phải là cô đang nghĩ đợi đến lúc đứa bé ra đời, tôi sẽ chủ động đến cầu xin cô đấy chứ?"

"Tôi còn không hiểu sao mấy ngày nay mẹ cô không đến nhà tôi, hóa ra là đợi thời cơ để xuất chiêu lớn." Lục Hiên cười lạnh nói, "Cô cần gì phải làm như thế? Dù sao thì tôi cũng sẽ không kết hôn với cô..."

Vu Đông quăng chiếc xe đẩy trong tay, xoay người lại bước đến trước mặt Lục Hiên, cười lạnh nói: "Tên khốn nạn nhà họ Lục kia, có muốn cùng đến đồn công an một chuyến nữa không?"

Lục Hiên nghe xong liền hoảng sợ, Vu Đông đi đến đập một phát. Lục Hiên nhanh chóng ngã xuống đất, người đẹp bên cạnh anh ta sợ hãi hét lên chói hết cả tai, chỉ vào Vu Đông mắng: "Cái cô này làm gì đấy hả?"

"Gọi cảnh sát đến!" Vu Đông ngồi xổm xuống, nhìn Lục Hiên nói, "Hoặc là để bà cô này đi!"

"Cô!" Lục Hiên đau đến mức cả mặt đều vặn vẹo.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh muốn đỡ Lục Hiên lên, nhưng vì đi giày cao gót nên không thể đỡ được.

Nhậm Hân Hân bị một loạt biến cố dọa cho sợ hãi bùm miệng!

"Hừ!" Vu Đông lạnh lùng xoay người lại, đẩy xe đồ rồi dẫn Nhậm Hân Hân đi.

New York.

Hạ Phong và Ngô Khải Quang đang cùng mua đồ ở trung tâm mua sắm.

Ngô Khải Quang nói với vẻ mặt đau khổ: "Cậu nói xem, tôi đến Mỹ được ba tháng, thế mà lúc nào nghỉ cũng phải đến trung tâm mua sắm mua đồ cả."

"Mua như vậy có nhiều quá không? Bạn gái của cậu dùng hết rồi sao?" Hạ Phong biết gần đây Ngô Khải Quang mua rất nhiều đồ trang điểm.

"Không chỉ mình bạn gái tôi đâu, còn cả đồng nghiệp, bạn thân, người thân, bạn bình thường gì cũng phải mua hết." Ngô Khải Quang cầm ra hai tờ giấy A4 rồi nói, "Đây, cậu nhìn xem, vừa nghe tôi về một cái là lại bảo tôi mua nhiều đồ hơn nữa rồi."

Hạ Phong nghe xong cười không ngừng.

"Bạn gái của cậu vẫn tốt nhất, không bảo cậu phải mua đồ về cho bạn của cô ấy." Ngô Khải Quang hăm mộ nói.

Hạ Phong gạt đầu, sau đó mới nhớ ra những lời trước đó Thiệu Nhất Phàm nói với anh.

Bạn của Vu Đông muốn gặp anh, có phải cũng nên mua cho họ một ít quà không?

Vu Đông có hai người bạn. Một người tên là Hường Hiểu Nguyệt, lần trước nằm viện vì bị viêm ruột thừa nên Hạ Phong đã gặp rồi. Một người khác cũng là bạn hồi còn học đại học của Vu Đông, nghe nói là đang mang thai.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hạ Phong lấy điện thoại ra, thấy trên màn hình là An An, do dự một lát rồi cuối cùng cũng nghe điện thoại.

"Anh sắp phải về rồi à?" An An hỏi.

"Ừ."

"Khi nào bay vậy?"

"Ngày 23." Hạ Phong nói.

"Anh... Anh có thể đón Giáng sinh cùng em rồi về không?" Giọng An An có hơi cô đơn, "Em không nghĩ là mình lại phải đón Giáng sinh một mình... Trước kia lúc nào anh cũng đón Giáng sinh với em."

"An An, em cũng biết là..."

"Em cũng biết là chúng ta đã chia tay, nhưng coi nhau là bạn cũng không được sao? Đón Giáng sinh cùng em là yêu cầu quá đáng lắm sao?" An An hỏi.

Hạ Phong im lặng, nhìn đồng hồ mặt nạ đang cầm trong tay rồi nói: "Xin lỗi em, anh phải đi về đón Giáng sinh với vợ anh."

"Hạ Phong! Anh nhất định phải đối xử với em như vậy sao?" An An uất ức nói.

"An An, chúng ta đã bỏ lỡ nhau, vậy thì cứ đi về phía trước tiếp đi!" Hạ Phong nói.

"Anh tiến về phía trước, rồi để một mình em đứng lại ư?"

"Là em để anh đứng lại!" Hạ Phong nghiêm túc nói, "Chẳng qua anh là được người khác nhạt thôi."

"Cô ta dựa vào cái gì mà dám nhạt đồ của em?" An An tức giận nói.

"An An, anh không phải là một món đồ!"

"..."

Quay lại phòng trọ, Hạ Phong nhìn đồng hồ, cũng đã gần đến giờ Vu Đông tan làm.

Hạ Phong nhìn màn hình máy tính, quả nhiên mới một lát đã có tin nhắn trên QQ hiện lên.

"Em về đến nhà rồi."

"Nhớ nghỉ ngơi sớm một chút."

"Anh đặt vé máy bay chưa?"

"Đặt rồi, bay vào ngày 23, sáng 24 là có thể đến Thượng Hải rồi."

"Thế em đến đón anh nhé? Em lấy được bằng lái rồi."

"Không cần đâu, máy bay sẽ đến sớm, em cứ ngủ đi."

"Không sao đâu, ngày 23 em có thể xin nghỉ."

"Vậy được."

Hạ Phong không nhận được mà cười.

"Gần đây Thượng Hải lúc nào cũng mưa, nhưng mà ngày 22 trời sẽ nắng. Lúc đó em sẽ giặt ga trải giường của anh, đến khi về anh có thể dùng được ngay."

"Có phiền em không?"

"Không đâu, em chỉ cần cho vào máy giặt thôi mà!"

"Vu Đông..."

"???"

"Đợi anh trở về..."

"Sao ạ?"

"Anh muốn hẹn hò cùng em!"

Choáng!

Vu Đông kích động đến nỗi làm rơi ly trà bên cạnh.

Mười năm rồi, cuối cùng cũng có một người đàn ông muốn hẹn hò yêu đương với cô.

Vu Đông phấn khích nhảy trên ghế sa lon.

"Vậy thì anh trở về nhanh lên đi!"

Ha ha, đúng là vẫn không dễ dặt như thường. Hạ Phong cười lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tín Vật Đính Ước

Có lẽ bởi vì mười năm trước khí hậu vẫn chưa bị ô nhiễm nghiêm trọng lắm, khí hậu nóng lên vẫn chưa bằng năm 2017 nên đêm trước lễ Giáng Sinh ở Thượng Hải đột nhiên hạ một trận tuyết nhỏ.

Vu Đông mặc một bộ váy ngắn màu hồng nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo lông xù màu trắng, mang một đôi ủng càng làm tăng vẻ duyên dáng, yêu kiều.

Khuôn mặt căng tràn đầy sức sống hôm nay lại có ý trang điểm. Đôi mắt to tròn, môi hồng hồng làm những người đàn ông xung quanh ghé mắt.

Vu Đông lại nhìn đồng hồ, máy bay chắc phải hạ cánh rồi chứ, sao chưa ra đến nữa.

Vu Đông nôn nóng đứng đợi năm phút đồng hồ, cuối cùng cũng thấy hình bóng quen thuộc xuất hiện ở lối ra.

"Hạ Phong!" Vu Đông vui vẻ nhảy lên, liêu mạng vẫy tay.

Hạ Phong mặc áo khoác màu đen, nghe được tiếng gọi thì ngẩn người. Khi thấy rõ ràng là Vu Đông thì vẫy tay với Vu Đông sau đó chào hỏi với đồng nghiệp bên cạnh rồi ngay lập tức đi ra.

Vu Đông vui vẻ đi đến bên cạnh Hạ Phong, cười ngây ngô một cách ngọt ngào, im lặng không nói lời nào.

Hạ Phong xem xét Vu Đông một lát thì bỗng oán trách nói: "Anh xem dự báo thời tiết báo hôm nay sẽ có tuyết rơi. Em mặc ít như vậy sao được?"

Vu Đông nghe xong thì ngây ngốc, chớp mắt sau đó không vui chu miệng.

"Sao vậy?" Hạ Phong thấy Vu Đông bỗng nhiên không được vui thì hỏi.

"Em có ý trang điểm mà anh còn trách em!" Vu Đông ủy khuất nói.

Hạ Phong nghe xong thì cười. Vốn Vu Đông đã nhỏ hơn hẳn sáu tuổi, hôm nay mặc bộ đồ này lại càng trẻ hơn nữa khiến hai người đứng chung một chỗ càng làm hắn như già hơn vậy.

"Rất xinh đẹp, nhưng khiến anh già hơn nhiều, giống một ông chú." Hạ Phong thấy Vu Đông rút cổ thì cởi chiếc khăn quàng của mình ra quàng cho Vu Đông.

Thật sự thì trong sân bay không lạnh chút nào nhưng Vu Đông lại thích bộ dáng Hạ Phong quàng khăn cho cô.

"Yên tâm đi, em không ghét bỏ anh đâu." Vu Đông nghịch ngợm nói.

"Vậy thì anh phải chân thành cảm ơn em!" Hạ Phong cười sùng ái.

"Chúng ta về nhà thôi!" Vu Đông kéo va li của Hạ Phong qua.

"Ừ!" Hạ Phong sao có thể để Vu Đông kéo va li nên hắn duỗi tay cầm va li lại, xoay người rồi lấy một tay còn lại cầm lấy tay Vu Đông.

Vu Đông sững sốt, ngẩng đầu lên thì thấy Hạ Phong cúi đầu cười với cô.

"Chờ anh về, anh muốn nói chuyện yêu đương với em."

Vậy là bắt đầu rồi sao?

Vu Đông có chút thẹn thùng, có chút kích động, cô cúi đầu, yên lặng đổi tay nắm tay thành mười ngón tay đan chặt nhau.

Hạ Phong cảm giác được sự thay đổi. Bàn tay Vu Đông ấm áp, ngón tay mềm mại, tinh tế, lúc xẹt qua bàn tay hắn thì ngứa, ngứa từ bàn tay đến tận đáy lòng.

Bởi vì tuyết rơi nên Vu Đông chạy xe chậm lại thêm đường xá cũng đông đúc.

"Nếu không thì anh ngủ một lát trước đi. Em thấy tình hình giao thông như thế này thì chắc một tiếng nữa chúng ta mới đến nhà được." Vu Đông buồn bực mình nhìn đồng xe đằng trước.

"Không sao đâu. Anh không buồn ngủ, anh ngủ trên máy bay suốt rồi." Hạ Phong thấy Vu Đông lái xe rất ổn thì khen: "Em mới lấy bằng lái mà chạy tốt thật!"

"Đương nhiên, em thông minh như vậy mà!" Người nào đó có kinh nghiệm lái xe bao nhiêu năm nhưng lại không biết xấu hổ khoe khoang.

"Vậy về sau em chạy xe đi làm đi, có gì anh lấy xe ba chạy là được." Hạ Phong cười nói.

"Ừ." Vu Đông nghĩ nghĩ rồi bỗng nhiên nói, "Bây giờ cũng sắp tới trưa rồi, hay là chúng ta ăn cơm trưa xong rồi về?"

"Được!" Hạ Phong không có ý kiến.

Vu Đông thấy Hạ Phong đồng ý thì đi ra khỏi đường cao tốc, chạy vào một con phố ăn uống.

Bởi vì là Giáng Sinh nên rất đông người, hai người vất vả tìm được một chỗ dừng xe thì cũng phải đi rất lâu mới đến được nơi ăn uống.

"Hôm nay nhiều người thật đó!" Vu Đông cảm thán.

Hạ Phong nhìn con đường trang trí đầy thứ mừng Giáng Sinh thì đồng ý gật đầu.

Bỗng nhiên Hạ Phong thấy đối diện bên đường có một cô gái bán hoa thì nói với Vu Đông: "Chờ anh một lát!"

Vu Đông thấy Hạ Phong vội vàng chạy qua đường, ngừng lại trước mặt cô gái bán hoa, nói hai câu sau đó mang về một đóa hoa hồng đỏ.

"Giáng Sinh vui vẻ!" Hạ Phong quý ông đưa hoa hồng cho Vu Đông.

Ánh mắt Vu Đông sáng lên, cô nhận hoa rồi ôm vào trong ngực mà cười ngây ngô.

Hạ Phong không biết nói gì nhìn Vu Đông, cho dù vui vẻ cũng không cần thể hiện như vậy chứ.

"Coi chừng đụng trúng gai!" Hạ Phong nhắc nhở.

"Anh đừng có gạt em, người bán hoa đã cắt hết gai rồi." Vu Đông sẽ không mắc lừa.

"Vậy sao bộ dạng của em giống như chưa bao giờ thấy hoa hồng vậy?" Hạ Phong buồn cười nói.

"Hoa thì đương nhiên em đã thấy nhưng bông này không giống vậy. Đây là của người em thích đưa." Vu Đông ngửa đầu, trong mắt tràn ngập ánh sáng.

Lúc này lại đến phiên Hạ Phong sững sốt, mặt Vu Đông tràn đầy sự vui mừng, trong mắt là sự chân thành khó có thể che giấu, phảng phất có thể xuyên đến tận đáy lòng người ta.

"Cô gái ngốc!" Hạ Phong nhìn không được xoa đầu Vu Đông, sau đó lại cầm tay Vu Đông lần nữa. Trong khung cảnh âm nhạc Giáng Sinh vui vẻ thì dường như mỗi một bước đi đều tràn đầy sự ngọt ngào.

"Chúng ta không ăn lẩu nữa, ăn cơm Tây được không?" Vu Đông bỗng nhiên nói.

"Sao vậy?" Lúc này hai người ở trên xe đã thảo luận xong là tí nữa đi ăn lẩu.

"Bởi vì hoa hồng và com Tây mới hợp đó." Không khí lãng mạn như vậy không thể bị một nỗi lẫu hủy hoại được.

Hạ Phong kéo Vu Đông đến trước một cửa tiệm lẫu, nhìn Vu Đông nói: "Ăn thứ chúng ta muốn ăn là được, bởi vì hoa hồng và em còn hợp hơn!"

"Anh... Anh..." Vu Đông chưa bao giờ bị người đàn ông nào trêu chọc như vậy cả nên mặt càng lúc càng đỏ, cô cắn chặt răng rồi bỗng nhiên nói: "Anh còn như vậy thì em sẽ không khách khí nữa đâu!"

"Sao vậy?" Hạ Phong không biết hắn đã nói sai điều gì nữa.

Lúc này Vu Đông bỗng nhiên bước lên bậc thang đầu tiên, cô nhón chân nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mặt Hạ Phong.

Hạ Phong hoảng sợ quay đầu, thấy cô gái mới hôn trộm mình giờ đã đi vào cửa tiệm lẫu, đang đứng bên trong hồ lên với hắn: "Nhanh vào, em sắp chết đói rồi!"

Hạ Phong cười lắc đầu.

Hắn duỗi tay sờ chỗ Vu Đông mới hôn qua rồi bước vào tiệm trong ánh mắt hâm mộ của người phục vụ.

Lúc hai người ăn com thì Hạ Phong không ngừng gấp đồ ăn cho Vu Đông rồi còn dặn dò: "Đừng ăn cay nhiều quá, coi chừng đau dạ dày."

Vu Đông thấy trong chén của Hạ Phong không có gì thì cũng gấp một đồng đồ ăn cho Hạ Phong, rồi nói: "Anh cũng ăn nhiều một chút. Anh cũng chưa được ăn lẫu ba tháng rồi."

"Ừ." Đúng lúc Hạ Phong đang định ăn thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hạ Phong nhận cuộc gọi: "Nhất Phàm?"

"Hạ Phong, cậu xuống máy bay rồi phải không."

"Rồi, đang ăn com đây này." Hạ Phong trả lời.

"Vậy cậu ăn com xong thì đến trường học ngay đi." Thiệu Nhất Phàm nói, "Khay nuôi cấy cậu đào tạo ở phòng thí nghiệm đã có phản ứng."

Mắt Hạ Phong sáng lên, giọng điệu vui vẻ nói: "Ừ, lát nữa tớ qua ngay."

Vu Đông dừng động tác lại rồi ngẩng đầu nhìn Hạ Phong đang vui vẻ, hỏi: "Sao vậy?"

"Thực nghiệm lúc trước anh làm đã có kết quả, anh muốn nhanh chóng đến xem." Hạ Phong nói xong thì áy náy nhìn Vu Đông, "Xin lỗi, hôm nay anh không thể ở cùng với em."

Thực nghiệm? Vu Đông nghĩ đến tương lai Hạ Phong sẽ đạt được đột phá lớn trong y học thì lắc đầu nói: "Không sao đâu, một lát em đưa anh qua?"

"Không cần đâu! Em cứ ăn đi, anh bắt xe qua đó là được." Không chờ Vu Đông gật đầu thì Hạ Phong đã xách áo khoác đi rồi.

Quả nhiên là người thành công đều bận rộn, com mới ăn được một nửa đã bỏ đi rồi.

Vu Đông nhìn đóa hoa hồng kiều diễm đẹp đẽ ở kệ bên thì gửi một tin nhắn cho Thiệu Nhất Phàm.

"Hạ Phong mới xuống máy bay. Com mới ăn được một nửa thì đã đi rồi, hai người làm xong việc thì anh nhớ nhắc anh ấy ăn com."

"Tôi quấy rầy hai người hẹn hò sao?"

"Lần thứ hai rồi đó bác sĩ Thiệu."

"Tôi sai rồi!"

Vu Đông cười cười, buông đi động xuống tiếp tục ăn, chờ đến lúc ăn đủ rồi thì Vu Đông báo phục vụ tính tiền.

"Đã có người tính tiền rồi ạ, đây là tiền còn thừa." Người phục vụ cầm hóa đơn và tiền lẻ đưa cho Vu Đông.

Thì ra dù đi gấp như vậy anh vẫn không quên tính tiền à?

@@

Đến lúc Hạ Phong làm xong việc trở về nhà thì đã là đêm khuya.

Vu Đông vẫn luôn ngồi trong phòng khách chờ Hạ Phong về nhưng chờ lâu quá nên mơ mơ màng màng ngủ luôn rồi.

Trong nhà tuy có mở điều hòa nhưng Vu Đông chỉ mặc áo ngủ nên có vẻ mỏng manh. Hạ Phong nhẹ nhàng bước qua, định ôm Vu Đông về phòng ngủ.

Chỉ là lúc dựa gần vào người Vu Đông thì hắn mới phát hiện tóc Vu Đông vẫn còn ướt.

Hiển nhiên là vừa tắm rửa xong thì đã ngủ.

Hạ Phong tìm một cái chăn lông rồi nhẹ nhàng đặt lên người Vu Đông, lại đi vào buồng vệ sinh lấy máy sấy sấy tóc cho Vu Đông.

Đến lúc thổi được một nửa khô thì Vu Đông mơ mơ màng màng mở mắt.

" Tỉnh rồi?" Hạ Phong dịu dàng hỏi.

" Anh đã về." Vu Đông còn không có tỉnh táo lại nên thanh âm mang theo giọng mũi.

" Sao không sấy tóc mà ngủ rồi?" Hạ Phong nói.

" Buồn ngủ!"

Hạ Phong thấy vẻ đáng thương của Vu Đông thì bất đắc dĩ lắc đầu nói: " Lần sau buồn ngủ quá thì đừng gội đầu."

Vu Đông ngoan ngoãn gật đầu.

Hạ Phong vuốt tóc Vu Đông rồi bỗng nhiên nói: " Tóc em dài thật đó."

Vu Đông vẫn còn mơ hồ, đồng ý gật đầu.

" Em muốn đi cắt tóc không?"

" Không cắt đâu." Vu Đông nhẹ giọng nói, " Em cảm thấy mình để tóc dài đẹp."

" Vậy sao lúc trước em lại cắt tóc?" Hạ Phong nhớ rõ lúc hắn lần đầu thấy Vu Đông thì cô có một đầu tóc dài.

" Lúc em để tóc dài là do bạn trai cũ nói để tóc dài đẹp." Vu Đông nói.

" À." Hạ Phong sùng sốt, tiếp tục sấy tóc cho Vu Đông. Lúc hắn cảm thấy tóc khô rồi thì tắt máy sấy.

" Anh cảm thấy em để tóc dài đẹp không?" Vu Đông tròn mắt ngẩng đầu nhìn Hạ Phong.

" Đẹp!" Hạ Phong hồi ức lúc ở trước cửa cục dân chính, cô gái khóc đến sưng đỏ cả mắt, mái tóc dài đen nhánh có vẻ nhu nhược động lòng người.

" Vậy lần này em vì anh để tóc dài được không?" Vu Đông chớp mắt cười hỏi.

" Anh?" Hạ Phong kinh ngạc hỏi.

" Anh nói em để tóc dài đẹp mà."

" Em không cần cố ý vì anh làm điều gì." Hạ Phong cười nói.

" Nhưng em muốn trở thành kiểu người anh thích."

Hạ Phong vừa nghe thì sùng sốt, có lẽ là vì lời nói của Vu Đông quá trực tiếp nên Hạ Phong lập tức không được tự nhiên, hắn đứng lên nói: " Cô gái ngốc, mau đi ngủ đi."

" Ủ, chúc ngủ ngon." Vu Đông nói xong thì lập tức nhắm mắt lại ngủ.

" Em không về phòng ngủ sao?" Hạ Phong kinh ngạc nói.

" Em không muốn đi." Vu Đông nhắm mắt lười biếng nói.

Hạ Phong bất đắc dĩ lắc đầu, ôm cả người lẫn chăn rồi chậm rãi đi vào phòng ngủ của Vu Đông, đem người đặt lên giường rồi còn đắp thêm chăn.

Có lẽ bởi vì mệt mỏi quá nên Vu Đông không mở mắt nữa.

Ánh đèn nhu hòa từ đầu giường chiếu vào khuôn mặt đang ngủ say của Vu Đông, Hạ Phong nhìn khuôn mặt tràn đầy sự thanh xuân của Vu Đông thì ánh mắt trở nên sâu thẳm.

" Em vẫn còn trẻ, chưa biết chính xác mình muốn cái gì. Em có thể kiên trì được bao lâu chứ?" Hạ Phong vén mấy sợi tóc ngay miệng Vu Đông ra rồi lẩm

bầm, "Thứ anh muốn là cả đời mà không phải là tình cảm mãnh liệt nhất thời. Hai chúng ta cách nhau đến sáu năm, là hai con đường khác xa nhau."

"Ngủ ngon!" Hạ Phong tắt đèn, lặng lẽ rời khỏi phòng của Vu Đông.

Hạ Phong trở về phòng, rửa mặt xong rồi lên giường, hần nằm trên nệm chần khô ráo thơm tho thì biểu tình buồn lòng, đang định xoay người tắt đèn thì bỗng nhiên phát hiện có một cái bóp da của nam trên tủ đầu giường.

Hạ Phong cầm lại xem thử, cảm giác rất tốt, mặt ngoài trơn nhẵn còn có chút đường cong ẩn giấu. Hần mở bóp ra thì bên trong là một tấm thẻ.

Hạ Phong nhướn mày.

"Anh Hạ Phong thân mến, chúc mừng anh đã theo đuổi được người đẹp siêu cấp vô địch vũ trụ Vu Đông. Đây là tín vật đính ước Vu Đông tặng cho anh, nhớ phải đối xử tốt với cô ấy nhé! Ps: Mặc kệ vội vàng thẻ nào thì nhớ phải ăn cơm! (*^__^*)"

Hạ Phong buông tấm thẻ trong tay ra, cái tay đang cầm bóp thì nắm chặt lại. Cuối cùng hần đem tấm thẻ nhét lại vào bóp da, sau đó lại xuống giường đem mấy thứ đồ trong bóp da cũ nhét vào bóp da mới.

Hạ Phong làm xong hết mới lên giường ngủ, trên mặt mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đem Em Tặng Cho Anh

Tiệm làm móng tay bên cạnh phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt, Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt đang làm móng tay.

"Mang thai thật là phiền phức, cái gì cũng không được làm!" Hường Hiểu Nguyệt nhớ đến lúc này bảo Nhậm Hân Hân cùng đi làm móng tay thì đôi phương lại nói là đang mang thai nên từ chối.

"Thai phụ thì phải chú ý nhiều thứ mà!" Vu Đông vừa nhìn tập ảnh vừa nói.

"Cậu xem Hân Hân đã mập đến cỡ nào rồi? Tớ nghe nói sinh con xong dáng người còn bị biến dạng nữa đó." Hường Hiểu Nguyệt như đang nói một chuyện vô cùng đáng sợ.

"Lát nữa về cho tôi kiểu này." Vu Đông chỉ vào tập ảnh rồi nhanh chóng để tay vào trước máy sấy.

Sau đó mới nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt rồi nói: "Xem dáng vẻ của cậu kìa, cậu định kết hôn mà không sinh con à."

"Nếu dáng người bị biến dạng thì tớ sẽ suy nghĩ lại đó." Hường Hiểu Nguyệt suy tư một lát rồi nói.

"Yên tâm đi, không phải ai cũng bị biến dạng đâu. Hơn nữa tập thể dục cũng có thể khôi phục lại dáng người mà." Vu Đông nói, "Cậu xem mấy mình tình nữ đó, dáng người lúc sinh con xong cũng giống như trước khi sinh thôi."

"Nói cũng phải." Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông có tâm trạng vui vẻ cả ngày nay thì hỏi, "Cậu làm gì vui thế, lát nữa đi hẹn hò à?"

"Hẹn hò? Cậu bắt tớ làm việc mà?" Vu Đông ý bảo tập hồ sơ đang trong túi xách của cô.

"Cũng phải!" Hường Hiểu Nguyệt cười ha hả nói, "Tớ quên mất. Hôm nay là Giáng Sinh, hơn nữa Hạ Phong mới về nên hay là tớ đi nói chuyện hợp đồng cho?"

"Thôi khỏi đi." Vu Đông tức giận nói, "Hạ Phong đang bận rộn, sáng sớm đã chẳng thấy mặt mũi đâu. Nhưng cậu đó hả, chắc là không ít việc đâu nhỉ!"

Hường Hiểu Nguyệt, đã trang điểm, quăng một ánh mắt quyến rũ qua nói: "Tớ chỉ chơi trò mập mờ thôi, không giống cậu nên chuyện của cậu vẫn quan trọng hơn chứ!"

"Cậu trang điểm xinh xinh đẹp đẹp lại đi chơi mập mờ, tớ trang điểm xinh xinh đẹp đẹp lại phải đi làm việc, thật là lãng phí!" Vu Đông vừa nói vừa lắc đầu thờ dãi.

"Quan điểm như vậy là không đúng!" Hường Hiểu Nguyệt giáo dục, "Tớ cho rằng phái nữ trang điểm không nhất thiết là cho ai xem. Phái nữ chúng ta lúc nào cũng phải xinh đẹp."

"Cậu không mệt sao?" Vu Đông trước khi trùng sinh đều mặc quần áo ngủ ở nhà lười biếng vào cuối tuần nên cô cảm thấy lúc nào cũng phải trang điểm đẹp để rất mệt mỏi.

“Sao lại mệt?” Hường Hiểu Nguyệt truyền thụ kinh nghiệm, “Chỉ cần có ba tấm thẻ, chăm sóc sắc đẹp, tóc, tập thể hình. Tủ quần áo thì đều được phối hợp sẵn, mỗi đôi giày đều đẹp đẽ, chung quanh cậu đều là thứ đồ xinh đẹp thì không cần cố tình mà cậu cũng có thể trở nên xinh đẹp.”

“Còn phải thêm một tấm thẻ làm móng nữa.” Vu Đông giờ tay lên.

“Bây giờ các tiệm chăm sóc sắc đẹp cũng có làm móng.”

“Thì nó cũng có làm tóc đó thôi.”

“Cậu không hiểu, các tiệm mà vừa làm tóc vừa chăm sóc sắc đẹp đều là tiệm nhỏ mà thôi, không chuyên nghiệp chút nào. Tớ có nhà tạo mẫu tóc riêng” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Tiền này cũng không thể tiết kiệm được.”

“Tớ phục.” Vu Đông phục đến sát đất, trước khi trùng sinh cô cũng chi tiền cho việc này rất nhiều nhưng không được chi tiết Hường Hiểu Nguyệt.

“Tớ bị cậu làm quên mất chuyện muốn nói rồi. Chuyện cậu và Hạ Phong thế nào rồi?” Hường Hiểu Nguyệt bà tám nói.

“Đang tiến hành rất thuận lợi.” Vu Đông mỉm cười nói.

“Ai da, xem biểu tình phôi phôi của cậu kìa, tối hôm qua...” Hường Hiểu Nguyệt cười gian nói.

Cô gái đang cúi đầu làm móng cho hai người nhìn không được ngẩng đầu nhìn Vu Đông một cái sau đó nhanh chóng ý thức được hành động như vậy là không đúng nên vội vàng cúi đầu tỏ vẻ không nghe thấy gì hết

Vu Đông không nghĩ đến Hường Hiểu Nguyệt không quan tâm trường hợp mà nói lung tung nên lập tức xấu hổ và giận dữ lườm đối phương một cái.

“Được, được rồi, tớ không hỏi nữa.” Hường Hiểu Nguyệt thay đổi vấn đề, “Lần trước ở bệnh viện gặp Hạ Phong nhưng lúc đó tớ còn không biết chuyện của hai người, sau đó Hạ Phong lại đi Mỹ. Vậy chừng nào cậu sẽ chính thức giới thiệu anh ta cho bọn tớ đây?”

“Đợi một chút đi!” Vu Đông nói.

“Còn đợi nữa?”

“Đợi đến lúc tình cảm của bọn tớ sâu đậm hơn một chút.” Vu Đông suy nghĩ rồi nói.

“Tình cảm lại sâu đậm hơn nữa?” Hường Hiểu Nguyệt mang vẻ mặt không thể tin được nói, “Hai người vẫn chưa lái xe* sao? Hai người thật chậm chạp đó, giấy kết hôn cũng có rồi, trực tiếp nhào lên đi!”

(*lái xe: khụ, chuyện đó đó, mọi người tự hiểu.)

Cô gái làm móng lại nhìn không được ngẩng đầu lần thứ hai.

“Hường Hiểu Nguyệt!” Vu Đông giận dữ hét lên.

@@@

Thượng Hải, một studio điện ảnh.

Hợp đồng Vu Đông cần đàm phán lần này là một bộ phim truyền hình đang quay trong studio. Bởi vì muốn chiếu phim vào Tết nên bộ phim này vừa cắt nói biên tập vừa quay vừa lồng tiếng.

Bộ phim này thuộc thể loại lịch sử, diễn viên đều là người gạo cội, chế tác cũng rất hoàn mỹ chỉ là có một vài diễn viên có giọng nói không thích hợp phim lịch sử nên bộ phim này có yêu cầu rất cao đối với diễn viên lồng tiếng.

Lúc trước Hường Hiểu Nguyệt nhận lồng tiếng phim truyền hình đều là mấy bộ phim thần tượng cầu huyệt, vậy nên nếu lấy được hợp đồng lồng tiếng cho bộ phim lịch sử này thì sẽ có trợ giúp rất lớn cho sự phát triển của phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt.

Vu Đông đeo một cái thẻ nhân viên công tác của đoàn phim rồi đi theo nhân viên đến sân quay phim.

“Ngài đứng ở đây đợi một lát, chờ quay xong cảnh này tôi sẽ qua báo với đạo diễn Luru.” Nhân viên giải thích.

“Được!” Trước khi đến đây Vu Đông cũng đã tìm hiểu kỹ càng, vị đạo diễn này khi đóng phim thì tính tình hơi nóng nảy.

Vu Đông yên lặng đứng một bên. Lúc bình thường xem tv thì đều thấy khung cảnh rộng lớn, diễn viên diễn xuất nhập vai nhưng lúc này xem bọn họ quay phim thì chỉ cảm thấy nhạt nhẽo.

Đợi một lát chính là nửa tiếng, Vu Đông mang giày cao gót nên đứng hồi lâu thì chịu không nổi vì vậy cô đành nói với nhân viên dẫn cô vào một tiếng, bảo là cô ngồi ở đây một lát, nếu đạo diễn Luru quay xong thì nhớ báo cho cô.

Vu Đông ngồi xuống thì nghĩ đến hôm nay là Giáng Sinh, nếu được thì cô muốn ăn com chiều với Hạ Phong. Vì vậy Vu Đông liền lấy đi động ra soạn tin nhắn.

“Hôm nay chừng nào anh làm việc xong?”

Cầm đi động hồi lâu cũng không thấy tin nhắn trả lời nên Vu Đông hơi thất vọng. Vu Đông nhìn sang chỗ đạo diễn Luru thì thấy bên đó vẫn đang quay phim lần thứ n nên lắc đầu đưa tầm mắt mình sang chỗ khác.

Bỗng nhiên Vu Đông thấy một cậu bé khoảng sáu bảy tuổi, mặc một bộ đồ cổ trang ngồi xỏm dưới đất khóc.

Cô thấy không có người lớn đứng xung quanh trông chừng cậu bé nên đi qua đó ngồi xỏm xuống hỏi: “Vị này diễn viên nhí, sao em khóc nhè thế?”

“Em không có khóc!” Cậu bé phát hiện ra bên cạnh mình có thêm một người thì lau nước mắt rồi bướng bỉnh nói.

“Được được, em không khóc, gió hôm nay lớn quá nên cát bay vào mắt thôi phải không.” Vu Đông cũng không vạch trần, cô thấy mặt cậu bé đỏ bừng, không biết là do lạnh hay do khóc nữa, nên hơi đau lòng hỏi, “Là do đạo diễn mắng em sao?”

Cậu bé cắn môi, ủy khuất nói: “Em đọc thoại không tốt!”

“Em vẫn còn nhỏ, nói không tốt cũng là chuyện bình thường!” Vu Đông an ủi.

“Nhưng lời thoại lần này rất quan trọng, đạo diễn bảo em nhất định phải nói được. Nhưng em làm năm mười lần vẫn không được.” Cậu bé tội nghiệp nói, “Các cô, chú khác đều bị em liên lụy nên giờ vẫn chưa được nghỉ.”

Lời thoại gì mà nhất định phải nói được chứ, mấy đứa bé biết diễn đã ít, nói không tốt thì vẫn có thể lồng tiếng mà?

Vu Đông nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Câu nào? Để chị giúp em xem thử.”

“Chị cũng là diễn viên ở đây sao?”

“Chị không phải, nhưng chuyên nghiệp của chị là đọc thoại đó.” Vu Đông cười nói.

Cậu bé nửa tin nửa ngờ lấy kịch bản ra, Vu Đông vừa nhìn, trùng hợp ghê, là bộ phim của đạo diễn Luru. Lại nhìn tiếp thì cảnh mà cậu bé không qua được là kết cục, đất nước trải qua các biến cố thì ầu ề lên ngôi, quyền thần lúc đó muốn lập hoàng hậu cho hoàng đế mới tám tuổi, đây là cuộc đối thoại giữa hai người.

“Thừa tướng, trăm tuổi vẫn còn nhỏ, chưa cần thành thân vội vã như vậy...” Vu Đông nhìn kịch bản, dựa vào lý giải của bản thân rồi bắt chước giọng của cậu bé đọc một đoạn lời thoại.

“Giọng của chị sao giống của em thế!” Cậu bé ngạc nhiên nói.

“Bởi vì chị là diễn viên lồng tiếng đó!” Vu Đông cười cười nói, “Chị có việc gấp đạo diễn Luru nhưng bây giờ hắn không rảnh nên chị giúp em đọc thoại nhé.”

“Vâng.” Cậu bé vui vẻ gật đầu.

Vì thế hai người quay lại chỗ Vu Đông mới ngồi lúc nãy rồi đọc thoại, để cậu bé nhanh chóng nhập diễn thì Vu Đông đọc đến phần của nhân vật nào sẽ thay đổi giọng của mình thành của nhân vật. Cho dù là giọng trung âm của thừa tướng uy nghiêm hay giọng chói tai của thái giám, hoặc giọng nhu nhược của thái hậu thì Vu Đông đều biểu hiện nhuần nhuyễn.

“Chị thật lợi hại đó!” Cậu bé đọc xong thoại thì mắt sáng lấp lánh nói với Vu Đông.

“Em cũng rất lợi hại!” Vu Đông vỗ đầu cậu bé nói, “Em còn nhỏ mà đã biết diễn kịch rồi, chị chỉ biết lồng tiếng thôi.”

“Là cô Vu Đông phải không?”

Vu Đông và cậu bé đồng thời quay đầu lại, lúc Vu Đông còn đang suy đoán thân phận của người này thì cậu bé đã ngoan ngoãn đứng lên hô: “Đạo diễn!”

“Ừ! Lời thoại thế nào rồi?” Đạo diễn Luru nhìn cậu bé nói. “Vâng... đã tốt hơn lúc nãy một chút rồi ạ!” Cậu bé hơi sợ hãi nói.

“Vậy quay về trang điểm lại đi một lát sau tôi sẽ chụp lại cho cháu đoạn đó.”

“Vâng, tạm biệt chị nhé!” Cậu bé vẫy tay với Vu Đông xong thì chạy mất.

Vu Đông cười cười, vươn tay ra: “Xin chào đạo diễn Luru, tôi là Vu Đông.”

“Xin chào!” Đạo diễn Luru là một người thẳng thắn nên trực tiếp ngồi xuống nói, “Mục đích đến đây của cô Vu tôi đã nghe phó đạo diễn nói rồi. Nói thật, lúc đầu tôi không xem trọng mấy người cho lắm.”

Vu Đông nhướn mày.

“Bởi vì lúc trước hợp đồng của phòng làm việc cô đều là phim thần tượng, tôi chưa nói gì đến lời thoại.” Đạo diễn Luru nói tiếp, “Nhưng bộ phim của tôi là bộ phim lịch sử lớn, cho dù chỉ là giọng nói nhưng tôi vẫn muốn có cảm giác lịch sử.”

“Đạo diễn Luru, phòng làm việc của chúng tôi không chỉ nhận phim thần tượng mà còn có phim bom tấn của Hollywood.”

“Chuyện này tôi biết. Nhưng những người lồng tiếng đó có mấy người là người của phòng làm việc các cô?” Đạo diễn Luru sắc bén nói.

Vu Đông nghe vậy cũng không tức giận mà cười nói: “Đạo diễn Luru, mặc kệ mấy người bọn họ có phải người của phòng làm việc chúng tôi hay không, nhưng chỉ cần chúng tôi mời được họ thì cũng đã là thực lực của phòng làm việc rồi.”

“A?” Đạo diễn Luru nhướn mày hỏi, “Nếu tôi muốn Lâm Lâm làm nữ chính thì sao?”

Vu Đông cười nói: “Vậy thì thật trùng hợp, cô ấy là cô chủ nhiệm lớp tôi. Người khác thì tôi không dám đảm bảo nhưng cô giáo Lâm thì chỉ cần một chiếc điện thoại là được!”

Đạo diễn Luru kinh ngạc nhìn Vu Đông một cái, nếu không phải lúc này hắn thấy Vu Đông đọc thoại với cậu bé, thanh âm nhân vật phù hợp thì hắn đã không nói nhiều với Vu Đông rồi.

Vu Đông nhìn thấy sự biến hóa của đạo diễn Luru nên lập tức dùng một liều thuốc mạnh: “Đạo diễn Luru, bộ phim này của đạo diễn là một bộ phim mang tính sử thi, từ diễn viên ngài chọn là có thể nhìn ra phẩm chất của nó, nên đương nhiên phải lồng tiếng sao cho phù hợp. Mấy nhân vật quan trọng trong phim thì phòng làm việc của chúng tôi có nhưng diễn viên lồng tiếng được đề cử là...”

Vu Đông liên tiếp báo tên những giáo viên, giảng viên, chuyên gia trong trường.

“Nghe nói họ không tiếp nhận lồng tiếng phim mà?” Đạo diễn Luru nghe xong mấy cái tên thì lập tức nói.

“Ai có tài năng lại nguyện ý tịch mịch chứ, chỉ có những tác phẩm không đáng để bọn họ ra tay thôi. Tôi cảm thấy bộ phim của ngài nhất định có thể làm họ ra tay.”

“Theo như cách nói của cô thì nếu bọn họ không chịu ra tay là do phim của tôi không tốt?” Đạo diễn Luru hỏi ngược lại.

Cuối cùng thì Vu Đông vẫn thuận lợi lấy được hợp đồng, trở lại xe, Vu Đông lập tức gọi điện thoại cho Hường Hiểu Nguyệt báo tin vui.

“Cậu thực sự làm được! Ngay cả đạo diễn Luru cũng bị cậu thu phục.” Hường Hiểu Nguyệt kinh hi* nói.

(*kinh hi: vừa kinh ngạc vừa vui mừng)

“Tớ lập rất nhiều lời hứa đó!” Vu Đông báo mấy cái tên ra rồi nói, “Những người này cậu đi mời đi nhé!”

“Yên tâm đi, cứ để đó cho tớ.” Hường Hiểu Nguyệt tự tin nói.

“Được rồi, đạo diễn Luru muốn đuổi ngày chiếu phim nên mai đoàn phim sẽ đưa phim đã cắt nối tốt đến. Hôm nay cậu về sớm một chút, mai phải bắt đầu làm việc rồi đó.” Vu Đông dặn dò.

“Yên tâm đi, phòng lồng tiếng có Hân Hân mà!”

“Cậu quên Hân Hân là thai phụ rồi à?” Vu Đông nhin không được nói to lên.

“Biết rồi, trước mười hai giờ tớ sẽ về nhà.”

“Sáng mai là lịch khám thai, cậu nhớ đi với Hân Hân.” Vu Đông nhắc nhở.

Cúp điện thoại xong thì Vu Đông xem tin nhắn, cô thấy Hạ Phong vẫn không trả lời thì thất vọng lái xe về nhà.

Vu Đông ở trước cửa khu nhà thấy trong tiệm trái cây có bán quả bình an* được đóng gói lại bằng giấy kiếng màu sắc sặc sỡ, nhìn rất vui vẻ nên Vu Đông nhin không được mua hai quả về.

(*quả bình an: quả táo)

Cho đến lúc mười giờ tối thì Hạ Phong mới mang theo sự mệt mỏi trở về nhà.

Vu Đông cảm giác rõ ràng là Hạ Phong không thích hợp lắm. Tuy từ lúc quen biết Hạ Phong cho đến tận bây giờ, hắn đều về nhà sau mười giờ tối. Nhưng lúc trước dù có mệt mỏi đến cỡ nào thì đôi mắt Hạ Phong vẫn sáng láng, không giống như ngày hôm nay, đôi mắt phẳng phất như bị một tầng

sương mù xám xịt che khuất.

“Sao vậy?” Vu Đông hỏi.

“Không có gì!” Hạ Phong cười cười, có vẻ như không muốn nói gì.

Cho đến lúc đổi xong dép, cởi áo khoác ra thì Hạ Phong mới xoay người nói xin lỗi: “Xin lỗi, hôm nay anh bận quá nên quên trả lời tin nhắn của em!”

Vu Đông chăm chú nhìn Hạ Phong hai giây rồi chậm rãi bước qua, dùng ngón tay sờ sờ trán của Hạ Phong.

Ngón tay Vu Đông ấm áp, lòng bàn tay mềm mại phảng phất có thể xoa dịu nội tâm bên trong.

Hạ Phong cầm tay Vu Đông, hỏi: “Sao vậy?”

“Em đang xoa.” Vu Đông lo lắng nói, “Anh đã lớn hơn em nhiều tuổi rồi, nếu lại có nếp nhăn nữa thì phải làm sao!”

Hạ Phong sững sốt một giây rồi cười hỏi: “Nếu anh có nếp nhăn thì em có ghét bỏ anh không?”

“Có ở trên mặt cũng không sao, nhưng không nên có ở trong lòng.” Vu Đông nhìn mắt Hạ Phong rồi nhẹ nhàng nói.

Hạ Phong chớp mắt, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Nếp nhăn trên mặt em có thể giúp anh xoa, nhưng ở trong lòng, em xoa không được.” Giọng nói của Vu Đông có chút mất mát.

Hạ Phong và Vu Đông nhìn nhau một hồi. Bỗng nhiên Hạ Phong chậm rãi lại gần, đặt đầu mình lên đầu vai mảnh khảnh của Vu Đông, tay hai người nắm chặt rồi để rũ xuống.

“Thật sự thì không phải là việc gì lớn. Chỉ là nghiên cứu anh làm trong một năm lại thất bại nữa rồi, anh có chút nhụt chí mà thôi.” Hạ Phong nhắm mắt lại chậm rãi nói.

Vu Đông cảm giác được sự mất mát của Hạ Phong một cách rõ ràng, cô lẳng lặng đứng thẳng, đỡ một nửa trọng lượng của Hạ Phong: “Không phải trong sách có một câu nói, mỗi một lần thất bại thì chúng ta đều đến gần thành công một bước sao?”

“Ừ!”

“Em tin anh nhất định sẽ thành công!” Vu Đông biết nghiên cứu của Hạ Phong thành công vào mười năm sau, nhưng chuyện này lại không thể nói.

“Lúc trước anh cũng tin như vậy.” Giọng nói tràn đầy cô đơn.

“Đừng sợ! Em sẽ luôn ở bên cạnh anh!”

Hạ Phong không nói nữa, hai người cứ tiếp tục lẳng lặng dựa sát vào nhau cho đến giờ Vu Đông sắp đi làm.

“Anh ổn rồi, em cứ đi làm đi!” Hạ Phong đã khôi phục lại bình thường nói.

“Vậy anh đi ngủ sớm đi, hôm nay không cần chờ em!”

“Được!” Hạ Phong cười gật đầu.

“Đúng rồi!” Lúc này Vu Đông mới nhớ đến, cô lập tức cầm hai quả bình an, một hồng một xám, rồi đưa quả có vỏ bọc màu xám bạc cho Hạ Phong nói, “Khắc tên anh lên đó đi!”

Hạ Phong nghi hoặc nhìn quả táo trong tay mình.

“Nhanh đi!” Vu Đông thúc giục.

Hạ Phong không có biện pháp từ chối, đành phải tìm một con dao nhỏ rồi khắc tên mình lên đó.

Vu Đông mỹ mãn nhận quả bình an đã có khắc tên Hạ Phong rồi lại đem quả màu hồng của mình đưa cho Hạ Phong: “Lễ Giáng Sinh vui vẻ!”

Hạ Phong nhận lấy, thấy trên quả táo đỏ rực được khắc hai chữ ‘Vu Đông’, thời gian khắc chắc đã lâu nên chỗ đó đã bị oxy hóa.

“Quả táo này anh nhất định phải ăn hết đó, quả táo anh đưa em cũng sẽ ăn hết.” Vu Đông cười nói.

“Tại sao phải khắc tên lên đó?” Hạ Phong hỏi.

“Khắc tên lên đại diện cho anh và em đó!”

“Quả táo này đại diện em?” Hạ Phong không xác định nói, “Sau đó em muốn anh ăn hết?”

“Đúng vậy!” Vu Đông mới nói xong thì phát hiện có gì đó không đúng cho lắm, vì vậy mặt cô nhanh chóng đỏ rục.

“A... Anh nhất định sẽ ăn hết!” Hạ Phong nhin không được cười nói.

“Anh... Chán ghét!” Vu Đông dậm chân một cái rồi mở cửa chạy nhanh ra ngoài.

Hạ Phong cầm quả bình an, một mình đứng trong phòng khách cười.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cô Ta Dám Cướp Người Của Tớ?

Bệnh viện u khoa.

Thiệu Nhất Phàm vừa đi khám các bệnh nhân trong phòng bệnh về, đang dặn dò y tá những điều cần chú ý với người bệnh thì thấy Hạ Phong đi đến từ xa.

“Hạ Phong!” Thiệu Nhất Phàm hô lên.

Hạ Phong tự nhiên là thấy Thiệu Nhất Phàm, bước đến: “Sao vậy?”

“Đến lúc này thì đám thực tập sinh đại học y mới làm được việc.” Thiệu Nhất Phàm ý bảo đám bác sĩ thực tập đang vội qua vội lại trên hành lang.

“Lúc chúng ta mới tốt nghiệp cũng vậy thôi.” Hạ Phong nói.

“Chúng ta mạnh hơn họ nhiều có được không.” Thiệu Nhất Phàm hồi ức nói, “Tớ nhớ rất rõ, lúc cậu chưa tốt nghiệp đã đi theo giảng viên đến bệnh viện học tập. Sau đó tốt nghiệp thì được phân công làm ở đây rồi trực tiếp làm việc luôn.”

“Còn tớ sao, được người anh em tốt như cậu giúp đỡ, khoảng hai tháng đã thích ứng được công việc rồi. Nhưng cậu xem đám thực tập sinh này đi, nửa năm mới thích ứng công việc được!”

“Sao cậu lại nhớ đến việc đánh giá thực tập sinh rồi?” Hạ Phong cười nói.

“Thì tại trước đó bận quá nhưng gần đây nhẹ nhàng hơn nên mới nhớ ra thôi.” Thiệu Nhất Phàm nhướn mày nói, “Lát nữa chúng ta làm xong việc rồi về sớm một chút, đi ra ngoài uống mấy ly.”

“Không được.” Hạ Phong lắc đầu từ chối nói, “Làm xong việc tớ muốn đi phòng thí nghiệm.”

“Có ý tưởng mới?” Thiệu Nhất Phàm kinh ngạc nói.

Hạ Phong lắc đầu nói: “Vừa thực nghiệm vừa tìm thôi.”

“Được lắm, lần này cậu tỉnh lại nhanh thật đấy!” Thiệu Nhất Phàm khen.

“Sao, chẳng lẽ tớ là người không chịu nổi thất bại à?”

“Không phải là không chịu nổi thất bại. Nhưng lúc trước mỗi lần làm thực nghiệm thất bại thì cậu sẽ sa sút tinh thần khoảng hai ngày.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Lần nào cũng là tớ cùng cậu đi uống rượu. Nhưng lần này thì không cần rồi! Ai, lại mất đi một cái cớ để uống rượu!”

“Cậu uống ít thôi, đừng quên cậu là bác sĩ đó!” Hạ Phong khuyên nhủ.

“Bác sĩ cũng có cuộc sống của riêng mình mà.” Thiệu Nhất Phàm đang muốn nói tiếp thì bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên.

Vừa lấy di động ra thì Thiệu Nhất Phàm liền nhướn mày vì kinh ngạc, nhận cuộc gọi xong thì nói: “Người đẹp họ Hường, có chuyện gì lại gọi điện thoại cho tôi thế?”

“A, được, tốt, tôi lập tức qua đó ngay!”

Hạ Phong thấy Thiệu Nhất Phàm cúp điện thoại liền hỏi: “Bạn gái mới?”

“Không phải.” Thiệu Nhất Phàm phủ định xong thì nhìn thoáng qua Hạ Phong, ý vị sâu xa nói: “Tớ cảm thấy chuyện này không phải là việc tớ nên đi.”

Hạ Phong nghi hoặc nhìn lại.

Lúc này người mới gọi cho tớ là bạn của Vu Đông, đang ở khoa sản khám thai. Cô ấy nói đông quá nên nhờ tớ tìm người quen giúp đỡ giùm.” Thiệu Nhất Phàm cười nói, “Chính là hai cô gái lần trước nói phải gặp cậu đánh giá đó, cậu có muốn nhân cơ hội này tăng chút ít hảo cảm không hả?”

Hạ Phong không nói gì, nói với y tá: “Đưa cho tôi bệnh án của giường số ba.”

Y tá tìm bệnh án rồi đưa cho Hạ Phong.

Hạ Phong thuận tay nhét vào lồng ngực của Thiệu Nhất Phàm rồi nói: “Giúp tớ đi xem bệnh, giờ tớ đi tăng hảo cảm đây.”

Nói xong cũng không đợi phản ứng của Thiệu Nhất Phàm mà đi hướng phòng khám bệnh. Thiệu Nhất Phàm đành phải nhận mệnh đi xem bệnh, thật là quen sai bạn rồi!

Chốc lát sau, Hạ Phong đã đi đến khu vực khám bệnh. Cùng giống như lần trước vậy, giữa đám người bệnh mặt tái nhợt thì Hường Hiểu Nguyệt, vĩnh viễn thời thượng và hoa lệ, bắt mắt cực kì.

“Chờ lâu chưa?” Hạ Phong đứng trước hai người, ôn hòa nói.

“Bác sĩ Hạ?” Hường Hiểu Nguyệt giật mình nói. Thật sự thì lúc đầu Hường Hiểu Nguyệt muốn tìm Hạ Phong, nhưng lại không có số điện thoại của đối phương nên đành lui mà cầu người tiếp theo tìm Thiệu Nhất Phàm, lại không thể tưởng được Hạ Phong lại tự đến.

“Hiểu Nguyệt?” Nhậm Hân Hân thấy người đến không phải là Thiệu Nhất Phàm nhưng nhìn đến biểu tình của Hường Hiểu Nguyệt thì hiển nhiên là quen biết đối phương.

“Hân Hân, đây là Hạ Phong, vị nào của Đông Đông ấy.” Hường Hiểu Nguyệt cười giới thiệu.

“Xin chào, tôi là Hạ Phong.” Hạ Phong chủ động chào hỏi.

Nhậm Hân Hân vội vàng dựa vào Hường Hiểu Nguyệt rồi đứng lên, lễ phép nói: “Xin chào, tôi là bạn của Đông Đông, tôi thường nghe cậu ấy nhắc đến anh.”

“Hai người đến khám thai sao không báo Vu Đông gọi điện thoại trước cho tôi chứ.” Hạ Phong nói.

“Không phải là chuyện lớn gì, lúc đầu tôi nghĩ muốn đợi một lát thôi, ai ngờ lúc này bụng hơi đau nên Hiểu Nguyệt mới lo lắng quá.” Nhậm Hân Hân hơi ngưng ngưng nói.

“Sao không phải là chuyện lớn chứ, đứa bé ở trong bụng. Mà bụng lại đau thì không lo lắng sao được. Anh nói đúng không bác sĩ Hạ?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Đúng vậy!” Hạ Phong gật đầu nói, “Hai người cũng đừng gọi tôi là bác sĩ Hạ, cứ gọi thẳng tên là được.”

“Cũng được, nói thật, tôi gọi như vậy cũng không quen lắm.” Hường Hiểu Nguyệt hường ứng nói.

“Hai người đứng đây chờ một lát, để tôi sắp xếp cho.” Hạ Phong nói xong liền đi vào phòng khám bệnh, tìm thấy một bác sĩ khoa phụ sản đang định nghỉ trưa, nhờ hỗ trợ khám thai cho Nhậm Hân Hân.

Lúc khám thai thì Hạ Phong không tiện bước vào nên vẫn luôn đứng chờ ở ngoài. Cũng may là khám thai bình thường rất đơn giản mà Nhậm Hân Hân cũng không có vấn đề gì nên việc khám thai nhanh chóng kết thúc.

Hạ Phong nhìn thời gian xong thì nói: “Đến giờ ăn cơm rồi, tôi mời hai người nhé!”

“Không cần đâu, hôm nay đã làm phiền anh nhiều rồi.” Nhậm Hân Hân vội vàng từ chối, “Lúc này chen ngang để khám thai đã xấu hổ rồi.”

“Là cậu thành thật quá thôi!” Hường Hiểu Nguyệt hận sắt không thành thép* nói.

(*hận sắt không thành thép: bất mãn vì người kia không biết tiến tới, hy vọng người đó biết cố gắng, trở nên tốt hơn)

“Không tính là chen ngang đâu, vì lúc này khám thai cho cô là dùng thời gian nghỉ trưa.” Hạ Phong cười nói, “Lại nói tiếp thì chúng tôi là bác sĩ, quyền lợi cho người nhà và bạn bè được khám trước vẫn phải có chứ.”

“Cậu nhìn đi...” Hường Hiểu Nguyệt chuyển hướng Hạ Phong nói, “Mời ăn cơm thì không cần đâu, đã khiến anh mất hết bao nhiêu thời gian rồi. Nếu Ngư Đồng biết được thì chắc chắn sẽ xử tôi ngay!”

“Ngư Đồng? Hai người lúc bình thường đều gọi cô ấy như vậy sao?” Hạ Phong biết cái tên ‘Ngư Đồng’ là tên Vu Đông dùng lúc làm phát thanh viên nhưng hân hân lại không biết bạn bè cũng gọi cô như vậy.

“Đừng vậy đó. Tôi nói anh nghe, nhà của Ngư Đông rất có ý tưởng. Bởi vì ba mẹ Vu Đông cực kì thích ăn cá đông lạnh* nên lúc đặt tên cho Vu Đông thì trực tiếp lấy cái tên đông âm**.” Nói xong thì Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân đồng thời nở nụ cười.

(*cá đông lạnh: canh cá, cá phơi ở ngoài vào mùa đông, lúc bị đông lại sẽ giống thạch.

**Vu Đông và Ngư Đông đều đọc là Yú dòng)

Hạ Phong cũng cười theo, tự nhiên hẳn cảm thấy Vu Đông ngay cả cái tên cũng thật sinh động.

“Được rồi, không nói nữa, anh mau đi làm việc đi. Chuyện ăn cơm thì để hôm nào Ngư Đông dẫn anh đến ra mắt, chúng tôi vẫn muốn khảo sát anh đó.” Hường Hiểu Nguyệt nói.

“Được.” Hạ Phong cười gật đầu.

“Nhân tiện nói luôn, tôi thích ăn thức ăn Pháp.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Hân Hân thích ăn thức ăn Thái Lan.”

“Vậy còn Vu Đông?” Hạ Phong hỏi.

“Anh muốn lấy lòng hai người chúng tôi mà?” Hường Hiểu Nguyệt không biết nên nói gì cho phải.

Nhậm Hân Hân che miệng cười.

Hai người rời khỏi bệnh viện.

Hường Hiểu Nguyệt dự định lái xe chở Nhậm Hân Hân về chung cư, dọc theo đường đi thì hai người tán gẫu về Hạ Phong.

“Tớ cảm thấy Hạ Phong khá tốt đó.” Nhậm Hân Hân nói, “Chắc là sẽ đối xử tốt với Vu Đông thôi.”

“Giúp cậu có tí việc thì cậu bắt đầu phản chiến rồi à?” Hường Hiểu Nguyệt khinh bỉ nói.

“Sao vậy? Cậu thấy anh ta không tốt chỗ nào à?” Nhậm Hân Hân nghi hoặc nói.

“Trước mắt thì tớ chưa có phát hiện gì mới.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Có điều Hạ Phong lớn tuổi hơn Vu Đông nhiều như vậy thì có thể sẽ có di chứng lịch sử đó.”

“Cậu suy nghĩ nhiều đúng không?”

“Sao có thể chứ? Cậu nghĩ thử xem, từ lúc hai mươi hai đến lúc ba mươi chính là thời gian hoàng kim cho việc yêu đương và kết hôn. Đông Đông chỉ vừa mới bắt đầu nhưng Hạ Phong đã tiến dần đến kết thúc rồi. Tuổi tác khác biệt thật là làm người ta bất an.” Hường Hiểu Nguyệt phân tích.

“Vậy theo cậu thì phải làm gì bây giờ?”

“Chờ tớ hẹn Thiệu Nhất Phàm vài lần là được.”

“Bác sĩ Thiệu?” Nhậm Hân Hân kinh ngạc nói.

“Người đàn ông nói nhiều như anh ta thì rót mấy ly rượu, tớ chắc chắn anh ta sẽ nói hết cho mà xem” Hường Hiểu Nguyệt cười gian nói, “Cậu tin hay không, chuyện nộ hôn đầu tiên của Hạ Phong tớ cũng có thể hỏi ra.”

“Cậu thật là khủng bố đó!” Nhậm Hân Hân vừa nghe mà run sợ trong lòng.

“Cậu cứ cười trộm đi, có một người bạn tài giỏi như tớ!”

Nhậm Hân Hân lắc đầu bật cười.

Bên này Thiệu Nhất Phàm thấy Hạ Phong trở về thì bà tám nói: “Sao hả? Có bị làm khó làm dễ hay không?”

“Cậu hy vọng tớ bị làm khó dễ?” Hạ Phong liếc Thiệu Nhất Phàm một cái.

“Sao có thể chứ. Nếu tớ hy vọng cậu bị làm khó dễ thì đã không cho cậu cơ hội tăng hảo cảm rồi.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Chỉ có điều cái cô Hường Hiểu Nguyệt đó nhìn rất là đánh đá.”

“Đó chẳng phải là loại hình mà cậu thích sao?” Hạ Phong kinh ngạc nói.

“Đó là trước kia thôi.” Thiệu Nhất Phàm cảm thán nói, “Hiện tại sao, tớ cảm thấy tìm bạn gái vẫn nên tìm loại dịu dàng thôi. Đáng tiếc một người đẹp khác đã là hoa có chủ rồi.”

“Cậu nói Nhậm Hân Hân?” Hạ Phong phản ứng lại nói.

“Đúng thế!” Thiệu Nhất Phàm thở dài nói, “Lúc trước tớ ở sở cảnh sát thiếu chút nữa thì đã yêu từ cái nhìn đầu tiên rồi.”

Hạ Phong tự nhiên là biết chuyện của Nhậm Hân Hân, chỉ là Thiệu Nhất Phàm từ đó đến giờ đều là kiểu phong lưu nên không giải thích gì.

“Đừng có ở đó cảm thán nữa, đi ăn cơm thôi, buổi chiều còn có một ca giải phẫu đó.” Hạ Phong nói.

“Đúng rồi, ca giải phẫu buổi chiều sẽ dùng thiết bị mới nhập từ Mỹ đúng không.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Trợ thủ đầu tiên phải là tớ.”

“Tớ cầu mà không được đấy chứ.”

Ở trên lĩnh vực y học thì hai người đều giúp đỡ, dúi dẩy cho nhau.

@@

Vu Đông ngủ đến mười một giờ mới rời được giường. Dọn dẹp xong tất cả, đi tiệm cơm hầm canh gà, đợi đến lúc đến được chung cư của Hường Hiểu Nguyệt đã là hai giờ chiều.

“Đây là canh gà mái tớ riêng tìm người làm đó, thai phụ phải ăn bổ.” Vu Đông đồ ra một chén đưa cho Nhậm Hân Hân.

“Còn uống nữa sao, bác sĩ đã nói cái bụng của Hân Hân mới sáu tháng mà nhìn đã như bảy tháng vậy, nên phải chú ý ăn uống điều độ.” Hường Hiểu Nguyệt nghe mùi canh gà thì thêm nên tự mình đồ một chén uống.

“Vậy thì cậu uống ít thôi. Đợi đến lúc cậu ở cữ thì tớ lại mang cho cậu.” Vu Đông nói.

“Ừ!” Nhậm Hân Hân cười uống hai hớp.

“Đông Đông, hôm nay tớ cùng Hiểu Nguyệt thì khám thai thì thấy được Hạ Phong.” Nhậm Hân Hân nói.

“Ồ?” Vu Đông nghi hoặc ngẩng đầu.

“Lúc đầu tớ muốn gọi điện thoại cho cậu nhưng lại nghĩ đến chắc cậu vẫn còn đang ngủ nên cuối cùng gọi cho Thiệu Nhất Phàm. Chắc là Hạ Phong nghe Thiệu Nhất Phàm nói nên tự mình chạy đến.” Hường Hiểu Nguyệt suy đoán, “Rất có ảnh hưởng đó.”

“Vậy ấn tượng của hai cậu như thế nào?” Vì đã gặp được nên Vu Đông dứt khoát hỏi.

“Tớ cảm thấy Hạ Phong không tệ.” Nhậm Hân Hân khẳng định, “Có phong độ, làm việc chu đáo, là bác sĩ nên khẳng định là người có trách nhiệm và tình yêu.”

“Cậu thì sao?” Vu Đông hỏi Hường Hiểu Nguyệt.

“Tớ ư, tớ còn phải tìm hiểu mặt khác nữa.” Hường Hiểu Nguyệt nói.

Vu Đông cười cười nói: “Tìm hiểu xong thì nhớ nói cho tớ. Nhưng trừ cái tốt và đặc biệt không tốt thì những cái khác đừng nói cho tớ.”

“Tại sao?” Hường Hiểu Nguyệt buồn bực nói.

“Đạo ở chung của vợ chồng, bốn chữ...” Vu Đông gằn từng chữ một, “Khó được hồ đồ*!”

(*khó được hồ đồ: lúc không cần biết thì nên giả vờ không biết)

“Tớ luôn muốn hỏi cậu, cậu chỉ mới kết hôn thôi mà sao tư tưởng đã khác biệt rồi hả?” Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc nói.

“Đợi đến lúc cậu có người cần quý trọng thì cậu sẽ biết.” Vu Đông cao thâm khó đoán nói.

“Tớ nghĩ chuyện tìm hiểu mặt khác của cậu nên bỏ là được rồi đó. Rõ ràng là Đông Đông cực kì thích Hạ Phong rồi.” Nhậm Hân Hân là người ngoài cuộc nên tinh táo.

“Bởi vì thích nên mới phải điều tra chứ, lỡ có tiểu tam, tiểu tứ*, bạn gái cũ xuất hiện cướp người thì sao?”

(*tiểu tam, tiểu tứ: người thứ ba, thứ tư chen vào tình yêu của hai người)

“Cô ta dám?” Hường Hiểu Nguyệt mới nói được một nửa thì Vu Đông đã tràn đầy tức giận nói chen vào.

“Đúng vậy, Hạ Phong nếu dám làm vậy thì tớ sẽ giúp cậu xử anh ta!” Hường Hiểu Nguyệt hưởng ứng nói.

“Tớ nói bạn gái cũ!” Vu Đông tức giận nói, “Giấy kết hôn cũng có rồi, nếu cô ta mà còn dám quay về cướp người của tớ, hừ, xem coi tớ có xử cô ta

không!”

“...” Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân liếc nhau một cái, cả hai đồng thời không biết nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lần Đầu Tiên Cãi Nhau

Hôm nay là ngày Hạ Phong tan ca đúng giờ.

Hai người không nấu cơm mà lái xe đến một tiệm cơm nổi tiếng ở gần nhà. Trong tiệm thì đông người đến gần hết chỗ nên đương nhiên là chẳng còn chỗ đỗ xe trước cửa tiệm. Bởi vậy Hạ Phong đành tìm một chỗ cách tiệm cơm khá xa để đỗ xe.

Cũng vì vậy mà khi hai người ăn cơm xong thì phải đi một đoạn đường dài mới đến được nơi dừng xe lúc nãy.

Vu Đông rất thích khoảng thời gian này, tuy rằng xa rời đường phố ồn ào, náo nhiệt nhưng bên cạnh cô lại có Hạ Phong.

"Sao lúc ra ngoài em không mang theo bao tay hả?" Hạ Phong nắm tay Vu Đông, cảm giác được sự lạnh lẽo truyền đến thì nói: "Em bỏ tay vào túi đi!"

Hạ Phong vừa nói xong thì định buông tay Vu Đông ra nhưng sao Vu Đông lại đồng ý được. Vì vậy cô nhanh chóng giữ chặt tay Hạ Phong, nói: "Em không lạnh!"

"Em còn dám nói không lạnh, tay em đã đỏ lên hết rồi kìa!" Hạ Phong cầm tay Vu Đông giờ lên, cả bàn tay đều đỏ bừng.

Vu Đông nhìn thoáng qua sau đó cúi đầu dùng chân đá đá mấy hòn đá nhỏ.

"Em bị sao vậy?" Hạ Phong cảm giác được cảm xúc của Vu Đông đã thay đổi.

"Em muốn nắm tay anh." Giọng nói của Vu Đông nhẹ đến mức dường như đã bị gió thổi đi.

Cũng may là hai người đi gần nhau nên Hạ Phong mới nghe được một ít.

Ánh mắt của Hạ Phong di chuyển từ đỉnh đầu của Vu Đông đến chỗ mười ngón tay đan xen với nhau của hai người. Hạ Phong chớp mắt, kéo tay của Vu Đông rồi bỏ vào túi áo khoác của hắn.

Vu Đông bị hành động của Hạ Phong làm cho lảo đảo, cô cảm giác được bàn tay mình bị bỏ vào một chỗ ấm áp thì nghi hoặc ngẩng đầu liền thấy Hạ Phong đang cười với mình.

"Đề như vậy sẽ không lạnh nữa."

Vu Đông nhấp môi, cúi đầu rồi cười nhẹ nhàng.

"Chúng ta đi thôi, tuyết càng lúc càng lớn rồi." Hạ Phong nói xong thì dẫn theo Vu Đông tiếp tục đi về phía trước.

Một mặt đi về phía trước, mặt khác lại cảm giác được độ ấm trong lòng bàn tay mình cùng con đường tuyết trắng bay đầy trời làm Vu Đông bỗng nhiên có một loại ảo giác như mình đang trong phim Hàn Quốc vậy.

"Cẩn thận một chút!" Hạ Phong vội vàng đỡ Vu Đông, chút xíu nữa là bị té ngã, buồn cười nói: "Sao em không nhìn đường?"

"Có anh nắm tay em mà?" Vu Đông nói một cách hợp tình hợp lý.

Hạ Phong sùng sốt rồi bỗng nhiên vui vẻ, kéo tay Vu Đông bỏ vào túi áo khoác của mình lần nữa, giọng nói mang theo sự sùng ái: "Vậy là lỗi của anh, dẫn em cũng dẫn không tốt."

Vu Đông bỗng nhiên cảm thấy bản thân cô vô cớ gây rối quá nên nghĩ nghĩ rồi nói sang chuyện khác ngay: "Em nghe nói hôm trước anh gặp được Hiểu Nguyệt và Hân Hân."

"Hai người đó nói với em?" Hạ Phong không cố tình nói chuyện này cho Vu Đông nghe nhưng nếu cô biết được thì cũng là chuyện bình thường.

"Hân Hân nói anh giúp cô ấy đi cửa sau."

"Không tính là đi cửa sau. Chỉ khiến bác sĩ khoa sản ăn cơm trễ một chút thôi, sau đó anh đã mời anh ta uống một ly cà phê rồi." Hạ Phong giải thích.

"Vây ly cả phê này của anh rất có giá trị đó!"

"Ý em là sao?" Hạ Phong hiểu kì nói.

"Hiểu Nguyệt và Hân Hân là hai người bạn tốt nhất của em. Họ nghe nói chuyện của chúng ta xong thì luôn muốn khảo sát anh." Vu Đông liếc nhìn Hạ Phong một cái rồi cười nói, "Anh sợ rồi à!"

"Cho nên hôm trước anh mới đi tặng hào cảm đó." Hạ Phong chớp mắt.

"À... Thì ra là anh cô ý." Vu Đông giả vờ khoa trương nói.

Hạ Phong chỉ cười mà không nói.

"Chỉ có điều kế hoạch của anh đã thành công rồi." Vu Đông bình luận, "Ít nhất anh đã đạt được 50%."

"50%?" Hạ Phong kinh ngạc nói.

"Hân Hân sao, anh giúp cô ấy đi cửa sau nên đã qua được cửa của cô ấy rồi."

"Vây là cửa của Hường Hiểu Nguyệt vẫn chưa qua?" Hạ Phong nhướn mày nói, "Anh nhớ rõ ràng, lần trước cô ấy bị viêm ruột thừa, anh đã nói chuyện với bác sĩ mổ chính giúp cô ấy là không được để lại sẹo."

"Đó là..."

Vu Đông đang muốn nói chuyện thì bỗng nhiên sắc mặt của Hạ Phong trở nên căng thẳng. Hạ Phong chỉ vào phía trước nói: "Đằng đó hình như có người thì phải?"

Vu Đông quay đầu lại nhìn thì thấy trên nền tuyết dường như có một bóng người màu đen đang nằm.

Hai người nhanh chóng chạy qua, đến lúc cách bóng người đó khoảng mười mét thì Vu Đông phát hiện ra đó là một cụ già bị té ngã. Dường như là phản xạ có điều kiện, ngay lập tức, Vu Đông lấy di động ra bắt đầu chụp hình, chụp được hai tấm xong lại bắt đầu quay phim.

Lúc bấy giờ Hạ Phong đã chạy đến chỗ cụ già, hẩn kiểm tra đơn giản tình huống của ông cụ rồi quay đầu lại hô lên với Vu Đông: "Em mau mang xe lại đây!"

Hạ Phong thấy ông cụ vẫn còn đang hôn mê nên sốt ruột, quay đầu lại nhìn Vu Đông thì thấy cô vẫn còn đang cầm di động làm gì đó nên nhủ mảy, nói lại một lần nữa: "Vu Đông, mang xe lại đây!"

"A!" Lúc này Vu Đông mới phản ứng được, nhanh chóng chạy xe lại. Hai người lái xe đưa cụ già đến bệnh viện.

May mắn là trên người ông cụ có mang theo điện thoại nên Hạ Phong thuận lợi liên hệ với người nhà của ông ấy. Hạ Phong để lại một số điện thoại để liên hệ xong thì hai người mới lái xe về nhà.

Dọc theo đường đi về Hạ Phong không nói một lời, về đến nhà liền vào phòng của mình.

Vu Đông nhạy cảm phát hiện sự khác thường của Hạ Phong, hình như là tức giận, nhưng cô lại không biết lý do vì sao.

Vu Đông do dự một lúc rồi gõ cửa phòng của Hạ Phong.

"Sao vậy?" Hạ Phong hỏi.

"Anh... Anh đang tức giận đúng không?" Vu Đông hỏi, "Có chuyện gì xảy ra sao?"

Hạ Phong nhìn chăm chú vào biểu tình trên mặt Vu Đông, trên đó có nghi hoặc, có thấp thỏm nhưng không hề có sự áy náy. Có lẽ cô ấy không hề ý thức được việc mình đã làm.

Hạ Phong thờ dãi trong lòng. Hai người cùng nhau đi về phía phòng khách.

"Lúc nãy anh bảo em đi lấy xe thì em đang làm gì?" Hạ Phong hỏi.

Vu Đông hồi ức lại rồi nói: "Em đang chụp hình và quay phim lại."

"Ông cụ lúc nãy bị đột quỵ xuất huyết não*. Nếu chậm một chút nữa thì có lẽ đã không cứu được rồi." Hạ Phong nói.

(*đột quỵ xuất huyết não: một dạng của đột quỵ, do một động mạch trong não vỡ ra, gây chảy máu các mô xung quanh và giết chết tế bào não)

"Đúng là rất nguy hiểm, nhưng chúng ta đã đưa cụ ông vào bệnh viện đúng lúc rồi mà." Vu Đông khó hiểu nói.

"Vậy nếu chúng ta đưa đi trễ thì sao, hoặc chỉ chậm một phút thôi thì sao." Hạ Phong nhìn Vu Đông, sắc mặt nghiêm trọng.

Nếu lúc này mà Vu Đông còn không biết lý do vì sao Hạ Phong tức giận thì cô sẽ phải nghi ngờ chỉ số IQ của mình.

"Lúc đó tại sao em lại lấy di động ra chụp hình?" Hạ Phong khó hiểu nói.

"Em..." Vu Đông không biết nên giải thích như thế nào bây giờ nữa. Gặp một người già bị té ngã thì chụp ảnh, quay phim để làm bằng chứng tự bảo vệ mình?

Bây giờ là năm 2007, trường hợp bị người già lừa bịp, tổng tiền vẫn chưa xuất hiện phổ biến.

"Em từ từ suy nghĩ đi..." Hạ Phong thấy Vu Đông có vẻ không biết xử lý như thế nào nhưng vẫn không có sự hối hận thì cảm thấy thất vọng trở về phòng.

Vu Đông yên lặng ngồi trong phòng khách một mình, mãi cho đến lúc mười một giờ mười phút mới lái xe đi làm.

Hạ Phong đứng trước ban công nhìn chiếc xe của Vu Đông chạy ra khỏi khu nhà thì có vẻ mất hồn.

"Xin chào mọi người, đây là đài phát thanh fm9666, hiện tại là chương trình "Đêm khuya mị ảnh", tôi là dj Ngư Đông."

Vu Đông chủ trì tiết mục văn bình thường nhưng những người nghe cũ đều nhận ra cảm xúc của cô không được ổn định, có vài người đã bắt đầu gửi tin nhắn hỏi thăm.

"Ngư Đông bị sao vậy? Cảm xúc không được cao!"

"Sức khỏe của Ngư Đông hôm nay không tốt sao?"

"Người dẫn chương trình có việc gì ư?"

"Có phải bị cấp trên phê bình vụ người nghe gửi thư kèm theo tiền không?"

...

Vu Đông nhìn khu vực tin nhắn gửi đến trên máy tính liên tục nhảy lên thì cảm xúc khôi phục được một ít.

Cô nghĩ nghĩ một lát rồi mở micro lần nữa, cô tổ chức lại những gì cần nói một lần rồi mới bắt đầu nói: "Lúc này có rất nhiều người hỏi thăm Ngư Đông, hỏi Ngư Đông hôm nay bị sao vậy? Được rồi, đã bị mọi người phát hiện, hôm nay tâm tình của tôi không được tốt lắm."

Khu tin nhắn nhảy lên một đồng tin tức hỏi Vu Đông đã xảy ra chuyện gì.

"Không biết mọi người có nghe qua từ "ăn vạ" chưa?" Vu Đông nói, "Nghe nói, "ăn vạ" là trò những đệ tử Bát Kỳ* có gia cảnh xuống dốc phát minh vào những năm cuối triều Thanh. Những người này sẽ mang một món đồ sứ "quý giá" đi vào các con đường nhộn nhịp, sau đó nắm bắt cơ hội, "không cần thận" đụng vào xe ngựa đang chạy rồi làm vỡ món đồ sứ "quý giá". Vì vậy họ sẽ "có lý" bắt người trên xe ngựa bồi thường tiền cho món đồ sứ đó."

(*Bát Kỳ: chế độ tổ chức quân sự đặc trưng của nhà Thanh)

Vu Đông nghĩ một lát rồi nói thêm: "Ở nơi mà Ngư Đông từng sinh sống, có một người thanh niên rất thiện lương. Ở trạm xe buýt anh ta thấy một người già bị ngã thì tốt bụng nâng dậy rồi đưa vào bệnh viện. Chuyện này vốn là một chuyện tốt nhưng ngày hôm sau người nhà của ông lão lại luôn khẳng định là thanh niên này đụng ngã ông lão, muốn anh ta bồi thường cho nhà họ tiền chữa bệnh và tiền ăn uống, tổng cộng là tám vạn* nguyên."

(*một vạn = mười ngàn)

"Trời ạ... Sao lại có chuyện như vậy được!"

"Thật là quá đáng, báo cảnh sát đi!"

...

Khu tin nhắn nhảy lên đều là hai tin tức này, Vu Đông tiếp tục nói: "Từ đó về sau, người ở chỗ chúng tôi gặp được người già bị té ngã không đứng dậy được cũng không dám đỡ, bởi vì chúng tôi sợ bị "ăn vạ". Chúng tôi cũng gọi nó là "ăn vạ"."

"Sao đó thì có người khác đề ra ý kiến, người đó nói nếu có tình huống như vậy xảy ra thì trước khi đỡ cứ để lại bằng chứng có lợi cho mình. Như vậy thì vừa có thể giúp đỡ người khác mà cũng có thể phòng ngừa bị lừa."

"Ý kiến hay. Nếu không khi thấy người bị té mà không giúp đỡ thì có vẻ rất vô tình!"

"Phương pháp này không tệ!"

"Vì vậy tôi cũng có thói quen như thế!" Vu Đông nói đến đây thì nhớ đến ánh mắt đầy thất vọng của Hạ Phong, cô cảm thấy khó sở rồi lại hơi ỳ khướt: "Hôm nay tôi và người tôi thích cùng nhau đi ăn cơm, trên đường chúng tôi gặp một người già bị té!"

"Trùng hợp vậy?"

"Hai người có đỡ người đó lên không?"

"Bạn của tôi lập tức chạy qua giúp đỡ ông lão nhưng tôi lại đứng tại chỗ quay phim một phút." Vu Đông tiếp tục nói, "Lúc ông lão được đưa đến bệnh viện thì bác sĩ nói là xuất huyết não. Nếu chậm mấy phút nữa thì có lẽ đã không cứu được rồi."

"Nguy hiểm thế!"

"Tôi đã biết tại sao tâm tình của người dẫn chương trình không tốt rồi!"

"Sau đó người tôi thích hỏi tôi, tại sao trong tình huống khẩn cấp như vậy mà còn có thể quay phim. Biểu tình của người đó rất thất vọng." Vu Đông cuối cùng cũng đã nói xong sự việc đã xảy ra.

"Chuyện này thật khó nói. Ai đúng ai sai khó mà đánh giá!"

"Người mà người dẫn chương trình thích ư? Vậy làm sao bây giờ? Có hiểu lắm à?"

"Ông lão không có chuyện gì là tốt rồi."

"Nếu tôi là bạn trai của người dẫn chương trình cũng sẽ thất vọng. Dù sao thì mạng người là quan trọng nhất."

Trong lúc nhất thời khu tin nhắn sôi nổi bàn tán, tất cả mọi người đều phát biểu ý kiến của mình.

Lúc Thiệu Nhất Phàm gọi điện thoại đến thì Hạ Phong, đang thất vọng đối với Vu Đông, đang ngồi trên giường đọc sách.

"Nhất Phàm?"

"Cậu đang cãi nhau với Vu Đông?" Thiệu Nhất Phàm dứt khoát hỏi.

"Không có." Hạ Phong phủ nhận.

"Còn nói không có. Lúc này Vu Đông đã nói trong lúc phát sóng trực tiếp rồi. Cô ấy nói hai người đi ra ngoài ăn cơm thì cứu một ông lão, cậu thất vọng với cô ấy."

Hạ Phong lập tức nhũn mảy, chuyện như thế này sao Vu Đông có thể nói trong lúc phát sóng trực tiếp được chứ!

"Cậu không nghe tiết mục của Vu Đông sao?" Thiệu Nhất Phàm hỏi.

Hạ Phong không nói gì.

"Cậu lại không chịu nghe người ta giải thích." Thiệu Nhất Phàm biết rõ tính tình của bạn nên đành trở thành người hòa giải. Thiệu Nhất Phàm đem lời nói lúc này Vu Đông đã nói truyền đạt lại cho Hạ Phong.

"Tớ nghe giọng nói của Vu Đông thì cảm giác được cô ấy đang rất mất mát, có lẽ cô ấy đã khóc rồi đó." Thiệu Nhất Phàm khoa trương nói.

"Đã khóc?" Hạ Phong nghe xong thì lập tức thay đổi sắc mặt.

"Đúng vậy đó. Vu Đông mới được bao nhiêu tuổi chứ, người ta mới hai mươi hai thôi. Cậu nghĩ thử xem, cậu có vấn đề gì mà không thể nói chuyện dàng hoàng với cô ấy hả, nhẫn nại lắng nghe cô ấy giải thích, giờ cậu thấy hậu quả chưa. Cậu nói chuyện kiểu đó là đang nghi ngờ nhân phẩm của người khác rồi còn gì nữa?" Thiệu Nhất Phàm dong dài nói, "Cậu cho rằng ai cũng là bác sĩ như chúng ta hay sao, có thể phân biệt rõ ràng đâu là hôn mê đâu là xuất huyết não?"

Hạ Phong đã không nghe được câu nói kế tiếp của Thiệu Nhất Phàm. Hiện giờ trong đầu óc của hắn chỉ toàn hình ảnh Vu Đông bị hắn nói xong thì tròn đi khóc một mình.

Hạ Phong đang cầm di động thì bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Hắn nhìn đồng hồ thì đã là một giờ rưỡi sáng.

Hạ Phong xuống giường mặc quần áo, lái xe chạy thẳng đến trước cửa đài phát thanh.

Vì vậy khi Vu Đông mang biểu tình mất mát cúi đầu đi ra khỏi đài phát thanh thì nghe được giọng nói ôn hòa của Hạ Phong.

"Anh đã nói với em là phải nhìn đường mà? Không có anh nắm tay em lại té ngã nữa thì phải làm sao?"

Vu Đông mang về mặt không thể tin tưởng ngẩng đầu lên.

Hạ Phong nhẹ nhàng nắm bàn tay lạnh lẽo của Vu Đông.

"Chúng ta về nhà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hôn Môi

"Sao anh lại đến đây?" Giọng nói của Vu Đông có sự nghi hoặc nhưng đa phần đều là sự bất an.

"Anh đến đón em về nhà!" Hạ Phong thấy Vu Đông không mang khăn quàng cổ nên cởi khăn quàng cổ của mình ra rồi quấn cho Vu Đông.

"Anh... không giận em nữa sao?" Vu Đông nắm chặt chiếc khăn quàng cổ, trên khăn vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Hạ Phong.

Hạ Phong đứng trước mặt Vu Đông, dùng tay sửa sang lại chiếc khăn quàng nên có thể thấy được sự thấp thỏm trong mắt Vu Đông một cách rõ ràng.

Trong nháy mắt, sự đau đớn trong lòng hần lập tức lan rộng ra.

"Là anh không tốt, là do anh quá nôn nóng." Hạ Phong xin lỗi, cũng thuận tiện sửa sang lại đầu tóc cho Vu Đông.

"Là em không tốt, thật sự thì em không nên quay phim vào lúc đó." Vu Đông lắc đầu liên tục.

"Chúng ta về nhà trước đi, chỗ này lạnh quá!" Tuy chỉ mới ở chung nhưng Hạ Phong đã phát hiện ra Vu Đông rất sợ lạnh.

Hạ Phong nói xong thì nắm tay Vu Đông đi về phía xe.

"Xe của em.." Vu Đông đi tới cạnh xe của Hạ Phong rồi mới nhớ ra xe của cô vẫn còn đang nằm trong bãi đậu xe.

"Ngày mai lại chạy xe về nhà đi!" Hạ Phong mở cửa xe đẩy Vu Đông vào, chỉ có chốc lát thôi mà mặt Vu Đông đã bị đông lạnh đến đỏ lên.

"À!"

Bởi vì có tuyết rơi nên xe chạy rất chậm, những cây cột đèn hai bên đường chính là sự ám áp duy nhất của thành phố vào lúc này.

Từ lúc Hạ Phong về phòng mình thì Vu Đông vẫn luôn lo sợ và bất an, điều này làm cô rất khó chịu. Dù sao thì đã có nhiều năm Vu Đông không để ý cái nhìn của một ai đến như vậy.

"Hôm nay em rất xấu đúng không? Cho nên anh mới thất vọng về em?" Vu Đông mắt nhắm nhắm nói.

Hạ Phong thực sự không muốn nói chuyện này vào bây giờ bởi vì trong lúc lái xe mà còn làm việc khác là rất nguy hiểm. Nhưng giọng nói của Vu Đông có vẻ rất khổ sở nên Hạ Phong do dự một chút, cuối cùng hần bật đèn xi nhan, ngừng xe lại ở ven đường.

"Em quay phim xong thì em có cứu người hay không?" Hạ Phong hỏi.

"Có!" Vu Đông nháy mắt đưa ra một đáp án khẳng định.

"Vậy thì được rồi!" Hạ Phong nói, "Thực ra thì, anh không thất vọng, anh chỉ sợ hãi, anh sợ em... là một người lạnh lùng."

Trong lòng Vu Đông trầm xuống, cô tự hỏi mình có phải là một người lạnh lùng không?

Một thân một mình lẩn lộn trong thành phố này mười năm nên cô đã hình thành thói quen chuyện không liên quan đến mình thì sẽ không xen vào. Đặc biệt là mấy năm trước khi Vu Đông trùng sinh, sự hời hợt của xã hội ngày một nặng hơn, lòng phòng bị giữa người với người ngày càng tăng cao.

Có đôi lúc Vu Đông suy nghĩ, dù thành phố lớn như vậy nhưng cô vẫn chỉ có một mình.

Có phải người ta khi sống một mình lâu rồi thì sẽ không còn biết ở chung với người khác nữa hay không?

Lúc ở cùng Hạ Phong, Vu Đông luôn bắt buộc chính mình phải có thái độ thẳng thắn, thành thật.

Muốn cái gì cũng sẽ nói thẳng với Hạ Phong, không làm cho Hạ Phong hiểu lầm cô.

Nhưng cho dù làm vậy cũng chẳng thể tránh khỏi sự xung đột.

"Nhưng em cũng không phải người như vậy. Chỉ là lòng phòng bị của em quá nặng mà thôi!" Hạ Phong lại xin lỗi lần nữa, "Cho nên đó là lỗi của anh, anh đáng lẽ phải nghe em giải thích."

"Anh... nghe em phát sóng trực tiếp?" Vu Đông suy đoán.

"Là Nhất Phàm nói cho anh biết." Hạ Phong cười nói, "Cậu ta là fan của em."

"À." Vu Đông vẫn không vui vẻ hơn được chút nào.

"Em... đang giận anh sao?" Hạ Phong thấy sắc mặt của Vu Đông vẫn không tốt nên cẩn thận hỏi.

Vu Đông lắc đầu nói: "Em là một người lạnh lùng ư?"

"Không phải. Hôm nay là do anh không tốt."

"Thật ra thì hôm nay em đã rất sợ hãi, nếu ông lão lúc này thực sự có chuyện thì sao? Em sẽ là một kẻ giết người đúng không?" Vu Đông không tự giác mà chảy nước mắt, "Những điều em nói lúc phát sóng trực tiếp đều là lấy cớ mà thôi! Gặp chuyện như thế này việc đầu tiên không phải là cứu người mà là gạt bỏ tâm tư riêng của mình! Em nói trường hợp bị lừa dối đó cho mọi người nghe, nói chuyện ăn vạ. Nhưng em chưa bao giờ bị người ta ăn vạ cả thì có tư cách gì mà hoài nghi người khác chứ?"

"Vu Đông..." Hạ Phong không biết nên làm gì bây giờ nữa.

"Anh nói rất đúng, em là một người lạnh lùng, điều đầu tiên em nghĩ đến chỉ là chính mình mà thôi..."

"Em đừng nói nữa!" Hạ Phong nhận không được ôm lấy Vu Đông rồi tràn đầy tự trách nói: "Là anh không tốt, đều là lỗi của anh!"

"Hạ Phong, hôm nay em rất sợ hãi, em sợ ông lão đó có chuyện gì, em lại sợ anh sẽ chán ghét em..."

"Không, anh sẽ không ghét em!"

"Từ trước đến giờ em vẫn luôn cho rằng, chỉ cần bản thân không chủ động hại người thì em đã là một người tốt rồi. Em..." Vu Đông nghẹn ngào nói, tất cả lời nói của cô đều bị đứt quãng.

Hạ Phong vô cùng đau lòng, giờ phút này hấn hận không thể tát mình hai cái nhưng lúc này hấn chỉ có thể ôm chặt Vu Đông, liên tục lặp lại câu "là anh không tốt".

Cho đến khi cảm xúc của Vu Đông khôi phục lại thì Hạ Phong lấy tay ôm mặt Vu Đông, khuôn mặt đã bị sưng đỏ lên vì khóc, nghiêm túc nói từng câu từng chữ: "Đừng khóc, em khóc thì anh sẽ đau lòng!"

Vu Đông chớp chớp mắt.

"Em không phải là người ích kỷ, cũng không phải là một người có tâm địa lạnh lùng. Em chỉ không có cảm giác an toàn mà thôi!" Hạ Phong lau khô nước mắt cho Vu Đông, "Về sau anh sẽ luôn ở bên em, cho dù em làm gì anh đều sẽ ở bên cạnh. Nếu em bị ăn vạ anh sẽ bồi thường giúp em. Anh hy vọng em sẽ là một cô gái thiện lương, lạc quan, có cảm giác an toàn, tin tưởng thế giới này là tốt đẹp."

"Lúc anh trở thành bác sĩ đã từng tuyên đọc lời thề của Hippocrates*. Nghề nghiệp của anh yêu cầu phải có y đức bởi vậy anh sẽ rất khắc nghiệt khi đối diện với mạng sống, em có thể tha thứ cũng như bao dung anh hay không?"

(*Hippocrates: bác sĩ người Hy Lạp, được coi là cha đẻ của ngành y học)

Vu Đông, người đã không khóc thật nhiều năm, bây giờ đang cảm thấy rất mất mặt. Cô nhìn ánh mắt thẳng thắn, thành khẩn và cực nóng của Hạ Phong thì không được tự nhiên nói: "Lời anh nói lúc này rất giống lời thề kết hôn mà linh mục hay đọc lắm đó!" "A..."

Hai người nhìn không được nhìn nhau cười.

Hai người đều cảm thấy bắt đầu từ lúc này hai người đều đã đến gần đối phương hơn một ít.

Có lẽ là do không khí quá tốt, hoặc do hai người ngồi gần nhau quá nên cuối cùng Hạ Phong chậm rãi dựa sát vào, phủ lên đôi môi phần hồng của Vu Đông, lưu luyến không rời.

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn đang rơi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nhưng tuyết đã nhiễm trắng tóc xe.

@@

Ngày hôm sau.

Hạ Phong đưa cho Thiệu Nhất Phàm, người luôn quên ăn sáng một món ăn sáng, rồi lại mua cà phê. Buổi trưa Hạ Phong còn mời Thiệu Nhất Phàm một bữa cơm.

Cách xử sự ân cần, chu đáo như vậy khiến Thiệu Nhất Phàm chú ý.

"Nếu tớ là con gái tớ chắc chắn sẽ hoài nghi là cậu đang muốn theo đuổi tớ đó!" Thiệu Nhất Phàm nhìn Hạ Phong mang đến trà chiều thì trêu chọc nói.

"Có ăn hay không?" Hạ Phong hỏi.

"Đừng có vô nghĩa, đồ đưa tới cửa tớ sẽ không ăn sao?" Thiệu Nhất Phàm lấy mấy thứ, uống một ngụm cà phê rồi nói: "Xem ra cuộc gọi hôm qua tớ gọi thật là đúng lúc đó!"

"Cho nên tớ đã mời cậu ăn cơm rồi." Hạ Phong cười nói.

"Nhìn khuôn mặt tràn ngập sắc xuân của cậu kìa. Chỉ có một bữa cơm mà muốn tống cổ tớ hả?" Từ sáng đến bây giờ Thiệu Nhất Phàm đã chú ý đến khoe miệng của Hạ Phong chưa bao giờ hạ xuống cả.

"Còn bữa cơm sáng và trà chiều nữa." Hạ Phong nhắc lý cà phê trên tay lên.

"Tớ giúp cậu đại ân đại đức mà cậu lại dùng những thứ nhỏ nhặt này để tống cổ tớ à?" Thiệu Nhất Phàm đương nhiên không chịu.

"Vậy cậu nói thử xem cậu muốn cái gì?"

"Nói chuyện tiến triển của hai người đi?" Thiệu Nhất Phàm đổi xong về mặt bà tám trong vòng một giây.

"Hôm qua quả thực là có tiến triển." Hạ Phong nhớ đến những lời nói ngày hôm qua nên trong mắt đều là sự dịu dàng.

"Ôi, ngọt chết tớ rồi!" Thiệu Nhất Phàm kêu lên.

"Thứ tớ mua là cà phê đen." Hạ Phong nghi hoặc.

"Tớ đang nói biểu tình của cậu kìa, về mặt ngọt ngào đó, ôi trời, ngọt chết người rồi!" Thiệu Nhất Phàm che ngực lại, "Tớ đã nhận được một vạn điểm thương tổn, tớ cần phải nhanh chóng thoát khỏi kiếp FA ngay!"

"Vậy thì cậu cứ tìm một người đi." Hạ Phong nói.

"Cậu cho rằng tớ không nghĩ đến sao, nhưng tớ không tìm được ai thích hợp thôi." Thiệu Nhất Phàm vừa hâm mộ vừa ghen tị nói, "Cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao, vừa đến cửa cục dân chính là đã có thể nhặt một người về."

Hạ Phong nghe xong thì chỉ cười.

"Cậu nói thử xem, tại sao cậu lại may mắn đến vậy hả?" Thiệu Nhất Phàm oán thán nói, "Vợ thì dịu dàng, xinh đẹp, bạn gái cũ thì vẫn đang như hổ rình mồi*."

(*như hổ rình mồi: luôn sẵn sàng nhảy vào cướp đoạt)

"Cậu nói lung tung gì vậy!" Hạ Phong tức giận nói.

"Tớ không có nói lung tung đâu." Thiệu Nhất Phàm nói, "Hai ngày trước An An đã gọi điện thoại cho tớ hỏi thăm tình hình gần đây của cậu. Tớ đoán là khi nào cô ấy đi du học trở về thì cậu sẽ có chuyện đó."

"Tớ nói rồi, tớ đã chia tay với cô ấy rồi."

"Không phải tớ chê cậu nhưng kinh nghiệm chia tay tớ phong phú hơn cậu nhiều." Thiệu Nhất Phàm bắt đầu khoe khoang, "Một người con gái nếu còn chưa chịu bỏ qua mối tình này thì chia tay cũng chẳng thể phân rõ đâu."

"Vậy cậu làm thế nào để chia tay?" Hạ Phong hiếu kỳ nói.

"Tớ đều là làm bọn họ nản lòng rồi tự chủ động nói chia tay với tớ." Thiệu Nhất Phàm đắc ý nói, "Thuốc đúng thì bệnh khỏi, cũng không còn tái phát nữa."

"Cậu chính là khối u ác tính của tình yêu đó!" Hạ Phong tặng cho một lời đánh giá.

"Sao cậu có thể nói vậy hả? Cậu đã quên đại ân đại đức mà tớ đã làm cho cậu sao?" Thiệu Nhất Phàm cả giận nói.

"Mai tớ đi Côn Sơn sẽ không mang về cổ vịt của Lễ Ký cho cậu đâu." Hạ Phong uy hiếp.

"Vây... Cậu chỉ cần mang một cái cổ vịt về thì nợ nần hai ta chấm dứt." Thiệu Nhất Phàm vừa nghe xong thì đã xẹp ngay.

Hạ Phong từ Mỹ trở về cũng giúp bệnh viện mua máy móc. Bên Côn Sơn có một chi nhánh cũng được chia một chiếc máy nên Hạ Phong qua đó để giúp họ luyện tập.

Vì vậy khi Vu Đông từ phòng thu âm trở về nhà thì đã thấy Hạ Phong đang sửa sang lại tài liệu trong phòng khách.

Vu Đông nhìn bên cạnh có chiếc vali thì kinh ngạc nói: "Anh phải đi công tác sao?"

"Ừ!" Hạ Phong ngẩng đầu nói: "Đi hai ngày, ở Côn Sơn. Bởi vì đi giúp họ luyện tập nên anh phải sửa sang tư liệu lại trước."

"Anh lái xe đi à?"

"Đúng vậy, dù sao cũng không xa lắm, hơn hai tiếng thì đến rồi." Hạ Phong nói, "Nhất Phàm rất thích cổ vịt của một cửa hàng bên đó nên nhờ anh mua về giùm. Em có thích cái gì không? Anh mua về cho em."

"Em thích anh đó!" Vu Đông cầm chén trà cười nói.

Hạ Phong sững sốt, ngẩng đầu yên lặng nhìn chăm chú vào Vu Đông đang cười ngọt ngào.

Dù chưa đi nhưng hình như hắn đã muốn về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lại Là Một Biển Hoa

Bên ngoài thành phố điện ảnh.

Vu Đông đỗ xe xong xuôi thì đi vào bên trong đoàn phim, cô vừa đi vừa nói chuyện điện thoại với Hạ Phong.

"Anh đến nơi chưa?"

"Anh vừa mới đến!" Hạ Phong nhìn thời gian rồi nói, "Chắc chắn là em chưa ăn sáng rồi, mau đi kiếm cái gì ăn đi!"

"Hôm nay em đã ăn sáng rồi." Vu Đông mỉm cười nói, "Bây giờ em đang đi vào đoàn phim để bàn bạc một số chuyện."

"Đoàn phim? Ở ngoại thành thành phố điện ảnh ư?" Hạ Phong hỏi.

"Đúng đó!"

"Vây em phải dậy sớm lắm đúng không?" Hạ Phong hơi lo lắng nói, "Lúc em ngủ không đủ giấc đều mơ mơ màng màng không à, em không có lái xe đến đó chứ?"

"Làm gì có chứ? Chỉ là lúc mới thức dậy nên chưa tỉnh hẳn thôi, em rửa mặt xong là tỉnh táo liền à!" Vu Đông bắt mắt nói, "Em là người đàm phán đứng đầu của công ty nhưng qua lời của anh nói thì lại thành một đứa bé thiếu ngủ rồi!"

"Được rồi, em là người lợi hại nhất!" Hạ Phong chỉ có thể cười mà thôi.

"Anh lại có lệ em rồi, hừ, không nói với anh nữa." Vu Đông không vui nói.

"Vây không nói, bác sĩ trưởng khoa ngoại đã đến chỗ anh rồi."

"Vây anh làm việc đi."

"Tạm biệt."

Vu Đông vui vẻ cúp điện thoại, quen cửa quen nẻo tìm được đoàn phim của đạo diễn Lưu.

"Giám đốc Vu, cô đã đến rồi." Người tiếp đãi Vu Đông vẫn là phó đạo diễn lúc trước, Vương Hâm.

“Đạo diễn Vương, đạo diễn Lưu có ở đây không? Tôi mang đĩa mẫu đến rồi.” Bởi vì đạo diễn Lưu yêu cầu cao về việc lồng tiếng nên tuy là hai bên đã ký hợp đồng nhưng đạo diễn Lưu vẫn yêu cầu được giám sát phần lồng tiếng. Vì vậy hôm nay Vu Đông đến đây để đưa đĩa mẫu.

“Đạo diễn Lưu đang ở trong đoàn phim kế bên.” Vương Hâm nói.

“Vậy tôi ở đây đợi đạo diễn về nhé.” Vu Đông nói.

“Chẳng biết được khi nào đạo diễn Lưu mới về đâu.” Vương Hâm lắc đầu cười nói, “Kế bên là đoàn phim của đạo diễn Triệu. Hai người bọn họ vừa thấy mặt nhau thì luôn nói chuyện thật lâu.”

“À?” Vu Đông ngần ngừ hỏi, “Vậy tôi qua đó tìm đạo diễn Lưu có ổn không?”

“Được chứ.” Vương Hâm nói, “Nếu không cô chờ tôi làm việc xong thì tôi đưa cô qua cũng được.”

Vu Đông nhìn đoàn phim đang cãi cọ um xùm thì lắc đầu nói: “Không cần phiền phức như vậy, tôi tự đi qua đó là được.”

“Vậy thì cô cẩn thận một chút.” Vương Hâm nhắc nhở.

“À?” Vu Đông hơi nghi hoặc, chỉ đi qua đoàn phim bên kia thôi mà, phải cẩn thận điều gì chứ.

“Đạo diễn Triệu quay phim kinh dị, nghe nói kịch bản lần này kể về một sát thủ biến thái nên cảnh vật xung quanh đoàn phim được bố trí rất khủng bố. Tôi nghe nói có mấy người trợ lý nữ đã bị hù ngất xỉu.” Vương Hâm giải thích.

“Thì ra là vậy. Tôi sẽ cẩn thận, cảm ơn đạo diễn Vương.”

Tuy nói là đoàn phim kế bên nhưng một đoàn phim quay phim cung đình, một đoàn phim lại quay phim hiện đại nên vẫn cách nhau một khoảng. Vu Đông phải đi khoảng mười phút mới tìm được đoàn phim.

Vừa bước vào cửa thì Vu Đông đã thấy có mấy cô gái sắc mặt trắng bệch ngồi xổm bên cạnh thùng rác, có vẻ như là vừa mới ói xong.

“Xin hỏi đạo diễn Lưu có ở bên trong không?” Vu Đông hỏi một người nhân viên làm việc đang đứng ngay cửa.

“Có.”

“Tôi có thể đi vào được không?” Vu Đông hỏi.

Nhân viên nhìn thoáng qua chiếc thẻ ra vào trên ngực Vu Đông, sau đó do dự nói: “Cảnh tượng bên trong hơi đáng sợ. Hay là tôi đi vào kêu đạo diễn Lưu giúp cô?”

Thật sự đáng sợ lắm ư? Lòng hiếu kỳ của Vu Đông càng lúc càng cao.

“Không sao đâu. Dù sao tôi cũng đã đến đây rồi, để tôi đi vào đó gặp đạo diễn là được.” Vu Đông nói.

“Vậy cũng được.” Nhân viên chỉ vào một chỗ nói, “Đạo diễn Lưu và đạo diễn Triệu đang ở bên đó.”

Vu Đông nói một tiếng cảm ơn rồi đi vào.

Còn chưa đi đến nơi thì từ xa Vu Đông đã nghe được hai tiếng cãi nhau lớn.

“Lão Triệu, tôi nói thật với anh, anh cứ quay như vậy thế nào cũng không được xét duyệt đâu.” Rõ ràng là giọng của đạo diễn Lưu.

“Cái này gọi là tả thực. Phim điện ảnh chính là phải phù hợp logic, phù hợp hiện thực cơ mà?” Đạo diễn Triệu phản bác, “Anh cho rằng ai cũng như anh quay phim cổ trang sao? Cho dù chết như thế nào cũng chỉ đổ máu mà thôi.”

“Anh lại bắt đầu chê bôi tôi rồi đấy hả. Anh làm cảnh phim máu me như vậy, sau này chiếu phim cũng phải che lại thôi.” Đạo diễn Lưu nói.

“Vậy tôi không chiếu phim ở trong nước, tôi ra nước ngoài chiếu được chưa.”

“Tính tình anh thật là bướng bỉnh đó...”

Cốc cốc.

“Đạo diễn Lưu!” Vu Đông gõ cửa cắt ngang cuộc thảo luận kịch liệt của hai người.

“Vu Đông?” Đạo diễn Lưu thấy Vu Đông thì mới nhớ đến việc này, “À, hôm nay tôi có hẹn với cô xem đĩa mẫu.”

“Đĩa tôi đã mang đến, lát nữa ngài cứ từ từ xem. Có vấn đề gì cứ liên hệ với tôi, tôi sẽ điều chỉnh lại cho.” Vu Đông đưa đĩa qua, “Nếu không còn vấn đề gì nữa thì bên chúng tôi sẽ nhanh chóng lồng tiếng.”

Đạo diễn Lưu gật đầu cầm lấy chiếc đĩa.

“Ồ?” Vu Đông vô tình nhìn lướt qua ảnh trong máy của đạo diễn Triệu, cô bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng trong ảnh rất quen thuộc.

“Sợ sao?” Đạo diễn Lưu buồn cười hỏi.

“Không phải, chỉ là có chút quen thuộc.” Vu Đông suy nghĩ một hồi nhưng vẫn không nhớ được là mình đã nhìn thấy ở đâu.

“Cô đã thấy rồi?” Đạo diễn Triệu nghe Vu Đông nói quen thuộc thì lập tức cảm thấy kì quái. Hiện trường cảnh phim này chính đã tác giả gốc tự mình bố trí, theo lý thuyết thì cảnh tượng này chưa có ai thấy qua mới đúng chứ.

“Thực sự rất quen.” Vu Đông vẫn đang cố gắng nhớ lại. Một thiếu niên cao gầy, trên tay tràn đầy huyết tương đi đến. Thiếu niên vừa thấy Vu Đông thì ánh mắt lập tức sáng lên, cười tỏa nắng nói: “Chị!”

“Là em.” Lúc Vu Đông thấy được thiếu niên này thì cũng hoảng sợ.

“Chị, chị đến đây xem em quay phim điện ảnh sao?” Thiếu niên vui vẻ bước qua nói.

“Em đang quay phim điện ảnh?” Vu Đông kinh ngạc hỏi.

“Không phải là chị giúp em đề cử người đầu tư sao?” Thiếu niên nghi hoặc chớp mắt.

Vu Đông hồi ức lại rồi hỏi: “Ellen thật sự đầu tư ư?”

“Vâng!” Thiếu niên vui vẻ gật đầu, “Anh ấy giúp em tìm đạo diễn Triệu Kim làm tổng đạo diễn, còn tìm biên kịch Vương giúp em sửa chữa kịch bản nữa.”

“Cô ấy là chị của cậu?” Đạo diễn Triệu Kim hỏi.

“Chị ấy là chị gái kịch bản đó!” Thiếu niên cười nói.

“Kịch bản?” Đạo diễn Triệu Kim lập tức tròn to hai mắt, đánh giá Vu Đông hồi lâu sau đó nói: “Cô tên là gì?”

“Xin chào đạo diễn Triệu, tôi là Vu Đông. Đây là danh thiếp của tôi.” Một cơ hội nhận thức đạo diễn như vậy thì tất nhiên là Vu Đông sẽ không bỏ qua.

“Ừ, không tệ.” Đạo diễn Triệu cất danh thiếp rồi nói, “Cô đã cứu vớt một thiên tài đó!”

“A??” Vu Đông hơi buồn bực.

“Chị, em mang chị đi vào trong mơ của em nhìn thử.” Thiếu niên đã quên mất lý do mình đi vào tìm đạo diễn Triệu, nhanh chóng lôi kéo Vu Đông đến hiện trường đang quay phim.

Vu Đông nhìn hiện trường máu me lung tung, thi thể phảng phất như mới mang về từ nhà xác, ánh đèn âm u, khối thịt bị cắt mất thì bỗng nhiên rét run cả người.

“Chị ơi, đây là người chết thứ năm trong giấc mơ của em.” Thiếu niên bắt đầu giới thiệu, “Đạo diễn Triệu và biên kịch Vương đều nói cảnh tượng này xuất sắc nhất nên bảo em quay cảnh này trước. Hiện trường ở đây đều do em bố trí, tất cả đều giống y như trong mơ vậy...”

Vu Đông vất vả kiên trì đến lúc thiếu niên giới thiệu xong thì cũng sắp chịu không nổi nữa rồi. Cảnh tượng đã đáng sợ như vậy mà thiếu niên còn kể chi tiết kịch bản giết người nữa chứ.

Tuy nói là Vu Đông đã xem qua kịch bản của thiếu niên nhưng chỉ có quý biết hôm đó trên mái nhà cô chỉ tượng trưng lật vài tờ rồi xem sơ qua thôi, căn bản không có nhìn kỹ càng, lúc đó cô chỉ lo lừa dối thiếu niên thôi.

Chỉ có điều từ giọng nói của thiếu niên thì Vu Đông nhận thấy được thiếu niên đã vui vẻ hơn so với lúc trước, đặc biệt là lúc nhắc đến biên kịch Vương thì đôi mắt liền tỏa sáng lấp lánh.

“Ý em là em phụ trách quá trình giết người trong kịch bản còn biên kịch Vương phụ trách quá trình cảnh sát phá án.” Vu Đông nghe xong thì tổng kết lại nói.

“Vâng! Lúc đầu trong giấc mơ của em thì không có cảnh sát nhưng biên kịch Vương nói giấc mơ của em vẫn có sơ hở.”

Hai tháng trước, thiếu niên này tuy cũng thích cười nhưng trong mắt lại không có ánh sáng lấp lánh đến vậy mà chỉ có sự lạnh nhạt và thờ ơ với cuộc sống.

“Bây giờ em còn nằm mơ nữa không?” Vu Đông hỏi.

“Không còn.” Thiếu niên cười nói, “Từ lúc biên kịch Vương bắt được tất cả hung thủ trong giấc mơ của em thì em đã không còn mơ những giấc mơ như vậy nữa rồi.”

“Vậy người nhà của em thì sao?” Vu Đông nhớ rõ ba mẹ của thiếu niên đang dự định đưa cậu vào viện điều dưỡng.

“Em đã ra ngoài sống rồi.” Thiếu niên cười nói, “Em nghĩ em rời khỏi chỗ đó thì đối với mọi người đều là một việc tốt.”

Vu Đông nghe xong câu nói của thiếu niên thì hơi khổ sở nhưng cũng không biết nên an ủi cậu như thế nào.

“Chỉ là em càng thích cuộc sống bây giờ hơn.” Thiếu niên vẫn còn đang cười, “Đạo diễn Triệu nói em là thiên tài, biên kịch Vương cũng nói rất vui. Mọi người cùng nhau trình thám, cùng nhau viết kịch bản rồi còn cùng nhau quay phim điện ảnh nữa. Đạo diễn Triệu nói khoảng nửa năm sau thì phim điện ảnh của em sẽ được chiếu trên toàn thế giới, vậy thì đến lúc đó mọi người đều có thể thấy được giấc mộng của em.”

“Chúc mừng em!” Vu Đông nói từ tận đáy lòng mình.

“Chị có biết không? Điều em vui vẻ nhất không phải là chuyện quay phim điện ảnh.” Trên mặt thiếu niên đều là sự thỏa mãn, “Mà là chuyện em phát hiện ra một điều, em chỉ là không giống đại đa số người thôi chứ em không bị bệnh tâm thần.”

“Đương nhiên không phải rồi. Em là thiên tài!” Vu Đông lặp lại lời của đạo diễn Triệu một lần nữa.

“Vâng!” Thiếu niên vui vẻ gật đầu.

“Em ký tên cho chị đi! Đợi đến lúc em nổi tiếng rồi thì chị sẽ mang nó đi khoe.” Vu Đông cầm quyển sổ tay luôn mang theo ra.

“Hi hi!” Thiếu niên hơi thẹn thùng ký tên của mình lên.

“Tần Vọng?” Vu Đông đọc lên một lần.

“Chị ơi, em không ở đây với chị được rồi, đạo diễn đang gọi em.” Thiếu niên vẫy tay với Vu Đông một cái rồi chạy về hiện trường quay phim.

Vu Đông nhìn hai chữ trên quyển sổ tay, phảng phất cô lại thấy được mái nhà đầy hoa lúc trước khi trùng sinh, đó là biển hoa lúc trước của cô.

Chỗ cô thường ngồi gọi là gì đó nhỉ?

“Tháp canh?”

Vẫn là.

“Tháp bảo vệ?”

Biển hoa đó chính là sinh mệnh sáng lạn nhưng lại điều tàn của thiếu niên, nó đã làm bạn với Vu Đông vào những ngày tháng cô bị áp lực từ công việc đè nặng.

Bây giờ biển hoa này đã được nở rộ trong giấc mơ của thiếu niên, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ có thể nở ở mỗi một góc trên thế giới này.

Vậy thì biển hoa thuộc về Vu Đông đang ở đâu?

Ban đêm

‘Anh biết trồng hoa không?’ Vu Đông nhắn tin hỏi Hạ Phong.

‘Sao vậy? Em muốn trồng hoa à?’

‘Em muốn trồng đầy hoa tươi trên ban công nhà mình nhưng em lại không biết chăm sóc hoa, ngay cả cây xương rồng em cũng không làm cho nó sống được.’ Vu Đông hơi ưu thương.

‘Đợi đến mùa xuân, anh sẽ cùng em đi chợ hoa.’

‘Anh chăm sóc?’

‘Anh chăm sóc!’

Anh sẽ là biển hoa của em sao?

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bị Cuộc Sống Làm Thay Đổi

Mùa đông là mùa dễ bị cảm nhất và Vu Đông đã bất hạnh mắc phải. Sáng hôm nay cô tỉnh dậy thì bỗng nhiên cảm giác đầu nặng muốn chết.

Cô nghĩ đến hôm nay không có việc gì nên tiếp tục ngủ đầu xuống gối.

Cho đến lúc tiếng chuông điện thoại liên tục của Hường Hiểu Nguyệt gọi đến.

“Alo?” Vu Đông cảm di động, mơ mơ màng màng nhận cuộc gọi.

“Cậu chưa tỉnh táo hay là bị cảm rồi hả?” Hường Hiểu Nguyệt nghe được giọng của Vu Đông thì hỏi.

“Cả hai đều có!” Vu Đông sờ trán mình, may mắn là không có sốt.

“Vậy hôm nay cậu có thể đi được không?” Hường Hiểu Nguyệt nhều mày nói.

“Đi đâu?” Vu Đông nghĩ đi nghĩ lại, hình như hôm nay đâu có việc gì.

“Sinh nhật cô chủ nhiệm đó.” Hường Hiểu Nguyệt nhắc nhở.

Sinh nhật? Vu Đông nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Hôm nay là sinh nhật của cô chủ nhiệm sao?”

“Cậu sốt lên rồi à? Kệ đi, có gì tớ đi một mình cũng được!” Hường Hiểu Nguyệt hơi nhụt chí nên cúp điện thoại.

Vu Đông ngủ một giấc xong thì cảm thấy tốt hơn một chút. Cô dựa vào đầu giường hồi ức một lúc lâu nhưng cuối cùng vẫn chẳng nhớ được gì. Chỉ có điều nếu là sinh nhật của cô chủ nhiệm thì Vu Đông vẫn muốn đi.

Vu Đông tắm nước nóng xong thì cảm giác tỉnh táo hơn nhiều nên gửi một tin nhắn cho Hường Hiểu Nguyệt.

‘Cậu gửi thời gian và địa điểm cho tớ. Tớ sẽ đến sau.’

‘6 giờ tối, quán cay Tứ Xuyên ở ngoài trường.’ Hường Hiểu Nguyệt nhanh chóng trả lời.

Vu Đông quay đầu lại xem đồng hồ, đã là năm giờ rưỡi, xem ra cô sẽ đến muộn rồi.

Quà tặng vẫn chưa mua luôn, Vu Đông gãi đầu. Cuối cùng cô tìm thấy một bộ mỹ phẩm dưỡng da mà Hạ Phong mang từ Mỹ về.

Trên đường lái xe đến trường học, nhìn phong cảnh quen thuộc ở hai bên đường, mỗi một nơi đều có thể kích thích trí nhớ của Vu Đông. Thì ra những thứ cô cho rằng mình đã quên chỉ là những thứ mà cô không dám nhớ đến thôi.

Vu Đông để xe ở ven đường rồi mặc áo lông vũ bước nhanh vào tiệm cơm.

“Xin hỏi đi mấy người ạ?” Nhân viên phục vụ lễ phép hỏi.

“À...” Cô đã quên hỏi Hường Hiểu Nguyệt là phòng số mấy rồi, “Sinh nhật cô Lâm Lâm ở phòng số mấy?”

“Ở lầu ba!” Nhân viên phục vụ nói.

Vu Đông nói một tiếng cảm ơn rồi nhanh chóng đi lên chiếc thang bằng gỗ.

Chỉ đứng ở cửa lầu hai cũng đã nghe được âm thanh náo nhiệt trên lầu ba, có vẻ như có rất nhiều người đến.

“Ồ, ai đến đây nè?” Một thanh niên đẹp trai thấy Vu Đông thì cười nói.

Mọi người trong phòng Vu Đông đều cảm thấy rất quen nhưng đa số người cô lại không nhớ rõ tên họ, sớm biết vậy thì cô đã mở ảnh tốt nghiệp ra xem lại rồi.

“Vu Đông em đã đến rồi.” Cô chủ nhiệm hơi mập mạp cười tủm tỉm đi đến.

“Cô Lâm sinh nhật vui vẻ!” Vu Đông vừa nói vừa cầm hộp quà lên, “Xin lỗi em đã đến trễ.”

“Không sao không sao cả, em đến đây là là tốt rồi.” Cô chủ nhiệm nói.

“Vu Đông cậu đến rồi, bệnh cảm có nặng lắm không?” Lúc này Hường Hiểu Nguyệt đi đến.

“Đồ hơn nhiều rồi!” Vu Đông vừa cời áo khoác vừa nhỏ giọng nói với Hường Hiểu Nguyệt, “Sao có nhiều người đến quá vậy?”

“Đều là bạn học làm việc ở Thượng Hải, cũng không đến đủ người đâu, ở đây có mười mấy người thôi.” Hường Hiểu Nguyệt nói.

“Sao cậu có vẻ không được vui lắm vậy?” Vu Đông thấy sắc mặt của Hường Hiểu Nguyệt không tốt lắm nên hỏi.

“Một lát nữa thì cậu sẽ biết.” Hường Hiểu Nguyệt ra vẻ thần bí nói.

Vu Đông cũng không tiếp tục truy vấn mà đi theo Hường Hiểu Nguyệt ngồi xuống bàn tiệc. Vu Đông đã ngủ hết một ngày lại thêm việc bị bệnh nên đã đói lả, cô cúi đầu liu lợm ăn.

“Cậu ăn như thế bị đói từ bao giờ vậy?” Một cô gái tóc màu đỏ rượu cười nói, “Phương Hoa không cho cậu ăn à?”

Vu Đông ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, ừ, nhớ không ra tên rồi, nên cô đành cười cười không nói gì tiếp tục ăn.

“Lý Lệ, cậu có ý gì hả?” Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên làm khó dễ.

“Tớ có ý gì chứ? Tớ đang chào hỏi Vu Đông thôi mà.” Lý Lệ ra vẻ khó hiểu nói, “Mọi người chúng ta đều biết Vu Đông tốt nghiệp liền kết hôn với Phương Hoa, tiền mừng đều đã chuẩn bị xong rồi nên chừng nào hai cậu mới bày tiệc vậy?”

Lý Lệ? Lúc này Vu Đông mới nhớ ra Lý Lệ là ai, còn không phải là cô gái yêu thầm Phương Hoa sao? Hồi đó cô còn phòng bị cô nàng này một thời gian dài.

“À... Hai người bọn tớ chia tay rồi.” Vu Đông ngăn cản Hường Hiểu Nguyệt đang chuẩn bị cãi nhau, cô mang vẻ mặt bình tĩnh trả lời.

“Tại sao?” Lý Lệ ra vẻ khó hiểu nói.

“Tớ nghe nói cậu yêu thầm Phương Hoa nên cảm thấy nếu khẩu vị của tớ giống của cậu thì có chút mất mặt.”

“Cậu...” Lý Lệ thẹn quá thành giận* nói, “Cậu đừng tưởng rằng cậu không nói thì người khác sẽ không biết. Cậu bị Phương Hoa đá ở cửa cục dân chính.”

(*thẹn quá thành giận: xấu hổ quá nên trở nên giận dữ để che dấu sự xấu hổ)

“Cậu còn rõ ràng hơn là người trong cuộc như tớ ấy nhỉ.” Vu Đông nhìn xung quanh thấy ánh mắt của mọi người nhìn vào bên này như có như không thì nói, “Hôm nay là sinh nhật của cô chủ nhiệm nên tớ không muốn nói chuyện này. Nếu cậu tò mò thì để lúc khác hai chúng ta tâm sự riêng nhé!”

“Hừ.” Lý Lệ phăng phắt đã thắng lợi nên ngồi xuống.

Hường Hiểu Nguyệt tức giận cực kì nhưng nghĩ đến hôm nay là sinh nhật của cô chủ nhiệm nên đành phải nén cơn giận lại.

Nhưng sự việc bình thường đều phát triển theo hướng hài kịch, vậy nên vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến.

Đúng lúc này Phương Hoa bước vào, dù sao cũng là người dẫn chương trình của đài truyền hình nên khí chất, lễ nghi càng trưởng thành hơn so với lúc còn ở trường học.

Lập tức ánh mắt của Lý Lệ sáng lên.

Vu Đông thấy thì không nói gì mà tiếp tục ăn súp ngô trong chén.

“Cậu xem cặp mắt của Lý Lệ hận không thể nằm trên người của Phương Hoa luôn đó.” Hường Hiểu Nguyệt châm chọc nói.

“Ăn súp đi, súp này khá ngon đó.” Vu Đông múc nửa chén cho Hường Hiểu Nguyệt.

Cả lớp đều học ngành phát thanh nhưng chỉ có mấy người vào được đài truyền hình thành phố. Vậy nên Phương Hoa vừa đến thì mọi người lập tức xông xáo cả lên, rất nhiều bạn học mời Phương Hoa qua chỗ mình ngồi.

Phương Hoa nhìn xung quanh, tuy Vu Đông đưa lưng về phía hắn nhưng do nhiều năm quen nhau nên hắn chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra.

Bởi vì hơi xấu hổ nên Phương Hoa chọn một bàn kế bên mà ngồi xuống.

Các bạn học coi như là đã đến đông đủ. Chỉ mới làm việc ngoài xã hội có nửa năm nhưng cũng đã thay đổi rất nhiều người.

Quan hệ bình đẳng giữa các bạn học giờ đây đã thay đổi, lập tức mọi người được chia thành mấy loại.

Người kiếm tiền dựa vào việc lồng tiếng thì hâm mộ bạn học làm trong đài phát thanh.

Người làm trong đài phát thanh lại hâm mộ bạn học làm ở đài truyền hình.

Phát sóng dự báo thời tiết thì hâm mộ người phát sóng tin tức.

Phát sóng tin tức lại hâm mộ người dẫn chương trình tiệc tối.

Tiền lương thấp thì hâm mộ tiền lương cao.

Tiền lương cao lại hâm mộ bạn học nào mà gia đình có tiền.

Tất cả đề tài nói chuyện đều là thăng chức, quan hệ, nhà, xe, tiền.

Vu Đông hiểu rõ nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt, Hường Hiểu Nguyệt bắt đầu nhún vai.

Lúc này một bạn học nam tự xây dựng sự nghiệp ở bàn kế bên qua đây mời rượu.

“Chào các bạn nữ xinh đẹp.” Bạn học nam cười nói, “Chỉ mới nửa năm không thấy mà mấy bạn càng lúc càng xinh rồi.”

Mọi người sôi nổi đứng lên cầm ly uống để đáp lễ, Vu Đông không muốn uống rượu nên uống mấy ngụm trà.

“Mọi người đều có danh thiếp của tớ rồi phải không. Về sau có chuyện gì cần tìm tớ giúp đỡ thì cứ gọi điện thoại nhé!”

Mọi người vui vẻ trả lời.

Vu Đông nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt, Hường Hiểu Nguyệt ngầm hiểu nói: “Chỉ mới mở một công ty quảng cáo mà đã khoe khoang cả nửa ngày trời.”

Vu Đông nhướng mày.

Có người mở đầu nên mọi người bắt đầu đi mời rượu khắp nơi chỉ còn Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt ngồi im một chỗ lo ăn uống.

Cuối cùng Phương Hoa cũng cầm ly rượu đến bàn bên này.

“Chúc mọi người đều thuận lợi trong cuộc sống!” Phương Hoa lời ít mà ý nhiều nói xong thì mời rượu rồi uống ngay.

Mọi người rất nể tình uống thêm một ly, Phương Hoa nhìn thoáng qua Vu Đông đầu cũng không thèm nâng lên thì nhấp miệng bỏ đi. “Tớ nếu là cậu thì hôm nay tớ sẽ xấu hổ không dám đến đây đó!” Lý Lệ ngồi xuống nói với Vu Đông.

Vu Đông nhìn cô nàng một cái, cô nàng này thấy được nước thì làm tới à?

“Giày rách ở đằng kia kia, cậu muốn thì cứ đi nhặt đi nhé, đừng có nói mấy lời vô nghĩa nữa!” Vu Đông giọng nói lạnh lùng.

“Cậu...” Lý Lệ sắc mặt lập tức thay đổi.

“Đúng vậy đó, muốn nhặt giày rách thì nhanh chân lên. Có cần tớ giúp cậu gọi giày rách lại đây không hả!” Hường Hiểu Nguyệt cười hì hì nói.

“Hường Hiểu Nguyệt!” Lý Lệ nhin không được lớn tiếng hét lên, lập tức toàn bộ người trong phòng đều nhìn về phía cô nàng. Lý Lệ phát hiện ra mình phản ứng không ổn nên nhanh chóng ngồi xuống.

Mọi người thấy không có việc gì thì tiếp tục sôi nổi nói chuyện phiếm và uống rượu.

Lúc này một bạn học nam cuối cùng ở bàn kế bên cũng lại đây mời rượu.

Bạn học nam này có vẻ không được tự nhiên cho lắm, lại đây được một lúc thì thẹn thùng cười nói: “Tớ mời mọi người một ly!”

“Tần Lỗi? Gần nhất cậu ở đâu làm việc, thăng chức thế?” Một bạn học hỏi.

“Tớ ở đài truyền hình làm người phụ trách.” Tần Lỗi cười nói.

“Người phụ trách?” Một bạn học khác kinh ngạc nói, “Cậu chính là lớp trưởng và là học sinh giỏi của lớp chúng ta đó.”

“Là công việc chứ không phải cuộc thi, học sinh giỏi thì có ích gì chứ!” Một bạn học khác rất có cảm xúc nói.

“Bây giờ đài truyền hình nếu không yêu cầu hộ khẩu thì lại yêu cầu hình tượng.” Bạn học trước đó còn nói thêm, “Giống như Tần Lỗi là người ở nông thôn thì hình tượng và khí chất đã thua người khác rất nhiều rồi.”

Mọi người anh một câu tôi một câu bắt đầu nói chuyện.

Còn Tần Lỗi lúc này thì cảm ly rượu đứng đó đi không được mà không đi cũng không được nên lập tức trở nên xấu hổ cực kì.

Đúng lúc này, Vu Đông cảm ly trà lên cùng ly với Tần Lỗi một cái rồi nói: “Tớ bị cảm rồi nên không uống rượu được, tớ lấy trà thay rượu nhé?”

“Vu Đông không uống được thì tớ uống với cậu, tớ kính cậu một ly!” Hường Hiểu Nguyệt cảm ly rượu lên cùng ly với Tần Lỗi.

“Cám ơn!” Tần Lỗi cảm ơn nhìn hai người một cái, ba người không để ý tới mấy người khác, bắt đầu tự mình uống rượu nói chuyện với nhau.

“Tớ nhớ rõ cô chủ nhiệm đã từng nói, phong thái sân khấu của lớp trưởng là ổn nhất!” Vu Đông cười nói.

“Đúng đúng. Giọng lúc phát thanh của cậu thật là mê chết người đó!” Hường Hiểu Nguyệt hưởng ứng nói.

Tần Lỗi nghe xong thì chỉ có thể cười khỏ, phong thái sân khấu ổn thì có ích gì chứ, cuối cùng hắn cũng phải làm mấy công việc lật vật ở đài truyền hình mà thôi.

“Xã hội này luôn như vậy, có người có cơ hội sớm, có người có cơ hội trễ nhưng những người có thể ở lại đến cuối cùng đều là những người có đầy đủ sự tích lũy.” Vu Đông cười nói.

Tần Lỗi suy tư một hồi xong thì lần đầu tiên nở một nụ cười thật tình từ lúc đến đây.

Buổi sinh nhật không vui vẻ gì cho lắm cuối cùng cũng kết thúc, Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt bước chậm trên đường, nói chuyện lúc còn đi học.

“Trước kia bọn mình học xong là cứ phải ra đây mua trà sữa uống nè!” Hường Hiểu Nguyệt chỉ vào một cửa hàng trà sữa nói.

“Là tiệm này sao?” Vu Đông, mười năm chưa trở về, vui vẻ một hồi.

“Sao cậu có vẻ kinh ngạc thế hả?” Hường Hiểu Nguyệt khó hiểu nói.

“Muốn mua mấy ly uống không, nhân tiện mua một ly mang về cho Hân Hân nữa.” Vu Đông lập tức nói sang chuyện khác.

“Được, để tớ mua cho.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Cửa hàng bánh hạc đào* kia là chỗ Hân Hân thích ăn nhất, cậu đi mua đi. Tí nữa mua xong thì đứng ở chỗ cây mimosa nha.”

(*hạc đào: quả óc chó)

Vu Đông gật đầu, đi một khúc thì đến được cửa hàng, cô thuận lợi mua xong bánh hạc đào rồi đến dưới cây mimosa trước Hường Hiểu Nguyệt.

“Phương Hoa, tớ thích cậu!”

Vu Đông đột nhiên nghe được người ta tỏ tình thì không kịp trốn ở đâu hết, đúng lúc đứng đối diện với Phương Hoa.

“Xin lỗi.” Phương Hoa thu hồi tầm mắt từ chối nói.

Vu Đông không muốn nghe chuyện riêng của người khác cho lắm nên đổi một phương hướng khác để đi rồi ngồi ở một chiếc ghế đá ven đường hơi xa chỗ lúc này.

Cũng không biết có phải là người mua trà sữa quá đông hay không mà Vu Đông đợi một hồi lâu Hường Hiểu Nguyệt vẫn chưa đến.

“Tôi không có nói cho Lý Lệ biết.”

Vu Đông quay đầu lại nhìn thoáng qua Phương Hoa, không biết vì sao nhưng lần này gặp lại đối phương thì cô đã không còn giận dữ như lúc trước nữa.

“Anh đang nói cái gì?”

“Việc ở cửa cục dân chính.” Phương Hoa cắn răng nói.

“À!”

“Em... Gần đây em có sống tốt không?” Phương Hoa hỏi.

“Khá tốt!” Vu Đông kinh ngạc quay đầu lại nhưng cuối cùng cô vẫn cười cười với Phương Hoa.

“Em đã thay đổi rất nhiều.”

“Không chỉ có tôi, ai cũng đã thay đổi.” Vu Đông nghĩ đến buổi họp mặt hôm nay thì rất có cảm xúc nói.

“Tôi... Tôi đi nhé!” Phương Hoa không biết nói gì nữa.

“Tạm biệt.”

“Hai chúng ta còn có thể làm bạn bè không?”

Biểu tình của Phương Hoa lúc này làm Vu Đông nhớ lại lúc hai người mới bắt đầu yêu nhau.

Dưới những cành hoa mimosa, thiếu niên ánh mắt dịu dàng giữ má ửng hồng của thiếu nữ. Những năm tháng đó đã từng tốt đẹp như vậy nhưng thời gian đã thay đổi chúng ta.

Vu Đông lắc đầu.

“Vì sao?” Phương Hoa hơi bị tổn thương.

“Tôi sợ chồng mình sẽ ghen.” Vu Đông cười nói.

“Em có bạn trai rồi à?” Phương Hoa cũng không nghĩ từ ‘chồng’ của Vu Đông là thật.

Vu Đông mang Hương Hiểu Nguyệt đã uống rượu về chung cư trước rồi mới lái xe đi làm.

“Em bị cảm rồi hả?” Giống như đã đặt trước đồng hồ vậy, Vu Đông vừa mới kết thúc việc phát sóng thì Hạ Phong đã gọi điện thoại đến.

“Bị một chút à, không nặng lắm đâu.” Vu Đông cười nói.

“Ngày mai có thể anh sẽ về trễ, trong nhà có hộp thuốc đó, em nhớ lấy thuốc uống biết không.” Hạ Phong dặn dò.

“Công việc có phiền phức gì không anh?” Vu Đông hỏi.

“Không có, chỉ có điều ngày mai có cuộc phẫu thuật nên giám đốc ở bên đây hy vọng anh có thể trực tiếp hướng dẫn ngay tại hiện trường.”

“Vậy sao anh không ngủ sớm đi?”

“Không sao, cuộc phẫu thuật bắt đầu vào buổi chiều.” Hạ Phong cười cười, “Hơn nữa anh thích nghe em dẫn chương trình.”

Vu Đông nhin không được cười hỏi: “Vậy anh là thật thích em dẫn chương trình hay là tình nhân trong mắt Tây Thi* hả?”

(*tình nhân trong mắt Tây Thi: ý là nhìn người yêu của mình thì lúc nào cũng thấy xinh đẹp nhất, như Tây Thi, dù cô ấy có thể không xinh đẹp)

“Trước khi trả lời vấn đề này thì anh có thể hỏi một câu trước hay không?” Hạ Phong ở đầu dây bên kia cũng cười.

“Anh nói đi.”

“Tại sao chủ đề hôm nay lại là mối tình đầu?” Hạ Phong nhướn mày.

“Bởi vì hôm nay em gặp lại mối tình đầu của mình.” Vu Đông không chút kiêng dè nói.

“À? Vậy có hiểu được thêm chút gì không?” Giọng nói của Hạ Phong có chút kỳ lạ nói.

“Anh ghen à?” Vu Đông nhận thấy giọng nói của Hạ Phong không thích hợp lắm nên cô nhin không được nói.

“Không có!”

“Không có? Vậy anh hỏi em có hiểu được thêm cái gì không để làm gì chứ?”

“Vậy... Vậy thì có một ít!”

“Hi hi...” Vu Đông giơ tay ra hứng mấy bông tuyết đang rơi là tả xuống nói, “Anh ta hỏi em là bọn em còn có thể làm bạn được hay không, em nói... chồng của em sẽ ghen.”

“Em mau chóng đi ngủ đi nhé!” Hạ Phong ho khan một tiếng xong thì lập tức cúp điện thoại.

Vu Đông nhướn mày cười cười, đàn ông đàn anh mà còn thẹn thùng hơn so với con gái nữa chứ, thật là.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chuyên Phát Nhanh Sinh Mệnh

Bụng của Nhậm Hân Hân từ lúc được ba tháng về sau thì càng ngày càng lớn, như bong bóng được bơm hơi vậy. Tuy Nhậm Hân Hân vẫn đến phòng làm việc để hỗ trợ nhưng hai người đã không dám để cô nàng làm bất cứ việc gì rồi.

Cũng chính vì vậy mà thời gian Hường Hiểu Nguyệt và Vu Đông có mặt trong phòng làm việc trở nên dài hơn nhiều.

Gần đây bởi vì vội vàng làm bộ phim lịch sử của đạo diễn Lưu nên phòng làm việc lúc nào cũng phải tăng ca để lồng tiếng cho kịp. Vu Đông hầu như lồng tiếng hết tất cả giọng của cung nữ trong phim, đôi lúc cô còn phải lồng tiếng cho một số vai thái giám nữa. Bởi vậy Vu Đông cảm giác mình sắp mắc bệnh nhân cách phân liệt luôn rồi.

Nhậm Hân Hân nhìn thời gian thì thấy đã sắp đến mười giờ đêm nên nhanh chóng gọi hai người lại ăn cơm.

Vu Đông vừa ăn vừa nói với Hường Hiểu Nguyệt: “Lát nữa cậu đưa Hân Hân về đi, nếu không kịp thì tí nữa tớ đi làm về sẽ lồng tiếng phần còn lại cho xong.”

“Không sao đâu, ở đây cũng có giường mà, tớ ngủ ở đây là được rồi.” Nhậm Hân Hân thấy hai người cũng rất vất vả thì suy nghĩ một lát rồi nói, “Nếu không để tớ lồng tiếng cho, dù sao đây cũng không phải là việc nặng nhọc gì.”

“Tuy không phải việc nặng nhưng làm nhiều cũng mệt người mà.” Vu Đông phản bác.

“Hay là mấy vai phụ còn lại cứ để tớ lồng tiếng cho. Tớ đã xem qua kịch bản rồi, không có quá nhiều cốt truyện kịch liệt đâu, tớ thay đổi âm sắc một chút là được, mắt công cậu làm việc xong còn phải lại đây thêm lần nữa.” Nhậm Hân Hân nói.

“Tớ thấy như vậy được đó!” Hường Hiểu Nguyệt ăn uống ngấu nghiến một hồi lâu thì mới ngẩng đầu lên nói, “Đợi đến lúc cậu đi làm về thì đã là hai giờ sáng rồi. Cậu mà còn lái xe lại đây thì khỏi ngủ luôn á.”

“Hôm nay là ngày Hạ Phong về từ Côn Sơn đó. Cậu về trễ lại làm Hạ Phong lo lắng nữa.” Nhậm Hân Hân phụ họa nói.

“Cậu không mệt thật à?” Vu Đông nhìn bụng của Nhậm Hân Hân thì vẫn hơi lo lắng nói.

“Phụ nữ nông thôn mang thai còn phải làm ruộng nữa, cậu nghĩ tớ làm bằng thủy tinh chắc!”

“Phụ nữ ở nông thôn đều có thân thể khỏe mạnh, giết gà mổ trâu là chuyện bình thường. Cậu còn dám so sánh với người ta?” Hường Hiểu Nguyệt phá đám nói.

“Phụ nữ nông thôn như tớ thật là chưa từng giết gà mổ trâu đó!” Vu Đông liếc Hường Hiểu Nguyệt một cái.

“Ai da, xem chút nữa thì tớ đã quên cậu cũng từ nông thôn lên đây. Cũng tại khí chất ưu nhã, trí thức của cậu hết đây!” Hường Hiểu Nguyệt khoa trương nói.

“Biến!” Vu Đông nhện không được cười mồm.

Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân cũng vui vẻ theo.

“Đợi đến lúc làm xong hợp đồng này chắc cũng gần đến ngày tết rồi.” Hường Hiểu Nguyệt hào khí nói, “Đến lúc đó tớ sẽ cho mấy cậu bao lì xì!”

“Vậy bà chủ Hường định bỏ vào bao lì xì bao nhiêu thế?” Vu Đông nhướn mày nói.

Nhậm Hân Hân cũng tươi cười đầy mặt mà nhìn Hường Hiểu Nguyệt.

“Tớ còn có thể bạc đãi hai cậu sao?” Hường Hiểu Nguyệt giơ hai ngón tay ra nói, “Mỗi người hai vạn!”

“Cậu là Hoàng Thế Nhân* à, kiếm lời được biết bao nhiêu tiền mà cho bọn tớ có hai vạn!” Vu Đông giả vờ tức giận nói.

(*Hoàng Thế Nhân: nhân vật trong kịch sân khấu ‘Bạch mao nữ’, là một địa chủ ác độc, tượng trưng cho giai cấp phong kiến áp bức người dân nghèo khổ)

“Bao lì xì, đó chỉ là tiền trong bao lì xì thôi.” Hường Hiểu Nguyệt phát hiện Vu Đông hiểu lầm thì sốt ruột giải thích, “Đợi đến năm sau còn có tiền hoa hồng nữa. Tớ định cho hai cậu mỗi người 20% tiền chia hoa hồng.”

“20% hình như là hơi nhiều đó?” Nhậm Hân Hân cảm thấy mình chưa làm được cái gì cả nên nếu cầm nhiều tiền chia hoa hồng như vậy thì cảm giác rất chột dạ.

“Vậy là vừa rồi. Dù sao bản chuyện hợp đồng đều là tớ làm, lồng tiếng đều là cậu làm, cậu ta chỉ đăng kí cái công ty thôi.” Vu Đông lại cảm thấy như vậy là hợp lý rồi.

“Đúng vậy!” Hương Hiếu Nguyệt cũng không phủ nhận.

Nhậm Hân Hân tự nhiên biết Hương Hiếu Nguyệt không phải là chưa làm cái gì hết như lời của Vu Đông nói. Hai người kia nói vậy chỉ để lấy cớ cho cô nhận lấy 20% tiền chia hoa hồng kia mà thôi.

Trong lòng Nhậm Hân Hân cảm động, hai mắt bắt đầu đỏ lên, cô cảm thấy bản thân mình có hai người bạn tốt như thế này chính là sự may mắn lớn nhất trong cuộc đời này.

Mấy người ăn khuya xong thì lại vội vàng một hồi lâu, Vu Đông thấy đã đến giờ thì rời khỏi phòng làm việc trước.

Từ phòng làm việc Hương Hiếu Nguyệt đến đài phát thanh vẫn có một quãng đường, gần đây trời lại đổ mưa tuyết suốt ngày nữa nên đường không dễ đi cho lắm. Vu Đông xuất phát trước hai mươi phút so với ngày thường, cũng may là ban đêm ít xe chạy nên không mất thời gian nhiều lắm. Trước lúc phát sóng trực tiếp mười phút thì Vu Đông đã đến được đài phát thanh.

Vu Đông chuẩn bị một số việc trước khi phát sóng trực tiếp xong thì thấy còn dư lại vài phút nên gọi điện thoại cho Hạ Phong.

“Anh đã về đến đâu rồi?”

“Anh mới vừa tiến vào Thượng Hải.” Hạ Phong nghe bằng tai nghe bluetooth.

“Vậy khoảng mấy giờ anh về đến nhà?” Vu Đông hỏi.

“Khoảng chừng một tiếng nữa.” Hạ Phong dự đoán.

“Trời tuyết nên đường trơn lắm, anh chạy xe chậm thôi.” Vu Đông lo lắng nói.

“Ừ!” Hạ Phong đáp, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ nói, “Em sắp phát sóng trực tiếp rồi đúng không, mau đi vào đi. Anh đang mở radio đó.”

“Ừ!” Vu Đông đang muốn cúp điện thoại thì bỗng nhiên nghe được một tiếng vang lớn từ đầu dây bên kia truyền đến.

Vu Đông hoảng sợ, sốt ruột hỏi: “Hạ Phong, âm thanh gì vậy anh?”

Hạ Phong lập tức dừng xe, hẩn nhìn khung cảnh trước mắt này thì cả người đều choáng váng.

“Hạ Phong, Hạ Phong, anh bị sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Vu Đông không nghe được Hạ Phong trả lời thì nóng vội cực kì, không ngừng kêu ở bên này.

“Anh không sao!” Hạ Phong phục hồi tinh thần lại thì nói, “Phía trước anh có một chiếc xe buýt bị lật nghiêng, anh phải qua bên đó nhìn xem, anh cúp điện thoại đây!”

“Alo? Alo?” Xe buýt bị lật nghiêng? Vậy Hạ Phong có việc gì không?” Vu Đông không yên ổn cảm đi động.

“Vu Đông em đang làm gì vậy, đến giờ rồi kìa.” Vũ ca thấy Vu Đông chưa vào phòng để phát sóng trực tiếp thì mở cửa nhắc nhở.

“Vâng! Em đến ngay đây!”

Vu Đông ổn định tâm thần, Hạ Phong vẫn còn có thể nói chuyện điện thoại với cô thì chắc chắn là không có việc gì rồi.

Trên con đường chạy từ Côn Sơn đến Thượng Hải, một chiếc xe buýt lớn bị lật nghiêng đang nằm trên mặt đất, bởi vì mặt đường vừa ướt vừa trơn nên thân xe trôi ra một khoảng khá xa.

Trên đất đều là kính vỡ, không ít hành khách bị quăng ra khỏi cửa sổ, trường hợp vừa nhìn đã thấy sợ hãi.

Hạ Phong để xe của mình dừng ở chỗ đỗ xe khẩn cấp trước.

Hắn vừa chạy đến chỗ xe buýt vừa gọi cho xe cứu thương.

Hạ Phong kiểm tra mấy hành khách bị quăng ra khỏi cửa sổ xe trước, một số vẫn còn nhiệt độ và ý thức, vài người khác thì đã hôn mê, đa số đều bị gãy xương nên không thể đứng dậy được.

Có một số hành khách bị thương nhẹ thì tự động giúp đỡ các hành khách khác.

Hạ Phong nhìn trước nhìn sau, đường cao tốc vào lúc rạng sáng thì có rất ít xe đi ngang qua. Đợi một hồi lâu mới có hai chiếc xe nhà đi ngang qua quãng đường này, họ đều đang hỗ trợ gọi xe cứu thương.

Hạ Phong tính sơ sơ thì chiếc xe buýt này có thể chở được 53 người, cộng thêm tài xế thì ít nhất là có 54 người, nhiều người như vậy căn bản rất khó chở hết đến bệnh viện trong một lúc được.

“Cứu tôi với!”

“Tôi không cử động được, chân của tôi...”

“Con của tôi, làm ơn cứu con tôi với...”

Hạ Phong nghe được tiếng kêu thì nhanh chóng chạy đến bên cạnh một người mẹ đang ôm con rồi an ủi nói: “Cô để đứa nhỏ xuống trước để tôi nhìn thử xem”

Người mẹ nhanh chóng buông con mình xuống.

Hạ Phong nhanh chóng kiểm tra một lần, hần phát hiện đứa bé đã hôn mê, trên trán đều là máu, hiển nhiên là lúc lật xe đã bị đụng vào đầu, nhưng bây giờ không có đủ thiết bị nên không thể xác định tình trạng của đứa bé được.

“Cô cứ để đứa nhỏ nằm thẳng, đừng nhúc nhích biết không, đợi xe cứu thương đến.” Hạ Phong dặn dò người mẹ.

Người mẹ vừa khóc lóc vừa gập đầu.

Hạ Phong đứng lên chạy về phía xe mình lấy hòm thuốc ra, lúc hần định chạy lại chỗ xe buýt lần nữa thì bỗng nhiên nghĩ đến một việc, nhiều người bị thương như vậy thì trong thời gian ngắn xe cứu thương cơ bản không thể đưa hết bọn họ đến bệnh viện được.

Hạ Phong do dự một lát rồi mở cửa xe ra, radio vẫn đang phát nhạc.

Hạ Phong lấy di động gọi cho Vu Đông.

Vu Đông không yên tâm lắm nên lúc cô vào phòng thu âm cũng mang theo di động, lúc này Hạ Phong vừa gọi điện thoại đến thì cô ngay lập tức nhận cuộc gọi: “Hạ Phong.”

“Vu Đông, anh đang ở đường cao tốc XX, ngay đoạn đường XX.” Hạ Phong nhìn biển báo giao thông rồi nói, “Ở chỗ anh có một chiếc xe buýt bị lật nghiêng, có trên 50 người bị thương. Chỗ này có rất ít xe đi ngang qua, xe cứu thương muốn đến được đây vẫn cần một lúc nữa nhưng tình hình ở đây rất khẩn cấp.”

“Anh không có bị thương đúng không?” Vu Đông nói ra lời cô vẫn đang muốn hỏi nãy giờ.

“Anh không có chuyện gì.”

“Được, em sẽ giúp anh gọi xe.” Vu Đông nói xong thì cũng không cúp điện thoại mà trực tiếp dừng ca khúc đang được phát trực tiếp, giọng nói nghiêm túc: “Các bạn nghe đài xin chú ý, tôi là Ngu Đông, bây giờ tôi xin thông báo một tin tức khẩn cấp.”

“Trên con đường từ Côn Sơn đến Thượng Hải, ở đường cao tốc XX, đoạn đường XX, lúc này có một chiếc xe buýt bị lật nghiêng, có khoảng trên 50 người bị thương. Bởi vì trời tuyết đường trơn, tình trạng lại khẩn cấp nên để tranh thủ thời gian cứu viện tốt nhất tôi xin mọi người có xe ở gần đó nhanh chóng chạy đến giúp đỡ!”

Cô liên tục lặp lại ba lần.

“Mong các bạn tài xế nghe đài có thể vì người bị thương mà góp một phần sức lực, vì sinh mệnh của con người mà làm một lần chuyển phát nhanh.”

Vu Đông không biết sẽ có bao nhiêu tài xế nghe được tin tức này rồi đi hỗ trợ, cô chỉ đành hy vọng vào tỉ lệ nghe đài không tệ của chương trình này mà mang đến một ít trợ giúp cho những người bị thương kia thôi.

Ở gần Côn Sơn, tất cả các tài xế taxi, có người nghe được tin tức từ radio, hoặc từ kênh taxi, nhưng tất cả các tài xế nghe được tin tức này đều dừng đón khách mà chuyển hướng đến đoạn đường được thông báo.

“Tôi lập tức di chuyển đến đó!”

“Tôi đang đến gần rồi!”

“Tôi đã thấy xe buýt và rất nhiều đồng nghiệp!”

Vu Đông nhìn khu tin nhắn không ngừng nhảy lên thì dường như có một loại cảm động không nói nên lời tràn ngập trong lòng cô.

“Vu Đông, xe đã đến đây rất nhiều!” Hạ Phong nhìn những chiếc xe taxi đang đến gần, “Cám ơn em!”

Hạ Phong nói xong thì nhanh chóng cúp điện thoại rồi tiếp tục chạy đến chi huy và hỗ trợ, những người bị thương nặng quá thì đưa đi trước, vết thương nặng yêu cầu thiết bị trị liệu lớn thì đưa đi ba bệnh viện lớn nhất, vết thương nhẹ thì đưa vào bệnh viện gần đây.

Chỉ trong chốc lát thì những người bị thương đều được các tài xế xe taxi chở đi rồi, lúc này cảnh sát giao thông mới đến được không lâu.

“Người bệnh đều đã được đưa đi rồi. Xe tôi trống chạy theo ở phía sau, tài xế của chúng ta mỗi người đều thật là trâu bò đó!”

Vu Đông nhìn thấy tin nhắn này thì mở micro ra nói: “Tôi mới vừa nhận được tin tức, người bị thương đều đã được các tài xế xe taxi đưa đi bệnh viện rồi. Những người tài xế khác đang đến không cần chạy đến nữa. Một lần nữa tôi xin cảm ơn tất cả mọi người, tôi cũng mong mọi người lúc chạy xe nhớ chú ý an toàn hơn nữa.”

Toàn bộ thời gian phát sóng trực tiếp Vu Đông đều nhìn chăm chú vào khu tin nhắn.

Cô thông qua khu tin nhắn để biết tiến triển mới nhất của sự việc, mãi cho đến lúc kết thúc phát sóng trực tiếp.

Mới vừa kết thúc phát sóng trực tiếp thì Vu Đông lập tức cầm túi xách chạy ra ngoài, Vũ ca đang muốn tìm cô nói chuyện thì chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng lướt qua.

“Hạ Phong, anh đang ở đâu?” Vu Đông vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Hạ Phong.

“Bệnh viện XX.” Phía bên Hạ Phong đều là âm thanh hỗn tạp, “Anh đang phải ở bên này hỗ trợ nên đêm nay không về nhà đâu em nhé.”

Vu Đông cúp điện thoại, mở bản đồ rồi chạy đến.

Đợi đến lúc Vu Đông đến được bệnh viện XX thì đã là ba giờ rưỡi sáng.

Âm thanh ồn ào trong sảnh cấp cứu đều là tiếng động do bác sĩ và y tá chạy tới chạy lui phát ra.

Vu Đông xen lẫn trong một đám người nhà của bệnh nhân cuối cùng cũng tìm được Hạ Phong đang hỗ trợ cấp cứu ở một giường bệnh. Cô thấy biểu tình của Hạ Phong tuy có vẻ mệt mỏi nhưng cũng không đáng lo thì lúc này mới thở dài nhẹ nhõm được.

Vu Đông tìm được một cái góc không người ngồi xuống đợi Hạ Phong làm việc xong, đợi một hồi thì trời đã dần sáng.

Phòng cấp cứu cũng từ từ yên lặng trở lại, người bệnh cần được cứu giúp cũng đã được cứu giúp.

Vu Đông lấy di động ra gửi tin nhắn cho Hạ Phong.

‘Anh làm việc xong chưa?’

Hạ Phong không gửi tin nhắn trả lời, Vu Đông nghĩ nghĩ rồi đứng dậy ra ngoài mua hai phần thức ăn sáng.

Cô mới vào đến cửa bệnh viện thì bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên.

“Hạ Phong?” Vu Đông nhận cuộc gọi.

“Anh làm xong rồi, bây giờ anh về nhà.” Hạ Phong nói.

“Vậy anh ra ngoài đi, em đang đứng ở cửa nè.” Vu Đông trả lời.

Hạ Phong sững sốt rồi cầm di động ra khỏi phòng cấp cứu, hần liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vu Đông với chiếc áo lông vũ trắng đang đứng cạnh cửa vẫy tay với hắn.

“Sao em lại đến đây?” Hạ Phong chạy đến hỏi.

“Em lo lắng anh đó.” Vu Đông nói.

“Anh đã nói mình không có chuyện gì rồi mà.”

“Vậy em cũng phải tận mắt nhìn một cái thì mới yên tâm được chứ!” Vu Đông nói, “Anh mới nói một câu không bị sao rồi cúp điện thoại ngay, làm em vẫn lo lắng lắm biết không.”

Hạ Phong nhìn Vu Đông chăm chú, bỗng nhiên hắn không biết nên nói gì bây giờ nữa, trong lòng tự nhiên có một thứ cảm xúc không tên xuất hiện.

“Anh làm việc cả đêm nên chắc bây giờ cũng đói rồi nhỉ, em có mua sữa đậu nành và bánh bao nè.” Vu Đông giờ bữa sáng lên như đang hiến vật quý vậy.

Hạ Phong cuối cùng cũng nhịn không được, kéo Vu Đông qua rồi ôm chầm lấy cô.

“Sữa đậu nành...”

Từ ngày trở thành bác sĩ thì mỗi một ngày Hạ Phong đều phải đối mặt với sinh lão bệnh tử.

Không có ai nhận thức rõ ràng và minh bạch hơn hắn về sự yếu ớt của sinh mệnh. Nhưng cho dù là vậy, mỗi lần gặp được tình huống như thế hắn vẫn cảm thấy bị thương và bất đắc dĩ từ tận đáy lòng mình.

Nhưng ở giờ phút này, sự lo lắng và nụ cười của Vu Đông lại một lần nữa làm hắn cảm nhận được sự tốt đẹp của sinh mệnh.

Những điều đó làm cho sáng sớm mùa đông hôm nay càng ấm áp và động lòng người hơn cả!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hạnh Phúc Khi Bị Bệnh

Hạ Phong tăng nhiệt độ trong xe lên một ít, bên cạnh hắn là Vu Đông đang ngủ say vì đã mệt mỏi cả ngày.

Từ cửa đài phát thanh đến bệnh viện này phải đi hơn một tiếng hơn nữa đường còn trơn trượt nên có lẽ còn tốn nhiều thời gian hơn.

Vu Đông vốn là người ngủ nhiều, lại lẫn lộn cả đêm nay nên cũng mệt mỏi.

Thừa dịp đèn đỏ, Hạ Phong cởi áo khoác của mình ra khoác thêm cho Vu Đông.

Vu Đông hơi lật người lại, để mặt mình hướng về phía Hạ Phong. Hạ Phong thấy khuôn mặt đỏ bừng khi ngủ của Vu Đông thì nhin không được cười dịu dàng.

Vào buổi sáng giờ đi làm thì xe cộ rất đông đúc nhưng trong xe lại vô cùng yên lặng, làm cho người ta có cảm giác năm tháng tốt đẹp vô cùng.

Trên thế giới này có ngàn vạn người, nhưng chỉ có mình em làm cho anh vừa thấy thì đã vui vẻ từ tận đáy lòng.

Hạ Phong bỗng nhiên hiểu được ý nghĩa của câu nói này.

Xe chậm rãi chạy đến dưới lầu khu nhà, mặc dù hơi luyến tiếc khi phải đánh thức Vu Đông nhưng Hạ Phong biết ngủ trong xe cũng không được thoải mái cho lắm.

“Vu Đông!” Hạ Phong nhẹ nhàng gọi.

Vu Đông không hề hay biết gì mà tiếp tục ngủ say.

“Vu Đông, dậy dậy, về đến nhà rồi!” Hạ Phong nhẹ nhàng đẩy đẩy Vu Đông.

“Ủ?” Vu Đông mơ mơ màng màng mở mắt ra rồi nhìn thoáng qua Hạ Phong sau đó thì lập tức nhắm mắt lại, giọng nói có chút khô khốc: “Em buồn ngủ quá...”

“Dậy nào, về phòng ngủ.” Hạ Phong hơi buồn cười nhìn Vu Đông không chịu đứng lên.

“Ủ ~” Vu Đông nói giọng mũi, “Em buồn ngủ mà ~”

Vậy là không định thức dậy rồi, Hạ Phong lắc đầu, cúi người cởi dây an toàn của Vu Đông ra sau đó bước xuống xe dự định ôm Vu Đông lên lầu.

Hạ Phong sợ Vu Đông lạnh nên che kỹ người Vu Đông lại bằng chiếc áo khoác của mình lúc này rồi một tay ôm chân Vu Đông, một tay ôm vai nhẹ nhàng ôm người vào trong ngực mình.

Vu Đông vẫn còn ngủ nên vô ý thức vùi đầu vào cổ Hạ Phong.

Hạ Phong đột nhiên bị nóng, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi, hắn đặt Vu Đông vào lại xe rồi dùng tay sờ sờ trán của Vu Đông.

Rõ ràng khác với độ ẩm của người bình thường, Vu Đông đã bị sốt!

Chết tiệt!

Hạ Phong cột đai an toàn lại cho Vu Đông rồi lên xe nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

Vừa đến được bệnh viện thì Hạ Phong nhanh chóng ôm Vu Đông chạy vào phòng cấp cứu.

“Bác sĩ Hạ, có chuyện gì vậy?” Y tá trưởng Lưu thấy Hạ Phong ôm một người vội vàng chạy vào thì lo lắng hỏi.

“Y tá trưởng Lưu, giúp tôi tìm một cái giường!” Hạ Phong sốt ruột nói.

“À, được!” Y tá trưởng Luru vẫy tay một cái thì nhanh chóng có một y tá đẩy giường lại đây rồi đẩy Vu Đông vào phòng bệnh. Chỉ chốc lát sau bác sĩ chuyên gia nội khoa Lý Thụy Dân vô cùng lo lắng chạy đến.

“Khoa trưởng Lý.” Hạ Phong sắc mặt sốt ruột hô.

“Đừng lo lắng quá, để tôi nhìn thử trước đã.” Khoa trưởng Lý trấn an.

Kiểm tra từng bước xong thì khoa trưởng Lý bắt đầu ghi đơn thuốc cho Vu Đông rồi bảo y tá truyền nước biển cho Vu Đông.

Khoa trưởng Lý viết xong đơn thuốc thì đưa cho y tá đang trực ban sau đó nhìn thoáng qua Hạ Phong rồi nói: “Cô gái này là gì của cậu vậy?”

“A?” Hạ Phong đang lo lắng cho Vu Đông nên khi nghe vậy thì hơi sững sốt nhưng sau đó vẫn thành thật trả lời: “Vợ của tôi.”

“Cậu kết hôn rồi?” Khoa trưởng Lý lập tức kinh ngạc, Hạ Phong chính là người đàn ông độc thân có giá trong bệnh viện, có vô số y tá nhìn chăm chăm nhưng ông chưa bao giờ nghe được chuyện anh ta đã kết hôn?

Y tá trưởng đứng kế bên nghe vậy cũng bị hoảng sợ, xem ra ban y tá lại khóc lóc thảm thiết một trận rồi.

“Đúng vậy, mới chỉ đi đăng kí thôi, vẫn chưa tổ chức hôn lễ.” Hạ Phong nói.

“Hèn gì, tôi đang hỏi tại sao kết hôn mà vẫn chưa mời mọi người đấy!” Khoa trưởng Lý biểu hiện trên mặt một cách rõ ràng câu 'thì ra là vậy'.

“Đến lúc đó nhất định sẽ mời ngài, ngài nhất định phải đến đó.” Hạ Phong cười nói.

“Chuyện đó là chắc chắn rồi!” Khoa trưởng Lý cười trừ, “Trách không được chỉ là một con bệnh nhẹ lại làm cho cậu khấn trương như vậy. Lúc này y tá chạy đến kêu tôi làm tôi còn tưởng là có chuyện gì lớn nữa đấy.”

“A... Thật là làm phiền ngài rồi!” Hạ Phong tự nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói của khoa trưởng Lý, Vu Đông không có vấn đề gì lớn.

“Được rồi, dù sao thì quan tâm quá sẽ bị loạn. Cô ấy không có vấn đề gì đâu, chỉ là phong hàn nên gây sốt lại cộng thêm một mồi, tình dục sẽ không sao. Tôi đã ghi đơn thuốc rồi, cầm thuốc về uống là ổn.” Khoa trưởng Lý nói.

“Vâng, cảm ơn khoa trưởng Lý.”

Hạ Phong lại ngồi ở trước giường Vu Đông một lát, hẳn thấy Vu Đông ngủ say quá nên chỉnh chỉnh lại đầu tóc của Vu Đông, đắp kĩ chăn lại cho cô rồi mới đứng dậy ra ngoài.

“Y tá trưởng Luru, phiền ngài chăm sóc cô ấy một ít.” Hạ Phong bước đến bàn y tá nói với y tá trưởng Luru.

“Người nhà của người trong bệnh viện chúng ta đương nhiên sẽ chăm sóc kĩ rồi, yên tâm đi.” Y tá trưởng Luru nói.

“Đợi đến lúc cô ấy tỉnh thì làm phiền chị gọi điện thoại cho tôi.” Hạ Phong không yên tâm lắm nên còn bổ sung thêm.

“Yên tâm đi!” Y tá trưởng Luru cười mập mờ.

Hạ Phong hơi ngượng ngùng, nói lời cảm ơn xong liền đi khoa ngoại.

“Luru tỷ, cô gái lúc này là bạn gái của bác sĩ Hạ sao?” Một cô y tá bà tám hỏi.

“Không phải bạn gái.” Y tá trưởng Luru lắc đầu. “Vậy thì tốt rồi, lúc này có rất nhiều người hỏi em cô ấy có phải bạn gái của bác sĩ Hạ không, bọn em đều đang khấn trương hồi lâu đó.” Cô y tá che lại ngực, vẻ mặt an tâm nói.

“Chỉ nói thật nhé, mấy đứa tui em làm gì cứ suốt ngày mơ tưởng bác sĩ Hạ thể hả, người ta có thể coi trọng mấy em sao?”

“Luru tỷ, vậy là chị không hiểu rồi. Soái ca chính là của mọi người, chỉ cần soái ca chưa kết hôn thì mọi người đều có thể mơ tưởng đó.”

“Vậy thì mấy đứa có thể dừng mơ rồi.” Y tá trưởng Luru chỉ vào phòng bệnh nói, “Cô gái xinh đẹp lúc này không phải là bạn gái của bác sĩ Hạ mà là vợ.”

“Cái gì?” Cô nàng y tá này lập tức tru lên, chấn động cả người rồi vội vàng cúi đầu thảo luận với đồng nghiệp trong diễn đàn, trong lúc nhất thời, diễn đàn đều là tiếng khóc ai oán.

Tại sao người đàn ông tốt đều kết hôn sớm như vậy chứ?

Trong văn phòng khoa ngoại.

Thiệu Nhất Phạm đang xem tin tức, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Hạ Phong bước vào nên ánh mắt Thiệu Nhất Phạm lập tức sáng lên, vội vàng đến gần bà

tám nói: “Hạ Phong, Hạ Phong. Vu Đông lên tin tức rồi.”

“Tin tức gì?” Hạ Phong nghi hoặc.

“Đây nè, cậu xem, cậu xem đi...” Thiệu Nhất Phàm kéo Hạ Phong đến trước máy tính rồi click mở một trang web.

Tin tức miêu tả tai nạn xe buýt tối hôm qua và còn thuyết minh một cách rõ ràng việc tất cả các tài xế xe taxi tự phát cứu trợ những người bị thương.

“Theo tin tức nói là có người nghe gọi điện thoại đến radio thuyết minh tình huống, sau đó Vu Đông trực tiếp thông qua phát sóng trực tiếp kêu gọi các tài xế taxi, làm cho bọn họ tự phát cứu trợ và đã cứu rất nhiều người.” Thiệu Nhất Phàm kích động nói, “Cậu xem tám ảnh này đi, trước cửa bệnh viện đều là xe taxi, trường hợp hôm qua nhất định là rất đồ sộ.”

“Hôm qua vì sao không phải là ca đêm của tớ chứ. Nếu như vậy thì tớ đã có thể nghe Vu Đông phát sóng rồi.” Thiệu Nhất Phàm vẻ mặt tiếc hận.

Hạ Phong xem tin tức xong thì trở lại chỗ ngồi của mình rồi trực tiếp mặc chiếc áo blouse trắng vào.

Thiệu Nhất Phàm lúc này mới phản ứng lại, lúc này Hạ Phong mặc áo sơ mi bước vào: “Sao cậu chỉ mặc chiếc áo sơ mi đã đi làm rồi? Áo khoác của cậu đâu?”

Hạ Phong hồi ức lại một lát rồi nói: “Ồ trong phòng bệnh.”

“Phòng bệnh? Cậu đã đi kiểm tra phòng rồi à?” Thiệu Nhất Phàm kỳ quái nói.

“Vu Đông bị sốt, tớ mới đưa cô ấy đến đây nên để quên áo khoác ở đó rồi.” Hạ Phong giải thích.

“Thần tượng của tớ bị sốt?” Thiệu Nhất Phàm kinh ngạc nói.

“Thần tượng của cậu?” Hạ Phong liếc nhìn Thiệu Nhất Phàm một cái.

“Đúng vậy, từ hôm nay trở đi Vu Đông sẽ là thần tượng của tớ.” Thiệu Nhất Phàm vẻ mặt nghiêm trang nói.

“Cậu vui vẻ là được rồi!” Hạ Phong mặc kệ Thiệu Nhất Phàm, cầm ống nghe bệnh rồi định đi kiểm tra phòng.

Giấc ngủ lần này của Vu Đông rất sâu, lúc cô tỉnh lại đã là sáu giờ chiều. Đại khái đã ngủ được một tiếng.

Vu Đông mở mắt nhìn bốn phía, hồi lâu sau cô mới phản ứng lại là mình đang ở bệnh viện. Chiếc ghế bên cạnh có treo một cái áo khoác lông đen, Vu Đông biết được nó là áo của Hạ Phong.

Sao cô lại đến bệnh viện rồi?

“Tỉnh rồi?” Y tá trưởng Lưu thấy Vu Đông tỉnh dậy thì bước vào sờ sờ trán Vu Đông, “Có vẻ như cơn sốt đã lùi rồi, nhưng vẫn phải đo nhiệt độ cơ thể thêm lần nữa.”

“Hạ Phong đâu?” Vu Đông hỏi.

Y tá trưởng thấy giọng nói của Vu Đông hơi khô khốc nên rót cho cô một ly nước.

“Cảm ơn chị!” Vu Đông nhận lấy ly nước rồi nói lời cảm ơn.

“Bác sĩ Hạ đã đến đây vài lần nhưng thấy cô vẫn còn đang ngủ nên đã đi rồi.” Y tá trưởng Lưu nói, “Cô đừng vì vậy mà trách cậu ta, bác sĩ đều bận cả.”

“Tôi biết!” Vu Đông cười cười.

“Vừa nhìn thì biết cô là một cô gái tốt, biết suy nghĩ cho người khác. Hèn gì bác sĩ Hạ lại lo lắng cho cô đến vậy!” Y tá trưởng Lưu bỗng nhiên cười nói.

“A?”

“Buổi sáng lúc cậu ta đưa cô tới thì đều làm chúng tôi hoảng sợ, thậm chí còn làm kinh động đến khoa trưởng của chúng tôi nữa. Cuối cùng khoa trưởng đến đây kiểm tra thì chỉ là một bệnh nhỏ nên làm bác sĩ Hạ rất xấu hổ.” Y tá trưởng Lưu nói đến đây thì nhin không được cười.

“Thật sao?” Vu Đông thật sự rất kinh ngạc.

Y tá trưởng Lưu thấy biểu tình của Vu Đông thì tưởng là cô không tin vì vậy tiếp tục khuyên nhủ: “Đương nhiên là thật rồi. Bác sĩ ở bệnh viện mỗi người đều phải chữa bệnh cứu người nên dành rất ít thời gian cho người nhà nhưng điều đó cũng không có nghĩa là họ không quan tâm đến người nhà của mình.”

“A?” Vu Đông không biết tại sao y tá trưởng Lưu lại nói điều này nên lập tức nghi hoặc.

“Cô đừng hiểu lầm bác sĩ Hạ, cậu ta thật sự rất lo lắng cho cô!”

“Tôi biết mà, cảm ơn chị!” Cuối cùng thì Vu Đông cũng hiểu ý của y tá trưởng, thật là một hiểu lầm thú vị!

“Tôi giúp cô gọi cho bác sĩ Hạ nhé!”

“Không cần đâu, tôi không sao. Chị cứ để anh ấy làm việc đi.” Vu Đông từ chối nói.

“Vậy thì không được rồi, bác sĩ Hạ đã dặn dò tôi vài lần, bảo nếu cô tỉnh lại thì nhất định phải báo cho cậu ta.” Y tá trưởng nhìn nhiệt kế của Vu Đông, “Nhiệt độ cơ thể rất bình thường, lát nữa nhớ uống thuốc là được.”

Vu Đông gật đầu.

Y tá trưởng Lưu đi ra ngoài.

Vu Đông lấy di động ra xem thử, trên đó có vài cuộc gọi nhỡ, có đài phát thanh gọi, có Hường Hiểu Nguyệt gọi. Vu Đông nghĩ nghĩ rồi khoác áo đi đến hoa viên của bệnh viện gọi điện thoại, cô sợ gọi điện thoại trong phòng sẽ làm ảnh hưởng đến thiết bị của bệnh viện.

“Giám đốc Mã, thật xin lỗi, di động của tôi để ở chế độ im lặng nên không chú ý đến việc ngài đã gọi đến.” Vu Đông trả lời cuộc gọi của giám đốc Mã trước.

“Thì ra là vậy, không sao đâu.”

“Ngài tìm tôi có việc gì vậy?”

“À, không phải là chuyện lớn gì. Hôm nay lãnh đạo đài biết hôm qua cô đã làm một việc tốt nên muốn khen ngợi cô thôi.” Giám đốc Mã nói.

“Lãnh đạo quá khách khí rồi.” Vu Đông suy nghĩ một lát thì biết chuyện cứu trợ hôm qua đã được lãnh đạo đài biết đến.

“Làm chuyện tốt thì đương nhiên phải được khen ngợi rồi. Như vậy đi, chiều mai cô đến đài phát thanh nhé!” Giám đốc Mã nói.

“Vâng.”

Vu Đông cúp điện thoại xong thì lại gọi cho Hường Hiểu Nguyệt.

“Hiểu Nguyệt, việc lỏng tiếng của phòng làm việc đã đến đâu rồi?” Vu Đông hỏi.

“Tớ và Hân Hân đã làm xong hết rồi, yên tâm đi.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Hôm nay cậu đang bận việc gì mà không nhận điện thoại hả?”

“Tớ bị sốt rồi, đang ở bệnh viện.”

“Cái gì? Bây giờ cậu sao rồi? Tớ đến bệnh viện thăm cậu.” Hường Hiểu Nguyệt kích động nói.

“Không cần đâu, Hạ Phong ở đây rồi.”

“Vậy được rồi!” Hường Hiểu Nguyệt còn nói thêm, “Tớ sẽ không quấy rầy thế giới hai người của cậu đâu.”

Vu Đông cười cười cúp điện thoại.

Vu Đông trở lại phòng bệnh thì thấy Hạ Phong đã ở bên trong. Hạ Phong thấy Vu Đông trở về thì cau mày oán trách nói: “Em mới khỏi bệnh xong thì đã chạy lung tung rồi.”

Hạ Phong nói xong thì kéo tay Vu Đông rồi cảm bàn tay lạnh lẽo của cô nói: “Sao tay em lạnh thế hả?”

“Em ra ngoài gọi điện thoại.” Vu Đông giải thích.

“Em đã quên vì sao em bị bệnh rồi à.” Hạ Phong không đồng ý nói.

“Em sai rồi.” Vu Đông biết Hạ Phong đang quan tâm cô nên cảm thấy rất chột dạ.

“Em đó...” Hạ Phong vẻ mặt 'không biết nên xử lý em thế nào nữa'.

“Hi hi...” Vu Đông thấy Hạ Phong không tức giận thì ngây ngô cười.

“Em đói bụng rồi đúng không.” Hạ Phong biết Vu Đông đã chưa ăn gì một ngày nên chắc chắn đã đói rồi.

“Ừ ừ!” Vu Đông gật gật đầu.

“Anh dẫn em đi ăn.” Hạ Phong giúp Vu Đông kéo dây kéo áo khoác lên rồi cầm tay cô ra khỏi phòng bệnh.

Đọc theo đường đi đều có y tá đánh giá hai người nhưng Hạ Phong luôn nắm lấy tay Vu Đông, chưa từng bỏ ra.

Bàn tay này phẳng phất có ma lực vậy, Vu Đông nghĩ, chẳng sợ con đường phía trước tràn đầy bụi gai nhưng chỉ cần anh vẫn luôn nắm tay em thì em sẽ luôn bước cùng anh.

“Em đang nghĩ cái gì vậy?” Hạ Phong bắt đầu nhìn lại người nào đó bắt đầu ngây ngốc.

“Nghĩ về anh!”

Hạ Phong chớp chớp mắt sau đó chậm rãi nở nụ cười, hân hoan đầu Vu Đông rồi sùng ái nói: “Đồ ngốc!”

...

Thiệu Nhất Phàm đang đứng đằng sau hai người năm mét, nhìn không được ở trong lòng điên cuồng hét gào: “Trời ạ, nếu tớ không phải anh em tốt của cậu thì tớ nhất định sẽ chúc cậu mau chia tay!”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chúng Ta Hẹn Hò Đi! (1)

Lúc này đang là giờ cơm nên trong nhà ăn có rất nhiều người đang ngồi. Nhưng bởi vì sự đặc thù của công việc nên bàn ăn trong nhà ăn chưa bao giờ hết chỗ cả.

Hạ Phong dẫn Vu Đông đến một chỗ bàn ăn không người.

“Em ngồi ở đây trước đi, anh đi lấy thức ăn.” Hạ Phong nói.

“Ừ.” Vu Đông cười gật đầu.

Hạ Phong cười lại với cô một cái rồi xoay người đi lấy thức ăn.

“Bác sĩ Hạ.” Đầu bếp của nhà ăn sư phụ Lâm vừa nhìn thấy Hạ Phong thì lập tức vui tươi hơn hờ nói, “Cháo của cậu đã làm xong rồi, tôi đi lấy cho cậu nhé.”

“Cảm ơn sư phụ Lâm.” Hạ Phong nói lời cảm ơn.

“Không có gì.” Đầu bếp Lâm vui tươi hơn hờ đi vào bếp.

Chỉ chốc lát sau đầu bếp Lâm mang một cái nồi đi ra, nói: “Mới tắt bếp thôi nên còn nóng lắm, cậu cẩn thận một chút.”

“Cảm ơn sư phụ.” Hạ Phong cầm cái nồi từ tay đầu bếp Lâm.

“Món gì vậy?” Thiệu Nhất Phàm không biết từ đâu xuất hiện, một tay nhấc nắp nồi lên, một mùi thơm đậm đà lập tức bay ra khỏi nồi. Thiệu Nhất Phàm hít sâu một hơi rồi khen ngợi: “Thơm quá đi. Cháo nắm gà?”

“Đậy lại!” Hạ Phong tức giận nói.

“Cho Vu Đông ăn? Cũng cho tớ một chén với, đã lâu rồi tớ không được ăn cháo bổ như vậy.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Cậu có biết xấu hổ hay không?” Hạ Phong hỏi.

“Cậu đừng có keo kiệt như vậy chứ. Nguyên một cái nồi lớn như vậy Vu Đông cũng ăn không hết mà.” Thiệu Nhất Phàm vẫn muốn tranh thủ.

“Lúc này cậu còn nói Vu Đông là thần tượng của cậu, bây giờ cậu lại cướp đồ ăn của thần tượng sao?”

“Keo kiệt!” Thiệu Nhất Phàm vừa đẩy nắp lại vừa oán giận với đầu bếp Lâm, “Sư phụ Lâm, sao sư phụ chỉ làm đồ riêng cho Hạ Phong thế, tôi cũng muốn ăn mà!”

“Ha ha, bữa nào đi. Bữa nào...” Đầu bếp Lâm biết Thiệu Nhất Phàm đang nói giỡn với mình nên cũng vui vẻ có lệ hân.

Hạ Phong cầm nồi cháo đi đến chỗ của Vu Đông, nhẹ nhàng đặt lên bàn nói: “Đợi anh đi lấy chén và muỗng.”

“Ừ.” Vu Đông thấy Hạ Phong đi lấy đồ thì tò mò mở nắp nồi ra, cháo nắm gà với màu sắc và hương vị thơm ngon làm người ta thèm thường.

“Coi chừng nóng.” Hạ Phong trở về thì thấy Vu Đông đang để sát mặt vào nồi cháo thì nhin không được nhắc nhở.

Vu Đông lập tức ngồi thẳng dậy rồi thè lưỡi cười.

Hạ Phong múc cho Vu Đông một chén cháo trước rồi đưa cái muỗng qua.

Vu Đông cầm lấy cái muỗng, nhin không được cười nói: “Anh đang xem em là em bé đó hả.”

“Em bé khi bị bệnh thì vừa khóc vừa la, đâu có nghe lời như em chứ.” Hạ Phong vừa múc cho mình một chén vừa nói.

“Ừ, ngon thật.” Vu Đông ăn một muỗng rồi hạnh phúc đến nheo cả mắt lại.

“Em cứ làm như là lâu rồi chưa ăn cháo vậy.” Hạ Phong nhin không được trêu nói.

“Cũng lâu rồi, chắc được bảy tám năm chưa ăn đó.” Trước khi trùng sinh Vu Đông là một người cuồng công việc lại thích ngủ nên buổi sáng rất ít ăn sáng, giờ khác thì lại toàn ăn thức ăn nhanh thôi, làm gì có thời gian nấu cháo ăn chứ.

“Bảy tám năm?” Hạ Phong kinh ngạc nói.

“A? Đúng vậy, ha hả...” Vu Đông lờ miệng và cũng không biết nên chữa lại thế nào nên chỉ đành cười ngây ngô.

“Ăn cháo rất tốt cho dạ dày hơn nữa em lại dậy trễ, thường xuyên không ăn sáng thì cần ăn cháo nhiều vào!” Hạ Phong cũng không suy nghĩ theo hướng khác.

“Sau này em sẽ ăn nhiều hơn!” Vu Đông gật đầu đáp ứng.

Hạ Phong nghe vậy thì vừa lòng rồi bắt đầu ăn cháo.

Vu Đông xoay chuyển tròn mắt rồi đánh giá xung quanh, cô thấy mọi người đều ăn cơm hoặc món chính nên nhin không được hỏi: “Anh đã làm việc cả ngày rồi, chỉ ăn cháo thôi thì có đủ no không? Anh muốn ăn thứ gì nữa không?”

“Chiều nay anh đã ăn bánh mì rồi nên giờ này cũng không đói lắm.” Hạ Phong trả lời.

“À!”

Vu Đông không nói gì nữa mà cúi đầu chuyên tâm ăn cháo, chỉ chốc lát sau chén cháo đã hết.

Vu Đông cầm chén không, lại xoay chuyển tròn mắt rồi bỗng nhiên cầm chén đưa đến trước mặt Hạ Phong.

Hạ Phong nghi hoặc ngẩng đầu.

Vu Đông cười ngọt ngào: “Em còn muốn ăn một chén nữa!”

Đây là... đang làm nũng? Sau khi Hạ Phong suy nghĩ cẩn thận xong thì hấn nhin không được cười sùng ái. Hạ Phong bỏ muỗng xuống rồi giúp Vu Đông múc thêm một chén.

“Nhảo thật đó!” Trên một bàn cơm cách hai người không xa là Thiệu Nhất Phàm và y tá trưởng Luru, Thiệu Nhất Phàm nói với đối phương.

“Người ta đang tân hôn mà, chuyện thường thôi.” Y tá trưởng Luru nói.

“Tân hôn gì chứ, đang trong thời kỳ cuồng nhiệt đó!” Thiệu Nhất Phàm nói, “Chỉ có điều lúc trước Hạ Phong đâu phải là người thích tú ân ái đâu nhì.”

Trước kia lúc Hạ Phong và An An hẹn hò cũng không nhảo đến vậy mà. Có đôi lúc hấn đi làm bóng đèn cũng chẳng thấy xấu hổ gì nhưng bây giờ chỉ cần đứng gần năm mét là muốn mù rồi.

“Người ta có tú ân ái đâu? Chỉ là vợ chồng son cùng nhau ăn cơm mà thôi.” Y tá trưởng Luru vừa nói xong thì lại đổi hướng ngay, “Nhưng thật sự là có một mùi vị ngọt ngào bay thẳng ra ngoài.”

“Đúng vậy.” Thiệu Nhất Phàm phảng phất đã tìm được tri âm.

“Đúng cái gì mà đúng chứ. Cậu đang ghen ghét thôi.” Y tá trưởng Luru phá đám nói.

“Luru tỷ, nếu chị thấy có người nào tốt cũng giới thiệu cho em với!” Thiệu Nhất Phàm thuận thế nói tiếp.

“Có biết bao nhiêu y tá yêu thăm cậu, còn cần chị giới thiệu nữa sao?” Y tá trưởng Lưu kinh ngạc nói, “Khoa ngoại bệnh viện thành phố của chúng ta có hai người đàn ông độc thân có giá bây giờ chỉ còn cậu thôi. Vậy nên giá thị trường của cậu đang lên lắm đó.”

“Ài, ba ngàn con sông em chỉ mức một gáo nước* thôi.” Thiệu Nhất Phàm mang về mặt phiền não nói.

(*Dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước - Nhược Thủy Tam Thiên Ngã Chi Thủ Nhất Biều: ý nghĩa – trong cuộc đời sẽ gặp được nhiều thứ tốt đẹp nhưng chỉ cần cố gắng nắm chắc một thứ là đủ rồi, hình dung tình yêu trung trinh, duy nhất)

“Ha ha...” Y tá trưởng Lưu cười nhạo Thiệu Nhất Phàm xong thì bụng mâm bỏ đi.

Hạ Phong ăn xong cơm chiều thì báo cáo với lãnh đạo rồi về sớm cùng Vu Đông.

“Hôm nay em cũng đừng đi làm, nghỉ ngơi một bữa đi.” Hạ Phong vừa lái xe vừa nói.

“Ừ!” Vu Đông cũng cảm giác được trạng thái của cô không tốt cho lắm.

Reng reng reng.

Hạ Phong nghe được tiếng chuông thì móc di động ra, hẩn nhìn thoáng qua rồi trực tiếp đưa cho Vu Đông.

Vu Đông nhìn màn hình thì phát hiện người gọi đến là mẹ Hạ nên hỏi: “Em để bên tai anh?”

“Không cần đâu, em nghe đi.” “Nhưng bác ấy tìm anh mà!” Vu Đông sừng sốt một lát rồi nói.

“Mỗi lần mẹ anh gọi điện đến thì có tám lần là hỏi chuyện về em.” Hạ Phong cười nói.

Vu Đông lại sừng sốt lần nữa rồi mới nhận cuộc gọi: “Mẹ, con là Vu Đông.”

Một tiếng ‘mẹ’ làm biểu tình của Hạ Phong hơi thay đổi.

“Ôi ôi, Đông Đông sao, con đang ở bên cạnh Hạ Phong à?” Giọng nói rộng rãi của mẹ Hạ từ đầu dây bên kia truyền đến.

“Vâng, Hạ Phong đang lái xe nên không tiện nhận điện thoại.” Vu Đông giải thích.

“À à, không sao đâu.” Mẹ Hạ dừng một lát rồi bỗng nhiên hỏi, “Đông Đông à, con bị cảm rồi hả, mẹ nghe giọng con hơi khác đó.”

“Vâng, bị cảm nhẹ ạ nhưng cũng sắp khỏi rồi.”

Hạ Phong nghe vậy thì nhướn mày nhưng cũng không nói gì.

“Hạ Phong đang làm gì vậy chứ? Cũng không biết chăm sóc cho con, con mở loa điện thoại đi, mẹ phải dạy dỗ nó mới được.” Mẹ Hạ lập tức cả giận nói.

“Mẹ, không liên quan đến anh ấy đâu ạ. Là do con lúc thời tiết thay đổi không để ý nên mắc không đủ ấm.”

“Như vậy cũng là vấn đề của nó. Nó lớn tuổi hơn con, lại là bác sĩ sao không biết nhắc nhở con?”

“Mẹ à, thật sự là không liên quan đến Hạ Phong đâu. Lúc con bị bệnh thì anh ấy đang đi công tác ở Côn Sơn...”

“Cái gì? Con bị bệnh mà nó còn đi công tác? Con mau đưa điện thoại cho nó nghe...” Mẹ Hạ nghe vậy thì càng tức giận hơn.

Hạ Phong không nghe thấy được mẹ hắn đang nói gì nhưng từ lời nói của Vu Đông cũng có thể đoán được một ít. Hạ Phong thấy Vu Đông vội vàng bảo vệ mình thì vừa cảm thấy buồn cười lại vừa thấy ảm áp.

“Em để điện thoại vào tai anh đi.” Hạ Phong thấy Vu Đông khó xử nên nói.

“À.” Vu Đông nghe lời làm theo.

“Mẹ.” Hạ Phong nghe thấy mẹ hắn vẫn đang tiếp tục quở trách hắn không chăm sóc tốt cho Vu Đông thì cười hô một tiếng.

“Con trai?” Mẹ Hạ nhận thấy được người nghe đã thay đổi.

“Là con.”

“Con chăm sóc làm sao mà Vu Đông bị bệnh rồi hả? Con học y biết bao nhiêu năm rồi, không lẽ là vô ích sao!”

“Cái gì mà vô ích chứ! Bác sĩ là chữa bệnh cho người khác chứ không phải là làm cho người ta không bị bệnh. Bà đừng có ngang ngược, vô lý nữa!” Bên kia điện thoại truyền đến giọng ba Hạ cãi lại.

“Ông im ngay!” Mẹ Hạ hét lên một câu.

Hạ Phong nghe xong thì cười càng vui vẻ.

“Vâng, là con sai, con không chăm sóc tốt cho Vu Đông.” Hạ Phong nói xong thì nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vu Đông, lập tức mặt Vu Đông đỏ lên.

“Ừ, vậy mới được chứ.” Sau đó mẹ Hạ bỗng nhiên đề thấp giọng nói, “Có phải bây giờ Vu Đông đang ngượng ngùng?”

Hạ Phong quay đầu nhìn thoáng qua Vu Đông sau đó trả lời: “Đúng rồi mẹ.”

“Con trai, con phải biết là, vào lúc này mẹ càng nể con thì chính là đang giúp con đó, hiểu chưa?” Mẹ Hạ nói.

“Con hiểu!” Hạ Phong buồn cười gật đầu.

“Bà đây là đang dùng thủ đoạn.” Ba Hạ thật sự không thích cách làm của mẹ Hạ.

“Ông có muốn ôm cháu không hả? Im ngay cho tôi!” Mẹ Hạ lại trấn áp ba Hạ xong thì tiếp tục nói với Hạ Phong: “À, gần đến Tết rồi đó con. Mẹ và ba con đã thương lượng với nhau rồi, năm nay ăn Tết con cứ về nhà ba mẹ Vu Đông đi.”

“A?” Hạ Phong sững sốt.

“A cái gì mà a? Con đừng giống như lúc trước nữa, suốt ngày tăng ca ở bệnh viện. Con cứ báo cáo với lãnh đạo, con mới kết hôn mà, sao có thể không thăm hỏi ba mẹ vợ chứ?” Mẹ Hạ nói, “Con đừng nghĩ là Vu Đông để nói chuyện thì ăn hiếp con bé biết không.”

“Được, con biết rồi.” Hạ Phong nghĩ nghĩ rồi trả lời.

“Ừ, đưa điện thoại lại cho Vu Đông đi, mẹ muốn nói chuyện với con bé.”

Hạ Phong quay đầu nói: “Mẹ anh muốn nói chuyện với em.”

Vu Đông ‘à’ một tiếng rồi cầm điện thoại để ngay tai nói: “Mẹ!”

“Vu Đông à, mẹ đã giúp con dạy dỗ nó rồi.” Mẹ Hạ nói.

Vu Đông hơi chột dạ nhìn thoáng qua Hạ Phong đang lái xe.

“Đợi đến hôm thứ sáu này thì con khỏi chúc mừng sinh nhật nó.” Mẹ Hạ thở phào nói.

Sinh nhật? Thứ sáu?

Vu Đông lại nhìn thoáng qua Hạ Phong lần nữa.

“Được rồi, mẹ không làm phiền hai đứa nữa. Mẹ cúp máy đây.” Nói xong thì mẹ Hạ liền cúp điện thoại.

Ở bên kia, ba Hạ về mặt không tán thành nhìn thoáng qua mẹ Hạ nói: “Em đang mượn cơ hội này để nhắc Vu Đông chúc mừng sinh nhật cho Hạ Phong.”

“Cái gì mà kêu mượn cơ hội để nhắc nhở hả?” Mẹ Hạ không tán thành nói, “Hai đứa nó đã yêu nhau lâu như vậy rồi không lẽ em không nói thì Đông Đông không biết sinh nhật của Hạ Phong sao?”

Ba Hạ không còn lời gì để nói... Nhưng trong nội tâm của ông vẫn cảm thấy mẹ Hạ có tâm cơ*. Nếu Vu Đông đã biết thì cần gì phải nói thêm một lần nữa.

(*tâm cơ: sự tính toán ở trong lòng, ý chỉ người hay suy nghĩ, tính toán thiệt hơn, đa phần mang ý tiêu cực)

Được rồi, Vu Đông thực sự không biết.

“Sao em lại ngờ ngác rồi, đến nhà rồi kia.” Hạ Phong thấy Vu Đông cúp điện thoại xong thì vẫn luôn ngây ngốc nên hỏi.

“A? Tôi nhà rồi?” Vu Đông nhìn ra ngoài, đã đến dưới lầu khu nhà.

“Em lên trước đi, anh đi đỗ xe.”

“Ừ.” Vu Đông vội vã an toàn xong chuẩn bị xuống xe.

“Đợi một chút!” Hạ Phong bỗng nhiên cúi người lại gần, kéo cái mũ áo ở đằng sau Vu Đông rồi giúp Vu Đông đội lên, nói: “Nhiệt độ trong xe khác với nhiệt độ bên ngoài, em đừng để trúng gió. Em về phòng rồi nhớ mở điều hòa lên trước, đợi phòng ấm lên rồi hãy cởi áo khoác ra.”

“Ừ!” Vu Đông ngậy ngốc bước xuống xe.

Hạ Phong đỗ xe xong quay trở lại thì thấy Vu Đông vẫn còn đứng trước cửa lầu, vì vậy nhíu mày nói: “Sao em còn đứng ở đây?”

“Chờ anh.” Vu Đông trả lời.

“Anh đi đỗ xe rất nhanh mà, em bị cảm rồi không nên ra ngoài gió nhiều quá.” Hạ Phong nói xong thì cạ thẻ mở cửa vào.

“Nhưng hai chúng ta rất ít khi cùng nhau về nhà.” Vu Đông nhỏ giọng nói.

Hạ Phong nghe xong thì cầm tay Vu Đông thật chặt nhưng không biết nên nói gì, đúng lúc này thanh máy phát ra tiếng.

“Chúng ta về nhà.” Hạ Phong nắm tay Vu Đông bước vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chúng Ta Hẹn Hò Đi! (2+3)

Vu Đông nằm trên giường, nhớ lại sự chăm sóc của Hạ Phong dành cho cô vào hôm nay, trong đầu cô giờ khắc này đều là dáng vẻ của Hạ Phong.

Hạ Phong phát hiện cô bị sốt rồi cực kì lo lắng mang cô đến bệnh viện.

Trên hành lang bệnh viện gắt gao nắm lấy tay cô, dáng vẻ đẹp trai lúc đó.

Hạ Phong giúp cô mức cháo, dáng vẻ bắt mắt dĩ khi phát hiện ra cô đang làm nũng.

Lúc xuống xe thì dặn dò tỉ mỉ cô phải cẩn thận, đừng để bị cảm lạnh.

Dáng vẻ trách cứ khi phát hiện cô không nghe lời mà tiếp tục đứng trước cửa.

Vu Đông vui vẻ lăn qua lộn lại trong chăn, vui sướng đưa ra kết luận cuối cùng.

Nếu trước kia bởi vì anh thích hợp nên em mới kết hôn và cố gắng thích anh thì giờ đây em đã thích anh rồi, Hạ Phong.

Hạ Phong ngồi trước bàn làm việc, trong tay hắn là tư liệu để chuẩn bị làm thí nghiệm. Nhưng đã hơn một giờ rồi mà Hạ Phong chẳng xem được gì cả. Đôi mắt hắn luôn lơ đãng nhìn về phía cửa phòng Vu Đông.

Từ lúc nào mà hắn trở nên không tập trung như vậy chứ.

Giống một tên nhóc mới biết yêu vậy.

Cuối cùng bởi vì không có tâm tình xem tư liệu nên Hạ Phong trở về phòng của mình, lấy cái bóp Vu Đông tặng cho hắn ra khỏi túi áo khoác. Trong cái bóp có mấy cái thẻ, mấy trăm đồng tiền và một tấm thẻ màu bạc.

Hạ Phong lấy tấm thẻ bạc ra, đọc thầm một cách tinh tế từng câu từng chữ trên đó.

“Anh Hạ Phong thân mến, chúc mừng anh đã theo đuổi được người đẹp siêu cấp vô địch vũ trụ Vu Đông. Đây là tín vật đính ước Vu Đông tặng cho anh, nhớ phải đối xử tốt với cô ấy nhé! Ps: Mặc kệ vội vàng thế nào thì nhớ phải ăn com! (*^__^*)”

“Người đẹp siêu cấp vô địch vũ trụ, may mà không phải là mỹ thiếu nữ*.” Hạ Phong cũng như mọi lần trước, mỗi lần nhìn thấy tấm thẻ này đều không nhịn được cười, “Nếu là mỹ thiếu nữ thì anh không thể xuống tay được đâu...”

(*mỹ thiếu nữ: sailor moon, hoặc chỉ các nhân vật nữ mười mấy tuổi trong truyện tranh nhật bản)

Lúc Hạ Phong được khoảng bảy tuổi thì hắn thường xuyên nhìn thấy ba hắn bị mẹ hắn sai khiến làm nhiều việc, so sánh với mẹ người khác dịu dàng, hiền huệ thì mẹ hắn thật sự rất giống một vị tiểu thư bị ba hắn sủng ái đến hư hỏng.

Vì vậy Hạ Phong nhin không được hỏi ba hắn: “Ba, mẹ đối xử với ba không tốt chút nào. Tại sao ba lại kết hôn với mẹ chứ?”

“Mẹ con đối xử với ba rất tốt.” Ba Hạ trả lời.

“Ba gạt con!” Hạ Phong không tin.

“Ba kể cho con một câu chuyện nhé.” Ba Hạ ôm Hạ Phong nói, “Lúc ba vào quân đội đi cứu tế chống lũ, lúc đó lũ lụt rất lớn, đê đã sắp vỡ. Nhưng chúng ta đương nhiên phải sơ tán dân chúng trước, ngày cuối cùng sơ tán thì quả nhiên đê đã bị vỡ, lũ lụt bao phủ mấy chục cái làng.”

“Ba và các chiến hữu đều bị lũ lụt cuốn trôi.” Ba Hạ nói đến đây thì ánh mắt đã tràn ngập sự bi thương.

“Ba bị trôi khỏi vị trí ban đầu hơn mười dặm, ngay một khe suối. Tuy ba mạng lớn nên không bị chết đuối nhưng ba cũng bị hôn mê suốt một ngày một đêm.” Về mặt của ba Hạ bỗng trở nên dịu dàng, “Người đầu tiên ba thấy sau khi tỉnh lại là mẹ của con. Ba nhớ rõ lúc đó mẹ con mặt mũi lấm lem, đôi mắt đều đã sưng to lên vì khóc.”

“Chỉ huy của ba nói, lúc đó mọi người đều cho rằng ba đã hy sinh, chỉ có mẹ con đi dọc theo bờ sông tìm ba một ngày một đêm.” Ba Hạ nói, “Lúc ấy ba chỉ suy nghĩ có một điều. Nếu có một người lúc an toàn thì luôn lo lắng cho con, lúc nguy hiểm lại không chịu buông tay con thì chắc chắn cô ấy rất là yêu con!”

“À!” Hạ Phong có cái hiểu có cái không nhưng vẫn gật đầu, “Mẹ đã cứu ba.”

“Bây giờ con vẫn chưa hiểu được đâu. Chỉ có điều về sau lúc tìm bạn gái thì đừng chỉ xem bề ngoài thôi biết không.” Ba Hạ dặn dò.

“Cũng muốn cho bạn gái đến cứu con sao?” Hạ Phong ngây thơ hỏi.

“Con là một thằng nhóc ngốc nghếch, nam tử hán đại trượng phu sao có thể để phụ nữ cứu hả!” Ba Hạ mắng.

“Mẹ đã cứu ba.” Hạ Phong trí nhớ rất tốt.

“Sao có thể đánh đồng chứ. Mặc kệ, cùng một đứa nhỏ như con tranh cãi gì chứ. Tóm lại là, về sau nếu con tìm vợ thì phải tìm một người con vừa nhìn thấy cô ấy thì đã cảm thấy ấm áp đến tận đáy lòng, giống như lúc ba nhìn thấy mẹ con khi tỉnh lại vậy đó.”

Những lời nói lúc trước Hạ Phong chưa hiểu hết được thì giờ đây, vào sáng sớm hôm nay, khi ở ngoài cửa bệnh viện gặp được Vu Đông thì có vẻ như hắn đã hiểu được.

Hạ Phong vuốt ve bóp tiền, mặt ngoài cái bóp tuy tròn nhẵn nhưng vẫn có thể cảm nhận được đường cong. Trước đó Hạ Phong chưa từng nhìn kỹ cái bóp này nhưng hôm nay hắn tự nhiên tò mò nên cầm bóp tiền đặt dưới đèn bàn rồi đánh giá một cách cẩn thận.

Lúc hình dáng của đường cong được bày ra hết thì Hạ Phong nhìn không được cong khúc miệng.

Thật là một con cá lớn.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc Vu Đông dậy thì Hạ Phong đã đi từ sớm rồi.

Trên bàn có một chén cháo đã được nấu sẵn và một đĩa cải bẹ nhỏ, còn có một tờ giấy Hạ Phong để lại nữa.

“Về sau em nhớ ăn cháo nhiều vào! Ra ngoài nhớ mang khăn quàng nhé!”

Vu Đông nhìn không được cười cười, cô cắt tờ giấy vào rồi bắt đầu ăn cháo, một chén cháo trắng đơn giản nhưng cô lại nếm ra được vị ngọt ngào.

Ăn xong cơm sáng thì Vu Đông mang theo khăn quàng cổ rồi đi đến phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt.

“Đông Đông cậu đã đến rồi.” Nhậm Hân Hân thấy Vu Đông đến thì định đến gần.

“Cậu đừng lại gần tớ!” Vu Đông chặn lại, “Tớ đang bị cảm, coi chừng lây cho cậu đó.”

“Đừng đừng, ngay gần kéo bàn lễ tân có khẩu trang đó. Cậu đi lấy mang lên đi, coi chừng lây bệnh cho Hân Hân.” Hường Hiểu Nguyệt vừa ăn sáng vừa nói.

Vu Đông nghe xong thì bước ngay ra cửa đi lấy khẩu trang.

“Hai cậu cũng khoa trương quá rồi!” Nhậm Hân Hân dờ khóc dờ cười.

Vu Đông mang theo khẩu trang bước vào một lần nữa.

“Đông Đông, cậu chưa ăn sáng đúng không? Nếu không thì tớ đi ra ngoài trước rồi cậu ngồi đây ăn sáng?” Nhậm Hân Hân nói.

“Không cần đâu, tớ ăn rồi.”

“Thật sao?” Nhậm Hân Hân hoài nghi nói.

“Thật mà, sáng nay Hạ Phong đã nấu cháo cho tớ.” Vu Đông trả lời.

“Ai da, chỉ mới bệnh có một lần mà tình cảm đã tiến bộ vượt bậc rồi.” Hường Hiểu Nguyệt trêu chọc nói, “Nhưng sao Hạ Phong chưa chữa khỏi bệnh cho cậu nữa.”

“Cậu xem anh ấy là thần tiên hả?” Vu Đông tức giận nói, “Thuốc đến thì bệnh trừ?”

“No, no.” Hường Hiểu Nguyệt lắc đầu nói, “Căn bản là không cần thuốc trị cảm hay gì hết. Chỉ cần hôn cậu, sau đó hút virus ra là được.”

“Cậu muốn chết đúng không Hường Hiểu Nguyệt!” Vu Đông tức giận đến mức chọi gối qua.

Hường Hiểu Nguyệt cũng không thẹn mà ngả người vào ghế sofa cười ha ha.

Nhậm Hân Hân nghe xong cũng ôm bụng cười: “Không được rồi, tớ cười đến đau bụng luôn.”

“Nếu không thì cậu giúp tớ hút virus đi!” Vu Đông tức giận bắt lấy Hường Hiểu Nguyệt làm bộ sắp hôn, Hường Hiểu Nguyệt thấy vậy thì liều mạng trốn tránh còn Nhậm Hân Hân thấy vậy thì càng cười to hơn.

Đùa giỡn xong, Vu Đông thăm tra những phần lồng tiếng còn lại rồi mới rời khỏi phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt mà đi đến đài phát thanh.

Vu Đông rất ít khi đi đến đài phát thanh vào lúc này nên dù cô có thể biết tên các đồng nghiệp trong đài phát thanh nhưng lại không quen thân mấy người họ cho lắm.

Chỉ có điều hôm nay trên đường đi đến văn phòng của giám đốc Mã thì có không ít đồng nghiệp chào hỏi với cô, bọn họ đều nhiệt tình hơn lúc bình thường nhiều.

“Cốc cốc!”

“Vào đi.” Giám đốc Mã nói.

“Giám đốc Mã!” Vu Đông đẩy cửa bước vào.

“À, là Tiểu Vu sao.” Giám đốc Mã vui vẻ đứng lên rồi cùng Vu Đông ngồi lên ghế sofa.

“Tiểu Vu, buổi phát sóng trực tiếp vào rạng sáng hôm qua đã được dư luận hưởng ứng rất tốt. Lãnh đạo thành phố đã khen ngợi đài phát thanh của chúng ta và cô, cô làm rất tốt.” Giám đốc Mã khen ngợi.

“Giám đốc ngài đã quá khen tôi rồi. Tôi nghĩ là bất kỳ vị đồng nghiệp nào nếu gặp tình huống này cũng sẽ làm như vậy, chỉ là tôi vô tình gặp được thôi.” Vu Đông nói.

“Mặc kệ là vô tình hay gì nhưng làm chuyện tốt thì vẫn nên được khen thưởng.” Giám đốc Mã nói, “Đài phát thanh quyết định thưởng cho cô một số tiền để khen ngợi.”

“Cảm ơn lãnh đạo.” Vu Đông cười cảm ơn.

“Còn có một việc, đã sắp đến Tết rồi nên đài truyền hình thành phố muốn chuẩn bị tiệc tối tất niên. Đài truyền hình yêu cầu đài phát thanh thành phố cử ra hai người dẫn chương trình đi biểu diễn tiết mục, mục đích là tuyên truyền đài phát thanh. Trong đó đài chúng ta có được một vị trí, tôi thấy cô đi là được.”

“Ha??” Vu Đông sững sốt một lát, “Giám đốc, tôi không có tài năng gì đâu.”

“Cô cứ khiêm tốn. Tôi đã nghe nói cô thường ca hát vào lúc phát sóng trực tiếp, hơn nữa người nghe cũng rất thích thú.” Giám đốc Mã nói, “Cứ như vậy đi, biểu hiện cho tốt vào nhé!”

“...”

Đây là muốn nổi danh sao?

@@

Hạ Phong mới từ phòng bệnh về tới trước cửa văn phòng thì đã bị tốc độ như gió của Kiều Minh làm cho hoảng sợ, hai người xém chút nữa là đụng vào nhau.

“Có chuyện gì vậy?” Hạ Phong hỏi Thiệu Nhất Phàm.

“Không có gì.” Thiệu Nhất Phàm đang rót nước.

“Vậy sao cậu ta chạy vội vàng thế?” Hạ Phong khó hiểu nói.

“Đi gặp bạn gái chứ gì.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Bạn gái?” Hạ Phong buồn bực nói, “Nhưng bây giờ là giờ làm việc mà!”

“Được rồi, cậu cũng đừng khắc nghiệt như vậy chứ.” Thiệu Nhất Phàm giải thích, “Thì chuyện gần đây Kiều Minh đang chuẩn bị luận văn đó. Trước đó cậu lại đi Mỹ, rồi đi Côn Sơn. Khoa của chúng ta lại thiếu người nữa, cậu không có mặt thì tớ và Kiều Minh dù là một người nhưng phải làm việc của hai người. Tớ thì là người cô đơn nên tăng ca cũng chả sao, nhưng Kiều Minh không giống vậy. Cậu ta vất vả tìm được một cô bạn gái thì cả tuần cũng chẳng ăn được một bữa cơm, không xem được một bộ phim, số lần gặp mặt thì cũng đếm được trên đầu ngón tay.”

“Bời vậy bạn gái cậu ta đã ra tới hậu thư, bắt cậu ta đêm nay phải đi xem phim. Nếu hôm nay không đi thì chia tay.” Thiệu Nhất Phàm vui sướng khi người khác gặp họa nói, “Chuyện thảm nhất chính là, cậu ta phẫu thuật xong thì mới thấy tin nhắn, cũng không biết có kịp hay không nữa?”

Vừa nghe đến đó thì Hạ Phong cũng đồng tình với Kiều Minh: “Nếu không chúng ta cho cậu ta nghỉ mấy ngày?”

“Cho cậu ta nghỉ? Vậy chúng ta phải tăng ca.” Thiệu Nhất Phàm la lên, “Tớ đã phải tăng ca suốt ba tháng rồi đó!”

“Cậu cũng nói là bạn gái của Kiều Minh đã hạ tới hậu thư.”

“Đội cậu ta qua được cửa ải này hẵng nói.” Thiệu Nhất Phàm không thêm đề ý nói.

Một tiếng rưỡi sau, Kiều Minh ủ rũ trở về văn phòng.

Thiệu Nhất Phàm và Hạ Phong nhìn nhau một cái.

“Sao cậu về sớm thế?” Thiệu Nhất Phàm nói, “Mới đi có chút xíu đâu có kịp xem phim?”

“Không cần xem nữa rồi, chia tay.” Kiều Minh giọng nói hạ xuống.

“Không thể nào, tớ có miệng quạ đen sao?” Thiệu Nhất Phàm chột dạ nói.

“Cậu im ngay!” Hạ Phong trừng mắt nhìn Thiệu Nhất Phàm một cái rồi nói với Kiều Minh: “Tớ mới thương lượng với Thiệu Nhất Phàm, hay là cậu xin khoa trưởng nghỉ mấy bữa đi? Rồi cậu đi dỗ dành bạn gái?”

“Đúng đúng, dù sao Hạ Phong cũng về rồi. Hai người bọn tớ một đứa đã kết hôn, một đứa vẫn còn độc thân nên không gấp gáp như cậu.” Thiệu Nhất Phàm cũng phụ họa.

“Không cần đâu, tớ đứng trước cửa rạp chiếu phim đợi một tiếng thì thấy cô ấy cầm tay người đàn ông khác ra ngoài.” Kiều Minh bình tĩnh nói.

“Dựa!” Thiệu Nhất Phàm nhin không được chửi thề.

Hạ Phong cũng nhin không được mà nháu mày.

“Sau đó tớ nghĩ đi nghĩ lại thì thấy cũng phải thôi. Có cô gái nào mà khi yêu đương lại không thấy được mặt bạn trai chứ. Những ngày thấy được nhiều nhất lại là ngày bị bệnh nằm bệnh viện, hôm nữa còn phải nằm bệnh viện của chúng ta mới được.” Kiều Minh tự giễu nói, “Chia tay cũng tốt, nếu không kết hôn xong thì lại tai họa người ta nữa.”

“Bời vậy tớ vẫn là người thông minh nhất, chưa bao giờ yêu đương, chỉ chơi trò mập mờ, có thể gọi cái đó là yêu đương ngắn hạn.” Thiệu Nhất Phàm ôm bả vai của Kiều Minh nói, “Không sao đâu, bữa nào anh em sẽ dẫn cậu đi quán bar giải sầu.”

“Cậu đừng có dạy hư Kiều Minh.” Hạ Phong nhin không được nói.

“Được, kiểu của tớ thì cậu gọi là dạy hư, vậy cậu truyền thụ chút ít kỹ xảo đi.” Thiệu Nhất Phàm bỗng nhiên nói, “Cậu nói thử xem, cậu hết đến bệnh viện thì lại lao đầu vào phòng thí nghiệm, thời gian rảnh rỗi so với bọn tớ còn ít hơn. Nhưng cậu và An An yêu nhau hơn bốn năm, tuy đã chia tay những vụ chia tay vẫn là cậu nói.”

Kiều Minh nghe xong thì vẻ mặt bội phục nhìn về phía Hạ Phong.

“Cậu có thể đừng nhắc đến An An không hả?” Hạ Phong tức giận nói.

“Được, vậy nhắc đến Vu Đông. Cậu mới kết hôn chưa được nửa năm thì đã đi công tác hết ba tháng, lúc về thì lại là bệnh viện, phòng thí nghiệm. Cậu nói xem thời gian còn lại của cậu trừ ngủ thì được bao nhiêu thời gian là dành cho vợ cậu?”

Hạ Phong bị hỏi vậy thì sững sờ.

“Đúng đúng, hai người đã ra ngoài ăn được mấy bữa cơm? Đi xem được mấy bộ phim điện ảnh? Cùng chị dâu đi dạo phố được mấy lần?” Kiều Minh nhin không được hỏi.

“Ăn com chắc được bốn lần? Hoặc năm lần?” Hạ Phong suy nghĩ thật lâu.

“Từ lúc cậu đi công tác về?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“Từ lúc kết hôn.” Hạ Phong nói.

Hai người mang vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn Hạ Phong.

“Vậy xem phim thì sao? Xem được mấy lần?” Thiệu Nhất Phàm nhin không được hỏi.

“...” Hạ Phong mờ mịt lắc đầu.

“Là nhớ không ra hay là không có xem?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“Không có xem.”

“Vậy chuyện cùng nhau đi dạo phố thì sao? Chẳng lẽ cũng không có ư?” Kiều Minh cũng nhin không được hỏi.

“Sau khi ăn xong đi bộ có tính không?” Hạ Phong cười gượng nói.

“Hạ Phong, kết cục của tớ cậu đã thấy rồi đó.” Kiều Minh thâm thía nói, “Tớ sao, nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là thất tình, kiếm người khác là được. Nhưng hôn nhân thì phải thận trọng đó.”

Kiều Minh phăng phát như được chữa khỏi, mặc áo blouse trắng vào rồi tiếp tục đi kiểm tra phòng.

Hạ Phong có vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó nên ngồi im trên ghế, hần suy nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi Thiệu Nhất Phàm: “Người giống tớ thì có phải là không xứng làm chồng hay không?”

“Chuyện này sao, cho dù chúng ta có quan hệ tốt đến đâu thì tớ cũng không thể bỏ qua lương tâm mà nói cậu xứng được.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“À...” Hạ Phong lại tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

“Tớ hỏi thật nhé, Vu Đông chưa bao giờ nói gì cậu à? Hoặc là yêu cầu cậu ở bên cạnh cô ấy?” Thiệu Nhất Phàm nhin không được hỏi.

“Hình như Vu Đông cũng rất bận.” Hạ Phong nghĩ nghĩ rồi nói.

“Cậu đã bận như vậy còn có thể biết Vu Đông có bận hay không sao? Người ta cho dù ngủ ở nhà cả ngày thì chắc cậu cũng chẳng biết.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“...” Hạ Phong phát hiện hần không thể phản bác được.

“Chỉ có điều cậu cứ yên tâm đi, theo sự quan sát của tớ vào ngày hôm qua thì Vu Đông vẫn thích cậu.” Thiệu Nhất Phàm phân tích, “Phụ nữ sao, chỉ cần cô ấy còn thích cậu thì cho dù cậu làm gì cô ấy cũng thấy tốt. Cô ấy sẽ tự động tô đẹp cho cậu. Nhưng loại tình cảm này sẽ bị thời gian làm bay mất cho nên cậu vẫn phải chú ý.”

Hạ Phong có vẻ như đang suy nghĩ gì gật gật đầu.

Hạ Phong quay đầu lại nhìn đồng hồ, 8 giờ 1 phút, chắc là còn kịp xem phim điện ảnh, vì vậy đứng dậy nói với Thiệu Nhất Phàm: “Tớ về trước đây.”

“Sớm vậy? Cậu về làm gì?”

“Cùng Vu Đông coi phim điện ảnh.” Hạ Phong nói xong thì cầm chìa khóa xe rồi ra khỏi cửa.

Chỉ còn Thiệu Nhất Phàm ngồi một mình trong văn phòng la lên: “Hạ Phong, cậu hay lắm!”

Vì sao người bị tổn thương đều là hần chứ!!!

@@

Phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt, Vu Đông ngo ngác cúp điện thoại.

“Sao vậy?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Hạ Phong hẹn tớ đi xem phim.” Vu Đông vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

“Vậy thì đi đi, cậu lại ngây ngốc gì chứ.” Hường Hiểu Nguyệt liếc mắt xem thường.

“Chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi.” Vu Đông nói.

“Xem phim thì có gì mà ngoài ý muốn chứ, cậu cứ làm như chưa đi xem phim với Hạ Phong bao giờ ấy.” Hường Hiểu Nguyệt nói bừa nhưng lại đúng sự thật nên cô nàng trợn mắt, há hốc mồm nói: “Hai người chưa đi xem phim cùng nhau, thật hả?”

“Ừ.” Vu Đông gật đầu.

“Lần đầu tiên hẹn hò?” Hường Hiểu Nguyệt không thể tin được.

“Cũng không thể nói vậy, tớ có ra ngoài ăn cơm cùng Hạ Phong hai lần.” Vu Đông nói, “Ngày trở về từ Mỹ anh ấy cũng tặng tớ một đóa hoa hồng.”

“Cái gì? Chỉ đơn giản như vậy mà đã lấy được trái tim của cậu?” Hường Hiểu Nguyệt mang vẻ mặt giận người không tranh nhìn Vu Đông.

“Cái gì mà lấy hay không chứ?” Vu Đông tức giận nói, “Từ lúc bắt đầu đã là tớ theo đuổi anh ấy.”

“Cũng phải, người cầu hôn vẫn là cậu cơ mà. Xem cậu sống kia!” Hường Hiểu Nguyệt lắc lắc đầu.

“Tớ đi trước đây!” Vu Đông đã lười nói chuyện với Hường Hiểu Nguyệt.

“Đợi chút, cậu định cứ như vậy mà đi sao?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Có vấn đề gì sao?” Vu Đông nhìn lại bản thân, quần áo sạch sẽ, rất tốt mà.

“Lúc hẹn hò phải trang điểm một chút, đây cũng là một loại ám chỉ tỏ vẻ cậu rất vừa ý hấn.” Hường Hiểu Nguyệt kéo Vu Đông ngồi lên ghế, lấy túi trang điểm của mình ra rồi nhanh chóng trang điểm nhẹ cho Vu Đông.

Đợi đến lúc Hường Hiểu Nguyệt làm xong cho Vu Đông thì đã là hai mươi phút sau.

Hạ Phong mua vé chiếu phim suất chín giờ rưỡi, xem phim xong là khoảng mười một giờ nên cũng không ảnh hưởng đến việc Vu Đông đi làm.

Ở trước rạp chiếu phim các cặp tình nhân ra ra vào vào, Hạ Phong đứng một mình trước cửa nên người khác vừa nhìn thì biết là đang đợi bạn gái.

“Hạ Phong!” Cuối cùng cũng có giọng nói của Vu Đông từ cửa thang máy truyền đến.

Hạ Phong cười rồi ngược mắt nhìn lại.

Vu Đông vội vã chạy đến trước mặt Hạ Phong, thở dốc nói: “Anh chờ lâu lắm rồi phải không?”

“Không sao đâu, phim chưa chiếu mà.” Hạ Phong cúi người lại gần Vu Đông, hấn phát hiện tối hôm nay ngũ quan của Vu Đông có vẻ lập thể, ánh mắt sáng hơn bình thường, môi càng hồng và mềm mại làm cho người ta muốn cắn một miếng.

“Đã mấy giờ rồi?” Vu Đông hỏi.

“Chín giờ rưỡi.” Hạ Phong đưa vé cho Vu Đông.

“Vậy chúng ta mau vào đi!” May mắn cô không cho Hường Hiểu Nguyệt làm tóc, nếu không thì trễ rồi.

“Đợi một lát, chúng ta mua bắp rang trước.” Hạ Phong kéo Vu Đông đến chỗ bán bắp rang rồi nói với nhân viên: “Cho tôi một phần ăn tình nhân!”

Vu Đông ôm một phần bắp rang bự rồi nhìn hai ly coca trong tay Hạ Phong, ấp úng nói: “Anh đã nói uống coca không tốt mà?”

“Anh nhớ là em thích uống!” Hạ Phong vẻ mặt dịu dàng nói, “Đây là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, anh hy vọng tất cả mọi thứ đều là thứ em thích!”

Vu Đông bị một câu nói của Hạ Phong làm cho đỏ mặt.

Hạ Phong cười cười, nắm tay Vu Đông bước vào.

Trong suốt giờ chiếu phim thì lực chú ý của Vu Đông đều không nằm trên màn hình mà là ở bàn tay bị Hạ Phong nắm lấy.

Mà lực chú ý cả đêm của Hạ Phong cũng chỉ nằm trên đôi môi hồng phấn mềm mại của Vu Đông.

Cho đến lúc bộ phim kết thúc, Hạ Phong nắm tay Vu Đông đi ra ngoài, đi đến bãi đỗ xe rồi tìm được xe của Vu Đông.

“Anh đáng lẽ phải đưa em đi làm nhưng Nhất Phàm đã bị anh quăng lại ở bệnh viện một mình.” Hạ Phong áy náy nói, “Cho nên anh...”

“Không sao đâu, anh cứ đi đi, em đi một mình cũng được mà.” Vu Đông vội vàng nói.

“Vậy lúc em đến nơi thì nhớ gửi tin nhắn cho anh.” Hạ Phong nói.

“Ừ.” Vu Đông lại hỏi, “Vậy hôm nay anh có đến đón em không?”

“Hôm nay anh làm ca đêm.” Hạ Phong lắc đầu.

“À.” Vu Đông hơi mất mát nhưng vẫn dặn dò Hạ Phong, “Vậy anh nhớ lúc nào không bận lắm thì nghỉ ngơi một lát đi nhé!”

“Ừ!” Hạ Phong trả lời.

“Vậy... anh đi đi!”

“Vậy... anh đi đây!” Hạ Phong nhéo tay Vu Đông một cái rồi mới buông ra, sau đó chậm rãi xoay người bước đi.

“Hạ Phong!” Vu Đông bỗng nhiên gọi lại Hạ Phong đang chuẩn bị bước đi.

Hạ Phong nghi hoặc quay người lại.

Vu Đông bỗng nhiên đề sát người lại gần, nhón chân lên hôn khéo miệng Hạ Phong một cái, vừa chạm vào thì lập tức rời khỏi, sau đó cô ngượng ngùng cúi đầu nói: “Anh đi đi!”

“Vu Đông.” Hạ Phong bỗng nhiên nhẹ giọng kêu.

“Ừ?” Vu Đông nghi hoặc ngừng đầu.

Hạ Phong cuối cùng cũng nhịn không được thuận thế cắn vào đôi môi hồng phấn mềm mại cứ xuất hiện trước mắt hần cả đêm.

Vu Đông bị đâm vào nên lui về phía sau một bước, cả người cô dựa vào chiếc xe ở phía sau. Hạ Phong chống cửa xe, dùng đầu lưỡi cạy ra môi của Vu Đông. Một mùi hương bơ nồng đậm lan tràn giữa môi lưỡi hai người, hương vị ngọt ngào làm người mê say.

Không biết đã trải qua bao lâu, đợi đến lúc Hạ Phong buông Vu Đông ra thì cả người cô đều đã mềm nhũn. Vu Đông vô lực dựa vào thân xe phía sau, đôi mắt to ướt át cộng thêm chì kẻ mắt càng làm tăng vẻ quyến rũ, đôi môi hồng phấn mềm mại càng căng tràn.

Ánh mắt Hạ Phong chợt lóe, hần không thể khống chế được mà tiếp tục hôn lên.

Hai bàn tay chống lên xe của Vu Đông nhẹ nhàng ôm lấy eo của Hạ Phong, hai người phảng phất muốn hôn nhau đến sông cạn đá mòn ở bãi đỗ xe tối tăm này vậy.

Con mưa tuyết đã ngừng một ngày lại đổ xuống, phảng phất chuyên môn vì hai người tô đậm ra một phần ý cảnh lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Em Chắc Chắc Sẽ Chờ Được Anh

12 giờ đêm, 0h sáng thứ sáu.

Giọng nói quen thuộc của Vu Đông bắt đầu phát ra, phiêu tán trên bầu trời buổi đêm ở thành phố này.

“Xin chào mọi người, đây là đài phát thanh fm9666. Hoan nghênh mọi người vào lúc 12 giờ đêm nghe tiết mục của đài chúng tôi ‘Đêm khuya mị ảnh’, tôi là dj Ngư Đông.” Vu Đông hơi mất tự nhiên ho khan một cái, “Hôm nay Ngư Đông muốn nói với mọi người đề tài là tỏ tình.”

“Tỏ tình có thể xảy ra ở một đôi nam nữ xa lạ, hoặc cũng có thể xảy ra khi một người thầm mến muốn tỏ tình cho người mà mình thầm mến.” Giọng nói của Vu Đông từ sóng điện truyền đến rất dịu dàng, “Đương nhiên hơn hết nó nên xảy ra giữa hai người đã yêu nhau.”

“Tỏ tình là chất xúc tác cho duyên phận, một đôi nam nữ xa lạ sẽ đi từ quen biết đến yêu nhau là do tỏ tình, một người thầm mến sẽ nhận được sự ngọt ngào và tốt đẹp khi tỏ tình. Đương nhiên tỉ lệ thành công và thất bại là 50/50.” Vu Đông cười bổ sung một câu xong lại nói tiếp.

“Vậy vì sao tôi lại nói nó nên xảy ra giữa hai người đã yêu nhau? Ví dụ như người yêu, như vợ chồng hoặc bạn già.”

“Từ lúc một người có cảm tình tốt với một người khác, sau đó họ bắt đầu tỏ tình, rồi hai người yêu nhau, kết hôn. Hai người đều tin rằng họ yêu người kia thật lòng, thế nhưng cuộc sống sau hôn nhân làm hai người không còn dễ dàng nói ra tình cảm của mình giống như lúc trước.”

“Thời gian sẽ làm thay đổi con người chúng ta, có lẽ một ngày nào đó các bạn sẽ không còn tin tưởng ánh sáng mà các bạn nhìn được trong mắt người

kia, và tình yêu mà người kia dành cho bạn nữa.”

“Nhưng lúc đó các bạn đã có gia đình, có trách nhiệm nên các bạn sẽ nghĩ, ừ, cứ như vậy là được rồi. Sau đó hai người từ từ già đi, tình yêu biến thành tình thân, cuối cùng trên chiếc ghế dài vào một buổi chiều hoàng hôn, hai người dựa vào nhau và bắt đầu nói chuyện ngày xưa. Ông cụ sẽ hỏi bà cụ, có phải từ lúc bà sinh con thì bà đã không còn yêu tôi nữa hay không. Bà cụ cũng hỏi ông cụ, có phải những năm bận rộn công việc đó, ông đã ngoại tình.”

“Quay đầu nhìn lại ngày trước, bạn sẽ phát hiện ra có rất nhiều chuyện, rất nhiều việc chỉ cần có một lời anh yêu em, một lời bày tỏ tình cảm đơn giản sẽ hóa giải rất nhiều điều hiểu lầm, sẽ làm cho cuộc sống của chúng ta ít đi sự tiếc nuối và sự buồn bã của buổi chiều hoàng hôn.”

“Bởi thế Ngư Đông cảm thấy, một lời tỏ tình rất thích hợp vào những năm tháng tuổi trẻ điên cuồng nhưng càng thích hợp hơn vào những ngày tháng bình tĩnh của cuộc sống.” Vu Đông lấy tờ giấy đã chuẩn bị trước ra rồi nói tiếp, “Hôm nay Ngư Đông sẽ làm gương cho mọi người, tôi sẽ bày tỏ tình cảm của mình cho người mà tôi thích ở đây.”

“Đây là một bài thơ tình do Pushkin viết cho người yêu Ker của mình, bây giờ tôi sẽ tặng cho anh, người tôi yêu.”

Giọng nói duyên dáng tràn đầy tình cảm của Vu Đông phát ra, làm lay động vô số linh hồn đang cô độc.

“Anh nhớ lại khoảnh khắc đầy kỳ diệu.

Em hiện ra ngay trước mắt của anh.

Như ảo ảnh lướt qua trong chớp nhoáng.

Như thiên thần đầy trong trắng đẹp xinh.

Rồi thất vọng, rồi tối tăm sâu mù.

Bao âu lo khắc khoải động xô bờ.

Qua thời gian giọng em còn vẳng lại.

Khuôn mặt còn tràn ngập cả trong mơ.

...

Rồi bất chợt tâm hồn anh tỉnh thức.

Em hiện ra một lần nữa không ngờ.

Như ảo ảnh lướt qua rồi vụt tắt.

Như thiên thần trong trắng đẹp ngây thơ.

Cho tim anh đập rộn ràng mãnh liệt.

Được phục sinh trở lại với bao điều.

Cả thần thánh, cả mọi nguồn cảm hứng.

Cả cuộc đời, cả nước mắt, tình yêu.”

(Bài thơ ‘Gửi’ của Aleksandr Sergeyevich Pushkin – nhà thơ, nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng người Nga, bản dịch của Hoàng Nguyên Chương)

Vu Đông đọc xong bài thơ này thì bật một đoạn nhạc nhẹ nhàng, phảng phất muốn cho tất cả người nghe tiết mục ‘Đêm khuya mị ảnh’ rơi vào bầu không khí kiêu diễm do cô xây dựng.

Sau khi đoạn nhạc được phát ra thì người nghe đã phục hồi tinh thần lại, kênh tin nhắn bắt đầu xôn xao cả lên.

Có đơn thuần.

‘Thơ hay thật, giọng nói của người dẫn chương trình cũng hay nữa.’

‘Người dẫn chương trình nói rất đúng, phải bày tỏ tình cảm nhiều hơn với người bên cạnh mình.’

‘Người dẫn chương trình ơi, người cô thích cũng đang nghe đài sao? Anh ta hạnh phúc thật đó!’

Cũng có người đoán được chân tướng.

“Tôi có một suy đoán, trước đó Ngư Đông nói những lời lừa tình như vậy chắc là để đọc bài thơ này đúng không?”

“Ngư Đông đang tú ân ái phải không?”

“Người dẫn chương trình có tâm cơ quá đi!”

“Không kịp phòng ngừa nên đã bị quăng cho một đồng thức ăn cho chó!”

...

Người bị ăn thức ăn cho chó không chỉ có người nghe radio này mà còn có cả Thiệu Nhất Phàm, vị fan trung thành của Vu Đông.

Trời ơi! Có nên nói cho Hạ Phong biết không?

Nói cho cậu ta?

Nhưng tớ đã bị vợ cậu ngược một lần rồi, không lẽ còn phải bị cậu ngược lần nữa?

Không nói cho cậu ta?

Trong nội tâm Thiệu Nhất Phàm lại cảm thấy như vậy rất không có đạo đức.

Một bên là tâm tình ghen ghét, một bên khác lại là cảm giác đạo đức, rất khó chọn đó!

“Cậu làm gì vậy?” Hạ Phong nhìn Thiệu Nhất Phàm đang đứng trước mặt hần vớ về ngăn người.

Thiệu Nhất Phàm không chế không được bước chân đang đi về phía Hạ Phong của mình nên rối rắm một lát rồi nói: “Cậu rảnh thì lên mạng nghe lại tiết mục của Vu Đông hôm nay đi.”

“Nghe lại? Không cần cố tình lên mạng xem chứ nhỉ, lúc tớ không bận lắm cũng có bật radio nghe tiết mục của Vu Đông mà.” Tiết mục của Vu Đông ngày nào cũng có nên Hạ Phong không nghe đều đặn mỗi ngày nhưng lúc nào rảnh cũng sẽ mở radio lên nghe.

“Dù sao thì tớ đã nói rồi.” Thiệu Nhất Phàm xoay người đi khám một cách gấp gáp, trời ơi, không muốn ăn thức ăn cho chó nữa đâu.

Hạ Phong khó hiểu nhún vai rồi lại tiếp tục nói những việc cần chú ý với y tá.

@/@

Tuy một đoạn lời nói dài dòng trước đó của Vu Đông thực sự là để trải chần cho bài thơ tình mà Vu Đông muốn đọc cho Hạ Phong nghe nhưng cô sẽ không bao giờ thừa nhận đâu.

Vì vậy cô trước sau như một đều làm lơ tin nhắn chân tướng đó mà chuyển sang phần người nghe gọi điện thoại đến.

“Xin chào.” Vu Đông nhận điện thoại.

“Xin chào Ngư Đông, tôi là Tráng Tráng số 1.” Một giọng nam thô cuồng truyền đến.

“Số 1?” Vu Đông nghi hoặc nói.

“Xin chào người dẫn chương trình, tôi là Tráng Tráng số 2...” Lại là một giọng nam nhỏ hơn một ít truyền đến, sau đó lại là mấy giọng nói bảo là số 4, số 5 nữa.

“Ha ha, bên phía các bạn thật là náo nhiệt đó!” Vu Đông cười nói.

“Ngư Đông, bọn tôi là Tráng Tráng số 1 đến số 5 gọi điện thoại đến đây là để hỏi cô một chuyện.” Tráng Tráng số 1 nói.

“Chuyện gì vậy?” Vu Đông cũng tò mò. “Lúc này bọn tôi mới cá cược với nhau, tôi và số 3 đều cảm thấy hôm nay cô cố tình tú ân ái với người yêu.” Tráng Tráng số 1 nói, “Nhưng mấy Tráng Tráng khác lại cảm thấy cô muốn đọc bài thơ tình đó nên mới cố tình xây dựng chủ đề tỏ tình. Mấy người chúng tôi ai đoán đúng?”

“...” Vu Đông đen mặt, “Hai chuyện này có gì khác nhau không?”

“Hình như là không. Vậy thì tiền ăn khuya của chúng ta đều góp vào đi, mỗi người 50 khối là đủ 250 (đồ ngốc)!” Tráng Tráng số 1 nói với mấy Tráng Tráng khác.

Vu Đông không biết nói gì cúp điện thoại.

“Ha ha ha, số một đến số năm đều là đồ ngốc!”

‘Chân tướng, chân tướng đó. Sao số 1 không hỏi tiếp chứ. Tôi cũng gọi điện thoại đây, hy vọng họ sẽ nhận cuộc gọi của tôi!’

‘Ha ha ha... Tôi chỉ muốn cho Ngư Đông biết là tôi đang cười!’

Vu Đông mệt tâm nhận một cuộc gọi khác.

‘Ngư Đông!!!’ Vu Đông vừa nhận điện thoại thì một tiếng hét khàn cả giọng truyền đến, ‘Đều là do cô, đều tại cô!’

‘Sao, làm sao vậy? Mỹ Mỹ?’ Nữ thi đều là Mỹ Mỹ.

‘Tôi vừa nghe cô phát sóng trực tiếp thì kích động nên đã tỏ tình với một học trưởng* mà tôi thầm mến, sau đó, sau đó hần nói hần đã có bạn gái, hu hu, tôi thất tình rồi!’ Mỹ Mỹ càng khóc thì càng đau lòng.

(*học trưởng: đàn anh học lớp trên)

‘VẬY à, ít nhất thì bạn có thể đổi một mục tiêu mà, có lẽ người tốt hơn đang ở trước mặt bạn thì sao!’ Vu Đông xấu hổ an ủi.

‘Thật sao? Nhưng trước mặt tôi có khá nhiều người, ai mới đúng?’

Lúc này Vu Đông mới phát hiện ra sự khác thường, cô gái Mỹ Mỹ này chắc đã uống rượu.

‘Mỹ Mỹ, bây giờ bạn đang ở đâu? Bạn uống say rồi sao?’

‘Tôi đang trong quán ăn khuya ngoài trường học, tôi uống một chai bia rồi!’

Quả nhiên là vậy, Vu Đông đang muốn khuyên đối phương trở về thì Mỹ Mỹ bên kia bỗng nhiên la lớn: ‘A, giáo thảo* của trường tôi đang đến đây, tôi đi tỏ tình nhé!’

(*giáo thảo: nam sinh đẹp trai, học giỏi, tài năng nhất trường)

Tiêu rồi!

‘Bách Thụy, tôi thích anh, anh làm bạn trai của tôi đi!’

Vì vậy thế giới yên tĩnh.

Năm giây sau, tiếng ‘tít tít’ của điện thoại vang lên.

Khu tin nhắn lập tức trở nên sôi nổi.

‘Mỹ Mỹ của đêm nay là nữ trung hào kiệt đó!’

‘Giáo thảo hãy chấp nhận đi!’

‘Người dẫn chương trình có thể làm Hồng Nương rồi!’

‘Thần phận của giáo thảo đã bị lộ!’

‘Trời ạ, là trường học của tôi đó, tôi phải ra cửa xem náo nhiệt mới được!’

Vu Đông cảm giác mệt tâm quá nhưng vẫn phải mở micro nói: ‘Nếu ai biết được cô gái lúc này là ai thì hãy hỗ trợ chú ý cô ấy. Địa điểm là ở quán ăn khuya ngoài trường đại học, một cô gái mới tỏ tình với giáo thảo, tên giáo thảo là Bách Thụy. Nếu có quen biết thì hãy liên lạc với bạn cùng phòng của cô ấy hoặc đưa cô ấy về ký túc xá cũng được.’

Công việc này đã làm được hơn nửa năm nhưng chỉ có ngày hôm nay là Vu Đông cảm thấy mệt nhất.

Lúc phát sóng trực tiếp kết thúc thì Vũ ca và Vu Đông đều không ngừng cười được, hai người hiển nhiên là đã nhìn chê cười cả đêm nay.

Vu Đông lái xe về nhà, hiển nhiên trong nhà vô cùng quanh quẽ vì Hạ Phong vẫn chưa trở về.

Vu Đông theo thói quen mở tất cả các đèn trong phòng khách lên để căn nhà có vẻ ấm áp một ít.

Sau đó cô mới cầm quần áo đi tắm rửa.

Từ lần trước Hạ Phong nói xong thì Vu Đông đã không gọi đầu vào buổi tối nữa. Lúc này cô tắm rửa xong thì pha một ly sữa bò rồi ngồi xếp bằng trên ghế sofa. Trong phòng trừ bỏ tiếng động cơ của máy điều hòa phát ra thì chẳng còn tiếng động gì nữa.

‘Đêm nay mấy giờ anh về?’ Vu Đông gửi một tin nhắn.

‘Đêm nay có việc đột xuất nên anh sẽ về trễ hơn bình thường. Em cứ ngủ trước đi!’ Hạ Phong trả lời.

‘Nhưng sáng ngày mai em có việc mà!’ Vu Đông chớp chớp mắt. Cuối cùng cô chạy vào phòng ngủ lấy một chiếc thảm và gói đầu ra.

Sau đó Vu Đông trực tiếp trải lên ghế sofa rồi nằm ngủ.

Một buổi đêm yên tĩnh, trong khu nhà đen nhánh thì chỉ có tầng trên nhất là có ánh đèn chiếu ra, phảng phất như đèn hải đăng trong bầu trời đêm, chiếu sáng đường về nhà cho người nào đó.

Rạng sáng bốn giờ rưỡi.

Hạ Phong mở cửa rồi nhẹ nhàng bước vào phòng, hần chỉ vừa nhấc mắt lên thì đã thấy được Vu Đông đang ngủ say trên chiếc ghế sofa.

Sao lại ngủ trong phòng khách chứ? Hạ Phong hơi đau đầu vì sự bướng bỉnh của Vu Đông.

Hắn cởi áo khoác và đôi dép lê xong thì dự định bế Vu Đông về phòng ngủ.

Ồ?

Hạ Phong chỉ mới bước lại gần sofa thì đã thấy có một tờ giấy ghi chú nhỏ trên bàn được để dưới chiếc ly thủy tinh.

‘Nếu anh về nhà thì nhớ gọi em dậy! Chắc chắn phải gọi đó!’

Em đang đợi anh sao?

Hạ Phong ngẩn người, hắn xoay người ngồi xổm bên cạnh Vu Đông rồi nhìn chăm chú vào cô khoảng năm phút. Hạ Phong thấy khuôn mặt đỏ bừng của Vu Đông khi ngủ thì cảm giác không đành lòng gọi cô dậy.

‘Chắc chắn phải gọi đó!’

Hạ Phong lại nhìn tờ giấy trong tay mình rồi cuối cùng quyết định gọi Vu Đông dậy.

‘Vu Đông!’ Hạ Phong nhẹ nhàng đẩy đẩy Vu Đông.

‘Ư~’ Vu Đông mơ mơ màng màng mở to mắt ra.

‘Sao em không về phòng mà ngủ? Lại còn dặn anh phải gọi em dậy nữa?’ Hạ Phong hỏi.

‘Em chờ anh đó!’ Vu Đông giãy giụa ngồi dậy.

‘Có chuyện gì vậy?’ Hạ Phong giúp cô xếp lại chiếc chăn lông bị rút xuống đất.

‘Em có một câu muốn nói cho anh biết!’ Vu Đông cười.

‘Câu gì mà không thể để ngày mai tỉnh dậy rồi nói?’ Hạ Phong cười.

‘Đợi đến lúc em tỉnh dậy thì anh đã ngủ rồi. Hơn nữa mai em cũng có khá nhiều việc phải làm, có lẽ lúc đó sẽ không có thời gian nói cho anh nghe.’ Vu Đông lắc đầu nói.

‘Vậy lúc sau nói cũng được mà.’

‘Câu này nhất định phải nói vào ngày hôm nay!’ Vu Đông trong ánh mắt nghi hoặc của Hạ Phong thì nở một nụ cười ngọt ngào, ‘Hạ Phong, sinh nhật vui về!’

Đây là bữa sinh nhật đầu tiên em ở bên cạnh anh!

Em chắc chắn sẽ chờ được anh!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Anh Là Thái Dương Của Em, Em Là Nhà Của Anh!

Thời tiết hôm nay rất đẹp nên có nhiều đứa trẻ ra chơi đùa ở công viên nhỏ dưới lầu khu nhà.

Thời tiết của Thượng Hải chính là vậy, chỉ cần có mặt trời xuất hiện thì cho dù là mùa đông cũng sẽ khiến người ta có cảm giác của mùa xuân, nhưng cũng có lẽ mùa xuân đã lặng lẽ đến rồi.

Lúc Vu Đông ra ngoài thì có nhìn thoáng qua cửa phòng của Hạ Phong, lúc đó đôi mắt và lông mày của Vu Đông đều thể hiện sự ấm áp.

Có đôi lúc cô nhớ đến những chi tiết nhỏ khi hai người ở cùng nhau thì giữa việc cho và nhận, cô càng thích thứ đầu tiên hơn.

Có phải ai cũng sẽ gặp được một người mà khi người ta vui thì mình vui theo không?

Giống như hoa hướng dương hướng về phía mặt trời vậy.

Vu Đông nhìn ánh mặt trời rực rỡ qua khung cửa sổ thì nghĩ thầm, nhiệt lượng mà em đang phát ra chừng nào mới đủ để trở thành thái dương của anh?

@@

Vu Đông đến phòng làm việc để giúp Hân Hân kiểm tra lại phần lồng tiếng cuối cùng trước, sau đó ăn cơm trưa xong thì mới chạy xe đến đài phát thanh.

“Giám đốc Mã!” Hôm qua Vu Đông nhận được thông báo, bảo giám đốc Mã có việc cần nói với cô, vì vậy chiều nay cô mới đến đây.

“Vu Đông đến rồi sao, ăn cơm chưa?” Giám đốc Mã buông tài liệu xuống rồi tử tế hỏi.

“Cám ơn giám đốc đã quan tâm, tôi ăn rồi!” Vu Đông cười trả lời.

“Vậy thì tốt rồi, cô phải biết quan tâm đến sức khỏe của mình nhiều hơn. Tuy người còn trẻ thì sức khỏe tốt nhưng mỗi ngày đều phải dẫn chương trình vào đêm khuya dẫn đến ngủ trễ như vậy thì phải chú ý nhiều hơn.” Giám đốc Mã nói lời quan tâm.

“Tôi sẽ chú ý hơn, cám ơn giám đốc quan tâm.”

“Ngồi xuống nói chuyện!” Giám đốc Mã đi ra khỏi bàn công tác rồi ngồi xuống ghế sofa cùng với Vu Đông, nói tiếp, “Tôi đã nghe tiết mục tối qua của cô.”

“A?” Vu Đông hơi kinh ngạc.

“Tôi không thể không nói rằng tiết mục này rất có sức sống, tràn ngập hơi thở thanh xuân đó!” Giám đốc Mã khen, “Đặc biệt là bài thơ tình đó của Pushkin, nó phảng phất làm cho tôi cảm giác mình đã trở về tuổi trẻ một lần nữa vậy, không gạt cô, lúc trước tôi nhờ bài thơ đó mới theo đuổi được vợ mình đó.”

“Thật sao, vậy thì trùng hợp ghê!” Vu Đông cười nói.

“Đúng rồi, hôm qua vợ tôi cũng cùng tôi nghe tiết mục của cô, cô ấy nhờ tôi hỏi cô chuyện sau đó của giáo thảo và Mỹ Mỹ.” Giám đốc Mã nói xong thì chờ Vu Đông trả lời.

“Chuyện này... Chuyện này tôi cũng không biết.” Vu Đông lập tức xấu hổ, “Nếu không thì, chừng nào có tin tức tôi sẽ báo lại cho ngài!”

“À...” Giám đốc Mã hơi thất vọng nói, “Người nghe radio mà, thật sự rất khó tìm.”

“Ha ha...” Vu Đông chỉ có thể xấu hổ cười. “Ồi, lạc đề rồi, lần này tôi muốn tìm cô chủ yếu có một việc, tôi muốn hỏi cô đã chuẩn bị đến đâu cho tiết mục đêm tất niên rồi?” Lúc này giám đốc Mã mới nhớ tới việc chính.

“Tôi định hát một bài hát.” Vu Đông đã sớm nghĩ kỹ càng rồi, đến lúc đó cô tùy tiện lên bục hát một bài là được.

“Hát cũng hay, hát cũng hay lắm, bài hát đã chọn được chưa?” Giám đốc Mã lại hỏi thêm.

“Trong hai ngày này tôi sẽ quyết định xong!” Còn năm ngày nữa mới đến tiệc tối tất niên, trước một ngày sẽ có một buổi diễn tập nên Vu Đông cũng không sốt ruột lắm.

“Vậy cô phải hát cho tốt vào nhé, nhất định phải hát ra khí chất đài phát thanh của chúng ta!”

Đài phát thanh có khí chất gì thế? Vu Đông vừa nghĩ vừa gật đầu.

“Đúng rồi, vì để tỏ vẻ duy trì hoạt động lần này nên đài phát thanh đã cho một khoản tiền tạo hình.” Giám đốc Mã cầm ra một tấm danh thiếp đưa cho Vu Đông rồi nói, “Cô đến phòng làm việc này làm một kiểu tạo hình đi, không cần tiết kiệm tiền đâu.”

“Hoa Tước?” Vu Đông thấy chữ trên danh thiếp thì lập tức tròn mắt, đài phát thanh thật là chịu chi đó, phòng làm việc Hoa Tước này là phòng làm việc chuyên tạo hình có tiếng là số một trong nước, vô số minh tinh hàng đầu mỗi khi đi thăm dò muốn tạo hình đều sẽ đi phòng làm việc của bọn họ. Nhưng vấn đề quan trọng nhất ở đây là, phòng làm việc này luôn đi theo phong cách hoa lệ.

“Nghe nói có rất nhiều minh tinh đều tìm bọn họ để làm tạo hình.” Giám đốc Mã đắc ý nói.

“Giám đốc à, ngài xem lại, phong cách dẫn chương trình của đài chúng ta đa phần đều là nhẹ nhàng hài hước, giải trí lúc rảnh rỗi. Nhưng lần này ngài lại muốn làm một kiểu tạo hình long trọng như vậy thì hình như là không được phù hợp với khí chất của đài chúng ta cho lắm đó?” Là một người khách mời hơn nữa còn là khách quý của đài khác lần sân biểu diễn, nếu lúc cô biểu diễn còn ăn mặc như vậy là muốn nói rõ cho người ta biết, tôi đến đây là để cướp sự chú ý sao?

Hơn nữa đa số các ngôi sao ca nhạc nổi tiếng khi được mời vào loại tiệc tối này đều không ăn mặc quá mức, nếu cô tạo hình theo kiểu đi thăm dò thì sẽ rất xấu hổ đó.

“Thì như vậy sẽ cho mọi người biết được đài của chúng ta trừ phong cách nhẹ nhàng hài hước vẫn có thể đoan trang đại khí, ưu nhã cao quý hiểu không?” Giám đốc Mã nói.

Vu Đông nghĩ nghĩ lại nói: “Giám đốc ngài xem, tôi đi làm khách quý biểu diễn tiết mục nhưng nếu ăn mặc quá mức long trọng đề luôn người dẫn chương trình tiệc tối thì có vẻ quá mức giọng khách át giọng chủ đó? Dù sao đó cũng là đài anh em.”

“Chuyện này cô không cần lo lắng!” Giám đốc Mã cười lạnh nói, “Hai ngày trước lãnh đạo tiết mục của bọn họ ăn cơm với tôi còn dám nói đài phát thanh của chúng ta không có người đẹp. Lần này đúng lúc cho bọn họ nhìn xem. Hắn cho rằng người dẫn chương trình nữ của họ đẹp? Bỏ đi phần trang điểm, tắt đèn chiếu thì còn không bằng cô gái bán hoa quả ở đối diện nhà tôi đâu.”

“.....”

Vậy đây mới là sự thật?

Còn một việc nữa, sao ngài lại chú ý cô gái bán hoa quả ở nhà đối diện thế? Rồi đi radio, Vu Đông trực tiếp đi đến Hoa Tước.

Vu Đông chưa bao giờ nghĩ đến việc cô sẽ đến chỗ này làm tạo hình.

“Xin chào ngài!” Đứng ở bàn tiếp tân là một cô gái diễm mỹ, cô nàng nhìn thấy Vu Đông nên lễ phép hỏi, “Xin hỏi ngài có hẹn trước hay không?”

“Xin chào, tôi là người của radio âm nhạc, hình như đã hẹn trước rồi.” Vu Đông nói.

Cô gái tiếp tân kiểm tra lại một lát, xác nhận được Vu Đông có hẹn trước thì đưa Vu Đông đến khu vực khách quý, nói: “Ngài đợi một lát, tôi sẽ gọi nhà tạo mẫu đến đây.”

“Được!” Vu Đông gật gật đầu rồi ngồi xuống.

“Vu Đông?” Bỗng nhiên có một giọng nói hơi ngập ngừng nhưng lại mang theo sự vui vẻ vang lên.

Vu Đông nghi hoặc xoay người lại thì phát hiện ở phía khác của sô pha có một cô gái xinh đẹp có mái tóc đen và khuôn mặt trẻ con đang cười ngọt ngào với cô, Vu Đông ngăn người một lát rồi kêu lên: “Đào Đào?”

“Ừ ừ!” Đào Đào thấy Vu Đông còn nhớ mình thì lập tức kích động, cô nàng từ trên ghế sô pha đứng lên rồi chạy đến ngồi bên cạnh Vu Đông.

“Trùng hợp ghê, cô cũng đến đây.” Vu Đông cười nói.

“Người đại diện dẫn tôi đến, nói là phải làm một kiểu tạo hình để tham dự lễ trao giải.” Đào Đào nói.

“Vậy là cô đã nổi tiếng rồi!” Đối với nữ vương phim thần tượng trong tương lai, tuy Vu Đông đã không xem phim thần tượng nhiều nữa, nhưng trước khi trọng sinh cô cũng chờ coi khá nhiều bộ phim.

“Nào có, tôi mới quay xong một bộ phim truyền hình nhưng đề tài của bộ phim này hơi kén người xem, nhiều đài truyền hình chỉ chiếu vào ban ngày hoặc vào đêm khuya mà thôi, ratings không được cao lắm.” Đào Đào thở dài nói, “Gần đây người đại diện lại giới thiệu cho tôi một bộ phim, nhưng đạo diễn bộ phim đó lại nói khuôn mặt quá trẻ con của tôi không thích hợp đóng nữ chính cho lắm, vậy nên người đại diện muốn tôi đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

Vu Đông chớp chớp mắt, thì ra nguyên nhân mà Đào Đào đi phẫu thuật thẩm mỹ là như vậy.

“Cô đồng ý rồi à?” Vu Đông hỏi.

Đào Đào lắc đầu nói: “Lúc đầu tôi cũng không muốn lắm nhưng người đại diện của tôi cứ nhắc mãi, bảo tôi nhận bộ phim này thì chắc chắn sẽ nổi, hơn nữa trong giới giải trí thì tất cả mọi người đều phẫu thuật thẩm mỹ cả nên tôi mới do dự. Sau đó tôi lại nhớ đến lời mới của cô, cô bảo tôi đừng bao giờ làm phẫu thuật thẩm mỹ, tôi cũng suy nghĩ thật lâu nên cuối cùng quyết định không đi. Tôi nghĩ kỹ thuật diễn của mình cũng không tệ lắm, khuôn mặt cũng ổn, hơn nữa tuổi vẫn còn trẻ, cùng lắm thì tôi cố gắng đóng phim hơn, thế nào cũng có thể nổi tiếng.”

Vu Đông nghe vậy thì không khỏi cười, tôi đã cứu lại được một khuôn mặt, không cho nó biến thành cương thi đó.

“Tin tưởng tôi, cô sẽ nhanh chóng nổi tiếng thôi.” Vu Đông nhớ rõ ràng, bộ phim đầu tiên Đào Đào đóng không nổi tiếng ở trong nước nhưng lại nổi cực kì ở Hàn Quốc và Nhật Bản. Nhưng do sau đó Đào Đào đi phẫu thuật thẩm mỹ nên cuối cùng cô nàng lại trở thành nữ vương scandal.”Làm phiền rồi!” Một giọng nam dễ nghe đánh gãy cuộc đối thoại của hai người, “Xin hỏi là cô Vu Đông phải không?”

“Là tôi!” Vu Đông đứng lên.

“Xin chào ngài, tôi là nhà tạo mẫu của ngài, A Dịch.” A Dịch là một người đàn ông trắng nõn có vẻ rất éo lá.

“Xin chào!”

“Xin ngài đi theo tôi để chọn lễ phục, tôi sẽ căn cứ vào lễ phục mà ngài chọn để thiết kế tạo hình.” A Dịch nghiêng người nhường đường.

Vu Đông chào tạm biệt với Đào Đào xong thì đi theo A Dịch vào chỗ để trang phục, cô thấy trong phòng toàn là lễ phục sáng lấp lánh thì lập tức cảm thấy đau mắt.

“Có lễ phục khác không?” Vu Đông hỏi.

“Người phụ trách của đài phát thanh đã nói chuyện với chúng tôi, bảo cần mặc lễ phục lấp lánh một chút.” A Dịch từ chối một cách khéo léo.

“Anh không thấy mấy bộ đồ này khoa trương quá hay sao?” Khuôn mặt Vu Đông tràn ngập sự đau khổ.

A Dịch mỉm cười không nói gì.

Giám đốc Mã à, thẩm mỹ của ông đã dừng lại ở thời đại than của Thượng Hải rồi sao? Vu Đông cảm thấy mặt cô đã xanh mét, ông tin hay không hà, tôi sẽ lên đó hát bài 'Ngọt ngào'.

(*bài hát 'Ngọt ngào' do Đặng Lệ Quân trình bày, lúc bà hát bài hát này thì mặc một cái đầm lấp lánh)

@@

Bệnh viện thành phố.

Thiệu Nhất Phàm đi mua trà chiều rồi đưa cho Hạ Phong một ly cà phê, nói: “Hôm nay là sinh nhật của cậu, tớ mời cậu một ly cà phê!”

“Sinh nhật lại mời tớ uống cà phê? Cậu có lẹ tớ quá rồi đó.” Hạ Phong nhận lấy rồi uống một ngụm.

“Tớ nhớ được ngày sinh nhật cậu đã là tốt lắm rồi!” Thiệu Nhất Phàm nói.

Hạ Phong không biết nghĩ đến chuyện gì nên bỗng nhiên cười một cái.

“Cậu nghĩ gì mà cười kiểu... tràn ngập sắc xuân như vậy hả?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“Không có gì.” Hạ Phong trả lời.

“Đúng rồi, lúc này bệnh viện mới phát một thông báo, bảo các khoa sửa sang lại ca trực vào những ngày Tết đó.” Thiệu Nhất Phàm hỏi, “Quy tắc cũ một người ba ngày?”

Hạ Phong sững sốt một lát rồi có vẻ như đang suy tư gì mà lẩm bẩm nói: “Sắp ăn tết rồi sao!”

“Cậu đang nói chuyện vô nghĩa à!” Thiệu Nhất Phàm nói, “Năm nào mà chẳng phải là qua sinh nhật của cậu thì sắp đến Tết chứ!”

“Nhất Phàm.” Hạ Phong dừng một chút rồi nói, “Năm nay cậu trực sáu ngày đi!”

“Sáu ngày? Cậu điên rồi sao? Cậu muốn tớ mệt chết phải không!!!” Thiệu Nhất Phàm kích động hô to.

Hạ Phong nhìn Thiệu Nhất Phàm rồi không nói gì, trong mắt đều là sự lấy lòng.

“Cậu đừng dùng ánh mắt buồn nôn như vậy mà nhìn tớ, cho tớ một lý do trước đi.” Thiệu Nhất Phàm chịu không nổi ánh mắt đó của Hạ Phong.

“Có lẽ tớ sẽ phải về nhà của Vu Đông!”

Nghe Hạ Phong nói xong thì Thiệu Nhất Phàm hơi kinh ngạc nhưng lại có cảm giác không có gì đáng ngạc nhiên.

“Cậu... thật sự đã quyết định kĩ càng?” Cuối cùng Thiệu Nhất Phàm vẫn nhịn không được mà hỏi.

“Ừ!” Trong mắt Hạ Phong tràn ngập ý cười, hần gật đầu thật mạnh.

“Ôi trời mẹ ơi, cậu đừng cười một cách thiếu đánh như vậy có được không!” Thiệu Nhất Phàm cảm thấy hấn đã nhận được một vụn điểm thương tổn, trời ạ, trước kia Hạ Phong yêu đương với An An thì hấn cũng chẳng có cảm giác này.

Hạ Phong bùng ly cà phê lên rồi xoay người uống một ngụm, nhưng ý cười trong mắt vẫn chưa biến mất.

“Cậu có thể nói cho tớ biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì không?” Thiệu Nhất Phàm đột nhiên nghĩ đến, “Cậu đã nghe buổi phát sóng trực tiếp vào đêm qua của Vu Đông?”

Hạ Phong kinh ngạc nhìn thoáng qua Thiệu Nhất Phàm, đây đã là lần thứ hai mà Thiệu Nhất Phàm nhắc đến buổi phát sóng trực tiếp đêm qua của Vu Đông.

Hạ Phong có vẻ như suy nghĩ điều gì đó mà quay trở lại bàn của mình rồi mở máy tính lên, tìm kênh radio của Vu Đông, 'Đêm khuya mị ảnh', rồi click mở.

Thiệu Nhất Phàm đi theo Hạ Phong thì nhìn thấy giao diện đó nên nhìn không được mà oán giận nói: “Còn nghe nữa sao? Cũng phải, nếu là tớ thì chắc chắn sẽ nhanh chóng download làm nhạc chuông điện thoại rồi nghe mọi lúc mọi nơi.”

Hạ Phong không để ý đến Thiệu Nhất Phàm, hấn mang lên tai nghe, trong tai, trong lòng đều là giọng nói thâm tình và dịu dàng của Vu Đông.

Thì ra, đây mới là quà sinh nhật mà em tặng cho anh ư.

Hạ Phong luôn tự nhận mình là một con người lý trí, dù đối diện với bất luận sự việc gì thì đều có thể khách quan, thông dong, phân tích theo nhiều góc độ.

Nhưng Vu Đông phảng phất như đang đứng trong vụn bụi hoa, cho dù từ góc độ nào nhìn đến đều chỉ thấy được trăm hoa đua nở mà thôi.

Mỗi một câu nói, mỗi một cái ôm, mỗi một nụ cười đều có thể trở thành sức mạnh cho hấn.

Nếu nhà là cảng, là trạm sạc điện, là cảng tránh gió.

Hạ Phong nghĩ, vậy Vu Đông chính là nhà của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đến Bây Giờ Mới Nói Với Em

Hôm nay Hạ Phong được về sớm, nhưng hấn cũng không biết vì sao lại muốn nhìn thấy Vu Đông ngay lập tức, vì vậy hấn trực tiếp lái xe đến trước cửa đài phát thanh, rồi nghe hoàn chỉnh một bữa phát sóng trực tiếp.

Khi Vu Đông nói xong lời tạm biệt để kết thúc chương trình thì tầm mắt của Hạ Phong đã liên tục chú ý vào cửa ra vào đài phát thanh, mãi cho đến khi nhìn thấy được bóng hình của Vu Đông vừa đeo khăn quàng cổ vào vừa đi ra ngoài.

“Vu Đông!” Hạ Phong xuống xe, mỉm cười vẫy tay với Vu Đông.

Vu Đông vừa nghe tiếng thì mắt nhìn khắp nơi một cách tràn đầy nghi hoặc, đợi đến lúc cô thấy Hạ Phong thì lập tức chạy đến.

“Sao anh lại đến đây?” Vu Đông hỏi.

“Anh cảm thấy đã lâu lắm rồi không đón em đi làm về.” Hạ Phong chỉnh lại chiếc khăn quàng cổ đã trở nên lộn xộn khi chạy đến đây của Vu Đông.

“Em tự lái xe đi làm về được mà, đâu cần anh phải đến đây đón chứ.” Vu Đông cười nói.

“Nhưng anh muốn vậy!” Có lẽ là do bóng đêm nên giờ phút này Vu Đông cảm thấy ánh mắt của Hạ Phong đặc biệt dịu dàng.

Vu Đông không biết lúc này Hạ Phong muốn tán tỉnh cô hay đây chỉ là một câu nói đơn thuần không có ý nghĩa gì sâu xa nhưng khi cô nghe vậy thì vẫn không được tự nhiên mà cúi đầu, không ngừng đá đá mặt đất.

Cảm xúc của nữ giới rất kỳ lạ, khi mà bạn không thích một người thì bạn có thể to gan đùa giỡn người ta, nhưng khi bạn thật sự rất thích người ta thì lúc đó lại rất dễ dàng lo lắng và thẹn thùng.

Vu Đông biết, bởi vì cô quá mức dễ ý nên mới bắt đầu lo được lo mất.

Vu Đông cũng đã từng lo lắng, cô càng lúc càng thích Hạ Phong, nhưng nếu sau này kết quả không được như mong muốn thì có lẽ cô sẽ rất khổ sở.

Nhưng mỗi khi suy nghĩ đến đó thì Vu Đông lại không nghĩ tiếp nữa, bởi vì chỉ mới nghĩ đến đó thôi mà cô đã cảm thấy khó chịu rồi.

Bởi vậy Vu Đông bắt đầu nghĩ, cô sẽ xem nó như tất cả các hợp đồng mà cô cần giành được trước đó, cô sẽ dùng hết tất cả sức lực của mình để lấy được nó nhưng cho dù kết quả như thế nào thì cô cũng sẽ không để ý đến nữa.

Em không muốn trở nên bị quan, cũng không muốn mất anh, càng không muốn biến anh trở thành mục tiêu để công lược, em chỉ muốn khi chúng ta ở bên nhau thì cả hai đều vui vẻ.

“Em đang nghĩ cái gì thế hả?” Hạ Phong gõ đầu Vu Đông một cái.

“A...” Vu Đông ngẩng đầu, trong đôi mắt to tròn có ánh sáng lấp lánh, “Em đâu có nghĩ gì.”

“Vậy em cúi đầu làm gì hả?” Hiển nhiên là Hạ Phong không tin.

“Em đang cười trộm.”

Hạ Phong nghi hoặc nhìn thoáng qua Vu Đông.

Vu Đông nghịch ngợm cười nói: “Anh đến đón em thì em vui vẻ chứ sao. Nhưng em lại không muốn cho anh biết, mất công anh biết được em dễ dãi như vậy nữa.” Em đó...” Hạ Phong cũng nhịn không được mà nở nụ cười, hất đuôi tay cầm lấy bàn tay của Vu Đông rồi hỏi, “Em có lạnh không?”

Vu Đông lắc đầu.

“Chúng ta đi thôi, vừa đi vừa nói!” Hạ Phong nói.

Vu Đông sững sờ một lát nhưng cuối cùng vẫn không từ chối, bởi vì cô biết, chắc là Hạ Phong đang có chuyện muốn nói với cô.

Đường phố lúc rạng sáng rất là yên tĩnh, càng gần trung tâm thành phố thì càng trống trải. Ngẫu nhiên sẽ có một hai chiếc xe taxi chạy ngang qua rồi có tình chạy chậm lại để thử xem hai người có muốn gọi xe không.

Hạ Phong nắm tay của Vu Đông rồi đi dọc theo đường lớn, hai người cứ đi về phía trước một cách lang thang không mục đích.

“Đã lâu rồi anh không đi dạo như thế này.” Hạ Phong bỗng nhiên nói, “Nơi này thật là yên tĩnh!”

“Anh thích sự yên tĩnh như thế này không?” Vu Đông hỏi.

“Nó làm cho anh có cảm giác bình tĩnh!” Hạ Phong có chút yêu thích sự yên lặng này.

“Nhưng em không thích cho lắm.” Vu Đông ngắm nhìn ánh đèn neon ở phía xa, giọng nói có chút gì đó cô đơn, “Nó làm cho em cảm thấy rất cô độc.”

Không biết vì sao nhưng vào giờ phút này ở trên người Vu Đông có một hơi thở hiu quạnh, phảng phất như một con chim nhạn đang bị lạc đường, nó nỗ lực tìm kiếm con đường về nhà nhưng nó đã phiêu bạt ở bên ngoài quá lâu rồi. Hạ Phong nắm thật chặt tay của Vu Đông, dường như cô đã nhận ra điều gì đó nên quay đầu lại, Hạ Phong nói: “Anh sẽ ở cạnh em.”

“Ừ!” Có lẽ là cảm xúc của quá khứ đã cảm nhiễm Vu Đông, nên giọng nói của cô hơi gượng ép.

“Hôm nay bệnh viện bảo bọn anh đưa lên lịch trực ngày Tết.” Hạ Phong nói sang chuyện khác, “Năm nay anh không phải trực.”

Vu Đông hơi vui vẻ nói: “Vậy thì anh có thể nghỉ ngơi rồi.”

“Ừ!” Hạ Phong gật đầu rồi nói thử, “Vậy nên... em có thể dẫn anh về nhà chào hỏi ba mẹ vợ không.”

Vu Đông sững sờ rồi dừng bước chân, trong mắt cô có khiếp sợ, có vui vẻ, có sự khó tin, cô mang vẻ mặt phức tạp nhìn chăm chú vào Hạ Phong.

“Sao vậy?” Hạ Phong dịu dàng hỏi, “Em không muốn à?”

Vu Đông vội vàng lắc đầu: “Em vẫn luôn đợi anh chủ động nói đến chuyện này.”

Lúc này lại đến phiên Hạ Phong ngơ ngẩn, sau đó Hạ Phong áy náy nói: “Xin lỗi, là do anh không cẩn thận, đáng lẽ anh phải đi từ sớm rồi.”

Vu Đông lại lắc đầu.

“Về sau nếu có chuyện gì mà anh chưa nghĩ ra kịp thì em phải nhắc nhở anh.” Hạ Phong nói.

“Em sợ anh vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng!” Vu Đông nói, dù sao thì lúc ban đầu chúng ta kết hôn cũng không phải là vì yêu nhau nên em chẳng thể nào xác

định được tình cảm của anh dành cho em đã đạt đến mức độ nào.

Vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng? Vào giờ phút này Hạ Phong mới phát hiện ra rằng hẳn chưa bao giờ dấu điểm được suy nghĩ của mình cả, vì Vu Đông đã sớm phát hiện ra mọi chuyện rồi, chỉ là cô ấy chưa bao giờ chủ động nói ra mà thôi. Đúng vậy, cô ấy luôn luôn là một cô gái rộng rãi, luôn nỗ lực, cố gắng vì thứ mình muốn nhưng lại chưa bao giờ bắt ép hẳn phải làm gì.

“Vu Đông, bây giờ em... có điều gì muốn hỏi anh không?” Hạ Phong dùng đôi tay của mình cầm cả hai tay của Vu Đông, hai người mặt đối mặt nhìn chăm chú vào nhau.

Có lẽ là đôi tay đang được nắm chặt đó đã cho Vu Đông đủ dũng khí.

“Anh... đã thích em rồi sao?” Trong mắt Vu Đông có sự thấp thỏm.

Từ khi Vu Đông phát hiện cô thích Hạ Phong thì Vu Đông càng ngày càng không dám hỏi vấn đề này, bởi vì nếu đáp án là 'không' thì Vu Đông sẽ chẳng còn biện pháp nào để có thể ở lại bên cạnh Hạ Phong cả.

Nhưng cô càng sợ hãi hơn nếu phải trở lại những ngày tháng trước khi trọng sinh.

Trọng sinh làm cho Vu Đông trẻ lại nhưng linh hồn của cô vẫn có dấu vết cô độc của mười năm đó. Có đôi lúc con người ta càng trưởng thành thì lại càng yếu ớt!

“Nhìn anh này!” Hạ Phong dùng đôi tay nâng mặt Vu Đông lên, trong mắt của Vu Đông có ánh đèn neon nơi xa nhưng nhiều hơn cả là ánh ngược của hẳn.

“Anh thích em!” Hạ Phong nói một cách nghiêm túc, “Anh thừa nhận rằng mình đã từng mê mang, từng hiểu ra, thậm chí là đã từng sầu lo. Nhưng em là một cô gái... khó làm cho người ta không thích mình.”

“Em chỉ mới hai mươi hai tuổi thôi, là độ tuổi đẹp nhất của đời người nhưng không biết vì sao anh luôn nhìn không được mà đau lòng cho em. Đặc biệt khi em ở một mình trong nhà, bật tất cả đèn lên rồi ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, em cuộn tròn thân thể mình lại rồi tự ôm lấy chính mình.”

Ánh sáng trong mắt Vu Đông đã hóa thành nước mắt ướt tràn mi, phảng phất như một linh hồn cô độc đang phiêu bạt cuối cùng cũng đã tìm được bến cảng ấm áp.

“Em đừng khóc nữa!” Hạ Phong hơi hoảng loạn, hẳn dùng tay lau đi nước mắt của Vu Đông nhưng càng lau thì nước mắt lại càng nhiều hơn. Hạ Phong không còn cách khác nên đành kéo Vu Đông vào trong ngực mình.

Vốn Vu Đông chỉ đang rơi nước mắt nhẹ nhàng nhưng từ lúc được Hạ Phong ôm chầm lấy thì cô đã dựa vào đầu vai của Hạ Phong mà khóc òa lên như một đứa trẻ, tiếng khóc này có lẽ là vì tình yêu, vì sự cô độc và vì mười năm đợi chờ.

Thế giới này luôn có một số ít người luôn giữ vững niềm tin của mình về tình yêu, về khát vọng với một nửa kia của mình. Họ luôn tin tưởng rằng trên thế giới này, ở một nơi nào đó vẫn có một người cũng đang tìm kiếm họ.

Vì thế cứ như vậy, một năm rồi lại một năm, họ chờ đợi, tìm kiếm, thanh xuân cứ như vậy mà từ từ biến mất nhưng họ vẫn chưa tìm được hạnh phúc của chính mình. Vì vậy ở giữa xã hội, họ mang theo sự phê bình, cô độc mà bước đi.

“Được rồi, em khóc đi!” Cuối cùng thì Hạ Phong cũng từ bỏ việc dỗ dành Vu Đông nín khóc.

Thực ra Hạ Phong cũng không biết vì sao Vu Đông lại bỗng nhiên khóc lên, nhưng vào giờ phút này, hẳn chỉ nghĩ đến việc ôm cô, ở bên cạnh an ủi cô mà thôi. Không biết đã qua bao lâu, Vu Đông cảm giác cô phảng phất lại trở về cái ngày mới trọng sinh ấy, cô khóc đến mức muốn ngất luôn.

Xả một hơi xong thì Vu Đông hơi ngượng ngùng mà lau lau mặt mình, hốc mắt cô đỏ rực giống như một con thỏ đang xấu hổ vậy.

“Mặt em sưng hết lên rồi kìa!” Trong mắt Hạ Phong tràn đầy sự sung ái.

“Cho dù sưng lên thì vẫn xinh đẹp!” Giọng nói của Vu Đông vẫn còn hơi nức nở.

“Được rồi, em là cô gái xinh đẹp nhất!” Hạ Phong phảng phất như bắt đắc dĩ lắm, hẳn dắt tay Vu Đông lần nữa rồi nói, “Chúng ta về thôi!”

“Đợi một chút!” Vu Đông giữ chặt Hạ Phong rồi nói, “Em cũng có chuyện muốn nói với anh.”

“Ừ?” Hạ Phong nhìn Vu Đông rồi dừng chân lại.

“Chắc là anh biết em thích anh đúng không!” Vu Đông đỏ mặt nhưng vẫn kiên định nói, “Em cũng thích anh, em muốn nói cho anh biết điều đó.”

Từ những biểu hiện vừa rồi của Vu Đông thì Hạ Phong sao có thể không biết là Vu Đông thích hẳn chứ. Nhưng câu 'thích' này từ trong miệng Vu Đông nói ra lại khiến lòng Hạ Phong nổi lên sự rung động.

Đây không phải là lần đầu tiên Hạ Phong khề hôn Vu Đông, nhưng đây lại là lần tâm linh hẳn khát vọng nhất, nó phảng phất muốn xuyên thấu qua đôi

môi non mềm, đầu lưỡi triều miên này mà đi thẳng tới chỗ sâu nhất trong tâm linh của đối phương.

Đường phố yên tĩnh, những thân cây khô khốc, những bóng đèn đường mờ nhạt, đôi tình nhân đang ôm hôn nhau chính là phong cảnh cuối cùng của con đường này vào lúc nửa đêm.

Tình yêu của người khác thì rất dễ dàng nhận ra bởi vì bạn không biết đối phương có đang yêu thật hay không.

Nhưng tình yêu của mình thì lại rất khó tìm thấy bởi vì bạn biết rõ bạn có yêu đối phương hay không.

Thế gian có biết bao nhiêu đôi tình nhân, vì tình yêu mà kết hôn để trở thành vợ chồng thì sẽ có bấy nhiêu đôi tình nhân vì lạc mất nhau mà cuối cùng lại ở bên cạnh người khác.

Con người là sinh vật đơn giản nhất nhưng cũng phức tạp nhất, dễ dàng chấp nhận nhưng lại vô cùng kiên trì trên thế giới này, và luôn tràn ngập sự mâu thuẫn đến tột cùng.

Cho dù bạn thuộc loại người nào thì tôi cũng hy vọng bạn đã từng có được, hoặc có thể có được loại hạnh phúc như vậy!

@@

Trên đường trở về nhà thì Vu Đông lại ngủ rồi, có lẽ bởi vì đã khóc đến mệt mỏi.

Hạ Phong vừa nhìn chăm chú con đường phía trước vừa nghĩ đến bộ dạng khóc thút thít của Vu Đông.

Vu Đông phảng phất có được một câu chuyện xưa không thuộc về tuổi tác của mình, và cũng không đến từ việc thất tình hay suy sụp.

Mà đó là một loại khí chất do năm tháng cô đọng lại.

Anh không biết có thứ gì đã từng làm tổn thương em nhưng từ nay về sau anh sẽ luôn bảo vệ em.

Hạ Phong nhẹ nhàng ôm Vu Đông ra khỏi chiếc ghế phụ của xe, độ chênh lệch nhiệt độ làm Vu Đông tự giác rụt vào lồng ngực của Hạ Phong. Hạ Phong thuận thế ôm chặt cô hơn một chút. Hắn bước chân nhẹ nhàng rồi chậm rãi đi đến thang máy.

Lúc đi đến cửa nhà thì Hạ Phong phát hiện hắn không thể mở cửa được nhưng lại không muốn đặt Vu Đông xuống mặt đất nên bất đắc dĩ cuối cùng hắn chỉ có thể đánh thức Vu Đông.

“Vu Đông.” Hạ Phong nhẹ giọng hô.

“Ư~” Vu Đông mơ mơ màng màng mở to mắt hỏi, “Về đến nhà rồi sao?”

“Đến rồi, em xuống rồi dựa vào người anh, anh mở cửa ra trước đã.” Hạ Phong nói.

Vu Đông tìm tìm kiếm kiếm một hồi thì móc ra chiếc chìa khóa từ túi áo lông vũ, nói: “Để em mở cửa!”

Hạ Phong ôm Vu Đông bước vào phòng ngủ của cô rồi kéo chăn ra, để Vu Đông vào rồi lại đắp lên.

Hắn xoay người lại thì thấy Vu Đông đang tròn mắt nhìn mình nên cười trấn an, nói: “Em ngủ đi, không thì mệt mỏi bây giờ!”

“Hạ Phong, bỗng nhiên hôm nay em đã có lòng trung thành với nơi này.” Vu Đông nói.

Bàn tay đang sửa sang lại chăn của Hạ Phong lập tức cứng đờ, được một lúc thì hắn bắt đầu đau lòng, thì ra từ đó cho đến nay em vẫn không có cảm giác an toàn như vậy sao, là sai lầm của anh.

“Vậy lòng trung thành này có thể duy trì được bao lâu?” Hạ Phong cười nói.

“Ừm... Em hy vọng là rất lâu, lâu đến lúc cả hai chúng ta đều không thể bước đi được nữa.” Vu Đông nghĩ nghĩ nói.

“Lúc đó chỉ sợ em phải nắm tay anh.” Hạ Phong cười nói.

“Cũng phải ha, dù sao thì anh già hơn em nhiều quá!” Vu Đông cười nói.

“Vậy anh đây phải cảm ơn em trước rồi!”

Vu Đông nghe xong thì cười hì hì.

“Chúc ngủ ngon!” Hạ Phong khẽ hôn lên trán Vu Đông.

Xin lỗi, đến bây giờ anh mới nói cho em biết, anh thích em!

Chương 36: Tráng Tráng Ngụy Hiểm

Đã gần đến cuối năm, tuy đây là lần đầu tiên gây dựng sự nghiệp nhưng Hường Hiểu Nguyệt cũng không muốn làm cho bản thân mệt mỏi quá. Vì vậy, trừ những hợp đồng sắp hoàn thành xong thì những thứ khác đều bị Hường Hiểu Nguyệt để sang một bên, dự định sẽ làm vào năm sau.

Đã bận rộn làm việc hơn nửa năm nhưng ba cô bạn thân vẫn chưa ăn được một bữa cơm đằng hoàng với nhau. Vì vậy trưa nay, Hường Hiểu Nguyệt mời hai người đi ăn ở một tiệm ăn cay vị Tứ Xuyên gần đó.

“Người ta nói ăn chua là con trai, ăn cay là con gái. Đứa bé này của cậu chắc là con gái rồi!” Sau khi Nhậm Hân Hân mang thai thì tự nhiên rất thích ăn cay, Hường Hiểu Nguyệt biết vậy nên trêu chọc.

“Chuyện này cũng chưa chắc.” Trên mặt Nhậm Hân Hân đều là sự vui vẻ khi được làm mẹ, “Cho dù là con trai hay con gái cũng là con của tớ!”

“Cậu nói sai rồi! Là của chúng ta!” Vu Đông gấp đồ ăn bỏ vào chén của Hân Hân rồi nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt nói, “Tớ đồng ý với suy nghĩ của cậu.”

“Đương nhiên, tớ dám khẳng định đây chắc chắn là đứa bé gái.” Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông đồng ý với mình thì lập tức khoe ra.

“Mặc kệ hai cậu.” Nhậm Hân Hân không có dự định tranh luận vấn đề này nữa.

Hường Hiểu Nguyệt cũng không thảo luận giới tính của đứa bé nữa mà chuyển hướng sang chuyện của Vu Đông, cô nàng bà tám nói: “Cả ngày hôm nay mặt mũi của cậu đều hồng hào, có chuyện gì vui à?”

Nhậm Hân Hân nghe vậy cũng ngẩng đầu lên, cô nhớ đến trạng thái lúc này của Vu Đông ở phòng làm việc. Vu Đông trông rất vui vẻ, hơn nữa còn trộm cười mấy lần nữa, biểu cảm trên mặt y như đang rơi vào bể tình vậy.

“Chuyện tình của cậu với Hạ Phong đã phát triển hơn nữa rồi?” Nhậm Hân Hân hỏi.

Vu Đông cũng không giả vờ giả vịt mà buông chiếc đũa xuống rồi nói: “Hai cậu đã nói muốn Hạ Phong mời ăn cơm đúng không? Thông báo ngày giờ được rồi đó!”

Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân liếc nhau một cái, họ đều nhìn được sự hóng chuyện trong mắt nhau.

“Ai da, lúc trước có người nào đó đã nói phải đợi tình cảm ổn định hơn thì mới được mà? Vậy là cậu đã thành công bắt được người ta rồi?” Hường Hiểu Nguyệt nhướn mày hỏi.

“Chuyện đó là đương nhiên!” Vu Đông khoe khoang nói.

“Trách không được sắc mặt của cậu tốt như vậy ha, xem ra tới hôm qua cậu đã được Hạ Phong làm cho dễ chịu rồi hả.” Hường Hiểu Nguyệt trêu chọc nói.

Vu Đông sững sờ rồi lập tức cười mắng: “Cậu đó, sao có thể ô* như vậy hả!”

(*ô: nói chuyện, dùng từ khiến người ta dễ liên tưởng đến chuyện đó, làm người nghe cảm giác xấu hổ, ngượng ngùng)

“Cái gì mà ô chứ, cậu đi ra ngoài hỏi người ta thử coi, vợ chồng nhà nào mà không lái xe hả, không lái xe mới ô có được không.” Hường Hiểu Nguyệt phản bác. Nhậm Hân Hân ở bên cạnh liên tục gật đầu phụ họa, nhưng khóe mắt đuôi lông mày của cô nàng đều tràn đầy ý cười.

“Kệ cậu!” Vu Đông cầm đũa lên, không cãi gì với Hường Hiểu Nguyệt nữa, “Dù sao thì đó cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.”

“Ai... Đùa thì đùa.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Nhưng từ lúc đầu cho đến bây giờ cậu luôn là người theo đuổi Hạ Phong, có điều chuyện này cậu sẽ không dự tính tự nhào lên chứ.”

Vu Đông dùng đũa chọc chọc chén đĩa rồi do dự nói: “Tớ chưa nghĩ đến vấn đề này.”

“Chuyện này cậu không chủ động là tốt nhất, phải rút rè khi thích hợp biết không.” Hường Hiểu Nguyệt mang vẻ kiến thức rộng rãi nói, “Đàn ông sao, đối diện với cô gái mà mình thích thì chắc chắn sẽ không nhịn được đâu.”

“Đã rồi!” Vu Đông về mặt hiểu ra, “Vậy lúc anh ấy nhào tới thì tớ sẽ phối hợp một chút.”

“Phì, cậu là cái thứ đã cho không còn đưa thêm tiền nữa.” Hường Hiểu Nguyệt ‘phì’ một cái.

“Cái gì mà cho không, đưa thêm tiền hả. Người đàn ông tớ thích nhào tới, không lẽ tớ còn phải né sao? Nếu anh ấy nhào vào ngực người khác thì phải làm sao bây giờ hả?” Vu Đông phản bác.

“...” Hường Hiểu Nguyệt luôn nhanh mồm dẻo miệng nhưng bây giờ cũng không biết nói gì nữa.

“Ha ha ha... Khụ khụ...” Nhậm Hân Hân cười đến sặc sụa, “May mắn đây là phòng riêng đó, không thôi người ta mà nghe được thì chúng ta sẽ bị cười nhạo.”

Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt liếc nhau, hai người cũng cảm thấy có chút buồn cười.

“Đúng rồi, Đông Đông, cậu phải tham gia tiệc tối tất niên gì đó phải không?” Nhậm Hân Hân đột nhiên nói.

“Đúng vậy, cuối ngày mai tớ sẽ phải đi diễn tập.” Vu Đông trả lời.

“Vậy cậu định hát bài gì thế?” Hường Hiểu Nguyệt cũng chen vào hỏi.

“Tớ vẫn chưa nghĩ ra, tối hôm nay tớ phải xác định hát bài gì rồi. Chiều nay tớ sẽ suy nghĩ tiếp, hai cậu cũng nghĩ giúp tớ với.” Vu Đông nói.

Bởi vì tiệm ăn rất gần phòng làm việc nên ba người ăn xong thì chậm rãi đi về phòng làm việc, con đường dành riêng cho người đi bộ rất náo nhiệt, người đến người đi và người bán hàng rong đi lại rất đông đúc, lúc này có một cô bé ôm lồng hoa đi ngang qua ba người.

Vu Đông ngậy người một lát, cô hơi mơ hồ nhớ đến đêm Giáng Sinh, bộ váy Hạ Phong tặng một đóa hoa hồng cho cô.

Reng reng reng...

Vu Đông lấy di động ra nhìn thì thấy là Hạ Phong gọi điện thoại đến, cô lập tức vui vẻ ra mặt mà nhận cuộc gọi: “Anh dậy rồi sao?”

“Ừ, anh đang trên đường đến bệnh viện.” Hạ Phong mang tai nghe bluetooth nói, “Em ăn cơm chưa?”

“Em ăn rồi, ăn cùng Hiểu Nguyệt và Hân Hân, anh thì sao?”

“Anh cũng ăn rồi.” Hạ Phong nói xong thì bỗng nhiên phát hiện ra không còn đề tài gì để nói nữa nên hai bên đều yên tĩnh lại. “Anh... Anh gọi điện thoại đến cũng không có chuyện gì đâu.” Thật ra hẳn chỉ muốn gọi điện cho cô thôi nhưng những lời như thế này Hạ Phong thật sự không có mặt mũi nào mà nói ra.

“À...” Vu Đông tự nhiên có thể nghe được ẩn ý trong lời nói của Hạ Phong, “Anh bỗng nhiên muốn gọi điện thoại cho em?”

“Ừ!” Tuy rằng hai người cách xa nhau một cái điện thoại nhưng Hạ Phong vẫn không được tự nhiên cho lắm.

“Hi hi...” Tiếng cười của Vu Đông thông qua sóng điện truyền tai của Hạ Phong, Hạ Phong cảm thấy không được tự nhiên thì không được tự nhiên đi, chỉ cần em vui vẻ là được.

“Đúng rồi, hai ngày nữa em phải tham gia tiệc tối văn nghệ của đài truyền hình. Em phải lên đó hát một bài, anh có rảnh tới đó xem không?” Vu Đông hỏi.

“Tiệc tối văn nghệ diễn ra vào buổi tối đúng không?” Hạ Phong nhún mày nói, “Buổi tối mấy bữa nay anh đều có cuộc giải phẫu. Vu Đông, thật xin lỗi.”

“Không sao, không sao, em cũng hơi thử thôi. Em đã đoán được là anh không rảnh mà.” Vu Đông lại hỏi, “Vậy anh giúp em nghĩ ra một bài hát với, em còn chưa xác định được muốn hát bài nào nữa.”

“Anh quyết định?” Hạ Phong hơi chần chừ.

“Dù sao anh cũng phải giúp em một việc nhỏ chứ!” Vu Đông không tự giác được mà dùng giọng điệu hờn dỗi.

“VẬY...” Ánh mắt của Hạ Phong nhìn về phía chiếc cd mới mua để trong xe, album 'Tôi rất bận' của Châu Kiệt Luân được phát hành vào ngày 2 tháng 11, bên trong album có một bài hát với ca từ rất hay, “Sứ Thanh Hoa của Châu Kiệt Luân được không?”

“Anh thích nghe bài đó?” Vu Đông hỏi.

“Ừ!”

“Vậy em sẽ hát cho anh nghe.”

Đợi đến lúc Vu Đông cúp điện thoại thì thấy Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân ra về muốn ỏi.

“Cậu cũng mang thai rồi à?” Vu Đông nhin không được mà châm chọc Hường Hiểu Nguyệt.

“Rõ ràng là tớ đã bị cậu ghê tởm đến muốn ói, vậy mà cậu còn có thể nói như vậy nữa.” Hương Hiểu Nguyệt cá giận nói. “Đồng Đồng, cậu thật sự là thấy sắc quên bạn, lúc này cậu còn nói muốn bọn tớ suy nghĩ giúp cậu đó.” Nhậm Hân Hân cũng nhìn không được mà nói, “Tớ và Hiểu Nguyệt đều suy nghĩ nát óc này giờ vậy mà cuối cùng cậu lại cho Hạ Phong quyết định.”

“Không chi vậy đâu... Cậu không nghe người ta nói sao.” Hương Hiểu Nguyệt học giọng điệu lúc này của Vu Đông, “Anh muốn nghe sao, vậy em sẽ hát cho anh nghe.”

Nói xong thì hai người lại nhìn không được mà cười không ngừng.

Vu Đông mang về mặt xem thường, mặc kệ hai cô gái đang ghen ghét mình.

@@@

1 giờ 30 phút rạng sáng.

Quảng cáo đầu tiên được phát xong thì đã đến lúc nhận cuộc gọi từ người nghe, Vu Đông thuận thực nhận điện thoại: “Xin chào bạn, tôi là Ngư Đồng.” “Xin chào Ngư Đồng, tôi... Tôi đã thấy được cô!” Giọng nói của Tráng Tráng này hơi kỳ quái.

“Chúng ta đã gặp nhau rồi sao?” Ngư Đồng hiểu kỳ nói.

“Ừ, tôi đã ngồi trước cửa đài phát thanh hai lần. Lần đầu tiên tôi chỉ đi thăm dò đường đi ở đó và cô cũng đã về bằng xe buýt, lần thứ hai thì cô đã lái xe đi rồi nên tôi vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với cô.”

Vu Đông nhũm mày, cảm thấy có một sự lạnh lẽo truyền đến từ sống lưng.

"Trời ạ, biến thái đó! Mau chóng báo cảnh sát!"

"Ngư Đồng báo cảnh sát đi!"

"Báo cảnh sát!"

Vũ ca cũng lo lắng nên đứng trước cửa sổ dùng động tác của mình ý bảo Vu Đông có muốn báo cảnh sát hay không. Vu Đông do dự một lát nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Xem ra bạn là một Tráng Tráng nguy hiểm” Vu Đông cười nói, “Giọng nói của bạn hơi kỳ quái, là do cô ý đồ thấp giọng sao?”

“Không phải, tôi đã mua một cái máy biến đổi giọng nói ở dưới cầu, chỉ có mười đồng tiền một cái nên chất lượng không được tốt cho lắm” Giọng điệu của Tráng Tráng nguy hiểm mang chút ít sự oán giận.

“Công cụ gây án vẫn nên mua tốt một ít, nếu không sẽ dễ bị cảnh sát bắt được lắm đó.” Vu Đông thăm thía nói, “Thuận tiện cũng nói cho bạn biết một chuyện, tôi là quân quân tự do vật lộn đó.”

“Ồi... Hình như cô hiểu lầm tôi rồi. Tôi không có dự định làm gì cô đâu.” Tráng Tráng nói.

Vu Đông sừng sốt: “Vậy tại sao bạn theo dõi tôi?”

“Tôi chỉ đi ngang qua thôi chứ không có theo dõi cô.” Tráng Tráng nguy hiểm rất ngay thẳng mà nói, “Chuyện tôi phải làm là trả thù xã hội này.”

"Trời ạ... Người dẫn chương trình, gần đài phát thanh có ba trường mẫu giáo đó, chắc không phải..."

'Quá kiêu ngạo rồi. Mau báo cảnh sát đi, muốn trả thù xã hội mà còn dám gọi điện thoại đến radio báo trước nữa.'

...

Vu Đông càng nhũm chặt đôi lông mày hơn: “Tôi có thể hỏi xã hội đã làm chuyện gì với bạn mà bạn lại muốn trả thù nó?”

“Có thể cô sẽ là người cuối cùng trên thế giới này nói chuyện điện thoại với tôi nên tôi sẽ nói chuyện của mình cho cô nghe.” Tráng Tráng nguy hiểm bắt đầu kể chuyện của mình, “Tôi sinh ra là đứa trẻ của một thôn nhỏ, từ nhỏ trong nhà tôi đã nghèo khó nhưng thành tích học tập của tôi rất tốt. Lúc đó học trung cấp xong sẽ được bao việc làm sau khi ra trường. Tôi không muốn ảnh hưởng đến gia đình nên đã bỏ thi đại học mà học trung cấp. Thế nhưng đến lúc tôi tốt nghiệp thì chế độ đó lại hủy bỏ.”

“Tôi cũng không nhụt chí mà tìm đường vào thành phố làm công cho người ta, bọn họ khinh thường tôi là người nhà quê rồi lại ghét bỏ bằng cấp thấp của tôi nên tôi không tìm được việc làm. Bởi vậy tôi chỉ có thể đến công trường dọn gạch, cực cực khổ khổ làm cả một năm thì ông chủ cảm phiền bỏ trốn.” “Tôi mệt mỏi, muốn về nhà, người trong thôn nói tôi là một tú tài nhưng lại sống thành dạng này, thật là mất mặt. Cha mẹ tôi tuy không nói gì nhưng biểu tình trên mặt cũng không tốt. Vì thế tôi lại rời khỏi nhà, đi phiêu bạt bên ngoài một mình. Từ đó về sau tôi chỉ dám nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu nữa, mang tất cả tiền mình kiếm được mà gửi về nhà, chỉ có như vậy mới dần dần có được một chút tiếng thơm.”

“Nhưng lúc tôi ở bên ngoài một mình thì nghèo đến nỗi mỗi ngày chỉ có thể ăn bánh bao, nếu không ngủ ở dưới cầu thì ngủ ở ghế đá công viên, nhưng cho dù là vậy thì vẫn có người đuổi tôi đi...”

“Tôi vẫn không từ bỏ mà đi làm marketing, tôi chỉ cần người ta bao ăn bao ở nên cho dù chỉ có thể lấy lương cơ bản cũng được. Nhưng 5 năm, suốt 5 năm, tôi vì công ty sáng tạo nhiều đơn hàng như vậy nhưng ông chủ cũng chịu không cho tôi một phần tiền hoa hồng. Tôi nói chuyện với ông chủ, ông ta lại nói lúc trước tôi nghèo như một tên ăn mày, là ông ta đã thu nhận tôi mà tôi còn không biết xấu hổ dám nói chuyện tiền bạc? Tôi giận quá nên đã đánh ông chủ, kết quả là cảnh sát bắt tôi rồi phạt tôi một năm tù.”

“Đợi đến lúc tôi được thả ra thì chẳng còn gì cả. Tôi lấy tiền lương lúc trước mình dành dụm được mở một quán ăn nhỏ. Tôi bán thức ăn sáng, thức ăn khuya, thức khuya dậy sớm, nhưng quản lý đô thị lại đuổi tôi đi, nói tôi ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố và tịch thu tất cả tài sản của tôi... Ha ha... Xã hội này không muốn cho tôi sống đúng không?” Tráng Tráng nguy hiểm cả giận nói, “Vậy tôi cũng không cần sống nữa.”

Vu Đông nghe xong thì cup mắt xuống, cô suy nghĩ một lát rồi đột nhiên hỏi: “Bạn có thích nghe tiết mục của tôi không?”

“Thích.” Tráng Tráng nguy hiểm trả lời.

“Thích chỗ nào thế?”

“Tôi thích giọng nói của cô. Bởi vì chưa từng có ai dịu dàng nói chuyện với tôi như vậy.” Tráng Tráng trả lời.

“Vậy bạn có thích loại hoa nào không?”

“Có...” Tráng Tráng ngẩn người, “Tôi rất thích hoa đại trên sườn núi nhà tôi, vào mùa xuân khắp núi đồi đều là hoa đại, hơn nữa lúc đó còn có rất nhiều bướm”

“Bạn có nhớ nhà không?” Vu Đông hỏi lại.

“...” Bên kia điện thoại yên tĩnh một lát rồi bỗng nhiên giọng nói có chút nghẹn ngào đó lại vang lên lần nữa, “Tôi rất nhớ, mỗi ngày tôi đều nhớ đến nó.”

“Bạn đến nghe tôi hát có được không, tôi sẽ đưa cho bạn một tấm vé vào cửa của tiệc đêm tất niên, xem như là lời cảm ơn vì bạn đã thích tiết mục của tôi.” Vu Đông nói, “Lát nữa lúc tôi rời khỏi đây sẽ đặt vé ở ghế đá công viên bên trái đài phát thanh.”

“...” Tráng Tráng im lặng một lúc lâu.

“Hôm đó tôi sẽ đứng trên sân khấu rồi hát một bài tặng cho bạn. Nếu bạn phải rời khỏi đây, cho dù bạn muốn đi đâu thì mong bạn có thể nhận lấy món quà của tôi xong lại đi có được không?”

“Tít tít tít...”

Tay cầm điện thoại của Vu Đông thả lỏng lại, cuối cùng cô nói vào micro một câu: “May mắn sẽ không ở bên cạnh mỗi người, cho nên chúng ta càng phải sống dũng cảm hơn nữa!”

Lúc tan ca, Vũ ca lại ngăn cản Vu Đông đi đặt vé vào cửa nhưng Vu Đông không đồng ý. Vũ ca đành phải đi cùng Vu Đông, nhưng lúc ra khỏi cửa đài phát thanh thì Vu Đông đã thấy Hạ Phong đứng ở đằng xa.

“Anh...” Vu Đông giật mình nói.

Hạ Phong cười cười cầm tay Vu Đông, sau đó mới nói lời cảm ơn với Vũ ca rồi mới nói: “Anh đưa em đi.”

Anh sẽ không ngăn cản em làm chuyện mà mình muốn làm, nhưng chỉ cần đó là chuyện nguy hiểm thì anh chắc chắn sẽ làm cùng với em.

“Em không biết anh ta có đến đây lấy hay không, nhưng em hy vọng mình có thể làm một chút gì đó.” Vu Đông giải thích với Hạ Phong.

Hai người đặt bức thư xuống ghế đá rồi lấy một cục đá đè lại rồi mới xoay người rời khỏi.

Hạ Phong đưa Vu Đông lên xe, chờ Vu Đông về nhà rồi mới lái xe chạy về bệnh viện.

Đêm thực là yên tĩnh, phảng phất như đã qua một thế kỷ, cuối cùng một đôi tay tái nhợt cũng cầm bức thư đang nằm trên ghế đá lên.

Trên bức thư màu trắng có viết một dòng chữ:

Đưa cho Tráng Tráng của đêm nay ---- Ngưng Đông, ngày 22 tháng 1 năm 2008.

Một giọt nước mắt rớt xuống làm ướt phong thư màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: cầu Của Hường Hiểu Nguyệt

Đêm tắt niên, đài truyền hình thành phố thuê một sân vận động lớn để làm sân khấu.

Vu Đông làm xong tạo hình thì đến hậu trường trước nửa tiếng để đợi lên sân khấu. Người đến người đi, trong hậu trường mọi người đều mặc đủ kiểu trang phục nên cái đầm của Vu Đông cũng không có vẻ khoa trương cho lắm.

Vu Đông cũng không phải một nhân vật lớn nên tự nhiên là không có phòng nghỉ, vì vậy cô chỉ có thể tìm một góc ít người rồi ngồi chơi đi động thôi.

Ai, đi động lúc này thật là ít tính năng quá đi mà...

“Đông Đông...” Hường Hiểu Nguyệt tìm kiếm ở hậu trường một hồi lâu thì mới thấy được Vu Đông đang ngồi ở một góc.

“Hiểu Nguyệt? Sao cậu vào được đây?” Vu Đông đưa cho Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân mỗi người một tấm vé vào cửa, nhưng bụng của Nhậm Hân Hân đã lớn quá rồi nên không tiện ra ngoài, vì vậy chỉ có một mình Hường Hiểu Nguyệt đến đây.

“Tớ có người quen mà.” Hường Hiểu Nguyệt cười chỉ chỉ đằng sau.

“Vu Đông.” Lôi Chấn trang điểm long trọng bước ra từ phía sau Hường Hiểu Nguyệt.

Lúc này Vu Đông mới thấy được Lôi Chấn, Lôi Chấn là bạn thân thời đại học của Phương Hoa, bởi vì đã mười năm không gặp nên ký ức của cô về người này cũng không sâu sắc lắm, mấy lần trước cô còn không nhớ được tên cậu ta. Cũng nhờ ngày diễn tập hôm qua nên cô mới nhớ lại được, hơn nữa cũng đã quen biết hơn.

“Chín giờ rưỡi cậu mới lên sân khấu phải không.” Lôi Chấn làm người dẫn chương trình của tiệc tối nên rất rõ ràng quy trình của buổi tiệc, vì vậy mới đề nghị, “Vẫn còn đến hai tiếng nữa mà, nếu không cậu vào phòng nghỉ của bọn tớ chờ đi, bên đó cũng ít người.”

“Chuyện này có phiền đến cậu quá hay không?” Vu Đông do dự nói.

“Không đâu, mọi người đều là bạn học mà. Hơn nữa chị Ân Na cậu cũng gặp rồi đó.” Lôi Chấn cười lắc đầu.

“Đi đi, cậu xem chỗ này rối loạn như vậy, cậu còn ngồi đợi ở đây sẽ vướng chân vướng tay người khác hơn đó.” Hường Hiểu Nguyệt cũng đứng một bên khuyên nhủ.

Vì vậy Vu Đông đi theo Lôi Chấn đến phòng nghỉ của người dẫn chương trình. Lý Ân Na đang xem lại tấm thẻ nhắc tuồng, cô nàng thấy mấy người đi vào thì cũng chỉ cười cười nói một câu ‘đã đến rồi à’, hiển nhiên là do Lôi Chấn đã nói trước với cô ấy.

Vu Đông nói câu cảm ơn rồi ngồi xuống ghế sofa cùng với Hường Hiểu Nguyệt.

Chỉ chốc lát sau thì một nhân viên công tác đi vào, nói với Lý Ân Na và Lôi Chấn là đạo diễn đang muốn gặp họ, vì vậy hai người đều đi ra ngoài.

Cuối cùng thì chỉ còn lại Hường Hiểu Nguyệt và Vu Đông ở trong phòng nghỉ, một lát sau thì hai người nhanh chóng nói chuyện một cách náo nhiệt.

“Bộ đầm này nhìn cũng được lắm chứ, làm gì mà khoa trương như cậu nói đâu.” Hường Hiểu Nguyệt nhìn chiếc đầm Vu Đông đang mặc rồi nói. “Cậu không cảm thấy tớ là một vị khách quý không có tiếng tăm gì, đi vào chỉ để góp cho đủ số lượng thì ăn mặc như vậy là quá mức long trọng à?” Vu Đông chỉ chỉ vào bản thân nói.

“Ha ha, cũng phải, bộ đồ này của cậu so với bộ đồ lúc nãy của Lý Ân Na thì càng cướp sự chú ý nhiều hơn đó.” Hường Hiểu Nguyệt cười cười nói, “Chỉ có điều nếu mặc bộ này lên sân khấu rồi cộng thêm ánh đèn nữa thì hiệu quả chắc chắn rất tốt!”

“Giờ này cậu vẫn chưa vào hội trường à?” Vu Đông nhớ rõ người xem phải vào hội trường trước.

“Không sao đâu, không cần vội vã như vậy, dù sao thì nhiệm vụ chủ yếu của tớ là đến đây cổ vũ cậu thôi.” Hường Hiểu Nguyệt lật qua lật lại cái túi xách mới của mình rồi móc ra một cái camera loại nhỏ, bộ dáng như đang hiển vật quý nói, “Lát nữa tớ sẽ chụp cho cậu mấy tấm ảnh xinh xinh đẹp đẹp.”

Vu Đông không thêm phản ứng với cái camera của nhưng lại bị cái túi xách khoa trương của cô nàng hấp dẫn.

Một cái túi xách nữ nhỏ nhắn, trên thân túi đều là cái dùi* sắc bén, dưới ánh đèn mấy cái dùi đều sáng lên lấp lánh làm người ta sợ hãi.

(*cái dùi: đồ dùng để tạo lỗ thủng, thường bằng sắt, hình que, có một đầu nhọn)

“Thứ này của cậu là túi xách hay là hung khí thể hả?” Vu Đông nhìn không được mà châm chọc.

“Cái này sao...” Hường Hiểu Nguyệt nhìn thoáng qua cái túi xách của mình rồi đắc ý nói, “Đây là cái túi xách mới nhất bây giờ đó. Tớ đã phải nhờ người mua giấu ở Mỹ, giấu lắm đúng không, vào lúc nguy hiểm còn có thể dùng làm vũ khí nữa.”

“Đúng vậy đó!” Vu Đông bĩu môi.

Lúc này di động đột nhiên vang lên, Vu Đông mở di động ra thì thấy là tin nhắn của Hạ Phong gửi đến.

'Anh sẽ ở đây nhìn em'

Nhìn tin nhắn ngắn gọn đó thì Vu Đông nhìn không được mà bật cười một cách ngọt ngào.

“Tin nhắn của Hạ Phong?” Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông cười ngọt ngào như vậy thì suy đoán.

“Ừ!” Vu Đông gật đầu.

“Thật hâm mộ đó.” Hường Hiểu Nguyệt hơi thương cảm nói, “Cậu nói thử xem, bây giờ 'câu' của tớ đang ở đâu vậy?”

“Câu?” Vu Đông hơi sững sốt.

“Độc thân 'câu' của tớ chứ gì.” Hường Hiểu Nguyệt giải thích làm cho Vu Đông nhìn không được mà cười một cái.

“Người theo đuổi của cậu nhiều lắm mà?” Trong ba người thì Hường Hiểu Nguyệt là người có đào hoa* nhiều nhất.

(*đào hoa ở đây là chỉ người theo đuổi)

Hường Hiểu Nguyệt cảm lấy một cái gối ôm rồi ôm vào trong ngực, hiếm thấy mà nói một câu cảm tính: “Những người mà tớ hẹn hò trước đó dù nói là yêu đương nhưng thực chất cũng chỉ là làm bạn mà thôi. Không biết chừng nào tớ mới có thể tìm được một người mà mình thực sự yêu thích nữa.”

Trong mắt của Vu Đông hiện lên bóng dáng của Tần Dược, nói: “Có lẽ người này đã xuất hiện rồi đó, chỉ là các cậu vẫn chưa yêu nhau mà thôi.” “Đã xuất hiện rồi sao? Sao có thể chứ, nếu tớ có thể thích thì đã sớm thích rồi.” Hường Hiểu Nguyệt gắng nhớ lại tất cả những người đàn ông độc thân mà mình quen biết, rồi sau đó lập tức phủ định ngay.

“Chuyện duyên phận mà, ai nói chính xác được chứ.” Vu Đông nói một câu đầy thâm ý.

Hai người vẫn luôn ngồi trong phòng nghỉ mà nói chuyện phiếm, cho đến lúc nhân viên công tác thông báo cho Vu Đông đã đến lúc lên sân khấu thì Hường Hiểu Nguyệt mới rời khỏi hậu trường đi đến thính phòng.

@@@

Bệnh viện thành phố, tất cả TV tối hôm nay đều phát sóng trực tiếp tiệc tất niên.

Y tá trưởng Lưu ngừng đầu nhìn TV một cái, thấy tên các tiết mục đang chạy, đã sắp đến tiết mục của Vu Đông, vì vậy liền vội vàng gọi điện thoại đến văn phòng khoa ngoại, khoa u.

“Bác sĩ Hạ có ở đó không?” Y tá trưởng Lưu hỏi.

“Hạ Phong đã đi phòng bệnh rồi.” Kiều Minh nhận điện thoại nói.

“Được rồi, chị biết rồi.” Y tá trưởng Lưu cúp điện thoại, đi dọc theo hành lang phòng bệnh một hồi thì đúng lúc thấy Hạ Phong đi ra khỏi phòng bệnh nên vội vàng kêu Hạ Phong lại.

“Bác sĩ Hạ, tiết mục của Vu Đông sắp tới rồi.”

Hạ Phong hơi sững sốt, nhớ đến việc hắn đã nhờ y tá trưởng Lưu nên nói một câu 'cảm ơn' rồi cầm bệnh án đi về bàn y tá cùng với y tá trưởng Lưu.

@@

“Các bạn khán giả, người kế tiếp biểu diễn tiết mục cho chúng ta chính là người dẫn chương trình của đài phát thanh, Ngự Đồng. Cô ấy sẽ tặng cho chúng ta ca khúc 'Sứ Thanh Hoa*'. Mọi người hãy vỗ tay hoan nghênh đi nào.”

(*Sứ Thanh Hoa: một loại sứ vẽ hoa văn xanh trên phôi gốm và phủ men bóng bên ngoài, sau đó mới đem đi nung)

Lý Ân Na vừa nói xong thì trong tiếng vỗ tay vang lên ầm ầm không ngừng, Vu Đông mặc một chiếc đầm đuôi cá bước ra dưới ánh đèn đủ loại màu sắc.

“A a a... Vu Đông, cậu đẹp nhất!” Hường Hiểu Nguyệt đang yên yên tĩnh tĩnh ngồi thì khi thấy được Vu Đông một cái liền từ chỗ ngồi nhảy lên, làm cho khán giả ở chung quanh đều bị dọa.

Hạ Phong đứng kế bên bàn y tá, trong mắt cũng tràn đầy sự kinh diễm. Khúc nhạc dạo vang lên, giọng hát mềm mại, thanh sạch của Vu Đông vang vọng

toàn trường, cũng hát vào lòng của Hạ Phong.

“Về phác trên phôi gốm đã ra sứ Thanh Hoa, ngòi bút đậm chuyển nhạt

Hoa mẫu đơn vẽ trên thân bình như người đã điểm trang

Hương thơm gỗ đàn bay qua cửa sổ, ta chợt hiểu lòng người

Ngon bút lướt trên giấy Tuyên* đến đây bỗng ngừng đoạn

Tranh sĩ nữ phủ men, như muốn ẩn tàng ý vị

Mà nụ cười của người lại như nụ hoa chớm nở

Vẻ đẹp của người như làn hương phiêu tán

Đến nơi nào ta không tới được. Trời trong xanh đợi cơn mưa phùn, còn ta đang đợi người.”

(Bản dịch của Nicky's Blog)

(*giấy Tuyên: loại giấy mỏng, hút mực tốt, dùng cho thư pháp và quốc họa, nguồn gốc ở Tuyên Châu nên gọi là giấy Tuyên)

.....

Lúc bấy giờ, 'Sứ Thanh Hoa' bản nữ vẫn chưa được hát nên bản giọng nữ của Vu Đông hát ra một loại ý cảnh khác, hát vào trong lòng mọi người.

Hạ Phong nhìn chăm chú vào Vu Đông trong màn hình, phảng phất như cô gái xinh đẹp đang ở trên sân khấu đó chính là một món sứ Thanh Hoa được truyền lại cho đời sau.

Lúc Vu Đông biểu diễn xong thì toàn trường đang yên tĩnh bỗng nổi lên tiếng vỗ tay ầm ầm như tiếng sấm. Hường Hiểu Nguyệt lại kích động nhảy lên lần nữa.

“Vu Đông, Vu Đông, tớ yêu cậu. Cậu quá tuyệt vời, đẹp đến ngất người!” Hường Hiểu Nguyệt càng nói thì càng kích động nên hoàn toàn không phát hiện cô nàng đã tiến đến phía trước vài bước và vì nhảy nhót quá nhiều nên cái túi xách cũng bị quăng qua quăng lại thế là đụng vào vị khán giả ngồi đằng trước.

Tần Dược đang chuyên tâm thưởng thức buổi biểu diễn, tiết mục mới kết thúc thì hắn đang rất quý ông mà vỗ tay, ai ngờ tai bay vạ gió, bỗng nhiên hắn bị thứ gì đó đụng vào, cái trán lập tức đau rát.

Hắn phản xạ có điều kiện liền giữ chặt 'hung khí', Tần Dược sắc mặt tái xanh liền quay đầu lại.

Hường Hiểu Nguyệt hoan hô đủ rồi thì định rời khỏi chỗ ngồi mà đi đến hậu trường tìm người, ai ngờ kéo hồi lâu cũng không kéo được cái túi, vừa quay đầu lại thì...

Trời ạ!!

Một anh chàng đẹp trai có cái trán đang chảy đầy máu mưng vè mặt âm trầm nhìn cô.

“Tôi... Tôi...” Hường Hiểu Nguyệt nhìn thấy thế thì lập tức hiểu ra nên chột dạ không thôi, “Anh có sao không vậy?”

“Cô thấy có sao không hả?” Tần Dược thấy là một cô gái nên cũng không tiện tức giận lên, nhưng hắn không làm gì lại bị thương thì tâm tình có thể tốt đẹp được mới là lạ đó.

“Đúng vậy... Thật xin lỗi, tôi không có cố ý. Nếu không thì, tôi lái xe chở anh đến bệnh viện băng bó được không.” Hường Hiểu Nguyệt nói lời xin lỗi.

Tần Dược thấy thái độ nhận lỗi tốt đẹp của cô gái này thì cũng chỉ có thể tự nhận là mình xui xẻo, hắn đành đi theo Hường Hiểu Nguyệt ra khỏi hội trường rồi lái xe đến bệnh viện để băng bó.

Hường Hiểu Nguyệt vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Vu Đông: “Vu Đông, tớ có việc rồi nên đi trước nhé... Không có gì... Có chút việc đột xuất thôi... Không nghiêm trọng lắm”

“Vu Đông?” Tần Dược đang dùng khăn giấy dè dè cái trán của mình thì có hồi ức rồi lại cẩn thận xem kĩ cô gái đang lái xe này, trong chốc lát thì hắn đã nhìn ra, đây còn không phải là một trong hai cô gái đứng trong tòa nhà Lục thị lừa dối hắn sao.

Hắn còn tưởng là tìm không ra rồi chứ, thật là trùng hợp đó.

Tuy chảy máu nhưng mấy cái đinh tán đó cũng không bén cho lắm nên vết thương không nặng lắm. Tới bệnh viện, y tá băng bó đơn giản một ít rồi dặn dò một câu là hai ngày nay đừng để trán dính nước là xong.

“Thật sự rất xin lỗi anh, đây là số điện thoại của tôi, nếu như anh bị gì thì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi. Tôi chắc chắn sẽ phụ trách.” Hường Hiểu Nguyệt đưa một tấm danh thiếp.

“Hường Hiểu Nguyệt?” Tần Dược nhìn một cái, “Phòng làm việc chuyên lòng tiếng Hiểu Nguyệt, tổng giám đốc? Cho nên mấy người thật sự không phải là người của công ty kiến trúc Thanh Phong sao.”

“A??” Công ty kiến trúc Thanh Phong, nghe rất quen tai đó, Hường Hiểu Nguyệt nhớ lại một lúc rồi lại cẩn thận xem xét người đàn ông đứng trước mặt mình đây thì lập tức mở to hai mắt, vẻ mặt cũng trở nên khó coi.

“Đã nhớ ra rồi?” Tần Dược liếc mắt nhìn Hường Hiểu Nguyệt một cái.

“Ha hả... Cho hỏi anh họ gì?” Hường Hiểu Nguyệt dự tính là cho dù cô bị đánh chết cũng sẽ kiên quyết không thừa nhận, dù sao chuyện đó đều là do Vu Đông lừa gạt, liên quan gì đến cô chứ.

“Đã quên rồi? Không sao, sau này tôi sẽ nói một cách chậm rãi cho cô nghe.” Tần Dược quơ quơ tấm danh thiếp trong tay mình.

Về mặt của Hường Hiểu Nguyệt lập tức trở thành kiểu 'cuộc sống này đã không còn gì phải luyến tiếc nữa rồi'.

“Làm phiền cô đưa tôi về đi.” Tần Dược nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi rồi.

“Được!”

Hường Hiểu Nguyệt đưa Tần Dược về khách sạn quốc tế ở trung tâm thành phố. Lúc xuống xe thì cô lấy từ trong xe ra một hộp bánh hạnh đào rồi đưa cho Tần Dược.

Tần Dược nghi hoặc nhìn cô một cái.

“À ừ, chuyện hôm nay tôi thật sự không có cố ý, hộp bánh hạnh đào này coi như là quà xin lỗi của tôi. Anh là đại nhân không nhớ việc của tiểu nhân*.” Rốt cuộc thì đã đắc tội người ta đến hai lần nên Hường Hiểu Nguyệt định để lại ấn tượng tốt hơn một chút.

(*đại nhân không nhớ việc của tiểu nhân: một câu thành ngữ của TQ, xưng hô đối phương là 'đại nhân', xưng mình là 'tiểu nhân' là một loại thái độ chủ động nhận sai lầm về mình, hy vọng đối phương sẽ tha thứ cho mình, là một lời khách sáo)

“Tô ký?” Tần Dược nhìn thoáng qua hộp bánh trong tay mình, trong mắt hắn hiện lên sự kinh ngạc.

“Anh cũng biết sao? Đây là bánh ở một cửa hàng Tô Châu lâu đời, làm bánh hạnh đào tô đã có lịch sử gần trăm năm” Hường Hiểu Nguyệt đắc ý nói, “Hộp bánh này của tôi là của bà ngoại Tô, bà chủ đã về hưu của Tô ký tự mình làm đó, ở ngoài cũng mua không được đâu.”

“A? Mặt mũi của cô cũng rất lớn đó.” Tần Dược nói.

“Đó là đương nhiên rồi, lúc trước hai nhà của chúng tôi hàng xóm, bà ngoại Tô đã nhìn tôi từ lúc nhỏ đến khi lớn lên.” Hường Hiểu Nguyệt cười nói.

Hắn nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp đến mê người thì bỗng nhiên nhin không được mà nở nụ cười.

“Anh cười cái gì?” Hường Hiểu Nguyệt tinh tế cảm nhận được hình như Tần tổng đang cười nhạo cô.

“Là tôi đó, cô nhóc béo.” Tần Dược nhắc cái hộp bánh hạnh đào lên rồi nói, “Là anh đẹp trai hàng xóm của em.”

Trời trời trời trời trời trời ại!!!!!!

“Anh là cháu ngoại của bà ngoại Tô!!!!!!”

Hường Hiểu Nguyệt thật sự rất muốn chửi thề luôn, trời ơi, cuộc đời này của cô chỉ có duy nhất một lần tỏ tình thất bại chính là vào lúc năm tuổi, cô yêu thâm cháu ngoại của bà ngoại Tô ở cạnh nhà mình!!

Lời của tác giả: Chuyện tình cảm của Hiểu Nguyệt rất rõ ràng, bởi vậy mặc kệ là Vu Đông có cho họ gặp nhau trước hay không thì duyên phận của họ cũng đã được định sẵn cả rồi, thần trợ công là bà ngoại Tô đó, ha ha ha ha.

Editor Yuuki: Hường Hiểu Nguyệt năm tuổi đã biết yêu rồi kìa.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Món Quà Đặc Biệt

Hương Hiểu Nguyệt chỉ cần nhớ đến chuyện tối hôm qua thì cả người liền trở nên táo bạo, cô nàng hung hăng bẻ gãy cây bút chì trong tay mình rồi tức giận nhìn nhìn sau đó ném nó vào thùng rác.

Kịch bản cũng bị cô nàng lật qua lật lại một cách mạnh bạo, phảng phất một lúc sau quyển kịch bản sẽ lập tức bị xé rách vụn.

Vu Đông bụng ily cả phê đến bên cạnh Nhậm Hân Hân rồi nhỏ giọng hỏi: “Cậu ấy bị gì vậy?”

“Tớ cũng không biết nữa, từ lúc sáng sớm thì cậu ấy đã vậy rồi. Tớ còn muốn hỏi ngược lại cậu đó, tối qua cậu ấy đi xem cậu biểu diễn mà?” Nhậm Hân Hân hỏi ngược lại.

“Tối qua tớ biểu diễn xong thì đang muốn đi tìm cậu ấy nhưng cậu ấy nói có việc nên đi trước.” Vu Đông và Nhậm Hân Hân nhìn nhau một cái, cả hai đều nhìn thấy được sự hóng chuyện trong mắt đối phương.

Vu Đông đi qua rồi gõ gõ cái bàn của Hương Hiểu Nguyệt.

“Gì vậy?” Hương Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Vu Đông một cái.

“Cậu lại dùng sức thêm một chút nữa thì cả hộp bút chì này coi như xong rồi.” Vu Đông ý bảo 'nhìn thùng rác kia'.

Hương Hiểu Nguyệt nhìn theo ánh mắt của Vu Đông thì thấy được trong thùng rác đầy những cây bút chì bị gãy liền hoảng sợ, cô nàng buồn bực buông tài liệu đang cầm xuống, định không làm nữa.

“Tối qua có chuyện gì vậy?” Vu Đông hỏi.

Hương Hiểu Nguyệt giật mình một cái rồi ngẩng đầu nhìn Vu Đông, nghĩ nghĩ rồi nói: “Không có gì, gặp được một người bạn cũ thôi.”

Lịch sử đen tối như là 'cô nhóc béo' thì tuyệt đối phải được giữ bí mật.

“Cái túi xách như hung khí của cậu đâu rồi? Sao không thấy cậu mang theo?” Hôm qua Vu Đông thấy Hương Hiểu Nguyệt có vẻ rất thích cái túi đó nên chắc chắn sẽ không có chuyện cô nàng này chỉ mới mang một ngày đã đẹp sang một bên.

“À, cái túi xách đó sao, tớ suy đi nghĩ lại thì cảm thấy cậu nói rất đúng, sẽ gây nguy hiểm, hơn nữa tớ hay ở cùng với thai phụ nên phải chú ý một chút chứ.” Hương Hiểu Nguyệt giải thích.

Vu Đông hoài nghi nhìn cô nàng một cái rồi lại quay đầu nhìn nhìn Nhậm Hân Hân. Nhậm Hân Hân nhún vai, hiển nhiên là cũng không tin.

Reng reng reng...

Hương Hiểu Nguyệt vừa thấy cái tên xuất hiện trên màn hình điện thoại thì khuôn mặt lập tức trở nên vẩn vơ, cô nàng cầm điện thoại lên rồi lao ra ngoài.

“Có vấn đề!” Vu Đông khẳng định.

“Rất có vấn đề!” Nhậm Hân Hân gật đầu phụ họa.

Hương Hiểu Nguyệt tìm một căn phòng thu âm không người bước vào rồi bắt đầu đi hỏi: “Anh tìm tôi chi vậy?”

“Hình như em không vui vẻ lắm khi thấy tôi tìm em đó.” Tàn Dục nhướn mày, ngồi trên ghế sofa thay đổi một tư thế thoải mái hơn.

“Có chuyện gì thì nói nhanh đi!” Hương Hiểu Nguyệt không kiên nhẫn nói, thấy anh thì tôi sẽ nhớ tới lịch sử đen của mình, tôi có thể có sắc mặt tốt cho anh mới là lạ đó. “Cũng không có gì, chỉ là tôi mới đến Thượng Hải, vẫn chưa đi dạo xung quanh, vậy nên em có thời gian làm hướng dẫn du lịch cho tôi không.” Tàn Dục cười nói.

“Không có thời gian!” Hương Hiểu Nguyệt không thèm suy nghĩ đã trả lời.

“Em sẽ không ghi hận lúc trước tôi gọi em là 'cô nhóc béo' chứ.” Tàn Dục phỏng đoán.

“Anh là quý nhân nên hay quên thôi.” Hương Hiểu Nguyệt hung tợn nói, “Rõ ràng lúc đó anh đã nói tôi là cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga.”

“À, ha ha...” Tàn Dục nhin không được cười rộ lên, “Lâu như vậy mà em còn nhớ rõ sao? Lúc đó em mới năm tuổi mà?”

“Dù sao cũng không phải đứa trẻ ba tuổi là được.” Hương Hiểu Nguyệt hừ lạnh một cái.

Tàn Dục cười càng thoải mái hơn, 'cô nhóc béo' ngày xưa đã trưởng thành, xinh đẹp, trở nên lợi hại và cũng càng dễ đùa hơn rồi.

“Vậy... Cô nhóc không phải đứa trẻ ba tuổi ời, em còn nhớ chuyện lúc trước mình đã nói muốn lấy tôi không vậy?”

“Phil!” Hường Hiểu Nguyệt mắng, “Rõ ràng thứ tôi muốn lấy là bánh hạc đào do bà ngoại Tô làm.”

Lúc Hường Hiểu Nguyệt còn nhỏ, bởi vì hai nhà là hàng xóm lại thêm bà ngoại Tô ở nhà kế bên cực kì thích Hường Hiểu Nguyệt nên thường xuyên làm bánh hạc đào cho cô ăn. Lúc đó Hường Hiểu Nguyệt hỏi bà ngoại Tô là mình có thể ăn bánh hạc đào này cả đời hay không thì bà ngoại Tô liền vuốt đầu của cô nhóc béo rồi nói, con làm cháu dâu của bà đi rồi bà sẽ làm cho con ăn hoài luôn.

Mà Hường Hiểu Nguyệt lại là một nhan không* nên cô nàng vẫn luôn rất thích cậu thiếu niên đẹp trai kế bên nhà. Vì vậy vào một ngày đẹp trời Hường Hiểu Nguyệt chặn đường Tần Dục đang đi học về, tay vẫn cầm bánh hạc đào rồi nài thanh nãi khí* nói: “Anh đẹp trai, em làm vợ của anh nhé.”

(*nhan không: chỉ sự coi trọng diện mạo bên ngoài)

(*nãi thanh nãi khí: hình dung về giọng điệu của trẻ con, non nớt, ngọt ngào)

“Em là một cô nhóc béo đó, cóc ghè còn muốn ăn thịt thiên nga à.” Ngay lúc đó thiếu niên còn gờ đầu cô nhóc béo một cái.

Cô nhóc béo nghe vậy thì lập tức òa khóc, khóc lóc đến thảm thiết, trình độ khóc lúc đó làm cho ký ức của Hường Hiểu Nguyệt về chuyện đó đến bây giờ vẫn còn sâu đậm

“Vậy em ăn bánh hạc đào của bà ngoại tôi làm nhiều năm như vậy thì có phải đã là người của nhà chúng tôi rồi không?”

“Biến! Đừng có tưởng bở!” Hường Hiểu Nguyệt nổi giận đùng đùng cúp điện thoại, “Không biết xấu hổ.”

Tần Dục nghe tiếng ‘tít tít tít’ trong điện thoại thì chẳng những không tức giận mà ngược lại còn vui vẻ thoải mái hơn nữa, hẳn cảm thấy cái trán của mình cũng không đau nữa. Tần Dục cầm ly rượu vang đỏ lên uống một ngụm đầy thích ý. Hường Hiểu Nguyệt thở phì phì mở cửa phòng ra thì thấy Vu Đông đang dựa vào cửa nghe lén thì mặt cô nàng lập tức đen.

“À ừ... Hôm nay Hạ Phong mời hai cậu ăn cơm mà? Tớ thấy đã gần đến giờ rồi nên mới lại đây gọi cậu đó.” Vu Đông miễn cưỡng tìm được một cái cớ. Hường Hiểu Nguyệt nhìn nhìn di động, đã 5 giờ rồi, Hạ Phong hẹn là 6 giờ, vậy thì sửa soạn lại một chút là đi được rồi.

Bởi vì gần đây Nhậm Hân Hân rất thích ăn cay nên chỗ mà Hạ Phong hẹn cũng là quán cay Tứ Xuyên mà ba người Vu Đông hay đi. Lúc ba người đến nơi thì Hạ Phong đã chờ trong phòng riêng.

Vu Đông vừa nhìn thấy Hạ Phong thì rất tự giác bước qua, hỏi: “Anh đến lâu rồi à?”

“Không, vừa mới đến thôi.” Hạ Phong dặt tay Vu Đông rồi lại chào hỏi hai người, “Xin chào, rất vui được gặp hai người.”

“Xin chào!” Nhậm Hân Hân cũng cười chào hỏi.

Còn Hường Hiểu Nguyệt thì đánh giá Hạ Phong từ trên xuống dưới, rồi sau đó nói như kiểu ban ân vậy: “Xem ra hôm nay anh đã cố tình sửa soạn lại sao, cho anh thêm một điểm.”

Hạ Phong biết tính tình của Hường Hiểu Nguyệt nên cũng không tức giận, ngược lại còn tốt tính nói: “Vậy nếu có mang theo quà thì sẽ được thêm điểm phải không?”

“Quà?” Hạ Phong vừa nói xong thì ba đôi mắt kinh ngạc đều nhìn về phía hắn.

Hạ Phong cười cười, buông tay của Vu Đông ra rồi lấy từ trong góc hai cái túi xách, đưa cho Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân mỗi người một cái, nói: “Tôi cũng không biết mua quà tặng thích hợp cho nữ giới lắm nhưng tôi nghe người ta nói túi xách sẽ trị được trăm bệnh nên đã mua hai cái.”

“Túi xách hiệu Coach bản giới hạn?” Hường Hiểu Nguyệt lấy chiếc túi xách từ trong bao ra thì kinh hô, “Cái túi xách này ở trong nước vẫn chưa bán nữa, tôi đã chú ý nó rất lâu rồi.”

Nhậm Hân Hân lấy chiếc túi xách ra, cái túi xách này cũng giống cái của Hường Hiểu Nguyệt, chỉ khác màu thôi.

“Anh... Mua nó lúc ở Mỹ sao?” Vu Đông nhin không được hỏi.

“Ừ, lúc đó anh có một người đồng nghiệp phải mua quà tặng cho bạn thân của bạn gái nên anh nghĩ chắc mình cũng phải mua.” Hạ Phong cười nói.

Vu Đông nghe xong thì cảm động trong lòng, thì ra từ lúc đó Hạ Phong cũng đã suy nghĩ đến việc này ư?

Hường Hiểu Nguyệt đã nhận quà nên tự nhiên không thể làm người xấu nữa, vì vậy cô nàng nói với Hạ Phong: “Vậy... Do thái độ tốt của anh nên tôi cũng không thể làm khó anh nữa. Chỉ có một việc anh phải nhớ kĩ, tuyệt đối không được ăn hiếp Đông Đông biết không, nếu không thì...”

Hường Hiểu Nguyệt làm động tác cắt cổ, còn Nhậm Hân Hân thì làm như đồng tình nên gật đầu phụ họa.

Hạ Phong thấy động tác của Hường Hiểu Nguyệt thì trên mặt vẫn mang ý cười nhưng trong mắt lại là sự nghiêm túc: “Tôi cam đoan sẽ không có chuyện đó.”

Tuy Vu Đông đang chống cằm cười nhưng trong mắt cô đã óng ánh nước mắt.

“Ăn com thôi!”

Mọi người sớm đã biết nhau nên bữa com này cũng xem như là khách và chủ đều vui vẻ hòa thuận. Lúc ra về thì Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân liếc nhau một cái rồi đưa một cái hộp cho Hạ Phong nói: “Có qua có lại nè, đây là quà cho anh.” Hạ Phong hơi kinh ngạc nhận hộp quà.

“Hai cậu còn chuẩn bị quà nữa sao?” Vu Đông tò mò muốn mở ra ngay.

Hường Hiểu Nguyệt lập tức ngăn lại, cười gian nói: “Về đến nhà hãy xem.”

“Cười quỷ dị như vậy, chắc chắn là có vấn đề.” Vu Đông rất quen thuộc Hường Hiểu Nguyệt, cô vừa thấy biểu tình của cô nàng thì lập tức biết là có vấn đề ngay, cô nói xong liền muốn mở ngay.

Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân lập tức đứng ngồi không yên, trong lúc hai người lồi lõm kéo kéo thì cuối cùng vẫn là Hạ Phong né tay của Vu Đông rồi cười trấn an nói: “Nếu hai người họ không muốn chúng ta xem bây giờ thì lúc về chúng ta lại xem sau cũng được mà.”

“Đúng đúng đúng!” Hường Hiểu Nguyệt như trút được gánh nặng vậy.

Bốn người chia tay nhau xong thì Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân trở về chung cư, Hạ Phong trở về bệnh viện còn Vu Đông thì đến đài phát thanh thu tiết mục để phát vào mấy ngày Tết.

Bởi vì buổi biểu diễn ở tiệc tối tất niên hôm qua nên ngoại hình xinh đẹp của Vu Đông đã trở thành điểm được người nghe tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh' tối nay chú ý nhất. Cô đã bị đủ loại Tráng Tráng khen xinh đẹp rộng rãi cả đêm nay.

Cô lại còn bị vô số Mỹ Mỹ dò hỏi bí kíp bảo dưỡng, có thể nói đây là kỳ duy nhất từ lúc Vu Đông dẫn chương trình 'Đêm khuya mị ảnh' tối nay chủ đề câu chuyện đều tập trung trên người cô.

Lúc tiết mục kết thúc thì Vũ ca phảng phất đã nhớ đến điều gì đó nên đưa một phong thư cho Vu Đông rồi nói: “Phong thư này là bảo vệ dưới lầu đưa lại lúc em mới phát sóng trực tiếp đó, bảo vệ nói là thư của người nghe gửi cho em.”

Vu Đông tò mò nhận lấy, phong thư trắng tinh không có chữ viết gì cả. Vu Đông xé mở phong thư ra thì thấy bên trong chỉ có một tờ giấy viết thư mỏng và trên đó là mấy câu chữ ít ỏi.

'Ngư Đông,

Cô đã tặng cho tôi một tấm vé vào cửa nhưng tôi không đi xem. Bởi vì tôi luyện tiếu phản thiện ý duy nhất mà tôi nhận được từ thế giới này trong mười mấy năm qua. Tôi đã suy nghĩ rất lâu, tôi quyết định sẽ nỗ lực một lần nữa. Hy vọng cuộc sống của tôi dù đã ở dưới đáy vực thẳm nhưng vẫn có thể hướng về phía trước.'

Lá thư không để lại tên họ nhưng Vu Đông vẫn biết được, lá thư này nhất định là của Tráng Tráng nguy hiểm.

Vu Đông trịnh trọng gấp lá thư này lại rồi nhét nó vào phong thư lần nữa. Cô nhìn lên không trung, xuyên qua ánh đèn neon đến với ánh trăng mờ nhạt trên cao rồi nghĩ.

Có lẽ, đêm khuya cũng giống như ánh trăng trong thành thị vậy, tuy bị ánh đèn neon và những tầng lầu cao chót vót che khuất, nhưng nó vẫn luôn tồn tại ở đó.

Hạ Phong làm xong việc ở bệnh viện thì về đến nhà còn sớm hơn Vu Đông một chút.

Hắn thay xong quần áo ở nhà rồi mở điều hòa trong phòng trước cho Vu Đông thì mới nhớ ra món quà mà Hường Hiểu Nguyệt đã tặng cho mình hôm nay.

Hạ Phong mang theo sự tò mò mà mở ra chiếc hộp đã được gói lại một cách tinh xảo.

Nhưng khi một hộp BCS xuất hiện trước mắt Hạ Phong thì trên khuôn mặt luôn luôn ôn hòa của Hạ Phong đã chất đầy sự xấu hổ và kinh ngạc.

Vậy là họ đang muốn nhắc nhở hắn điều gì sao?

“A...” Hạ Phong sững sốt hồi lâu thì bỗng nhiên nhin không được mà cười đến mức bả vai đều trở nên run rẩy. Đợi đến lúc cười đủ rồi thì Hạ Phong cầm hộp quà đặc biệt này lên rồi mang về phòng của mình, nghĩ nghĩ rồi đặt cái hộp lên chiếc tủ ngay đầu giường.

Hạ Phong dựa vào giường, cầm lấy quyển sách để đọc trước khi ngủ nhưng vẫn không tĩnh tâm lại để đọc được vì trong đầu hắn bây giờ đều là khuôn mặt tươi cười của Vu Đông và cái hộp quà đặc biệt đang ở gần mình trong gang tấc.

Trong lúc Hạ Phong suy nghĩ đủ thứ chuyện thì tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phòng khách truyền đến, nghe thấy thế thì Hạ Phong biết Vu Đông đã về.

Do dự một lát, Hạ Phong bỏ quyển sách ở trong tay xuống rồi mở cửa ra ngoài.

“Ồ? Anh chưa ngủ sao?” Vu Đông đang cởi áo khoác ra thấy vậy thì cười hỏi Hạ Phong.

“Ừ, anh cũng mới về nhà thôi.” Hạ Phong trả lời.

“Em nói cho anh biết một chuyện, hôm nay em đã nhận được lá thư hồi âm từ Tráng Tráng tối hôm trước đó...” Cả khuôn mặt của Vu Đông đều tràn ngập sự vui sướng, cô gấp gấp muốn chia sẻ tin tức tốt này với Hạ Phong.

“Em đi rửa mặt trước đi, lát nữa lại kể từ từ cho anh nghe.” Hạ Phong sờ sờ đầu của Vu Đông.

“Anh đừng có sờ, tóc em hơi bết rồi đó.” Vu Đông né qua.

“Vậy em gội đầu đi, lát nữa anh sấy tóc cho em.” Hạ Phong đề nghị.

“Được!” Lập tức ánh mắt của Vu Đông liền sáng lên, cô vui vui về về về phòng mà tắm rửa.

Đợi đến lúc Vu Đông tắm rửa xong thì Hạ Phong đã sớm cầm máy sấy tóc ngồi chờ trên ghế sofa rồi. Vu Đông cười hi hi lao qua rồi để đầu tóc đang ướt đầm dề của mình gối lên bắp đùi đã được trải một tấm khăn lông của Hạ Phong.

Hạ Phong vừa dịu dàng sấy tóc cho Vu Đông vừa nghe giọng nói vang dội mà tiếng máy sấy cũng không thể lấn át được của Vu Đông, hẳn nghe cô chia sẻ tâm tình vui vẻ khi Tráng Tráng biết quay đầu là bờ.

“Em cảm thấy mình và mấy người bác sĩ như anh cũng giống nhau thôi. Các anh cứu người thì em cũng cứu người.” Vu Đông vui vẻ nói, “Nói vậy thì hai chúng ta cũng rất xứng đôi.”

Hạ Phong bỗng nhiên tắt máy sấy tóc rồi dùng tay lại.

“Sao vậy?” Vu Đông cảm giác tóc của cô vẫn còn ướt, vì vậy cô dùng sức mà ngược đầu lên nhìn về phía Hạ Phong, muốn nhận được một câu trả lời.

“Đúng vậy, rất xứng đôi.”

Hạ Phong dưới ánh mắt nghi hoặc của Vu Đông thì cong lưng ngậm lấy đôi môi đã mở ra đóng vào trước mắt mình cả đêm nay.

Thật hy vọng nhanh đến ngày nghỉ đông!

Hạ Phong buông ra Vu Đông rồi cười tiếp tục sấy tóc.

Vu Đông chớp chớp mắt, sau đó thì vui vẻ đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Phúc Lợi

Theo sự ẩm lại của thời tiết thì không khí Tết cũng ngày một nồng đậm hơn, trên các con đường đều được treo lên chiếc đèn lồng màu đỏ, trong siêu thị cũng chất đầy các loại hàng Tết mang vỏ bọc màu đỏ rực.

Vu Đông vẫn luôn cảm thấy tổ tiên mình rất có trí tuệ, vì họ luôn có thể nhiệt tình trang trí cho những ngày Tết trong thời tiết đầy tuyết vào cuối năm như thế này.

"Chỉ mua bao nhiêu đây thôi sao?" Hạ Phong nhìn nhìn mấy món đồ trong giỏ mua hàng thì hơi lo âu hỏi.

Bởi vì muốn đi gặp ba mẹ vợ vào ngày Tết nên Hạ Phong vội vàng kéo Vu Đông vào siêu thị mua quà Tết.

"Yên tâm đi, ba em không có sở thích gì khác đâu, ông ấy chỉ thích hút thuốc, uống rượu thôi." Vu Đông nói xong thì chỉ chỉ Hạ Phong rồi dận dò, "Chỉ có điều là anh không được học theo ba em đó."

"Nhưng dù vậy thì mấy món này cũng quá bình thường rồi đó, hay anh lấy thêm hai bình Mao Đài* nữa nhé." Hạ Phong rất không vừa ý với giá của mấy bình rượu mà Vu Đông đã chọn.

(*Mao Đài: một loại rượu có tiếng của TQ)

"Không cần đâu, anh mà mua Mao Đài về thì chắc chắn ba em sẽ cất đi đó. Thuốc lá cũng vậy, nếu mua quá mắc thì ông ấy sẽ lên mẹ em mang đi siêu thị để đổi thuốc lá rẻ hơn." Vu Đông biết rất rõ tính tình của ba mình.

"Vậy đây là lý do em chỉ lấy thuốc lá nhập khẩu thôi, bởi vì siêu thị nhỏ ở gần nhà em sẽ không chịu đổi loại thuốc lá này?" Hạ Phong vô tình phát hiện được suy nghĩ của Vu Đông.

"Thông minh!" Vu Đông khen ngợi.

"Vậy bác gái thì sao? Máy hộp thuốc bỏ này có ít quá không?" Hạ Phong chỉ chỉ mấy hộp thuốc bỏ trong xe đẩy.

"Còn có quần áo nữa mà, em đã mua đủ rồi." Vu Đông trả lời.

"Em mua với anh mua sao mà giống nhau được chứ? Anh nghe nói người lớn tuổi đều thích vàng cẩu, nếu không thì anh mua cho bác gái một chiếc vòng vàng được không?" Hạ Phong nhớ trên lầu một cửa trung tâm thương mại có mấy tiệm vàng.

"Anh nói đến đây thì em mới nhớ ra, mẹ em cũng thích vòng vàng lắm đó." Vu Đông nhớ kiếp trước mẹ cô rất ghen tị với chiếc vòng vàng của bác cô, nhưng cô nói muốn mua cho bà thì mẹ cô lại nói vòng vàng nhất định phải là quà con dâu mua cho mới được, vì vậy Vu Đông cũng chỉ có thể chiều theo ý mẹ mình.

"Vậy anh đi mua nhé?" Hạ Phong đang định đẩy xe đi vào tiệm vàng ngay.

"Anh gấp gấp làm gì chứ, em còn chưa nói xong nữa mà. Phong tục của bên em là vòng tay phải do con dâu mua cho mẹ chồng." Vu Đông kéo Hạ Phong lại.

"A? Còn có loại phong tục này nữa sao? Vậy anh đi mua một cái dây chuyền vàng được không?" Hạ Phong tiếp tục đề nghị.

"Anh đừng chỉ suy nghĩ mấy vấn đề này nữa được không, em nghĩ tốt nhất anh nên tự hỏi xem làm thế nào để ba mẹ em chấp nhận anh thì hơn đó." Vu Đông cười nói, "Anh đừng quên em là đứa đã bỏ nhà theo trai, cuối cùng sau nửa năm trời thì lại mang về nhà một người đàn ông khác."

"Đây không phải là chuyện của em sao?" Hạ Phong hỏi.

"Nó vốn là chuyện của em, nhưng năm nay anh một hai đòi về với em mà, biết sao giờ chứ." Vu Đông buông tay, "Lúc đầu em tính năm nay về nhà sẽ tuyên bố là mình đã chia tay, sau đó năm tới lại mang anh về gặp ba mẹ em."

"Nếu vậy thì chuyện của anh với em sẽ bị dấu điểm cả một năm sao." Hạ Phong không muốn chút nào, "Anh sẽ đi nhận lỗi với em."

Vu Đông nhin không được mà cười một cái, sau đó cô nhìn đồng hồ thì phát hiện đã gần đến chín giờ rồi, vì vậy nói với Hạ Phong: "Em phải đến đài phát thanh rồi."

"Em đi đi." Hạ Phong biết hôm nay Vu Đông phải thu âm một kỳ tiết mục nữa để phát sóng trong ngày Tết, hơn nữa hôm nay còn là ngày phát sóng trực tiếp cuối cùng của năm nữa nên phải đi từ sớm.

Vu Đông chạm nhẹ vào khóe môi của Hạ Phong một cái sau đó rời khỏi.

Hạ Phong nhìn theo bóng dáng của Vu Đông một lúc rồi mới đẩy chiếc xe đi vào một cửa hàng đồng hồ. Hắn đi lấy một cái đồng hồ đã đặt trước để làm quà đưa cho anh vợ.

Theo cách nói của Vu Đông thì người anh trai này của cô ấy trước khi kết hôn là một người ngốc bạch ngọt* còn sau khi kết hôn lại là một người đàn ông bị vợ quản. Chỉ có điều vấn đề ở đây là anh của Vu Đông vẫn chưa kết hôn đó, đây là loại suy luận được rút ra từ đầu chứ. Hạ Phong cười cười rồi mang cái đồng hồ bỏ vào chiếc xe đẩy.

(*ngốc bạch ngọt: ngốc nghếch, tiểu bạch, ngọt ngào, ý chỉ những người dễ thương, không tính toán, làm cho người khác có cảm giác ấm áp)

Cách sắp xếp bình thường của các cửa hàng trong trung tâm mua sắm là cửa hàng đồng hồ sẽ đặt ở bên cạnh cửa hàng trang sức, nên dĩ nhiên là Hạ Phong sẽ thấy được quầy trang sức một cách rõ ràng.

Hạ Phong nhìn chiếc tủ kính đầy món trang sức lóe sáng thì trong mắt lập tức hiện lên sự suy tư.

@@@

Lại đến 12 giờ đêm, Vu Đông quen cửa quen nẻo bước vào phòng phát sóng trực tiếp. Cô mở micro lên, xuyên qua căn phòng đầy các thiết bị điện tử, phẳng phất như cô đã thấy được những khuôn mặt của người nghe đài trong mỗi góc của thành phố này vậy.

"Chào buổi tối tất cả mọi người, đây là đài phát thanh fm9666, chào mừng mọi người đang nghe tiết mục "Đêm khuya mị ảnh" vào lúc 12 giờ đêm, tôi là dj Ngư Đồng." Vu Đông mang tâm trạng sung sướng nói, "Hôm nay là ngày cuối cùng của năm nay Ngư Đồng sẽ phát sóng trực tiếp cho mọi người, ở đây tôi sẽ chúc mọi người một năm mới vui vẻ trước nhé."

Trong một lúc thì trên khu tin nhắn đều là tin nhắn chúc Ngư Đồng có một năm mới vui vẻ.

Vu Đông cười cười, tuy cô cảm thấy trong một bầu không khí sung sướng như vậy mà lại làm chuyện này thì không thích hợp cho lắm, nhưng Vu Đông vẫn cầm lá thư trước mặt cô lên: "Ở đầu tiết mục hôm nay, Ngư Đông muốn đọc cho mọi người nghe một lá thư do một bạn nghe đài gửi đến. Bức thư này không viết cho Ngư Đông mà là viết cho người yêu đã qua đời của vị người nghe này."

"Thật ra thì bức thư này không hợp để đọc vào lúc không khí vui vẻ như thế này cho lắm, nhưng Ngư Đông rất hy vọng mọi người có thể nghe một chút." Nói xong thì Vu Đông mở lá thư ra.

"Xin chào Ngư Đông, tôi là một người mẹ đơn thân. Người yêu của tôi đã bị bệnh và mất vào thời điểm này năm trước. Tôi đã từng hứa với anh ấy, sau khi anh ấy đi thì tôi sẽ không yêu người khác nữa, tôi sẽ tự mình nuôi dưỡng con trai của bọn tôi, làm cho con của chúng tôi lớn lên một cách khỏe mạnh. Nhưng... ít lâu sau tôi sẽ lấy một người đàn ông khác. Tôi đã không còn tư cách gì để đối mặt với người chồng đã mất của mình, tôi thực sự hy vọng anh ấy sẽ vào giấc mơ mà trách móc tôi, nhưng cuối cùng tôi đã không thể mơ thấy anh ấy nữa rồi. Anh ấy đang trách tôi ư? Trách tôi không chịu tuân thủ lời hứa của mình, trách tôi đã phản bội tình yêu của chúng tôi sao."

"Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với anh ấy nhưng không biết có thể nói với ai bây giờ nữa. Nghe nói đêm khuya là lúc quỷ môn* sẽ mở, tôi hy vọng thông qua đài phát thanh này thì anh ấy có thể nghe được lời tôi muốn nói với anh ấy."

(*quỷ môn: cánh cửa, lối vào ra của ma, quỷ, con đường đi xuống âm phủ)

Vu Đông lật qua trang khác, trên trang giấy này đều là nước mắt đã khô, mà nội dung trong đó thì người nghe đã là người chồng đã mất của người viết lá thư này.

"Thân ái, em vẫn luôn hy vọng thời gian có thể dừng lại ở lúc đó, cho dù là lúc anh hấp hối thì em vẫn có thể cầm lấy tay anh, thấy được hình ảnh của em trong mắt anh, nhưng thời gian chưa bao giờ cho người ta quay đầu lại cả. Em đã từng nghe người ta nói một câu, nếu bạn yêu một người thì phải yêu tất cả mọi thứ của người đó, bao gồm nước mắt chảy ra vì người đó và cả những thương tổn mà người đó gây ra cho bạn."

"Nhưng, em lại là một con người bất tài, em không thể bảo vệ nổi gia đình này. Đến lúc anh đi rồi thì em mới biết được anh đã bảo vệ em tốt đến thế. Sau khi tốt nghiệp đại học anh đã bảo vệ em dưới cánh chim của mình, em ấm áp, thoải mái, anh chịu mưa chịu gió. Nhưng bây giờ ngay cả một công việc thu ngân em cũng chẳng thể làm tốt được nữa."

"Mấy bữa trước, bảo bảo* bị bệnh nhưng tiền để làm phẫu thuật em cũng không có, em cầm tờ giấy nộp tiền rồi ngồi xổm trong hành lang của bệnh viện mà khóc. Em sợ hãi bao nhiêu thì càng nhớ anh bấy nhiêu."

(*bảo bảo: cách gọi thân mật với con mình, kiểu như con yêu, bé yêu...)

"Em thật sự đã không còn cách nào khác nên đành gọi điện thoại cho anh ta, chắc chắn anh đã biết anh ta là ai. Anh ta vội vàng chạy đến đây trong đêm tối, giúp em thanh toán tiền thuốc men, thu xếp ổn thỏa cho mẹ con chúng em. Anh ta cũng không yêu cầu điều gì quá đáng cả, nhưng trải qua chuyện này thì em biết mình không thể nuôi dưỡng con trai chúng ta một mình được."

"Anh biết anh ta thích em, nhưng em lại thích anh. Nhưng bây giờ anh đi rồi, anh ta vẫn còn độc thân."

"Em phát hiện ra mình chẳng những bất tài mà còn yếu đuối, hư vinh nữa, em hỏi anh ta còn thích em hay không? Nếu còn thích em thì em sẽ lấy anh ta."

"Lúc em hỏi câu này thì bầu trời Thượng Hải đang đổ mưa, là do anh đang tức giận phải không?"

"Tuần sau nữa, trước năm mới theo lịch âm thì em sẽ lấy anh ta, từ đây em sẽ trở thành vợ của một người đàn ông khác. Em đã hứa với anh là cả đời này em chỉ mặc áo cưới vì anh mà thôi nên em đã nói với anh ta là cả hai chỉ đi đăng kí kết hôn."

"Em nghĩ sau khi em chết chắc là sẽ không thấy được anh đâu. Vì anh thì đang ở thiên đường mà em lại ở địa ngục. Nhưng cho dù là ở trong địa ngục thì cũng tốt hơn là thấy được ánh mắt thất vọng và đau lòng của anh."

"Em nói những điều này chỉ là muốn cho anh biết, em chính là một người phụ nữ yếu đuối, bất tài lại hư vinh như vậy thôi. Nếu có kiếp sau... em hy vọng anh sẽ tìm được một người phụ nữ tốt hơn em."

Vu Đông đọc xong cả bức thư, cô nhìn tờ giấy tràn đầy nước mắt đã thấm khô thì phảng phất như đang đối diện với người phụ nữ đang đau lòng muốn chết đó.

Vu Đông buông tờ giấy xuống rồi há miệng thở dốc nhưng vẫn nói tiếp: "Tôi không biết chủ nhân của bức thư này có đang nghe đài lúc này hay không. Và tôi cũng càng không biết đã có người nào nói cho bạn chưa, nhưng tôi muốn nói với bạn..."

"Đi kết hôn đi, đây không phải là lỗi của bạn."

"Đi nhận lấy một tình yêu khác đi, đây không phải là lỗi của bạn."

"Nếu có một ngày bạn yêu người đàn ông luôn ở bên cạnh này thì đây cũng không phải là lỗi của bạn."

"Nếu nói tình yêu là thứ không thể khinh nhờn, thì không chỉ là tình yêu giữa bạn và người chồng đã mất mà còn có anh ta. Bạn đã mất đi một người rồi, không nên vì người này mà lại phụ lòng một người khác nữa."

"Dừng cảm đi về phía trước đi, bạn chưa làm gì sai cả."

Lúc Vu Đông đọc xong lá thư thì trong khu tin nhắn đã có vô số tin nhắn được gửi đến, có người nói người phụ nữ này chỉ thích hư vinh, nhưng cũng có người cổ vũ cô ấy hãy dừng cảm mà bắt đầu một cuộc sống mới. Và cũng có người tỏ vẻ thông cảm cho cuộc sống khó khăn của một người mẹ đơn thân.

Mà ở trong một căn phòng cho thuê ở Thượng Hải, một người phụ nữ trẻ tuổi đang ôm chặt một bức ảnh rồi khóc tức tưởi.

"Mẹ ơi, mẹ đang khóc sao?" Đứa con trai bốn tuổi của người phụ nữ trẻ bỗng nhiên xuất hiện ở phòng khách.

"Bảo bảo, sao con dậy rồi?" Người phụ nữ lau khô nước mắt rồi bắt mình lộ ra vẻ tươi cười.

"Con dậy đi vệ sinh." Đứa bé mắc quá nên tỉnh lại.

"Mẹ mang con đi." Người phụ nữ buông bức ảnh xuống rồi bước đến cầm lấy tay đứa bé.

Đứa bé cúi người lại gần, thấy được nước mắt của người mẹ nơi khóe mắt thì hơi buồn rầu rồi ngẩng đầu nói: "Mẹ ơi, mẹ đừng khóc nữa, bảo bảo sẽ bảo vệ mẹ mà."

Người phụ nữ cuối cùng cũng nhịn không được, cô ngồi xồm xuống rồi kéo đứa bé vào người mình, ôm chặt đứa bé rồi khóc trong im lặng.

"Đừng khóc nữa, đừng khóc, mẹ ngoan lắm." Đứa bé vụng về an ủi mẹ mình.

@@@

Vu Đông và Vũ ca chúc nhau năm mới vui vẻ rồi mới lái xe về nhà. Lúc Vu Đông về đến dưới lầu khu nhà thì mới phát hiện đèn trong phòng vẫn sáng nên cô nghĩ chắc là Hạ Phong vẫn chưa ngủ.

Vu Đông mang theo sự vui vẻ mà bước vào thang máy, mở cửa, quả nhiên thấy được Hạ Phong mặc áo lông cừu đang ngồi sau chiếc bàn kê bên ban công.

Vu Đông vừa cởi áo khoác ra vừa hỏi: "Sao anh chưa ngủ nữa?"

"Anh đang đợi em đó!" Hạ Phong đứng lên đi đến trước mặt Vu Đông.

"Sao anh vẫn còn mang giày da thế?" Vu Đông thấy Hạ Phong mặc áo lông cừu, quần tây vào buổi tối, trên chân còn mang một đôi giày da mới tinh thì nghi hoặc nói, "Anh cũng mới về nhà thôi sao?"

Hạ Phong cười cười, bước qua rồi cầm lấy tay Vu Đông, kéo cô đến giữa phòng khách.

"Anh muốn làm gì vậy?" Bỗng nhiên Vu Đông cảm thấy không khí trong phòng không thích hợp cho lắm.

"Em đứng đó, đừng nhúc nhích!" Hạ Phong đi đến chỗ công tắc rồi tắt đèn trong phòng khách, trong chốc lát sau thì căn phòng khách sáng ngời chỉ còn lại ánh đèn màu vàng mờ nhạt, mông lung của chiếc đèn nhỏ trên bàn sách mà thôi.

Hạ Phong lại về trước mặt Vu Đông, hai tay cầm đôi tay của Vu Đông, đôi mắt thâm tình nói: "Trước lúc đi gặp ba mẹ em thì anh có một chuyện muốn hỏi em."

"Cái gì?" Vu Đông bị ánh mắt của Hạ Phong làm cho đỏ mặt.

Hạ Phong cười một cái rồi từ từ hạ người xuống, tay phải lấy chiếc nhẫn đã cất kỹ dưới bàn trà ra, Hạ Phong mang theo sự chờ đợi nhìn lên Vu Đông: "Em có bằng lòng lấy anh không?"

"Em..." Vu Đông lập tức ngây ngốc, cô không biết mình nên nói gì nữa.

"Thực xin lỗi, anh không có chuẩn bị hoa tươi và ánh nến." Hạ Phong giờ nhìn với biểu tình cực kì nghiêm túc, "Nhưng anh hy vọng em có thể bằng lòng lấy anh."

"Vâng!" Vu Đông gật đầu một cái thật mạnh.

Vu Đông vốn tưởng là đời này cô sẽ không có được khoảnh khắc như vậy nên giờ phút này đôi mắt cô đã tràn ngập nước mắt.

Hạ Phong cười cầm lấy tay của Vu Đông, hắn đem chiếc nhẫn bạch kim mang kiểu dáng giản dị và tự nhiên xỏ vào ngón tay của Vu Đông, sau đó hai người kích động mà ôm lấy nhau.

Buổi cầu hôn này không có hoa hồng, không có ánh nến, không có kính hi và cũng không có kim cương lấp lánh tỏa sáng tượng trưng cho tình yêu.

Nhưng Vu Đông lại cảm thấy, đây là hình dạng nguyên bản nhất của hôn nhân, em sẽ không vì lãng mạn và kinh hi mà lấy anh, cũng sẽ không vì kim cương long lánh mà lấy anh, em chỉ đơn giản là muốn sống cùng với anh từ nay về sau mà thôi.

Chẳng sợ mỗi một ngày đều bình bình đạm đạm, không có gì mới mẻ nhưng em chỉ mong có thể bình an vui vẻ sống với anh cả đời này.

Phảng phất mọi thứ đều đến một cách cực kỳ tự nhiên, khi Vu Đông bị Hạ Phong ôm ngang rồi đặt xuống chiếc giường trong phòng ngủ thì Vu Đông chỉ ngửa đầu lên dùng sức hôn trả Hạ Phong.

Vu Đông cảm giác được quần áo trên người mình đang bị một đôi tay dịu dàng nhưng vội vàng cời ra từng cái từng cái, cho đến khi làn da bóng loáng của cô đụng tới chiếc khăn trải giường lạnh băng thì cô mới tỉnh táo lại đôi chút.

"Hạ Phong..." Lúc này hai má Vu Đông đã đỏ bừng lên, đôi mắt tràn ngập sự quyến rũ.

"Ừm~~" Hạ Phong vui đầu găm cằm cổ của Vu Đông một cách nhẹ nhàng.

Một thứ cảm giác kỳ diệu truyền từ xương sống đến đại não của cô, Vu Đông khó nhịn mà cong lưng lên, chiếc cổ thon dài và trắng nõn cong lên một độ cong thật đẹp.

Vu Đông nắm chặt chiếc khăn trải giường ở dưới thân mình, cô cảm thấy không có chỗ mượn lực nên cuối cùng phải dùng đôi tay tràn đầy mồ hôi ôm sát vào Hạ Phong đang đè trên người cô, hai người vốn đã sát nhau thì càng sát hơn.

Đôi tay khô ráo của Hạ Phong phảng phất mang theo dòng điện, đi từ phần lưng của Vu Đông, rồi đến eo rồi lại hung hăng kiềm chế lại.

Mưa rền gió dữ mang theo Vu Đông chìm vào cảnh đẹp trong mơ.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mẹ Oi, Lại Đây Xem Con Rể Của Mẹ Nè!

Vu Đông mơ mơ màng màng tỉnh lại thì không hiểu vì sao mà gối đầu hôm nay lại cứng như vậy nữa, cô đang muốn xoay người lại để đổi thành một tư thế khác, ai ngờ đột nhiên lại đâm vào một lồng ngực rắn chắc và ấm áp.

Trong nháy mắt, Vu Đông lập tức tỉnh táo lại ngay, cô nhìn từ khuỷu tay lên thì thấy được ánh mắt dịu dàng của Hạ Phong.

"Dậy rồi?" Hạ Phong cúi đầu khẽ hôn vào trán Vu Đông một cái.

Vu Đông chớp chớp mắt, cô đã nhớ lại những ký ức của tối hôm qua nên dưới ánh mắt dịu dàng của Hạ Phong thì mặt cô đã từ từ đỏ lên.

"A..." Thấy vẻ thẹn thùng của Vu Đông thì Hạ Phong nhìn không được mà cười ra tiếng.

"Anh cười cái gì chứ?" Vu Đông không được tự nhiên tránh đi cái ôm của Hạ Phong, cô đang định ngồi dậy thì chiếc chăn liền rút xuống, lộ ra cảnh xuân trước ngực, Vu Đông thấy vậy thì thét một tiếng đầy kinh hãi rồi lập tức nằm lại chỗ cũ ngay.

Hạ Phong cực kì vừa lòng với người đang nằm trong ngực mình này nên ôm Vu Đông cười càng vui vẻ hơn.

Vu Đông cảm thấy rất buồn bực với dáng vẻ mặt mặt của mình vào sáng nay, cô chỉ có thể cắn một cái ngay ngực của Hạ Phong để bày tỏ tâm trạng bất mãn và buồn bực của mình mà thôi.

"Được rồi, đừng đùa nữa, dậy ăn cơm thôi, ăn cơm xong thì chúng ta khởi hành là vừa rồi đó." Chỉ còn hai ngày nữa là đến Tết nên Hạ Phong và Vu Đông đã lên kế hoạch sẽ lái xe về quê của Vu Đông vào hôm nay.

"Vậy anh đứng lên trước đi." Vu Đông chớp mắt to rồi mềm mại nói.

Về đáng yêu này của Vu Đông làm Hạ Phong xem chút nữa là không nhìn được, hắn ôm Vu Đông rồi xoay người, dùng tư thế này mà tặng cho Vu Đông một nụ hôn sâu, sau đó mới gian nan đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt trước.

Vu Đông lấy tay che lại trái tim đang nhảy lên một cách kinh khủng, cô nhìn một đồng quần áo hỗn độn trên đất thì thừa dịp trong phòng không có ai liền nhanh chóng lấy một cái hơi lớn khoác vào rồi chạy trốn về phòng ngủ của mình.

Lúc Hạ Phong ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn chiếc giường lớn trống rỗng thì bỗng nhiên cảm giác không quen lắm. Hắn lấy khăn lông xoa xoa mái tóc ướt nhẹp rồi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho Vu Đông.

Khoảng nửa tiếng sau thì Vu Đông mới ăn mặc một cách chỉnh tề ra khỏi phòng, cô nhìn thấy Hạ Phong đang đặt bữa sáng lên bàn thì có vẻ đã thua cuộc vì mặt cô đã đỏ hồng.

"Lại đây ăn cơm đi." Hạ Phong ngẩng đầu lên thì thấy Vu Đông đứng yên nên hô một tiếng.

"À..." Vu Đông hơi cứng đờ người bước qua.

Bây giờ là sáng sớm nên Vu Đông không có cảm giác muốn ăn cho lắm, cô ăn hai trái trứng luộc xong thì cảm lý sữa bò uống từ từ. Hạ Phong thấy trên miệng cô đều là màu trắng của sữa thì nhìn không được duỗi tay qua chùi giúp cô.

Vu Đông không muốn tránh đi, nhưng ánh mắt lập tức thẹn thùng rồi nhìn lung tung xung quanh.

"Trước đây anh chưa bao giờ phát hiện ra em dễ xấu hổ như vậy đó." Hạ Phong nhìn không được nói.

"Làm gì có chứ?" Là một cô gái ế có tiền đã trọng sinh thì Vu Đông sẽ không bao giờ thừa nhận là cô chỉ là một người có lý thuyết mà không có chút kinh nghiệm thực tiễn nào trong chuyện tối hôm qua đâu.

Hạ Phong giữ cái môi nhỏ của Vu Đông lại rồi tiếp tục cắn vào... Ừm, có vị của sữa bò.

"Anh..."

"Đừng quyền rũ anh nữa, nếu không chúng ta sẽ không thể tới kịp nhà mẹ vợ anh để ăn cơm chiều đâu đó." Hạ Phong ngồi thẳng lại rồi tiếp tục ăn sáng.

Vu Đông cảm thấy cô đã thua, thua thảm hại bởi độ dày da mặt của người đàn ông đối diện này, chỉ có điều, khỉ... Cô thích da mặt dày của anh ấy rồi, làm sao giờ?

@@@

Quê của Vu Đông nằm ở trung tâm của Giang Tây nên nếu đi bằng xe lửa sẽ mất 10 tiếng đồng hồ, nhưng bởi vì thôn mà nhà Vu Đông ở lại không có phương tiện giao thông công cộng nên xuống xe lửa xong thì còn phải đi thêm mấy chuyến khác bằng xe buýt hoặc xe taxi nữa.

Bởi vậy Vu Đông đề nghị hai người lái xe về nhà, vì thời gian đi bằng đường cao tốc cũng không chênh lệch mấy, hơn nữa cũng dễ mang quà về nhà hơn. Nhưng vấn đề quan trọng nhất ở đây chính là nếu bị mẹ Vu đuổi ra khỏi nhà thì Hạ Phong vẫn còn một chiếc xe để chạy vào thành phố tìm một khách sạn ở tạm.

"Em chắc chắn mẹ em sẽ không thích anh đến vậy à?" Hạ Phong vừa lái xe vừa hỏi.

"Chuyện bây giờ rất khó nói." Vu Đông nghĩ, nếu bây giờ là mười năm sau, hoặc chỉ cần 5 năm sau thôi thì nếu mẹ em thấy anh, chắc chắn bà ấy sẽ vui vẻ đến mức khua chiêng gõ trống và đốt pháo nữa đó.

"Em yên tâm đi, cho dù ba mẹ vợ có làm gì thì anh cũng sẽ không bỏ em lại đâu." Hạ Phong nói.

"Anh dám sao!" Ngủ xong mà còn muốn chạy, đừng có tưởng bở.

"Không dám!" Hạ Phong nhìn không được cười nói, ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua chiếc nhẫn trên ngón tay của Vu Đông thì trong mắt đều là sự ảm áp.

@@

Nhà họ Vu, bây giờ tối, từ lúc sáu giờ tối thì cứ cách mười phút mẹ Vu và ba Vu sẽ hỏi Vu Tùng "Vu Đông về đến đâu rồi" một lần.

Mỗi lần như vậy thì rất đáng thương cho Vu Tùng vì lần nào hắn cũng phải gọi điện hỏi Vu Đông đang ở đâu. Trong lòng Vu Tùng thì không ngừng buồn bực, rõ ràng mọi người đều biết Vu Đông vẫn còn phải chạy một tiếng mới về đến nhà nhưng lại bắt hắn mười phút hỏi một lần, rốt cuộc là muốn làm gì chứ.

"Mẹ, đồ ăn đã hơi nguội rồi. Nếu không thì mẹ đi hâm nóng lại đi, không thôi lát nữa Đông Đông về nhà cũng không ăn được." Vu Tùng nhìn mẹ mình đang đứng ngồi không yên thì nhìn không được mà đề nghị.

"Ăn cái gì mà ăn hã, nó bỏ nhà ra đi, bây giờ trở về còn muốn tôi lo lắng sao." Mẹ Vu cá giận nói.

"Vâng vâng vâng." Trong lòng Vu Tùng đang không ngừng trợn mắt tỏ vẻ không phục. Vậy nửa năm nay cứ mỗi tuần ai là người luôn hỏi con tình hình của Đông Đông thế, ai vừa nghe Đông Đông nói muốn mang bạn trai về nhà liền mang quần áo mới đã cất hai năm trong tủ ra mặc vậy.

Dù Mẹ Vu lải nhải những điều đó nhưng vẫn mang đồ ăn đi hâm lại một lần.

"Bạn trai của Đông Đông sao hả? Nó có nói gì với con không?" Ba Vu thấy mẹ Vu đang trong phòng bếp thì mới nhỏ giọng hỏi thăm con trai mình.

"Ba à, chuyện này con cũng không rõ lắm, ba nghĩ thử xem con là anh hai, sao có thể chú ý chuyện tình cảm của em gái mình quá mức chứ." Vu Tùng trả

lời.

"Vậy con còn có thể làm gì?" Ba Vu ghét bỏ Vu Tùng nên lại lên ghế ngồi.

Vu Tùng cảm thấy hấn không làm gì cũng bị liên lụy, chuyện này đâu có liên quan gì đến hấn chứ!!

Lúc này một luồng ánh sáng chiếu vào sân nhà họ Vu, ba người nhà họ Vu lập tức chạy ra ngoài cửa, Vu Tùng vừa thấy biển số xe thì vui vẻ hô lên: "Đến, đến rồi, là biển số xe của Thượng Hải."

Đầu tiên Ba Vu và mẹ Vu rất vui vẻ, nhưng sau đó hai người từng người ra về bình tĩnh, nên trở về phòng khách thì về phòng khách, nên trở về phòng bếp thì về phòng bếp.

Vu Tùng không biết nói gì nên hơi cong khóe miệng, giả vờ cái gì chứ, lúc này ai là người chạy còn vội vàng hơn con thế.

Xe rất nhanh dừng lại, Vu Đông xuống xe đầu tiên, cô thấy được người anh trai vẫn đang trẻ trung, vẫn chưa bị khoản tiền nợ khi vay để mua nhà và gia đình làm cho suy sụp thì nhin không được lao qua mà ôm lấy hấn. "Sao vậy? Anh ta ăn hiếp em sao?" Vu Tùng đang tò mò đánh giá em rể tương lai thì bỗng nhiên thấy em gái mình vừa mới xuống xe liền đỏ hốc mắt mà lao vào ôm mình thì lập tức nổi giận ngay.

Ba Vu đang ở trong phòng giả vờ không có chuyện gì, ai ngờ lại nghe được giọng nói của con trai nên lập tức vớ đại một cái ghế dựa rồi chạy ra, cái tư thế hung dữ như vậy làm cho Hạ Phong thấy được cũng phải lùi lại một bước.

Vu Đông cũng phát hiện ra mình hơi mất bình tĩnh nên lắc lắc đầu, cô buông anh trai mình ra rồi hơi ngượng ngùng nói: "Chỉ là đã lâu không thấy nên em nhớ anh hai."

Đã lâu em không thấy anh hai cười với em rồi.

"Làm anh sợ chết khiếp!" Vu Tùng tức giận gõ đầu em gái một cái rồi sau đó lại tiếp tục bắt đầu đánh giá Hạ Phong.

"Ba!" Trước khi trọng sinh, người bắt cô kết hôn ít nhất là ba cô, ông luôn mang mái tóc trắng, hút thuốc rồi dùng ánh mắt ưu sầu mà nhìn cô. Mỗi lần Vu Đông thấy bóng dáng lom khom của ông thì sẽ cảm thấy cô không kết hôn là một tội ác cực lớn.

Ba Vu thấy đây là một hiểu lầm thì đành khụ một tiếng rồi bình tĩnh buông chiếc ghế dựa xuống, trực tiếp ngồi trong sân.

Vu Đông quay đầu lại rồi vẫy vẫy tay, Hạ Phong rất thông minh bước qua.

"Ba, đây là bạn trai của con, Hạ Phong." Vu Đông cười giới thiệu.

"Chào bác, con là Hạ Phong." Hạ Phong cười thăm hỏi.

Ba Vu đánh giá Hạ Phong từ trên xuống dưới vài lần rồi mới nhẹ nhàng "ừ" một tiếng nhưng vẫn không phát biểu ý kiến gì.

Như thế này là thích vẫn là không thích chứ, bác sĩ Hạ lúc bình thường khi làm phẫu thuật đều không run một chút nhưng giờ phút này trong nội tâm của hấn lại thấp thỏm không thôi.

"Mẹ đâu rồi?" Vu Đông lại hỏi anh hai mình.

"Mẹ đang ở trong phòng bếp hâm nóng đồ ăn cho em đó." Vu Tùng chỉ chỉ vào phòng bếp.

Vu Đông hơi do dự một lát nhưng cuối cùng vẫn tiến vào phòng bếp. Tuy trước khi cô trọng sinh thì mối quan hệ của mẹ con cô đã biến thành mỗi lần gặp mặt sẽ cãi nhau, nhưng Vu Đông vẫn luôn hoài niệm những ngày hai người không cãi nhau và tình cảm yêu thương của mẹ dành cho cô.

"Chát chát." Một thanh âm vang lên làm ba người đàn ông đang ở trong sân đối diện nhau không nói gì lập tức hoảng sợ.

"Cô còn có mặt mũi trở về sao, sao cô không chết ở bên ngoài luôn đi, xem xem tôi có đánh chết cô không."

"Mẹ, mẹ, con sai rồi, mẹ đừng đánh nữa mà."

Giọng nói to rõ của mẹ Vu và tiếng Vu Đông kêu rên vang vọng khắp cả nhà.

Vu Tùng và ba Vu đối diện nhau, không có phản ứng gì.

Hạ Phong nghe thấy tiếng kêu rên thê thảm của Vu Đông thì nhin không được bước qua, đúng lúc thấy Vu Đông chạy ra khỏi phòng bếp, đằng sau là mẹ Vu đang cầm một cây roi mây đuổi theo đánh.

Hạ Phong cũng không dám can mẹ Vu nên chỉ ôm Vu Đông vào lòng ngực rồi dùng thân mình đỡ đòn cho Vu Đông.

Mẹ Vu đánh hai roi xong thì liền phát hiện ra đã đánh sai người. Chỉ có điều bà hơi chớp mắt một cái rồi tiếp tục hung hăng đánh thêm mấy cái nữa mới dừng tay.

"Em không sao chứ!" Việc đầu tiên Hạ Phong làm là quan tâm Vu Đông.

Vu Đông lắc lắc đầu, mùa đông mặc áo rất dày mà mẹ Vu đa phần đều đánh vào người nên cô cũng không đau lắm, cô chỉ lớn tiếng kêu la như vậy thôi.

Lúc này Hạ Phong mới yên tâm, hần xoay người lại thấy một bác gái trông hơi giống Vu Đông thì lập tức tỏ vẻ tôn trọng cúi đầu chào một cái: "Chào bác, con là Hạ Phong, bạn trai của Vu Đông."

Mẹ Vu vốn đang đánh giá cao Hạ Phong vì hần biết xông đến bảo vệ Vu Đông trong lúc nguy cấp thì khi nghe Hạ Phong tự giới thiệu liền không bình tĩnh lại được: "Hạ Phong? Bạn trai của con không phải tên là Phuong Hoa hả?"

"À, ừ... Đã chia tay từ lâu rồi." Vu Đông nhỏ giọng nói.

"Con... Đứa bé chết tiết này!" Mẹ Vu đang cảm thấy đã đánh đủ rồi nghe vậy thì lập tức giọng roi mây lên.

Hạ Phong thấy vậy thì lập tức ôm Vu Đông vào ngực mình lần nữa.

Vu Tùng và ba Vu ở bên cạnh nhau xem náo nhiệt, Vu Tùng bình luận: "Xem ra cậu ta thích Đông Đông em gái ngốc của con thật đó, chỉ là hai người quá dính nhau rồi."

Ba Vu tỏ vẻ cực kì đồng ý với ý kiến này, ông thấy mẹ Vu đã dạy dỗ đủ rồi thì nói một câu: "Được rồi, đừng đánh nữa, ăn cơm đi."

Mẹ Vu đã đánh đến mệt mỏi, nghe vậy thì ném cái roi mây đi rồi trở về phòng bếp, trước khi đi bà còn nhìn con gái mình một cái: "Lại đây bung thức ăn lên bàn."

Vu Đông ngoan ngoãn đi theo.

Hạ Phong có vẻ không yên tâm nên nhìn thoáng qua Vu Đông, nhưng hần cũng biết lúc này không phải là lúc có thể đi theo. Lúc hần hoàn hồn lại thì ba vợ và anh vợ đã đi về phòng khách, cái sân trống rỗng chỉ còn một mình hần đứng đó thôi.

Hạ Phong sờ sờ mũi mình, quay lại chỗ để xe rồi lấy quà tặng đã chuẩn bị trước mang vào.

Hạ Phong lấy thuốc lá và rượu cầm riêng ra rồi nói với ba Vu với vẻ lấy lòng: "Đây là quà con và Vu Đông mua tặng cho bác."

"Ừ, thuốc lá này không tệ, là hàng Mỹ phải không!" Vu Tùng nhìn thoáng nhãn hiệu của thuốc lá rồi nói.

Ánh mắt của ba Vu chột lóe, ông rụt rè "ừ" một cái. Vu Tùng biết biểu hiện này tỏ vẻ ba Vu cũng khá vừa lòng với món quà này.

Từ lúc bước vào nhà họ Vu thì người duy nhất không có cảm xúc mâu thuẫn với hần là vị anh vợ này, bởi vậy Hạ Phong thừa dịp liền lấy chiếc đồng hồ đã chuẩn bị từ sớm rồi đưa cho Vu Tùng: "Vu Đông nói anh thích đồng hồ."

"Trời ạ... Longines*." Hai mắt Vu Tùng tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ.

(*Longines: nhãn hiệu đồng hồ nổi tiếng của Thụy Sĩ)

"Ủm hừ!" Ba Vu trừng mắt nhìn đứa con trai không biết cố gắng này một cái.

"Đáng tiếc anh không thích nhãn hiệu này cho lắm!" Vu Tùng cũng phát hiện ra biểu tình của mình lúc này không ổn lắm, có vẻ như hần quá tham tiền vậy. Vì vậy Vu Tùng đành yên lặng để chiếc đồng hồ lên bàn.

Cho dù thích đến mức nào thì cũng không thể làm mất mặt em gái được.

Hạ Phong mới vừa thả lỏng được một nửa thì lại căng thẳng trở lại, hần đứng trong phòng khách nhưng lại có cảm giác đứng cũng không được mà ngồi cũng chẳng xong, mặc dù bây giờ là mùa đông nhưng mồ hôi cũng chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Muốn Đụng Đến Anh Ấy Thì Đụng Đến Con Trước Đi!

Cho đến lúc Vu Đông mang đồ ăn lên bàn thì trạng thái lúng túng của Hạ Phong mới biến mất.

Đồ ăn đã chuẩn bị xong, mọi người ngồi vào bàn.

"Me vừa nghe em về nhà thì em xem đi, một nửa đầu là món em thích ăn." Vu Tùng chỉ vào đồ ăn trên bàn rồi nói.

"Vậy một nửa kia không phải là món con thích ăn sao." Mẹ Vu tức giận trừng mắt nhìn đứa con trai của mình một cái.

"Cám ơn mẹ!" Đã lâu cô không được ăn món mẹ làm rồi, lúc trước khi cô trọng sinh muốn đi về nhà ăn thì mỗi lần ăn xong đều bị mắng đến nỗi muốn nhổ hết ra nên dần dần cô cũng không nghĩ về nó nữa.

Ba Vu có sở thích uống rượu nên mỗi lần ăn cơm đều tự mình mở bình rượu ra uống hai ngụm. Hôm nay cũng không phải là ngoại lệ, chỉ có điều hôm nay ông mới để bình rượu lên bàn thì đã bị người cướp mất.

Ba Vu giương mắt nhìn lên thì thấy Hạ Phong đang cười lấy lòng nói: "Bác, con rót rượu giùm bác."

Ba Vu đợi đến lúc Hạ Phong giúp ông rót đầy chén rượu thì vẫn không uống mà lại im lặng không nói gì nhìn chén rượu trống rỗng trước mặt Hạ Phong.

Hạ Phong nhìn theo ánh mắt của ba Vu ánh mắt thì thấy được chén rượu không của mình liền hơi xấu hổ nói: "Bác, con không giỏi uống rượu cho lắm."

"Hừ." Ba Vu "hừ" nhẹ một tiếng nhưng cũng không ép buộc, ông tự cầm chén rượu lên rồi tự uống.

Hạ Phong nghe được tiếng hừ lạnh thì lập tức thấp thỏm ngay, ba vợ không hài lòng với hấn ư?

Hạ Phong do dự hai giây rồi cũng lấy bình rượu rót cho mình một chén, hấn đứng lên nói: "Bác, con kính bác một chén."

Ba Vu ra vẻ miễn cưỡng cùng chén với Hạ Phong, Hạ Phong vừa kích động thì uống hết cả chén rượu.

Rượu trắng hơn bốn mươi độ, tuy đây chỉ là một chén nhỏ nhưng cũng đủ làm Hạ Phong cay đến mức vận vẹo cả khuôn mặt, mà hấn lại không thể làm mất lễ nghi trên bàn cơm nên chỉ còn có thể liều mạng dùng bữa mà thôi.

Tuy Vu Đông không biết tửu lượng của Hạ Phong như thế nào, nhưng chuyện bác sĩ ít khi uống rượu thì cô vẫn biết nên chắc là tửu lượng của Hạ Phong cũng chẳng thể tốt được.

Vì vậy cô vội vàng múc nửa chén canh xương cho Hạ Phong.

Hạ Phong mang vẻ biết ơn nhìn thoáng qua Vu Đông rồi mới vội vàng uống hai ngụm.

"Đông Đông à, người bạn trai này của em tửu lượng không ổn chút nào." Vu Tùng thấy toàn bộ cảnh tượng thì vui vẻ khi người khác gặp họa nói.

"Hạ Phong là bác sĩ ngoại khoa nên bình thường không uống rượu." Vu Đông giải thích.

"Bác sĩ ngoại khoa? Cầm dao giải phẫu?" Vu Tùng giật mình nói.

Ba Vu và mẹ Vu hai người liếc nhau, công việc rất ổn đó.

"Không thể uống thì thôi vậy." Ba Vu thấy mặt của Hạ Phong đều bị sặc đỏ thì nhẹ nhàng nói một câu. Chỉ có điều trong cách suy nghĩ của ông thì ông chẳng có chuyện gì để nói với người đàn ông không biết uống rượu cả.

Hạ Phong tự nhiên nghe ra sự tiếu nhạo trong lời nói của ba Vu. Vì đây lần đầu tiên thấy ba vợ nên hấn đâu dám chỉ uống một chén rồi thôi chứ. Bởi vậy Hạ Phong lại cầm bình rượu lên rót đầy chén cho ba Vu, nói: "Bác, tuy bình thường con rất ít uống rượu nhưng ít nhất cũng có thể uống hai ly. Hôm nay con sẽ cùng bác uống không say không về."

Ba Vu hơi ngước mắt lên, ông ngửa đầu rồi lại uống một ngụm, trong lòng Hạ Phong đang chảy nước mắt nhưng cũng phải bắt bản thân uống thêm một ngụm.

Vì vậy sau khi uống ba chén, Hạ Phong với tửu lượng tầm thường lập tức nằm xuống bàn cơm.

"Hạ Phong, Hạ Phong." Vu Đông vỗ vỗ Hạ Phong hỏi lâu nhưng hấn vẫn không nhúc nhích nên cô lập tức cả giận nói, "Ba, sao ba lại chuốc say anh ấy rồi."

"Ba có chuốc say cậu ta đâu chứ, chúng ta mới uống có ba chén thôi à." Ba Vu tỏ vẻ oan uổng, ba chỉ mới uống khai vị thôi đó.

"Đâu có liên quan gì đến ba, là do tửu lượng của Hạ Phong quá tệ đó." Vu Tùng ở bên cạnh hát đệm.

"Không nói nữa, giúp em mang anh ấy vào nhà trước đã." Vu Đông đỡ một cánh tay của Hạ Phong.

Vu Tùng đi phía tay kia của Hạ Phong, hấn vừa mới cầm tay người lên thì bỗng nhiên ý thức được một vấn đề: "Phòng nào?"

"Đương nhiên là phòng của em." Vu Đông đương nhiên nói.

Vu Đông vừa nói xong thì mẹ Vu bỗng đập chiếc đĩa xuống bàn phát ra một tiếng "bang" rồi nói: "Đưa về phòng anh con đó, xong thì lại đây cho mẹ."

Tim Vu Đông muốn dùng đập, tiêu rồi, lúc này cô vẫn chưa phản ứng lại. Cô quên mất bây giờ không phải là mười năm sau, lúc mà chỉ cần có một người đàn ông dám ngỗ lời thì mẹ cô ước gì có thể đem cô đóng gói tặng lên giường người ta. Bây giờ lại là lúc người khác sờ vào con gái của bà một chút thì mẹ cô có thể cầm dao phay lên chém luôn đó.

Trong nụ cười vui vẻ khi người gặp họa của anh trai thì Vu Đông tê dại cả người mang Hạ Phong về phòng rồi lại tê dại cả người đi về phòng khách.

Mẹ Vu cũng không thèm ăn cơm nữa, bà ôm cánh tay ngồi trên một chiếc ghế trong phòng khách. Hai mắt bà Vu nhìn thoáng qua rồi ông vẫn ngồi trước bàn ăn tiếp tục uống rượu, Vu Tùng nhìn nhìn hai bên rồi quyết định vẫn theo sát ba mình ăn uống thì an toàn hơn.

Vu Đông mang khuôn mặt tươi cười bước qua dựa vào người mẹ Vu rồi làm nũng: "Mẹ ~"

"Đứng đó đi!" Mẹ Vu giơ tay chỉ về phía trước.

Vu Đông chớp chớp mắt rồi cần môi ngoan ngoãn đứng đó.

"Thành thật khai báo đi!" Mẹ Vu mang vẻ đang thẩm vấn tội phạm.

"Khai báo cái gì?" Vu Đông mờ mịt nói.

"Từ lúc con trộm sổ hộ khẩu rồi bỏ nhà đi." Mẹ Vu vẫn còn nhớ rõ chuyện cũ lắm.

Hai cha con nhà họ Vu cũng đang dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

"Thì... Lúc đó con đang kích động quá, nhưng sau đó con đã suy nghĩ lại. Cả nhà mình vẫn chưa có ai gặp mặt bạn trai của con mà con lại kết hôn với anh ta thì không tốt cho lắm. Bởi vậy sau đó con đã đổi ý." Vu Đông thừa dịp này lập tức nịnh nọt nói, "Cũng may con đã đổi ý. Lúc đó con về Thượng Hải không được mấy ngày thì đã chia tay với anh ta."

"Mẹ đã nói... Kết hôn sao có thể đem ra đùa như vậy được chứ? Hai bên cha mẹ cũng chưa gặp, cậu ta là người như thế nào chúng ta cũng không biết rõ nữa là." Mẹ Vu hung hăng nói.

Mặt ngoài Vu Đông không ngừng gật đầu phụ họa, nhưng là trong lòng cô lại không cho là đúng. Mười năm sau thì mẹ lại cảm thấy chỉ cần là nam là đủ.

"Vậy cậu Hạ Phong này? Là sao hả?" Mẹ Vu lại hỏi.

"Hạ Phong sao..." Vu Đông khẳng định không thể cho mẹ cô biết hai người đã kết hôn, nếu không thì chắc chắn cả nhà sẽ chẳng thể nào yên ổn mà ăn Tết được đâu, "Con... Con thích anh ấy."

Vu Tùng bị vẻ ngượng ngùng của em gái mình làm cho ghê tởm, hẩn vội lùi lại thật xa rồi chà chà mấy cái da gà mới nổi lên.

"Thích cái gì chứ, thích có thể ăn thay cơm hay sao." Mẹ Vu hỏi, "Bằng cấp, tuổi tác, sống ở đâu, việc làm, lương tháng bao nhiêu, có xe, nhà hay không ba mẹ cậu ta là người như thế nào, những chuyện này con biết rõ hay không hả?"

"Mẹ..." Vu Đông quay đầu nhìn cái cửa phòng đã được đóng lại rồi nói, "Nhà của chúng ta không có cách âm đâu mẹ, mẹ đừng có nói to như vậy chứ."

"Mẹ nói giọng lớn như vậy đó, cho dù cậu ta đứng trước mặt mẹ mẹ cũng phải nói." Mẹ Vu nói, "Mẹ thường xuyên nghe được anh con nói, mấy cô gái mới tốt nghiệp giống con rất dễ bị mấy người trong xã hội lừa gạt đó, con có biết hay không hả."

"Con không lừa người khác là tốt lắm rồi." Vu Đông nhịn không được cười nói.

"Đừng có cợt nhả với mẹ." Mẹ Vu lại đập cái bàn một cái, "Mau khai ra."

"Nam, tiến sĩ, 28 tuổi, bác sĩ ngoại khoa mổ chính, người Thượng Hải, có nhà có xe có tiền gửi ngân hàng, quan trọng nhất là rất thích con gái mẹ." Vu Đông tự luyến nói. "Điều kiện tốt như vậy sao? Là em tự nhào lên à?" Vu Tùng rất biết giá trị trường nên cực kì không lưu tình vạch trần Vu Đông đang tự luyến.

"Ăn cơm của anh đi." Vu Đông trừng mắt nhìn anh trai mình một cái.

Mẹ Vu và ba Vu nhìn nhau một cái rồi hơi thấp thòm hỏi: "Tiến sĩ đó, vẫn là bác sĩ mổ chính, sao lại coi trọng con chứ, có đúng không vậy?"

Vu Tùng nghe vậy không nhịn được mà phun hết ra.

Vu Đông biết cái vẻ sùng bái một cách mù quáng người trí thức của mẹ mình lại xuất hiện nữa rồi.

"Chỉ là một cái học vị tiến sĩ thôi mà. Nếu mẹ thích thì sau này con cũng đi học lấy về cho mẹ một cái." Vu Đông đồng dạng nói, "Nếu không phải thấy anh

ấy điên cuồng theo đuổi con, mọi chuyện đều chiều theo ý con thì con chẳng thèm đếm xỉa tới anh ấy đâu."

Bởi vì còn đã phát huy tác dụng nên Hạ Phong dù mơ mơ màng màng đã hơi tỉnh táo được một chút. Hắn nghe thấy vậy thì hơi sùng sốt nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể che lại đôi mắt rồi cười.

"Cậu ta nhìn cũng ổn lắm" Mẹ Vu hồi ức lại khuôn mặt của Hạ Phong, "Chiều cao cũng ổn."

"Đúng vậy, con chính là coi trọng mặt của anh ấy."

Hạ Phong cười đến nỗi cái cằm trở nên run rẩy.

"Cậu ta thật sự thích con đến vậy?" Mẹ Vu thấy con gái mình chắc chắn như vậy thì hơi tin tưởng hỏi.

"Chuyện này còn có thể giả được sao."

Mẹ Vu nhìn thoáng qua ông bạn già hỏi: "Ba Đông Đông, ông cảm thấy thế nào?"

"Để xem kĩ lại đã, tôi vốn đang định chuốc say cậu ta rồi hỏi chuyện, ai ngờ cậu ta mới uống được có ba chén thì đã gục rồi." Ba Vu mang về hơi đáng tiếc nói.

"Ba!" Vu Đông thật hết biết nói gì rồi.

Lúc này Hạ Phong cũng cười không nổi, thì ra trong nhà này, người có tâm tư nhất là bác trai đó.

@@

Người trong thôn đều dậy từ rất sớm. Lúc sáng sớm mẹ Vu đã dậy nấu cơm, ba Vu cũng khiêng cái cuốc xuống ruộng đi một vòng rồi về nhà. Lúc bây giờ Hạ Phong đã dậy ra khỏi phòng nhưng vẫn chậm hơn so với mọi người.

Hạ Phong vốn đang muốn giúp đỡ nhưng mẹ Vu không chịu cho hắn làm gì cả. Bởi vậy Hạ Phong chỉ đành ngồi trong sân ngắm người một mình.

Lúc này Vu Tùng đuổi lưng đi ra, thấy Hạ Phong liền chào hỏi: "Em dậy sớm vậy?"

"Chào anh." Hạ Phong đứng lên chào hỏi.

"Đông Đông dậy chưa?" Mẹ Vu ló đầu ra từ phòng bếp hét lên với Vu Tùng, "Con đi kêu nó dậy làm việc đi."

"Vâng." Vu Tùng xoay người định đi về phòng gọi Vu Đông dậy.

Lúc này Hạ Phong hơi cân lại rồi nói: "Bác ơi, có chuyện gì cứ bảo con được rồi. Vu Đông rất thích ngủ vào buổi sáng nên bác cho cô ấy ngủ lâu một chút."

Trong sân nháy mắt trở nên yên tĩnh, ngẫu nhiên có tiếng chó nhà hàng xóm sủa hai tiếng.

Hạ Phong bất an chớp chớp mắt, hình như có gì đó không đúng thì phải.

Mẹ Vu cảm nôi đi ra khỏi phòng bếp, về mặt ân ý nhìn Hạ Phong, hỏi: "Sao cậu biết nó rất thích ngủ vào buổi sáng?"

"Không lẽ hai người đã sống chung." Vu Tùng ra về khoa trương dùng tay che miệng lại.

(Editor Yuuki: Anh trai hớ em gái không thương tiếc QAQ)

Mẹ Vu vừa nghe vậy thì lập tức có sát khí từ trong mắt bà xuất hiện, Hạ Phong thấy vậy thì bị hù đến giật mình, cả người đều chảy mồ hôi lạnh, trong một lúc không biết nên trả lời như thế nào mới phải.

Mẹ Vu thấy Hạ Phong chậm chạp không nói được câu nào thì xem như là đồng ý rồi, bởi vậy bà lập tức cảm nôi rồi vọt vào phòng Vu Đông.

"Đưa con gái chết tiệt kia, dậy mau cho mẹ."

"Bác, bác, bác hiểu lầm rồi." Hạ Phong vội vàng chạy theo.

Vu Đông đang ngủ mơ mơ màng màng thì bị mẹ mình xốc chân lên, cô hơi vận vẹo thân mình, Vu Đông cảm thấy hơi lạnh nên cuộn mình lại rồi ngủ tiếp.

"Còn chưa chịu dậy nữa!" Mẹ Vu nắm lỗ tai của con gái rồi trực tiếp kéo ra khỏi giường. Hạ Phong chỉ nhìn thôi là đã thấy đau nên vội vàng chạy qua cứu người.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy, đau quá." Vu Đông xoa lỗ tai rồi dựa vào lồng ngực của Hạ Phong.

Mẹ Vu sao chịu nổi hình ảnh này, bà duỗi tay định kéo Vu Đông ra khỏi lồng ngực của Hạ Phong, cuối cùng do dùng sức không đúng chỗ nên đã kéo luôn áo ngủ của Vu Đông, làm cho chiếc áo trở nên xộc xệch.

Cái cổ của Vu Đông bị Hạ Phong cắn đến vết hôn đầy tràn lập tức bại lộ trước mặt mọi người. Mặt Hạ Phong đỏ lên, hấn vội vàng kéo lại cổ áo cho Vu Đông.

Hình ảnh này vừa nhìn đã thấy ghê người, mang lực xuyên thấu đến tận cùng, làm cho mẹ Vu sợ đến mức làm rớt luôn cái nôi đang cầm trong tay.

"Mẹ, mẹ, bình tĩnh một chút!" Vu Tùng nhặt nôi lên rồi đỡ lấy mẹ Vu đang muốn té xỉu.

"Bác, bác nghe con giải thích." Hạ Phong cũng cảm thấy mình rất vô tội, hấn ân ái cùng vợ mình cũng làm mẹ vợ tức giận nữa là sao chứ.

"Sao vậy?" Ba Vu mới đi từ ruộng về thì thấy mọi người đều vây quanh trong phòng Vu Đông nên tò mò đi đến.

"Ba, Đông Đông và Hạ Phong đã sống chung, mẹ đang tức giận." Vu Tùng quay đầu lại giải thích một câu.

Hạ Phong chợt dạ nhìn ba vợ một cái, chỉ thấy trong mắt ba Vu cũng ra xuất hiện sát khí.

Chỉ là sát khí của mẹ Vu thì đối với Vu Đông, còn của ba Vu thì đối với hấn mà thôi.

"Mang cây dao đồn cùi trong sân lại đây cho ba." Ba Vu sai Vu Tùng.

.....

"Muốn đụng đến anh ấy thì đụng đến con trước đi!" Vu Đông cuối cùng đã tỉnh táo lại nên đứng dậy che trước người Hạ Phong.

Mẹ Vu trợn trắng mắt, trực tiếp ngất xỉu.

(Editor Yuuki: Không nói đến vấn đề khác, chỉ nói đến cách xử lý tình huống của mẹ Vu Đông thật là tệ hết chỗ nói. Lúc biết hai người sống chung thì tốt nhất là bình tĩnh lại, để cho qua chuyện xong sau đó nhân lúc Hạ Phong không có mặt thì hỏi rõ ràng Vu Đông rồi mới tính chuyện tiếp theo chứ không phải kiểu giận dỗi dỗi dỗi tìm Vu Đông tính sổ.

Thứ nhất, lúc này theo ba người nhà họ Vu thì Hạ Phong vẫn là người ngoài, mà chuyện này lại là chuyện riêng tư, liên quan đến danh dự con gái mình mà mẹ Vu Đông cứ làm âm âm lên, định cho cả xóm biết hết hay sao?

Thứ hai, lúc này có mặt Hạ Phong thì mẹ Vu muốn xử lý Vu Đông thế nào cũng không được vì thế nào Hạ Phong cũng bảo vệ cho Vu Đông => Chẳng xử lý được chuyện gì cả. Xong cuối cùng mẹ Vu lại trực tiếp tức đến ngất xỉu luôn... Tự tìm khổ vào người à?

Nói chung là càng đọc sẽ càng thấy được lý do vì sao ngay chương đầu Vu Đông đã không màng tất cả đòi lấy Hạ Phong, toàn là bị ép ra hết. Edit khúc cuối mà bực cả mình.)

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Bác Sĩ Hạ Cho Heo Ăn

Phòng khách nhà họ Vu.

Sau khi mẹ Vu bị bấm huyết nhân trung thì đã tỉnh lại, bà mang vẻ sống không còn gì lý thú dựa vào chiếc ghế.

Vu Tùng lặng lẽ làm một động tác cắt cổ với Vu Đông.

Ba Vu hút thuốc một cái, ông nhìn thoáng qua đứa con gái trước mắt mình rồi thở dài, cuối cùng ông nhìn Hạ Phong, người đang không biết nên làm gì, nói một cách ghét bỏ: "Cậu, ra sân sau cho heo ăn đi."

"A... Cho... Cho heo ăn." Hạ Phong mang vẻ mặt ngây ngốc nói.

"Ồi ôi, em nhanh chân đi cho heo ăn đi, com heo trong cái thùng lớn màu đen ở phòng bếp đó, em mang com heo ra chuồng heo ở sân sau đi." Vu Tùng biết ba mình đang muốn mở cuộc họp gia đình nên vội vàng đẩy người đi.

Hạ Phong không yên tâm nhìn thoáng qua Vu Đông, Vu Đông cười với hấn một cái rồi ý bảo hấn đi ra ngoài đi.

Lúc này Hạ Phong mới mang sự thấp thỏm và bất an đi vào phòng bếp lấy com heo đi ra sân sau.

Vu Đông nhìn thoáng qua sắc mặt của mẹ mình một cách cẩn thận, cô cảm thấy bà đã tiêu hóa đủ rồi thì mới nói: "Mẹ, mẹ đừng tức giận nữa."

"Tôi có thể không tức giận sao?" Mẹ Vu ngồi ngay ngắn lại, "Con... Con... và hần... có phải hay không... có cái đó."

"Không phải mẹ đã thấy hết rồi à?"

"Con..." Mẹ Vu lại che ngực lần nữa.

"Mẹ, bình tĩnh, bình tĩnh lại." Vu Tùng bưng chén trà qua rồi vuốt vuốt giúp mẹ Vu đừng tức giận nữa.

Mẹ Vu đẩy tay của Vu Tùng ra, ngón tay bà chỉ vào Vu Đông vẫn đang run: "Con... Con... Mẹ đã dạy con như thế nào hả, sao con có thể không biết liêm sỉ như vậy."

"Mẹ, mẹ nói nặng quá rồi, bây giờ chỉ nói chuyện hẹn hò thôi thì người ta..." Vu Tùng đang định nói mấy câu giúp đỡ, ai ngờ đã bị ánh mắt của mẹ Vu hù đến cảm miệng.

"Con là con gái nhưng lại không biết tự trọng như vậy, nếu ở thời của mẹ thì con còn có thể lấy chồng sao?" Mẹ Vu mắng.

"Vậy thì không lấy."

Lại là điệp khúc cái thời của mẹ. Lúc mẹ bắt con kết hôn cũng vậy, nào là thời của mẹ nếu con gái trong nhà không lấy chồng sẽ không còn mặt mũi nào ở trong nhà mẹ đẻ, nào là sẽ mang đến tai họa cho gia đình. Vu Đông vừa nhớ đến liền tức giận, cô không nhịn được nên trả treo lại một câu.

"Con..." Mẹ Vu tức đến mức thở không nổi.

"Con nói chuyện kiểu gì với mẹ mình thế hả." Ba Vu vẫn luôn im lặng lúc này mới cả giận nói.

"Vâng." Vu Đông chột dạ cúi đầu.

"Bỏ đi, kêu cậu Hạ Phong gì đó vào đây đi. Hối cậu ta định chừng nào kết hôn." Mẹ Vu lấy tay che ngực nói.

"Mẹ không khảo sát cậu ta nữa sao?" Vu Tùng không nhịn được hỏi, "Chỉ như vậy đã đồng ý?"

"Em gái con đã cùng người ta như vậy rồi..." Mẹ Vu nín không được nước mắt nói, "Bây giờ còn khảo sát gì nữa chứ, chỉ còn có thể hy vọng cậu ta là một người có trách nhiệm, biết đối xử tốt với em gái con là được, lễ hỏi gì đó chúng ta cũng không nói nữa."

"Mẹ..." Vu Tùng nghe thì cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

Vu Đông cũ

"Mẹ..." Vu Tùng nghe thì cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

Vu Đông cũng không nghi ngờ tình yêu thương của mẹ dành cho cô. Nhưng hai người lại thuộc hai thời đại khác nhau, trình độ giáo dục nhận được cũng khác nhau, kiến thức khác nhau đã định trước bọn họ sẽ không có tiếng nói chung. Mỗi lần mẹ Vu khóc thì Vu Đông vừa khó chịu lại vừa oán hận, rõ ràng cô chưa bao giờ làm điều gì sai nhưng mẹ cô luôn dùng nước mắt của mình mà lên án cô.

"Mẹ..." Vu Đông hoàn toàn có thể nói cho bà, thật ra cô và Hạ Phong đã đăng kí kết hôn từ lâu rồi, nhưng nếu vậy thì trong lòng Vu Đông lại cảm thấy không thoải mái. Chẳng lẽ chỉ vì vậy mà đưa con gái này lại bị giảm giá trị trong lòng bà hay sao.

Trước khi trọng sinh, con không kết hôn thì mẹ cảm thấy mất mặt vì con, cả nhà đều cảm thấy mất mặt vì con. Sau khi trọng sinh, con chưa kết hôn đã sống chung cũng làm mất mặt mẹ. Đêm trước còn muốn khảo sát thật kĩ đưa con rể tương lai nhưng giờ phút này lại sợ người ta không chịu cưới con gái của mình.

Vu Đông biết rõ những việc này là do sự khác biệt về tư tưởng, nhận thức, nhưng chuyện này lại xảy ra với mình nên Vu Đông vẫn cảm thấy vô cùng khổ sở, cô nhịn không được mà đỏ cả mặt.

"Con khóc cái gì? Có phải cậu ta không muốn kết hôn với con hay không." Mẹ Vu thấy con gái mình khóc thì lập tức nghĩ theo chiều hướng xấu.

"Cậu ta dám, con đi tìm cậu ta!" Vu Tùng thấy hai người phụ nữ trong nhà đều khóc thì sao chịu nổi, bởi vậy hần lập tức đứng dậy muốn chạy ra sân sau tìm người.

"Đứng lại!" Vu Đông biết cô bị ảnh hưởng bởi những ngày tháng trước khi trọng sinh nên mới như vậy, cô chùi nước mắt rồi nói, "Lần này anh ấy đến đây là để cầu hôn."

Ba Vu và mẹ Vu nhìn nhau một cái, đặc biệt là mẹ Vu khi nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Vậy còn tạm được." Cho dù là như vậy thì chuyện mới sáng sớm đã lộn xộn như vậy cũng làm cho trong lòng Vu Tùng không được thoải mái, "Nếu cậu

ta ăn hiếp em thì cứ nói với anh, anh là chỗ dựa của em, yên tâm."

Ba Vu là một người đàn ông truyền thống, vì vậy tuy rất quan tâm đến chuyện tình cảm của con mình nhưng sẽ không nói nhiều.

"Cậu ta có đối xử tốt với con không?" Ba Vu chỉ hỏi con gái mình một câu, ông thấy Vu Đông gật đầu thì đập thuốc lá rồi nói, "Vậy gọi cậu ta về ăn sáng đi."

Vu Đông lên tiếng rồi đi ra ngoài, lúc xoay người vẫn nhìn không được mà rơi nước mắt.

"Đông Đông à, ba không cần con phải tìm một người có điều kiện tốt đến mấy, nhưng bây giờ cũng đã đến lúc con phải kết hôn rồi." Vu Đông vẫn luôn rất tôn trọng ba của mình, cho nên mỗi lần cô bị ép kết hôn thì cô có thể cãi nhau om sòm với mẹ mình nhưng lại không thể nói ra một câu phản bác lời của ba mình.

Trong ấn tượng của cô, ba cô luôn ngồi trong một góc nhà hút thuốc, trong ánh mắt kín đáo của ông là đều là tình yêu đối với con cái.

Giờ phút này Vu Đông cảm thấy cô rất biết làm ra vẻ, ông trời đã cho cô thêm một cơ hội làm lại từ đầu, cho cô thoát khỏi sự phiền não khi bị ép hôn ở đời trước, bây giờ gia đình vẫn là ngôi nhà ấm áp mà cô hằng mong đợi từ trước nhưng không biết vì sao cô vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Còn bác sĩ Hạ đang cho heo ăn ở sân sau lúc này thì sao.

Hạ Phong bỏ com heo vào máng thức ăn rồi đứng trước chuồng heo xem ba con heo giành đồ ăn.

Sau khi Hạ Phong đi ra ngoài mới phản ứng lại, chắc là người nhà Vu Đông có chuyện muốn nói riêng với nhau. Tuy Hạ Phong cảm thấy chuyện sáng nay rất lộn xộn nhưng cũng chẳng phải chuyện lớn gì, dù sao thì hần và Vu Đông cũng đã kết hôn rồi.

Vì vậy Hạ Phong liền yên tâm nhìn mấy con heo rồi chờ Vu Đông đến gọi mình.

Lúc này có một bác gái khoảng năm mươi tuổi đi đến, bác gái đã nhìn chằm chằm Hạ Phong thật lâu từ xa làm cho Hạ Phong muốn bỏ qua cũng khó. Vì vậy lúc người đi đến gần hần thì hần lễ phép cười với đối phương một cái.

"Ôi, cậu trai trẻ, tôi chưa thấy cậu bao giờ cả, cậu có quan hệ gì với nhà họ Vu thế?" Bác gái thấy cậu trai trẻ đẹp trai cười với mình thì lập tức trở nên tự quen thuộc mà hỏi thăm.

"À... Cháu là bạn trai của Vu Đông." Hạ Phong không thể từ chối sự tự quen thuộc của bác gái này.

"Ôi, là bạn trai của Ngư Đông sao, nhà họ Vu sắp có con rể rồi à?" Hai mắt bác gái toát ra sự hóng chuyện, "Cậu tên gì, đang làm gì, ở thôn nào thế?"

"Ách... Chào bác, cháu là Hạ Phong, là bác sĩ, người Thượng Hải." Hạ Phong tự giới thiệu một cách lễ phép.

"Người thành phố sao, không tồi, còn là bác sĩ nữa." Bác gái lập tức không chế không được tâm tình kích động muốn chia sẻ thông tin này với người khác, bà cười ha hả dặn dò Hạ Phong cho heo ăn đi rồi nhanh chóng bỏ đi.

Chỉ còn lại Hạ Phong đang mờ mịt và ba con heo con yên lặng đối diện nhau.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ sự yên tĩnh ngán ngùi.

Hạ Phong lấy điện thoại ra nhìn rồi mỉm cười nhận cuộc gọi: "Mẹ."

"Con trai à, thế nào rồi? Tiến triển có thuận lợi không?" Từ đêm qua thì mẹ Hạ đã đợi điện thoại, nhưng đã qua cả đêm mà Hạ Phong cũng chẳng gửi một tin nhắn đến. Vì vậy lúc sáng sớm bà đã không đợi nổi nữa mà gọi điện thoại đến một cách gấp gáp.

"Tiến triển?" Hạ Phong nhớ đến một loạt sự kiện xảy ra vào sáng nay thì không biết nên nói là quá nhanh hay quá tệ nữa, hần chỉ có thể nói, "Không thuận lợi cho lắm."

"Sao vậy? Ba mẹ Vu Đông không thích con?" Mẹ Hạ hỏi.

"Hình như là có một chút..."

"Chuyện này là bình thường, cô gái nhà mình nuôi lớn lại bị con lấy đi, ai có thể vui vẻ cho được. Việc này ba con rất có kinh nghiệm, mẹ để ba nói chuyện với con." Mẹ Hạ đưa điện thoại cho ba Hạ đang đứng kế bên nghe lén.

Ba Hạ vẫn chưa chuẩn bị gì đã bị bắt nghe điện thoại nên ông chỉ đành cứng ngắt nói: "Chuyện này sao, cũng không có kỹ xảo gì đâu, con ráng làm việc nhiều lên là ổn."

"Ông nói lung tung cái gì vậy, ông tưởng bây giờ là thời của chúng ta hay sao." Mẹ Hạ cảm thấy đưa điện thoại cho ba Hạ thật là một nước cờ dở, vì thế bà cướp điện thoại lại rồi nói: "Hạ Phong à, mẹ nói cho con nghe, làm việc là đúng, nhưng quan trọng nhất là miệng con phải ngọt, mỗi phút mỗi giây phải biểu hiện ra được quyết tâm đối xử tốt với con gái người ta suốt cả cuộc đời này. Lúc thích hợp cũng có thể nói đến kế hoạch trong tương lai của con."

"Nếu những thứ đó cũng không thể làm ba mẹ vợ hài lòng thì con chỉ cần cầm tờ giấy hôn thú ra thì mẹ chắc chắn con đã có thể qua được một nửa." Mẹ Hạ nói xong thì lại bổ sung thêm một câu, "Đương nhiên do lúc trước hai đứa kết hôn vẫn chưa thông báo cho ba mẹ Đông Đông nên chắc chắn họ sẽ có ý kiến, chiều này để chừng nào tình huống tệ quá hẵng dùng biết không."

"Vâng!" Hạ Phong cười đáp.

"Con yên tâm đi, con trai của mẹ mẹ biết, con rất ưu tú. Mẹ không sợ đâu, Đông Đông cũng rất thích con nữa nên ba mẹ con bé chắc chắn cũng sẽ thích con, cố gắng biểu hiện hơn nhé, mẹ chờ tin tốt của con." Mẹ Hạ nói xong thì hỏi ba Hạ, "Ông còn gì muốn nói nữa không?"

"Cho tôi nói một câu." Ba Hạ nhận điện thoại nói, "Hạ Phong à, kiên trì chính là thắng lợi."

Hạ Phong cúp điện thoại, tâm tình của hắn trở nên tốt hơn hẳn, vì vậy hắn lại mở cửa chuồng heo ra, ngồi xổm bên cạnh máng thức ăn rồi vuốt đầu con heo trắng mập.

"Anh thích heo à." Lúc Vu Đông đến đây thì thấy được hình ảnh như vậy.

"Mọi người nói xong rồi?" Hạ Phong thấy Vu Đông thì lập tức đứng dậy, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm cách cái chuồng heo.

"Nói xong rồi."

"Hai bác nói gì?" Hạ Phong hỏi.

"Bị em làm tức chết." Vu Đông nhún vai.

"Nếu không thì chúng ta nói thật đi." Hạ Phong nói.

"Làm sao mà nói? Nói con gái của hai người đã trộm sổ hộ khẩu rồi chạy đến kết hôn với người ta, ai ngờ lúc đứng trước cửa cục dân chính lại bị người ta đá?" Vu Đông nhướn mày nói, "Sau đó đau lòng quá nên tùy tiện tìm một người để lấy?"

Hạ Phong nghe xong thì cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó ngẩng đầu cười nói: "Tuy em tùy tiện tìm một người để lấy, nhưng anh vì mình có thể là người đó mà cảm thấy may mắn."

"Em.. Ý em không phải như vậy... Em không phải tùy tiện mà lấy..." Lúc này Vu Đông mới cảm giác được lúc này hình như cô đã nói sai rồi, cô đang muốn giải thích nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào. Chẳng lẽ cô lại nói bởi vì biết trong tương lai anh sẽ trở thành danh nhân nên mới kết hôn với anh sao?

Nhưng lúc đó cô nghĩ gì nhỉ? Vu Đông đã không nhớ rõ nữa rồi, cô chỉ biết lúc đó Hạ Phong đứng trước mặt mình, mà cô lại đứng lúc biết hắn.

"Không sao, anh chỉ cần biết là bây giờ em thích anh là đủ rồi." Hạ Phong mỉm cười nói.

"Hạ Phong..." Tay Vu Đông chống lên cái xà ngang của chuồng heo, muốn mình càng gần Hạ Phong hơn, cô bày tỏ lần nữa, "Em thích anh!"

Mặt Hạ Phong mang ý cười, hắn từ từ để mặt mình sát mặt Vu Đông, lúc hai người sắp hôn nhau thì

Bỗng nhiên Vu Tùng từ đâu nhảy ra, Vu Tùng vừa thấy hình ảnh trước mắt mình thì lập tức hét lên một tiếng như quỷ kêu rồi che kín hai mắt: "Anh nói này, hai đứa không thể chú ý trường hợp một ít à, hai đứa không sợ ngày mai cả thôn sẽ thăm thì với nhau, đứa con gái nhà họ Vu và bạn trai ở chuồng heo hôn nhau? Mẹ vẫn chưa nguôi giận đâu, em lại muốn thêm dầu vào lửa nữa à."

"Khụ!" Hạ Phong xấu hổ đứng thẳng lại.

Vu Đông tức giận trả treo lại: "Anh lại đây làm gì? Phá hư chuyện tốt của em!"

"Ha... Vu Đông, da mặt em còn có thể dày hơn được nữa không." Vu Tùng bị sự vô sỉ của em gái mình đánh bại hoàn toàn, thật ra thì nửa năm nay đã xảy ra chuyện gì vậy, lại có thể làm cho đứa em gái đơn thuần của hắn biến thành như vậy, "Mau về ăn cơm đi, em đi gọi người mà nửa ngày vẫn chưa về."

Vu Tùng nói xong thì đi về trước.

Lúc này Hạ Phong cũng ra khỏi chuồng heo, hắn cầm tay Vu Đông rồi nói: "Chúng ta cũng về đi."

"Ừ!"

"Thôn của em thực sự sẽ truyền nhau những lời như vậy sao?" Hạ Phong nhớ đến lời nói của anh vợ lúc này.

"Hên xui thôi." Vu Đông trêu chọc nói, "Anh sợ?"

"Không có... Chỉ là rất giống kiểu lăng mạn của thời bao cấp." Hạ Phong vừa nói xong thì đã cười trước.

Chương 43: Cho Em Không Đủ

Người nhà họ Vu làm ẩm ỉ từ lúc sáng sớm nhưng lúc ngồi ở trước bàn cơm thì tất cả lại trầm mặc.

Đơn giản vì đây là bữa sáng nhưng trên bàn lại chỉ có thức ăn đã cháy khét.

Thực ra thì từ lúc mẹ Vu cảm nôi chạy vào phòng Vu Đông sau đó té xỉu thì đã có thể đoán trước được kết cục rồi, chuyện bữa sáng bị cháy hết đó hà, chuyện này chẳng đáng ngạc nhiên chút nào.

Ăn xong một bữa sáng khó quên, ba Vu đẩy xe máy ra định đi chợ mua thêm thức ăn để ăn Tết, dù sao thì con rể đã đến nên mẹ Vu lặng lẽ nói với ông là đi mua thêm thức ăn nữa đi.

"Bác, bác muốn đi đâu? Con lái xe đưa bác đi." Hạ Phong thấy ba Vu đang đẩy xe máy nhưng một cái nón cũng không đội thì cảm thấy không yên tâm cho lắm.

"Không cần đâu, bác đi chợ mua thức ăn thôi, rất gần." Ba Vu từ chối.

"Để con cùng đi với bác, thức ăn có thể để trong cốp xe, sẽ tiện hơn." Hạ Phong ân cần nói.

"Đường ở nông thôn rất hẹp, xe hơi vào không được." Ba Vu đành phải nói thật.

"À." Bỗng nhiên không khí trở nên hơi xấu hổ.

Ba Vu sai bước lên xe máy, ông dừng lại một chút rồi quay đầu lại nhìn Hạ Phong một cái, hỏi: "Mẹ Đông Đông hỏi cậu có thích ăn gì không để bác mua."

"A?" Hạ Phong sững sốt một lát rồi phản ứng lại rất nhanh, hần mạt khuôn mặt vui vẻ, "Con... Con thích ăn cá."

"Đã biết." Ba Vu khởi động xe rồi rất nhanh biến mất trên con đường nhỏ ở nông thôn.

Hạ Phong nhìn về phương hướng mà ba Vu biến mất, trên khuôn mặt anh tuấn là nụ cười ấm áp.

"Sao em đứng đó mà cười ngây ngô thế?" Vu Tùng bỗng nhiên xuất hiện ở đằng sau Hạ Phong.

"Không có gì." Hạ Phong cười cười.

"Ài, chìa khóa xe của em cho anh mượn một chút, anh muốn vào thành phố mua mấy món đồ." Làm anh vợ, Vu Tùng sai em rể tương lai một cách công khai.

Hạ Phong không chút nào do dự lấy chiếc chìa khóa ra từ trong túi ra đưa cho anh vợ.

"Cám ơn nhiều!" Vu Tùng phóng khoáng lái xe đi rồi.

Mẹ Vu nghe được âm thanh thì cầm giẻ lau bước ra, bà thấy Hạ Phong còn đứng ở trong sân thì biết ngay là ai đã lấy xe đi, vì vậy bà nói: "Kỹ thuật lái xe của Tùng Tùng cũng bình thường thôi, coi chừng làm xước xe của con đó."

"Không sao đâu, xe con có bảo hiểm." Hạ Phong thấy ăn cơm xong thì hần cũng chẳng có việc gì để làm nữa nên chủ động hỏi, "Bác, có chuyện gì cần con giúp không?"

"Vậy con và Đông Đông đi dán câu đối đi." Mẹ Vu nghĩ nghĩ rồi nói.

"Vâng!" Hạ Phong cười đáp ứng, hần vui vẻ trở về phòng rồi kéo Vu Đông, đang sửa sang lại hành lý, ra ngoài bắt đầu dán câu đối.

Ở trong thôn thì sân của các hộ gia đình đều là kiểu mở ra, bởi vậy thường xuyên sẽ có hàng xóm đến thăm nhà hoặc đi ngang qua. Chỉ trong vòng một tiếng ngắn ngủi thì lượng người đi tới đi lui cũng nhiều đến mức không thể đếm nổi.

Các bác gái đến đây thì nhìn thoáng qua vài lần, mấy cậu bé thì đến rồi cười chạy mất, có cô bé lại đây còn đỏ luôn cả mặt.

Vu Đông suy nghĩ một hồi rồi hỏi Hạ Phong: "Buổi sáng anh ở sân sau có gặp được ai không?"

"Anh gặp được một bác gái, có nói chuyện mấy câu." Hạ Phong nhớ lại rồi nói.

"Anh nói gì?" Vu Đông hỏi.

"Vẫn chưa nói gì nhiều, chỉ nói anh là bạn trai em thôi." Hạ Phong kỳ quái nói, "Sao vậy?"

"Không có gì. Chỉ là anh đã bị tất cả người trong thôn em xem xét từ trên xuống dưới hết rồi." Vu Đông thở dài nói.

"Xem xét?" Hạ Phong đã dán xong một tờ thần giữ cửa cuối cùng lên, hắn xoay người đang muốn hỏi tiếp Vu Đông liền thấy được mấy cặp mắt tò mò đang đánh giá mình.

"Chào mấy bác!" Tuy Hạ Phong bị hoảng sợ nhưng hắn vẫn mang sự phong độ mà chào hỏi mọi người.

"Ai da, cậu trai này rất tuấn tú đó. Ngr Đống à, bạn trai của cháu hả?" Một bác gái hỏi.

"Đúng vậy!" Vu Đông cười gật đầu.

Đúng lúc này mẹ Vu từ phòng bếp bước ra, bác gái này vừa thấy mẹ Vu thì tức khắc lại gần rồi khoa trương nói: "Tiểu Lan à, Ngr Đống nhà bà cũng đã có bạn trai luôn rồi, nghe nói còn là người trong thành phố nữa, rất có tiền đồ đó."

"Đúng vậy đúng vậy, nghe nói vẫn là bác sĩ đó, ghê thật." Một bác gái khác nghe vậy cũng nói tiếp.

"Khi nào chúng ta sẽ được uống rượu mừng thế?" Bác gái thứ ba cũng hỏi tiếp.

"Bây giờ vẫn còn sớm, bọn họ cũng mới nói chuyện hẹn hò thôi, hơn nữa Vu Đông cũng mới tốt nghiệp, nó còn phải đi làm một thời gian nữa rồi mới tính đến chuyện này." Cho dù mẹ Vu sốt ruột muốn cho Vu Đông lấy Hạ Phong thật nhanh, nhưng đối với câu hỏi của người khác thì bà tuyệt đối cũng sẽ không biểu hiện ra đáng vẻ gấp gáp.

"Sớm cái gì mà sớm chứ, đã có đối tượng thì mau chóng kết hôn đi, coi chừng như Bảo Cầm đó, đã hai mươi tám rồi còn chưa có ai lấy, thấy mẹ con bé vội vàng thế nào chưa."

"Đúng vậy, đúng vậy, bây giờ mẹ con bé cứ hỏi thăm mọi người khắp nơi đấy, cũng do con bé lớn tuổi quá, như vậy rất khó kiếm người để lấy."

.....

Tình cảm của Vu Đông đối với các vị bác gái này là vừa yêu vừa hận. Trong thôn, nhà ai có chuyện gì thì người nhiệt tình, tận tâm nhất là họ, nhưng nhà ai có chuyện xấu gì thì người truyền nhanh nhất cũng là họ.

"Còn có chữ "phúc" chưa có dán đâu, chúng ta đi dán thôi." Vu Đông kéo Hạ Phong đang nghe vói vể trợn mắt há hốc mồm về phòng.

Đợi đến lúc hai người dán xong chữ "phúc" thì các bác gái ở bên ngoài cũng đã về nhà mình chuẩn bị bữa cơm tất niên rồi. Lúc này mẹ Vu mang một cái rổ lớn từ phòng bếp đi ra, trong rổ là một miếng thịt heo và một ít trái cây, bà đặt lên bàn rồi nói với Vu Đông: "Lát nữa con và Hạ Phong đi cúng cho ông bà thổ địa đi."

"Vâng!" Tuy đã không làm chuyện này nhiều năm, nhưng quy trình bình thường Vu Đông vẫn còn nhớ rõ. Hai người một người mang theo đồ cúng một người mang theo theo nến, nhang, pháo lên đường đi về phía miếu thờ thổ địa.

Dọc theo đường đi có rất nhiều người mang về hóng chuyện cười thân thiết với Vu Đông.

Vu Đông cũng cười chào hỏi cả con đường.

"Cảm giác như thế này thật là tốt!" Hạ Phong bỗng nhiên nói.

"Chỗ nào tốt?" Vu Đông kinh ngạc nói.

"Mọi người đều quen biết nhau, mọi người đều mang thiện ý." Hạ Phong cười nói, "Mọi người đều thích em."

Vu Đông nghe vậy thì ngẩn ra, cô cảm thấy hơi hoảng hốt.

"Ngr Đống!" Bỗng nhiên có một giọng nói cao vút đánh vỡ sự suy tư của Vu Đông.

"Thím sáu." Vu Đông nhìn người phụ nữ trung niên đang mặt mày hớn hở đứng trước mặt mình thì hô, "Chị Bảo Cầm."

Vu Bảo Cầm gật đầu cười cười với Vu Đông.

"Hai đứa đi cúng hả." Thím sáu hỏi.

"Đúng vậy!"

"Đây là bạn trai của con phải không, ôi nhìn ổn thật đó." Thím sáu mang sự hâm mộ nhìn về phía Hạ Phong.

"Chào thím sáu, con là Hạ Phong." Hạ Phong gọi theo Vu Đông.

"Ai da, chào con, chào con, thật là lễ phép đó." Thím sáu cười hi hi nói, "Con bao nhiêu tuổi rồi?"

"Dạ hai mươi tám." Hạ Phong trả lời.

"Hai mươi tám sao, bằng tuổi Bảo Cầm nhà thím rồi. Bên cạnh con có bạn học nào còn độc thân không, đồng nghiệp cũng được?" Thím sáu kích động hỏi liên tục.

Hạ Phong không kịp phòng ngừa bị hỏi đến ngốc luôn, hần chỉ có thể xấu hổ mà cười.

"Mẹ..." Vu Bảo Cầm hơi xấu hổ kéo mẹ mình, sau đó ngượng ngùng nhìn hai người Vu Đông.

"Kéo cái gì mà kéo, mẹ mà không hỏi giúp con thì con phải làm sao bây giờ hả?"

"Cho dù là vậy thì mẹ cũng không thể vừa gặp người ta liền hỏi chứ."

"Không làm như vậy thì làm sao bây giờ? Con lại không tự tìm được." Thím sáu thở hển hển nói.

Hạ Phong hoàn toàn không biết vì sao mình chỉ mới nói có mấy câu đã gây ra một trận cãi nhau, hần đành nhìn thoáng qua Vu Đông để xin giúp đỡ.

Vu Đông rất quen thuộc với hình ảnh trước mắt mình này, trong lòng cô cũng đang vô cùng cảm thán. Cô biết rõ, lúc này nói càng nhiều thì sẽ càng loạn vì vậy cô ngắt lời hai người họ: "Thím sáu, bọn con đi cúng thổ địa trước đây, sau này chúng ta lại nói chuyện tiếp."

"Được, được, chuyện của Bảo Cầm con để ý giúp thím nhiều một chút nhé." Thím sáu vẫn không quên dặn dò thêm một lần.

Hai người đã đi thật xa nhưng vẫn còn có thể nghe thấy giọng của thím sáu nói chuyện với con gái mình.

Hạ Phong tỉnh tề cảm nhận được Vu Đông không vui cho lắm, nhưng hần lại không biết vì sao nên chỉ có thể yên lặng cầm lấy tay của Vu Đông. Vu Đông lấy lại tinh thần, cô nhìn bàn tay nắm chặt của hai người thì hoảng hốt hồi lâu mới ngẩng đầu lên cười với Hạ Phong. Hai người chậm rãi đi đến trước cửa miếu thổ địa.

Miếu thờ thổ địa là đền thờ được người trong thôn góp vốn xây dựng nên, bên trong thờ phụng tượng ông bà thổ địa.

Trước tượng có một cái đài dùng để đựng đồ cúng, phía dưới là một đồng đất được gạch che lại, trên đồng đất đó đều được cắm đầy nến và nhang.

Hai người bỏ đồ cúng vào, đốt pháo, thiêu giấy tiền vàng bạc.

Hạ Phong nhìn Vu Đông cầm ba cây nhang, nhắm mắt lại cầu nguyện với tượng thần, sau đó mang về thành kính mà cúi đầu lạy rồi khom lưng cắm nhang vào trong đất.

"Em nói gì với hai vị thần tiên thế?" Hạ Phong tò mò hỏi.

"Em đang cảm ơn họ." Cảm ơn tất cả các vị thần đã cho cô trọng sinh.

"Vậy anh cũng phải cảm ơn họ!" Hạ Phong học theo bộ dạng của Vu Đông cúi đầu lạy.

"Anh cảm ơn vì điều gì?" Vu Đông cũng tò mò hỏi.

"Cảm ơn họ đã phù hộ cho em ở nơi mà anh không biết." Hạ Phong nghiêm túc nói.

"Buồn nôn quá đi!" Vu Đông liếc Hạ Phong một cái rồi xoay người rời khỏi đền thờ.

Hạ Phong nhanh chóng lấy lại đồ cúng, bỏ vào rỏ rồi đuổi theo.

Đền thờ xây ở đầu thôn, ngay cửa đền là một hồ nước, quanh hồ là ruộng lúa rộng lớn kéo dài đến đàng xa. Khi Hạ Phong nhìn đến cảnh sắc này thì đã nghĩ, vào mùa thu thì chắc hẳn cảnh sắc nơi đây sẽ còn đẹp hơn thế nhiều.

"Quê em rất đẹp." Hạ Phong khen.

"Ở nông thôn đều như vậy cả." Vu Đông chỉ vào ruộng lúa đàng xa nói, "Khối đất đàng đó là của nhà em."

Hạ Phong dõi mắt nhìn về phía xa, nhưng vẫn không thể phân biệt khối đất nào với khối đất nào.

"Chị Bảo Cầm?" Bỗng nhiên Vu Đông thấy được một bóng người màu đỏ đang bước chậm trên một bờ ruộng cách chỗ này không xa, "Hạ Phong anh

về trước đi, em đi tìm chị Bảo Cầm nói chút chuyện."

Hạ Phong gật gù đầu, Vu Đông xoay người chạy về phía ruộng lúa.

"Chị Bảo Cầm" Vu Đông không chạy được bao lâu thì đã đuối kịp Vu Bảo Cầm đang đứng ngây ngốc ngay ruộng lúa.

"Đông Đông đó à." Vu Bảo Cầm ngẩn người, cô nàng cười với Vu Đông.

"Em mới thấy chị ở bên kia nên đến đây chào hỏi một tiếng." Vu Đông nói.

"Vậy sao." Vu Bảo Cầm quay đầu lại nhìn một cái, đúng lúc thấy được bóng dáng Hạ Phong xoay người đi khỏi, cô nàng hơi cô đơn nói, "Lúc làm việc ở trong thành phố, chị muốn tìm một người quen biết để nói chuyện cũng khó. Nhưng lúc về đến nhà muốn tìm một chỗ để ở một mình cũng khó như vậy."

"Thím sáu lại mắng chị à." Vu Đông hỏi.

"Tức chị hôm qua đã từ chối một buổi xem mắt." Vu Bảo Cầm cười khổ nói.

"Ánh mắt của thím ấy với chúng ta vốn đã không giống nhau, đặc biệt là trong chuyện xem mắt như thế này." Vu Đông đã trải qua sáu năm liên tục bị ép hôn nên tràn đầy cảm xúc.

"Người này là bạn từ nhỏ của chị giới thiệu, là chị Mĩ Linh của em đó."

"Mĩ Linh? Chị ấy đã kết hôn từ lâu rồi mà?" Vu Đông hỏi.

"Đúng vậy, hôm trước cậu ấy mang cái bụng to sắp đẻ đến nhà chị làm mai, làm mẹ chị cực kì kích động." Vu Bảo Cầm cười khổ nói, "Thật ra thì trước đó cậu ấy đã nói với chị trong điện thoại rồi, hơn nữa chị cũng đã từ chối khéo. Ai ngờ cậu ấy lại trực tiếp gặp mẹ chị nói chuyện, còn bảo mẹ chị phải điều chỉnh suy nghĩ của chị lại ngay..."

"Sao chị ấy lại..." Điều chỉnh suy nghĩ thì chính là bị mắng còn gì.

"Người đàn ông này là em họ của chồng cậu ấy..." Vu Bảo Cầm bắt đầu kể, "Đông Đông à, em nói thử xem, nếu năm sau chị không về ăn Tết thì sao nhỉ? Có phải nếu mẹ chị không gặp chị thì sẽ càng vui vẻ hơn không?"

"Bây giờ làng trên xóm dưới đều biết Vu Bảo Cầm chị là một cô gái ế. Mẹ chị chỉ cần gặp người ta liền nói có người nào giới thiệu cho chị được không, bà ấy ra phố mua đồ ăn cũng có thể hỏi thăm được một người đàn ông lớn tuổi chưa lập gia đình. Bác gái trong thôn thấy chị thì sẽ giáo dục chị, nói chị đừng có đòi hỏi cao quá... Thật ra thì chị..."

Đôi mắt của Vu Bảo Cầm dần dần đỏ lên: "Chị chỉ muốn tìm một người mà mình muốn lấy thôi, nhưng bây giờ chị vẫn chưa tìm được, cho nên đây là lỗi của chị phải không?"

"Chị Bảo Cầm..."

"Có lúc chị đã muốn tìm một chỗ mà không ai quen biết mình, chừng nào kết hôn thì chừng đó mới về nhà."

Vu Đông không biết nên an ủi Vu Bảo Cầm như thế nào nữa, cũng giống như việc cô không biết phải an ủi bản thân mình vào mười năm sau như thế nào vậy. Nữ giới đối với việc theo đuổi tình yêu của cuộc đời mình ư, nếu không đủ sự may mắn, thì một là khuất phục với hiện thực, còn không thì đành phải chờ đợi trong cô độc mà thôi.

"Được rồi không nói nữa, làm em nghe xong cũng không được tự nhiên." Vu Bảo Cầm miễn cưỡng cười nói, "Đông Đông, chị rất hâm mộ em, cho nên em phải hạnh phúc đó."

Vu Bảo Cầm vẫy vẫy tay, xoay người sang chỗ khác, phăng phất lại lập nên một hàng rào vô hình lần nữa để chống lại những lời đồn đãi vớ vẩn xung quanh, giống như cô lúc trước vậy.

"Chị Bảo Cầm, hãy kiên trì, lựa chọn của chị không hề sai." Có lẽ mặc kệ là quyết định này có đúng hay không, nhưng bạn chỉ hy vọng trong những lời chỉ trích ấy thì sẽ có một âm thanh cổ vũ mình.

Vu Bảo Cầm xoay người, cô nàng mặc một bộ đồ đỏ, cười xinh đẹp như hoa hồng.

Có lẽ trong mắt người khác bạn là lập dị, nhưng bạn vẫn phải xinh đẹp kiên cường như trước. Bởi vì mỗi người đều có những lựa chọn khác nhau trong cuộc sống, lựa chọn xong sẽ có những kết quả khác biệt, nhưng tốt và xấu thế nào thì chúng ta cũng không nên ngang ngược mà chỉ trích họ.

"Đã đến lúc về ăn trưa rồi."

Lúc Vu Đông lấy lại tinh thần thì phát hiện Hạ Phong đã ngồi xổm trước người cô.

"Em ngồi ở đây nghĩ gì thế?" Hạ Phong đã về nhà thật lâu nhưng vẫn chưa thấy Vu Đông về nên lúc này mới đến đây tìm.

"Nghĩ về anh." Vu Đông ngửa đầu cười.

"Anh đang ở đây mà." Hạ Phong cũng cười.

"Ừ, cảm ơn anh đã ở đây."

"Em bị sao vậy?" Hạ Phong lại cảm nhận được cảm xúc tội tệ của Vu Đông một lần nữa.

"Hạ Phong." Vu Đông vòng lấy cổ của Hạ Phong, cả người cô đều dựa vào người Hạ Phong, "Có thể gặp được anh thật là tốt."

Hạ Phong không biết Vu Đông bị sao, nhưng theo bản năng làm cho hân cang ôm chặt cô gái trong ngực mình hơn nữa.

Có phải là do anh cho em không đủ cảm giác an toàn hay không, cho nên em mới thường xuyên mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tất Cả Đều Là Phúc Lợi

Editor Yuuki: Đọc tên chương là hiểu rồi nha (ノ_ _ノ) ￣￣￣

Bữa cơm tất niên năm nay không phải là bữa cơm phong phú nhất, nhưng lại là sự hoài niệm từ lâu của Vu Đông.

Chỉ là nồi gà hầm đặt ở giữa bàn ăn ngày xưa bây giờ đã biến thành một nồi cá kho ngon miệng, Vu Đông vừa nhìn thì biết là do ba cô làm.

"Ba, hôm nay ba xuống bếp sao?" Dù tay nghề bếp núc của ba Vu rất tuyệt nhưng ông lại không thích xuống bếp nấu ăn.

"Chúng ta được hưởng từ Hạ Phong đó, ba tự đi chợ mua cá tươi." Vu Tùng nháy mắt với em gái mình.

"Khụ!" Ba Vu hơi mất tự nhiên mà uống một ngụm rượu.

Hạ Phong nghe xong thì thấy cảm động trong lòng, hân cang chén rượu trên bàn lên đổ rượu vào rồi đứng dậy: "Cảm ơn bác, con kính bác một chén."

"Hôm qua con mới say xong đó." Ba Vu nói.

"Con sẽ uống ít thôi ạ."

Lúc này ba Vu mới gạt đầu cụng chén với Hạ Phong.

Mẹ Vu bung tô canh cuối cùng bước vào, người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm tất niên một cách vui vẻ.

Trong lúc ăn Vu Tùng cũng nhân cơ hội này mà rót cho Hạ Phong mấy chén rượu, một hồi sau thì Hạ Phong cũng bị ép uống khá nhiều, mặc dù đã có đồ ăn nhét vào bụng để lót dạ cộng thêm uống rượu cũng chậm, nhưng Hạ Phong với tư lượng tệ hại đã hơi mơ mơ màng màng.

Hiển nhiên ba Vu cũng đang vui, bởi vậy sau khi uống mấy chén thì ông bắt đầu nói nhiều lên.

"Hạ Phong, cậu đó, phải đối xử tốt với con gái của tôi biết không." Ba Vu chỉ vào Hạ Phong rồi nói.

"Bác cứ yên tâm, con nhất định sẽ đối xử tốt với Vu Đông." Hạ Phong quơ quơ đầu, muốn làm cho đầu óc đang mờ mịt của mình tỉnh táo hơn một chút.

"Đông Đông nhà tôi, không phải tôi tự khen nhưng trong phạm vi mười dặm quanh đây, cậu sẽ chẳng tìm được một cô gái nào xuất sắc hơn nó nữa đâu." Ba Vu bắt đầu đếm, "Vừa thông minh, vừa hiếu thảo, lại còn xinh đẹp nữa."

"Nhưng không được dịu dàng cho lắm!" Vu Tùng, tư lượng cũng chẳng tốt lành gì, đang nằm lên bàn nói chen vào.

"Con cảm ơn đi!" Ba Vu trừng mắt nhìn con trai mình một cái.

"Không phải, Vu Đông rất dịu dàng." Hạ Phong che lại ngực cười, "Mỗi lần con nhìn thấy cô ấy đều cảm thấy ấm áp trong lòng."

"Tôi bảo vệ nó hai mươi hai năm, cuối cùng nó phải đi về nhà cậu." Ba Vu cảm thấy có chút khó chịu.

"Bác à, sau này con sẽ bảo vệ cô ấy." Hạ Phong vỗ ngực bảo đảm.

"Ai cần em bảo vệ, em gái tôi lúc nhỏ, có thể một chọi hai với mấy thằng con trai đó, từ nhỏ đến lớn chính là nữ hán tử* có tiếng." Vu Tùng khoa tay múa chân biểu diễn hình ảnh trâu bò.

(*nữ hán tử: chỉ những cô gái hào sảng, không sợ khổ sợ cực, tự tôn tự lập, tính cách kiên cường, sẽ không xin giúp đỡ của người khác khi không cần thiết, nếu tự làm được thì sẽ tự mình làm lấy, ví dụ sửa bóng đèn, sửa máy tính, đập gián, bung thùng nước v.v)

"Lúc nó học tiểu học, cấp hai đều là thủ lĩnh đó."

"Lợi hại như vậy sao?" Hạ Phong mơ mơ màng màng nhìn về phía anh vợ.

"Cho nên em phải cẩn thận một chút, nếu em mà dám ăn hiếp em gái của anh thì anh sẽ lên trước, sau đó thả em gái của anh ra xử em." Vu Tùng nói năng lộn xộn, thật ra hắn cũng không biết chính mình đang nói gì nữa.

"Vâng!" Cũng chẳng biết Hạ Phong có nghe hiểu gì hay không mà cứ cười ngây ngô.

"Đồng Đông từ nhỏ đã cố chấp, nó thích ai liền đối xử cực tốt với người đó, những thủ đoạn dữ dằn bình thường đều không dám dùng." Ba Vu là người hiểu biết con gái mình nhất, "Nếu nó bị người mà nó để ý nhất thương tổn thì càng im lặng không nói gì."

"Cho nên... Hạ Phong à, bác hy vọng con có thể chăm sóc nó nhiều hơn." Ba Vu nhìn về phía Hạ Phong, đôi mắt say lờ mờ phảng phất đã tỉnh táo lại trong chớp mắt.

"Bác..."

"Bác luôn lo lắng, lo lắng nó sẽ bị người khác ăn hiếp."

"Bác cứ yên tâm... Sau này... Còn có con mà." Hạ Phong cố gắng ngồi thẳng dậy nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nằm xoài trên trên bàn.

Ba Vu cười cười, ông nhìn đứa con trai bên cạnh mình không biết đã ngủ mất từ lúc nào rồi.

"Ba!" Vu Đông vẫn luôn yên lặng ngồi một bên thì nước mắt sớm đã đọng đầy trong mắt, cô nhìn ba mình, người chưa bao giờ nhỏ giọng nói lời yêu thương mà ghen ngào trong lòng.

Ba Vu cười cười, phảng phất đã về lại lúc Vu Đông còn nhỏ, ông giờ tay ra vỗ đầu Vu Đông.

Cái vỗ đầu này cũng làm nước mắt của Vu Đông rơi xuống.

"Sao em khóc?" Hạ Phong mơ mơ màng màng ngồi dậy lần nữa, hắn ngược mắt lên thì phát hiện khuôn mặt đầy nước mắt của Vu Đông nên đau lòng giờ tay ra chùi.

"Đừng khóc nữa, anh mới hứa với bác, sau này sẽ bảo vệ em." Bàn tay dày rộng của Hạ Phong chạm vào khuôn mặt của Vu Đông, phảng phất như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Vu Đông cười gật gật đầu.

Hạ Phong phảng phất như đã yên tâm, cảm giác say đã quay trở lại, hắn dựa vào người Vu Đông rồi ngủ say.

Lúc mẹ Vu ra khỏi phòng bếp thì chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh như thế này, cả bàn là ba người đàn ông đã say đến ngây ngất.

Sáng sớm mừng một Tết.

Hạ Phong bị một tia nắng chiếu vào đánh thức, lọt vào tầm mắt của hắn chính là khuôn mặt đang say ngủ của Vu Đông.

Hơi thở gần kề, cái trán đối diện và vòng eo mềm mại dưới cánh tay nữa.

Hạ Phong nhìn lông mi vừa dài vừa mỏng của Vu Đông thì nhịn không được mà nhẹ nhàng hôn lên.

Lông mi Vu Đông chớp chớp, một đôi mắt đẹp, phảng phất như suối nước trong, ào ào chảy vào đáy lòng Hạ Phong.

"Chào buổi sáng!" Hạ Phong không nhúc nhích, ở vị trí cực gần như thế này nói câu chào buổi sáng.

"Chào buổi sáng!" Vu Đông cũng cười ngọt ngào.

Hạ Phong chớp mắt một cái rồi nhẹ nhàng thò đầu qua, tia nắng nghịch ngợm bị Hạ Phong che lại đã thoát khỏi Hạ Phong rồi làm chói mắt Vu Đông.

Vu Đông không khống chế được mà nhắm hai mắt lại, trên môi truyền đến độ ẩm quen thuộc của Hạ Phong, phảng phất còn mang theo mùi rượu của tối hôm qua, từ môi, đến hàm răng, lại đến mỗi một chỗ trong khoang miệng.

Hạ Phong giống như một bạo chúa vậy, hắn không ngừng chiếm thành đoạt đất, mà Vu Đông thì đã như bọn lính tan rã.

Lúc đã hết khí oxy thì hai người cuối cùng cũng chịu tách ra, sợi chỉ màu bạc dính vào đầu lưỡi của hai người, phảng phất không thể chia cắt.

Hạ Phong liền dùng tư thế này mà vuốt vuốt mái tóc dài hơi rối của Vu Đông rồi nhỏ giọng nói: "Năm mới vui về!"

"Năm mới vui về!" Vu Đông cong đôi mắt đẹp của mình.

"Anh có một nguyện ước đầu năm." Hạ Phong ôm Vu Đông vào ngực mình, cằm thì đặt trên đầu Vu Đông.

"Nguyện ước gì?" Vu Đông hiểu kỳ nói.

"Anh hy vọng sau này mỗi ngày thức dậy đều có thể thấy em."

Vu Đông giãy giụa để ngẩng đầu lên, ánh mắt của cô lại đối diện với Hạ Phong lần nữa, cô chỉ mỉm cười ngọt ngào một cái rồi lại nằm vào trong lòng của Hạ Phong.

Hai người lại ngọt ngào một lát rồi mới chịu ra khỏi giường.

Sáng mừng một Tết, Hạ Phong có mấy phát hiện mới. Ba Vu hút thuốc mà hắt mưa tặng, anh vợ đeo đồng hồ mà hắt mưa tặng, mẹ Vu thì mặc quần áo do Vu Đông mua cho, còn đi khoe khắp nơi mấy món thuốc bổ mà hắt tặng nữa.

"Chắc là anh đã qua cửa rồi nhỉ?" Hạ Phong hỏi. "Xem như là vậy." Vu Đông liếc mắt nhìn người nào đó đang ngây ngô cười một cái rồi nói.

"Ha hả..." Hạ Phong nhin không được cười nói, "Vậy chúng ta có thể chuẩn bị hôn lễ rồi phải không?"

"Chuyện này thì phải thương lượng với mẹ em." Vu Đông nói.

"Còn có mẹ của anh nữa." Hạ Phong cười lấy di động ra, không thể chờ đợi được nữa mà muốn nói cho mẹ mình tin tức tốt này.

Qua năm mới thì mùa xuân đã đến, cả núi đầy cỏ khô đã có những mầm xanh, chiếc áo khoác lông dày đã đổi thành chiếc áo khoác mỏng. Mừng năm Tết thì hai người đều phải chuẩn bị về Thượng Hải.

Trước khi đi thì mẹ Vu đưa cho Hạ Phong một cái bao lì xì, bà nói đây là quà ra mắt.

Hạ Phong muốn từ chối nhưng lại bị Vu Đông ngăn cản.

Trước khi lên xe, Hạ Phong đi đến trước mặt ba Vu, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Bác, những lời nói buổi tối hôm đó con đều nhớ kỹ rồi, bác cứ yên tâm."

"Tốt!" Khuôn mặt nghiêm túc của ba Vu cuối cùng cũng lộ ra ý cười, ông vỗ vỗ bả vai của Hạ Phong.

Ba Vu không dùng nhiều sức nhưng Hạ Phong biết, hắt đã lấy đi châu báu trong lòng ông.

Bởi vì đa số người đều qua mừng sáu Tết mới về nên dọc theo đường đi thì hai người cũng không bị kẹt xe, ăn xong cơm trưa, mười giờ tối thì hai người về đến Thượng Hải.

Ngồi xe hơi mười mấy tiếng, việc đầu tiên Vu Đông làm khi về đến nhà là nằm xoài trên ghế sofa giả làm người chết.

Hạ Phong mang theo hành lý vào cửa, thấy Vu Đông giống một con vật mềm mại thì cười cười nói: "Lúc này em mới nói với anh là đói đó."

"Nhưng em không muốn động đây!" Vu Đông làm nũng.

"Em đi tắm đi, tắm xong sẽ thoải mái hơn một chút. Anh đi làm đồ ăn cho em." Hạ Phong nói.

"Được rồi!" Vu Đông đứng lên, mang hành lý của mình về phòng ngủ phụ.

Hạ Phong nhìn động tác cực kì tự nhiên của Vu Đông thì mắt hơi chớp, hắt nghĩ có lẽ mình nên làm gì đó để Vu Đông ý thức được cô nên đổi phòng ngủ.

Đợi đến lúc Hạ Phong nấu xong mì mang lên bàn thì cũng là lúc Vu Đông mới tắm xong, mặc một bộ đồ tắm đi ra. Vu Đông đã đói là nên cô không đợi nổi mà lập tức ngồi xuống trước bàn ăn.

Hạ Phong cười rồi đưa đũa lại, hắt cúi đầu lại gần. Hạ Phong thấy mái tóc vẫn chưa được lau khô của Vu Đông, một giọt nước chảy từ xương quai xanh vào trong bộ đồ tắm.

Bởi vì mới tắm xong nên khuôn mặt của cô càng có vẻ mềm mại hồng hào hơn, ánh mắt của Hạ Phong dần tối lại.

"Em ăn trước đi, anh đi tắm cái đã." Giọng nói của Hạ Phong hơi khàn.

"Ừ ừ!" Vu Đông chỉ lo ăn mì nên đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Đến lúc Vu Đông ăn uống no nê, ôm bụng ngồi trên ghế sofa tiêu hóa thì giọng nói của Hạ Phong truyền đến từ trong phòng tắm của phòng ngủ chính.

"Sao vậy?" Vu Đông không nghe rõ Hạ Phong mới nói gì.

"Dầu gội đầu trong phòng tắm hết rồi, em lấy giúp anh một chai khác đi." Giọng nói của Hạ Phong lại truyền đến lần nữa.

"À." Vu Đông mang dép lê chạy vào phòng của mình, cầm dầu gội đầu rồi vội vã chạy vào phòng Hạ Phong.

Cô đứng trước cửa phòng tắm của Hạ Phong rồi gõ cửa: "Anh mở cửa đi, em đưa cho anh."

Cửa phòng tắm mở ra một chút.

Vu Đông không nghĩ gì nhiều, cô giờ tay ra để dầu gội vào đọi Hạ Phong lấy.

Nhưng Vu Đông không hề nghĩ đến, tay Hạ Phong thật sự đã vươn ra, nhưng thứ hấn lấy không phải dầu gội, mà là cô.

Đợi đến lúc Vu Đông phản ứng lại thì cô đã bị Hạ Phong đè dựa vào tường của phòng tắm, đôi dép lê con thỏ với bộ lông xù xù đã bị nước từ vòi hoa sen làm cho ướt đầm.

Bộ đồ tắm mới thay ra cũng bị ướt đầm dán sát vào người cô.

Tay Hạ Phong không biết từ lúc nào đã chui vào trong chiếc áo tắm, xoa nhẹ sống lưng bóng loáng của Vu Đông.

"Hạ Phong..." Vu Đông hơi mờ mịt mà ngẩng đầu.

"Ừ?"

Vu Đông thấy được sự nhiệt tình và khát khao từ trong mắt của Hạ Phong, thân thể vốn đã mỏi mệt nháy mắt trở nên mềm nhũn.

Chiếc áo tắm rộng thùng thình đã bị Hạ Phong nhẹ nhàng kéo ra, Vu Đông bị đè ở trên tường không thể động đậy, chỉ có thể cảm nhận được bàn tay cực nóng của Hạ Phong di động khắp nơi trên da thịt của cô, mang theo sự run rẩy từng chút một.

Nước từ vòi hoa sen chảy xuống làm Vu Đông không mở được mắt, nhưng cảm giác từ thân thể của mình truyền đến thì càng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Hạ Phong cuối cùng đã không cần xương quai xanh của Vu Đông nữa, hấn dùng đôi tay của mình xoay người Vu Đông lại.

Vu Đông theo bản năng dùng hai tay chống vách tường, cô còn chưa kịp đứng vững liền cảm giác được Hạ Phong vòng tay qua ôm lấy eo của mình rồi nâng lên một ít, một bàn tay khác lại cầm nụ hoa trước ngực của cô.

Lúc thân thể bị mở ra thì Vu Đông khó chịu mà "ừm" một tiếng.

Sau đó là sự tấn công liên miên, hung mãnh hữu lực, không ngừng nghỉ. Đôi tay đang chống vách tường của Vu Đông dần trở nên trắng, cô khẽ cắn môi rồi ngẫu nhiên kêu ra vài tiếng ní non.

Sau khi mây mưa xong, Hạ Phong khóa vòi hoa sen, trong phòng tắm nháy mắt trở nên yên tĩnh lại. Hạ Phong không thay đổi tư thế tiếp tục ôm Vu Đông đã xụi lơ, hai người cứ như vậy mà lẳng lặng dựa vào vách tường, dư vị lại chuyện lúc này.

Phảng phất đã hồi lâu, Hạ Phong vuốt ve vòng eo mềm mại của Vu Đông, nhớ đến một việc: "Anh... Lúc này..... Giống như đã quên tránh thai."

Đôi mắt của Vu Đông cũng không thèm mở, hai chân cô đã xụi lơ nên chỉ có thể dựa vào Hạ Phong mới miễn cưỡng đứng thẳng được, cô nói với vẻ lười nhác: "Anh thích em bé không?"

"Thích."

"Vậy thì sinh."

Hạ Phong không có nhìn biểu tình của Vu Đông, hấn chỉ dịu dàng bế người lên, để lại những vệt nước và chiếc áo tắm đã bị nhăn nheo dưới đất. Hạ Phong bế cô đặt lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ chính.

Trên chiếc khăn trải giường màu xanh biển là thân thể như ngọc của Vu Đông, sự đối lập mãnh liệt đập vào thị giác làm Hạ Phong lại lần nữa áp người xuống.

Cảm giác được Hạ Phong đến gần mình nên Vu Đông không nhịn được mà mở to mắt, cô mang vẻ tội nghiệp nhìn qua.

Hạ Phong nhẹ nhàng chạm vào khoe môi ướt át của Vu Đông, trong mắt hấn là sự khát vọng và khẩn cầu. Vu Đông chớp chớp mắt rồi chủ động để người mình sát vào đối phương.

Hạ Phong cảm mất cá chân của Vu Đông, thuận thế để lên vai của mình, bộ dáng tấn công kịch liệt đầu còn về quý ông ôn hòa lúc bình thường. Vu Đông bị va chạm đến mức kêu không ra một tiếng hoàn chỉnh, chiếc khăn trải giường dưới thân đã bị mồ hôi thấm ướt, ướt ra một mảng hình cung.

Cho đến khi tất cả đều đã kết thúc, Hạ Phong ôm Vu Đông vào trong ngực mình, nhìn đối phương mỗi một đến mức không mở nổi mắt thì đau lòng và tự trách.

"Đông Đông."

"Ừm~~" Vu Đông phảng phất vẫn còn cảm nhận được một chút.

"Sau này chúng ta ngủ phòng này."

"Ừ."

Hạ Phong cũng không biết Vu Đông có nghe thấy hay không, đối với việc hôm nay không khống chế được bản thân thì Hạ Phong vừa tự trách vừa đứng dậy lấy máy sấy sấy mái tóc đã ướt nhẹp của Vu Đông.

Cho đến khi tóc của Vu Đông đã khô thì Hạ Phong mới kéo người vào lòng ngực của mình một lần nữa, hẩn nham mắt lại rồi đem mặt mình vùi vào cổ Vu Đông.

Hạ Phong chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày hắn sẽ khát vọng một người như vậy, phảng phất như có được cô thì đã có được cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Đông Gôi Gả Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: An An Trở Về

Trên chiếc giường lớn màu xanh biển, Vu Đông lười nhác lật người qua, vòng eo mềm như làm Vu Đông nhin không được mà rên rỉ thành tiếng. Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhớ đến sáng nay trước khi Hạ Phong ra khỏi nhà đã khẽ hôn lên môi mình, Vu Đông cười ha ha rồi nằm vào chỗ Hạ Phong đã nằm, hít sâu mấy hơi.

Cảm giác mềm mại của khăn trải giường tiếp xúc với làn da làm người ta thoải mái đến mức không muốn rời giường, nhưng Vu Đông lại không yên tâm làm Nhậm Hân Hân ăn Tết một mình nên cô chuẩn bị lát nữa sẽ đi thăm cô nàng, vì vậy cô đành phải dùng nghị lực lớn nhất của mình để ngồi dậy.

Đã tỉnh táo lại được một chút, Vu Đông đang định xốc chăn lên rồi xuống giường thì bỗng nhiên nhìn thấy một tờ giấy ghi chú trên tủ đầu giường.

Vu Đông cầm lấy nhìn xem.

"Đông Đông, đồ em dùng hàng ngày anh đã mang qua đây hết rồi, về sau không được ngủ bên kia nữa."

Giọng điệu bá đạo ghê, Vu Đông mang theo nụ cười ngọt ngào lắc lắc đầu.

Cầm một cái áo sơ mi của Hạ Phong, Vu Đông tùy ý mặc vào rồi vào phòng tắm, trong chiếc gương sáng ngời và to rộng phản chiếu lại là hình ảnh làn da trắng nõn kèm theo vài dấu vết hồng tím trên ngực của Vu Đông. Cô giờ tay ra sờ sờ thì nhin không được mà nhớ lại sự nhiệt tình của Hạ Phong vào đêm qua.

Vu Đông dùng sức lắc đầu, sáng sớm lại nghĩ đến hình ảnh không thích hợp cho thiếu nhi rồi, chẳng lẽ phụ nữ đã kết hôn đều sẽ biến thành như vậy sao?

Vu Đông định đi tắm một cái để bình tĩnh lại, ai ngờ quay người một cái thì thấy được cái vách tường hôm qua cô bị Hạ Phong đè lên, xúc cảm lạnh lẽo của vách tường và độ ẩm từ bàn tay Hạ Phong phảng phất vẫn còn trên da thịt, Vu Đông nhanh chóng đỏ mặt nên cô nhin không được sáng giọng: "Người này... Sao có thể..... Bình thường cũng không phải như vậy."

Che lại khuôn mặt đỏ bừng, cô nỗ lực vứt bỏ những suy nghĩ miên man trong đầu. Vu Đông rửa mặt đánh răng xong, quay lại chỗ rửa mặt, thấy hai cây bàn chải đánh răng để cạnh nhau và đồ trang điểm của mình chiếm phân nửa cái bàn thì nhin không được cười tiếp.

Hạ Phong chỉ lấy vật dụng hàng ngày và mấy món đồ trang điểm, quần áo gì đó cũng chưa lấy nên lúc rửa mặt xong thì Vu Đông chỉ có thể chân không bước ra khỏi phòng, cô định qua phòng ngủ phụ lấy quần áo mặc.

Lúc đi ngang qua phòng bếp thì Vu Đông thấy trên bàn cơm có hai cái đĩa và một tờ giấy ghi chú quen thuộc.

"Trong nồi cơm điện có cháo anh mới nấu, nhớ ăn! Còn nữa, đêm nay có thể anh sẽ về khuya lắm nên em không cần chờ anh."

Vu Đông nhướng mày mở nắp nồi ra, trong đó là hai đĩa dưa muối.

"Ngày đầu tiên đã về nhà trễ rồi, bỏ đi, thấy anh đã làm bữa sáng cho em nên em tha thứ cho anh đó."

Vu Đông vào phòng bếp hâm lại chén cháo, mới vừa uống được nửa chén thì bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng khách. Vu Đông ngẩn người rồi bắt đầu kiểm chiếc điện thoại không biết đã quăng đâu trong phòng khách.

Vắt và kiểm được chiếc điện thoại đang nằm dưới ghế sofa, cô vừa nhìn thì thấy là của Hường Hiểu Nguyệt gọi đến, cô cười cười nhận cuộc gọi: "Hiểu Nguyệt."

"Đông Đông, cậu về Thượng Hải chưa?" Giọng điệu của Hường Hiểu Nguyệt hơi kinh hoàng.

"Về rồi." Vu Đông nghe thấy giọng điệu của Hường Hiểu Nguyệt không thích hợp lắm thì nghi hoặc hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hân Hân sắp sinh."

"Cái gì? Tháng sau mới đủ tháng mà?" Vu Đông đã tính ngày rồi, nếu không thì cô cũng không dám để Nhậm Hân Hân ăn tết một mình.

"Đều là lỗi của Lục tra nam, cậu nhanh đến bệnh viện thành phố đi."

Đợi đến lúc Hường Hiểu Nguyệt cúp điện thoại thì Vu Đông mới phát hiện cô nàng đã gọi điện thoại nhiều lần cho mình, xem ra tình huống rất tệ rồi. Vu Đông chạy về phòng mặc đại một bộ quần áo rồi mang theo sự lo lắng nhanh chóng lái xe chạy đến bệnh viện.

Cô chạy thẳng đến bên ngoài phòng sinh của khoa phụ sản.

"Hiểu Nguyệt, Hân Hân sao rồi?" Vu Đông từ trong một đồng người đứng ngoài cửa tìm được Hường Hiểu Nguyệt.

"Đông Đông." Hường Hiểu Nguyệt kéo tay của Vu Đông rồi nôn nóng nói, "Hân Hân ở trong đó sinh, đã hai tiếng rồi."

"Bác sĩ nói sao?"

"Bác sĩ, bác sĩ vẫn chưa ra lần nào." Hường Hiểu Nguyệt cực kì kinh hoàng nói, "Làm sao bây giờ, Hân Hân đau lắm đó, cậu ấy vẫn la hét ở trong đó này giờ."

"Ai sinh con cũng vậy cả, em đừng có lo quá." Tần Dục thấy bộ dạng kinh hoàng của Hường Hiểu Nguyệt thì nhìn không được mà an ủi.

"Đều tại anh, nếu không phải đêm qua anh không cho tôi về Thượng Hải thì Hân Hân sẽ không có chuyện." Hường Hiểu Nguyệt hung dữ trừng Tần Dục một cái.

Tần Dục hơi cười khổ, vì chuyện này mà Hường Hiểu Nguyệt đã oán trách hắn từ lúc sáng sớm. Bây giờ hắn chỉ còn có thể hy vọng Nhậm Hân Hân sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu không hắn sẽ thảm lắm. Nghĩ đến đây thì Tần Dục nhìn không được mà khinh bỉ nhìn Lục Hiên, khuôn mặt cũng đang kinh hoàng một cái.

Vu Đông đã không có tâm tình mà nghiên cứu quan hệ của Hường Hiểu Nguyệt và Tần Dục. Cô tự nhiên cũng đã phát hiện Lục Hiên đang đứng một bên rồi lại nhớ đến lời nói của Hường Hiểu Nguyệt vào sáng nay, Vu Đông hỏi: "Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Sao Hân Hân lại sinh non?"

"Sáng sớm hôm nay tớ mới về từ Tô Châu, tớ không yên tâm Hân Hân cho lắm nên trực tiếp đi chung cư. Ai ngờ vừa đến cửa liền nghe thấy trong phòng có tiếng cãi nhau." Hường Hiểu Nguyệt thuật lại, "Lúc tớ đẩy cửa bước vào liền thấy Hân Hân đã té ngã trên mặt đất, kêu đau bụng, tớ... Tớ liền nhanh chóng đưa cậu ấy tới bệnh viện."

"Đều là do bọn họ." Hường Hiểu Nguyệt hung dữ chỉ vào Lục Hiên.

Vu Đông cũng lạnh mặt nhìn qua.

"Tôi... Tôi cũng không muốn như vậy, tôi chỉ muốn đưa cô ấy về nhà." Lúc Nhậm Hân Hân xảy ra chuyện thì Lục Hiên cũng rất hoảng loạn.

"Về nhà? Về chỗ đó? Hân Hân và tên tra nam như anh chẳng còn quan hệ gì cả, tôi đã nói từ sớm là anh không được xuất hiện trước mặt Hân Hân một lần nào nữa mà, nếu không tôi thấy anh một lần thì tôi sẽ..." Hường Hiểu Nguyệt nói xong thì muốn bước lên đánh người ngay.

Tần Dục thấy thế thì vội vàng ôm lấy cô nàng từ phía sau: "Em làm gì vậy, đây là bệnh viện đó."

"Chuyện của con gái tôi và con rể tôi thì liên quan gì đến cô chứ." Người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh Lục Hiên bỗng nhiên nói.

Người này Vu Đông biết, đây là mẹ của Nhậm Hân Hân. Hồi học đại học cô và Hường Hiểu Nguyệt có gặp bà ấy vài lần.

"Bác, Hân Hân và Lục tra nam đã sớm chia tay rồi." Hường Hiểu Nguyệt nói.

"Chia tay cái gì chứ, bọn họ là bạn chơi cùng từ nhỏ đến lớn, hơn nữa bây giờ đứa bé mà Hân Hân sinh vẫn là con của Lục Hiên." Mẹ Nhậm cả giận nói,

"Đừng có dùng từ tra nam được không, thật khó nghe".

"Bác!" Hường Hiểu Nguyệt mang vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn mẹ Nhậm.

"Bác, hôm nay Hân Hân té ngã có phải là do bác bắt cậu ấy phải về với anh ta đúng không?" Vu Đông suy đoán, Nhậm Hân Hân chắc chắn sẽ không cho Lục Hiên vào nhà, khẳng định là do mẹ Nhậm cho hân vào.

"Đúng thì sao nào?" Mẹ Nhậm ngang ngược nói, "Nó là con gái tôi, bụng đã lớn như vậy rồi, tôi đưa nó về nhà có vấn đề gì không?"

"Vậy cậu ấy là con của bác sao lại không muốn về nhà với bác hả, bác nói thử xem?" Từ trước đến nay đều lý trí và bình tĩnh nhưng Vu Đông cũng không nhịn được mà nói to hơn.

"Tôi..." Mẹ Nhậm bỗng nhiên không biết phải nói gì.

"Lúc ăn tết sao bác không đưa cậu ấy về nhà? Lúc cậu ấy mang cái bụng to như vậy làm việc ở bên ngoài sao bác không đưa cậu ấy về nhà? Lúc cậu ấy chủ động đi thăm bác sao bác lại đuổi cậu ấy ra khỏi nhà?" Từng câu hỏi chất vấn được Vu Đông đặt ra thì âm thanh của câu sau càng lớn hơn câu trước.

"Bây giờ Hân Hân đã sinh non, ở trong đó vẫn chưa biết tình hình ra sao nhưng bây giờ bác lại ở đây bảo vệ con rể của bác?" Vu Đông chất vấn, "Anh ta là con rể của bác ư?"

"Chuyện nhà chúng tôi không cần cô quan tâm." Mẹ Nhậm hung dữ nói.

"Tôi vẫn chưa từng thấy người mẹ nào như bác vậy, thật ra bác có phải là mẹ ruột của Hân Hân hay không?" Hường Hiểu Nguyệt tức đến mức muốn nhảy dựng lên luôn.

"Tôi đã nuôi nó lớn đến bây giờ, sao có thể không phải là mẹ của nó chứ?" Mẹ Nhậm nói với vẻ đúng lý hợp tình.

"Tôi..." Hường Hiểu Nguyệt đang định không quan tâm đối phương là mẹ của bạn mình mà mắng to thì cửa phòng sinh bỗng nhiên mở ra.

Bác sĩ nhìn cái hành lang đều là tiếng cãi cọ ồn ào thì rống lên một câu: "Ồn ào cái gì hả."

Mọi người lập tức yên tĩnh lại, Hường Hiểu Nguyệt và Vu Đông vội vàng vây quanh bác sĩ. "Bác sĩ, bạn của tôi sao rồi?"

Bác sĩ nhìn nhìn rồi nói: "Sản phụ khó sinh, phải sinh mổ, mấy người ai là người nhà của cô ấy?"

"Tôi... Tôi là ba của đứa bé." Lục Hiên lên tiếng nói.

"Anh đi ra chỗ khác ngay, Hân Hân không có quan hệ gì với anh cả." Hường Hiểu Nguyệt trừng mắt nhìn Lục Hiên một cái, "Bác sĩ, để tôi ký tên."

Bác sĩ liếc nhìn cô nàng một cái rồi hỏi một câu: "Trong lúc mổ có nguy hiểm gì thì chuyện giữ mẹ hay giữ con cô có thể làm chủ ra quyết định được không?"

"Tôi..." Hường Hiểu Nguyệt lập tức nói không ra lời.

"Tôi ký." Lục Hiên lấy tờ giấy cam kết trong tay bác sĩ rồi ký tên của mình vào.

Bác sĩ kiểm tra lại một lần, thấy không có vấn đề gì thì xoay người quay lại phòng sinh. Chỉ chốc lát sau thì Nhậm Hân Hân bị đẩy ra ngoài, đẩy đến phòng phẫu thuật.

Mọi người vây quanh phòng giải phẫu, lòng ai cũng nóng như lửa đốt. Hường Hiểu Nguyệt cầm lấy tay của Vu Đông, giọng cô nàng run rẩy: "Đông Đông, Hân Hân sẽ không sao đúng không. Lúc này bác sĩ nói giữ mẹ hay giữ con là ý gì... Có phải hay không chỉ có thể..."

Hường Hiểu Nguyệt thật sự không muốn nói ra câu kế tiếp.

"Không đâu, bác sĩ chỉ giả thiết như vậy thôi." Trong lòng Vu Đông cũng rất bất an.

"Hạ Phong đâu rồi? Cậu bảo Hạ Phong đi hỏi thăm giùm đi." Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên nói.

"Tớ đã gọi điện thoại rồi nhưng di động của anh ấy đã tắt máy, chắc là đang bận chuyện gì rồi." Trên đường đến đây thì Vu Đông đã gọi mấy cú điện thoại cho Hạ Phong nhưng Hạ Phong vẫn không bắt máy nên Vu Đông đành phải gửi tin nhắn.

Tình huống mổ của Nhậm Hân Hân không rõ, Hường Hiểu Nguyệt cũng không còn tâm tình nào mà cãi nhau với Lục tra nam, cô nàng ngồi ngoài phòng phẫu thuật với Vu Đông nôn nóng chờ đợi.

Khoảng nửa tiếng sau thì Hạ Phong với cái áo blouse trắng vội vàng chạy đến.

"Hạ Phong." Vu Đông đứng lên.

"Hân Hân sao rồi?" Hạ Phong lo lắng hỏi.

"Ồ trong đó, chúng ta cũng không biết tình huống thế nào." Vu Đông thấy Hạ Phong thì vẻ giả vờ bình tĩnh trên mặt cô mới biến mất được một ít.

"Đừng lo lắng quá, bác sĩ chưa nói gì có nghĩa là không có vấn đề gì đâu." Hạ Phong an ủi, "Anh đi hỏi y tá phòng sinh đã."

"Ừ!" Lúc này Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt mới yên tâm một ít.

Đến lúc Hạ Phong hỏi xong tình huống quay lại thì mấy người đều mang vẻ mong đợi nhìn qua, Hạ Phong nhú mày nói: "Sản phụ... Chính là Hân Hân, tình huống của cô ấy còn tính ổn định, nhưng lúc cô ấy té ngã thì có đụng trúng bụng nên tình huống của đứa bé phải đợi đến lúc nó được sinh ra, làm thêm một bước kiểm tra nữa mới biết được."

"Có ý gì?" Vu Đông lập tức đứng lên, Hường Hiểu Nguyệt cũng không chờ nổi.

"Em đừng vội, đã kêu bác sĩ khoa nhi đến để hội chẩn rồi." Hạ Phong an ủi.

"Sẽ không sao, chắc chắn sẽ không sao đâu." Miệng Vu Đông không ngừng lặp lại.

Hường Hiểu Nguyệt cầm tay Vu Đông thật chặt, hai người cổ vũ cho nhau.

"Em đừng lo quá, đây chỉ là suy đoán thôi, đến lúc này thì tình huống vẫn còn ổn định nên đứa bé chưa chắc sẽ có vấn đề." Hạ Phong an ủi Vu Đông.

"Em ngồi xuống trước đi, bác sĩ cũng đã nói không sao rồi." Tần Dược ở bên cạnh nhẹ nhàng ôm bả vai của Hường Hiểu Nguyệt rồi an ủi.

"Nếu Hân Hân xảy ra chuyện gì thì từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy anh nữa." Hường Hiểu Nguyệt nhịn không được mà oán trách Tần Dược.

Thời gian một giây một giây trôi đi, thật ra cũng chẳng qua bao lâu nhưng thời gian chờ đợi làm mọi người cảm giác như đã trải qua cả một thế kỷ, rốt cuộc cửa phòng giải phẫu mở ra.

Một y tá đẩy một chiếc xe giữ nhiệt bằng thủy tinh trong suốt đi ra khỏi phòng, mọi người lập tức vây quanh, bác sĩ đi đằng sau y tá nói: "Là một bé gái, rất khỏe mạnh, không có vấn đề gì, sản phụ vẫn còn đang khâu nên lát nữa mới ra được."

Bác sĩ nói xong thì nói với cô y tá bên cạnh: "Đưa đứa bé vào phòng chăm sóc trước đi."

Mẹ Nhậm vừa nghe được con gái mình không có việc gì thì mắt cũng không thèm chớp mà nhìn chăm chú vào đứa bé, bà đi theo y tá vào phòng chăm sóc em bé.

"Cám ơn bác sĩ." Hường Hiểu Nguyệt kích động nắm tay vị bác sĩ nữ này.

"Cám ơn bác sĩ!" Vu Đông cũng nói lời cảm ơn.

Nữ bác sĩ cười cười, đợi Hường Hiểu Nguyệt bỏ tay ra thì nữ bác sĩ mới giơ tay ra tháo chiếc khẩu trang đã che gần nửa khuôn mặt xuống. Lúc này Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt mới phát hiện vị bác sĩ này rất trẻ, hơn nữa còn rất xinh đẹp.

"Thì ra bệnh viện còn có nữ bác sĩ xinh đẹp như vậy đó." Hường Hiểu Nguyệt nhịn không được khen.

"Cám ơn đã khen." Nữ bác sĩ cười cười, ánh mắt cô nàng lướt qua mọi người nhìn về Hạ Phong đứng cách đó không xa, bước vài bước liền đi đến trước mặt Hạ Phong, ánh mắt tươi đẹp, thanh âm mềm nhẹ, "Đã lâu không gặp."

"An An." Đáy mắt Hạ Phong mang theo sự phức tạp.

Vu Đông đứng đằng sau mọi người, ánh mắt lạnh lẽo, phảng phất cách họ thiên sơn vạn thủy* xem một đôi tình nhân đã xa cách hồi lâu và vừa mới được gặp lại.

(*thiên sơn vạn thủy: ngàn núi, vạn sông, ý nói cách rất xa)

Hạ Phong ngẩng đầu, lướt qua mọi người tìm kiếm bóng hình của Vu Đông, ánh mắt của hắn và Vu Đông gặp nhau giữa không trung.

An An nghi hoặc xoay người lại, trong đôi mắt đào hoa xinh đẹp đều là sự bất bẻ và đánh giá đối với Vu Đông.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thích Không Thể Dùng Thời Gian Để Tính Được

Editor Yuuki: Xin lỗi mấy bạn vì sự chậm trễ này, có điều mình sắp thi rồi nên phải ôn bài khá nhiều, có thể sẽ ra khá chậm nên mấy bạn thông cảm T-T

Hạ Phong nhìn thấy trong ánh mắt của Vu Đông là sự lạnh lẽo, ánh nhìn này làm hắn lo lắng, cảm xúc nóng nảy khi bỗng nhiên gặp được An An bị sự lo lắng này đè xuống.

"Đông Đông, lại đây." Hạ Phong vươn tay ra với Vu Đông.

Vu Đông sững sốt một lát rồi chậm rãi bước qua.

"Anh giới thiệu cho em, đây là....."

Hạ Phong còn chưa dứt lời thì An An đang đứng một bên lại chủ động vươn tay ra với Vu Đông, ngắt lời Hạ Phong giới thiệu: "Xin chào, tôi là An An, là Hạ Phong..."

"Bạn gái cũ?" Vu Đông cũng cười ngắt lời An An, cô giờ tay ra bắt tay với An An.

An An hơi kinh ngạc đánh giá Vu Đông, cô nàng cười nói với vẻ chẳng xấu hổ: "Xem ra Hạ Phong đã nói với cô về tôi."

"Đương nhiên!" Vu Đông quay đầu lại nhìn Hạ Phong một cái, "Từ ngày đầu tiên chúng tôi quen nhau thì tôi đã biết."

Lập tức khuôn mặt An An có vẻ cứng đờ, cô nàng nhìn thoáng qua Hạ Phong rồi miễn cưỡng cười nói: "Khoa nhi còn có chút chuyện, tôi đi trước nhé."

"Được!" Hạ Phong gật đầu đáp lại.

An An gật đầu, đôi mắt nhìn thoáng qua đôi tay nắm chặt của hai người rồi lướt qua họ đi về phía trước.

Vào lúc Vu Đông cho rằng lần này cô đã lấy được sự thắng lợi thì An An bỗng nhiên quay người lại nói với Hạ Phong: "Đúng rồi, đồng nghiệp trong bệnh viện nói muốn làm cho em một buổi tiệc chào mừng, nếu anh đã trở lại thì tối nhớ đến nhé."

"Anh..."

"Em đã kiểm tra rồi, hôm nay anh không có cuộc giải phẫu nào cả, buổi tối gặp." An An nói xong thì trực tiếp biến mất ở khúc cua hành lang.

Vu Đông nghe xong thì nhướn mày nhìn Hạ Phong, chờ hắn trả lời.

Hạ Phong chưa kịp giải thích thì cửa phòng giải phẫu lại mở ra lần nữa, Vu Đông lập tức bỏ lại Hạ Phong mà chạy tới cửa với Hương Hiểu Nguyệt.

"Hân Hân, Hân Hân." Hai người một trái một phải xem xét Nhậm Hân Hân.

"Đừng gấp, tình huống của sản phụ rất tốt, đợi đến lúc thuốc tê hết tác dụng thì cô ấy sẽ tỉnh lại thôi, cho cô ấy về phòng bệnh trước đi." Bác sĩ nói xong thì trực tiếp bỏ đi.

Mọi người nói cảm ơn rồi đi theo chiếc giường đẩy vào phòng bệnh.

Hạ Phong thấy Vu Đông đi theo chiếc giường đẩy rồi khỏi thì không biết mình nên may mắn hay bất đắc dĩ nữa nên đành xoa xoa trán.

Lúc này ở góc tường xuất hiện một bóng người lén lút, Thiệu Nhất Phàm mang vẻ dè dặt chạy đến hỏi Hạ Phong: "Đã gặp?"

Hạ Phong giận đến sôi máu, lấy tay đập qua: "Cậu biết cũng không chịu nói sớm cho tớ."

Thiệu Nhất Phàm ranh ma né ngay lập tức rồi vội vàng giải thích: "Tớ cũng mới biết vào hai ngày trước thôi. Đáng lẽ đã nói với cậu rồi nhưng tớ lại nghĩ cậu đang ở nhà Vu Đông ăn Tết nên không muốn cậu phiền lòng. Tớ đang định đợi cậu về bệnh viện mới nói, ai ngờ trùng hợp như vậy, cuộc phẫu thuật vào lúc sáng sớm của tớ kéo dài đến tận lúc này, cậu xem đi, quần áo giải phẫu của tớ vẫn chưa kịp thay đây này."

Hạ Phong trừng mắt nhìn một cái, việc đã đến nước này rồi nói gì cũng vô dụng, Hạ Phong định xoay người đi tìm Vu Đông.

"Cậu đi làm gì?" Thiệu Nhất Phàm hóng chuyện nói, "Cậu còn chưa nói cho tớ biết lúc này có chuyện gì đó? Có đánh nhau không? Ai da, lúc này tớ trốn ở một góc không dám bước ra luôn đó."

"Thiệu Nhất Phàm, cậu đang xem trò vui phải không." Hạ Phong cả giận nói.

"Được rồi, tớ thừa nhận." Thiệu Nhất Phàm rất không biết xấu hổ mà thừa nhận.

"Tuyệt giao!"

"Đừng dừng, tớ nói giỡn." Thiệu Nhất Phàm vội vàng ngăn lại Hạ Phong rồi xin lỗi, "Thì tớ đang lo lắng cho cậu đây này, một bên là cự ái, một bên là tân hoan*."

(*cự ái tân hoan: người yêu cũ, người yêu mới)

"Cái gì mà cự ái tân hoan chứ, Vu Đông là vợ của tớ." Hạ Phong nhún mày nói.

"Nhưng An An cũng là người mà cậu đã cầu hôn đến ba lần đó, tớ cứ tưởng cậu đã sớm nghĩ rằng cô ấy là..." Hai chữ cuối cùng mà Thiệu Nhất Phàm định nói đã bị ánh mắt không tốt của Hạ Phong làm cho biến mất.

"Coi như tớ chưa nói gì cả, tớ về khoa trước nhé." Thiệu Nhất Phàm rất quyết đoán nên bỏ chạy.

Hạ Phong càng đau đầu hơn, toàn là chuyện gì đâu, ngay cả Thiệu Nhất Phàm đều hoài nghi hẳn.

Đợi đến lúc Hạ Phong đi đến trước cửa phòng bệnh khoa phụ sản thì Hường Hiểu Nguyệt đang cùng Lục Hiền giằng co.

"Anh không được vào." Hường Hiểu Nguyệt đứng ngăn ở trước cửa.

"Tôi muốn vào xem cô ấy." Lục Hiền nói.

"Có tôi ở đây mà anh còn muốn bước vào? Lục tra nam à, anh đang nằm mơ hả." Hường Hiểu Nguyệt khoanh tay trước ngực, cười với vẻ mặt khinh bỉ.

Tần Dược ở bên cạnh thấy đáng về khí phách này của cô nàng thì lại nhớ đến đáng về cô nhóc béo chặn đường tỏ tình với hẳn nên lập tức cảm thấy rất dễ thương.

Hạ Phong đi đến trước cửa, hẳn đang muốn đi vào thì cũng bị Hường Hiểu Nguyệt chặn ở bên ngoài.

Hạ Phong ngăn người hỏi: "Đồng Đông có ở trong không?"

"Có."

"Tôi tìm cô ấy nói chút chuyện."

"Anh và nữ bác sĩ lúc này là sao hả?" Hường Hiểu Nguyệt người nào chứ, cô nàng là người từ nhỏ đã được vô số người yêu thầm, cái mùi vị mập mờ như thế này thì dù có cách xa đến mấy cô nàng cũng có thể nghe được.

Chuyện tên Lục Hiền này vẫn chưa giải quyết xong, nếu Hạ Phong lại tra như hẳn thì Hường Hiểu Nguyệt cảm thấy cô sẽ bùng nổ.

"Cô giúp tôi gọi Đồng Đông đi, tôi sẽ không bước vào." Hạ Phong không trả lời, hẳn chỉ cười bảo Hường Hiểu Nguyệt gọi Vu Đông.

Hường Hiểu Nguyệt còn muốn nói điều gì nữa nhưng Tần Dược ở một bên không chịu được nên hẳn trực tiếp kéo Hường Hiểu Nguyệt ra một bên: "Em làm gì vậy, chuyện riêng của người ta, em cứ như một con gà mái đang bảo vệ con vậy, giống gì chứ."

"Ai cần anh lo!" Hường Hiểu Nguyệt hất tay Tần Dược ra.

Phía bên kia Lục Hiền và Hạ Phong đã vào được phòng bệnh. Ở trong phòng Vu Đông đang dùng bông gòn bôi nước lên môi Nhậm Hân Hân.

Vu Đông thấy Hạ Phong vào thì cười một cái, nụ cười này làm cho trái tim của Hạ Phong lập tức trở nên bình tĩnh.

"Hiểu Nguyệt, cậu đến đây chăm sóc Hân Hân." Vu Đông thấy Hường Hiểu Nguyệt bước vào thì dừng động tác lại.

"Ừ." Hường Hiểu Nguyệt trừng mắt nhìn Lục Hiền một cái rồi đi qua ngồi xuống mép giường, cô nàng kiên quyết không cho Lục Hiền tới gần chỗ Nhậm Hân Hân.

Tần Dược chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy Lục Hiền đáng thương.

Hạ Phong đưa Vu Đông đến vườn hoa nhỏ trong bệnh viện, hẳn nắm tay Vu Đông, suy nghĩ một lát cũng không biết nên giải thích từ đâu bây giờ, cuối cùng chỉ có thể nói: "Em phải tin anh."

"Em vẫn tin anh đấy chứ, hay là anh đã làm điều gì đó khiến em không thể tin tưởng hả." Vu Đông nhướn mày hỏi.

"Không có." Hạ Phong vội vàng phủ nhận ngay, "Anh cũng không biết cô ấy sẽ về nước, theo lý thuyết thì cô ấy vẫn còn bốn tháng nữa mới kết thúc việc học ở Mỹ."

"Anh nhớ rõ ràng như vậy sao." Vu Đông rút tay mình lại, vẻ mặt hơi vì diệu.

"Anh... Anh không..." Hạ Phong vội vàng nói, "Ôi trời, giải thích làm sao bây giờ..."

"Ha..." Vu Đông bị vẻ vội vàng đến mức đỏ luôn cả mặt của Hạ Phong chọc cười.

Hạ Phong lúc này mới biết Vu Đông không có tức giận, hân hoan bất đắc dĩ lại buồn bực nên đành dùng sức xoa đầu Vu Đông.

"Ai da, tóc bị rối bù xù hết rồi." Vu Đông né cái tay đang quấy rối trên đầu mình của Hạ Phong, cô sửa sang lại kiểu tóc của mình rồi nói, "Lúc trước xấu một chút cũng không sao, nhưng bây giờ em đã có tình địch rồi."

"Em nói lung tung gì vậy." Hạ Phong tức giận gõ đầu Vu Đông.

"Vậy anh còn thích cô ấy không?" Cuối cùng Vu Đông vẫn hỏi câu này.

"....." Thật ra thì Hạ Phong vẫn chưa bao giờ tự hỏi vấn đề này, dù sao thì An An là cô gái đầu tiên mà hân yêu, ở bên cạnh nhau đến bốn năm trời nên trong lòng hân chắc chắn sẽ có một loại tình cảm đặc biệt với cô ấy. Nhưng điều duy nhất mà hân có thể khẳng định là, người đi cùng hân đến cuối cuộc đời này sẽ là Vu Đông.

"Đông Đông." Về mặt Hạ Phong trở nên nghiêm túc, "Người anh thích là em."

"Nhưng trước kia anh đã thích cô ấy, hơn nữa còn thích rất lâu." Vu Đông bắt an nói. "Nhưng anh chỉ vừa mới thích em."

"Đông Đông, anh không thể nói với em rằng trong mắt anh An An chỉ là một người bạn bình thường." Hạ Phong cầm tay Vu Đông lần nữa, nói, "Nhưng anh có thể bảo đảm với em, anh và cô ấy chẳng có khả năng nào nữa. Còn nữa, thích không thể dùng thời gian để tính được."

Thật ra Vu Đông đã hy vọng vào giờ phút này Hạ Phong có thể nói ra những câu như là An An trong mắt anh chỉ là một người xa lạ có chút quen thuộc, hoặc anh sẽ không gặp cô ấy lần nào nữa rồi nói một đồng lời bảo đảm sự chung thủy của mình.

Nhưng nếu Hạ Phong thật sự nói như vậy, Vu Đông lại cảm thấy Hạ Phong đang nói dối.

Phụ nữ chính là kiểu mâu thuẫn như vậy, đôi khi luôn hy vọng có người có thể lừa gạt mình, chẳng sợ dù họ biết chắc chắn đây chỉ là giả nhưng họ vẫn muốn mặc vào bộ đồ mới của hoàng đế, ở trong vương quốc giả vờ rằng bản thân rất xinh đẹp*.

(*có vẻ đây là ẩn ý nói về câu chuyện cổ tích bộ quần áo mới của hoàng đế, ai chưa biết thì cứ google nhé)

"Vậy anh phải hứa với em mấy chuyện." Vu Đông không muốn tự mình gạt mình.

"Ừ!" Hạ Phong không chút suy nghĩ mà trực tiếp gạt đầu.

"Không cho anh gặp cô ấy một mình, cho dù muốn gặp cũng phải nói cho em biết, em không muốn nghe được chuyện này từ người khác." Vu Đông không vui vẻ gì nên bĩu môi.

Hạ Phong buồn cười chọt chọt vào đôi môi đang chu lên của Vu Đông rồi cười nói: "Vậy lúc em nghe anh nói thì em có ghen hay không?"

"Có!" Vu Đông dứt khoát gạt đầu.

"Có nghĩa là anh nói hay không thì em vẫn không vui." Hạ Phong nghĩ nghĩ rồi nhún mày nói.

"Còn không phải là lỗi của anh hay sao, sao anh có thể hồng hạnh xuất tường* như vậy hả." Vu Đông cá giận nói.

(*nguyên văn là bất an vu thất, cả hai cụm từ này đều để chỉ người phụ nữ đã kết hôn nhưng lại ngoại tình)

"A..." Hạ Phong bị Vu Đông chọc cười, hân kéo người vào trong lòng ngực mình rồi nói, "Vậy em cũng phải hứa với anh, cho dù em nghĩ gì trong lòng thì cũng phải nói cho anh biết được không."

"Được!"

"Có nghi ngờ gì cũng phải hỏi anh, không được suy nghĩ lung tung."

"Ừ!"

"Không chỉ là vấn đề về An An mà là tất cả vấn đề." Hạ Phong nói, "Bởi vì chúng ta muốn đi với nhau trên một con đường rất dài."

"Vậy tối anh không được tham gia buổi tiệc chào mừng cô ấy." Vu Đông im lặng một lát rồi nói.

"A..." Hạ Phong phát hiện Vu Đông có một loại ma lực, cho dù là lúc nào thì cô luôn có thể làm hân vui vẻ một cách dễ dàng. "Từ đầu anh đã không hề có ý định đi rồi, tối anh muốn đi phòng thí nghiệm."

"Chiều nay em phải ở bệnh viện chăm sóc Hân Hân, tối chúng ta ăn cơm cùng nhau." Vu Đông đảo mắt một vòng rồi nói.

"Ừ!" Hạ Phong vẫn không nhịn được mà nở nụ cười.

Ban công lâu hai khu nội trú, An An xuyên qua cửa kính nhìn chăm chú vào đôi nam nữ đang ôm nhau trong vườn hoa, vẻ mặt nhợt nhạt tái xanh.

"Thấy chưa, anh không có lừa em đâu." Thiệu Nhất Phàm cảm thấy hấn quả thực đã lo lắng cho những chuyện lung tung của Hạ Phong mà buồn đến mức thúi ruột.

"Chuyện này không biểu hiện được điều gì cả." An An thu hồi tầm mắt.

"An An, thật ra anh vẫn không hiểu, lúc trước Hạ Phong cầu hôn em thì em lại từ chối liên tiếp ba lần, còn bỏ đi Mỹ. Hiện giờ Hạ Phong đã ở bên Vu Đông, em cần gì phải vậy." Thiệu Nhất Phàm thật sự không thể hiểu được cách làm của An An.

"Nhất Phàm, anh cứ yên tâm, nếu trong lòng Hạ Phong đã không có em thì em sẽ không làm gì nữa đâu." An An nói.

"An An." Thiệu Nhất Phàm nói, "Tuy anh và em cũng coi là bạn bè lâu năm, nhưng Vu Đông thật sự là một cô gái cực kì tốt, sau khi Hạ Phong ở bên cạnh cô ấy thì lúc nào cũng vui vẻ, em..."

"Nhất Phàm, tính tình của Hạ Phong anh và em đều hiểu rất rõ." An An hỏi ngược lại, "Anh cảm thấy anh ấy sẽ nhanh chóng thích một cô gái tùy tiện tìm được ở trước cửa cục dân chính dùng để ứng phó bệnh tình của bác gái sao? Anh xác định anh ấy không phải vì trách nhiệm mà ở bên cô ấy? Hoặc tờ giấy kết hôn kia sao?"

Thiệu Nhất Phàm không dám xác định, bởi vì thời gian Vu Đông và Hạ Phong ở bên nhau quá ngắn. Lúc mới kết hôn thì Hạ Phong chỉ lo lắng cho bệnh tình của mẹ Hạ, sau đó mẹ Hạ phẫu thuật thành công thì Hạ Phong đã bay thẳng đến Mỹ, ở đó suốt ba tháng, từ lúc về nước cũng không ở nhà được bao nhiêu, hơn phân nửa thời gian lại ngâm mình ở bệnh viện và phòng thí nghiệm.

Nói tình cảm của họ có có sâu hay không thì tình cảm đó cũng kém hơn An An.

"Vậy sao em về nước trước thời hạn?" Thiệu Nhất Phàm hỏi An An.

"Bởi vì thầy của em được mời đến Trung Quốc giao lưu." An An bình tĩnh trả lời, "Còn cả Hạ Phong nữa."

Thiệu Nhất Phàm không phân biệt được lời nói của An An là thật hay giả, hấn chỉ cảm thấy được bản thân đã quan tâm quá nhiều mà thôi, hơn nữa phụ nữ cũng thật phiền phức.

"Sau này chuyện của mấy người anh sẽ không nhúng tay." Thiệu Nhất Phàm tỏ thái độ.

"Được..." An An cười cười, "Chỉ có điều buổi tiệc chào mừng tối nay mong anh sẽ đến."

Giờ phút này Thiệu Nhất Phàm bỗng nhiên cảm thấy, thật ra thì độc thân cầu cũng rất tốt, ít nhất sẽ không có nhiều chuyện phiền toái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chỉ Bảo Vệ Một Người

Lúc tối thì quả nhiên Hạ Phong không đi tham gia buổi tiệc chào mừng của An An mà cùng Vu Đông đi ăn bò bít tết ở tiệm cơm bên ngoài bệnh viện.

Vu Đông thấy Hạ Phong ngồi đối diện mình đang gọi món ăn thì bỗng nhiên nhin không được mà cười ra tiếng.

"Em cười gì thế?" Hạ Phong gọi món xong thì đưa lại thực đơn cho người phục vụ, hấn thấy Vu Đông đang cười kỳ quái liền hỏi.

"Em nhớ lần đầu em hẹn anh ăn cơm cũng là ở chỗ này." Vu Đông cười trả lời.

Chỗ này? Hạ Phong cẩn thận nhớ lại nhưng trong trí nhớ thì hình như đây vẫn là lần đầu tiên hấn ăn cơm cùng Vu Đông ở đây: "Sao anh không nhớ."

"Bởi vì căn bản là anh không có đến đó." Giọng nói của Vu Đông mang sự bất mãn, "Em cũng nói với anh là em không mang tiền rồi, vậy mà anh vẫn không chịu đến."

"À... Lần đó..." Lúc này Hạ Phong mới nghĩ đến, "Hôm đó đúng lúc khoa trưởng tìm anh, nên... Dù sao thì đó cũng là lỗi của anh."

Trên mặt Hạ Phong mang ý xin lỗi.

Vu Đông chóng cảm rồi lười biếng nói: "Thôi, dù sao lúc đó anh vẫn chưa thích em, lúc đó đều là do em theo đuổi anh thôi."

Hai người lại nói chuyện với nhau một hồi, sau đó người phục vụ mới mang bò bít tết lên.

Hai người nhận bò bít tết xong thì bắt đầu cắt. Lúc Hạ Phong cắt được một nửa thì bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Vu Đông ngồi ở đối diện đang thuần thục cắt bò bít tết.

"Anh nhìn em như vậy làm gì?" Vu Đông nghi hoặc dừng động tác lại.

"Anh đang nghĩ... Vợ của anh rất giỏi." Hạ Phong cười nói, "Em đã cắt bò bít tết tốt đến vậy rồi, chưa cho anh cơ hội nào để biểu hiện bản thân cả."

Vu Đông cúi đầu nhìn miếng bò bít tết đã bị cô cắt được một nửa rồi lại nhìn miếng bò bít tết của Hạ Phong cũng đã cắt được hơn một nửa. Vu Đông thấy đôi mắt tràn đầy ý cười của Hạ Phong thì bỗng nhiên nhớ đến lời nói lúc Hạ Phong đến đón cô tan ca về nhà lần đầu.

Hôm đó trời mưa, Hạ Phong cầm một cây dù đứng trước mặt cô, giọng nói dịu dàng: "Em là con gái, không cần phải cố tỏ ra mạnh mẽ đến vậy, con gái biết làm nũng sẽ có nhiều người thích hơn."

Vu Đông chớp chớp mắt, thoát ra khỏi đồng hồ ức, cô buông dao nĩa trong tay ra rồi ngược mắt cười nói: "Bỗng nhiên em không có sức nữa rồi, anh cắt giúp em đi."

"Ừ!" Hạ Phong cười gạt đầu, lấy cái đĩa của Vu Đông qua rồi bắt đầu cắt.

Vu Đông nhìn nhìn một lúc thì bỗng nhiên không vui lắm, cô nhấp nhấp miệng nhưng vẫn không nhin được hỏi: "Trước kia anh thường cắt giúp An An đúng không?"

Hạ Phong khựng lại, hấn ngược mắt nhìn về phía Vu Đông, dù hấn biết rõ đáp án này sẽ làm Vu Đông cảm thấy không thoải mái nhưng vẫn gạt đầu nhẹ một cái.

Bàn tay đang cầm ly của Vu Đông siết chặt lại, cô lặp lại một câu "không tức giận không tức giận" nhiều lần trong lòng, tự an ủi mình rằng đây chỉ là chuyện lúc trước, không được lôi chuyện trước đó ra để kiểm chuyện, đây không phải là biểu hiện nên có của một người phụ nữ rộng rãi trưởng thành.

"Em không vui." Vu Đông quay đầu.

Hạ Phong đã cắt xong bò bít tết, hấn nhẹ nhàng đặt lại trước mặt Vu Đông.

"Từ nay về sau anh chỉ cắt cho em." Hạ Phong nói.

"Em không tin." Vu Đông biết cô đang ghen tị, lúc này bộ dạng của cô chắc chắn rất keo kiệt, rất xấu xí.

"Đông Đông, em nhìn anh." Hạ Phong kiên nhẫn chờ Vu Đông quay đầu lại nhìn hấn rồi mới nói, "Ưu điểm của anh không nhiều lắm, nhưng chuyện gì anh đã đáp ứng em thì chắc chắn anh sẽ làm được."

Lời nói này phảng phất như một dòng suối trong vắt, dập tắt tất cả ngọn lửa đầy dấm của Vu Đông.

"Ăn cơm đi, lát nữa em còn phải thay ca với Hiểu Nguyệt nữa." Đối lập với sự chân thành của Hạ Phong thì Vu Đông cảm thấy cô thật sự là đang vô có kiểm chuyện nên cô chỉ có thể xấu hổ cúi đầu ăn nhanh.

Hạ Phong biết Vu Đông xem như đã tha thứ cho mình, hấn cười cười dùng chiếc khăn ăn màu trắng chùi miếng nước sốt đang dính ở khóe miệng của Vu Đông vì cô đang ăn nhanh quá.

Vu Đông lập tức đỏ mặt.

Bữa tối được ăn trong sự vui vẻ.

Hạ Phong đưa Vu Đông đến cửa bệnh viện rồi mới lái xe về phòng thí nghiệm ở đại học y.

Lúc Hạ Phong làm thực nghiệm thì rất chăm chú nên không cảm giác được thời gian và động tĩnh xung quanh, bởi vậy hấn cũng không nghe được tiếng vang nhỏ xú đã phát ra khi cửa phòng thí nghiệm bị mở.

An An mặc một chiếc áo khoác màu nâu lằng lằng đứng một bên, đôi mắt đảo hoa nhìn chăm chú vào Hạ Phong đang dùng kính hiển vi quan sát mẫu cắt, cho đến lúc Hạ Phong kết thúc việc quan sát và ghi chép hết tất cả mọi số liệu thì mới lên tiếng: "Lúc làm thực nghiệm thì anh luôn nghiêm túc như thế."

Hạ Phong hoảng sợ, lúc này hấn mới phát hiện ra An An: "An An? Em vào bằng cách nào?"

An An giờ chiếc chìa khóa lên cười nói: "Chìa khóa dự phòng vẫn ở chỗ cũ."

Hạ Phong buông mấy thứ đồ trong tay mình ra rồi đến gần An An mấy bước, lấy chiếc chìa khóa ra khỏi tay của An An.

An An thấy chìa khóa bị lấy đi thì vẻ mặt lập tức trở nên rất khó coi, cô nàng điều chỉnh lại cảm xúc rồi cố ý nói sang chuyện khác: "Anh vẫn làm thực

nghiệm về u sao?"

"Ừ!" Sau khi Hạ Phong lấy lại chìa khóa thì tiếp tục cúi đầu kiểm tra lại số liệu, làm xong sớm thì về nhà sớm một chút.

"Đây là cuộc thực nghiệm lần thứ mấy? Số liệu được không?" An An vừa nói vừa duỗi tay ra lấy cuốn sổ ghi chép thực nghiệm bên cạnh Hạ Phong.

Trên ngón tay trắng nõn của An An là ánh sáng lấp lánh phát ra từ chiếc nhẫn kim cương đẹp đẽ và quý giá, Hạ Phong nhìn thoáng qua một cái thì cả người lập tức cứng đờ.

Hít sâu một hơi, Hạ Phong kiểm tra chuỗi số liệu cuối cùng xong thì mới đứng lên giơ tay ra trước mặt An An.

An An nhìn bàn tay cực kì quen thuộc đang duỗi ra trước mặt mình thì để cuốn sổ ghi chép thực nghiệm lên.

Hạ Phong nhận lại cuốn sổ ghi chép, để nó lại chỗ cũ, rồi vươn tay ra để trước mặt An An lần nữa.

"Em đã trả cho anh rồi mà?" An An kinh ngạc nói.

"Thứ anh muốn không phải cái này." Ánh mắt Hạ Phong chuyển hướng đến bàn tay phải của An An.

Lúc An An ý thức được thứ mà Hạ Phong muốn lấy lại là gì thì lập tức về mặt của cô nàng trở nên trắng bệch. An An nắm chặt bàn tay của mình rồi mang về mặt không thể tin tưởng nhìn Hạ Phong: "Anh muốn lấy lại nó?"

"Ừ!" Hạ Phong gật đầu.

"Nhưng đây là thứ anh tặng cho em." An An lắc đầu.

"Nhưng em đã không thích hợp để mang nó nữa rồi." Hạ Phong bình tĩnh nói, "Trả lại cho anh đi."

"Là do cô ấy bảo anh làm vậy sao?" An An chất vấn, tính cách của Hạ Phong cô hiểu rất rõ, anh ấy tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế này.

"Đồng Đồng không biết gì hết, nhưng... Anh không muốn cô ấy hiểu lầm." Bây giờ chỉ có hai người bọn họ nên Hạ Phong cảm thấy có những lời nói thẳng ra sẽ tốt hơn.

"Trước đây anh..." An An rất muốn nói trước đây anh đã luôn mong em có thể mang chiếc nhẫn này lên, nhưng..."Lúc trước em đã nhận nhẫn, em đã nhận lấy, ý của em còn chưa đủ rõ ràng sao?" An An nói một hồi thì bỗng nhiên sinh ra một nỗi oán hận, "Em đã nhận nhẫn rồi, tại sao anh còn kết hôn với người khác chứ?"

"An An..." Hạ Phong không nghĩ lời chuyện cũ ra nói, bởi vì làm như vậy sẽ khiến hai người trở nên tệ hại nên hắn chỉ lặp lại lần nữa: "Trả lại cho anh đi, nó đã không thuộc về em."

"Nó là của em." An An che lại nhẫn rồi mang về để phòng nhìn Hạ Phong, hình như cô nàng vẫn chưa hiểu vì sao Hạ Phong lại muốn làm vậy với mình.

Hạ Phong nhìn An An trở nên như vậy thì bỗng nhiên có chút mệt mỏi, hai người vẫn cứ dây dưa mãi thế này thì đối với ai cũng không tốt.

Hạ Phong rút tay về, mang ánh mắt lạnh nhạt nhìn An An rồi nói: "Còn nhớ lúc trước anh đưa nó đến tay em như thế nào không?"

Đôi mắt đào hoa của An An đong đầy nước mắt, có vẻ nhìn thấy mà thương, nhưng Hạ Phong đã không còn sự rung động như trước: "Hai ta hẹn hò ba năm anh cầu hôn em, anh chạy khắp tất cả các cửa hàng trang sức ở Thượng Hải để chọn ra chiếc nhẫn này, lúc đó anh muốn gắn nó vào tay em, nhưng em bảo công việc và việc học của em rất bận rộn, chưa muốn kết hôn."

"Năm sau, em tốt nghiệp tiến sĩ, anh nghĩ em đã có chút thời gian rảnh rồi nên lại cầm theo nhẫn đến gặp em... Em nói em phải tham gia một dự án nghiên cứu khoa học... Công việc còn bận rộn hơn so với lúc trước..." Hạ Phong nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay An An rồi lẳng lặng nói, "Từ lúc đó, chiếc nhẫn này ở trong mắt anh đã không còn ý nghĩa như trước."

An An nghe Hạ Phong tự thuật thì nhin không được rơi lệ: "Nhưng em thật sự rất bận."

"Lần thứ ba, em nhận lấy chiếc nhẫn này rồi quăng anh một mình ở trước cửa cục dân chính, em nói... em muốn xuất ngoại đào tạo sâu, nhẫn này em sẽ nhận lấy trước, đợi đến lúc em muốn kết hôn sẽ mang theo nhẫn về nước." Hạ Phong nhìn An An rồi có chút tự giễu nói, "Anh vẫn chưa bao giờ nằm trong kế hoạch của em, từ giờ phút đó, anh cảm thấy chính mình như một tên ăn mày của hôn nhân vậy."

"Em không phải, không phải... Có phải anh vẫn còn trách em không đi thăm bác đúng không, lúc đó em, lúc đó em đã chuẩn bị đi, quà cũng đã chuẩn bị sẵn sàng..." An An nôn nóng tìm lý do khác.

"Nhưng cuối cùng em vẫn không đi." Hạ Phong nói.

"Đó là bởi vì anh không đến tìm em, một mình em thì đi thế nào chứ? Anh không dẫn thì em làm sao đi gặp bác trai bác gái." An An bắt lực giải thích.

"Vậy vì sao em không đến tìm anh?" Hạ Phong nhin không được hỏi lại một câu.

"Em... Em..." An An bỗng nhiên mở to hai mắt, bắt lấy cánh tay của Hạ Phong rồi kinh hi nói, "Anh còn để ý những chuyện này, có phải..."

"Không phải!" Hạ Phong bẻ tay An An ra, lui về phía sau một bước, vẻ mặt nghiêm túc nói, "An An, anh nói với em những chuyện này là muốn nói cho em hiểu, vấn đề của hai chúng ta đã sớm tồn tại từ lâu, thật ra nếu không phải vì bệnh của mẹ anh thì anh nghĩ anh đã không cầu hôn em nữa rồi."

"Em không tin." An An rất khiếp sợ, trong mắt cô nàng đều là sự không tin.

"Anh không cần em phải tin tưởng, cũng không cần chứng minh điều gì với em hết." Dây dưa hồi lâu với An An đã làm Hạ Phong cảm thấy mệt mỏi, "Thậm chí anh cũng không cần để ý đến chiếc nhẫn này."

"Vậy tại sao anh vẫn muốn lấy lại nó."

"Bởi vì anh sợ Vu Đông sẽ để ý, anh không muốn cô ấy đau lòng." Nhớ đến Vu Đông thì Hạ Phong liền nghĩ đến việc cắt bỏ bớt tét thời đã làm cô ấy tức giận đến vậy, nếu lại thấy chiếc nhẫn này thì phải làm sao bây giờ.

"Em sẽ không trả lại cho anh, thứ này là của em." An An lắc đầu từ chối Hạ Phong, phảng phất chiếc nhẫn này là sự cứu rỗi cuối cùng cho cuộc tình của mình.

"Em không trả thì anh cũng không thể cướp của em được." Hạ Phong cởi chiếc áo thực nghiệm trên người ra, vừa đi ra phía cửa vừa nói, "Đã trễ lắm rồi, anh phải về nhà, lúc em đi thì nhớ khóa cửa."

"Hạ Phong, anh thật sự muốn đối xử với em như vậy sao?" An An nhìn bóng dáng của Hạ Phong rồi không ngừng rơi lệ.

"An An... Chúng ta đã chia tay," Hạ Phong xoay người lại, giọng nói cực kì nghiêm túc: "Em đừng dùng tiêu chuẩn trước kia để yêu cầu anh làm điều gì, vì anh cũng sẽ không phản ứng đâu."

Nói xong câu đó thì Hạ Phong không dừng lại mà lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm.

An An nhìn cánh cửa trống rỗng, nhịn không được ngồi xổm xuống đất khóc thút thít.

"Chỉ một năm thôi... Hết một năm thì em đã về... Em đã kế hoạch xong xuôi hết thảy... Tại sao anh không đợi em chứ..."

Lúc Hạ Phong rời khỏi phòng thí nghiệm thì hẳn biết chắc chắn An An sẽ khóc ở trong đó, chuyện này làm hẳn cảm thấy không được thoải mái cho lắm, hẳn đã đến tuổi này nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hẳn nói chuyện gây tổn thương như vậy với một người con gái.

Cả đường lái xe về nhà thì sắc mặt của Hạ Phong vẫn mang sự nghiêm nghị cho đến khi về đến phòng, thấy Vu Đông đang nằm trên chiếc giường lớn.

Hạ Phong bước qua, ngồi bên cạnh Vu Đông rồi ôm cô vào ngực mình.

Vu Đông đang ngủ say sưa thì bỗng nhiên ngửi được một mùi thuốc sát trùng quen thuộc, vì vậy cô mơ mơ màng màng mở to mắt, phát hiện người đang ôm mình chính là Hạ Phong thì lập tức yên tâm đồng thời cũng không tự chủ được mà cọ cọ rồi ní non nói: "Đã về rồi."

"Đã đánh thức em?" Hạ Phong nhẹ giọng nói.

Vu Đông lắc lắc đầu, cô theo bản năng mà dùng đôi tay của mình ôm lấy eo của Hạ Phong, làm cho hai người càng sát nhau hơn.

"Anh... Lúc này ở phòng thí nghiệm đã gặp An An." Hạ Phong do dự một chút rồi nghĩ cách nói như thế nào.

Thân thể của Vu Đông lập tức cứng đờ, con buồn ngủ nháy mắt bay đi, cô ngẩng đầu từ trong lồng ngực của Hạ Phong, đợi hẳn nói tiếp.

Hạ Phong nhìn đôi mắt của Vu Đông thì thở dài đem chuyện xảy ra trong phòng thí nghiệm nói một lần.

"Cho nên... Chiếc nhẫn kim cương đó anh không lấy về được, nhưng nó đã không có ý nghĩa gì với anh nữa." Hạ Phong vừa thương thức ngón tay của Vu Đông vừa lẳng lặng tự thuật toàn bộ câu chuyện.

Từ đầu đến cuối Vu Đông đều yên tĩnh lắng nghe, không xen vào lời nói của Hạ Phong lần nào thì lúc này lại bỗng nhiên nâng tay phải của mình lên, đưa chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình đến trước mặt Hạ Phong, giọng nói mang theo sự u oán: "Sao em không có kim cương?"

Hạ Phong hơi mỉm cười nói: "Chiếc nhẫn đó là chiếc cô ấy thích, chiếc này là chiếc anh thích."

Hạ Phong nói chuyện hơi mơ hồ, nhưng hẳn biết chắc chắn Vu Đông sẽ hiểu.

"Vậy sao anh không hỏi xem em thích cái gì?" Vu Đông nghe hiểu nhưng vẫn cố ý hỏi.

"Không phải em thích anh sao?" Hạ Phong ra vẻ kinh ngạc nói.

"..." Vu Đông phát hiện da mặt của Hạ Phong còn dày hơn so với lúc trước, nhưng cô vẫn thản nhiên thừa nhận, "Được rồi, em thật sự thích anh."

Về mặt "không còn cách nào với anh" làm Hạ Phong nhìn không được mà cúi đầu hôn một cái.

"Vậy lúc cô ấy khóc thì anh có đau lòng hay không hả?" Vu Đông nhìn không được lại hỏi thêm một câu.

"Đau lòng thì không có, nhưng có chút không thoải mái."

"Vậy anh đi an ủi cô ấy đi!" Vu Đông hung hăng tránh khỏi sự ôm ấp của Hạ Phong, người đàn ông này thật là đáng ghét, ngay cả nói dối dễ dàng cô cũng không chịu làm ư? Cứ một hai phải nói thật cho bằng được.

Hạ Phong cũng qua ôm người lại lần nữa, Vu Đông quay người đi không muốn để ý đến hắn, Hạ Phong cười cười hôn nhẹ sợi tóc của Vu Đông rồi nhẹ giọng nói: "Trên đường về anh đã suy nghĩ rất lâu, đối với chuyện tình cảm, Hạ Phong anh chỉ có năng lực hữu hạn, nên chỉ có thể bảo vệ một người... Bây giờ cô ấy... đang trong lòng ngực của anh."

Giờ phút này Vu Đông cảm thấy, có lẽ mỗi một người đàn ông đều có thiên phú dễ dàng dành người khác, làm người phụ nữ cam tâm tình nguyện sa vào lưới.

"Anh... Anh đi tắm rửa đi." Vu Đông hơi mất tự nhiên đẩy đẩy Hạ Phong. Hạ Phong nhìn thấy đôi tai đã đỏ lên của Vu Đông thì biết cô đang thẹn thùng nên tâm trạng vô có mà trở nên sung sướng.

Hạ Phong cảm thấy Vu Đông là một con người tràn ngập sự mâu thuẫn, có đôi lúc rộng rãi trưởng thành không phù hợp với lứa tuổi, nhưng đôi lúc lại toát ra sự thẹn thùng của thiếu nữ làm hắn say đắm. Hạ Phong buông Vu Đông ra rồi lưu luyến đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Vu Đông đợi đến lúc phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào thì mới che lại khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, dưới sự tối tăm của cả căn phòng chỉ có ánh sáng duy nhất từ chiếc đèn bàn, cô lặng lẽ vuốt ve chiếc nhẫn bạch kim bóng loáng, trong mắt là sự ấm áp phảng phất sắp tràn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Son Môi Tiếp Theo

Nhậm Hân Hân mới sinh xong thì mẹ Nhậm đột nhiên quan tâm con gái mình, ngày nào bà cũng chạy đến bệnh viện, vừa chăm sóc con gái vừa chăm sóc cháu gái.

Vu Đông nhìn từ vẻ mặt của Nhậm Hân Hân thì biết ngay là chuyện mẹ Nhậm thay đổi thái độ làm cô nàng rất vui, cười cũng nhiều hơn, ngay cả lúc nhìn đến Lục Hiên thì Nhậm Hân Hân cũng không mang vẻ mặt khó chịu nữa.

Nhưng Hường Hiểu Nguyệt lại lên phân tích với Vu Đông, cô nàng cho rằng loại thay đổi đột ngột như thế này rất kỳ lạ nên không yên tâm lắm, bởi vậy Hường Hiểu Nguyệt cũng quyết định mỗi ngày đều phải đến bệnh viện xem xét.

Vu Đông cũng sợ chuyện khó sinh lần trước lại tái diễn nên mỗi ngày cô đều bớt chút thời giờ đi đến bệnh viện, thuận tiện cũng cùng Hạ Phong ăn cơm trưa với nhau.

Hôm nay Vu Đông vừa đến cửa phòng bệnh thì từ xa đã thấy mẹ Nhậm một mình đi đến khoa nhi. Vu Đông có ấn tượng không tốt với mẹ Nhậm, đặc biệt là hai hôm trước lúc Hân Hân đang làm phẫu thuật thì mẹ Nhậm còn đứng ở ngoài bệnh vực cho Lục Hiên.

Nghĩ đến đây thì Vu Đông nhanh trí xoay người rồi lên đi theo bà.

Mẹ Nhậm đi thẳng đến phòng trẻ sơ sinh, bà đứng bên cạnh giường của cháu gái mình rồi vừa chơi với bé vừa nói chuyện với y tá, nhìn qua thì có vẻ là thật tình thích đứa bé.

Vu Đông thấy cảnh này thì bỗng nhiên cảm thấy cô đã suy nghĩ nhiều quá rồi.

"Chị y tá ơi." Vu Đông nhìn thấy cô y tá trẻ mới nói chuyện với mẹ Nhậm bước ra từ phòng trẻ sơ sinh thì cười hỏi, "Bé giường số 12 thế nào rồi chị?"

"A, cô là người yêu của bác sĩ Hạ đúng không." Cô y tá vừa thấy Vu Đông thì mắt lập tức sáng lên rồi kêu lên một tiếng đầy vui vẻ.

"À... Chị biết tôi sao?" Vu Đông hơi sửng sốt.

"Đương nhiên là biết, bác sĩ Hạ là người đàn ông độc thân có giá ở bệnh viện chúng tôi đó. Năm trước nghe nói anh ấy kết hôn thì chúng tôi vẫn còn đáng tiếc đó." Cô y tá cười nói, "Năm trước cô còn lên tv vào buổi tiệc tối cuối năm nữa, người trong bệnh viện chúng tôi đều xem, cô hát rất hay."

"Cám ơn!" Vu Đông hơi ngượng ngùng nói.

"Đúng rồi, cô mới hỏi bé ở giường số 12 đúng không?" Bởi vì là người quen nên cô y tá cũng nhiệt tình giải thích hơn, "Bé này lúc mới sinh thì hơi yếu nhưng ở trong lồng ấp ba ngày thì cơ bản đã ổn rồi, hai ngày nữa thì có thể xuất viện. Lúc này bà ngoại của bé cũng hỏi chuyện này đó."

"Bà ngoại của bé hỏi chừng nào bé có thể xuất viện ư?" Vu Đông nghi hoặc nói.

"Chắc bà ấy thấy bé đáng yêu quá nên vội vã muốn mang về nhà đó, mỗi ngày bà ấy đến đây đều hỏi." Cô y tá cười nói.

Vu Đông gật đầu cảm ơn cô y tá.

Bởi vì muốn vào phòng trẻ sơ sinh thì phải thay quần áo mà Vu Đông lười thay nên cô chỉ đứng ở bên ngoài, nhìn bé yêu lần qua lần lại qua cửa kính thì Vu Đông bỗng nhiên nảy sinh loại cảm xúc muốn sinh ngay một đứa.

"Có phải rất đáng yêu không?" An An mới ra khỏi văn phòng liền thấy Vu Đông.

Vu Đông thấy An An thì cũng sùng sốt, cô cười cười gọi một tiếng "bác sĩ An".

"Cô rất thích trẻ em à?" An An hỏi.

"Đúng vậy, cô xem, mấy đứa bé thật đáng yêu." Vu Đông gật đầu nói.

"Đúng là rất đáng yêu cho nên tôi mới chọn khoa nhi." Trên mặt An An mang theo ý cười, "Trước kia Hạ Phong luôn nói tôi thích trẻ em như vậy thì sau này phải sinh nhiều hơn..."

An An nói đến đây thì phảng phất mới ý thức được mình đã chia tay với Hạ Phong mà Vu Đông còn là vợ của Hạ Phong, cô nàng mang vẻ hơi xin lỗi nhìn Vu Đông nói: "Xin lỗi, tôi..."

"Không sao, dù sao thì lúc trước hai người cũng đã từng hẹn hò, thảo luận về con cái cũng là việc bình thường." Vu Đông cười không để ý, "Chỉ có điều Hạ Phong thật sự rất thích trẻ con, hai người chúng tôi cũng đang định sinh một đứa đây nè."

A... Muốn kích thích tôi sao... Con thì cô cũng chỉ có thể nghĩ thôi, còn chị đây đang hành động này.

Trên mặt Vu Đông mang nụ cười còn trong lòng thì đang vô cùng khinh bỉ hành động ấu trĩ của An An.

"Vậy sao." Vẻ mặt của An An trở nên cứng đờ nhưng cô nàng vẫn nói, "Vậy thì phải chúc mừng hai người rồi."

"Vẫn chưa có đâu, chỉ là chúng tôi sẽ tiếp tục cố gắng." Vu Đông cười thẹn thùng, làm như cô đang ngượng thật vậy.

"Vậy... Hy vọng hai người nghĩ gì được đó!" An An phảng phất đã bị đâm một dao ngay ngực nhưng trên mặt vẫn phải mang nụ cười chúc phúc.

"Cám ơn bác sĩ An, cô thật là một người tốt." Vu Đông mang vẻ mặt ngây thơ.

Vốn dĩ An An muốn mượn đề tài lúc trước cô và Hạ Phong đã thảo luận về con cái rồi thuận tiện nói ra tình cảm của mình dành cho Hạ Phong vẫn chưa mất, ai ngờ những biểu hiện liên tiếp của Vu Đông trực tiếp chặn luôn lời nói tiếp theo của cô, nếu cô còn nói nữa thì có vẻ quá cố tình rồi?

Cô nàng ngốc bạch ngọt này từ đâu xuất hiện thế.

Mà ngốc bạch ngọt cũng đang khinh bỉ tâm cơ kỹ nữ* trước mặt mình ở trong lòng.

(*tâm cơ kỹ nữ: ý nói người trong ngoài không giống nhau, bề ngoài thì ngoan hiền vô tội, bên trong lại mang ý xấu)

An An điều chỉnh lại sắc mặt, cô nàng ra vẻ mới nhớ đến điều gì đó rồi nói: "Đúng rồi, Hạ Phong còn có mấy thứ để quên ở chỗ tôi, tôi vẫn chưa có cơ hội trả cho anh ấy, bây giờ tôi đưa lại cho cô nhé."

"Đồ gì?" Vu Đông nghi hoặc nói.

"Nó đang ở văn phòng của tôi, bây giờ tôi đi lấy, cô đợi một chút." Nói xong thì An An xoay người đi vào văn phòng lấy đồ.

Vu Đông nhìn bóng dáng của An An rồi nghĩ thầm trong lòng, nếu cô dám lấy nhẫn kim cương thì tôi cũng dám cười nhận lấy.

Chỉ chốc lát sau An An mang theo một cái túi quay lại, trong ánh mắt tò mò của Vu Đông thì cô nàng đưa một cái túi nhỏ qua rồi nói: "Lúc trước hai người chúng tôi đã gặp nhau vài lần ở Mỹ, có một lần vô tình gặp ở trung tâm mua sắm, tôi lấy nhầm mấy cây son mà anh ấy mua cho cô."

Ánh mắt Vu Đông thay đổi.

"Hiện tại tôi trả lại cho cô coi như là vật trả về đúng chỗ."

Vu Đông nhận lấy, cô vừa mở ra thì thấy hai cây son môi cực kì chướng mắt ở trong.

"Màu số 1 và số 6 hiệu Chanel, tôi cũng rất thích hai màu này." An An cười nói, "Sở thích của hai ta cũng rất giống nhau đó."

Vu Đông hít sâu một hơi rồi chậm rãi ngẩng đầu, cô nở nụ cười ngọt ngào với An An: "Sở thích của hai ta quả thật rất giống nhau, nếu không thì tại sao lại thích cùng một người đàn ông chứ."

Về mặt của An An lập tức cứng đờ, cô nàng rõ ràng là đang muốn chọc tức người khác ai ngờ lại có cảm giác bị người ta chọc tức.

"Khụ... Vậy... Tôi còn chút chuyện, đi trước nhé." An An nhìn nhìn đồng hồ rồi nói.

"Vậy cô đi đi." Vu Đông còn cười vẫy tay với An An.

Đợi đến lúc An An xoay người đi xa thì Vu Đông nắm chặt cái túi, tức đến mức khớp xương tay trở nên trắng bệch vì dùng sức quá, Vu Đông hận mình không thể lập tức chạy đến khoa ngoại tìm Hạ Phong hỏi cho rõ ràng.

"Vấn đề trong nhà thì giải quyết ở nhà, Hạ Phong, anh đợi đó!" Vu Đông hung hăng nói xong thì lập tức cầm chặt cái túi trở về phòng bệnh thăm Nhậm Hân Hân.

Còn Hạ Phong ư, chờ cô về nhà sẽ xử hần!

"Đông Đông, cậu đã đến rồi." Nhậm Hân Hân nằm trên giường thấy Vu Đông lại đây thì vui vẻ chào hỏi.

"Hôm nay cậu thấy sao rồi?" Vu Đông ngồi trước giường.

"Khá hơn nhiều rồi, bác sĩ nói đã có thể cắt chỉ, hai ngày nữa thì có thể xuất viện." Nhậm Hân Hân cười nói.

"Vậy là tốt rồi." Vu Đông cầm một quả táo lên rồi vừa gọt vỏ vừa hỏi, "Sau khi xuất viện thì cậu định về chung cư của Hiểu Nguyệt hay về nhà cậu thế?"

"Tớ... Mẹ tớ muốn tớ về nhà." Nhậm Hân Hân do dự một chút rồi nói, "Nhưng tớ lại không muốn nhìn thấy Lục Hiên cho lắm."

"Vậy cậu nghĩ sao?" Nhậm Hân Hân và Lục Hiên lớn lên cùng nhau, Hân Hân thích Lục Hiên bao nhiêu thì Vu Đông không biết và cô cũng không biết Nhậm Hân Hân có muốn cho Lục Hiên một cơ hội nữa hay không.

"Thật ra... Mấy bữa nay anh ta thường đến đây..." Nhậm Hân Hân nói, "Vẫn luôn nói lời xin lỗi với tớ..."

Vu Đông yên tĩnh nhìn Nhậm Hân Hân, chờ cô nàng nói tiếp.

"Nhưng mỗi lần tớ nhìn thấy anh ta đều cảm thấy rất khó chịu..." Nhậm Hân Hân cười khổ nói, "Tớ không muốn gặp anh ta nữa."

Vu Đông đưa quả táo đã gọt vỏ cho Nhậm Hân Hân rồi nói: "Cho dù cậu muốn thế nào thì tớ và Hiểu Nguyệt vĩnh viễn vẫn đứng bên cạnh cậu."

"Tớ biết." Nhậm Hân Hân cười cảm động, cả đời có thể có hai người bạn thân như vậy đã là một điều may mắn rồi.

Vu Đông lại ngồi một lát rồi mới lái xe rời khỏi bệnh viện.

Vu Đông đi đến phòng làm việc Hiểu Nguyệt bận rộn một hồi, buổi tối lại đến đài phát thanh phát sóng trực tiếp tiết mục "Đêm khuya mị ảnh", đợi đến lúc cô về đến nhà thì đã là hai giờ rưỡi sáng.

Nhìn căn phòng trống rỗng, Vu Đông trực tiếp quăng cái túi mà An An đưa cho lên giường của Hạ Phong rồi trở về phòng ngủ phụ đóng cửa đi ngủ.

Đến lúc Hạ Phong về đến nhà, nhìn căn phòng trống rỗng thì suy nghĩ đầu tiên của hần là Vu Đông vẫn chưa về nhà, nhưng hần cũng nhanh chóng phủ định suy nghĩ này vì lúc mới vào cửa thì hần đã thấy áo khoác và giày của Vu Đông.

Hạ Phong nghĩ nghĩ, đi đến trước cửa phòng ngủ phụ rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, quả nhiên hần thấy được một bóng hình đang ngủ say trên giường.

Hạ Phong cảm thấy thói quen ngủ sai phòng của Vu Đông không được tốt lắm, hần hơi bất đắc dĩ đi qua, dự định lặng lẽ ôm người về phòng ngủ chính.

Hạ Phong mới ôm người vào lòng ngực mình thì Vu Đông liền mở mắt, trong mắt không có một tí gì là buồn ngủ cả.

"Dậy rồi? Sao em không vào phòng ngủ chính ngủ thế?" Hạ Phong nhẹ giọng hỏi.

"Bỏ em ra!" Giọng nói của Vu Đông mang sự lạnh lùng.

Hạ Phong hơi kinh ngạc nhưng cũng nghe lời bỏ Vu Đông ra.

Vu Đông sửa chăn lại, quay người qua rồi ngủ tiếp.

"Em sao vậy?" Dù Hạ Phong có ngốc thì lúc này cũng biết Vu Đông đang giận hần, nhưng hần suy đi nghĩ lại thì gần đây hần cũng chẳng làm gì khiến Vu Đông tức giận mà.

"Em muốn ở riêng!" Vu Đông quay lưng lại nói.

"Đừng giỡn nữa!" Hạ Phong nghe được hai chữ "ở riêng" thì sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

"Ai giỡn với anh, tự anh về phòng ngủ chính ngủ đi, về sau em sẽ ngủ bên này." Vu Đông ngồi dậy, chỉ vào cửa rồi hét lên với Hạ Phong.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Phong biết chắc chắn đã có chuyện gì đó, bởi vì Vu Đông không phải là một người hay vô cớ gây sự.

"Em muốn đi ngủ, anh ra ngoài đi!" Người này chẳng lẽ còn không phát hiện ra túi son môi cô đặt ở trên giường sao? Còn dám không biết xấu hổ hỏi cô đã xảy ra chuyện gì. Vu Đông cực kì tức giận, cô trực tiếp xoay người nằm xuống, lúi cái chăn rồi che lại cả đầu mình.

Hạ Phong kéo chăn mấy lần cũng không kéo ra, gọi tên Vu Đông một hồi lâu nhưng Vu Đông cũng không để ý tới hắn.

Tuy Hạ Phong không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng trực giác nói cho hắn biết chuyện này tuyệt đối không thể để qua đêm. Vu Đông lại từ chối nói chuyện nên Hạ Phong không còn cách nào, hắn cúi người xuống rồi ôm cả người lẫn chăn lên, không để ý đến sự giãy giụa của Vu Đông mà ôm người về phòng ngủ chính.

Vu Đông bỗng nhiên bị đặt lên giường, cô giãy giụa hồi lâu mới chui ra khỏi chăn, Vu Đông trừng mắt nhìn Hạ Phong rồi thờ hờn hờn nói: "Em muốn ở riêng."

"Đông Đông, em đừng giỡn nữa." Hạ Phong vô cùng đau đầu.

"Ai giỡn với anh, anh tin hay không ngày mai em liền dọn ra ngoài." Vu Đông tức đến khó thở.

Hạ Phong vừa nghe Vu Đông nói muốn dọn ra ngoài ở thì đã không chịu được, lại thấy Vu Đông đi chân không bước xuống giường định đi ra ngoài thì lập tức bước nhanh qua đẩy người lại trên giường.

"Anh buông em ra, anh làm gì vậy." Vu Đông nằm trên giường giãy giụa không ngừng.

Ánh mắt Hạ Phong tối sầm lại, hắn cúi đầu rồi trực tiếp chặn lại cái môi đang lải nhải liên tục của Vu Đông.

Lúc mới bắt đầu thì Vu Đông còn giãy giụa nhưng cuối cùng thì cô cũng bị hôn đến mức cả người đều xụi lơ. Lúc đầu lưỡi đáng ghét của Hạ Phong ở bên trong gây sóng gió thì Vu Đông hận không thể cắn một cái cho đỡ ghét, nhưng cuối cùng thì cô cũng không nhẫn tâm.

Hạ Phong cảm thấy mỷ mẩn buông Vu Đông ra, hắn thấy khuôn mặt Vu Đông ửng hồng, ánh mắt ngập nước thì cung chiêu hỏi: "Bây giờ có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì được chưa?"

"Anh... Anh đứng lên trước đi." Vu Đông xấu hổ và giận dữ đẩy đẩy Hạ Phong đang nằm đè lên người mình.

"Em nói trước đi, đợi em nói cho anh xong thì anh lại đứng lên." Hạ Phong trả lời.

"Anh..." Trước kia Vu Đông chưa từng phát hiện ra Hạ Phong vô lại như thế này, "Em không đi nữa, anh đứng lên trước đi."

Lúc này Hạ Phong mới buông Vu Đông ra rồi ngồi dậy.

Vu Đông cũng ngồi dậy, cô sửa sửa lại cái áo ngủ đã bị nhăn nhúm rồi mới tức giận chất vấn Hạ Phong: "Lúc anh ở Mỹ thì đi gặp An An đúng không?"

An An? Hạ Phong nhú mày nhưng vẫn gật đầu nói: "Có gặp hai lần nhưng không nói gì nhiều."

"Còn không nói gì ư, vậy tại sao anh lại đưa son môi anh mua cho em đưa cho cô ta hả." Vu Đông càng nói thì càng tức giận, cô lấy cái túi đã bị đẩy đến góc giường đập vào người Hạ Phong.

Hạ Phong bị đập nhưng cũng không tức giận, hắn mở túi ra nhìn thấy cái cây son thì mới bắt đầu nhớ lại.

"Thứ này không phải anh cho cô ấy. Hôm đó anh ở trung tâm thương mại mua son môi cho em thì đúng lúc gặp An An và bạn học của cô ấy đang đi dạo ở đó, cô ấy tưởng là anh mua cho mình nên trực tiếp lấy." Hạ Phong giải thích.

"Cô ta muốn lấy thì anh cho cô ta lấy?" Vu Đông tức giận nói, "Sau đó anh lại đổi một nhãn hiệu khác mua cho em, anh..."

Vu Đông muốn tiếp tục mắng Hạ Phong nhưng cô lại không biết nên nói gì bây giờ, dù sao thì lúc đó tình cảm của Hạ Phong dành cho An An chắc chắn nhiều hơn tình cảm dành cho cô. Nhưng trong lòng Vu Đông lại vô cùng buồn bã, cô tức đến mức khóc luôn.

"Em đừng khóc." Hạ Phong vừa thấy Vu Đông rơi nước mắt thì lập tức hoảng sợ, luống cuống tay chân lau nước mắt cho Vu Đông, "Tất cả đều là lỗi của anh, em đừng khóc nữa."

Vu Đông cảm thấy cô thật sự rất vô dụng, chỉ có chút việc nhỏ lại còn khóc nhưng lại không ngăn được nước mắt.

"Anh có nghĩ muốn lấy lại nhưng anh lại nghĩ chắc là em không thích son hiệu Chanel nên mới mua hiệu khác cho em." Hạ Phong giải thích.

"Ai nói, em thích, em rất thích son hiệu Chanel!" Vu Đông hét lên trong sự tức giận.

"Được, được, em thích là được." Hạ Phong theo lời của Vu Đông rồi giải thích tiếp, "Lúc trước em có nói với anh, em không thích anh xem em là An An nên anh nghĩ là em cũng sẽ không thích hiệu mà An An thích nên anh mới đổi hiệu khác cho em. Nhưng nếu em thích Chanel thì mai anh sẽ mua tất cả son môi hiệu đó cho em."

"Ý... Ý gì?" Vu Đông tức giận nói.

"Lúc trước em ghi son trong tờ danh sách thì không ghi rõ nhãn hiệu, mà anh lại không biết mấy thứ này cho lắm, nên lúc anh đi đến trung tâm thương mại liền trực tiếp bước tới quầy hàng của Chanel. Đến lúc anh gặp được An An thì mới nhớ ra anh trực tiếp đến đây là vì lúc trước anh thường đi cùng với An An." Hạ Phong nói, "Sau đó anh lại nghĩ em sẽ không thích hiệu này nên mới đổi hiệu khác."

"VẬY... VẬY anh cũng không được cho cô ấy." Vu Đông nghe Hạ Phong giải thích xong thì trong lòng ít tức hơn, nhưng cô vẫn cá giận nói, "Đồ anh mua cho em thì cho dù em không thích anh cũng không được cho người khác."

"Được, sau này anh sẽ không làm vậy." Hạ Phong giơ tay nói, "Anh xin hứa!"

"Em ghét An An." Vu Đông nổi giận nói.

"Được."

"Hôm nay cô ta cố ý lấy son môi ra ghê tởm em, cô ta là tâm cơ kỹ nữ!"

"Ách..."

"Cô ta muốn em hiểu lầm anh, làm chúng ta cãi nhau, sau đó chúng ta chia tay sao? Em càng không, em phải vui vẻ sống với anh, tức chết cô!"

"A... Được, đều nghe em."

Chỉ cần em không khóc, cái gì đều nghe em.

"Sau này em cũng sẽ ghét Chanel, cô ta thích thì em đều phải ghét." Vu Đông do dự một chút rồi nói, "Trừ anh!"

Cuối cùng thì Hạ Phong cũng không nhịn được mà cười ra tiếng, nghĩ, vợ mình ngốc lên sao lại đáng yêu như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cuộc Đời Màu Xám

Hôm nay không có buổi phẫu thuật nào. Bởi vậy vừa kết thúc việc trong phòng khám bệnh xong thì Hạ Phong và Thiệu Nhất Phàm hiếm khi có thể ở trong nhà ăn vào giờ cơm. Lúc An An vào nhà ăn nhìn thoáng một cái thì thấy được hai người đang ngồi bên cửa sổ, vì thế cô nàng lấy một phần đồ ăn rồi trực tiếp mang qua đó.

Thiệu Nhất Phàm đang ăn canh thấy An An bưng phần ăn ngồi xuống ghế đối diện Hạ Phong thì lập tức phun một ngụm canh ra.

"Dơ quá đi." An An mang về ghét bỏ đưa tờ khăn giấy qua.

Thiệu Nhất Phàm vừa ho khan vừa lên lút nhìn Hạ Phong, hẳn thấy hình như Hạ Phong đối với việc An An đến cũng không kinh ngạc cho lắm bèn cúi đầu tiếp tục ăn cơm, không chủ động chào hỏi.

Thiệu Nhất Phàm cảm giác không khí hơi xấu hổ nên chủ động tìm đề tài rồi nói: "Khụ, đúng rồi An An, anh nhớ tiến sĩ Ryan chỉ đến đây giao lưu một tháng thôi, đợi đến lúc đó em về Mỹ hay ở lại đây?"

Tiến sĩ Ryan là thầy hướng dẫn của An An ở Mỹ, lần này bệnh viện thành phố mời tiến sĩ Ryan về đây để giao lưu và hướng dẫn, còn An An thì là học sinh đi theo học tập.

"Chắc là em sẽ về Mỹ trước, dù sao thì hai tháng nữa em mới hoàn thành xong việc học." Lúc An An nói chuyện thì lên lút nhìn thoáng qua Hạ Phong.

"Vậy sau khi em tốt nghiệp thì sao? Về lại bệnh viện nhi đồng lúc trước hay ở lại bệnh viện thành phố?" Thiệu Nhất Phàm hỏi.

"Cả hai bên đều đã mời em nhưng em vẫn còn đang suy nghĩ." An An nói xong thì lại nhìn Hạ Phong một cái.

Lúc này Hạ Phong đã ăn uống xong xuôi, hất buông đôi đũa trong tay xuống, lấy khăn giấy lau miệng rồi mới ngẩng đầu lên nhìn An An, nói: "An An, hôm qua em đã gặp Vu Đông đúng không?"

Bàn tay đang gấp đồ ăn của Thiệu Nhất Phàm cứng đờ, đôi mắt lập tức nhìn về phía Hạ Phong.

Hôm qua lúc An An đem trả lại son môi cho Vu Đông thì đã biết Hạ Phong chắc chắn sẽ biết chuyện này, xem ra hôm qua Vu Đông về nhà đã làm âm ỉ lên. Trong lòng An An hơi khoái trá nhưng mặt ngoài lại ra vẻ cực kỳ tự nhiên nói: "Đúng vậy, lần đó em lấy nhầm son anh mua cho Vu Đông nên rất xấu hổ. Bởi vậy lần này em về nước liền mang theo, đúng lúc hôm qua ở khoa nhi lại gặp được Vu Đông nên em thuận tiện trả lại cho cô ấy."

"Cảm ơn em." Hạ Phong nói.

"Không có gì!"

"Chỉ có điều quan hệ của chúng ta dù sao cũng hơi xấu hổ, bởi vậy lần sau nếu có lấy nhầm thứ gì thì em cũng không cần trả lại đâu." Hạ Phong mỉm cười nói.

An An nghe xong thì vẻ mặt cứng đờ, cô nàng mang vẻ không thể tin tưởng ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Phong. Thiệu Nhất Phàm cũng kinh ngạc với thái độ Hạ Phong. Hạ Phong luôn luôn quý ông nên rất ít khi nói chuyện thẳng thắn như vậy với phái nữ, huống chi còn là An An.

"Như vậy sao được chứ, dù sao thì nó cũng rất đắt tiền." An An miễn cưỡng nói.

"Không sao cả, tiền lương của anh vẫn đủ cho Vu Đông dùng." Hạ Phong nói xong thì đứng lên nói, "Anh ăn xong rồi, đi trước nhé."

Nói xong thì không đợi hai người phản ứng mà trực tiếp đi về phía cửa nhà ăn.

Thiệu Nhất Phàm nghiêng đầu nhìn An An thì phát hiện đôi phương đã xanh cả mặt, đôi đũa trong tay cũng sắp bị bẻ gãy.

"Anh cũng ăn xong rồi, em cứ từ từ ăn đi." Thiệu Nhất Phàm như trốn chạy ra khỏi nhà ăn, sau lưng hắn là An An hung hăng quăng đôi đũa.

Thiệu Nhất Phàm đuổi theo Hạ Phong, mang vẻ khiếp sợ nói: "Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Phong vừa đẩy cửa văn phòng ra vừa trả lời lại: "Cậu đừng có nhiều chuyện quá."

"Không phải đâu, cậu không biết lúc này cậu đã làm tổn sợ đến mức muốn nhảy dựng lên ấy, cậu chưa bao giờ không cho người khác mặt mũi đến vậy, hơn nữa người đó còn là An An, lại còn ở trước mặt tớ nữa chứ." Thiệu Nhất Phàm hỏi.

"Cho nên sau này cậu cũng không cần tự cho mình là thông minh nên muốn điều hòa không khí." Hạ Phong liếc Thiệu Nhất Phàm một cái.

"Tớ..." Thiệu Nhất Phàm chỉ vào bản thân rồi mang vẻ không thể tin được nói, "Tớ chỉ sợ hai người xấu hổ thôi, vậy mà cậu còn trách tớ."

"Tớ biết quan hệ giữa cậu và An An không tệ. Nhưng tớ và An An đã kết thúc mà hiện tại người tớ thích là Vu Đông. Nếu An An còn tiếp tục gây rối như vậy nữa thì sẽ không tốt cho bất kỳ ai."

Hạ Phong nói: "Tối qua tớ đã suy nghĩ rất nhiều, phương án tốt nhất cho cả ba là nói chuyện rõ ràng từ sớm."

"..." Thiệu Nhất Phàm bị lời nói lần này của Hạ Phong làm cho á khẩu.

"Nếu cậu thật sự muốn giúp bọn tớ thì nên khuyên cô ấy." Hạ Phong nói xong thì cầm lấy ống nghe bệnh nói, "Hơn nữa cậu cảm thấy cô ấy thích tớ nhiều như vậy sao?"

"Không phải sao?" Thiệu Nhất Phàm hỏi ngược lại.

"Cô ấy chỉ không cam lòng việc tớ từ bỏ cô ấy trước mà thôi." Hạ Phong nói xong câu đó thì vỗ vai Thiệu Nhất Phàm một cái rồi ra khỏi cửa, người ta thích bạn bao nhiêu thì khi có sự đối lập bạn sẽ biết rõ.

Thiệu Nhất Phàm sững sờ hồi lâu mới hung hăng mắng một câu thô tục: "Chuyện ba người các cậu thì liên quan gì đến tớ chứ, lại khiến cho tớ lâm vào hoàn cảnh xấu hổ thế này, ở bên nào cũng bị chỉ trích."

Vu Đông tự nhiên là không biết được chuyện Hạ Phong nói với An An ở bệnh viện, bởi vì gần đây cô cũng rất bận.

Công việc của phòng lồng tiếng bị giữ lại từ năm trước đều đã được tiến hành từ từ. Nhậm Hân Hân vẫn còn đang nằm viện nên không thể hỗ trợ, bởi vậy cô và Hường Hiểu Nguyệt đều phải làm phần việc của hai người, hơn nữa mỗi ngày còn phải đến bệnh viện thăm Nhậm Hân Hân, buổi tối còn phải chuẩn bị phát sóng trực tiếp, Vu Đông cảm giác mấy bữa nay cô đều mệt đến mức ốm luôn.

Thật ra thì thu nhập của phòng thu âm vào năm trước không tệ lắm, Hường Hiểu Nguyệt lại hào phóng, không bạc đãi hai cô bạn thân nên Vu Đông hoàn toàn có thể từ bỏ công việc bên đài phát thanh rồi qua đây hỗ trợ luôn, Hường Hiểu Nguyệt cũng đã nói qua rất nhiều lần nhưng Vu Đông vẫn luôn

từ chối.

Bởi vì cô thích công việc này, xuyên thấu qua đoạn sóng điện từ, cô biết, giọng nói của bản thân sẽ an ủi được rất nhiều người.

"Chào mọi người, đây là đài phát thanh fm 9666, chào mừng mọi người sau khi nghe quảng cáo tiếp tục nghe tiết mục của đài chúng tôi "Đêm khuya mị ảnh", tôi là dj Ngư Đông." Lúc Vu Đông phát thanh thì rất thích mỉm cười, bởi vì cô biết dù người nghe nhìn không thấy thì họ cũng có thể cảm nhận được từ giọng nói của cô, "Bây giờ đã đến lúc nhận cuộc gọi từ thính giả rồi, chúng ta sẽ nhận cuộc gọi đầu tiên."

Sau những tiếng tí dài, cuộc gọi đã được nhận.

"Xin chào, tôi là Ngư Đông." Vu Đông mỉm cười nói.

"Chào Ngư Đông, tôi là Mỹ Mỹ." Một giọng nữ mềm nhẹ từ đầu bên kia truyền đến, giọng nói của Mỹ Mỹ này rất êm tai, làm người ta vừa nghe thì đã có thể cảm nhận được đây là một cô gái dịu dàng.

"Vậy đêm nay Mỹ Mỹ muốn chia sẻ cho chúng tôi câu chuyện gì nào?" Vu Đông hỏi.

"Tôi..." Giọng nói của Mỹ Mỹ lộ ra sự do dự, cuối cùng thì cô nàng mang vẻ nhút nhát và sợ sệt nói, "Nếu tôi nói ra thì mọi người có khinh thường tôi hay không?"

"À..." Vu Đông nghi hoặc chớp chớp mắt, khinh thường cô ấy, chẳng lẽ cô gái này đã làm gì không tốt sao, chỉ có điều Vu Đông vẫn nói, "Cô có biết phòng xưng tội của đạo Cơ Đốc không? Cô có thể xem tôi như là một vị linh mục, coi ban đêm là phòng xưng tội rồi nói về câu chuyện của mình, có lẽ lòng cô sẽ dễ chịu hơn một chút."

"Giống như cảnh trong mấy bộ phim bom tấn của Mỹ đó hả?" Mỹ Mỹ hỏi.

"Đúng vậy."

Mỹ Mỹ do dự một lát, cuối cùng cô nàng chậm rãi kể ra câu chuyện của chính mình.

"Thật ra thì... tôi là người thứ ba... Không, có lẽ phải gọi là tình nhân hoặc bà hai."

Câu nói mở đầu này làm Vu Đông sững sốt, cô đã suy nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này. Là một người phụ nữ nên Vu Đông cũng khinh bỉ người thứ ba nhưng cô cũng không cắt ngang lời tự thuật của Mỹ Mỹ.

"Khoảng mấy bữa trước lúc tôi đi dạo phố thì gặp được vợ chính thức của kim chủ* mình, lúc đó tôi dùng thẻ của chồng bà ấy, mua quần áo trong cùng một cửa hàng với bà ấy. Bà ấy không biết tôi nhưng lại đối xử với tôi rất tốt. Tôi thấy thích một bộ lễ phục cao cấp được làm riêng nhưng do thẻ hội viên không đủ cấp bậc nên nhân viên trong cửa hàng không chịu bán cho tôi, bà ấy đứng ở một bên thấy vậy thì cho tôi mượn thẻ hội viên của mình. Tôi xấu hổ thì bà ấy lại cười nói với tôi, cô xinh đẹp như vậy chắc chắn rất thích hợp với bộ lễ phục này."

(*kim chủ: người ra tiền, hoặc cũng có thể hiểu là mỏ vàng mà tình nhân là người đào mỏ)

Có lẽ lời nói khó nhất cũng đã nói ra nên những lời đằng sau Mỹ Mỹ càng nói dễ hơn: "Thật ra từ ngày đầu tiên tôi làm tình nhân thì đã biết sự tồn tại của bà ấy, nhưng tôi chưa bao giờ có cảm giác áy náy cả, bởi vì tôi cảm thấy mình không muốn cướp đi vị trí của bà ấy, tôi chỉ muốn an an phận phận làm một người tình không ai biết đến mà thôi."

"Cũng vì vậy mà kim chủ rất hài lòng với tôi, cũng rất hào phóng nữa. Nhưng từ hôm đó trở đi, không biết vì sao nhưng tôi vẫn luôn tự hỏi bản thân mình vì sao sẽ trở thành tình nhân của người ta."

"Tôi có bằng cấp, có khuôn mặt, hơn nữa còn có tuổi trẻ, tôi có thể giống đa số người tìm một công việc không tệ để nuôi sống bản thân, nhưng cuối cùng tôi lại trở thành tình nhân." Mỹ Mỹ vừa hồi ức lại vừa nói, "Tôi nhớ lại lúc tôi vừa tốt nghiệp đại học thì đã tìm một công việc văn phòng, tiền lương một tháng không đến ba ngàn, sống tính toán và tí mĩ như những người xung quanh, nghĩ đến việc dành dụm bao nhiêu tiền mới có thể mua được nhà. Nhưng lúc tôi thấy ông ấy lần đầu tiên thì ông ấy đã trực tiếp tặng tôi một căn nhà chung cư."

"Tôi nghĩ, người khác phải làm việc suốt ba mươi năm mới có thể mua được thì tôi chỉ cần duỗi duỗi tay, gật gật đầu đã có thể đạt được." Mỹ Mỹ cảm thán nói, "Vậy thì tại sao tôi không thể xem nó như một công việc được chứ?"

"Mỗi tháng ông ấy cho tôi một trăm nghìn tiền tiêu vặt, ngẫu nhiên lại tặng tôi túi xách hàng hiệu và xe. Có lẽ chỉ cần hai ba năm nữa thì tôi sẽ bị ghét bỏ, nhưng tôi đã dành dụm được hơn phân nửa số tiền mà người khác phải dành dụm nửa đời người." Mỹ Mỹ nói, "Lúc đó, nếu tôi muốn lập gia đình thì tôi có thể bán nhà rồi đi đến một nơi không ai quen biết tôi, tìm một người đàn ông trạc tuổi tôi, hai người chúng tôi sẽ yêu đương rồi kết hôn, hơn nữa còn sống rất tốt."

"Có người nói làm tình nhân là đáng xấu hổ, là không có đạo đức. Lúc đầu tôi cũng nghĩ vậy, rồi cũng ngại ra khỏi cửa. Thế nhưng sau một thời gian dài thì tôi lại cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì, tôi xem như mình đang yêu đương nhưng lại biết rõ chuyện tình này không có kết quả, tôi không phá hư gia đình ông ấy, vợ ông ấy cũng không biết, bà ấy vẫn có thể tiếp tục sống hạnh phúc."

"Còn tôi thì rời khỏi đó vào một lúc thích hợp..." Mỹ Mỹ nói xong câu này liền im lặng.

Vu Đông làm lơ một đồng tin nhắn mắng chửi Mỹ Mỹ không biết liêm sỉ, cô do dự một lát rồi mới mở miệng hỏi: "Vậy tại sao cô lại gọi điện thoại đến đây chứ?"

"Thật ra thì... tôi cũng không biết... Có lẽ tôi chỉ muốn tìm một ai đó để tâm sự." Mỹ Mỹ còn nói thêm, "Cô không cần khuyên gì đâu, tôi nói xong thì đã tốt rồi."

"Cô đã từng thích ai thật lòng chưa?" Vu Đông hỏi.

"Tôi..." Mỹ Mỹ trầm mặc hồi lâu rồi nói, "Tôi nghĩ là sau này tôi sẽ không thích ai nữa đâu, bởi vì cặp vợ chồng dù ân ái thế nào thì sau lưng họ đều có một người giống như tôi vậy. Nếu đây cũng được xem là tình yêu thì tôi nghĩ kim chủ cũng yêu tôi, mà tôi cũng yêu ông ấy? Đúng không?"

"Cô gọi điện đến đây vì cô cũng không vui về." Vu Đông khẳng định nói, "Bởi vì cho dù hiện tại cô có tiền, có được nhà, xe, những thứ mà người thường phải phấn đấu ba mươi năm mới có được nhưng cô lại không thể có được khuôn mặt tươi cười vui vẻ của họ. Cô thường cảm thấy cô độc, cô đơn, trống vắng bởi vì cô không có người mình yêu và thứ mà mình yêu thích."

"Bây giờ tôi có thể bắt đầu đi tìm, mang theo những thứ vật chất mà tôi đã có được." Mỹ Mỹ nói.

"Vào một ngày nào đó nếu cô thật sự tìm ra nó thì những thứ mà cô có lúc này sẽ lại trở thành một nỗi đau khổ khác của cô." Vu Đông nói, "Nếu cô không đau khổ thì chắc chắn cô vẫn chưa tìm được nó."

"Tít tít tít..."

Mỹ Mỹ không trả lời nữa mà trực tiếp cúp điện thoại. Vu Đông hơi ngẩn ra nhưng cũng không nói thêm điều gì, kênh tin nhắn đều là những tin nhắn đang mắng chửi nhưng Vu Đông cũng không thể nào đọc lên được.

Cuộc điện thoại hôm nay làm Vu Đông hơi khó chịu, chuyện này xem như là chuyện trên một khu vực màu xám, pháp luật sẽ không xử tội, đạo đức lại không có cách nào ước thúc được, người giống như kẻ thứ ba lại có thể đạt được ích lợi từ đó. Lý luận kẻ thứ ba là một công việc của Mỹ Mỹ lúc này nếu xử lý không tốt sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người có ý chí không kiên định. Vu Đông cảm thấy mình chưa bao giờ buồn bã đến vậy, cô muốn nói gì đó để xoay chuyển tình thế nhưng lại không tìm được lời nói nào thích hợp cả.

"Tôi không thể đánh giá việc làm này của cô là đúng hay sai, bởi vì cô làm như vậy thì đã biến chính mình thành một món đồ có thể mua bán rồi."

Cuộc điện thoại này làm Vu Đông hơi khó chịu, cô nghĩ ngày mai lãnh đạo đài phát thanh sẽ tìm cô nói chuyện, ai biết cô dám cho người như vậy nói hết câu chuyện của bản thân chứ.

Vu Đông không nghĩ ra được vì sao sẽ có người vì tiền mà bán đứng chính bản thân mình, biến bản thân thành một món đồ có thể tùy ý mua bán. Vào ngày mà họ kiếm đủ tiền, muốn trở về cuộc sống bình tĩnh thì họ thật sự có thể yên tâm mà sống sao?

Hạ Phong tắm xong rồi mà vẫn còn thấy Vu Đông ngồi trên giường ngơ ngẩn, hần xốc chăn lên rồi dựa qua, nhẹ nhàng ôm chặt Vu Đông, nói: "Đừng suy nghĩ nữa, đi ngủ trước đi."

"Nhưng em không nghĩ ra được. Nếu mọi chuyện đều theo như lời của cô ấy, làm người thứ ba mấy năm, kiếm đủ tiền rồi đi đến một thành phố xa lạ, tìm một người chồng thích hợp, trải qua một cuộc sống hạnh phúc thì việc này đối với những người chăm chỉ, cần cù làm việc chính là một sự chằm chọc." Vu Đông hỏi.

"Cô gái đó có kiểu suy nghĩ như vậy thì bản thân cô ấy cũng đã rất đáng buồn rồi." Hạ Phong nói, "Cho dù có một ngày cô ấy thật sự tìm được một người mà mình yêu thì khi cô ấy có gia đình và con cái, đoạn thời gian này sẽ trở thành ác mộng cả đời cô ấy. Nếu tiền bạc có thể mang đến tất cả thì trên thế giới này làm gì có bệnh trầm cảm nữa chứ."

"Nhưng em vẫn không thoải mái trong lòng." Vu Đông ngẩng đầu nói.

Hạ Phong cười cười, hần cúi đầu hôn hôn cánh môi mềm mại của Vu Đông.

Vu Đông mờ mịt chớp chớp mắt.

"Cảm thấy tốt hơn một chút không?" Hạ Phong hỏi.

"Có một chút." Vu Đông nói.

Hạ Phong lật người qua rồi trực tiếp đè Vu Đông ở dưới, nhẹ nhàng hôn hai cái, Vu Đông hơi hé miệng, Hạ Phong tiến quân thần tốc, hút hết đường khí trong miệng Vu Đông, không khí dần trở nên mập mờ. Đôi mắt Vu Đông chậm rãi xuất hiện một tầng sương mù, cô cảm giác được đôi bàn tay đang làm loạn dưới lớp áo ngủ của mình thì hơi thẹn thùng trừng mắt nhìn Hạ Phong một cái.

"Bây giờ có phải đã thấy tốt hơn nhiều không?" Hạ Phong khẽ cắn vành tai Vu Đông.

"Sắc, lang." Vu Đông hôn dỗi nói.

"Ha ha..." Đôi tay của Hạ Phong đã cởi bỏ áo ngủ của Vu Đông, hai người không còn trói buộc gì kẻ sát lẫn nhau, loại vận động nguyên thủy này cũng

chính là biểu hiện của linh hồn đang va chạm kịch liệt.

Có lẽ xã hội lúc này s*x đã càng ngày càng thoáng hơn, nhưng Vu Đông vẫn cảm thấy nó không chỉ mang đến sự vui thích bên ngoài mà còn có sự thăng hoa của linh hồn.

Nó có thể rất hạ lưu nhưng cũng có thể rất tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lấy Danh Nghĩa Tình Yêu

Thời tiết dần ấm lại, các nhánh cây ở đầu đường dần mọc lên những mầm non, màu xanh của những sinh mệnh mới sắp sinh ra làm người ta vừa nhìn đã thấy thoải mái trong lòng.

Vu Đông lấy xe ra rồi chạy dọc theo con đường tràn đầy màu xanh, cô cố tình mở cửa sổ ra làm cho con gió mùa xuân thổi vào.

Hôm nay là ngày Nhậm Hân Hân xuất viện, bởi vì ngày nào Vu Đông cũng phát sóng trực tiếp đến khuya nên sáng nào cũng dậy trễ. Bởi vậy Hường Hiểu Nguyệt bảo Vu Đông dậy thì trực tiếp đến chung cư chờ hai người, còn cô nàng thì lái xe đến đón Hân Hân và con gái nuôi về nhà.

Đúng rồi, trải qua mấy ngày suy nghĩ thì Nhậm Hân Hân vẫn quyết định mang theo đứa bé ở ngoài, tạm thời sẽ không về nhà.

Mất thấy đã sắp đến chung cư thì bỗng nhiên Hường Hiểu Nguyệt gọi điện thoại đến, Vu Đông nghĩ chắc là hai người họ đang chuẩn bị rời khỏi bệnh viện.

"Mười phút nữa tớ sẽ đến chung cư, cậu..."

"Đông Đông cậu mau đến bệnh viện đi, Lục tra nam muốn cướp đứa bé." Vu Đông còn chưa nói xong thì Hường Hiểu Nguyệt đã vô cùng lo lắng mà hét lên.

Vu Đông lập tức dừng xe ở ven đường.

"Tớ lập tức đến ngay, cậu tuyệt đối đừng cho họ mang đứa bé rời khỏi bệnh viện." Vu Đông nói.

"Được!"

Bởi vì đây là con đường nhỏ có nhiều cây, cộng thêm lúc này lại là giờ hành chính nên xe trên đường không nhiều lắm, Vu Đông cũng mặc kệ nơi này có cho quay đầu xe hay không, cô trực tiếp quay đầu xe chạy đến bệnh viện.

Bệnh viện thành phố, khoa nhi, một căn phòng bệnh.

"Mẹ, mẹ trả đứa bé lại cho con đi." Nhậm Hân Hân nhìn mẹ mình rồi cầu xin.

"Con về nhà với mẹ." Mẹ Nhậm nói.

"Mẹ..." Nhậm Hân Hân nhìn thoáng qua Lục Hiên và mẹ Lục Hiên đang đứng kế bên mẹ mình, cô không có ngốc, mẹ cô muốn cô về làm gì sao cô lại không biết chứ.

"Bác à, bác đâu có muốn Hân Hân về nhà cùng bác chứ, bác chỉ muốn đóng gói Hân Hân và đứa bé tặng cho Lục tra nam thôi." Hường Hiểu Nguyệt không chút nào khách khí mà chọc thủng kế hoạch của mẹ Nhậm.

"Con gái con đứa mà nói chuyện kiểu gì vậy, đứa bé vốn dĩ chính là con của Lục Hiên, bọn họ là người một nhà ở bên nhau thì có vấn đề gì chứ." Mẹ Nhậm đã không thích Hường Hiểu Nguyệt từ lâu nên nói chuyện cũng không khách khí chút nào, "Cô là người ngoài lại đứng đây muốn phá hư gia đình người ta, cô đang âm mưu gì chứ."

Hường Hiểu Nguyệt nghe câu nói này xong thì tức đến mức không nói được gì.

"Hân Hân, con về nhà với dì Vân đi. Đợi đến lúc con ở cữ xong thì dì sẽ tổ chức hôn lễ cho con và Lục Hiên." Mẹ của Lục Hiên cũng bắt đầu khuyên bảo.

"Dì Vân, con biết, dì vẫn luôn đối xử với con rất tốt." Nhậm Hân Hân nhìn mẹ Lục Hiên, người dì đã nhìn cô lớn lên, nhiều lúc còn đối xử với cô tốt hơn cả mẹ cô, có lẽ nguyên nhân của việc từ nhỏ cô đã thích Lục Hiên chính là bởi vì sự dịu dàng của dì Vân, "Nếu dì muốn đến xem Bảo Bảo thì bất kì lúc nào cũng có thể đến, nhưng chuyện giữa con và Lục Hiên đã không còn khả năng nào nữa rồi."

"Nhậm Hân Hân..." Lục Hiên nghe Nhậm Hân Hân nói vậy thì sắc mặt lập tức trắng bệch, hân nhin không được hết lên.

"Anh hét cái gì mà hét hả..." Hường Hiểu Nguyệt mắng.

"Câm miệng!" Di Vân hiểu rất rõ con trai mình, nó thì cái gì cũng tốt nhưng lại sẽ diện cực kì, trong lòng rõ ràng đã hối hận muốn chết nhưng miệng lại không nói được một lời hay, "Hân Hân, con yên tâm đi, về sau có đi nhìn thì Lục Hiên tuyệt đối sẽ không dám ăn hiếp con nữa đâu."

"Di Vân, con không muốn lấy anh ấy nữa!" Nhậm Hân Hân lắc đầu nói.

Nội tâm của Lục Hiên bỗng trở nên sợ hãi, Nhậm Hân Hân có ý gì? Lúc trước không phải cô ấy muốn hân kết hôn sao? Bởi vậy mới dùng đủ mọi cách mà mang thai, rồi kiên trì sinh ra đứa bé này. Rồi dù mặt ngoài làm bộ không chịu gặp hân nhưng lại làm mẹ mình lúc nào cũng đến nhà hân để làm hòa sao?

"Bốp!"

Mẹ Nhậm đưa đứa bé cho mẹ Lục Hiên bế, sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người mà hung hăng cho Nhậm Hân Hân một cái tát.

"Bác làm gì vậy!" Hường Hiểu Nguyệt nhìn khuôn mặt bị đánh đỏ bừng của Nhậm Hân Hân thì tức đến nỗi muốn bay qua tát lại một cái.

Lục Hiên và di Vân cũng bị cái tát này làm cho hoảng sợ.

"Nhậm Hân Hân, rốt cuộc thì con muốn làm gì hả?" Mẹ Nhậm đỏ mắt mắng, "Con chỉ là một đứa con gái mới tốt nghiệp đại học thôi, chưa kết hôn đã có thai, con có biết có bao nhiêu người nói xấu sau lưng con không hả?"

"Hiện giờ Lục Hiên nguyên ý phụ trách rồi, con còn không hài lòng điều gì nữa? Con còn muốn làm kiêu đến lúc nào đây?"

"Chưa kết hôn đã có thai thì tại sao bác lại đánh Hân Hân chứ, người nên bị đánh không phải là anh ta sao? Là anh ta làm con gái của bác mang thai!" Hường Hiểu Nguyệt chỉ vào Lục Hiên quát, "Bác làm mẹ người ta kiêu gì vậy?"

Nhậm Hân Hân che mặt lại, cô nàng vất và làm mình bình tĩnh lại rồi kéo kéo Hường Hiểu Nguyệt đang mắng hăng say, khuôn mặt cô nàng mang vẻ bình tĩnh ngoài ý muốn nhưng trong mắt lại che kín nước mắt.

"Mẹ, con đã lớn như vậy rồi, vẫn luôn nghe lời mẹ nói, nhưng con thật sự rất mệt." Nhậm Hân Hân hít sâu một hơi nói, "Con thật sự không biết phải làm con gái của mẹ như thế nào."

"Con lấy Lục Hiên!" Mẹ Nhậm nói.

"Mẹ, lúc trước mẹ ly hôn với ba, tại sao lại mang con đi theo?" Nhậm Hân Hân nhin không được hỏi.

"Mẹ..." Mẹ Nhậm nhắm mắt, phảng phất đã mềm lòng trong nháy mắt, "Con nghe mẹ nói được không, yên ổn sống với Lục Hiên, cho đứa con của mình có một gia đình hoàn chỉnh. Mẹ sẽ không hại con đâu!"

"Một mình con cũng có thể chăm sóc tốt con của mình." Nhậm Hân Hân nói.

"Con thì biết cái gì, con có biết làm một người mẹ đơn thân khó khăn cỡ nào không?" Mẹ Nhậm nhin không được quát lên.

"Con biết..." Nhậm Hân Hân nhìn mẹ mình nói, "Bởi vì con đã đi theo mẹ mà lớn lên... Nhưng con sẽ không đòi hỏi con của mình phải thế này thế nọ giống mẹ đã yêu cầu con."

Mẹ Nhậm không thể tin được đứa con gái luôn nhu nhược của mình bỗng nhiên sẽ trở nên cứng rắn như vậy nên trong một lúc đã phản ứng không kịp.

"Hân Hân..." Di Vân thấy thái độ này của Nhậm Hân Hân thì trong lòng cũng không dễ chịu cho lắm.

"Di Vân, trả đứa bé lại cho con đi, đợi đến lúc nó lớn hơn một chút thì di lại đến thăm nó." Nhậm Hân Hân nhìn về phía di Vân.

Di Vân nhìn lại đứa bé trong tay mình rồi lại nhìn nhìn Nhậm Hân Hân, trong mắt có vẻ không muốn.

"Đứa bé cũng là của tôi." Lục Hiên bỗng nhiên lên tiếng nói, "Tôi là ba của đứa bé, tôi có quyền giám hộ với nó."

"Anh..." Nhậm Hân Hân không thể tin tưởng nhìn về phía Lục Hiên.

"Nhậm Hân Hân, tôi mặc kệ cô đang nghĩ gì lúc này nhưng tôi tuyệt đối sẽ không để cho con gái mình biến thành một đứa bé không có cha." Lục Hiên nhìn Nhậm Hân Hân rồi gần từng chữ một nói, "Bây giờ cô có hai lựa chọn, một là đưa đứa bé cho tôi, hai là chúng ta kết hôn, tôi đảm bảo sau này sẽ đối xử tốt với cô."

Vu Đông vừa đến cửa phòng bệnh thì đúng lúc nghe được những lời Lục Hiên nói.

Sắc mặt của Vu Đông lập tức thay đổi, đẩy cửa ra cái rầm, nói với Hường Hiểu Nguyệt: "Cậu nói với họ làm gì, trực tiếp báo cảnh sát là được rồi."

"Đông Đông!" Hường Hiểu Nguyệt vừa nhìn thấy Vu Đông thì kinh hi nói.

Lục Hiên xoay người nhìn về phía Vu Đông rồi lập tức nhủ mảy lại, Hường Hiểu Nguyệt giỏi nhất cũng chỉ có thể mắng mấy câu nhưng trên thực tế thì không có tâm tư gì nhiều, nhưng Vu Đông lại khiến hắn có cảm giác rất khó xử lý.

"Anh Lục, tôi cũng sẽ cho anh hai lựa chọn." Vu Đông giơ hai ngón tay ra, "Một, hiện tại trả đứa bé lại cho Hân Hân, hai, chúng tôi sẽ báo cảnh sát bảo có người bắt cóc trẻ em."

"Nó cũng là con của tôi..." Lục Hiên cá giận nói. "Không sao." Vu Đông cười lạnh nói, "Tôi sẽ cho anh một lựa chọn thứ ba. Tôi sẽ tìm một phóng viên rồi nói một cách rõ ràng và tỉ mỉ chuyện đã xảy ra, sau đó lại tìm một luật sư thừa kiện ra tòa, xem xem cuộc kiện tụng này kết thúc trước hay là giá cổ phiếu của Lục thị sẽ rớt trước."

Lục Hiên mang ánh mắt lạnh băng nhìn Vu Đông, Vu Đông mang vẻ lạnh lùng không chút nào sợ sệt nhìn lại.

Vu Đông không có kiên nhẫn chơi trò mặt đối mặt với Lục tra nam, cô thấy Lục Hiên không nói lời nào thì trực tiếp tỏ ý bảo Hường Hiểu Nguyệt: "Báo cảnh sát."

"À!" Hường Hiểu Nguyệt cầm lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho 110.

"Đợi một chút!" Lúc này mẹ của Lục Hiên lên tiếng ngăn cản, chuyện trong nhà sao có thể gây đến sở cảnh sát chứ, càng gây sẽ càng khó xử lý.

Di Vân ôm đứa bé rồi từ từ đi đến trước mặt Nhậm Hân Hân, cẩn thận đưa đứa bé về cho mẹ của nó, nói: "Di Vân đến đây không phải là để cướp con của con. Di Vân chỉ hy vọng con có thể cho Lục Hiên thêm một cơ hội."

Nhậm Hân Hân ôm lấy đứa bé đã mất mà nay đã tìm thấy thì nhịn không được rơi nước mắt, cô nàng cẩn thận hôn hôn bé yêu trong lòng ngực mình rồi mới ngẩng đầu nói: "Di Vân, cảm ơn di!"

"Mẹ!" Lục Hiên thấy mẹ mình trả lại đứa bé thì lập tức nóng nảy.

"Con còn muốn thế nào? Đến sở cảnh sát thật sao?" Di Vân mắng, "Con không sợ mất mặt à."

Tuy Lục Hiên ở bên ngoài luôn ngang ngược nhưng cũng không dám tranh cãi với mẹ mình.

"Đi thôi!" Di Vân coi như đã nhìn ra được, đứa con trai ngốc của mình dù có thích Hân Hân đến mấy thì cũng chẳng thể nào cứu vãn lại chuyện này, bởi vậy bà mang theo sự thất vọng xoay người đi ra ngoài.

Lục Hiên ngăn người, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Nhậm Hân Hân đang ôm đứa bé, thấy Nhậm Hân Hân vừa ôm con vừa cẩn thận lui về phía sau một bước thì nháy mắt trong lòng hắn ngập tràn vị đắng chát nhưng cuối cùng hắn không nói gì thêm mà bước ra khỏi đây.

Mẹ con nhà họ Lục vừa đi khỏi thì Nhậm Hân Hân liền thở phào nhẹ nhõm, cô nàng nhìn mẹ mình vẫn đang ngây ngốc thì nhịn không được kêu một tiếng.

Mẹ Nhậm phảng phất đã bị kích thích, bà ngẩng đầu lên rồi mắt hờn hờn vĩa nói: "Con tự lo cho mình đi."

Bà xoay người đi, dường như trong chốc lát đã già thêm mấy tuổi, rồi lão đạo bước ra cửa.

"Mẹ!" Nhậm Hân Hân không đành lòng lại gọi thêm một tiếng.

Bọn họ đều đã đi rồi nên căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh lại, Hường Hiểu Nguyệt vỗ vỗ ngực rồi thở phào nhẹ nhõm: "Tớ còn tưởng là phải báo cảnh sát luôn ấy."

"Nhìn dáng vẻ của cậu kia..." Vu Đông nói xong, nhìn về phía Nhậm Hân Hân đang khó chịu, nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà!"

Nhậm Hân Hân ôm đứa bé khề gật đầu.

Ba người ra khỏi phòng bệnh liền thấy Hạ Phong đang đứng ngoài cửa.

"Có sao không?" Hạ Phong hơi lo lắng hỏi.

"Còn tốt, cảm ơn anh!" Nhậm Hân Hân nói.

Thì ra trên đường Vu Đông đến đây đã gọi điện thoại cho Hạ Phong, cho nên lúc này mẹ Nhậm muốn ôm đứa bé đi mất thì có bảo vệ do Hạ Phong bảo đến đây ngăn cản bà ấy, sau đó lại bảo y tá tìm một căn phòng trống để mấy người từ từ trao đổi với nhau ở trong.

"Không sao là tốt rồi." Hạ Phong xoay người cười với Vu Đông, lại giơ tay vén những sợi tóc đã rối cho Vu Đông do lúc này cô chạy vội quá, "Lát nữa anh còn một cuộc giải phẫu, anh đi trước đây."

"Ừ!" Vu Đông gật gật đầu.

Hạ Phong lại gật đầu với hai người một cái rồi mới xoay người rời khỏi.

Sau khi kết thúc trò hề cướp đứa bé thì ba cô gái cuối cùng cũng về tới chung cư. Hường Hiểu Nguyệt thuê căn hộ chung cư này nằm trên một đoạn đường không tệ, xem như vừa đủ yên tĩnh vừa đủ náo nhiệt, hai phòng ngủ một phòng khách khoảng chín mươi mét vuông. Bởi vì Nhậm Hân Hân mới sinh em bé nên Hường Hiểu Nguyệt chủ động dọn qua phòng ngủ phụ, đem căn phòng ngủ chính lớn hơn một chút nhường cho Nhậm Hân Hân.

Nhậm Hân Hân cho con gái ăn no xong, đợi đứa bé ngủ say sưa ở trong nôi thì mới đi ra.

Bên ngoài hai người đã bày xong chén đĩa, Vu Đông nhìn Nhậm Hân Hân rồi cười nói: "Vốn tớ đã tính toán thời gian tốt rồi, ai ngờ có chuyện nên đồ ăn cũng lạnh luôn, may là canh gà vẫn còn ấm."

Trước lúc Vu Đông đến chung cư thì đã mua ít đồ ăn ở tiệm cơm, chỉ là trên đường đi lại đến bệnh viện một chuyến nên mới kéo dài hồi lâu.

Nhậm Hân Hân cười cười, bưng chén canh mà bạn tốt đưa cho mình, trong lòng ấm áp.

"Tháng này cậu không cần đi đâu hết, cứ ở nhà ở cứ cho tốt." Hường Hiểu Nguyệt vừa ăn vừa nói, "Cậu cần gì cứ nói với tớ, buổi tối tớ sẽ mang về cho cậu."

"Hiểu Nguyệt nói rất đúng, tớ cũng đã đặt một tháng canh với chủ tiệm cơm rồi, trừ canh gà còn có canh cá, canh móng heo. Nếu cậu uống ngán thì tớ lại đổi canh khác cho cậu." Vu Đông cũng dặn dò.

"Ừ!" Nhậm Hân Hân rõ ràng muốn cười một cái nhưng không hiểu vì sao ánh mắt lại dần mờ hồ.

"Cậu đừng có khóc. Tớ nghe người ta nói nước mắt của người mẹ chính là sữa của em bé đó, cậu đừng để con gái nuôi của tớ bị đói." Hường Hiểu Nguyệt thấy Nhậm Hân Hân rơi nước mắt thì vội vàng nói.

Câu nói này nháy mắt đã chọc cười Nhậm Hân Hân.

"Cậu nghe ở đâu thế hả?" Vu Đông tức giận nói.

"Tớ tra google." Hường Hiểu Nguyệt trả lời. "Ai da, ba chúng ta đều không có kinh nghiệm nên có gì lúc tớ về nhà sẽ hỏi mẹ tớ cho."

"Không biết mẹ tớ thế nào rồi?" Nhậm Hân Hân bỗng nhiên nói.

"Bà ấy đã..." Hường Hiểu Nguyệt đang muốn nói mẹ Nhậm không đúng thì Vu Đông âm thầm kéo cô nàng một cái.

"Trước đây mẹ tớ không phải là người như vậy." Nhậm Hân Hân nhìn hai người bạn thân, nói: "Tớ nhớ rất rõ, khi còn nhỏ mẹ tớ ly hôn với ba tớ thì vốn dĩ có thể bỏ tớ lại, nhưng bà lại sợ tớ đi theo ba sẽ bị mẹ kế ức hiếp nên mang tớ theo."

"Ở thời đại đó, một người phụ nữ đã từng ly hôn lại còn mang theo một đứa con thì cuộc sống rất cực khổ." Nhậm Hân Hân hồi ức lại, nói: "Thật ra lúc mẹ tớ còn trẻ thì vừa xinh đẹp lại vừa có tài năng, cho dù bà đã từng ly hôn thì cũng có rất nhiều người theo đuổi, nhưng vì tớ mà bà từ chối rất nhiều người cầu hôn. Bà lấy ba kẻ của tớ cũng vì ông ấy chịu nuôi tớ thôi, nhưng tớ biết mấy năm nay mẹ tớ sống cũng chẳng tốt."

"Hân Hân..." Hường Hiểu Nguyệt thấy Hân Hân có vẻ thương cảm thì nhìn không được muốn an ủi.

"Tớ không sao, tớ vẫn luôn tin rằng mẹ tớ rất yêu tớ, một thời gian nữa hẳn bà sẽ tha thứ cho tớ mà thôi." Nhậm Hân Hân cười nói, "Trước lúc đó thì tớ phải sống thật tốt đã."

"Nói rất đúng!" Vu Đông phụ họa nói.

"Vậy sau này tớ sẽ đi xin lỗi bác ấy." Hường Hiểu Nguyệt nhớ đến thái độ không được lễ phép cho lắm của mình vào hôm nay, lại nghe những lời mà Nhậm Hân Hân nói lúc này thì nghĩ là, trên thế giới này chắc sẽ không có người mẹ nào mà không yêu con mình, chỉ là những thứ mà các bà ấy muốn cho con của mình lại không hẳn là thứ mà con cái muốn.

Vu Đông cũng nghĩ đến mẹ của mình.

Bà cũng đã từng cố chấp cho rằng bất cứ cô kết hôn chính là sự lựa chọn tốt nhất dành cho cô.

Mà thường thì kiểu lấy danh nghĩa của tình yêu như thế này lại càng khiến cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ và đau lòng hơn.

Chỉ hy vọng kiểu tình yêu này có thể có nhiều hơn sự tôn trọng và hiểu nhau.

Nhưng mẹ à, bọn con vĩnh viễn yêu mẹ!

Lời tác giả: Chuyện của Hân Hân và Lục tra nam đến đây xem như đã kết thúc... Sau này Hân Hân sẽ ngày một tốt hơn. Còn nữa, tuy cách làm của mẹ

Nhậm rất đáng ghét nhưng tôi nghĩ bà ấy vẫn rất yêu con gái mình, chỉ là bà ấy hy vọng Hân Hân sẽ sống theo cách mà bà ấy cho là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Dựa Sắt Vào Nhau

Từ lúc Nhậm Hân Hân xuất viện thì hầu như mỗi ngày Vu Đông đều mặc gió mặc mưa đưa canh đến chung cư, thuận tiện cũng thăm bé yêu Linh Đang. Đúng rồi, cái tên "Linh Đang" này xuất phát từ một ngày Hường Hiểu Nguyệt cầm các loại đồ chơi chơi với bé, mà bé lại có phản ứng lớn nhất với cái chuông nên mới được gọi là "Linh Đang".

Nhậm Hân Hân thấy Vu Đông chơi với Linh Đang thì cười nói: "Cậu thích trẻ em như vậy thì có thể sinh một đứa đó."

"Thuận theo tự nhiên thôi." Vu Đông cười ngọt ngào.

"Sao? Cậu đã chuẩn bị muốn có một đứa?" Nhậm Hân Hân hơi kinh ngạc.

"Ừ." Vu Đông trực tiếp thừa nhận.

"Vậy thì tốt quá." Nhậm Hân Hân nghe vậy thì vui vẻ trước nhưng sau đó cô nàng dường như đã nghĩ đến điều gì đó nên hỏi, "Chỉ có điều, lúc trước tớ nghe nói bạn gái cũ của Hạ Phong đã về rồi?"

"Đã nói là bạn gái cũ thì sao Hạ Phong còn để ý đến cô ta chứ." Vu Đông nhún vai.

"Cậu đừng có lo là quá." Nhậm Hân Hân thấy đáng vẻ đắc ý này của Vu Đông thì nhìn không được mà nhắc nhở.

"Yên tâm đi, tớ vẫn đang nhìn chăm chăm đó." Vu Đông chớp mắt với Nhậm Hân Hân.

Nhậm Hân Hân lắc đầu cười cười, cô nàng nhìn đồng hồ một cái rồi nói: "Cậu còn phải đến đoàn phim nói chuyện hợp đồng nữa đúng không? Đi nhanh đi kéo trễ."

"Ừ!" Vu Đông nhìn lại đồng hồ, phát hiện ra đã đến giờ phải đi.

@@

Bệnh viện thành phố, văn phòng khoa ngoại.

Sau nhiều tiếng bước chân vội vã và hoảng loạn, cửa văn phòng bị một y tá sốt ruột đẩy ra: "Bác sĩ Thiệu không tốt rồi, bác sĩ Hạ bị người nhà bệnh nhân đánh."

"Cái gì?" Thiệu Nhất Phàm đang ăn được một nửa mì thiếu chút nữa đã phun ra hết.

"Người bệnh buổi sáng nay đã không còn xuống được giường giải phẫu nữa nên người nhà đã bao vây bác sĩ Hạ." Y tá giải thích.

Thiệu Nhất Phàm quăng đôi đũa trong tay xuống, vượt qua y tá rồi chạy thẳng đến phòng giải phẫu. Từ xa hắn đã thấy được có năm sáu người, cả trai lẫn gái, đứng đó xô đẩy Hạ Phong. Hạ Phong mang khuôn mặt mệt mỏi, không nói một lời, cứ tùy ý bọn họ xô đẩy, mấy cô y tá muốn ngăn nhưng lại ngăn không được.

"Mấy người đang làm gì?" Thiệu Nhất Phàm chạy đến kéo một người đàn ông trung niên đang xô đẩy hung hãn nhất ra.

"Làm gì? Tên bác sĩ dóm này hại chết ông già nhà tôi, tôi muốn hắn đền mạng." Người đàn ông trung niên là con trai cả của người bệnh mà Hạ Phong làm phẫu thuật, ông ta mang bộ mặt hung ác chỉ vào Hạ Phong.

"Cuộc phẫu thuật này vốn đã mang tính nguy hiểm rất lớn rồi, trước lúc phẫu thuật chúng tôi đã nói trước." Thiệu Nhất Phàm nói, "Nhà anh cũng đã kí tên cả."

"Đó là bởi vì chúng tôi không biết." Một người phụ nữ trung niên khác quát lên, "Tôi đã hỏi qua, loại phẫu thuật ung thư phổi phức tạp như ba tôi thì trong bệnh viện các người chỉ có bác sĩ Chung, trưởng khoa ngoại là có thể làm mà thôi, anh ta chỉ là một người bác sĩ trẻ tuổi, căn bản không có năng lực này, tại sao lại cho anh ta phẫu thuật cho ba tôi chứ, làm vậy không phải là hại người sao?"

"Đúng vậy, chúng tôi tin tưởng bệnh viện các người như vậy, các người lại xem mạng người như cỏ rác." Mấy người khác sôi nổi phụ họa.

"Là người bệnh tự mình yêu cầu bác sĩ Hạ mổ chính." Y tá trưởng không nhìn nổi, đứng bên cạnh nói chen vào.

"Như vậy cũng là do mấy người lừa gạt." Cô con gái thứ hai của người chết chỉ vào Hạ Phong nói: "Tôi biết mấy người bác sĩ có lý lịch mỏng của bệnh viện mấy người trong mấy năm nay đã không có cơ hội được làm những cuộc phẫu thuật lớn, vì vậy thấy ba tôi đã lớn tuổi, đã hồ đồ rồi nên lừa ba tôi ký tên."

"Cô đừng ăn nói lung tung!" Y tá trưởng cả giận nói: "Người bệnh có khối u đã khuếch tán lớn, phổi đã hoàn toàn hoại tử, cộng thêm lúc giải phẫu xuất huyết nhiều quá nên mới qua đời, căn bản không liên quan đến bác sĩ Hạ."

"Vậy tại sao ba tôi trước khi giải phẫu vẫn có thể tung tăng nhảy nhót, vừa đi vào thì người cũng đã mất hả."

"Đúng vậy, chắc chắn là lúc mấy người làm phẫu thuật đã xảy ra chuyện."

"Tôi muốn kiện mấy người."

Lúc này Hạ Phong ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn người nhà bệnh nhân đang hung dữ trước mắt mình, kéo Thiệu Nhất Phàm đang đứng trước người mình ra, giọng nói bình tĩnh: "Ông Lý Dân, ung thư phổi thời kì cuối, lúc tôi mổ ngực ông ấy ra mới phát hiện, u đã khuếch tán đến những bộ phận khác nên không thể cắt bỏ được nữa, suy xét đến tuổi tác của người bệnh đã quá lớn, không nên phẫu thuật, lúc khâu ngực thì tim bệnh nhân đột nhiên co lại, sau đó thì vỡ mạch máu, gây xuất huyết nhiều, cấp cứu vô hiệu nên bệnh nhân tử vong."

"Anh nói cái gì, ngược lại anh mới là người bị hại sao, anh chắc chắn phải cho chúng tôi một câu trả lời, nếu không phải anh thì tại sao mạch máu lại vỡ chứ." Người đàn ông trung niên la hét xong lại muốn bước lên động tay động chân.

Thiệu Nhất Phàm vội vã đến ngăn lại, lúc này An An mang theo bảo vệ xuất hiện, kịp thời khống chế người nhà bệnh nhân, đưa bọn họ đến văn phòng.

Sau đó trưởng khoa ngoại đã đến, nhìn Hạ Phong rồi thở dài nói: "Hạ Phong, cậu về nghỉ trước đi, chỗ này để tôi xử lý."

"Không sao, tôi có thể xử lý." Hạ Phong lắc đầu.

"Hiện tại tâm trạng của người nhà bệnh nhân khá kích động, cậu vẫn nên tránh họ một chút." Trưởng khoa khuyên nhủ: "Trước đó tôi đã tìm hiểu tình huống của người bệnh rồi, hơn nữa ông ấy lại yêu cầu cậu mổ chính, vấn đề cũng không lớn, cậu cứ về nghỉ ngơi trước đi."

Hạ Phong gật đầu, về mặt hơi hoảng hốt đi về phòng thay đồ.

Thiệu Nhất Phàm đang định đi theo nhưng khoa ngoại đúng lúc có việc gọi hân. Thiệu Nhất Phàm chỉ có thể không yên tâm nhìn Hạ Phong một cái, xoay người rời khỏi.

"Bác sĩ Hạ xui thật đấy, rõ ràng là bệnh nhân chủ động muốn bác sĩ Hạ mổ chính."

"Đúng đó, đúng đó, mấy người con này của người bệnh, lúc ông ấy bị bệnh thì chẳng có một ai ở bên cạnh, lúc xảy ra chuyện rồi thì mỗi người đều ra vẻ hiếu thảo."

"Đúng vậy, huống chi trưởng khoa chúng ta cũng đã nói kỹ thuật của bác sĩ Hạ không thua mình."

"..."

Mấy cô y tá ở một bên lú ra lú rú nghị luận một hồi, An An nghe xong, cuối cùng cũng không yên tâm mà đi theo Hạ Phong đến phòng thay đồ.

Hạ Phong bước vào phòng thay đồ, lưng dựa vào tủ, cả khuôn mặt là vẻ chán chường, trong đầu đều là cảnh hân mổ ngực ra thì u đã khuếch tán. Nếu, nếu như hân phát hiện ra sớm hơn, đề nghị ông ấy không mổ thì có lẽ ông ấy đã sống thêm được một khoảng thời gian nữa, cũng không phải chết trên bàn mổ.

Hạ Phong đấm một cú mạnh vào tủ.

Ngoài cửa An An nghe được một tiếng vang lớn, lo lắng đến mức suýt thì chạy vào, nhưng lúc cầm vào tay cầm cửa lại từ bỏ.

Hạ Phong là một con người kiêu ngạo như vậy, chắc chắn sẽ không muốn cô nhìn thấy dáng vẻ của hân lúc này.

Bầu không khí lại trở nên yên tĩnh, phẳng phất đã trôi qua thật lâu, cuối cùng đã bình tĩnh lại một chút, Hạ Phong xoay người mở tủ của mình ra, nhìn thấy chiếc di động màu đen ở trong, Hạ Phong giơ tay ra, mở máy, gọi cho Vu Đông.

Vu Đông vừa đợi đạo diễn quay phim xong vừa chơi di động, bỗng nhiên lại nhận được điện thoại của Hạ Phong, lập tức ánh mắt của cô tràn ngập ý cười: "Hạ Phong."

"Em đang ở đâu?"

"Em đang ở đoàn phim nói chuyện hợp đồng." Vu Đông trả lời.

"Em... có thể về được không?"

"Hạ Phong? Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Vu Đông rõ ràng cảm nhận được giọng điệu của Hạ Phong không thích hợp lắm.

"Anh muốn gặp em."

"Bây giờ em sẽ về ngay." Vu Đông nói câu xin lỗi với đạo diễn đã dừng quay phim, cũng mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của đối phương, nhanh chóng rời khỏi đoàn phim.

An An đứng ở ngoài nghe được cú điện thoại này của Hạ Phong, chợt phát hiện ra, thật ra Hạ Phong đã không cần cô nữa rồi.

Mang theo một nụ cười cay đắng, An An xoay người rời khỏi phòng thay đồ.

Từ đoàn phim lái xe về nhà bình thường phải mất nửa tiếng, Vu Đông trực tiếp rút ngắn hai mươi phút.

Cả đường đều thấp thỏm bất an chạy đến nhà, mãi đến lúc mở cửa phòng ra, giây phút nhìn thấy Hạ Phong đang yên tĩnh ngồi trong phòng khách thì cô mới yên lòng một ít.

"Hạ Phong." Vu Đông không kịp đổi giày cao gót nữa, cô nhanh chóng bước đến, ngồi xuống trước mặt Hạ Phong rồi quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Hạ Phong nhìn kỹ Vu Đông đang ngồi trước mặt mình, một bộ đồ tây phù hợp, trang điểm tinh xảo, khuôn mặt quan tâm. Ăn mặc không giống bình thường nhưng biểu hiện vẫn như cũ.

Hạ Phong chậm rãi giơ tay lên giữ mặt Vu Đông, bất ngờ dùng sức hôn lên, sau đó quay người đặt cô lên ghế sofa, điên cuồng hôn cắn.

Vu Đông cắn bản không biết chuyện gì đã xảy ra cả, bị động tác thô lỗ của Hạ Phong làm ngây ngốc, trên môi không còn vẻ dịu dàng hiền dịu lúc trước, chỉ có vẻ hung hãn găm cắn, trong miệng đã có vị mặn nhàn nhạt.

Hạ Phong thô lỗ cởi áo khoác của Vu Đông ra, quăng mạnh bạo xuống đất, sau đó lại cởi cái áo sơ mi trắng như tuyết của Vu Đông ra, lộ ra đồ lót màu trắng bên trong.

Vu Đông bị cắn thì hơi đau, nhưng cô không trốn tránh, trái lại còn dựa theo động tác của đối phương, để hắn tiến hành càng thuận lợi hơn.

Tay của Hạ Phong dọc theo vòng eo đi đến nút quần, lúc đang mở ra thì bỗng nhiên dừng lại.

Vu Đông chờ một lát không thấy gì thì từ từ mở mắt ra, nắm lấy bàn tay không di chuyển của Hạ Phong rồi nhẹ giọng hỏi một câu: "Sao không tiếp tục?"

Hạ Phong ngẩng đầu lên từ ngực của Vu Đông, nhìn cô vợ đôi môi đã sưng đỏ, quần áo thì xốc xếch, hắn đưa tay ra nhẹ nhàng kéo cô lên, cầm cái áo sơ mi đã bị đứt nút áo lên.

"Xin lỗi!" Hạ Phong nhìn Vu Đông, trong mắt tràn đầy sự hối hận.

"Có thể nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì không?" Vu Đông khẽ vuốt ve khuôn mặt của Hạ Phong, trong mắt đều là sự đau lòng và bao dung.

Hạ Phong cười khổ một tiếng, từ từ thuật lại chuyện đã xảy ra ở bệnh viện hôm nay.

"Ông Lý đã tin tưởng anh đến vậy, thế nhưng anh lại không hiểu rõ hết bệnh tình của ông ấy."

"Anh cũng không biết khối u của ông ấy đã khuếch tán mà." Vu Đông an ủi.

"Nhưng nếu anh không phẫu thuật, mạch máu của ông ấy đã không vỡ, có lẽ lúc này..." Hạ Phong đau khổ nhắm mắt lại.

"Đây là chuyện ngoài ý muốn, đổi thành bác sĩ khác cũng chỉ có kết quả này thôi."

"Có lẽ con gái của ông ấy nói rất đúng, anh muốn làm cuộc phẫu thuật này quá, nếu đợi thêm hai ngày, lúc trưởng khoa đã rảnh..." Hạ Phong nghĩ lúc đó triệu chứng của ông Lý đã rõ ràng, vậy thì sẽ không muộn nữa.

"Anh làm cuộc phẫu thuật này là do anh chắc chắn, nếu đổi trưởng khoa của các anh thì kết quả cũng không thể tốt hơn được." Vu Đông lắc đầu nói: "Coi như là cuộc phẫu thuật phải dời lại đi, thế thì kết quả cũng chẳng thay đổi gì."

"Anh là bác sĩ, đây cũng không phải là lần đầu tiên anh thấy bệnh nhân chết trên bàn mổ, nhưng đây lại là lần đầu tiên anh làm một cuộc phẫu thuật không cần thiết." Hạ Phong đau khổ nói.

"Đây là chuyện ngoài ý muốn, ông ấy sẽ không trách anh đâu." Vu Đông đau lòng an ủi hắn.

"Thật sao?"

"Thật!"

Hạ Phong ôm eo Vu Đông, để đầu mình lên đùi cô, mặt dán vào eo của cô như một đứa trẻ đang bắt lửng.

Vu Đông nhẹ nhàng xoa mái tóc đen mềm mại của Hạ Phong, trong mắt đầy sự đau lòng: "Hạ Phong, em biết anh vẫn luôn làm thí nghiệm, em tin rằng anh chắc chắn sẽ thành công, đến lúc đó anh sẽ cứu được vô số người như ông Lý vậy, vì vậy anh đừng áy náy nữa, anh phải nhìn về phía trước."

"Anh sẽ thành công sao?" Hạ Phong đã tự hoài nghi bản thân.

"Chắc chắn!" Vu Đông mang giọng khẳng định.

"Em vẫn ở bên anh chứ?"

"Chắc chắn, cho dù lâu thế nào!"

Hạ Phong dường như đã yên tâm, ôm eo Vu Đông rồi ngủ mất.

Vu Đông ngồi trên ghế sofa, từ lúc mặt trời lặn đến lúc mặt trăng lên, gần như không xê dịch chút nào, cô chỉ sợ sẽ đánh thức Hạ Phong đang ngủ say, sau đó cô cũng không chịu nổi nữa nên dựa vào ghế sofa rồi ngủ thiếp đi.

Hai người cứ như vậy dựa sát vào nhau, phẳng phất có thể như vậy mãi đến cùng trời cuối đất.

Lúc Hạ Phong tỉnh lại, thấy Vu Đông dựa đầu vào ghế sofa ngủ rất khó chịu, hần nhìn đồng hồ treo trên tường một cái, đã hơn tám giờ rồi, Hạ Phong đau lòng ôm Vu Đông lên rồi đưa cô về giường trong phòng ngủ.

"Hạ Phong." Hạ Phong đã đắp chăn lại cho Vu Đông xong, đang định xoay người ra ngoài thì bị Vu Đông, đột nhiên tỉnh lại, kéo góc áo.

"Dậy rồi?" Hạ Phong xoay người ngồi xổm bên giường.

"Mùa xuân rồi, lúc nào chúng ta đi mua hoa?" Vu Đông thấy vẻ mặt của Hạ Phong đã bình thường, yên lòng cười hỏi.

"Ngày mai đi."

Anh đã đồng ý với em, vì em trồng một ban công đầy hoa.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Là Anh Đã Gặp Em Trước

Loại chợ cây cảnh lớn thường ở chỗ cách thành phố khá xa. Sáng sớm hôm nay, Hạ Phong dẫn theo Vu Đông và cả xe đầy nắng ra khỏi nội thành, chạy trên con đường nhỏ đầy bóng râm ở vùng ngoại thành.

Vu Đông mở cửa sổ xe ra, để gió thổi bay mái tóc dài của mình, trên mặt tràn đầy sự vui vẻ.

"Chúng ta đỗ xe ở chỗ này đi." Vu Đông chỉ vào một bãi đỗ xe nhỏ ở cách đó không xa.

Hạ Phong nhìn một cái, nghi ngờ nói: "Nhưng cách chợ còn một đoạn nữa."

"Chúng ta đi bộ qua." Vu Đông cười cười: "Sắc trời đẹp như vậy."

Hạ Phong gật đầu, giảm tốc độ lại rồi ngừng xe.

Ánh nắng tươi đẹp của mùa xuân làm cho lòng người vui vẻ, cho dù chỉ ngồi ngây ở đó cũng là một sự hưởng thụ.

Hạ Phong nắm tay Vu Đông, bước chậm dưới những tán cây đong đưa, ánh nắng tình cờ xuyên thấu qua khe hở chiếc lá, luôn chiếu chính xác vào khuôn mặt tươi cười đẹp đẽ của Vu Đông.

"Đã lâu rồi anh chưa đi ra ngoài thế này." Sắc trời đẹp như vậy, cô vui vẻ như thể làm tâm trạng của Hạ Phong cũng bay theo.

"Anh đã bỏ qua rất nhiều cảnh đẹp đúng không?" Vu Đông cười nói.

"Đúng vậy, cho dù không thể nhìn thấy hoa, chỉ cần thấy một mảng xanh này cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái rồi." Hạ Phong thở dài nói.

"Lúc trước em ở thủ đô, mùa này khắp bầu trời đều là lá bạch dương tung bay." Vu Đông hồi ức nói: "Mỗi lúc như vậy em sẽ chạy xe đạp khắp các phố

lớn ngồ nhỏ."

Hạ Phong tưởng tượng ra cảnh đó, bỗng nhiên cảm thấy hơi đáng tiếc khi Thượng Hải không có lá bạch dương tung bay.

"Em đã nghĩ ra muốn mua hoa gì chưa?" Hạ Phong hỏi.

"Ừ~~ em muốn mua lục thảo trổ, trầu bà vàng, còn muốn mua một ít hoa có màu sáng nữa." Vu Đông hưng phấn nói: "Trước đây lúc em đi du lịch ở châu Âu đó, thấy trên ban công nhà bọn họ có rất nhiều bồn hoa đẹp đẽ, sau đó lại để hai cái bàn lên, chúng ta có thể vừa tắm nắng, đọc sách lại uống trà nữa, vừa nghĩ thôi thì đã thấy thích rồi."

"Em rất thích đi du lịch?" Hạ Phong từ lời nói của Vu Đông có thể nghe ra cô đã đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều thứ.

"Ừ." Trước khi trọng sinh, mỗi năm Vu Đông đều sẽ cho mình nghỉ một lần, cho dù chỉ có một người cũng có thể thăm thú mỗi một góc ngách xinh đẹp trên thế giới này.

"Đợi đến lúc không có nhiều việc lắm, hai chúng ta cùng nhau đi nhé." Hạ Phong đề nghị, hần nghĩ ra hình như mình chưa bao giờ đi du lịch với Vu Đông.

Vu Đông nghe xong thì nở nụ cười, hỏi ngược lại: "Bệnh viện cũng có lúc ít việc sao?"

Hạ Phong sững sờ, hình như đúng là bệnh viện không bao giờ có lúc ít việc cả, kỳ nghỉ hôm nay cũng là do trưởng khoa Chung đề cho hần điều chỉnh lại tâm trạng nên mới được chấp thuận.

Sờ sờ mũi, Hạ Phong lúng túng nói: "Chắc chắn sẽ có thời gian."

Mặc dù có vẻ hơi hứa suông nhưng Vu Đông vẫn vui sướng với lời đề nghị của Hạ Phong.

Vu Đông không phải một cô gái hai mươi tuổi thật sự, cô đã có thói quen một mình, có được tính cách độc lập kiên cường, có linh hồn trưởng thành dịu dàng của phái nữ tuổi ba mươi.

"Em muốn đi rất nhiều nơi, nhưng nơi mà em muốn về chỉ có một." Bởi vì đứng gần nhau, Vu Đông cần ngẩng đầu lên mới nhìn thấy được mắt của Hạ Phong.

Ánh nắng nghịch ngợm lại chiếu vào mặt Vu Đông lần nữa, gió nhẹ làm rối những sợi tóc, cũng làm rối trái tim đã bình tĩnh của Hạ Phong.

Hạ Phong nghĩ hần đã nghe hiểu ý của Vu Đông, dưới ánh nắng mặt trời mười ngón tay càng nắm chặt hơn.

Đường đi hơi xa nhưng hai người đã nhanh chóng đến nơi, trong chợ cây cảnh rực rỡ đủ loại hoa cỏ, làm Vu Đông vui mừng không thôi.

Vu Đông hài lòng sờ đông lại sờ tây, lúc thì nói phải trồng cây hoa hướng dương, lúc lại bảo muốn mua hoa cẩm chướng, lúc nhìn thấy cây hoa tú cầu lại ôm không chịu buông, dường như muốn đem tất cả hoa nở vào mùa xuân về nhà hết vậy.

"Ồi, lại còn có cây thường xuân nữa." Vu Đông hưng phấn chỉ vào một mảnh dây thường xuân kêu lên.

"Nếu như mua về nhà thì anh nghĩ chủ bất động sản sẽ tìm chúng ta đó." Hạ Phong tính toán khả năng có thể trồng cây thường xuân, cuối cùng buồn rầu nói.

"Em chỉ đang cảm thán thôi." Vu Đông cười nói: "Lúc học cấp hai không phải có một tác phẩm nói về dây thường xuân sao, tên là gì em quên rồi. Em chỉ nhớ sau khi đọc tác phẩm đó thì rất muốn tự trồng một cây thường xuân, đợi đến lúc mùa hè thì nó sẽ mọc đầy trên tường."

"Nhưng lúc đó thôn của em có nhiều chuột, bọ, côn trùng, rắn rết, mẹ em nói dưới dây thường xuân sẽ có rắn, em sợ quá nên không dám trồng." Vu Đông hơi nghi hoặc nói.

"Trong khu nhà thì chắc là không thể trồng cây thường xuân rồi, nếu không thì chờ đến khi chúng ta già rồi, mua một căn nhà ở vùng ngoại ô, lúc đó lại trồng được không." Hạ Phong nói.

"Chờ chúng ta già?" Vu Đông lập tức hỏi liên thanh: "Sao em cảm thấy chúng ta vẫn chưa tổ chức hôn lễ nhưng đã có cảm giác của vợ chồng già rồi?"

"Em nói linh tinh gì thế." Hạ Phong cứng chiều cóc đầu Vu Đông một cái.

"Sao cóc đầu em." Vu Đông che lại trán rồi buồn phiền nói: "Lẽ nào anh không muốn ở bên em đến lúc đầu bạc sao?"

Ông chủ tiệm hoa mang nụ cười thiện ý nhìn hai người đang túm ăn ái, Hạ Phong thấy vậy thì hơi xấu hổ kéo kéo Vu Đông.

Lúc này Vu Đông mới phản ứng lại, hai người vẫn còn đang ở trong cửa hàng của người ta, vậy nên cô hơi xấu hổ le lưỡi một cái.

"Ha ha... Làm gì mà vợ chồng già chứ, vừa thấy thì đã biết là tân hôn rồi." Ông chủ tiệm hoa cười nói: "Vợ chồng già hần là tôi và người bạn già của tôi đó, vừa nói một câu thì đã chọc tức nhau rồi, đầu có như mấy cô cậu trẻ tuổi đây, đánh nhau đến vậy chứ."

"Khụ... Ông chủ ơi tính tiền." Là một người ít khi biểu đạt cảm xúc của mình, Hạ Phong rất hiếm khi tú ân ái ở trước mặt mọi người thế này.

Ông chủ biết hai người đang ngại nên vui vẻ tính tiền, thuận tiện còn cho Vu Đông một chậu hoa nhỏ, trong chậu là hai bông hoa hướng dương màu đỏ, nhìn rất xinh đẹp.

Bởi vì mua rất nhiều cây, Vu Đông lại muốn lên mạng mua mấy cái giá gỗ để trang trí trên ban công nữa, bởi vậy hai người đều hẹn giao hàng đến nhà rồi mang một chậu hoa hướng dương về nội thành.

Hai người tiện đường nên đi ăn tối ở trung tâm thương mại luôn, Vu Đông bỗng nhiên muốn xem phim nên hai người mua vé rồi chờ đến giờ chiếu.

Hạ Phong nhìn mấy cặp tình nhân mặc đồ đôi đi tới đi lui thì lên lút nhìn Vu Đông một cái, hẳn nghĩ cô sẽ thích như vậy.

"Hai người chúng ta cũng đi mua một bộ?"

"Cái gì?" Vu Đông ngăn ra.

"Đồ đôi." Hạ Phong trả lời.

Lúc này Vu Đông mới chú ý đến những cặp tình nhân xung quanh, họ mặc áo cùng màu, trên áo là hình phim hoạt hình, cô nhún mày, khinh bỉ nói: "Ngây thơ quá."

"À." Đột nhiên Hạ Phong cảm thấy hơi mất mát.

"Đợi sau này đi, em thích đồ cha con hơn." Vu Đông cười nói.

Ánh mắt Hạ Phong sáng lên, tâm tình còn đang mất mát thì lập tức trở nên vui sướng.

Phim điện ảnh rất nhanh sẽ chiếu, Hạ Phong để Vu Đông đứng trước cửa soát vé, còn mình thì đi mua bắp rang và coca.

Lúc này, Ellen mới tham gia xong một buổi lễ chiếu phim lần đầu, hẳn đi ra thì lập tức thấy được Vu Đông đang đứng trước cửa soát vé chờ người. Ellen hơi kinh ngạc nhún mày, hẳn nói mấy câu với trợ lý bên cạnh rồi bảo trợ lý đi trước, còn mình thì mang theo nụ cười lễ phép đi về phía Vu Đông.

"Cô Vu."

"Là anh?" Nhìn thấy Ellen thì Vu Đông rất kinh ngạc: "Anh cũng đến đây xem phim à?"

"Tôi đến tham gia buổi chiếu phim lần đầu." Ellen cười nói.

Vu Đông hiểu rõ gật đầu, khó trách lúc này ở bên ngoài có rất nhiều fan hâm mộ giờ biểu ngữ.

"Đúng rồi, 'Huyết sắc mơ mộng' đã chiếu lần đầu ở nước ngoài, vé bán rất tốt." Ellen bỗng nhiên nói: "Tôi vẫn chưa có cơ hội cảm ơn cô."

"Huyết sắc mơ mộng" là phim điện ảnh của thiếu niên Tần Vọng, bởi vì giới hạn độ tuổi quá cao nên chỉ có thể chiếu phim ở nước ngoài, Vu Đông nghe được vé bán rất tốt thì cũng yên tâm: "Cảm ơn tôi làm gì, nên cảm ơn anh biết nhìn người mới đúng chứ."

"Tôi cũng không biết nhìn người, rõ ràng là cô cố gắng nhét cho tôi." Ellen trêu.

"Vậy anh cũng đâu có thiệt gì."

"Đâu chi không thiệt chứ, còn kiếm lời được một khoản tiền lớn nữa." Ellen nói: "Vì vậy để cảm ơn cô đã tặng cho tôi một cây rụng tiền, tôi dự định chia cho cô một phần trăm tiền hoa hồng."

"Tôi?" Vu Đông hết hồn.

"Đúng vậy, không có cô thì sẽ không có bộ phim này." Ellen nói.

"Anh cũng biết rõ lúc đầu tôi không hề có ý này mà, tôi chỉ vì muốn cứu người thôi." Vu Đông cười nói.

"Nhưng kết quả là cô đã cho tôi kiếm lời được một khoản." Ánh mắt Ellen chăm chú nhìn cô.

"Anh nhất định phải cho tôi?" Vu Đông nháy mắt mấy cái.

"Ừ!"

"Rất nhiều tiền đúng không!" Vu Đông cẩn thận hỏi.

"Hẳn là vậy." Ellen thấy vẻ mặt khoa trương của Vu Đông thì buồn cười gật đầu.

"Vậy anh giúp tôi quyết đi." Vu Đông do dự một lát rồi nói.

"Quyết góp?" Ellen kinh ngạc hỏi.

"Ừ." Vu Đông gật đầu: "Nếu lúc bắt đầu đã không phải vì tiền thì cứ để cho nó mãi là một thiện ý đi."

Ellen không nghĩ đến mình sẽ nhận được một đáp án như vậy, trong lòng hơi chấn động.

"Bạn em sao?" Lúc này Hạ Phong đã mua xong bắp rang quay lại, nhìn thấy Vu Đông đang nói chuyện với người khác, hần lễ phép cười với Ellen.

Vu Đông giơ tay ra nhận coca trong tay của Hạ Phong rồi giới thiệu: "Đây là tổng giám đốc công ty giải trí OM Ellen, đây là chồng tôi, Hạ Phong."

"Chào anh!" Hạ Phong gật đầu chào hỏi lần hai.

Ellen khiếp sợ nhìn về phía Vu Đông: "Cô kết hôn rồi?"

Vu Đông cười nhún vai.

Trong mắt Ellen có sự kinh ngạc nhưng vẫn lễ phép bắt tay với Hạ Phong nói: "Vậy tôi không làm phiền hai người xem phim nữa."

"Chuyện chia hoa hồng tôi sẽ xử lý thay cô." Ellen nói câu đó xong với Vu Đông thì xoay người rời khỏi rạp chiếu phim.

"Vào trong đi." Vu Đông nở nụ cười với Hạ Phong.

"Em rất thân với anh ta sao?" Vừa bước theo dòng người, Hạ Phong nhin không được hỏi.

"Gặp nhau mấy lần, không thân lắm." Vu Đông uống một ngụm coca rồi trả lời.

"Vậy thì tốt." Hạ Phong nhớ đến ánh mắt người kia nhìn Vu Đông, lại so sánh với biểu hiện lúc này của cô thì bỗng nhiên vui mừng.

"Sao?" Vu Đông nghi hoặc ngẩng đầu.

"Không có gì, đến rạp số ba rồi." Hạ Phong ra hiệu nói.

Có lẽ trên thế giới này không chỉ có một mình anh thích em, nhưng anh lại may mắn là người đầu tiên gặp được em.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lý Do Lựa Chọn

Bệnh viện thành phố rất có kinh nghiệm phong phú trong việc xử lý tranh chấp với người bệnh, chưa trang trí ban công trong nhà xong thì Hạ Phong đã phải quay về với công việc bận rộn.

Bởi vậy mỗi ngày Vu Đông đều sẽ trang trí một ít trên sân thượng, đợi Hạ Phong nhìn ra vào hôm sau.

Thời gian trôi nhanh, tháng hai đã đi qua, đã đến đầu tuần tháng ba. Lúc An An xuất hiện trước mặt Hạ Phong lần nữa, hần mới nhận ra, dù ở cùng một bệnh viện nhưng hần đã lâu không thấy An An.

"Hiện tại anh có rảnh không?" An An cố ý chờ Hạ Phong kiểm tra phòng xong hết mới đến.

"À, có." Hạ Phong hơi sững sốt.

"Chúng ta ra hoa viên một lát đi." An An đề nghị.

"À..." Hạ Phong hơi do dự, hần không biết mình có nên đồng ý hay không.

"A... Quả nhiên anh không nhớ." An An bỗng nhiên nở nụ cười tự giễu.

"Cái gì?"

"Thời hạn một tháng giao lưu đã hết rồi, tối nay em sẽ về Mỹ." An An giải thích.

Hạ Phong ngẩn ra, nhìn An An rồi đột nhiên cảm thấy hơi lúng túng.

Cho dù là trong bệnh viện cũng không ngăn cản được mọi người đi tới đi lui, khắp nơi trong vườn hoa đều là người mặc đồ bệnh nhân đi dạo ngắm hoa, An An nhìn khung cảnh này thì bỗng nhiên thở dài nói: "Anh tốt nghiệp trước em hai năm, vừa tốt nghiệp đã đến bệnh viện này rồi."

"Ừ!" Hạ Phong gật đầu.

"Nhưng hình như đây là lần đầu tiên chúng ta đến đây đi dạo đó." An An nhớ lại một hồi rồi nói.

"Lúc đó em đang thực tập, lần nào cũng là anh đi tìm em." Hạ Phong nghĩ ngợi một lát rồi nói.

"Lúc đó hình như cả anh và em đều rất bận, em đã không nhớ được chúng mình đã bao lâu không cùng nhau đi xem phim nữa rồi." An An nói, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ.

Hạ Phong không biết vì sao An An lại nói những lời này, hắn chỉ đưa mắt nhìn thẳng, chậm chậm bước tiếp.

"Lúc đó em luôn cảm thấy anh sẽ là của em, vì vậy em luôn đi tìm những thứ chưa phải là của mình." An An cười khổ nói: "Đợi đến lúc em tìm được những thứ kia rồi, lại đánh mất anh."

"An An." Hạ Phong nhin không được gọi một tiếng.

"Đừng lo quá, em không có ý gì khác đâu." An An xoay người nhìn chăm chú vào Hạ Phong: "Hôm đó anh ở phòng thay đồ gọi điện thoại cho Vu Đông em đã nghe thấy."

Nghĩ đến mặt yếu đuối của mình bị người khác phát hiện, trong nháy mắt Hạ Phong cảm thấy không được tự nhiên.

"Chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy, em vẫn luôn cảm thấy mình hiểu rất rõ anh, mãi đến giây phút đó..." An An dừng một chút: "Em nghĩ so với em thì cô ấy đối xử với anh tốt hơn."

"An An..." Hạ Phong nói: "Em và Vu Đông hoàn toàn là hai người khác nhau."

"Vì vậy... cô ấy càng thích hợp với anh hơn là em." An An tự rút ra kết luận.

Hạ Phong không biết mình nên tiếp câu này thế nào, thế nhưng An An đã dựa vào nét mặt của hắn mà đọc được đáp án.

Thật ra trong khoảng thời gian này An An đã suy nghĩ rất nhiều, trước đây cô luôn cảm thấy hai người đều là bác sĩ, đều rất bận rộn, vì vậy họ không có thời gian hẹn hò, không có thời gian gặp cha mẹ nhau, không có thời gian kết hôn, thậm chí cũng không có thời gian nhận ra tình yêu đã bị biến chất giữa hai người.

Lúc trước cô liều mạng trưởng thành, liều mạng muốn trở thành một bác sĩ không thua kém gì Hạ Phong, đến tột cùng là vì điều gì chứ? Là vì có thể sánh vai với hắn, hay vì đã tâm của mình.

Muốn xây dựng một gia đình thì phải có một bên thỏa hiệp mới có thể đầm ấm được.

"Nhấn em sẽ không trả cho anh đâu." An An bỗng nhiên nói.

"A?" Hồi lâu sau Hạ Phong mới hiểu ra An An đang nói đến cái nhẫn kim cương.

"Em muốn giữ lại làm kỷ niệm, để nó luôn nhắc nhở em rằng mình đã từng bỏ qua một người đàn ông tốt như vậy." Giờ phút này An An bỗng nhiên cười một cách thoải mái, sau khi bỏ xuống được thì cô cũng không thấy khó chịu như trong tưởng tượng của mình.

Hạ Phong chớp mắt, tặng cho An An một nụ cười thoải mái.

"Là một người yêu cũ, anh có lời khuyên nào dành cho em không?" An An nghịch ngợm hỏi.

"Lời khuyên?" Hạ Phong suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu có người cầu hôn em hơn một lần, em hãy nghiêm túc suy nghĩ."

An An ngẩn người rồi bỗng nhiên bật cười, Hạ Phong gãi đầu, cũng cảm thấy mình nói chuyện hơi buồn cười, trong cảnh xuân tươi đẹp này, hai người đứng cạnh những cây hoa, cười nhẹ nhàng trong sáng, y như lần đầu tiên gặp gỡ.

Hạ Phong không hỏi An An có trở về hay không, bởi vì hắn biết, cho dù thời gian dài đến mấy, lúc họ gặp lại vẫn sẽ là bạn.

@@@

Trong phòng thu âm đài phát thanh, Vu Đông mang tai nghe lên, tắt mục phát bài hát mới phát xong, ánh mắt và vẻ mặt sáng lạng, hoạt bát chào hỏi với Vũ ca, bắt đầu chuẩn bị nghe điện thoại gọi đến.

"Được rồi, dưới đây sẽ là cuộc gọi cuối cùng vào đêm nay." Vu Đông mỉm cười nói: "Không biết sẽ là Tráng Tráng hay Mỹ Mỹ đây."

"Xin chào Ngư Đồng." Một giọng nam trong trẻo truyền đến.

"Xin chào Tráng Tráng." Vu Đông cười nói: "Nghe giọng thì có vẻ bạn còn rất trẻ."

"Tôi năm bốn đại học." Tráng Tráng trả lời.

"Năm tư, sắp tốt nghiệp, vậy là bạn đang lo lắng về công việc khi ra trường à?" Vu Đông suy đoán.

"Công việc tôi đã tìm được rồi, là trường học tuyển, xí nghiệp quốc doanh." Tráng Tráng trả lời.

"Vậy thì muốn chúc mừng bạn thật rồi, mới năm tư đã có thể vào xí nghiệp quốc doanh, trường học và năng lực của bạn hẳn là rất tốt." Vu Đông khen ngợi.

"Cám ơn." Trong giọng nói của Tráng Tráng không có vẻ mừng rỡ gì nhiều.

"Vậy hôm nay bạn có chuyện gì muốn chia sẻ với chúng tôi?" Vu Đông nhẹ giọng hỏi.

"Tôi... không biết có nên chia tay với bạn gái hay không?" Tráng Tráng hơi do dự nói.

Vu Đông sừng sốt một lát, suy đoán: "Hai người muốn xa nhau?"

Mùa tốt nghiệp cũng là mùa chia tay, có rất nhiều lý do, nhưng lý do này là thường gặp nhất.

"Không phải, chúng tôi vẫn ở cùng một thành phố." Không cần Vu Đông hỏi tiếp, Tráng Tráng cũng đã nói ra sự buồn rầu của mình: "Hôm nay tôi về nhà, gặp một người bác khá thành công, ông ấy nói với tôi mấy câu."

"Ông ấy nói tôi không nên nói chuyện yêu đương ở tuổi này, bởi vì chuyện này sẽ không giúp ích gì cho tương lai của tôi, ông ấy kể cho tôi nghe câu chuyện của Tiểu Hà." Tráng Tráng nói tiếp: "Tiểu Hà là một người đàn ông vô cùng ưu tú, sau khi du học trở về thi vào làm ở một công ty nhà nước cực tốt. Bởi vì bằng cấp, năng lực, ngoại hình của Tiểu Hà rất tốt, vì vậy cậu ta vừa vào công ty thì đã được vợ các lãnh đạo nhớ tên."

"Rất nhiều bà vợ của lãnh đạo hỏi cậu ta có độc thân hay không, có bạn gái không, họ muốn giới thiệu con gái hoặc con cháu cho cậu ta, thế nhưng Tiểu Hà đã quen một cô bạn gái được một năm."

"Bạn gái của cậu chỉ là một cô gái bình thường, không có chỗ nào rất tốt, cũng không có chỗ nào rất tệ, vì vậy Tiểu Hà không đành lòng chia tay với cô ấy. Ít lâu sau, công ty họ lại có một đồng nghiệp nam vào làm, điều kiện cũng tương tự như cậu ta, chỉ có điều anh ta vẫn còn độc thân."

"Vợ lãnh đạo giúp anh ta giới thiệu một cô gái có gia cảnh rất tốt, tuổi trẻ, xinh đẹp, có bằng cấp. Người đồng nghiệp nam này vừa nhìn đã thích. Sau một thời gian ngắn, người đồng nghiệp nam này kết hôn, mua nhà, mua xe, thăng chức... Phẳng phất cuộc sống đã được người ta chấp cánh."

"Mà Tiểu Hà vẫn còn ở trong một căn phòng sáu mươi mét vuông, cùng bạn gái trả góp tiền nhà." Tráng Tráng nói: "Có một lần bác tôi hỏi cậu ta, Tiểu Hà cậu có hối hận không? Tiểu Hà nói có..."

"Bác tôi kể cho tôi câu chuyện này, rồi nói với tôi, sau này tôi cũng sẽ gặp tình huống như vậy, tôi sẽ trưởng thành, tôi sẽ tiến bộ, tôi sẽ gặp cô gái càng ưu tú, càng yêu thích cô ấy hơn. Nếu tôi không phải là một người xấu hoàn toàn thì không nên đem chuyện yêu đương ra khỏi đại học."

"Tôi cảm thấy hơi ngỡ ngàng, không lẽ cuộc sống này lại cần sự tính toán chi ly đến vậy sao? Tôi lại hơi tin tưởng lời ông ấy nói, bởi vì ông ấy thành công hơn so với mọi người, sự nghiệp hưng thịnh, có một người vợ xinh đẹp hào phóng."

Vu Đông nhíu mày, vẻ mặt khó coi: "Bạn ngỡ ngàng vì ý kiến của người bác này có chính xác không hay là ngỡ ngàng không biết có nên chia tay không?"

"Có khác nhau không?" Tráng Tráng hỏi.

"Mỗi người đều có sự lựa chọn về cuộc sống của riêng mình, cuối cùng thì họ sẽ sống thành dáng vẻ mà họ đã lựa chọn." Vu Đông nói: "Thế nhưng khi bạn do dự có nên chia tay với nửa kia hay không, thật ra thì sâu trong lòng bạn đã chia rõ giới hạn với cô ấy rồi."

"Tôi không có, tôi vẫn không nỡ." Tráng Tráng xoắn xuýt nói: "Có lúc đi trên con đường lớn đến trường, ngửi được mùi hoa giữa không trung tôi vẫn có thể nhớ đến cô ấy."

"Nhưng phía trước có mùi thơm càng tốt hơn, đẹp hơn, càng cao quý hơn." Vu Đông không chút khách sáo chọc thủng ý nghĩ của đối phương.

"Tôi... có phải đã bị thuyết phục?" Tráng Tráng không xác định nói.

"Chia tay đi, hai người đã không thích hợp nữa rồi." Giọng điệu của Vu Đông mang vẻ buồn bã: "Trước khi bạn trở thành một người xấu hoàn toàn."

"Tôi là người xấu?" Trong giọng nói của Tráng Tráng lộ ra sự hoảng hốt.

"Bạn không phải người xấu, bạn chỉ là một người có mục tiêu rất cao." Cuối cuộc gọi Vu Đông tặng cho đối phương một câu: "Chúc bạn thành công!"

Vu Đông không biết từ lúc nào xã hội này đã biến thành kiểu cười nghèo không cười xướng*, không biết từ lúc nào đã trở nên thích trèo cao, cho dù là tình yêu cũng được cân đo đong đếm bằng bối cảnh."

(*cười nghèo không cười xướng: cười, khinh bỉ người nghèo chứ không khinh bỉ con hát – kỹ nữ)

Mỗi lần quyết định đều nghĩ đến hiệu quả và lợi ích.

Như vậy lúc bạn còn trẻ, lúc tìm đập thành thịch, bạn thích đối phương ở điểm nào?

Vậy cô thì sao? Lúc đầu tại sao cô lại chọn Hạ Phong.

"Nghĩ gì vậy?" Hạ Phong ôm Vu Đông dựa vào gối.

"Anh còn nhớ lần đầu gặp mặt, em hỏi anh điều gì không?" Vu Đông hỏi.

"Em cầu hôn anh?" Hạ Phong nhin không được cười nói.

"Trước lúc đó em có hỏi anh mấy vấn đề." Vu Đông nhắc nhở.

"Ừ ~" Hạ Phong nhớ lại một hồi: "Em hỏi anh có nhà hay không?"

"Anh có cảm thấy em rất tính toán không?" Vu Đông hỏi: "Cho rằng em vì nhà nên mới chọn anh."

"Em sẽ không!" Hạ Phong lắc đầu.

"Anh tin em đến vậy sao?" Vu Đông nhún mày.

"Vậy nếu anh không có nhà em có lấy anh không?" Hạ Phong hơi chăm chú hỏi.

Sẽ, trong lòng cô trực tiếp gạt đầu, bởi vì em biết thành tựu trong tương lai của anh.

Cũng bởi vì em biết thành tựu trong tương lai của anh, nên em không có cách nào tách biệt anh và thành tựu của anh được, cũng không biết lúc đầu em chọn anh, là vì thành tựu của anh hay là vì anh nữa.

"Rất khó trả lời sao?" Hạ Phong nhún mày.

"Nhưng em đã biết anh có nhà rồi, sao em giả thiết được chứ." Vu Đông buồn rầu nói.

"Ngốc!" Hạ Phong néo mũi Vu Đông: "Vậy nếu anh vì thiếu tiền thí nghiệm nên bán nhà, em sẽ chia tay với anh sao?"

Vu Đông lắc đầu nói: "Không cần bán nhà, em có thể kiếm tiền."

"A..." Hạ Phong cười hôn cô vợ ngốc của mình một cách trịnh trọng.

Chia tay có rất nhiều lý do, không yêu, dễ lừa nhau, hoặc là có lựa chọn tốt hơn.

Ở bên nhau cũng có rất nhiều lý do, vừa gặp đã yêu, tìm đập thành thịch, hoặc chỉ đơn giản là thích hợp.

Cuộc sống sẽ không vì bạn lương thiện ngay thơ mà cho bạn một con đường bằng phẳng, cũng sẽ không vì bạn thích danh lợi mà cho bạn một con đường đầy bụi gai.

Điều quan trọng nhất của cuộc sống là cách sống của bạn sau khi lựa chọn, thứ cần rèn luyện từ trước đến giờ là tâm linh của bạn.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nụ Hôn Của Người Đẹp

Sau khi Vu Đông làm xong cái hợp đồng cuối cùng còn sót lại của năm trước, Nhậm Hân Hân cũng đã ở cũ xong, Nhậm Hân Hân ở cũ xong thì hơi nộp ra nhưng da thịt lại đẹp hơn, mặt cũng mịn màng gần bằng Linh Đang luôn rồi.

"Nếu sinh con xong mà làn da cũng đẹp hơn, tớ cũng muốn đi sinh một đứa." Hường Hiểu Nguyệt mỗi lần nhìn thấy Nhậm Hân Hân đều không nhịn

được mà nói vậy.

"Vậy cậu đi sinh một đứa đi." Nhậm Hân Hân cười.

"Vấn đề là sinh với ai?" Hường Hiểu Nguyệt ra vẻ bắt đắc dĩ bỏ tay xuống.

"Tần Dược thì sao?" Vu Đông bỗng nhiên hỏi một câu.

"Liên quan gì đến anh ta chứ?" Hường Hiểu Nguyệt vừa nghe đến tên Tần Dược thì vẻ mặt liền trở nên khó chịu.

"Xem ra anh ta vẫn chưa theo đuổi được cậu." Vu Đông tiếc nuối lắc đầu một cái.

"Tớ nói này sao cậu cứ hy vọng tớ cặp với anh ta thế." Hiểu Nguyệt đã muốn hỏi từ lâu, từ lúc Vu Đông biết Tần Dược theo đuổi cô, thái độ của Vu Đông luôn là đồng ý, có khi còn nghĩ kế giúp anh ta, làm gần đây tên kia tặng quà càng ngày càng hợp ý cô.

"Tớ coi trọng anh ta đó." Vu Đông nói một cách đương nhiên.

"Coi trọng anh ta ở điểm nào chứ? Anh ta có điểm nào đáng giá để tớ thích?" Hường Hiểu Nguyệt ghét bỏ nói.

"Đẹp trai, đáng tốt." Nhậm Hân Hân.

"Gia cảnh giàu có, năng lực hơn người." Đây là Vu Đông.

"Nói chuyện hài hước, tính cách cẩn thận."

"Chung thủy, thương vợ, không phong lưu." Vu Đông dùng cây bút trong tay mình chỉ vào Hường Hiểu Nguyệt: "Quan trọng nhất là, anh ta thật sự thích cậu."

"Càng quan trọng hơn là, so sánh với mấy người bạn trai trước, cậu đối xử đặc biệt với người này hơn." Nhậm Hân Hân cũng phân tích theo.

"Hai cậu nhận được quà cáp gì từ anh ta thế?" Hường Hiểu Nguyệt nhin không được hỏi: "Cứ nói giúp anh ta hoài."

Vu Đông và Nhậm Hân Hân nhìn nhau nở nụ cười, Vu Đông thành thật khai báo: "Hân Hân nhận hai bạch tã giấy, tớ thì... anh ta không tính chuyện tớ đã từng lừa anh ta nữa."

"Giá trị của tớ chỉ bằng hai bạch tã giấy thôi sao?" Hường Hiểu Nguyệt không thể tin được.

"Cậu đừng cứng đầu nữa, hôm đó tớ đã thấy hai người ở trong phòng họp gì gì rồi, thật sự là phóng khoáng đó!" Vu Đông nói với vẻ cực kì mập mờ.

"Cái gì?" Nhậm Hân Hân giật mình che miệng lại.

"Nói lung tung gì vậy, cái gì mà phòng họp gì gì chứ, hôm đó anh ta... nhân lúc tớ không để ý nên lên hôn tớ thôi." Hường Hiểu Nguyệt nói không trôi chảy.

"Hôn một chút thôi mà tiếng động lại lớn như vậy, làm tớ sợ đến mức muốn về sớm luôn." Hiển nhiên là Vu Đông không tin.

"Cậu... đừng nói linh tinh." Hường Hiểu Nguyệt ra vẻ muốn đánh Vu Đông.

Hôm đó Tần Dược đến phòng làm việc tìm cô, Hường Hiểu Nguyệt vốn không muốn phản ứng Tần Dược, ai ngờ tên này lại nhân lúc phòng họp không có ai, đề cô vào tường hôn hồi lâu, lúc cô phản ứng lại thì áo đã bị cởi ra hai nút rồi. Nghĩ đến đây thì Hường Hiểu Nguyệt vừa tức vừa thẹn, thật sự là một tên vô lại.

"Nữ vương thân kinh bách chiến* của chúng ta đã đỏ mặt rồi kìa." Vu Đông và Nhậm Hân Hân vỗ bàn cười ha ha.

(*thân kinh bách chiến: thành ngữ, ở đây có nghĩa là có kinh nghiệm phong phú)

Ba người cười cười nói nói hoàn thành một ngày làm việc, thấy thời gian vẫn còn sớm, Vu Đông định đến bệnh viện tìm Hạ Phong đi ăn cơm, Hường Hiểu Nguyệt thì ngoài miệng nói vậy nhưng vẫn đi tìm Tần Dược tính sổ, Nhậm Hân Hân thì mang theo đứa bé gọi xe về nhà.

Khu nhà mà Nhậm Hân Hân sống thì ở ngoài có một công viên nhỏ, bên cạnh công viên là một siêu thị lớn. Nhậm Hân Hân đang định đi mua đồ dùng hằng ngày, cô đẩy xe em bé vào công viên.

Đi được mấy phút, Nhậm Hân Hân nghi hoặc nhận ra chỗ ghế dựa dài ở trung tâm của công viên tụ tập rất nhiều người, ló ra ló rít không biết đang thảo luận điều gì, mấy bác gái đều mang vẻ rất kích động. Nhậm Hân Hân lo lắng sẽ làm con mình bị sợ hãi nên không dám chen vào bên trong, vì vậy mặc dù cô rất hiếu kỳ nhưng cũng không đi vào, chỉ nhìn sơ qua một cái rồi đi mất.

Ở trong siêu thị đi dạo hơn nửa tiếng, lúc cô đi ra thì trời đã hơi tối, đèn đường của công viên đã bị hư mấy cái, có một đoạn đường hơi tối, Nhậm Hân Hân sợ một hồi nhìn đường không rõ, lại lo trời quá tối sẽ làm con mình sợ nên nhanh chân bước về nhà.

Có thể là do đi quá nhanh hoặc do mua đồ quá nhiều nên Nhậm Hân Hân vừa lao đảo một cái thì đã làm rớt hết mấy món đồ trong bao ra. Quả táo mới vừa mua xong xoay vòng một cái đã lăn đi đâu mất.

Nhậm Hân Hân luống cuống tay chân tìm kiếm, lại không dám cách xa xe đẩy em bé quá nên chỉ có thể từ từ kiểm từng chỗ, mắt thấy trời sắp tối, Nhậm Hân Hân hơi lo lắng.

Bỗng nhiên một đôi tay có khớp xương rõ ràng đưa ra mấy quả táo đỏ đỏ.

Nhậm Hân Hân vừa ngẩng đầu lên, nhìn người trước mặt mình, trong mắt mang một ít ý cười: "Là anh sao."

Người đàn ông trước mặt cô thì đầu tóc bù xù, quần áo trắng bệch cũ nát, đôi giày đã không nhìn ra được màu sắc ban đầu, ánh mắt có vẻ tang thương, trên mặt là râu quai nón khiến người ta không thể nào đoán tuổi.

Hắn là kẻ lang thang ngủ trong công viên này.

Khoảng ba tháng trước là lần đầu tiên Nhậm Hân Hân nhìn thấy hắn, lúc bắt đầu cô rất sợ hắn, vừa thấy thì đã né ra thật xa. Mãi đến lúc hai tháng trước, có một ngày Nhậm Hân Hân đi từ siêu thị về thì bỗng nhiên đau bụng, công viên yên tĩnh có rất ít người qua lại, Nhậm Hân Hân đau đến mức hai mắt đã tối sầm lại, sắp té xỉu, là kẻ lang thang này đi đến, đỡ Nhậm Hân Hân đã mang cái bụng to dùng lên ghế ngồi.

Kẻ lang thang này không thích nói chuyện, hắn chỉ đưa một chai nước suối cho cô, Nhậm Hân Hân nhận lấy rồi nói câu cảm ơn, hắn không nói gì, đứng một lát thấy sắc mặt cô đã tốt hơn thì lại đi ra nhặt mấy thứ đồ mà Nhậm Hân Hân làm rớt ở xung quanh, bỏ lại vào bao, đặt lại bên cạnh cô rồi ngồi xổm xuống trên mặt cỏ cách ghế dài khoảng một mét.

Nửa tiếng sau thì Nhậm Hân Hân đã ổn, lúc cô cầm bao đồ không nặng lắm đi ra khỏi công viên thì vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nhìn chăm chú ở phía sau, cũng chính là vào lúc đó Nhậm Hân Hân cảm thấy cho dù chỉ là một kẻ lang thang cũng sẽ có một trái tim dịu dàng lương thiện.

Từ lần đó về sau, mỗi lần Nhậm Hân Hân về từ siêu thị đều sẽ để lại một ít bánh mì và nước bên cạnh hắn. Mỗi lúc đó, hắn cũng chỉ lẳng lặng nhìn cô, không nói lời nào.

Nhậm Hân Hân cười nhận lấy quả táo mà kẻ lang thang đưa đến, cô nhìn về phía ghế dài của hắn một lát rồi hỏi: "Lúc này tôi đi ngang qua thì thấy rất nhiều người vây quanh đó thảo luận, mấy người đó lại đuổi anh đi sao?"

Kẻ lang thang lắc đầu, thấy đồ vật đã nhặt hết rồi, hắn xoay người trở về ghế dài ngồi xuống.

Nhậm Hân Hân thấy hoài đã quen nên cười, đang định rời khỏi thì lại nhớ đến đồ ăn cô mua vẫn chưa đưa cho hắn, cô đổi phương hướng đi về phía kẻ lang thang.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của hắn thì nói: "Tôi có mua bánh mì và hamburger, còn có nước nữa." Nhậm Hân Hân đưa một cái túi nhỏ cho hắn.

Kẻ lang thang đưa tay nhận lấy.

"Đúng rồi, đây là con gái tôi Linh Đang." Nhậm Hân Hân lại nhẹ giọng nói với cô con gái đang ngủ say trong xe của mình một câu: "Linh Đang phải nhớ chú này nhé, chú ấy đã trợ giúp con lúc con mới tám tháng thôi đó."

Kẻ lang thang ngăn người, vẻ mặt thần thờ không được tự nhiên nhìn về phía cái xe đẩy, lơ mơ thấy được khuôn mặt mềm mại của đứa bé.

Nhậm Hân Hân cười cười, chợt phát hiện ra trên ghế dài có một tấm các tông cũ nát, trên đó có chữ, bởi vì trời đã tối, Nhậm Hân Hân nhìn không rõ lắm, cô phải dựa sát vào mới đọc được.

"Tôi cần nụ hôn của người đẹp mới có thể thức tỉnh linh hồn đã thối nát." Tuy tám các tông được xé từ cái thùng giấy nhưng chữ viết trên đó rất đẹp, Nhậm Hân Hân không nhận được thần phục: "Chữ rất đẹp."

Kẻ lang thang cầm cái bánh ăn được một nửa nhìn cô một cái.

Nhậm Hân Hân dăm chiêu: "Anh viết à?"

Kẻ lang thang gật đầu.

"Thức tỉnh linh hồn thối nát, sau khi thức tỉnh thì anh sẽ không làm kẻ lang thang nữa đúng không?" Tuy cô không đoán được tuổi tác của kẻ lang thang thế nhưng từ tóc, ngón tay, ánh mắt và động tác, Nhậm Hân có thể nhìn ra được, kẻ lang thang này vẫn còn rất trẻ, hơn nữa còn được giáo dục từ tế.

Kẻ lang thang không nói gì, chỉ nhìn Nhậm Hân Hân.

"Hôm nay anh giờ cái bảng này ở chỗ đó sao, hèn gì có nhiều người vây quanh anh đến vậy." Nhậm Hân Hân suy đoán.

Kẻ lang thang hắn là đang đối, hắn chỉ cúi đầu ăn bánh mì.

"Có người đẹp nào hôn anh chưa?" Nhậm Hân Hân tò mò hỏi.

Kẻ lang thang hơi lắc đầu.

"Ừ... Anh cảm thấy... tôi có được xem là người đẹp không?" Nhậm Hân Hân do dự một lát thì đột nhiên hỏi.

Tay cầm bánh mì của kẻ lang thang cứng đờ, ánh mắt lãnh đạm này dường như đã xuất hiện một tia gọn sáng, sau đó hẩn khẽ gật đầu.

Nhậm Hân Hân thấy vậy thì không nhin được mà khẽ cười, cô nghiêng đầu, dùng tay vén mái tóc dài của mình qua, chặn lại ngôi sao đang sáng lên phía đằng xa, để mặt mình sát vào khuôn mặt đang kinh ngạc của đối phương, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

Kẻ lang thang nhìn hàng lông mi dài của Nhậm Hân Hân, ánh mắt sáng ngời, nụ cười dịu dàng, cảm nhận được một sự ấm áp lướt qua, hẩn suýt thì không cầm được đồ ăn trong tay mình.

"Sau này nhớ đi tìm một công việc, đừng phơi nắng hoài như vậy." Nhậm Hân Hân cười cười, đẩy xe em bé đi về hướng khu nhà.

"Cô tên là gì?" Giọng nam hơi khàn vang lên từ phía sau, Nhậm Hân Hân quay đầu lại, nhận ra trong bóng đêm chỉ có một kẻ lang thang.

"Nhậm Hân Hân." Nhậm Hân Hân cười trả lời.

"Tôi tên Cao Phong." Có thể là do đã lâu không nói chuyện với người khác, giọng nói của hẩn hơi khàn nhưng vẫn êm tai.

"Rất hân hạnh được biết anh, chỉ là tôi phải về nhà rồi. Vậy... tạm biệt Cao Phong." Nhậm Hân Hân vẫy vẫy tay rồi biến mất ở cuối công viên.

Cao Phong nhìn về hướng mà Nhậm Hân Hân đã biến mất rồi đứng yên thật lâu, cuối cùng hẩn để lại tám các tông cũ nát, mang theo đồ ăn mà Nhậm Hân Hân cho mình mà biến mất ở một hướng khác của công viên, từ hôm đó về sau công viên này không còn xuất hiện một kẻ lang thang tên Cao Phong nữa. Thế nhưng câu chuyện hẩn yêu cầu nụ hôn của người đẹp để thức tỉnh linh hồn vẫn được truyền đi rất lâu trong khu nhà này.

Sau khi Nhậm Hân Hân cố ý nhìn mấy lần, xác định Cao Phong đã đi khỏi đây thật, cô cảm thấy hơi vui mừng.

So với những lời đồn của các bác gái trong khu nhà bảo kẻ lang thang đã bị cảnh sát bắt, cô càng tin là Cao Phong chỉ đang bắt đầu cuộc sống mới của hẩn mà thôi.

Mấy năm sau, khi một người đàn ông khác cố chấp bước vào cuộc sống của cô, Nhậm Hân Hân chưa bao giờ nghĩ đến, nụ hôn chúc phúc của ngày hôm nay chính là một sự khởi đầu.

Có thể thứ mà hẩn thức tỉnh không chỉ là linh hồn thối nát.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Cách Quan Tâm

Thí nghiệm tối nay tiến hành rất thuận lợi, số liệu dự đoán trước đó đều chính xác, kết quả thí nghiệm bước hai còn cần một thời gian dài nữa mới có, vì vậy Hạ Phong rời khỏi phòng thí nghiệm sớm hơn mọi khi.

Buổi tối mùa xuân mặc dù vẫn mang chút hơi lạnh, thế nhưng lại có mùi hoa nhàn nhạt bay trong không khí, Hạ Phong giờ tay nhìn đồng hồ, tính tính thời gian thì vừa vặn có thể đón vợ mình tan ca.

Con đường vào buổi sáng đông đúc người qua lại đã trở nên trống trải, cửa hàng hai bên đường đều đã đóng cửa, Hạ Phong lái xe qua con đường khác thì thấy ở ven đường có một cửa hàng tiện lợi mở 24h, hẩn đi vào mua hai ly thức uống nóng.

Vu Đông đạp đôi giày cao gót nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa đài phát thanh, vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hạ Phong mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, cầm hai ly nước đứng dưới bậc thang cười với cô.

Ánh mắt Vu Đông sáng lên, cô chạy cộp cộp cộp đến: "Sao anh đến đây mà không nói với em một tiếng?"

"Em mang giày cao gót đừng chạy nhanh như vậy!" Hạ Phong vừa dặn dò vừa đưa ly thức uống nóng trong tay mình cho cô.

Vu Đông cầm ly, đẩy lỗi lại cho hẩn: "Còn không phải vì anh đột nhiên xuất hiện sao."

"Được rồi, đều là lỗi của anh!" Hạ Phong bắt đầu đi lắc đầu, bằng lòng nhận lỗi.

Vu Đông hài lòng uống một ngụm thức uống nóng, nhận ra đây là một ly nước chanh ngon miệng: "Đã trễ như vậy rồi còn có chỗ bán nước chanh sao?"

"Đúng lúc anh phát hiện ra một chỗ bán." Hạ Phong thấy Vu Đông uống vui vẻ, hẳn cũng uống một ngụm, quả thực rất ngon.

"Vậy chúng ta uống xong rồi về nhà." Vu Đông đề nghị.

Hạ Phong đương nhiên sẽ không ý kiến, hai người đi dọc theo con đường, chậm rãi bước về phía trước, đường phố được lá xanh điểm tô, so sánh với khung cảnh ngày đông vắng lặng thì lại đẹp theo một kiểu khác.

"Hình như chúng ta... đều gặp nhau vào lúc đêm khuya." Vu Đông bỗng nhiên cảm thán một câu, sau đó lại hơi khó chịu bổ sung: "Sao câu nói này giống hai ta đang yêu đương vụng trộm thế?"

Hạ Phong cũng bị Vu Đông chọc cười, có điều cô nói cũng không sai, mỗi ngày hần tỉnh dậy đi làm thì Vu Đông đang ngủ, còn mỗi lần Vu Đông làm việc xong về đến nhà thì đã rạng sáng. Cho dù hôm nay hai người gặp mặt vào đêm khuya cũng là do hần cố tình điều chỉnh thời gian làm việc.

"Ngược lại thì anh rất thích thời gian này." Hạ Phong nói: "Lúc cả thành phố này đang ngủ say, một chỗ rộng lớn thế này chính là thế giới hai người của chúng ta."

"Anh..." Đột nhiên nghe được lời ngon tiếng ngọt, Vu Đông kinh ngạc nói: "Bỗng nhiên sao miệng anh ngọt thế, học từ ai vậy?"

"Cố ý nói ra thì mới là học, nói thật lòng thì phải xem là nói với người nào rồi." Hạ Phong nói xong thì cho Vu Đông một nụ cười sùng ái.

Vu Đông nghe vậy thì lập tức yếu lòng, trái tim thiếu nữ chộn rộn cả lên, cảm giác bản thân mình đã trở về tuổi mười sáu mê trai, cô không chịu nổi la lên: "Anh... Anh đừng nói mấy câu thế này nữa được không, em chịu không nổi đâu."

"A..." Hạ Phong cảm thấy đáng yêu của Vu Đông rất đáng yêu, hẳn không nhịn được mà trêu cô: "Lúc phát sóng trực tiếp em đã từng nói, em bảo hai người đã yêu nhau thì càng phải thường xuyên bày tỏ mà?"

"Em..." Vu Đông cảm thấy Hạ Phong đêm nay rất kỳ lạ, cứ liên tục nói lời âu yếm, cô vừa vui vẻ lại vừa xấu hổ, muốn ngăn cản nhưng lại không nổi thì phải làm sao bây giờ.

"Anh phát hiện ra từ lúc anh gặp ba mẹ vợ thì em đã không bày tỏ với anh nữa, vì vậy anh đành phải bày tỏ với em thôi, anh..." Hạ Phong còn chưa mở miệng, câu nói tiếp theo đã bị nụ hôn của Vu Đông chặn lại trong cổ họng.

Vu Đông cảm giác nếu mình tiếp tục nghe thì trái tim thiếu nữ của cô sẽ nổ tung mất, Vu Đông không không chế được bản thân mình nữa, cô nhón chân lên hôn lên môi của Hạ Phong, trong khoang miệng đều là vị nước chanh, càng lúc càng ngon miệng.

Sau khi Hạ Phong kinh ngạc xong thì hần liền chiều theo mà ôm eo Vu Đông, hần hơi cúi đầu xuống, nhắm lại đôi mắt tràn đầy ý cười, cuối cùng chìm đắm trong bóng đêm yên tĩnh.

Quả nhiên vợ nói rất đúng, càng yêu nhau thì càng phải bày tỏ.

Lúc về đến nhà thì đã hơn ba giờ, cũng may sáng mai hai người không cần dậy sớm.

Hạ Phong đi tắm trước rồi bước ra, lúc này Vu Đông mới cầm áo ngủ đi vào, sau đó Hạ Phong dựa vào đầu giường cầm một quyển sách vừa lật xem vừa chờ Vu Đông đi ngủ cùng.

Ước chừng mười phút sau, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên đánh gãy dòng suy nghĩ của Hạ Phong, hần tưởng là bệnh viện có chuyện gì nên nhanh chóng cầm lấy điện thoại, vừa nhìn lại thì phát hiện là ba mình.

Bình thường lúc có việc đều là mẹ gọi điện thoại cho hần, ba thì rất ít khi chủ động gọi cho Hạ Phong, không lẽ mẹ hần có chuyện?

Hạ Phong sốt ruột nhận cuộc gọi: "Ba!"

"Không đánh thức con chứ." Ba Hạ đề thấp giọng.

"Con vẫn chưa ngủ." Ba hần vẫn còn tâm trạng hỏi có đánh thức hần không, chắc không phải là chuyện gì lớn.

"Con còn ở bệnh viện à?"

"Con mới về đến nhà." Hạ Phong hỏi: "Đúng rồi còn ba nữa, trễ như vậy rồi sao ba vẫn chưa ngủ?"

"Khụ... Mẹ con bắt ba mua vé máy bay cho bà ấy." Giọng nói của ba Hạ mang vẻ bất đắc dĩ.

"Vé máy bay? Ba mẹ muốn đi đâu?" Hạ Phong nghi ngờ hỏi.

"Về Thượng Hải." Ba Hạ giải thích: "Lúc này mẹ con mới ngủ mơ, bà ấy nói mơ thấy ánh sáng chớp sáng một cái thì một đứa bé mặc cái yếm đỏ xuất hiện, gọi bà ấy là bà nội. Sau đó mẹ con nửa đêm không chịu ngủ, nói con dâu đã mang thai, làm ồn lên bảo phải về Thượng Hải."

"Cái gì?" Hạ Phong lập tức dờ khóc dờ cười.

"Thằng nhóc này con nói thật với ba đi, thật ra thì có hay không?" Ba Hạ hỏi.

"Ba à, nếu có thì sao con lại giấu ba chứ." Hạ Phong không còn lời nào để nói.

"Ba cũng nghĩ vậy, nói chung ba thông báo cho con biết, chuyến bay ngày mai đó, hai đứa tự xử lý đi." Ba Hạ nói xong câu đó thì dứt khoát cúp điện thoại.

Lúc này Vu Đông đã tắm rửa xong, mở cửa phòng tắm ra, cô thấy Hạ Phong cầm điện thoại cười khò thì không nhận được hỏi: "Sao vậy?"

Hạ Phong quay đầu, thấy dáng vẻ như hoa sen mới nở của vợ mình, lạnh lẽo nuốt nước miếng, ánh mắt dần sâu thẳm, hần gĩa vờ tùy ý để điện thoại lại trên tủ đầu giường, Hạ Phong nói chậm rãi:

"Lúc nãy ba mới gọi điện thoại cho anh, nói mẹ mơ thấy cháu trai của mình, đang ồn ào muốn về vào ngày mai."

"A?" Vu Đông ngẩn ngơ: "Mai mẹ phải về? Máy giờ, chúng ta đi đón ba mẹ."

"Trọng điểm không phải là đón." Hạ Phong nở nụ cười: "Cháu trai mới đúng."

Lúc này Vu Đông mới để ý thấy ánh mắt mập mờ của Hạ Phong, cô lập tức trở nên không được tự nhiên.

Hạ Phong xuống giường, bước từng bước một đi đến trước mặt Vu Đông, khoe miệng hơi cong, dùng một tay nhẹ nhàng tháo sợi dây lưng trên bộ đồ ngủ của Vu Đông ra, bộ đồ bằng tơ lụa trượt qua làn da bóng loáng của cô rồi rơi xuống mặt đất.

Vu Đông bị Hạ Phong ôm lấy còn có thời gian nghĩ ngợi, bộ đồ ngủ mới mua này đã đi được một đoạn đường xa nhất chính là từ cửa phòng tắm đến đây.

"Nghĩ gì vậy?" Hạ Phong cắn cô vợ đang suy nghĩ lung tung của mình.

"Đang nghĩ sao anh vẫn còn mặc đồ ngủ." Vu Đông phản xạ có điều kiện mà trả lời.

"Vây em giúp anh cởi..." Hạ Phong cười vui vẻ, cùng lúc đó cũng đưa tay Vu Đông đến chỗ dây lưng trên bộ đồ ngủ của mình.

Mặt Vu Đông đỏ lên, nhưng tay cô lại rất tự giác mà cởi chiếc dây lưng trên đồ ngủ của Hạ Phong, sau đó dọc theo sống lưng cường tráng của hần, đặt tay trên cổ đôi phương.

Bức màn cửa của phòng ngủ chính rất dày, đối với hai người thường xuyên làm việc ngày đêm điên đảo thì bức màn này có thể để bọn họ ngủ đến hết biết trời đất gì.

"Máy giờ rồi?" Cảm giác được tiếng động của Hạ Phong, Vu Đông nhắm mắt hỏi.

Hạ Phong cẩn thận rút tay mình ra khỏi đầu của Vu Đông, nhắc chân che lại bờ vai trần trụi của vợ mình, động tác của hần đã cẩn thận từng chút một rồi nhưng vẫn đánh thức Vu Đông.

"Chín giờ rồi, em ngủ tiếp đi." Hạ Phong nhẹ giọng nói.

"Ừ!" Vu Đông mơ mơ màng màng lật người qua.

Hạ Phong nở nụ cười, rồi giường xong thì bắt đầu mặc quần áo, sau đó lại vào phòng tắm rửa mặt, đợi làm xong hết mọi việc, Hạ Phong quay lại phòng ngủ chính thì đã thấy Vu Đông lúc nãy vẫn chưa ngủ đủ giờ đã ngồi dậy.

Chỉ có điều từ ánh mắt mơ màng, dáng vẻ mệt mỏi thì vẫn có thể biết được cô đang rất buồn ngủ.

"Anh bảo em ngủ tiếp rồi mà? Sao lại dậy?" Hạ Phong hơi đau lòng hỏi.

"Em mới nhớ ra, hôm qua anh đã nói ba mẹ sẽ về Thượng Hải vào hôm nay đúng không?" Vu Đông xoa mắt: "Chuyến bay lúc mấy giờ? Em và anh đi đón họ."

"Không cần đâu, anh đi là được rồi." Hạ Phong hơi cảm động xoa mái tóc đã rối tung vì ngủ của Vu Đông.

Lúc trời vừa sáng thì Hạ Phong đã nhận được tin nhắn của ba mình, thông báo hai người họ đã lên máy bay, khoảng mười một giờ sẽ đến Thượng Hải, có điều cũng dặn hai người không cần phải đến đón.

"Anh chờ em một lát, em rửa mặt một cái là được." Vu Đông mơ mơ màng màng xuống giường, lảo đảo bước vào phòng tắm, chốc lát sau phòng tắm đã truyền ra tiếng nước ào ào.

Hạ Phong chợt nhớ đến quyển sách đã đọc trước đây, làm sao để phát hiện ra có người quan tâm chính mình?

So với bạn thì cô ấy còn quan tâm người nhà của bạn hơn.

Tuy vẫn chưa ngủ đủ, thế nhưng chỉ cần trang điểm nhẹ một chút thì nhìn Vu Đông cũng có sức sống, cô vội vàng vàng nhìn đồng hồ, gọi Hạ Phong còn đang nhàn nhã pha yến mạch: "Đã hơn mười giờ rồi, chúng ta còn phải lái xe đến sân bay nữa, anh nhanh lên."

Hạ Phong cầm ly yến mạch đã pha xong, đưa cho Vu Đông rồi nói: "Uống đi."

Vu Đông ghét bỏ nhũn mảy: "Không uống đâu, đợi đón ba mẹ xong thì chúng ta đi ăn cơm trưa luôn."

"Nếu em không uống thì anh không xuất phát, lát nữa nếu ba mẹ hỏi sao đến trễ, anh sẽ nói là do em không chịu ăn sáng." Hạ Phong nhướn mày.

"Anh là học sinh tiểu học à?" Vu Đông liếc Hạ Phong một cái, nhận ly rồi uống xong trong vòng hai ba hớp.

Hạ Phong thỏa mãn gật đầu, lúc này mới mặc thêm áo khoác rồi ra cửa với Vu Đông.

"Anh chạy nhanh một chút, máy bay sắp đáp xuống rồi." Vu Đông nhìn đồng hồ rồi giục Hạ Phong.

"Không cần gấp, máy bay đáp xuống rồi thì vẫn phải chờ hành lý, không ra nhanh như vậy đâu." Hạ Phong an ủi.

Vu Đông nghĩ một hồi thì thấy cũng phải, cô lập tức yên lặng, cầm điện thoại định gửi tin nhắn cho Hường Hiểu Nguyệt báo hôm nay cô phải đi đón ba mẹ chồng nên không đến phòng làm việc.

Hường Hiểu Nguyệt sáng khoái tỏ vẻ cho cô một ngày nghỉ, Vu Đông cười cười đang muốn cất điện thoại đi, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên.

Mẹ? Vu Đông nhận cuộc gọi: "Mẹ?"

Hạ Phong nghe thấy thế thì nhẹ nhàng quay đầu, thế nhưng hần cũng không làm phiền Vu Đông nghe điện thoại.

Vu Đông ừ ừ gật đầu, ngẫu nhiên nhìn lên Hạ Phong vài lần, trên mặt là nụ cười ngọt ngào, nói chuyện khoảng năm phút liền cúp điện thoại.

"Mẹ nói gì?" Hạ Phong hỏi.

"Mẹ em nói bảo anh đừng gửi đồ về nhà nữa, một tháng phải chạy mấy lần đến bưu điện, ba em đã sắp hết tiền đồ xăng luôn rồi." Vu Đông thuật lại.

"Hả?" Hạ Phong ngây ngốc một lát.

"Ba em cũng nói, anh mua thuốc lá hiệu lạ quá, người trong thôn lại không hiểu biết, bảo anh lần sau nhớ mua hàng trong nước." Vu Đông lại bổ sung thêm một câu.

"À!" Hạ Phong hiểu ra nên gật đầu, tỏ vẻ sẽ nhớ kỹ.

"Từ lúc nào anh gửi đồ về nhà em thế?" Vu Đông hỏi.

"Cũng chưa được bao lâu..." Hạ Phong hơi chột dạ cười.

"Cảm ơn anh!" Vu Đông cúi đầu cảm điện thoại, trong lòng đầy cảm động.

"Anh không muốn em nói cảm ơn với anh." Hạ Phong chạy qua khúc cua cuối cùng rồi vào bãi đỗ xe: "Nếu em thật sự không nhận được, anh không ngại em hôn anh một cái đâu."

Hạ Phong vừa dứt lời thì Vu Đông lại gần hôn hần một cái.

Hạ Phong sợ đến mức đạp thắng lại ngay, xe đằng sau không nghĩ đến xe phía trước sẽ thắng gấp, suýt nữa thì đụng trúng, chủ xe là người nóng tính nên tức giận xuống xe mắng mỏ: "Lái xe kiểu gì thế?"

Hạ Phong vội vàng khởi động xe lại lần nữa, Vu Đông ở bên cạnh vui vẻ nằm xoài trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tự Trưởng Thành

Hạ Phong và Vu Đông đứng trong sân bay, liên tục nhìn những người đi ra. Đợi được mười phút, thấy ba Hạ đẩy một đồng đồ và mẹ Hạ đang đội một cái nón vành lớn, cách ăn mặc kiểu này vừa nhìn thì đã biết là về từ Hải Nam.

"Ba, mẹ." Hạ Phong nhận lấy xe đẩy từ trong tay ba mình, còn Vu Đông thì thân thiết ôm cánh tay của mẹ Hạ.

"Đã bảo hai đứa không cần đón rồi mà?" Mẹ Hạ rõ ràng đã vui vẻ đến mức mắt híp hết lại nhưng miệng vẫn cứ oán giận.

"Là Đông Đông khăng khăng đòi đến." Hạ Phong cười đẩy công lao cho Vu Đông.

Mẹ Hạ vừa nghe vậy liền nhìn về phía Vu Đông, thấy khuôn mặt nhỏ của Vu Đông hơi tiêu tụy thì lập tức đau lòng: "Ôi, con xem quảng thâm ngay mắt này, công việc vốn đã làm lúc tối khuya, sao còn đến đây đón làm gì."

"Con vừa nghe mẹ và ba về thì lập tức hết buồn ngủ ngay." Vu Đông cười hi hi khoe mẽ.

Hạ Phong nhớ đến đáng về chưa tỉnh ngủ của Vu Đông lúc sáng sớm, lập tức lên vui vẻ, nhưng hẳn chắc chắn sẽ không vạch trần vợ mình.

Mẹ Hạ nghe vậy thì mặt mày càng rạng rỡ hơn, cho dù bà biết Vu Đông chỉ đang nói khách sáo, thế nhưng nghe xong thì lòng bà cũng vui vẻ.

Bốn người nhanh chóng ra khỏi sân bay, Hạ Phong lái xe về nhà của ba mẹ. Chỗ ba mẹ Hạ ở là khu chung cư cũ trong thành phố, tuy phương tiện của khu nhà đã không theo kịp thời đại nhưng con đường lại rất tốt, vừa náo nhiệt lại vừa yên tĩnh, rất thích hợp cho người lớn tuổi sống.

Hạ Phong và ba Hạ hai người mang từng món hành lý vào trong nhà, Vu Đông thì giúp đỡ mở cửa sổ cho thoáng, lấy tấm vải trắng che đồ dùng trong phòng khách ra.

Vu Đông thấy trong nhà bụi bặm nhiều quá, không nhịn được nói: "Mẹ, nếu không thì mẹ và ba đến nhà tụi con ở trước đi, hôm nay con gọi người đến dọn dẹp nhà, nhân tiện lấy ra trải giường, chăn giặt luôn, vậy thì ngày mai ở mới thoải mái được."

"Không cần đâu, chúng ta sẽ không quấy rầy thế giới hai người của hai đứa đâu." Mẹ Hạ nhanh nhẹn từ chối.

"Mẹ à, làm gì khoa trương đến vậy chứ." Vu Đông dờ khóc dờ cười.

"Vậy con cứ xem như mẹ và ba con muốn ở thế giới hai người là được." Mẹ Hạ lại đổi một cách nói.

Ba Hạ ở bên cạnh nghe được thì dùng sức ho khan, lại lấy được một cái liếc mắt của vợ mình.

Vu Đông và Hạ Phong cùng cười.

"Vậy chúng ta ra ngoài ăn cơm trước đi, ăn cơm xong lại dọn dẹp sau." Hạ Phong đề nghị.

Đề nghị này được mọi người đồng ý.

Bốn người vào một tiệm cơm nhỏ trong khu nhà chọn đại vài món thức ăn. Thật ra thì có lúc không thể không nói, tiệm ăn nào càng nhỏ thì càng làm đồ ăn ngon, Vu Đông không ngừng ăn món cá hầm cải chua.

Hạ Phong thấy Vu Đông không ngừng ăn dưa chua trong món cá hầm cải chua thì nhịn không được gấp giúp cô mấy miếng.

Vu Đông nghiêng đầu cười ngọt ngào với Hạ Phong.

Mẹ Hạ thấy hình thức ở chung tự nhiên nhưng lại tràn ngập sự cưng chiều của con trai và con dâu, lập tức vui mừng không thôi.

"Đông Đông à, mẹ thấy món cá hầm cải chua này hơi bị chua đó, sao con lại thích ăn như vậy." Mẹ Hạ nở một nụ cười khó hiểu.

"Cá hầm cải chua thì chua mới ngon chứ mẹ." Vu Đông trả lời.

"Con thích ăn chua?" Đôi lông mày của mẹ Hạ đã nhíu hết lên.

"Cũng bình thường ạ, có lẽ là hôm nay khẩu vị của con tốt." Vu Đông hơi lúng túng ăn chậm lại, cô cho là đáng về tham ăn lúc này của mình làm mẹ chồng sợ.

Hạ Phong từ câu nói đầu tiên của mẹ Hạ đã đoán được mẹ mình muốn hỏi gì, hẳn lập tức hết biết nói gì: "Mẹ à, mẹ cũng đừng dò hỏi nữa, chưa có đâu."

"Hả?" Không có cái gì? Vu Đông buồn bực nhìn Hạ Phong một cái.

"Con thì biết cái gì? Nhiều khi có rồi mà hai đứa không biết đó." Mẹ Hạ trợn mắt nhìn con trai mình một cái.

"Sao có thể nhanh như vậy chứ!" Thời gian hẳn và Vu Đông ở cùng nhau cũng không dài.

"Vẫn còn nhanh nữa sao? Hai đứa đã kết hôn hơn nửa năm rồi, con người ta đều sắp sinh luôn." Mẹ Hạ nói.

Vu Đông đang uống canh liền phun ra, Hạ Phong vội vàng đưa khăn lại, mẹ Hạ căng thẳng sáp lại gần hỏi: "Sao vậy, sao vậy? Muốn ói đúng không?"

"Mẹ!" Hạ Phong đã hết chỗ nói.

"Rõ ràng là bị bà làm sợ hãi nên phun ra, bà còn sáp lại nữa." Ba Hạ kéo bạn già lại.

"A? Bị tôi làm sợ?" Mẹ Hạ thấy Vu Đông bị sắc rồi ho khan, lập tức hơi áy náy nói: "Đông Đông con không sao chứ, mẹ không có ý gì khác đâu, chỉ là hôm qua mẹ mơ thấy một tên nhóc béo, vậy nên mẹ mới tưởng là con mang thai."

"Không sao ạ, chỉ do con uống hơi vội thôi." Vu Đông vội vàng nói.

"Không có chuyện gì là tốt rồi." Về mặt mẹ Hạ hơi thất vọng.

Ba Hạ không nhịn được mà lén lút kéo quần áo của vợ mình, mẹ Hạ mở miệng nói nhỏ một câu biết rồi.

Hạ Phong cười với Vu Đông, bắt đắc dĩ nhún vai, Vu Đông thì sợ quá nên không dám ăn món cá hầm cải chua nữa, cô lo sẽ làm cho mẹ Hạ nghĩ đến việc ôm cháu.

Sau khi ăn cơm xong thì hai người còn muốn ở lại giúp đỡ dọn dẹp nhà, ai ngờ lại bị ba mẹ Hạ lấy lý do hai người còn phải đi làm nên đuổi về, hai người không còn cách nào nên chỉ đành lái xe rời khỏi.

"Tính tình của mẹ anh là thế đó, thường chợt nghĩ gì là làm đó, em không cần để ở trong lòng." Hạ Phong sợ Vu Đông bị áp lực, trên đường đi liền giải thích: "Qua một thời gian thì không sao nữa."

"Anh sợ em có áp lực à." Vu Đông nghe được ý của Hạ Phong.

Hạ Phong nhìn Vu Đông không nói, thế nhưng về mặt của hắn đã nói lên tất cả.

"Sao em lại có áp lực chứ, nếu không mang thai được thì cũng không phải là vấn đề của một mình em." Vu Đông không sao cả nói.

"Em đang ám chỉ anh... gần đây vẫn chưa cố gắng hết sức sao?" Giọng nói của Hạ Phong lộ ra vẻ nguy hiểm.

"Tập trung lái xe, đừng suy nghĩ lung tung." Vu Đông chọc Hạ Phong đang không đứng đắn xong, nhìn không được tự bật cười.

Hạ Phong cũng cảm giác lời nói của mình càng lúc càng giống nam chính phim thần tượng chiếu lúc tám giờ, liền cười theo Vu Đông.

Nửa tiếng sau xe đã dừng dưới cao ốc của phòng làm việc Hiểu Nguyệt, Vu Đông đang muốn xuống xe, Hạ Phong chợt kéo Vu Đông lại.

"Sao vậy?" Vu Đông dừng động tác mở cửa lại.

"Đông Đông, nếu không thì mấy năm nữa chúng ta mới sinh đi." Hạ Phong suy nghĩ một lát rồi nói.

"Tại sao?" Vu Đông sùng sốt một lát, sau đó hỏi.

"Hôm nay anh thấy mẹ vội vàng muốn cháu như vậy, mới suy nghĩ kĩ càng, nuôi dưỡng một đứa bé rất khó khăn." Hạ Phong nói: "Em mới tốt nghiệp chưa lâu, sự nghiệp còn đang lên, công việc của anh lại bận rộn, chúng ta..."

"Vậy anh sẽ nói với mẹ thế nào?" Vu Đông không tỏ thái độ gì, chỉ hỏi câu này.

"Anh đi nói, tính tình của mẹ anh biết, vẫn rất thấu tình đạt lý, anh nghĩ mẹ anh sẽ hiểu." Hạ Phong suy nghĩ một hồi rồi đáp.

"Vậy nếu như... em muốn có con thì sao?" Vu Đông hỏi dò, trong mắt là sự nghiêm túc không tên.

"..." Hạ Phong sùng sốt một lát, nhanh chóng suy nghĩ đến việc này.

Vu Đông yên tĩnh chờ đợi, trong lòng bỗng dưng cảm thấy hồi hộp.

"Vậy thì anh sẽ tạm dừng thí nghiệm, chỉ làm công việc ở bệnh viện thôi, như vậy sẽ có nhiều thời gian về nhà hơn." Hạ Phong nói ra kết quả này sau một hồi suy tư.

"Tạm dừng thí nghiệm?" Vu Đông kinh ngạc nói.

"Ừ, đợi đến lúc con lớn hơn một chút, anh sẽ bắt đầu lại." Hạ Phong nói.

"Thật ra không cần... Em có thể từ chức..."

Vu Đông còn chưa dứt lời đã bị Hạ Phong cắt ngang, Hạ Phong nắm tay Vu Đông rồi mang vẻ nghiêm túc nói: "Nhà là của hai ta, con cũng là của hai ta,

anh không thể để một mình em trả giá được, hơn nữa anh cũng thích đáng về khi làm việc của em "

"Nhưng thí nghiệm của anh... nếu như thành công thì có thể tạo phúc cho cả triệu người." Vu Đông nhin không được mà nhắc nhở.

"Nếu như anh có thể tạo phúc cho cả triệu người, vậy thì càng không thể làm người nhà và con của anh một mối." Hạ Phong mỉm cười nói.

Thế nhưng em cũng không thể để thí nghiệm của anh bị kéo dài, nếu năm 2017 anh không thể phát biểu thành quả thí nghiệm của mình đúng hạn, vậy đó chính là lỗi của em

"Nhưng em cũng không muốn anh tạm dừng thí nghiệm, em thích về mặt lúc anh nói cho em tiến triển của thí nghiệm mỗi khi về đến nhà, lúc đó anh rất đẹp trai." Vu Đông không nhin được nói.

"Vậy thì phải làm sao?" Cái này không được, cái kia cũng không được, Hạ Phong hơi bất đắc dĩ nói.

"Mẹ em nói, đứa bé sinh ra xong thì có thể tự trưởng thành." Vu Đông nhớ đến lời nói của mẹ mình lúc trước.

"Nói lung tung!" Hạ Phong nhin không được phản bác.

"Anh nói mẹ em nói lung tung?" Vu Đông tròn to hai mắt.

"Anh... không phải... Ôi trời..." Hạ Phong không biết giải thích thế nào nữa.

"Ha ha..." Vu Đông thấy đáng về bối rối của Hạ Phong thì lập tức vui về.

"..." Hạ Phong chỉ có thể bất đắc dĩ nhin Vu Đông cười khúc khích.

"Được rồi được rồi, chúng ta nghĩ nhiều như vậy, làm như đã mang thai thật rồi ấy." Vu Đông cười nói: "Cho dù mang thai... cũng không cho anh từ bỏ thí nghiệm."

"Nhưng anh không muốn một mình em..."

"Chỉ cần anh quan tâm em... thì em không phải là một mình."

Em biết anh có trái tim nhân ái, thế nhưng em chỉ cần trong mắt anh có em

Hạ Phong lại gần dịu dàng ôm lấy Vu Đông, ngửi được mùi hương thơm ngát từ sợi tóc của cô, trong giọng điệu có sự than vãn: "Như vậy em sẽ rất cực khổ."

"Anh biết phụ nữ sẽ cảm thấy cực khổ lúc nào không?" Vu Đông nhỏ giọng hỏi.

"Lúc nào?"

"Khi phụ nữ toàn tâm toàn ý trả giá cho gia đình lại không có bất cứ ai quan tâm." Vu Đông nói: "Hạ Phong, em thích công việc của mình, nhưng em càng yêu anh hơn."

Ánh mắt Hạ Phong sâu thẳm, tay ôm Vu Đông càng chặt hơn.

"Em không phải là một cô gái ngây thơ vô tri, từ ngày em biết anh là bác sĩ, em đã biết công việc của anh sẽ rất bận rộn, anh ở bên cạnh bệnh nhân còn nhiều hơn là ở bên cạnh em."

Trái tim Hạ Phong từ từ co chặt lại.

"Anh còn thí nghiệm, thí nghiệm của anh rất khó khăn nhưng lại rất vĩ đại. Em không hy vọng chồng mình phải là một người vĩ đại, thế nhưng em biết anh rất muốn hoàn thành cuộc nghiên cứu này."

"Trước khi gặp anh, em chưa bao giờ nghĩ người phụ nữ nhất định phải trả giá vì gia đình. Sau khi gặp được anh, em nhận ra mình bằng lòng trả giá vì anh." Vu Đông nói.

"Anh cũng muốn trả giá vì em." Giọng nói của Hạ Phong hơi khàn, ánh mắt dần dần trở nên ướt át.

"Hạ Phong, tuần trước em vẫn chưa đến tháng."

Vu Đông vừa dứt lời, Hạ Phong lập tức thẳng người nhin về phía Vu Đông với vẻ không thể tin được.

"Có thể là chậm lại thôi, em định kiểm tra xong mới nói với mẹ." Vu Đông nói.

"Em... Anh..."

"Nếu mang thai thì sao bây giờ?" Vu Đông hỏi.

"Để nó tự trưởng thành đi!"

Hạ Phong cảm thấy mẹ vợ nói rất đúng, đứa bé vẫn nên tự trưởng thành thì hơn, không được phép làm vợ hấn mết.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Mang Thai

Vu Đông vừa mong đợi lại vừa thấp thỏm chờ hết hai tuần, cô xác định được ngày đèn đỏ không bị lùi lại, mới đi theo Hạ Phong đến bệnh viện kiểm tra.

Khoa trưởng Lý khoa phụ sản nhìn cặp vợ chồng son đang đứng ngồi không yên, ông dờ khóc dờ cười nói: "Nếu cậu sót ruột như vậy thì cứ qua đó thúc giục kết quả xét nghiệm đi."

"Không cần đâu!" Hạ Phong chỉ hơi hồi hộp thôi, nhưng hấn cũng không muốn quấy rầy công việc của đồng nghiệp.

"Theo kinh nghiệm làm bác sĩ nhiều năm của tôi, vợ của cậu chắc chắn đã mang thai." Khoa trưởng Lý cười ha hả nói: "Nếu là người khác tôi chắc chắn sẽ không nói vậy."

"Thật... Thật sao?" Hạ Phong và Vu Đông nhìn nhau, không chắc chắn nên hỏi lại lần nữa.

"Cậu hỏi như vậy, tôi cũng không dám chắc chắn nữa." Khoa trưởng Lý bị vẻ mặt cẩn thận của Hạ Phong làm sững sốt: "Tôi nghĩ cậu vẫn chờ kết quả xét nghiệm thì hơn."

"Hạ Phong, nếu không thì chúng ta ra ngoài chờ đi, đừng làm phiền khoa trưởng Lý và các bệnh nhân khác." Vu Đông kéo Hạ Phong rồi nói.

"Vợ Hạ Phong, cô đừng lo quá, hôm nay tôi không cần khám bệnh." Khoa trưởng Lý chỉ vào Hạ Phong cười nói: "Thằng nhóc này sáng sớm nay đã gọi điện thoại cho tôi, bắt tôi phải đến đây. Cô nói xem, kiểm tra coi có mang thai hay không thì chỉ cần mua que thử thai ở ngoài là được, lại bắt tôi, một bác sĩ phụ khoa uy tín thế này, tự mình đến đây, tôi có cảm giác mình là một nhân tài không được trọng dụng."

Hạ Phong nghe khoa trưởng Lý than phiền, hơi ngại ngùng nói: "Khoa trưởng Lý, thật là phiền phức cho khoa trưởng rồi."

"Biết làm phiền tôi, vậy thì nhớ khi sinh xong phải đưa cho tôi nhiều trứng gà đỏ nhé." Khoa trưởng Lý vui vẻ nói.

"Tất nhiên!" Vu Đông ở bên cạnh cũng cười theo.

Lúc này y tá đã cầm kết quả xét nghiệm vào, cô y tá thấy Hạ Phong thì nở nụ cười rồi mới đưa tờ giấy cho khoa trưởng Lý nói: "Khoa trưởng, đây là kết quả xét nghiệm mới có."

"Ừ!" Khoa trưởng Lý nhận kết quả xét nghiệm, nhìn qua, nhíu mày.

"Thế nào vậy khoa trưởng Lý?" Hạ Phong lo lắng hỏi, Vu Đông cũng sốt ruột mà thẳng người lên.

"Tự cậu xem đi?" Khoa trưởng Lý đưa tờ giấy cho Hạ Phong.

"Khoa trưởng!" Hạ Phong vội la lên: "Khoa trưởng cứ nói cho bọn cháu nghe là được."

"Ha ha..." Khoa trưởng Lý thấy dáng vẻ này của Hạ Phong, không nhịn được vui vẻ một lát rồi mới nói: "Chúc mừng hai người sắp được làm ba mẹ."

Tuy đã chuẩn bị tinh thần từ sớm, thế nhưng lúc Vu Đông nghe được bác sĩ thông báo thì vẫn kinh ngạc tròn to hai mắt, ngây ngốc nhìn Hạ Phong. Mà Hạ Phong cũng chẳng tốt hơn cô, tay hấn căng thẳng đến mức không biết nên đề đầu nữa.

"Đứa bé đã được khoảng năm tuần, tình huống bình thường, có điều phụ nữ có thai phải chú ý một chút, không được làm việc nặng quá." Khoa trưởng Lý bổ sung.

"Vâng vâng!" Vu Đông đã kích động đến mức không biết nên nói gì, cô chỉ có thể gật đầu không ngừng.

"Đúng rồi, tôi nghe nói cô là dj của đài phát thanh, thời gian làm việc cũng rất trễ. Thế nhưng thức đêm sẽ không tốt cho thai nhi, phải chú ý." Khoa trưởng Lý lại dặn một câu.

Vu Đông sững sốt một lát, thế nhưng chỉ suy nghĩ chừng hai giây liền gật đầu thật mạnh.

Hạ Phong từ vẻ mặt của Vu Đông thì có thể nhìn ra được Vu Đông rất tiếc công việc của mình, Hạ Phong cũng hay nghe Vu Đông phát sóng trực tiếp, trong lúc cô phát sóng trực tiếp thì hẳn có thể nghe ra được sự yêu thích của cô đối với công việc này.

Hạ Phong không biết nên an ủi Vu Đông thế nào, hẳn chỉ có thể yên lặng nắm chặt tay cô.

Vu Đông nhận thấy được sự an ủi của Hạ Phong, cô nở một nụ cười yên tâm cho hẳn.

"Được rồi, đã không còn chuyện của tôi nữa, hai người cứ tiếp tục ngọt ngào như vậy đi." Khoa trưởng Lý cười đứng lên.

"Khoa trưởng Lý, cảm ơn nhiều." Hạ Phong nói cảm ơn.

Khoa trưởng Lý cầm tay cầm cửa nói: "Đừng quên trứng gà đỏ của tôi."

"Tất nhiên!"

Khoa trưởng Lý thỏa mãn rời khỏi.

"Hạ Phong, chúng ta có... con rồi?" Vu Đông sờ bụng, cảm thấy rất kỳ diệu.

"Ừ!" Hạ Phong kéo Vu Đông vào lòng ngực mình, tâm trạng của hẳn cũng tràn ngập sự kích động, thật ra thì Hạ Phong đã sớm muốn ôm Vu Đông rồi, thế nhưng lúc này có khoa trưởng Lý ở đây nên không tiện lắm, cũng may người ta bận rộn nên đã đi ngay.

"Từ xưa đến nay em chưa bao giờ nghĩ đến, em sẽ dễ dàng thích một người đến vậy, Hạ Phong em rất thích nó." Vu Đông vui mừng nói.

"Anh cũng thích nó." Hạ Phong khẽ vuốt mái tóc dài của Vu Đông: "Nhưng anh thích em nhất."

Vu Đông nở nụ cười ngọt ngào, cô cảm thấy cả người đều ấm áp.

"Sao em không nói gì?" Hạ Phong đợi một lát, hơi lo lắng hỏi.

"Anh muốn em nói gì?" Thật ra Vu Đông biết Hạ Phong muốn cô nói gì, thế nhưng cô không muốn nói.

Hạ Phong nhún mày, hẳn nhớ đến trước đây mình từng nghe một đồng nghiệp nam đã kết hôn nói, phụ nữ sao, chỉ cần vừa có con thì những lời thề non hẹn biển trước đây, yêu anh yêu em đều biến mất hết.

Hạ Phong buông Vu Đông ra, ép cô đối diện với mình, nhắc lại lần hai: "Anh thích nó, nhưng anh càng thích em."

"Em biết mà!" Vu Đông lập tức nhảy mất mấy cái rồi giả vờ không biết.

"À..." Hạ Phong hơi mất mát buông Vu Đông ra.

"Ha ha..." Vu Đông cực kì vui vẻ, nhìn Hạ Phong đang choáng váng thì nói một câu: "Đồ ngốc!"

Hạ Phong cũng biết bản thân mình ngây thơ, hẳn nhin không được cũng cười theo vợ mình.

Công việc của Hạ Phong rất bận rộn, hẳn không thể ở cùng Vu Đông suốt được, hai người chưa ngồi bao lâu thì Hạ Phong định đưa Vu Đông đến bãi đỗ xe.

Nhưng hai người còn chưa ra khỏi cửa bệnh viện, trên đường đi đã gặp phải rất nhiều bác sĩ và y tá, mỗi người đều vui vẻ ra mặt nói câu chúc mừng, Vu Đông hơi buồn bực hỏi: "Truyền nhanh đến vậy sao?"

"Chắc là cô y tá lúc nãy, khoa trưởng Lý không nhiều chuyện như vậy." Hạ Phong suy đoán.

Khoa trưởng Lý đang đi thì gặp được viện trưởng nên cười chào hỏi.

"Chuyện gì vậy, nhìn ông vui vẻ đến thế." Viện trưởng hỏi.

"Thằng nhóc Hạ Phong kia phải làm ba rồi." Khoa trưởng Lý cười ha ha.

"Ồ? Chuyện tốt đó!" Viện trưởng cũng vui vẻ theo.

Một đám bác sĩ và y tá đứng đằng sau viện trưởng nhanh chóng lấy điện thoại ra.

Vu Đông vừa mở cửa xe ra, chợt nhớ đến một chuyện: "Chúng ta còn chưa nói cho ba mẹ biết đó?"

"Đúng vậy, suýt nữa thì quên, giờ anh gọi điện thoại ngay." Nhớ đến mẹ Hạ đang sốt ruột đòi ôm cháu, Hạ Phong lấy điện thoại ra báo tin mừng.

"Alo, mẹ, mẹ có ở nhà không? Con nói cho mẹ biết một chuyện." Hạ Phong cười với Vu Đông: "Mẹ phải làm bà nội rồi."

"Cái gì?" Mẹ Hạ đang ủi quần áo liền quăng luôn cả cái mắc, to tiếng kêu bạn già.

Hạ Phong mơ hồ nghe được âm thanh từ đầu dây bên kia, một bên là mẹ hắn kích động đến mức nói năng lộn xộn, khoe khoang bản thân mơ rất chuẩn, một bên là ba hắn đang khuyên mẹ hắn đừng kích động quá, trái tim vốn đã không được tốt rồi.

Hạ Phong lắc đầu cúp điện thoại, hơi bất đắc dĩ nhìn Vu Đông rồi nói: "Có lẽ em sẽ có phiên toái rồi đây, mẹ anh sẽ nấu thật nhiều canh."

"Vậy nếu em mập ra thì cũng là do mẹ anh, không cho anh không thích em." Vu Đông chỉ vào Hạ Phong nói.

"Vậy anh sẽ thường về nhà uống giúp em một nửa, chúng ta cùng nhau mập."

"Vậy còn tạm được!" Vu Đông nói xong lại nghĩ đến một chuyện: "Chỉ là bên mẹ em phải nói sao bây giờ? Mẹ em sẽ cho rằng em chưa kết hôn đã mang thai."

Hạ Phong biết mẹ vợ của mình là một người phụ nữ truyền thống, hắn do dự một lát rồi nói: "Chúng ta có thể nói hết xong về đây đã đi đăng kí kết hôn, đám cưới cũng đang chuẩn bị. Đúng rồi, ba anh nói lúc ở Hải Nam mẹ đã nghĩ đến bảy, tám phương án kết hôn, đúng lúc chúng ta có thể chọn một."

"Anh có thể xin nghỉ kết hôn không?"

"Hôn cũng không cho người ta kết, anh còn đi làm làm gì." Hạ Phong nửa đùa nửa thật nói.

Vu Đông vừa ý cho Hạ Phong một nụ hôn tạm biệt rồi lái xe rời khỏi bệnh viện, Hạ Phong nhìn xe biến mất thật lâu rồi mới trở về văn phòng.

"Hạ Phong!" Thiệu Nhất Phàm ngay cả quần áo giải phẫu cũng không thèm đổi, chạy đến như một cơn gió, về mặt đề tiện đâm vào người Hạ Phong một cái, nói: "Động tác của cậu nhanh thế, tớ vẫn còn độc thân, thế mà cậu đã có con rồi."

"Ghen tị không!"

"Không có!" Thiệu Nhất Phàm vô cùng ghen tị.

"Vậy thì ghen tị đi." Hạ Phong mang tâm trạng tốt ngồi xuống ghế tiếp tục xem bệnh lịch.

"Có người nào làm anh em như cậu sao? Mặc kệ... Con trai thì cậu phải chia cho tớ một nửa." Thiệu Nhất Phàm vô lại nói.

"Vậy nếu là con gái thì sao?" Hạ Phong hỏi.

"Con gái thì cậu phải cẩn thận." Thiệu Nhất Phàm cười đề tiện hơn nữa: "Cậu biết tớ thích nhất là mấy cô bé."

"Đi chết đi!" Hạ Phong nhin không được quăng một cây bút qua.

@@

Phòng làm việc Hiểu Nguyệt, Hường Hiểu Nguyệt ngồi xổm trước ghế sofa, nhìn vào bụng của Vu Đông rồi ngập ngừng: "Cậu mang thai?"

Vu Đông và Nhậm Hân Hân thấy dáng vẻ ngốc nghếch này của cô nàng thì chỉ cười.

"Khó trách gần đây vẻ mặt của cậu rất tốt, không cần trang điểm cũng rất đẹp." Hường Hiểu Nguyệt mang về bệnh thần kinh nói: "Lẽ nào mang thai thật sự khiến người ta xinh đẹp hơn ư?"

"Nếu không thì cậu cũng thử xem?" Vu Đông nhin không được cười nói.

"Nói đúng, nếu không thì anh chịu thiệt một chút để giúp em nhé." Tần Dược đang đứng ở một bên chờ Hường Hiểu Nguyệt tan ca, cười mập mờ với cô nàng một cái.

"Sao anh còn ở đây vậy? Không biết xấu hổ!" Hường Hiểu Nguyệt xoay người lại quát.

"Ngao, đừng làm rồi, anh biết tối qua là anh không đúng!" Tần Dược cung chiêu đầy mặt nói.

"Ồi???" Vu Đông và Nhậm Hân Hân mập mờ nhìn về phía hai người trong cuộc.

Mặt Hường Hiểu Nguyệt chột đỏ bừng, cô nàng giơ túi xách lên định đánh người, Tần Dược cũng không thêm né, hắn không chút sợ hãi nhìn cái túi xách lóe sáng của Hường Hiểu Nguyệt: "Đập đi, đập xong thì nhớ đưa anh đến bệnh viện."

"Anh..." Hường Hiểu Nguyệt nghĩ thế nào cũng không thông được, một con người bình thường áo quần bảnh bao như thế lại trở nên vô lại thế này.

Nhậm Hân Hân thấy Hường Hiểu Nguyệt tức giận thật liền nói sang chuyện khác: "Vậy hai người phải chuẩn bị tiệc đám cưới rồi?"

Vu Đông gật đầu: "Phải xem Hạ Phong xin được ngày nghỉ thế nào đã, cậu cũng biết công việc trong bệnh viện rất bận rộn."

"Cũng phải, nhưng nếu vậy thì tiệc đám cưới sẽ rất khó đặt đó." Nhậm Hân Hân lo lắng nói, dù sao thì chắc chắn sẽ có chỗ nhưng chỗ phải đặt trước cơ, làm thời rất khó tìm.

"Không sao đâu, cứ đi trang viên rượu Phân Phương đi." Hương Hiểu Nguyệt nói xong thì quay đầu lại trừng mắt nhìn Tần Dục nói: "Để trống trang viên cho em."

"Được, dù sao anh cũng mới thu mua, lát nữa anh sẽ gọi điện thoại cho người phụ trách ở đó chuẩn bị."

Vu Đông nhướn mày, nháy mắt ra dấu với Nhậm Hân Hân, Nhậm Hân Hân cũng che miệng cười, Vu Đông lại giờ ngón tay cái lên cho Tần Dục.

Tần Dục giờ ngón trỏ lên trước miệng, cười trừng mắt.

Vu Đông rất hưởng thụ bầu không khí lúc này, Hương Hiểu Nguyệt và Tần Dục vẫn là một đôi oan gia vui vẻ, sau khi kết hôn vẫn rất hạnh phúc.

Hân Hân có Linh Đang, có bạn bè, cũng sẽ sống càng ngày càng tốt.

Vu Đông thì sao? Trước khi trọng sinh Vu Đông chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ có một ngày cô vì một người nào đó sinh con dượng cái. Lúc đó Vu Đông thích trẻ con, nhưng lại không chờ mong chúng đến.

Con cái là một loại vũ khí sắc bén của mẹ Vu khi muốn bắt cô kết hôn, bà thường dùng nó để miêu tả cuộc sống độc thân của Vu Đông.

Bà thường xuyên nói, nếu không có con sẽ không có ai nhớ đến cô, cô phải ăn cơm một mình, ngủ một mình, đi dạo phố một mình, cô chỉ có thể ôm mèo rồi nằm trong căn phòng yên tĩnh, bị bệnh cũng không ai biết, đau lòng cũng không có ai an ủi.

Lẽ nào dượng con là để dượng già sao?

Vào giờ phút này, cuối cùng thì Vu Đông cũng đã hiểu rõ, thật ra điều đó không đúng, chúng ta nuôi dượng con cái mình là vì con cái khiến chúng ta càng hạnh phúc hơn.

Nó giống như thiên sứ vậy, dù chưa xuất hiện trên đời nhưng đã truyền đến tin vui, làm cho chúng ta vô cùng mừng rỡ!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gã Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Kết Cục

Đài phát thanh.

Giám đốc Mã hơi sững sờ nhìn Vu Đông bỗng nhiên xuất hiện trong văn phòng của mình, ông không thể tin được nói: "Cô... muốn xin nghỉ sinh?"

"Vâng, mong được ngài cho phép." Vu Đông hơi ngại ngùng nói: "Tôi biết là làm như vậy rất vô trách nhiệm, hơn nữa tiết mục chỉ mới lên quỹ đạo. Có điều ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ kiên trì đến lúc ngài tìm được người thích hợp để thế chỗ tôi."

"Không phải..." Giám đốc Mã xoa tay: "Cô đã kết hôn rồi sao? Sao tôi không biết? Hình như cô vừa tốt nghiệp đã vào đài phát thanh của chúng ta mà?"

"Trước một ngày tôi đến đài phát thanh thì đã đăng kí kết hôn, đám cưới vẫn chưa làm." Vu Đông lúng túng cười, thuận tiện mời: "Đến lúc đó nếu ngài có thời gian thì phải đến dự đó."

"Sao cô không nói sớm, nếu tôi biết cô mới cưới, tôi chắc chắn sẽ không cho cô làm tiết mục lúc nửa đêm." Giám đốc Mã kinh ngạc nói.

Vu Đông cười không nói gì.

"Ừ..." Giám đốc Mã suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi định một khoảng thời gian nữa mới nói cho cô biết, dù sao thì chuyện này vẫn chưa chắc chắn, thế nhưng nếu cô đã mang thai thì coi như đây là quà tặng đi, tôi nói cho cô biết sớm một chút."

"Chuyện gì vậy giám đốc?" Vu Đông kinh ngạc nói.

"Từ lúc cô đến đài phát thanh, tần suất nghe đài của tiết mục "Đêm khuya mị ảnh" do cô chủ trì vẫn đang tăng lên, bây giờ đã gần bằng tiết mục át chủ bài phát sóng vào giờ vàng luôn rồi." Giám đốc Mã nói: "Đặc biệt vào lúc năm ngoái, trong lúc cô chủ trì tiết mục đã thông báo cứu viện cho xa lộ, cứu được rất nhiều người, ngay cả quận trưởng* cũng đã khen ngợi cô, sau đó chuyện của Tráng Tráng nguy hiểm cô cũng xử lý rất tốt, rất xuất sắc!"

(*quận trưởng: người đứng thứ hai trong bộ máy hành chính của quận)

"Giám đốc quá khen rồi, những chuyện đó đều là chuyện mà tôi phải làm." Vu Đông khiêm tốn nói.

"Những chuyện này rất rõ ràng, cô không nói thì người khác cũng thấy được, thật ra cô đã được đài anh em của chúng ta đề ý rồi." Giám đốc Mã khoát tay nói.

"Đài anh em?" Vu Đông nghi hoặc nói.

"Đài truyền hình thành phố dự định làm một tiết mục phỏng vấn hoàn toàn mới, nhà sản xuất tiết mục này xem trọng cô, muốn cô đi làm chủ trì, hiện tại họ đang bàn bạc với chúng tôi." Giám đốc Mã cười nói.

"Đài truyền hình? Tiết mục phỏng vấn?" Chưa bao giờ nghĩ đến mình lại may mắn như vậy, Vu Đông hơi ngây người.

"Nếu cuối cùng việc này được thông qua, tiết mục truyền hình lại có thể quay trước thì cô không cần phải thức đêm nữa." Giám đốc Mã chỉ dẫn cho Vu Đông: "Đây là một cơ hội rất tốt."

Đài phát thanh làm việc rất nhanh, chưa hết hai tuần cũng đã tìm được người chủ trì thay thế Vu Đông.

Hôm nay là ngày cuối cùng Vu Đông chủ trì tiết mục lúc nửa đêm "Đêm khuya mị ảnh".

"Chào mọi người, đây là đài phát thanh fm9666, chào mừng mọi người trở lại sau khi nghe xong quảng cáo, tôi là dj Ngư Đông." Lời chào hỏi đã nói ra vô số lần nhưng đây lại là lần cuối cùng, Vu Đông cảm thấy rất tiếc nuối: "Mọi người đều biết hôm nay là ngày cuối cùng tôi chủ trì tiết mục "Đêm khuya mị ảnh", sau khi sinh xong thì tôi cũng không chắc mình có còn về đây hay không nữa."

Vu Đông nhìn khu tin nhắn xuất hiện từng tin nhắn, nhìn nhưng tin nhắn tỏ ý không muốn của người nghe, hốc mắt cô ướt đẫm.

Vu Đông ngẩng đầu lên xem thời gian, chỉ còn nửa tiếng nữa thì tiết mục hôm nay sẽ kết thúc, Vu Đông lấy lại tinh thần rồi tiếp tục làm theo từng bước như trước đây: "Được rồi, chúng ta sẽ xem Mỹ Mỹ hoặc Tráng Tráng của hôm nay muốn chia sẻ chuyện gì cho mọi người đây."

"Chào bạn, tôi là Ngư Đông." Vu Đông nhận cuộc gọi.

"Nói được chưa? Nói được chưa?" Giọng nói hưng phấn của cô gái lộ ra vẻ không thể tin được.

"Chào Mỹ Mỹ."

"A! A!" Cô gái hài lòng la lên: "Cuối cùng tớ cũng được làm Mỹ Mỹ rồi."

"Cậu đừng kích động như vậy được không, nhanh nhanh giới thiệu bọn tớ đi..."

Vu Đông nghe được âm thanh vui vẻ hỗn tạp ở đầu dây bên kia thì nhin không được giãn đôi lông mày.

"Đúng đúng, chào chị Ngư Đông, em và bạn của em đều là fan trung thành của chị." Cô gái giới thiệu: "Chúng em tổng cộng có ba nữ sinh, năm nam sinh, bọn em là nghiên cứu sinh của Hoa Đại."

"Xin chào Ngư Đông, em là Mỹ Mỹ số hai."

"Em là Mỹ Mỹ số ba."

"Chúng em là Tráng Tráng số một đến số năm."

"Ai cho cậu đại diện bọn tớ hả?" Một giọng nam bắt mắt nói.

"Giới thiệu từng người rất phiền phức."

"Xin chào mọi người!" Vu Đông vui vẻ chào hỏi.

"Chúng em thường làm bài luận đến khuya nên rất thích vừa làm vừa nghe tiết mục của chị." Mỹ Mỹ số một nói: "Thế nhưng bọn em lại không có câu chuyện gì đáng để chia sẻ lên tiết mục cả, vì vậy vẫn không gọi điện thoại đến, mấy ngày trước bọn em nghe được tin chị đã mang thai nên tạm thời rời khỏi tiết mục "Đêm khuya mị ảnh", đúng rồi, đã quên chúc mừng chị."

"Cảm ơn!"

"Chúng em nghĩ... nếu không có chị, có lẽ "Đêm khuya mị ảnh" sẽ không có Mỹ Mỹ và Tráng Tráng." Mỹ Mỹ số một nói tiếp: "Bởi vậy mấy người bọn em quyết định, dù thế nào thì đêm nay bọn em đều phải làm Mỹ Mỹ và Tráng Tráng một lần."

Vu Đông nghe được thì bỗng nhiên cảm thấy muốn khóc, thì ra Mỹ Mỹ và Tráng Tráng không chỉ là một cách gọi, không chỉ là một phân đoạn trong tiết

mục mà nó là sự khẳng định đặc biệt của mọi người dành cho cô."

"Vì vậy lúc này, tám người bọn em đã cùng nhau gọi điện thoại đến, may mắn là bọn em đã được kết nối." Mỹ Mỹ số một vừa nói xong, đằng sau liền tiếp truyền đến âm thanh phụ họa.

"Ngư Đông." Mỹ Mỹ số một được làm đại diện thì giọng nói có vẻ rất kích động: "Chúng em gọi điện thoại đến nhưng không có chuyện gì đặc biệt để kể hết, bọn em chỉ muốn nói cho chị biết, buổi tối có chị rất ấm áp."

"Ngư Đông, chúc chị và bé khỏe mạnh, hạnh phúc!"

"Phải hạnh phúc đó!"

"Bọn em chờ chị trở về!"

...

Mỹ Mỹ và Tráng Tráng không ngừng nói lời chúc phúc qua điện thoại, cuối cùng thì nước mắt của cô vẫn rơi xuống.

Khu tin nhắn được đẩy lên không ngừng, lò mò thấy được nội dung các tin nhắn.

"Em gái nói rất đúng!"

"Mỹ Mỹ nói rất hay!"

"Nói hết những lời trong lòng của chúng ta rồi!"

...

"Đây là lần đầu tiên em không nhớ xa một người chưa từng gặp mặt thế này." Mỹ Mỹ số một nói.

"Bọn em cũng vậy." Đằng sau là những âm thanh phụ họa liên tiếp.

"Cám ơn mọi người!" Trong giọng nói của Vu Đông tràn ngập sự nghẹn ngào.

Lúc kết thúc tiết mục, Vũ ca cầm một bịch khăn giấy vào phòng thu âm, quả nhiên thấy được một đôi mắt đỏ: "Anh đã làm việc nhiều năm như vậy rồi nhưng tình huống thế này lại mới thấy lần đầu."

Vu Đông lấy khăn giấy lau mặt.

"Em rất tuyệt!" Vũ ca không nhịn được khen ngợi.

Vu Đông ngẩng đầu lên nhìn Vũ ca, cô muốn nói điều gì đó nhưng lại càng muốn khóc hơn thì phải làm sao.

"Em về sớm đi, khóc nhiều quá lại có hại cho cơ thể, em đang mang thai đó." Vũ ca lắc đầu cười.

Giây phút Vu Đông cầm túi xách đi ra đài phát thanh, bỗng nhiên lại có cảm giác cô sẽ không quay trở lại đây nữa, cô xoay người lại nhìn thoáng qua đài phát thanh một cái rồi mới từ từ đi xuống cầu thang.

"Cô Vu, ở đây có một món quà của cô." Anh bảo vệ mang một hộp quà nhỏ đến.

"Ai đưa vậy?" Vu Đông buồn bực nói.

"Một bác tài xế xe buýt, vốn là ông ấy muốn tự tay đưa cho cô nhưng hôm nay cô ra trễ hơn mọi lần, ông ấy còn phải làm việc nên nhờ tôi đưa giúp." Anh bảo vệ nói thêm: "Đúng rồi, ông ấy còn nhờ tôi nói một câu chúc mừng cô mang thai, mong cô giữ gìn sức khỏe."

Vu Đông nhận món quà thì hơi sững sờ nhìn trạm xe buýt trống trải ở đối diện, cô nhớ đến bác tài xế xe buýt luôn chờ cô hai phút.

"Sao vậy?" Hạ Phong đang ở trong xe chờ Vu Đông, lại thấy cô đứng trước cửa không nhúc nhích gì thì không nhịn được đi đến hỏi.

"Hạ Phong, thực ra thì thế giới này vẫn rất ấm áp." Vu Đông bỗng nhiên nói.

Trong bóng tối, tay Vu Đông ôm hộp nhạc, vừa nghe "Für Elise" vừa về nhà cùng Hạ Phong.

@@

Bởi vì từ lúc Hạ Phong làm việc đến nay rất ít khi xin nghỉ, hơn nữa lần này lại xin nghỉ để kết hôn nên lãnh đạo bệnh viện rất nhân từ cho hắn nghỉ theo đúng tiêu chuẩn.

Cuộc gặp mặt của ba mẹ Vu Đông và ba mẹ Hạ Phong rất hòa hợp, hai bên vừa thấy mặt liền cố gắng khen con của đôi phương. Mẹ Hạ cũng đã tịch thu năm mươi vạn cho Vu Đông lúc trước để đưa cho mẹ Vu, mẹ Vu thấy vậy thì sợ hết hồn, đây chính là tình tiết máu chó trong phim truyền hình cơ mà? Tuyệt đối không thể nhận!

Mẹ Hạ liền bối rối, tại sao tiền tích góp cho con trai kết hôn lại không dùng được chứ? Nơi tổ chức đám cưới là bạn của Vu Đông tài trợ, những chi tiêu khác thì hai đứa nhỏ tự bỏ tiền.

Bỏ đi, mai mốt lấy tiền này làm quà gặp mặt cho cháu trai.

Hôn lễ tổ chức vào tháng năm, vào giữa mùa xuân và mùa hạ, tại trang viên rượu đầy hoa.

Khách tham dự ngoại trừ họ hàng hai bên còn có đồng nghiệp ở bệnh viện và đại phát thanh, cộng thêm bạn đại học của Vu Đông.

Vào lúc trên bầu trời có một cái kính khí cầu năm màu thì hôn lễ cũng đã tiến vào đỉnh điểm, khi Hường Hiểu Nguyệt bắt được hoa cưới thì cũng chậm rãi kết thúc.

Vu Đông nắm tay Hạ Phong, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, tâm trạng của cô vào giờ phút này cũng giống như chiếc kính khí cầu năm màu rực rỡ kia.

Tần Dược lại gần Hường Hiểu Nguyệt, hấn tỏ vẻ vô cùng hài lòng với việc cô nàng lấy được hoa cưới: "Đêm nay anh sẽ gọi điện thoại báo ba mẹ về nước."

"Anh để hai bác về nước làm gì?" Hường Hiểu Nguyệt buồn bực nói.

"Chính thức gặp mặt chứ sao!" Ánh mắt Tần Dược nhìn chằm chằm vào hoa cưới.

"Sao da mặt anh lại dày đến vậy hả?" Hường Hiểu Nguyệt hiểu ra thì mắng ngay.

"Hoa cưới cũng đã lấy được, đây là trời cao an bài đó."

"Trời cao an bài em chứ không phải anh." Hường Hiểu Nguyệt cười lạnh nói: "Dù sao thì người xứng nhất với phù dâu chính là phù rể."

Thiệu Nhất Phàm mặc bộ đồ tây vào ngày nắng to thì bỗng nhiên cảm thấy lạnh người.

Nhậm Hân Hân ôm con đứng ở một bên cười thoải mái.

Khi màn đêm hạ xuống, Hạ Phong đã mệt mỏi cả ngày mới đi tắm ra nhưng lại không thấy cô dâu mới cưới của mình ở trong phòng.

Hạ Phong cầm một cái áo khoác ra ban công, quả nhiên thấy được Vu Đông đang ngồi trên ghế mây, ngược nhìn ánh trăng.

"Đừng để bị cảm lạnh." Hạ Phong giúp Vu Đông mặc thêm áo khoác.

Vu Đông quay đầu lại cười ngọt ngào với Hạ Phong, lại quay đầu qua chỗ khác nhìn mặt trăng.

"Hôm nay ánh trăng rất đẹp sao?" Hạ Phong không nhịn được hỏi.

"Ừ!" Vu Đông gật đầu rồi bỗng nhiên cười nói: "Em nghĩ đến hai câu thơ... Tận thích sanh ca dạ túy miên, nhược phi nguyệt hạ tức hoa tiền*."

(*Nghe tận sinh ca say trunken miên, đâu không phải trước hoa thì cũng là dưới trăng: thơ của Bạch Cư Dị, ý chỉ hoàn cảnh dễ xảy ra tình yêu nam nữ)

Vu Đông chỉ ánh trăng lại chỉ những bông hoa xinh đẹp bên người mình rồi nói: "Dưới trăng, trước hoa."

"Hai câu thơ này được dùng như vậy thật sao?" Hạ Phong không nhịn được hỏi.

"Nhưng em lý giải như vậy đó." Vu Đông không sao cả nói.

"Em lý giải nó thế nào?" Hạ Phong cười hỏi.

"Nhà em là nơi tốt nhất thế giới, có hoa, có trăng, có anh, còn có con nữa."

Hạ Phong cầm bàn tay đang đặt trên bàn gỗ của Vu Đông lên, dùng hai tay của mình bao lại rồi dưới ánh mắt sáng như sao trời của Vu Đông, hôn lên đầu ngón tay nạm mát của cô.

"Anh không cần hoa cũng không cần trăng, anh chỉ cần có em và con."

Mỗi một người phụ nữ đều từng có một giấc mơ được đội khăn voan, không phải vì khăn voan của ngày hôm đó rất đẹp, mà là bởi vì ngày đó sẽ có người cho họ một gia đình.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện 1

Hôm nay Vu Đông đến đài truyền hình sớm hơn một tiếng, cô muốn gặp hai người khách quý mình cần phỏng vấn sớm một chút.

Hai người khách quý này đều rất đặc biệt, một người là thanh niên tài giỏi đạt được thành tựu cao nhất của việc thiết kế người máy mấy năm gần đây, một người khác là doanh nhân thích làm từ thiện.

"Đạo diễn ơi, khách quý đến chưa?" Vu Đông tìm đạo diễn tiết mục hỏi.

"Tôi mới gọi điện thoại rồi, nghe nói là bị kẹt xe, cũng may là ông ấy đã đi trước một tiếng, chắc sẽ không đến muộn đâu." Đạo diễn có ấn tượng rất tốt đối với khách quý biết đi sớm.

"Tôi đang muốn gặp ông ấy sớm một chút đó." Vu Đông hơi mất mát.

"Đông Đông à, thật ra thì cô không cần lo lắng quá đâu, ông ấy chắc chắn là fan của cô." Đạo diễn an ủi: "Liêu tổng đã từng làm từ thiện rất nhiều, thế nhưng mỗi lần cô kêu gọi quyên tiền thì ông ấy lập tức quyên tặng. Đặc biệt là lần trước, cô nói ở phía bắc Vân Nam có một thôn nhỏ không có trường học, mấy đứa nhỏ phải đi bộ hai tiếng đồng hồ mới đến trường được, thế là hôm sau ông ấy liền sai một người quản lý của công ty đến Vân Nam tìm công ty xây dựng xây một trường học. Sau đó tổ tiết mục mới thu được tiền quyên góp của những người khác nhưng cũng chỉ có thể dùng tiền đó để mua sách vở cho mấy đứa nhỏ."

"Vì vậy tôi mới muốn gặp ông ấy trước đó." Vu Đông rất tò mò với Liêu tổng này.

"Cùng chẳng còn cách nào khác." Đạo diễn nhún vai một cái, vấn đề kẹt xe càng lúc càng nghiêm trọng, mấy cái xe hơi đắt tiền cũng bị kẹt như thường.

"Vậy còn người khách quý thứ hai thì sao?" Vu Đông lại hỏi.

"Nói đến người khách quý thứ hai, cô phải biết chúng ta có thể mời đến anh ta đã làm nhà sản xuất giật mình đó, có người nói ngay cả tiết mục phỏng vấn của CCTV* mà Bách tổng cũng trực tiếp từ chối, lý do là không muốn đi, ai ngờ anh ta lại chọn tiết mục nhỏ này của chúng ta." Đạo diễn kích động đến mức mặt đã đỏ hết cả lên.

(*CCTV: đài truyền hình quốc gia của TQ)

"Chúng ta mà là tiết mục nhỏ sao?" Phải biết là từ khi cô chủ trì tiết mục, tuy đây chỉ là tiết mục phỏng vấn, thế nhưng tỉ lệ người xem vẫn rất cao.

"Thì đang so với đài truyền hình trung ương mà?" Đạo diễn cười nói.

"Được rồi, tôi muốn hỏi Bách tổng chừng nào đến, tôi nghe nói người này rất khó tính, tôi muốn nói chuyện trước, xem có gì có thể hỏi, có gì không thể hỏi." Vu Đông hỏi.

"À... Hình như cũng bị kẹt xe." Đạo diễn lại cho Vu Đông một khuôn mặt bất đắc dĩ.

"..." Hai người họ ở cùng một khu hay sao? Đều bị kẹt xe? Bỏ đi, lát nữa lên tiết mục lại hỏi vậy.

Một tiếng sau, Vu Đông đã trang điểm xong chuẩn bị lên sân khấu, chỉ là trước khi lên cô còn có một số việc muốn dặn dò trợ lý: "Lát nữa lúc chị phỏng vấn người khách quý thứ nhất thì em ra sau hậu trường hỏi Bách tổng có việc gì cần chú ý, vấn đề nào không thể hỏi biết không."

Trợ lý là một cô gái mới tốt nghiệp đại học được hai năm, nghe xong lời Vu Đông nói thì bỗng dưng đỏ mặt.

Vu Đông hơi hí hóp mặt, từ tính cách mê trai của trợ lý suy ra: "Vậy là Bách tổng rất đẹp trai?"

"Vâng vâng!" Cô gái gật đầu liên tục.

"Cho em cơ hội rồi còn không đi nhanh đi?" Vu Đông nhướn mày.

"Đại ân đại đức!" Cô gái chấp tay với Vu Đông đang buồn cười.

Đối với thế giới chỉ biết xem mặt này thì Vu Đông đã hết biết nói gì nữa rồi, mỉm cười, dưới sự ra hiệu của nhân viên cô bước lên sân khấu, sau một tràng vỗ tay nhiệt liệt thì Vu Đông bắt đầu giới thiệu khách quý được phỏng vấn vào hôm nay.

"Khách quý mà chúng ta muốn phỏng vấn ngày hôm nay là tổng giám đốc tập đoàn Du Lâm năm ngoái đã đưa công ty ra thị trường, ngài Liêu Gia Huy." Vu Đông giới thiệu: "Ngài Liêu Gia Huy không chỉ là một vị doanh nhân thành đạt mà còn là một nhà từ thiện lớn, theo thống kê không chính xác thì trong ba năm qua ngài Liêu Gia Huy đã quyên góp ít nhất là ba mươi triệu bao gồm tiền và vật dụng, chúng ta xin mời ngài Liêu Gia Huy lên sân khấu."

Theo tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, một người đàn ông trung niên mặc đồ tây với nước da ngăm đen đi lên sân khấu.

Liêu tổng chào hỏi bình thường với khán giả xong, bắt tay với người dẫn chương trình rồi ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Vu Đông nhìn thấy đối phương đang căng thẳng thì hơi kinh ngạc, dù sao ông ấy cũng là một người tổng giám đốc sở hữu cả ngàn tỉ, có trường hợp nào mà chưa nhìn thấy chứ, không thể nào lại căng thẳng khi tham gia phỏng vấn trên ti vi được.

"Liêu tổng, mọi người chúng tôi đều biết ngài đã dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chỉ trong thời gian năm năm từ một cái xưởng nông sản ở quê hương phát triển thành một tập đoàn cỡ lớn như bây giờ, không biết lúc ngài thành lập cái xưởng nhỏ đó có nghĩ đến ngày huy hoàng như hôm nay không?"

"À... Lúc trước tôi chưa hề nghĩ đến sau này sẽ ra sao, tôi chỉ muốn làm lại từ đầu." Liêu tổng cười với vẻ hoài niệm.

"Đây là... thế nào? Lẽ nào còn có một câu chuyện đằng sau?" Vu Đông chớp mắt.

"Người dẫn chương trình à, thật ra chúng ta đã gặp mặt." Liêu tổng bỗng nhiên nói: "Nói đúng hơn là đã từng quen biết."

"Ồ?" Vu Đông hơi sững sốt, cô suy nghĩ một hồi cũng không nhớ ra được mình đã gặp Liêu tổng lúc nào nên đành miễn cưỡng nói: "Thật xin lỗi, tôi..."

"Tôi biết chắc chắn là cô sẽ không nhớ." Liêu tổng cũng không tức giận mà cười vui vẻ.

Vu Đông cũng chỉ có thể cười làm lành theo.

Liêu tổng lấy một phong thư màu trắng từ trong túi ra, nhìn nó một cách trịnh trọng rồi mới đưa cho Vu Đông, nói: "Có lẽ cô còn nhớ nó."

Vu Đông buồn bực nhận lấy phong thư, lúc thấy được chữ viết quen thuộc trên đó thì đôi mắt xinh đẹp lập tức tròn to, không nhận được đứng lên, lắp bắp: "Ngài... Ngài là..."

"Tôi vẫn luôn muốn nói với cô một tiếng cảm ơn." Liêu tổng đứng lên, trước ông kính, trước tất cả công nhân viên của đài truyền hình và trước mặt toàn thể khán giả thì cúi đầu một cái thật sâu.

"Cảm ơn cô đã tặng tôi một món quà vào năm 2008."

Sau vài giây ngây người, Vu Đông vội vàng tiến lên nâng đối phương dậy, trong mắt cô cũng có sự kích động: "Ngài... Ngài không cần làm vậy..."

Liêu Gia Huy: "Chắc hẳn là cô không biết, từ một Tráng Tráng nguy hiểm cho đến Liêu tổng như bây giờ tôi đã đi mất bao lâu, mà thứ chống đỡ tôi tiếp tục đi tới chính là phong thư này."

Liêu Gia Huy xoay người, trước tầm mắt khiếp sợ của toàn trường bắt đầu kể về câu chuyện xảy ra vào mùa đông đó ở đài phát thanh.

"Vào lúc đó tôi chẳng còn quyến luyến gì với thế giới này nữa, trong lòng chỉ có sự căm hận, nhưng phong thư này và tấm vé vào cửa tiệc tối mà tôi không dùng đó đã cứu vớt tôi, để tôi có dũng khí sống thêm một lần, có dũng khí để phấn đấu một lần nữa. Bởi vậy sau khi tôi thành công... tôi nghĩ mình cần trả ơn cho ân nhân của mình." Liêu tổng quay đầu lại nhìn Vu Đông.

"Vì vậy tôi nghĩ đến một biện pháp là giúp đỡ người khác, giúp càng nhiều người giống tôi. Tôi giúp đỡ những đứa bé thất học, thành lập trung tâm viện trợ pháp luật cho dân lao động, thu nhận và giúp đỡ những người đã từng sa ngã... Tôi nghĩ cô sẽ càng thích phần quà này hơn."

Vu Đông bỗng nhiên muốn khóc.

Toàn trường lập tức phát ra một tràng vỗ tay như sấm, mọi người bao gồm khán giả và công nhân viên đều bị câu chuyện này làm cảm động, vỗ tay nhiệt liệt.

Trong góc sân khấu có một cô gái xinh đẹp với khuôn mặt trẻ con kích động đến mức nước mắt không ngừng rơi.

"Thật cảm động, thật cảm động, em biết chuyện này, hôm đó em có nghe radio, lúc đó em cũng khóc." Cô gái ngẩng đầu nói với người thanh niên bên cạnh.

"Đừng khóc, xấu chết đi được." Thanh niên tuy nhủu mày, thế nhưng giọng điệu lại tràn ngập sự cưng chiều.

"Mặc kệ, em muốn khóc."

"Lát nữa còn phải lên ti vi đó."

"Hức..." Cô gái nấc một tiếng, chớp chớp đôi mắt to long lanh rồi nhỏ giọng nói: "Nếu không thì anh lên một mình đi."

"Nếu em không lên thì anh đi ngay đó..." Lại muốn chạy nữa, thanh niên nguy hiểm híp mắt lại.

"Được rồi!" Cô gái che mắt: "Em đi tìm nhân viên hỏi lấy một viên đá xoa một lát là được."

Sau khi kết thúc phần phỏng vấn của khách quý thứ nhất thì cô có nửa tiếng để nghỉ ngơi. Vu Đông định dùng khoảng thời gian này để nói chuyện với khách quý tiếp theo trước, nhưng lúc này cô lại có rất nhiều chuyện muốn nói với Tráng Tráng... Không... Là nói chuyện với Liêu tổng.

Lúc cô đang rối rắm thì trợ lý lại gần nói khách quý tiếp theo không kiêng dè điều gì cả, có thể hỏi bất cứ điều gì.

Bởi vậy Vu Đông mới yên tâm nói chuyện với Liêu tổng hồi lâu, sau khi hai bên ghi lại phương thức liên lạc thì cô về lại sân khấu trước khi ghi hình năm phút.

"Được rồi, chúng ta vỗ tay hoan nghênh vị khách quý tiếp theo, người sáng lập công ty người máy Tân Thời Đại, quán quân thế giới cuộc thi người máy năm 2013 Bách Thụy."

Theo tiếng vỗ tay vang lên, một thanh niên đẹp trai mặc áo sơ mi trắng từ từ bước đến, làm Vu Đông nhớ đến một câu nói "Em yêu anh không vì bất cứ điều gì cả, chỉ vì hôm đó trời nắng rất đẹp mà anh lại mặc một chiếc áo sơ mi trắng".

"Chào người dẫn chương trình!" Bách Thụy lễ phép chào hỏi.

"Mời ngồi." Vu Đông kiềm nén trái tim thiếu nữ của mình lại, cười nói: "Giang hồ vẫn luôn có truyền thuyết của anh, thế nhưng chưa có ai nói anh đẹp trai đến vậy."

"Cảm ơn!" Bách Thụy có sự chín chắn không thuộc về lứa tuổi.

"Thành tích của anh và thành tựu trong khoa học kỹ thuật đều được tạp chí ghi chép rất rõ ràng, tôi cũng chỉ là người bình thường trong vấn đề này nên không dám múa rìu qua mắt thợ." Vu Đông hóm chuyện nói: "Tôi muốn hỏi, anh đẹp trai như vậy thì có bạn gái chưa?"

Vu Đông vừa dứt lời, dưới sân khấu lập tức vang lên tiếng hít vào của các bạn nữ.

Bách Thụy nhìn Vu Đông, trong mắt cậu không có sự mất kiên nhẫn, trái lại còn có một sự hưng phấn, phảng phất đã chờ câu hỏi này lâu lắm rồi: "Có."

"Quen từ lúc ở trường học sao?" Vu Đông nhướn mày.

"Sao cô biết?"

"Lấy điều kiện của anh thì lúc ở trường chắc chắn là hot boy, hơn nữa còn có rất nhiều nữ sinh tỏ tình đúng không." Vu Đông cười hỏi.

"Ừ!" Bách Thụy dường như đang nghĩ đến điều gì đó nên trên mặt cậu là một nụ cười, dưới sân khấu lại phát ra một loạt tiếng hít vào.

"Vậy là bạn gái anh tỏ tình với anh trước?" Vu Đông thử hỏi.

"Đúng vậy." Bách Thụy thẳng thắn gật đầu: "Cô ấy là fan của cô."

"Ồ?" Vu Đông lập tức hứng thú: "Vậy fan của tôi có đến đây không?"

Bách Thụy thân nhiên gật đầu, vẫy tay, tầm mắt mọi người lập tức nhìn theo thì thấy được một cô gái đã che mặt trốn ra sau.

Bách Thụy không vui đen mặt lại, nói với Vu Đông một tiếng xin lỗi rồi xuống sân khấu kéo người lên.

"Chào... Chào người dẫn chương trình." Cô gái mất tự nhiên thu người lại.

Vu Đông bỗng nhiên rất thích cô gái ngại ngùng này, cô cười trêu ghẹo: "Em ngại ngùng thế này, không giống kiểu người sẽ chủ động tỏ tình lắm, chắc là Bách tổng đã gạt mọi người đúng không?"

Dưới sân khấu là một trận cười thiện ý.

"Hôm đó cô ấy uống một chai bia." Bách Thụy giải thích.

Vu Đông ồ một tiếng thật dài, thì ra là vậy.

"Nói lung tung, em là..."

"Là gì?" Ánh mắt Bách Thụy híp lại, nếu cô gái nhỏ chết tiệt này dám nói tỏ tình sai người, hôm nay cậu chắc chắn sẽ xử đẹp cô.

"Em... được Ngu Đông cổ vũ." Cô gái tội nghiệp lập tức đổi đáp án.

"Tôi?" Vu Đông buồn bực nói.

"Chính là vào cuối năm 2007, khi đó chị còn làm dj ở đài phát thanh, có một hôm chị bày tỏ với người yêu của mình, hơn nữa còn cổ vũ mọi người phải thường xuyên bày tỏ tình cảm của mình với người yêu, vì vậy em mới dùng hết dũng khí của mình..."

"Tò tình với anh!" Bách Thụy cắt đứt câu chuyện.

Ánh mắt Vu Đông sáng lên, tình huống lúc đó cô vẫn còn nhớ rõ, cô gái này rõ ràng đã tỏ tình thất bại với người mà cô ấy thầm thích nên mới uống rượu mua say, đúng lúc gặp phải hot boy của trường... Cuối cùng...

Vu Đông nhớ đến suy đoán của người nghe lúc trước: "Chị nhớ chuyện này, lúc đó em đã gọi điện thoại cho chị."

"Đúng đúng!" Cô gái cười gật đầu: "Em chính là Mỹ Mỹ ngày hôm đó."

"Bách tổng, có một vấn đề tôi muốn thay người nghe năm đó hỏi anh." Vu Đông cười nói.

"Xin hỏi." Bách Thụy hơi kinh ngạc nhưng vẫn đồng ý.

"Lúc đó chúng tôi có thể nghe được từ trong điện thoại là bạn gái của anh uống rượu trong quán, mà anh lại đứng lúc ở gần đó..." Vu Đông quan sát vẻ mặt của Bách Thụy: "Vậy lúc đó anh vô tình bị Mỹ Mỹ cản lại, hay là cố tình đi đến đó để bị cản lại?"

Mỹ Mỹ nghe xong câu nói này thì đôi mắt lập tức tròn tròn.

Sắc mặt của Bách Thụy có vẻ không được tự nhiên, cậu ho khan một tiếng rồi nói: "Đương nhiên là cô ấy ngăn không cho tôi đi."

Mỹ Mỹ thất vọng mím môi.

"Ha ha... Hiểu rồi." Vu Đông cười đầy thâm ý.

"Em nói muốn gặp thần tượng, giờ em cũng đã gặp được rồi đó, bây giờ đã không còn lý do gì để hoãn thời gian kết hôn lại nữa." Bách Thụy kéo Mỹ Mỹ.

"Hai người muốn kết hôn?" Vu Đông nói câu chúc mừng: "Vậy thì phải chúc mừng rồi."

"Cảm ơn..." Mỹ Mỹ đỏ mặt nói câu cảm ơn.

Bách Thụy thấy đáng vẻ quá ngại ngùng của bạn gái thì liếc cô nàng một cái, cậu đành phải tự nói: "Cô Vu, tôi có một yêu cầu quá đáng."

"Anh nói." Vu Đông nhướn mày nói.

"Cô gái nhỏ này luôn nói nếu không có sự cổ vũ của cô thì chắc chắn cô ấy sẽ không dám tỏ tình với tôi, vì vậy cô có thể xem như là bà mối của chúng tôi." Bách Thụy trịnh trọng mời: "Vì vậy... tôi hy vọng cô có thể đến tham gia hôn lễ của hai người chúng tôi."

Mỹ Mỹ ở bên cạnh vừa đỏ mặt vừa gật đầu.

"Được, tôi chắc chắn sẽ đến." Vu Đông quay đầu nhìn về phía Mỹ Mỹ, cười nói: "Chị không thể cứ gọi em là Mỹ Mỹ được, em tên gì?"

"Phó Dao Dao." Mỹ Mỹ cười ngọt ngào lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ.

Từ tháng 7 năm 2007 đến tháng 4 năm 2008 chính là thời gian Vu Đông dẫn chương trình "Đêm khuya mị ảnh".

Theo thời gian trôi đi, câu chuyện của Mỹ Mỹ và Tráng Tráng đã không còn nhiều người bàn luận nữa, thế nhưng hạt giống lúc trước gieo xuống theo xuân đi thu đến đã khỏe mạnh trưởng thành.

Vu Đông chưa bao giờ cảm thấy bản thân đã làm chuyện gì ghê gớm, cô chỉ nhớ khi mình đang sống trong khoảng thời gian hạnh phúc nhất, đã đưa những cảm xúc ấm áp, quan tâm mà mình gặp được, nói cho người khác nghe.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gà Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoại Truyện 2

Tổ tên là Hạ Dương, tên ở nhà là Thất Thất, là một bé trai, tại sao phải nhấn mạnh tổ là con trai hả, chủ yếu là do cái tên ở nhà đó quá giống con gái.

Có người nói, lúc tớ còn là một tể bào thì người thứ nhất biết đến sự tồn tại của tớ không phải là mẹ tớ, chẳng phải là ba tớ, không phải que thử thai, cũng chẳng phải bác sĩ mà là bà nội của tớ. Bởi vì vào một buổi tối nào đó bà nội tớ mơ thấy tớ đang mặc một cái yếm rồi cười với bà. Bà nội luôn nói tớ lớn lên giống y như đứa nhóc trong mộng của bà, thế nhưng ngoại trừ bà thì chẳng ai biết bà mơ thấy gì, tuy tớ luôn hoài nghi một cách sâu sắc là đứa nhóc mà bà tớ mơ thấy chính là Kim Đồng bên cạnh Quan Âm, bởi vì nhà bà tớ có treo một bức.

Đương nhiên, tớ tự nhận là mình vẫn đáng yêu hơn Kim Đồng một tí, dù sao thì quần áo của tớ cũng đẹp hơn mấy cái yếm.

Mẹ tớ là người dẫn chương trình trên ti vi, tuy tớ thường thấy mẹ mình trên đó, nhưng tớ luôn cảm thấy mẹ trên ti vi không giống mẹ tớ cho lắm. Bởi vì mẹ trên ti vi thì có vẻ rất thông minh nhưng trong cuộc sống hiện thực thì ngay cả việc mua táo mẹ tớ cũng tính không ra được số tiền phải trả.

Ba tớ là một người bận rộn, thường thì nhân lúc tớ ngủ mới chịu về nhà. Trên người ba tớ còn có một mùi thuốc sát trùng kinh khủng nữa.

Thế nhưng mỗi lần ba tớ về đến nhà thì chắc chắn sẽ vào phòng nhìn tớ, cũng không biết bà nội nói có đúng không nữa, bà nói trong mơ thấy tớ sinh ra từ kim quang, vừa nhìn đã biết là một đứa trẻ có tiền đồ, vì vậy tớ mới hiểu chuyện sớm hơn người khác.

Mỗi lần ba đến phòng tớ thì mặc kệ tớ có vui hay không cũng phải hôn tớ một hồi lâu, lúc đó tớ lại không biết nói chuyện, chỉ có thể la oe oe, tớ vừa la thì ba tớ liền cười, vì vậy đã có lúc tớ cho rằng ba tớ không thích tớ một chút nào.

Thường thì lúc tớ la oe oe mẹ tớ sẽ đến ngay, lúc đầu thì tớ cho rằng mẹ tớ rất yêu tớ, thế nhưng chỉ cần có ba thì tớ sẽ bị làm lơ...

Không biết có bao nhiêu buổi tối, ba tớ hôn tớ hồi lâu, mẹ tớ hôn tớ một hồi, sau đó hai người còn muốn hôn mỗi nhau trước mặt tớ nữa.

Hừ... Cho rằng tớ còn nhỏ nên không biết gì sao? Hôn môi chắc chắn là hơn hôn mặt rồi, hôn môi tớ về càng thích người kia hơn!

Đến lúc tớ bốn tuổi, khi chị Linh Đang vẫn còn chơi búp bê thì tớ đã biết rất nhiều chữ, còn có thể đếm đến 100. Có một lần tớ và mẹ đến phòng làm việc của dì Hiếu Nguyệt, dì Hiếu Nguyệt cho bọn tớ một cái hộp sao nhỏ, bảo nếu bọn tớ có thể lấy được 99 ngôi sao sẽ mua cho bọn tớ cây kẹo sữa hình con thỏ.

Tớ không thích ăn kẹo dâu, tớ thích chơi ghép hình hơn.

"Chị Linh Đang đang làm gì thế?" Tớ thấy chị Linh Đang lấy một ngôi sao rồi lại lấy một ngôi sao, bên người chị ấy toàn là các ngôi sao nhỏ nằm rải rác.

"Chỉ đếm xong thì đi đổi kẹo ăn."

"Chị rất thích ăn kẹo?"

"Thích!" Chị Linh Đang gật đầu.

"Vậy chị cứ từ từ đếm đi." Ông nội luôn nói phải trả giá mới có thu hoạch, nếu tớ không muốn ăn thì cũng không thể để chị Linh Đang không làm mà hưởng được, bởi vậy tớ sẽ không giúp chị ấy.

Thế nhưng thật lâu sau, lâu đến mức tớ đã ghép hình xong luôn, chị Linh Đang vẫn chưa đếm sao xong.

"Chị vẫn chưa đếm xong sao?" Tớ không nhịn được hỏi.

"Ngôi sao nào cũng giống nhau, chị đếm một hồi thì không biết cái nào đã đếm rồi, cái nào chưa đếm nữa..." Về mặt của chị Linh Đang như sắp khóc đến nơi.

Tớ thở dài phiền não, bỏ tất cả ngôi sao vào lọ thủy tinh lần nữa, sau đó lấy một ngôi sao ra rồi để dưới đất.

"Nhiều đây là 99 ngôi sao đó, chị cầm đi đổi kẹo đi."

"Oa, Thất Thất, em thật là giỏi!" Chị Linh Đang không hề nghi ngờ tớ, cầm ngôi sao đi tìm dì Hiếu Nguyệt để đổi kẹo.

Ai, con gái thật là ngốc mà, trên lọ thủy tinh đã ghi bên trong có 100 ngôi sao, cần 99 ngôi sao thì lấy một ngôi sao ra ngoài là được, còn phải đếm lâu như vậy nữa chứ.

Buổi tối mẹ dẫn tớ đến phòng thí nghiệm của ba, ăn cơm xong với ba, tớ nói chuyện này với hai người họ.

Ba nói, tớ thông minh hơn các bạn nhỏ khác, tuy nhiên không được kiêu ngạo. Nhưng tớ còn chưa có kiêu ngạo gì, mẹ tớ đã gõ đầu tớ một cái rồi bảo tớ bắt nạt chị Linh Đang, tớ đâu có làm vậy đâu.

Tớ tức muốn chết luôn, nhưng ba đã nói con trai không được tính toán với con gái, mẹ cũng là con gái sao? Thế nhưng chị Linh Đang ít nhất cũng đếm được đến số hai mươi, còn mẹ tớ thì mua một ký rươi táo cũng không biết phải trả bao nhiêu tiền. Vì vậy lý do mà mẹ gõ đầu tớ chắc chắn là do mẹ ghen ghét tớ thông minh hơn mẹ rồi.

Ừm, hình như trước đó tớ đã nói, tớ vô cùng không hài lòng với tên ở nhà của mình, tớ là một bé trai, tại sao lại có cái tên Thất Thất chứ, lớp tớ có rất

nhiều bạn nữ tên là Kỳ Kỳ*, mỗi lần giáo viên gọi tên thì tớ chẳng biết đang gọi ai nữa.

(*Kỳ Kỳ đọc là qí qí, Thất Thất đọc là qī qī)

Cho nên vào một buổi tối của một ngày nào đó, tớ cực kì nghiêm túc thương lượng chuyện này với ba mẹ mình.

Mẹ nói, Thất Thất là ngày ba mẹ kết hôn, là một ngày rất hạnh phúc, thế nhưng tại sao hạnh phúc của ba mẹ lại xây dựng trên nỗi đau khổ của tớ chứ.

Cậu luôn nói ba mẹ rất thích tú ân ái, lẽ nào tên của tớ cũng là một phần trong việc tú ân ái của họ sao?

Lúc đầu thì ba đã đồng ý việc đổi tên ở nhà cho tớ rồi, nhưng mẹ tớ vừa trợn mắt, ba lập tức thỏa hiệp, một chút khí khái cũng không có, tớ nhỏ như vậy, cũng biết chống lại mẹ, ba lớn như vậy rồi, sao không thể... kiên trì ý kiến của mình chứ.

Tớ đi méc ông nội bà nội, ông nội nghe lời ba nội, còn bà nội lại qua loa với tớ.

Tuy nhiên tớ biết mẹ cũng có khắc tinh, chính là mẹ của mẹ tớ, bà ngoại thân yêu của tớ. Bà ngoại không ở trong cùng thành phố với nhà tớ, chỉ có điều lâu lâu bà sẽ đến thăm tớ, có lúc đi cùng ông ngoại, có lúc lại đến một mình.

Bà ngoại thích tớ nhất, vì vậy tớ định sẽ nhờ bà giúp đỡ. Tớ mang một ly sữa bò, đưa đến căn phòng của bà ngoại.

"Thất Thất sao, thật ngoan." Bà ngoại vừa lòng sờ đầu tớ.

"Bà ngoại ơi, bà đừng gọi con là Thất Thất nữa, hãy gọi con là Dương Dương có được không? Thất Thất là tên con gái. Bạn học trong lớp đều cười nhạo con." Nhân dịp này tớ nói ngay.

"Là như vậy sao, vậy sau này bà ngoại không gọi con là Thất Thất nữa, bà sẽ gọi con là Dương Dương." Quả nhiên bà ngoại là người dễ nhất.

"Bà ngoại tốt nhất." Tớ nhón chân lên hôn bà ngoại một lát, chị Linh Đang từng nói mấy ông bà thích nhất là chiều này, chỉ cần hôn thì chuyện gì cũng đồng ý với bọn tớ.

Quả nhiên bà ngoại cười càng vừa lòng hơn, khen tớ là bé ngoan.

"Bà ngoại nói với ba mẹ con luôn đi, bảo ba mẹ cũng gọi con là Dương Dương." Tớ thừa cơ nói: "Không thể vì ba mẹ kết hôn vào ngày bảy tháng bảy, liền gọi con là Thất Thất được."

"Không đúng, ba mẹ con kết hôn vào tháng năm mà."

"Không phải, đám cưới thì vào tháng năm, ngày bảy tháng bảy là đăng kí kết hôn." Tớ nhớ rất rõ đấy, bà nội đã nói với tớ nhiều lần lắm rồi.

"Con nhớ nhầm rồi, ba mẹ con đăng kí kết hôn vào lúc Tết xong, chắc là khoảng tháng hai, sau đó mới mang thai là con, còn đám cưới thì vào tháng năm."

Là một đứa bé từ nhỏ đã thông minh hơn những đứa bé khác, tớ muốn chứng minh cho bà ngoại thấy là tớ không nhớ nhầm. Cho nên tớ chạy vào phòng của ba mẹ lấy giấy kết hôn của họ ra, hừ... Ai biểu mỗi lần hai người họ đàn áp quyền lợi đổi tên của tớ thì sẽ lấy nó ra, chỉ vào ngày trên đó rồi đọc cho tớ nghe chứ.

Tớ đưa tờ giấy kết hôn cho bà ngoại, lúc đầu thì bà cười ha ha, thế nhưng không hiểu vì sao, sau khi bà nhìn thì sắc mặt của bà trở nên rất khó coi, lẽ nào bởi vì trí nhớ của bà không tốt bằng tớ, vì vậy bà đã tức giận?

"Dương Dương à, đã trễ rồi, con đi ngủ trước đi."

Tớ thấy bà ngoại không vui lắm, thế nên tớ cũng không dám nói đến chuyện đổi tên nữa mà ngoan ngoãn trở về phòng của mình.

Không lâu sau, tớ nghe được tiếng giày cao gót của mẹ, tớ biết là mẹ đã đi làm về. Tớ đang lo mẹ phát hiện tớ làm bà ngoại không vui, bỗng nhiên lại nghe được tiếng kêu đau đớn của mẹ, tớ hiểu kỳ mò hé cửa ra. Tớ thấy bà ngoại hung dữ nhéo tai mẹ, còn mẹ tớ thì nghiêng người la đau.

"Nói đi... Con và Hạ Phong là sao hả?" Bà ngoại hung dữ đề tờ giấy kết hôn trước mặt mẹ.

Tớ biết, chắc chắn mình đã làm gì đó, tuy tớ không biết mình đã làm gì nữa.

"Mẹ, mẹ, con sai rồi, con giải thích cho mẹ... Ui da, đau, đau, đau..."

Cách một cánh cửa tớ nghe được tiếng kêu thảm thiết của mẹ, tớ lén lút lấy điện thoại ra gọi cho ba.

"Thất Thất, sao vậy? Con muốn hỏi ba chuyện gì sao?"

"Ba ơi, ba mau về nhà đi, mẹ bị bà ngoại đánh rồi."

"Bà ngoại? Sao vậy con?"

"Con không biết, con thấy bà ngoại nhéo lỗ tai của mẹ, à... trên bàn còn có giấy kết hôn nữa..."

Tớ mới gọi điện thoại xong chưa được bao lâu, ba liền lái xe về nhà, bây giờ mới là tám giờ tối thôi, ba chưa bao giờ về nhà sớm như vậy hết, có lần tớ bị mẹ la, tớ gọi điện thoại méc ba, ba cũng không thèm về, tớ đã chứng minh được lần thứ hai là ba thích mẹ hơn tớ.

Chuyện sau đó thì tớ không biết, tớ chỉ biết sau khi bà ngoại khó chịu với mẹ mấy ngày, mẹ bán địa chỉ của cậu xong mới nhận được một khuôn mặt tươi cười của bà ngoại.

Nói đến cậu, tớ rất thích cậu, bởi vì cậu là người duy nhất sẽ giúp tớ đối phó với mẹ khi tớ bị bắt nạt.

Thế nhưng chỉ cần bà ngoại xuất hiện, cậu sẽ biến mất, hai người họ không bao giờ xuất hiện ở cùng một chỗ cả, điều này làm tớ rất phiền não.

Có một lần tớ nghe được ba mẹ tớ nói chuyện với nhau, tớ mới biết được thì ra vì cậu không tìm mợ cho tớ, thế nên bà ngoại mới tức giận. Hình như bà ngoại đã chuẩn bị cho cậu rất nhiều mợ ở nhà, để cậu về nhà chọn một nhưng cậu lại không chịu về.

Mỗi lần nói đến đây, mẹ đều sẽ vui vẻ đầy mặt nói: "Ha ha... Sông có khúc, người có lúc*... Không kết hôn... Em còn chưa hỏi anh ấy có bị bệnh kín gì hay không đó..."

(*nguyên văn "Son thủy luân phiên chuyển")

Tớ vẫn chưa hiểu được câu thành ngữ này cho lắm nên hỏi cậu. Sau khi nghe xong thì cậu cười hôn tớ một lát, sau đó thì bỏ nửa bịch muối vào hộp đồ ăn mà mẹ thích nhất.

Ông bà nội biết ba mẹ tớ bận rộn, vì vậy ông bà nội luôn dẫn tớ tham gia các cuộc thi đấu dành cho thiếu nhi trong lúc đó. Viết chữ, vẽ tranh, đánh cờ vây, từ khu nhà đến tổ dân phố, từ tổ dân phố đến quận, cuối cùng thì vô tình lấy được giải nhất cuộc thi thư pháp thiếu nhi toàn thành phố.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của ông bà nội, ép ba mẹ đi theo tớ lãnh thưởng, ông bà nội nói là để ba mẹ được chứng kiến giờ phút vinh dự của tớ. Thật ra thì tớ biết... hôm đó là ngày ông bà nội tham gia cuộc thi võ đạo dành cho người lớn tuổi.

Người trao giải thưởng cho tớ hình như là một ông chủ lớn, hơn nữa còn quen với mẹ.

Bởi vì sau khi kết thúc lễ trao giải, ông chủ này vẫn luôn nói chuyện với mẹ.

"Cô là người chủ trì Ngu Đồng đứng không, tôi không có nhận sai chứ."

"Là tôi."

"Không biết cô có còn nhớ tôi hay không? Lúc cô chủ trì tiết mục trên radio, tôi đã gọi điện thoại đến."

"Anh là... Tráng Tráng?"

"Ồi chào, quả nhiên cô vẫn còn nhớ tôi, ngày hôm nay tôi có được thành tựu này là nhờ có cô."

"Ha ha... Không dám nhận không dám nhận."

"Sao không dám nhận chứ, nếu lúc trước cô không cổ vũ tôi đi xây dựng sự nghiệp, sao bây giờ tôi có thể trở thành ông chủ của ngành bất động sản chứ? Tôi đã nghe theo đề nghị của cô, trong cao ốc của tôi toàn là người đẹp, không đẹp thì không được nhận, hơn nữa còn phải có bằng đại học."

"Ha ha..."

"Chỉ có điều, có tiền cũng có sự buồn phiền của nó, trước đây lúc không có tiền thì không ai thích tôi, bây giờ có tiền thì người thích tôi lại quá nhiều. Thế nhưng tôi lại không phân biệt được họ thích tôi hay là thích tiền của tôi nữa? Cô nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào?"

"Ha ha ha..."

"Tôi cũng biết chuyện này rất khó khăn, vì thế tôi đã nghĩ ra được một ý, mỗi lần hẹn hò tôi đều hẹn ở quán ăn, một bữa ăn chỉ tầm 20 khối, tôi nghĩ nếu có người có thể hẹn hò như vậy với tôi một năm, vậy chắc chắn là người đó thích tôi..."

"Vậy anh đã thành công chưa?"

"Cô có nhìn thấy người đẹp chân dài bên kia không, cô ấy là người bạn gái thứ mười của tôi, tôi rất thích cô ấy, hy vọng là cô ấy có thể kiên trì được..."

"Ha ha... Chúc anh thành công."

"Đúng rồi... Gần đây tôi vừa mở một khu bất động sản ở vùng ngoại thành, phong cảnh rất đẹp, đang định xây biệt thự, tôi tặng cho nhà cô một căn nhé."

"Nó quá quý trọng rồi, không được không được..."

"Không có cô thì sẽ không có gia tài bạc tỷ này, một căn biệt thự có là gì chứ, toàn bộ khu bất động sản đó đều là của tôi..."

Nhưng cuối cùng thì nhà tớ cũng không ở trong biệt thự.

Năm 2017, tớ học tiểu học. Trong lớp có rất nhiều bạn học đều lo lắng mẹ mình sẽ sinh thêm một đứa*, sợ địa vị của mình sẽ mất, thế nhưng tớ chưa bao giờ lo lắng điều đó cả.

(*Năm 2017 TQ ban hành luật cho mỗi cặp vợ chồng được sinh đứa con thứ hai)

Bởi vì mỗi lần bà ngoại nhắc đến mẹ thì đều nói mẹ bận rộn như vậy, có thời gian rảnh để sinh tớ thì đã tốt lắm rồi.

Thế nhưng bỗng nhiên có một ngày, ba rất vui vẻ chạy về nhà nói với mẹ, nói thí nghiệm của ba đã thành công, sau này sẽ không bận rộn như trước nữa.

Lẽ nào đứa thứ hai lại quan trọng đến vậy sao, vì đứa thứ hai mà người ít khi về nhà dù là lúc tớ bị bệnh như ba cũng không thèm làm việc nữa?

Không lâu sau, cả nhà tớ ra nước ngoài.

Mẹ nói ba đã đạt được một giải thưởng rất lớn, có thể cứu sống rất nhiều người, cả nhà chúng ta muốn đi lãnh thưởng.

Thực là không công bằng mà, từ nhỏ tớ đã đạt được nhiều giải thưởng như vậy, cuối cùng vẫn là do ông bà nội không có thời gian nên ba mẹ mới đi lãnh thưởng cùng tớ, ai ngờ ba vừa đạt được một giải thưởng, cả nhà chúng tớ còn phải trang điểm tham gia.

Lúc ba nhận giải thì mẹ khóc ở dưới, khóc đến mức con mắt đều đen luôn.

Sau khi quay lại khách sạn, mẹ vẫn ôm ba khóc, tớ chưa bao giờ thấy mẹ khóc như vậy, mẹ còn thích khóc hơn mấy bạn học nữ trong lớp của tớ nữa.

Là một đứa con trai, từ nhỏ ông bà nội và ba đã dạy dỗ tớ là phải biết nhường nhịn con gái, tớ suy nghĩ một lát rồi đến kéo áo của mẹ.

"Thất Thất?" Cuối cùng thì mẹ cũng chịu nhìn đến tớ.

"Mẹ đừng khóc nữa, con đồng ý cho hai người sinh thêm một đứa là được chứ gì." Tớ mang về mặt bất đắc dĩ nói.

"Sinh cái gì?" Chắc là mẹ đã sướng đến phát điên rồi... lại còn phải xác nhận thêm một lần nữa cơ.

"Em trai hoặc em gái đều được... ba mẹ tùy ý đi." Tớ lại bảo đảm lần thứ hai: "Con sẽ không ghen tị với tụi nó."

Vốn tớ cho rằng mẹ sẽ hài lòng, ai ngờ mẹ lại đánh vào đầu tớ một cái.

Tớ thờ hờn hển nghĩ con gái thật là hay thay đổi, dù vui hay không vui cũng đều thích đánh người.

Có điều di Hieu Nguyệt đã nói lời nói của người đàn ông cũng không thể tin hết, ví dụ như ba tớ vậy, ba đã nói sau này sẽ không bận rộn như trước nữa, ai ngờ tớ đã đồng ý cho bọn họ sinh đứa thứ hai nhưng cuối cùng ba tớ vẫn bận rộn như cũ.

Trước đây tuy ba tớ không ở nhà nhưng ít nhất cũng ở cùng một thành phố, mẹ cũng hay dẫn tớ đến ăn tối với ba. Nhưng bây giờ thì căn bản không biết ba đang ở nước nào nữa, ba trở nên giống mẹ, chỉ có thể nhìn thấy được trên ti vi.

Tuy mỗi lần về nhà đều mang quà cho tớ, tuy nhiên tớ lại phải giúp ba chăm sóc một đồng hoa ngay ban công, rõ ràng hoa là sở thích của mẹ, tại sao tớ lại phải chăm sóc chứ, tớ còn cần có người chăm sóc mà.

Hơn nữa vừa đến hè thì toàn là muỗi, tớ cũng bị chích mấy cái, mỗi ngày trước khi đến trường thì tớ phải xem dự báo thời tiết, nếu thấy thông báo trời mưa thì phải kéo mái hiên ra.

Có một lần tớ tham gia trại hè, chỉ đi có một tuần thôi, nhưng lúc về đến nhà thì hoa trên ban công đã héo hết một nửa rồi, còn mẹ thì gọi video rồi khóc mếu mếu.

Nếu biết trước như vậy thì tớ sẽ không giúp mẹ tưới cây đâu, có khi không tưới còn đỡ héo hơn đó.

"Đừng đau lòng nữa, đợi anh giảng bài xong kỳ này thì anh về ngay, chúng ta mua một căn nhà có sân, sau đó trồng các loại hoa mà em thích, cả cây thường xuân nữa." Ba vội vàng an ủi mẹ.

"Anh còn nhớ sao."

"Chuyện anh hứa với em anh đều nhớ rất rõ."

"Vậy anh về nhanh đi."

"Ừ!"

Tớ rất muốn nói với ba mẹ rằng, chưa có ai dính nhau như hai người họ cả.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gói Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Ngoại Truyện 3

Nhậm Hân Hân đang nghỉ ngơi trong một quán cà phê gần rạp hát lớn ở Thượng Hải, cô ở đây để chờ đến giờ bắt đầu diễn của rạp, mới trả lời xong một tin nhắn wechat, Nhậm Hân Hân liền thấy cô con gái Linh Đang của mình miệng đều là bánh kem, dính cả vào mặt.

"Sao mà ăn dính lên mặt hết rồi." Nhậm Hân Hân hơi buồn cười lấy một tờ khăn giấy ra lau miệng cho con mình.

"Mẹ à, bánh kem sô cô la ngon thật đó." Linh Đang nháy đôi mắt to rồi ra vẻ dễ thương nói: "Con muốn ăn thêm một cái nữa."

"Không được ăn nhiều bánh kem quá, sẽ sâu răng đó, sau này răng sẽ rụng hết luôn cho coi." Nhậm Hân Hân cố gắng khuyên con gái mình.

"Nhưng Thất Thất đã nói, trẻ con lớn lên thì sẽ thay răng, dù con ăn ít đồ ngọt thì cũng phải thay răng thôi." Linh Đang nhớ đến dì Hiểu Nguyệt đã nói y như mẹ vậy, sau đó thì dì đã bị em Thất Thất phản bác.

Thằng bé Thất Thất này, mới có bốn tuổi thôi mà đã biết nhiều như vậy rồi.

"Nhưng nếu răng không tự rụng, sau này lúc răng mọc lại sẽ mọc không thẳng hàng đâu." Nhậm Hân Hân kiên nhẫn nói với con gái: "Hơn nữa, ăn nhiều bánh kem quá sẽ mập ra, mà mập ra thì không ai thích đâu."

"Con không ăn bánh kem nhiều thì mọi người sẽ thích con sao?"

"Đúng vậy."

"Mẹ lừa con." Linh Đang mang vẻ mặt nghiêm túc nói: "Dì Đông Đông từng nói, mọi người chỉ thích tiền thôi, chứ không phải Linh Đang đâu."

Vu Đông này, trước mặt trẻ con mà cứ nói gì lung tung vậy, hèn gì từ nhỏ Thất Thất đã kỳ kỳ lạ lạ như vậy rồi.

"Dì Đông Đông của con nói chưa đúng lắm."

"Ồ, vậy con có thể ăn một miếng bánh kem nữa không?" Nỗi ám ảnh về bánh kem của Linh Đang đã vượt lên trên mọi thứ.

"..." Nhậm Hân Hân bất đắc dĩ đứng dậy: "Mẹ đi mua cho con, đừng có đi lung tung đó."

"Vâng!" Linh Đang vui vẻ gật đầu.

Nhậm Hân Hân nhìn xung quanh, quán cà phê cũng xem như yên tĩnh, quầy gọi món cũng không xa lắm, đúng lúc nhìn thấy được chỗ này nên cô cũng yên tâm đi đến.

"Chào ngài, xin hỏi ngài cần gì?" Người phục vụ hỏi.

"Làm ơn cho tôi một phần bánh kem sô cô la." Nhậm Hân Hân nói xong thì theo thói quen nhìn về phía sau, Linh Đang vẫn đang ăn bánh kem.

"Đợi tôi một lát!" Người phục vụ lấy một phần bánh đưa cho Nhậm Hân Hân.

Nhậm Hân Hân cười rồi đặt nó ở một bên, lấy tiền ra định thanh toán.

"Cái bánh kem này tặng cho ngài." Người phục vụ từ chối số tiền mà Nhậm Hân Hân đưa.

"A? Ai tặng?" Nhậm Hân Hân mờ mịt nói, hình như đâu có người quen của cô ở xung quanh đây đâu.

"Lúc này có một vị khách cảm thấy con gái của ngài rất đáng yêu, thế nên đã dặn dò chúng tôi, nếu ngài mua bánh kem thì sẽ tặng cho con gái của ngài." Người phục vụ giải thích.

"Vị khách đó đâu?" Nhậm Hân Hân nhìn xung quanh, hình như không phát hiện ra được gì.

"Lúc này vị khách đó đã đi rồi."

"À." Lúc này Nhậm Hân Hân mới mang bánh kem về chỗ ngồi của mình.

Đúng lúc Linh Đang vừa ăn xong cái bánh kem trước đó, cô bé nhìn thấy mẹ mình lại mang đến một cái, liền vui vẻ cầm cái muffin nhỏ lên ăn từng miếng từng miếng nhỏ như một con chuột.

Nhậm Hân Hân còn đang suy nghĩ về người khách tặng bánh kem cho mình, cô ngồi ở góc tối, cũng có thể xem như là yên tĩnh, xung quanh lại không có người nào, sao người đó lại biết cô sẽ đi mua thêm một cái bánh kem chứ?

Nhậm Hân Hân suy nghĩ một hồi lâu cũng không nghĩ ra được nên đành từ bỏ, cứ xem như là người đó thích trẻ con đi.

Lại ngồi thêm một lát nữa, Nhậm Hân Hân vừa lau cái miệng dính đầy bánh kem giúp Linh Đang, vừa dặn dò: "Lát nữa chúng ta sẽ đến một buổi hòa nhạc do một nghệ sĩ dương cầm rất giỏi tổ chức. Nếu con cảm thấy êm tai thì sau này mẹ sẽ cho con đi học đàn dương cầm."

"Nếu như con không thích thì sao?" Linh Đang hỏi.

"Nếu như con không thích cũng không sao, thế nhưng lúc nghe họ diễn tấu thì không được đòi ra ngoài sớm, không được làm ồn, nếu như con cảm thấy chán thì có thể nằm dựa vào người mẹ rồi ngủ." Nhậm Hân Hân nghiêm túc dặn dò.

"Linh Đang biết rồi." Cô bé ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc đang bước vào nhà hát thì Linh Đang lại ầm ĩ đòi vào nhà vệ sinh, đợi đến lúc quay lại nhà hát thì cũng đã hơi trễ, cả khán phòng đã kín chỗ. Nhậm Hân Hân nắm tay con gái, vừa xin lỗi với những khán giả đang ngồi đó, vừa chậm rãi bước đến vị trí của mình.

Nhậm Hân Hân ôm cô con gái đang mặc một cái váy bông màu đỏ của mình lên ghế trước, sau đó mới ngồi xuống theo. Chỉ chốc lát sau thì buổi biểu diễn đã bắt đầu, từ nhỏ Nhậm Hân Hân đã thích nhạc cổ điển, lúc còn bé cô đã từng học một thời gian, sau đó bởi vì không đủ thiên phú nên chỉ xem nó như một sở thích thôi, thế nhưng chỉ cần có buổi diễn tấu nào hay thì cô đều mua vé đến nghe. Lần này cô còn mang theo con gái mình đến xem để bồi dưỡng thiên phú âm nhạc cho nó nữa.

Chỉ là... buổi biểu diễn mới mở màn được có nửa tiếng, Linh Đang đã dựa vào ghế ngủ say. Nhậm Hân Hân bất đắc dĩ lắc đầu, cô thấy con gái mình đã ngủ say thì cũng không đánh thức nó nữa, cứ để nó ngủ thôi, còn cô thì yên tâm nghe diễn tấu.

Đợi đến lúc buổi biểu diễn kết thúc dưới tiếng vỗ tay và lời chào cảm ơn, Nhậm Hân Hân chưa đã thèm quay đầu lại thì mới phát hiện ra, không biết từ lúc nào Linh Đang vốn đang ngủ dựa vào ghế một cách đáng hoàng, giờ phút này lại đang nằm trên cánh tay của một người đàn ông, nước miếng thì ngoằn ngoèo trên bộ đồ tây, phá hủy luôn cả bộ đồ cao cấp đó.

"Thực xin lỗi ngài!" Nhậm Hân Hân vội vàng ôm con gái mình lên.

Người đàn ông quay đầu nhìn về phía Nhậm Hân Hân: "Chúng ta đi ra ngoài trước đi."

Thật... Thật là hoàn mỹ... Nhậm Hân Hân đã không tìm được từ ngữ nào để hình dung khuôn mặt này nữa, nó phảng phất như một kiệt tác của Thượng Đế, loại gen ưu tú nhất của nhân loại đều tập trung trên người hắn, cho dù ánh mắt nhìn chăm chú vào cô lại lạnh như băng cũng làm cho người ta cảm thấy thần bí.

"Đi ra ngoài đi, tan cuộc rồi." Người đàn ông thấy Nhậm Hân Hân vẫn không động đậy gì, không nhìn được lại nói thêm một câu.

"Ồ..." Nhậm Hân Hân lúng túng đỏ mặt, ôm Linh Đang rồi cúi đầu hoang mang bước ra ngoài, thật là mất mặt mà, nhìn một người đàn ông thôi cũng nhìn đến mức ngẩn người ra nữa.

"Thật xin lỗi ngài, hãy để tôi trả tiền giặt đồ." Nhậm Hân Hân xin lỗi.

"Không sao." Người đàn ông cởi cái áo khoác ra rồi giữ trong tay mình, lộ ra cái áo sơ mi trắng ở bên trong, cả người hắn đều trở nên gần gũi hơn rất nhiều.

"Chuyện này sao được..."

"Thật sự là không sao, tôi rất vui khi được gặp lại hai người." Người đàn ông bỗng nhiên nói.

"Hả?" Nhậm Hân Hân kinh ngạc nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình, được gặp lại hai người là sao? Nói rất vui nhưng mặt vẫn không có một nụ cười là thế nào?

"Chúng ta đã gặp nhau?" Nhậm Hân Hân không chắc chắn nói.

Người đàn ông gật đầu, trong giọng nói không hề có sự vui mừng khi gặp lại: "Ngày 6 tháng 4 năm 2008, năm giờ ba mươi một phút năm mươi tám giây buổi chiều."

"(◕◕) vậy à." Nhậm Hân Hân mang vẻ mặt ngây ngốc.

"Tôi là Cao Phong, lại gặp nhau rồi Nhậm Hân Hân." Trong ánh mắt bình tĩnh của người đàn ông tốt cuộc cũng đã xuất hiện gọn sóng.

Đầu của Nhậm Hân Hân lúc này mới bắt đầu chạy một cách nhanh chóng, năm 2008, cô mới sinh Linh Đang chưa được bao lâu, khoảng thời gian đó ngoại trừ ở nhà chính là đến công ty. Ngoại trừ Hạ Phong và Tần Dược thì cô cũng đâu có tiếp xúc với người đàn ông nào nữa chứ.

Hơn nữa vào lúc năm giờ mấy chiều, lúc đó cô đã tan tâm rồi, hẳn tên là Cao Phong, Cao Phong...

"Anh... Anh là... kẻ lang thang trên ghế dài của công viên?" Nhậm Hân Hân không chắc chắn nói.

"Em vẫn còn nhớ rõ tôi." Trong lòng Cao Phong bỗng nhiên trở nên ấm áp, đây là cảm giác vui vẻ sao?

Đến trái đất được năm năm ba tháng, hẳn đã được chứng kiến vô số tình cảm của nhân loại, thế nhưng đây là lần đầu tiên hẳn cảm nhận được loại tình cảm này.

Không phải như sự phân tích của khoa học, thân thể sản sinh ra một loại vật chất kích thích thần kinh mà do tự nhiên xuất hiện, đây là sự khác nhau giữa người và người máy sao?

Đây là lần đầu tiên Cao Phong hiểu rõ được nhiệm vụ mà đầu não đã tuyên bố cho mình.

Quê hương của Cao Phong ở ngoài hệ ngân hà, là hành tinh Kepler cách trái đất hàng ngàn tỉ năm ánh sáng, nơi đó có nền văn minh rất phát triển, ghen của nhân loại đã được tối ưu, nhân loại sẽ không còn bị bệnh nữa, không già yếu cũng không tử vong, thậm chí cũng không cần học tập. Bởi vì sau khi bạn được sinh ra thì đầu não sẽ cài vào người bạn một con chip để liên kết với sóng điện não của bạn, sau đó thì bạn có thể học được tất cả mọi kiến thức.

Thế là nhân loại không còn thời thơ ấu ngây thơ nữa, mỗi một người của hành tinh Kepler từ nhỏ đến lớn đều chỉ mang một khuôn mặt như vậy, không hề khác biệt gì với đồng người máy mà họ làm ra.

Bởi vì hành tinh quá mạnh mẽ nên không hề có chiến tranh, bởi vì khoa học kỹ thuật quá tiến bộ, thế nên cũng không có đói khát ốm đau, bởi vì mọi người đều được khai phá đại não, gắn chip vào người, thế nên cũng không có sự khao khát với tri thức, cảm giác tranh đua với đồng loại.

Từng ngày trôi qua, toàn bộ hành tinh Kepler giống như một cái máy không hề có tình cảm gì, vận chuyển không ngừng, mãi đến một ngày nào đó, người tự sát đầu tiên xuất hiện.

Mọi người không hiểu nhưng cũng không đau khổ lắm, càng không suy nghĩ gì nhiều, với một phôi thai mới thì lại có thể tái sản xuất ra một con người khác, Kepler chỉ đang khổng chế nhân khẩu chứ không bao giờ thiếu nhân khẩu.

Thế nhưng chuyện này chỉ là một cái bắt đầu, phảng phất họ đã mở ra một thứ gì đó, mỗi người Kepler sống quá lâu phảng phất như muốn được trải nghiệm cảm giác tự sát vậy, mỗi ngày đều có người tự sát, cuối cùng đã gây nên sự chú ý của đầu não.

Đầu não phải giải toán dưới sự phụ tải trong vòng một tháng, cuối cùng đưa ra được một kết luận, người của hành tinh Kepler đã bị mắc bệnh trầm cảm trong truyền thuyết.

Thế nhưng bệnh trầm cảm là thứ gì? Tất cả mọi người đều không hiểu.

Đầu não nói, mọi người sống càng lúc càng giống người máy, phảng phất như không có linh hồn vậy.

Mọi người không đồng tình, họ nói chúng tôi có tinh thần lực, nhưng người máy thì không.

Đầu não nói, thế nhưng mọi người không có tình cảm, mọi người cứ sống sót từ ngày này qua ngày nọ, không vui vẻ, không đau buồn, thậm chí không hề có dục vọng, cũng chẳng sợ hãi tử vong.

Tình cảm là gì? Người trong hành tinh Kepler đều hiểu rõ mỗi một từ mà đầu não nói ra, thế nhưng lại không hiểu được đầu não đang nói đến chuyện gì, tại sao phải có dục vọng chứ, chúng tôi đã có được tất cả rồi.

Đầu não nói, nếu vẫn cứ tiếp tục như vậy, hành tinh Kepler sẽ tự mình diệt vong, một nền văn minh cấp cao sắp biến mất.

Mọi người cũng không hề lo lắng, điểm bắt đầu, phát triển và hủy diệt của sự vật là một quá trình rất tự nhiên, giống như mặt trời vậy, mười tỉ năm sau thì nó sẽ đốt cháy hết, thế nhưng vũ trụ sẽ tái tạo lại một mặt trời khác, một nền văn minh khác sẽ xuất hiện.

Đầu não nói, tôi được ông bà mọi người tạo ra, chương trình quan trọng nhất của tôi chính là bảo vệ nhân loại, vì vậy tôi chắc chắn phải làm một điều gì đó.

Thế là đầu não phát ra nhiệm vụ, cho một phần ba số người Kepler đi về các nền văn minh cấp thấp, đi cảm nhận phương thức, cách sống của con người khi khoa học kỹ thuật chưa phát triển cao.

Hành tinh mà Cao Phong rút được là một hành tinh nguyên thủy có thể đo lường được, cách hành tinh Kepler ngàn tỉ năm ánh sáng, hẳn cách hành tinh này đến ngàn tỉ năm ánh sáng, bởi vậy hẳn phải xuyên qua lỗ đen mười lần mới có thể đến nơi.

Đầu não cảm không cho người Kepler mang theo bất kì thứ gì liên quan đến khoa học kỹ thuật của văn minh, bởi vậy ngoại trừ một bộ y phục không gian thì Cao Phong không được mang theo thứ gì đến trái đất cả.

Ngày phi thuyền hạ xuống, trái đất đã đổ một cơn mưa rất lớn, nhìn thấy đám người xa lạ đang chật vật chạy trốn. Cao Phong biết là do phi thuyền của mình đã xuyên thấu tầng mây, vậy nên mới mang đến mưa rào và sấm chớp.

"Chuyện này là sao, dự báo thời tiết ngày hôm nay đã nói là trời trong nắng ấm mà?"

"Có bao giờ mà dự báo thời tiết nói đúng đâu."

"Mau tìm một chỗ trú mưa đi..."

...

"Tên đó có bị ám đầu không vậy, đứng trong mưa không nhúc nhích..."

"Một người đàn ông mà để tóc dài như vậy, quần áo cũng quái dị nữa..."

"Nhưng mà hình như quần áo của anh ta không dính nước?"

...

"Đứng dưới tán cây rất dễ bị sét đánh trúng.. Có cần nhắc nhở anh ta không..."

"Trong thành phố có cột thu lôi..."

...

"Trời lại mưa nữa, hôm nay lại là một ngày không thể kiếm tiền rồi..."

"Trời mưa à, phải để vợ tôi đưa dù đến mới được, bây giờ mà bán thì chắc chắn sẽ kiếm được tiền..."

...Cao Phong đến trái đất chưa được năm phút, vô số âm thanh, suy nghĩ không ngừng truyền vào lỗ tai của hắn từ bốn phương tám hướng, chỗ này thật là ồn ào!

Cao Phong đi ngược lại đám người, tìm kiếm một chỗ yên tĩnh, hắn vốn định đi đến nơi không có người, nhưng vừa nghĩ đến nhiệm vụ mà đầu não tuyên bố nên hắn không thể đi xa đám người được, vậy là hắn đành đi dạo loanh quanh, Cao Phong đi đến một công viên nhỏ.

Sau khi trời đổ mưa, trong công viên nhỏ không còn có ai nữa, Cao Phong tìm một cái ghế dài rồi ngồi xuống, mặc kệ nước mưa chảy xuống người mình, dù sao thì thân thể này đã được cải tạo rồi, hắn sẽ không bị bệnh.

Chỉ là cảm giác này hình như hơi kỳ lạ, trong ghi chép của tài liệu thì trước khi có máy lọc nước, nhân loại rất thích dùng loại nước từ trời đổ xuống để tắm rửa, trong tài liệu cũng nói tắm rửa là một việc rất thoải mái, thế nhưng hắn cũng không cảm thấy thoải mái cho lắm, mắt hắn cũng chẳng mở ra nổi.

Trời mưa khoảng một tiếng thì dần ngừng lại, Cao Phong cảm thấy công viên này hình như đã có sự thay đổi nào đó, phảng phất đã sạch sẽ hơn rất nhiều, ánh mặt trời chiếu xuống, mấy cái cây đang ngủ đó phảng phất đều trở nên có sức sống.

"Mẹ, chú đó thật là kỳ lạ." Một đứa bé chỉ vào Cao Phong

"Không được ăn nói lung tung." Người mẹ thấy con trai mình chỉ vào một người đàn ông mặc quần áo quái dị, đầu tóc thì rối bù xù, người mẹ lập tức kinh hồn bạt vía ôm con mình đi xa.

"Đây là đứa trẻ của con người nguyên thủy? Sóng điện não thật yếu, ngu ngốc, chỉ số thông minh còn không bằng trùn tộc Kepler nữa..." Cao Phong cảm nhận sóng điện não của đối phương, hắn nghi hoặc tại sao nhân loại ngu ngốc thế này lại có thể sống sót trên thế giới chứ?

Tít tít...

Cao Phong mở quang não ra, bên trong truyền đến tiếng của đầu não: "Xin đừng làm ảnh hưởng đến sự phát triển tự nhiên của văn minh nguyên thủy, xin hãy dùng tư thái bình đẳng để sống với họ, sau khi các bạn có thể cảm nhận được tình cảm của họ, đầu não sẽ cảm nhận lại cảm xúc của các bạn, đến lúc đó thì các bạn có thể xin quay về Kepler, đầu não sẽ phái phi thuyền đến đón các bạn. Chúc các bạn có thể sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ, cảm nhận được thất tình lục dục của nhân loại."

Cao Phong yên lặng tắt quang não đi, hắn thấy người trong công viên bắt đầu tăng lên, mọi người đều xem xét hắn một cách kín đáo hay công khai, thảo luận về ngoại kỳ quái của hắn, Cao Phong suy nghĩ một lát rồi định đi tìm mấy bộ quần áo, cũng may là trong thùng rác có rất nhiều.

Cao Phong tùy tiện cầm mấy cái mặc vào người, ngồi lên ghế một lần nữa, chỗ này cũng có người thế nhưng ít hơn lúc nãy, Cao Phong định ở đây quan sát họ một thời gian. Thế nhưng những người nguyên thủy này rất kỳ lạ, lúc nãy thấy hắn thì chỉ mang cảm xúc khó hiểu thôi, bây giờ hắn đổi quần áo trái đất rồi thì họ lại mang cảm xúc "căm ghét".

Cảm xúc của bọn họ quá phong phú, tâm trạng lại dễ thay đổi, hèn gì mà người ở đây đều có tuổi thọ không được cao.

Cao Phong hoàn toàn không thêm đề ý đến sự căm ghét, e ngại, ghét bỏ hoặc bàn tán của họ. Hắn chỉ yên tĩnh ngồi trên ghế, lẳng lặng quan sát xung quanh, hắn vẫn không hòa nhập với thế giới này.

Lại là cô gái này, mỗi lần Cao Phong thấy cô gái này thì cô ấy đều chỉ có một mình. Nếu dùng ánh mắt của người trái đất thì chắc là cô gái này xinh đẹp ấy nhỉ, trong bụng cô ấy có sống sinh mệnh rất mãnh liệt, Cao Phong có thể cảm giác được, có lẽ là cô ấy sắp sinh rồi.

"Ủm!" Bỗng nhiên khuôn mặt của cô ấy trở nên trắng bệch, ôm bụng khom người, hình như rất đau đớn.

Cao Phong biết người nguyên thủy rất yếu đuối, dù chỉ bị tổn thương một chút cũng sẽ chết, lúc này công viên lại cực kỳ yên tĩnh, không có ai khác, Cao Phong chỉ có thể đến gần đỡ cô ấy ngồi xuống ghế dài, lại dùng tinh thần lực của mình an ủi sinh mệnh nhỏ trong bụng cô ấy.

Đây là sao? Nó đang truyền đến... sự vui vẻ cho hắn sao? Cảm nhận được sóng tinh thần truyền đến từ sinh mệnh nhỏ, Cao Phong hơi sững sờ.

"Cảm ơn anh!"

Khuôn mặt của cô ấy vẫn trắng xám, thế nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười để cảm ơn Cao Phong. Cao Phong từ từ cúi đầu, bởi vì hắn biết thật ra thì cô ấy cũng sợ hắn, mỗi lần cô ấy đi ngang qua con đường nhỏ phía trước đều sẽ căng thẳng mà bước nhanh hơn.

Cao Phong đi ra xa, giúp cô ấy nhặt những thứ đồ đã rơi xuống đất, đây là thức ăn trên trái đất, thế nhưng Cao Phong vẫn chưa ăn thử bao giờ. Hôm nay Cao Phong chỉ uống dinh dưỡng dịch mà mình mang theo thôi, bởi vì hắn biết một khi hắn bắt đầu ăn thức ăn trên trái đất, quang não sẽ tự động đóng lại không gian lưu trữ dinh dưỡng dịch, làm vậy là để thúc đẩy hắn nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống ở đây.

Cao Phong đặt túi nylon bên cạnh ghế dài, mình thì yên lặng ngồi xỏm ở một bên, hắn đang tính toán mấy cái dinh dưỡng dịch mà hắn mang theo còn ăn được trong bao lâu nữa.

"Lúc này rất cảm ơn anh." Cô ấy đưa cái túi nylon đến trước người Cao Phong: "Mấy thứ này tôi tặng cho anh."

Cao Phong nhìn thức ăn ở trước mặt mình, không nói gì, cô ấy để đồ vật xuống một cách nhẹ nhàng rồi xoay người đi từ từ.

Cao Phong nhìn bóng lưng ở phía xa của cô ấy, cầm lấy một cái đồ ăn rồi ngửi thử, có một mùi thơm nhàn nhạt, quang não nói là cam, là một loại hoa quả đã bị tuyệt chủng mấy vạn năm ở Kepler.

Nếu muốn cảm nhận được tình cảm của nhân loại, vậy thì hắn phải hòa nhập vào xã hội, ăn mặc ngủ nghỉ và giao lưu với bọn họ...

Sự phân tích của lý trí khiến Cao Phong biết phải làm thế nào, Cao Phong nhẹ nhàng bóc trái cam ra, cắn một miếng, nước trái cây chua ngọt thấm thấu vào lưỡi, nước bọt tự động phân bố ra ngoài, đây quả thực là một cảm nhận mới mẻ.

Dinh dưỡng dịch đã bị quang não khóa lại, đây là lần đầu tiên Cao Phong cảm giác được sự đói bụng, vừa mới mẻ lại vừa vô lực, hình như hắn đã bắt đầu yếu đi.

"Anh đói bụng đúng không? Tôi vừa mới mua bánh mì và đồ ăn..."

Lại là cô ấy, hình như mỗi ngày cô ấy đều sẽ đưa cho hắn một số thứ, Cao Phong dùng quang não để tìm kiếm, thì ra là cô ấy đang biểu đạt thiện ý của mình. Quang não cũng đã nhắc nhở hắn, nếu có người tỏ ra thiện ý với mình, vậy thì hắn có thể làm quen với họ, cảm nhận một thứ gọi là tình bạn.

Cao Phong vẫn không đề ý đến cô ấy, hắn chỉ yên lặng nhận lấy rồi ăn tiếp.

Cô ấy cũng không tức giận, mỉm cười xoay người rời khỏi, Cao Phong cảm nhận được sức sống của sinh mệnh nhỏ trong cơ thể của nàng, hắn nói với quang não: "Đứa bé kia sắp được sinh ra."

"Là do tinh thần lực của ngài đã kích thích nó, chắc đứa bé đó sẽ sinh non." Quang não trả lời.

"Không sao, nó sẽ càng khỏe mạnh hơn."

Sau một tháng hơn, Cao Phong không thấy được cô ấy, hắn đoán là cô ấy đã đi sinh rồi.

"Chủ nhân, trong khoảng thời gian này thì đại não của ngài thường xuất hiện ký ức về cô gái đó, ngài đang nhớ nhưng cô ấy ư?" Quang não hỏi.

"Tôi không biết." Cao Phong cũng rất hoang mang.

"Chủ nhân, ở thời đại này thì sau khi phái nữ sinh con xong sẽ rất yếu, sau khi sinh xong thì phải tĩnh dưỡng cả một tháng, vì vậy trong thời gian ngắn cô ấy sẽ không xuất hiện nữa đâu."

"Thật là yếu ớt." Cao Phong bình luận: "Chúng ta đi tìm chút gì đó để ăn đi."

Mấy ngày sao, cuối cùng thì Cao Phong cũng đã ý thức được một chuyện, có lẽ hẳn nên đổi phương pháp hòa nhập với thế giới này, bởi vì mọi người càng ngày càng ghét hẳn.

"Tại sao bọn họ lại ghét tôi?"

"Bởi vì ngài vừa thối lại vừa bẩn..."

"Nhưng bộ đồ vũ trụ của tôi có chức năng tự làm sạch..."

"Thế nhưng quần áo ở ngoài của ngài lại rất tệ..."

"Thế giới này thật là phức tạp, tôi đã dùng rất nhiều công thức nhưng vẫn không thể tính ra được kiểu hành vi của họ." Cao Phong nói.

"Chủ nhân, đây chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi, giống như mấy ngôi sao trong hệ ngân hà..." Quang não nhắc nhở.

"Vậy cậu nói xem tôi có thể hòa nhập được với bọn họ, học được tình cảm của họ, quay về Kepler không..."

"Tôi không tính toán ra được, thế nhưng chúng ta có thể làm một cuộc kiểm tra..." Quang não nói.

"Kiểm tra?"

"Gần đây tôi đã liên kết với mạng internet, phát hiện ra là nhân loại rất quan tâm đến thứ gọi là sức quyến rũ."

"Sức quyến rũ là gì?"

"Hình như là một loại tính chất đặc biệt, mỗi người đều có, thế nhưng người càng có nhiều thì càng được mọi người yêu thích."

"Vậy phải kiểm tra như thế nào?" Cao Phong hỏi.

"Đợi một chút..." Quang não chớp tắt hai lần: "Đây là đoạn ngắn được lấy ra từ một quyển tiểu thuyết được nhiều người yêu thích, đối với người đàn ông mà nói, nụ hôn của người đẹp chính là phương thức tốt nhất để thể hiện sức quyến rũ của mình."

"Tôi cần nụ hôn của người đẹp mới có thể thức tỉnh linh hồn đã thối nát." Cao Phong nhủ mảy may ghi nhớ đoạn ngắn mà quang não đang chiếu.

"Viết như thế này thì người địa cầu mới hiểu được." Quang não nói.

"Cô gái thế nào mới được xem là người đẹp?" Cao Phong cẩn thận: "Có tiêu chuẩn gì không?"

"Trên google giải thích là nhìn xinh đẹp là được, hoặc đẹp ở trong mắt ngài cũng được." Quang não giải thích.

"Vậy chúng ta thử xem sao, nếu thành công thì tôi sẽ chính thức bắt đầu làm nhiệm vụ."

Thế là từ lúc sáng sớm đến lúc mặt trời lặn, Cao Phong và quang não chờ đợi trong cô độc, hẳn chỉ nhận được sự ghét bỏ nhiều hơn so với lúc trước mà thôi.

"Tại sao mọi người lại phản ứng mạnh đến thế?" Cao Phong khó hiểu.

"Chắc là do ngài không có sức quyến rũ của người trái đất." Quang não trả lời.

"À..." Cao Phong thấy cô gái một tháng không gặp lại nhặt đồ bị rơi xuống lần nữa, hẳn thả tờ các tông xuống rồi đi qua giúp đỡ.

"Đây là con gái tôi Linh Đang." Cô ấy vui vẻ giới thiệu.

Tôi biết, tôi cảm nhận được sóng điện não của bé, bé rất khỏe mạnh.

"Ồ, anh viết à?"

Cao Phong gật đầu.

"Anh cảm thấy tôi có được xem là người đẹp không?"

Cao Phong gật đầu lần hai, ít nhất thì cô ấy là người mà hẳn thấy ưa nhìn nhất trong ba tháng qua ở trái đất.

Mãi đến lúc hẳn cảm nhận được một xúc cảm khác lạ trên mặt mình, mềm mại, ấm áp.

Người được mùi thơm ngát trên tóc của đối phương, nhìn đôi lông mi cong dài, nghe được nhịp tim đập thành thịch của cô ấy, đây chính là hôn môi sao?

Một động tác đơn giản nhưng mang lại cảm giác kỳ diệu.

"Chủ nhân, ngài đã có sức quyến rũ." Quang nào tuyên bố.

"Sau này nhớ đi tìm một công việc, đừng phơi nắng hoài như vậy." Cô ấy mỉm cười đẩy đứa bé định rời khỏi.

"Cô tên là gì?" Cao Phong không nhịn được hỏi, đây là người đầu tiên trên trái đất... mà hắn thực sự tiếp xúc.

"Nhậm Hân Hân." Cô ấy cười rạng rỡ, hình như hắn có thể phân biệt cô ấy với người khác bằng nụ cười khác biệt này.

"Tôi tên Cao Phong."

Em là người đầu tiên biết tên tôi, Nhậm Hân Hân.

"Cao Phong, kẻ lang thang trong công viên?" Nhậm Hân Hân không thể tin được nói.

"Là tôi." Cao Phong liếc mắt nhìn cô bé đang dần tỉnh dậy: "Linh Đang đã lớn hơn nhiều rồi."

"Anh..." Hắn nhớ được Linh Đang, nhớ được cô, nhớ được kẻ lang thang trong công viên, vậy người này đúng là Cao Phong rồi.

"Mẹ, chú xinh đẹp này là ai thế?" Linh Đang mở to đôi mắt, từ nhỏ cô bé đã thích những thứ đẹp đẽ.

"Linh Đang, không được nói chú là xinh đẹp."

"Nhưng chú ấy rất đẹp mà, còn đẹp hơn người trong truyện tranh nữa." Linh Đang nghiêm túc nói.

"Con đang khen chú sao? Cảm ơn!" Cao Phong nhìn Linh Đang.

"Chú, con khen chú, chú không vui sao?" Linh Đang nghi hoặc nói.

"Chắc là... vui đó." Cao Phong cũng không biết phải hình dung cái cảm giác này như thế nào nữa.

"Vậy sao chú không cười?" Linh Đang dùng hai cái ngón út kéo miệng mình ra: "Giống như vậy nè."

Cao Phong học theo, từ từ cong lên khóe miệng, đây là mỉm cười hả, hình như không giống lắm.

Nhậm Hân Hân đứng ở một bên sững sờ trong nụ cười đẹp đẽ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Gối Gả Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.